ROBERT GREENE

BESTSELLER
Tác giả
48 NGUYÊN TẮC
CHÍ TỬ
CỦA QUYỀN LỰC

NGHỆ THUẬT QUYẾN RŨ

THE ART OF SEDUCTION

ROBERT GREENE

BESTSELLER

NGHỆ THUẬT QUYẾN RŨ

THE ART OF SEDUCTION

Table of Contents

Tựa sách
Tóm tắt tác phẩm
Lời cảm ơn
Lời nói đầu
Phần I. KIỂU NGƯỜI QUYẾN RŨ
- Mỹ nhân ngư
  - Mỹ nhân ngư tài trí
  - Mỹ nhân ngư tình ái
  - Đặc điểm nổi bật
  - Biểu tượng
  - Điểm yếu
- Kẻ ăn chơi phóng đãng
  - Kẻ ăn chơi phóng đãng nồng nhiệt
  - Kẻ Ăn Chơi Phóng Đãng "xuất quỷ nhập thần"
  - Đặc điểm nổi bật
  - Biểu tượng
  - Điểm yếu
- Người tình lý tưởng
  - Người Tình Lý Tưởng Lãng Mạn
  - Người Tình Lý Tưởng Xinh Đẹp
  - Đặc điểm nổi bật
  - Biểu tượng
  - Điểm yếu
- Người thích ăn diện
  - Người thích ăn diện của giới nữ
  - Người thích ăn diện của giới mày râu
  - Đặc điểm nổi bật
  - Biểu tượng
  - Điểm yếu
- Người tự nhiên
  - Đặc điểm nổi bật
  - Những trường hợp điển hình
  - Biểu tượng
  - Điểm yếu
- Người đàn bà đỏm dáng
  - Tính khí thất thường
  - Người đàn bà đỏm dáng nhưng lạnh nhạt
  - Đặc điểm nổi bật
  - Biểu tượng
  - Điểm yếu
- Người đàn bà duyên dáng

- Duyên dáng
- Những trường hợp điển hình
- Biểu tượng
- Điểm yếu

Người có uy tín
- Ma lực thu hút
- Đặc điểm nổi bật
- Biểu tượng
- Điểm yếu

Ngôi sao
- Thần tượng ngôi sao
- Ngôi sao huyền thoại
- Đặc điểm nổi bật
- Biểu tượng
- Điểm yếu

Người không quyến rũ
- Đặc điểm nổi bật
- Trường hợp điển hình
- Biểu tượng
- Điểm yếu

Nạn nhân của nghệ thuật quyến rũ – mười tám loại
- Lý thuyết nạn nhân
- Mười tám loại người
  - Kẻ chơi bời và mỹ nhân cải cách
  - Người mộng mơ thất vọng
  - Hoàng đế nuông chiều hư hỏng
  - Người đàn bà tân kiểu cách đoan trang
  - Ngôi sao vắt kiệt
  - Người tập sự đi tu
  - Kẻ chinh phục
  - Người sùng bái vật thần kỳ lạ
  - Nữ hoàng kịch nghệ
  - Loại giáo sư
  - Vẻ đẹp
  - Ông cụ non
  - Người cứu nguy
  - Loại Roué
  - Kẻ tôn thờ thần tượng
  - Người duy cảm
  - Kẻ lãnh đạo cô độc
  - Kẻ có giới tính mập mờ

Phần II. QUÁ TRÌNH QUYẾN RŨ

Giai đoạn 1: Phân tách – khơi gợi sự quan tâm và mong muốn
1. Chọn nạn nhân phù hợp
Chuẩn bị cho một cuộc săn tìm
Bí quyết quyến rũ
Biểu tượng
Điểm yếu
2. Vờ tạo cảm giác an toàn – tiếp cận gián tiếp
Từ bạn đến người yêu
Bí quyết quyến rũ
Biểu tượng
Điểm yếu
3. Phát những tín hiệu khó hiểu
Xấu và tốt
Nhân tạo và tự nhiên
Bí quyết quyến rũ
Biểu tượng
Điểm yếu
4. Tỏ ra là thứ mọi người muốn chiếm hữu – tạo thế tam giác
Tạo ra chuyện tình tay ba
Bí quyết quyến rũ
Biểu tượng
Điểm yếu
5. Tạo nhu cầu – khơi gợi lo lắng và bất mãn
Tạo vết thương lòng
Bí quyết quyến rũ
Biểu tượng
Điểm yếu
6. Làm chủ nghệ thuật tác động
Ham muốn bóng gió
Bí quyết quyến rũ
Biểu tượng
Điểm yếu
7. Đi vào tâm hồn
Chiến lược chiều theo
Bí quyết quyến rũ
Biểu tượng
Điểm yếu
8. Tạo cám dỗ
Mục tiêu trêu ngươi
Bí quyết quyến rũ
Biểu tượng
Điểm yếu

Giai đoạn 2: Đánh lạc hướng – tạo thích thú và khó hiểu
9. Làm họ hồi hộp – tiếp theo sẽ là gì?
Sự ngạc nhiên nằm trong dự đoán
Bí quyết quyến rũ
Biểu tượng
Điểm yếu
10. Dùng sức mạnh hủy hoại của lời nói để gây mơ hồ
Tài hùng biện quyến rũ
Văn phong quyến rũ
Bí quyết quyến rũ
Biểu tượng
Điểm yếu
11. Để tâm đến tiểu tiết
Hiệu ứng mê hoặc
Hiệu ứng khoái lạc
Bí quyết quyến rũ
Biểu tượng
Điểm yếu
12. Thơ hóa sự hiện diện của bạn
Sự xuất hiện và vắng mặt của thơ ca
Bí quyết quyến rũ
Biểu tượng
Điểm yếu
13. Tỏ ra yếu ớt bằng sự mong manh có chủ ý
Nghệ thuật làm nạn nhân
Bí quyết quyến rũ
Biểu tượng
Điểm yếu
14. Xóa bỏ ranh giới ước muốn và hiện thực – một ảo giác hoàn hảo
Sự tưởng tượng có thật
Thực hiện mong muốn
Bí quyết quyến rũ
Biểu tượng
Điểm yếu
15. Cô lập nạn nhân
Sự cô lập – hiệu ứng mới lạ
Sự cô lập – hiệu ứng "chỉ có mình bạn"
Bí quyết quyến rũ
Biểu tượng
Điểm yếu
Giai đoạn 3: Vách đứng – gây ấn tượng mạnh bằng những biện pháp đặc biệt
16. Tự chứng tỏ mình

Bằng chứng quyến rũ
Một số trường hợp điển hình
Biểu tượng
Điểm yếu
17. Tạo hiệu ứng hồi tưởng
Sự hồi tưởng nhục dục
Những trường hợp điển hình
Biểu tượng
Điểm yếu
18. Khơi dậy mong muốn vượt rào và cấm kỵ
Cái tôi bị đánh mất
Bí quyết quyến rũ
Biểu tượng
Điểm yếu
19. Sử dụng những con mồi tinh thần
Khách thể của sự sùng bái
Bí quyết quyến rũ
Biểu tượng
Điểm yếu
20. Sự kết hợp giữa thỏa mãn và sự đau đớn
Tạo cảm giác bất an
Sự cứng rắn và mềm mỏng
Bí quyết quyến rũ
Biểu tượng
Điểm yếu
Giai đoạn 4: Nghệ thuật chinh phục và duy trì tình cảm
21. Cho họ cơ hội thua – kẻ theo đuổi sẽ bị theo đuổi
Sức quyến rũ
Bí quyết quyến rũ
Biểu tượng
Điểm yếu
Nghệ thuật quyến rũ
22. Cám dỗ thể xác
Sự tăng nhiệt
Làm giảm đi sự ngăn cấm
Bí quyết quyến rũ
Biểu tượng
Điểm yếu
Nghệ thuật quyến rũ
23. Làm chủ nghệ thuật tấn công táo bạo
Đỉnh điểm hoàn hảo
Bí quyết quyến rũ

Biểu tượng
Điểm yếu
24. Thận trọng với hậu quả
Hóa giải bùa mê
Những trường hợp hy sinh và hợp nhất
Biểu tượng
Điểm yếu
Phụ lục A: MÔI TRƯỜNG QUYẾN RŨ / THỜI GIAN QUYẾN RŨ
Lễ hội: Thời gian và nơi chốn
Dẫn chứng cho không gian và thời gian quyến rũ
Phụ lục B: CÁM DỖ NHẸ NHÀNG – LÀM THẾ NÀO BÁN BẤT CỨ CÁI GÌ CHO CÔNG CHÚNG
Sự quyến rũ nhẹ nhàng
Những trường hợp điển hình về sự quyến rũ nhẹ nhàng

Chia sẽ ebook : http://downloadsachmienphi.com/
Tham gia cộng đồng chia sẽ sách : Fanpage : https://www.facebook.com/downloadsachfree
Cộng đồng Google :http://bit.ly/downloadsach

NGHỆ THUẬT QUYẾN RŨ

Nguyên tác: THE ART of SEDUCTION

Tác giả: Robert Greene

Tóm tắt tác phẩm

Quyến rũ là một dạng sân khấu ngoài đời, là nơi gặp gỡ giữa ảo ảnh và hiện thực, là một dạng lừa dối, nhưng con người thích được dẫn lệch hướng, họ khát khao được người khác quyến rũ. Hãy vất bỏ hết những khuynh hướng đạo đức, hãy làm theo triết lí vui vẻ của người quyến rũ, rồi bạn sẽ thấy quá trình còn lại dễ dàng và tự nhiên. Nghệ thuật Quyến rũ nhằm trang bị cho bạn vũ khí thuyết phục và hấp dẫn người khác, để những người xung quanh bạn từ từ mất khả năng chống cự mà không hiểu như thế nào và tại sao điều đó lại xảy ra. Nó là nghệ thuật chiến đấu trong thời đại tinh tế này.

Mỗi cuộc quyến rũ có hai yếu tố bạn phải phân tích và thấu hiểu: Thứ nhất là chính bạn và bạn có gì quyến rũ; thứ hai là con mồi và những hành động có thể đập tan phòng vệ của họ khiến họ phải đầu hàng. Vì vậy, Nghệ thuật Quyến rũ được chia làm hai phần. Phần thứ nhất, "Kiểu Người Quyến rũ", mô tả chín loại người quyến rũ, cộng thêm Người không Quyến rũ (anti-seducer). Nghiên cứu những loại người này giúp bạn nhận thức được thuộc tính quyến rũ vốn có trong bạn là gì vì đó là những viên đá tảng cơ bản trong quyến rũ. Phần thứ hai, "Quá trình quyến rũ", gồm hai mươi bốn thủ thuật và chiến lược sẽ hướng dẫn bạn làm thế nào bỏ bùa mê, phá vỡ thế chống đối, tiến bước mạnh mẽ trong quyến rũ, và dẫn dụ con mồi đầu hàng. Cầu nối giữa hai phần là chương bàn về mười tám loại nạn nhân bị quyến rũ – mỗi một loại thiếu một điều gì đó trong cuộc sống, trong lòng có một khoảng trống mà bạn có thể bù lấp. Biết được mình đang quyến rũ loại người nào giúp bạn vận dụng ý tưởng trong cả hai phần. Nếu bỏ qua bất kì phần nào trong quyển sách này, bạn sẽ chỉ là một người quyến rũ không hoàn hảo.

Tinh thần giúp bạn trở thành một người quyến rũ tuyệt vời là tinh thần bạn đọc cuốn sách này. Nhà văn Pháp Denis Diderot đã từng viết, "Tôi cho phép tâm hồn tôi tự do theo đuổi ý tưởng khôn ngoan hay ngu ngốc đầu tiên khi nó xuất hiện, giống như trên đại lộ de Foy con người thanh niên phóng đãng trong ta theo sát gót một cô gái làm tiền nào đó, để sau đó bỏ theo một cô khác, tấn công tất cả bọn họ để rồi chẳng gắn kết họ với gì cả. Suy nghĩ của tôi chính là những cô gái làm tiền." Ý ông là ông để mình bị quyến rũ bởi những ý tưởng, theo đuổi bất cứ điều gì làm ông thấy hứng thú cho đến khi một cái khác hay hơn đến với ông, suy nghĩ của ông bị nhiễm một dạng thú vui nhục dục. Một khi bạn đã bước vào những trang sách này, hãy làm như Diderot khuyên: Hãy để mình bị quyến rũ bởi những câu chuyện và những ý tưởng, hãy để đầu óc cởi mở và suy nghĩ đi hoang. Dần dần bạn sẽ thấy thứ thuốc độc này thấm vào da thịt mình và bạn sẽ bắt đầu xem mọi thứ là nghệ thuật quyến rũ, kể cả cách nghĩ và cách bạn nhìn thế giới.

Đức tính tốt nhất chính là làm tăng nhu cầu quyến rũ.

Natalie Barney

LỜI CẢM ƠN

Đầu tiên tôi xin cảm ơn Anna Biller đã có những đóng góp to lớn cho quyển sách này: Nghiên cứu, thảo luận và cả những giúp đỡ quí giá để hoàn thành nội dung quyển sách, thêm vào đó là kiến thức về nghệ thuật quyến rũ khiến tôi nhiều lần tự nguyện làm nạn nhân của bà.

Tôi xin cảm ơn mẹ, Laurette, đã luôn ủng hộ tôi trong suốt thời gian viết quyển sách và cũng luôn là người cổ vũ trung thành nhất của tôi.

Tôi xin cảm ơn Catherine Leouzon cách đây vài năm đã giới thiệu tôi cuốn Những mối tình bất chính nguy hiểm và thế giới của Valmont.

Lòng biết ơn của tôi cũng xin được gởi đến David Frankel về việc biên tập cuốn sách và những lời khuyên bổ ích; Molly Stern ở Viking Penguin đã xem xét dự án này và giúp thành hình nên nó; Radha Pancham đã kiên nhẫn sắp xếp nó được hệ thống; và Brett Kelly đã giúp mọi việc suôn sẻ.

Với lòng thương tiếc tôi biết ơn chú mèo Boris đã mười ba năm qua quan sát tôi viết, hiện nay đã không còn nữa. Truyền nhân của nó, Brutus, đang tỏ ra là người kế thừa xứng đáng.

Cuối cùng tôi xin được tỏ lòng kính trọng đến cha tôi. Từ ngữ không thể nào nói hết tôi nhớ ông đến nhường nào và chính ông là động lực giúp tôi làm việc.

LỜI NÓI ĐẦU

Hàng ngàn năm trước, quyền lực chủ yếu có được và duy trì nhờ vào bạo lực. Sự tinh tế là không cần thiết – vua hay hoàng hậu phải biết nhẫn tâm. Chỉ một vài người có quyền lực nhưng phụ nữ là người phải chịu đựng nhiều nhất dưới chế độ này. Họ không có cách nào để tranh đấu, không có vũ khí nào về mặt chính trị, xã hội hay ngay trong gia đình giúp họ bắt đàn ông phải làm theo ý mình.

Dĩ nhiên đàn ông có điểm yếu: Đó là khát khao nhục dục mãnh liệt. Người phụ nữ luôn có thể nhắm vào dục vọng này của đàn ông, nhưng nếu họ lại bị lôi vào tình dục thì người đàn ông lại lập tức quay lại thế thống trị; còn nếu họ từ chối nhục dục thì người đàn ông lại đi tìm điều đó ở một nơi khác – hoặc sử dụng vũ lực. Một quyền lực tạm thời và mỏng manh như thế thì ích gì? Vậy mà người phụ nữ cũng chẳng còn sự lựa chọn nào khác ngoài cách này. Mặc dù vậy, đã có những người quá khát khao quyền lực, trải qua nhiều năm khéo léo và sáng tạo, đã nghĩ ra cách xoay ngược thế cờ, tạo ra một dạng quyền lực mới lâu dài và hiệu quả hơn.

Chính những người phụ nữ này đã sáng tạo ra nghệ thuật quyến rũ, tiêu biểu là Bathsheba trong Kinh Cựu Ước, Helen của thành Troy, mỹ nhân ngư Hsi Shi ở Trung Quốc, và đặc biệt là nhất là Cleopatra. Trước tiên họ lôi kéo người đàn ông bằng bề ngoài hấp dẫn, chế ra các đồ trang sức và phụ trang để tạo nên hình tượng một thánh nữ giáng trần. Họ để lộ một thoáng da thịt để kích thích trí tưởng tượng của đàn ông, không chỉ kích thích dục vọng mà còn cái gì đó hơn thế: Đó là cơ hội sở hữu một vị thánh. Một khi đã thu hút được chú ý của nạn nhân, những phụ nữ này sẽ dụ dỗ họ ra khỏi thế giới đàn ông chỉ có chiến tranh và chính trị, lôi cuốn họ vào thế giới của phụ nữ – một thế giới xa hoa, vui thú và ngoạn mục. Có thể họ còn dẫn dắt con mồi đi lạc hướng theo nghĩa đen, tức dẫn họ đi du hí xa, như Cleopatra đã dẫn dụ Julius Caesar đi du hí dọc sông Nile. Người đàn ông sẽ dần lún sâu vào những vui thú tinh tế và nhạy cảm này – họ sẽ yêu. Nhưng rồi khi ấy người phụ nữ lại trở nên lạnh lùng và hờ hững làm con mồi phải băn khoăn. Đến khi người đàn ông cứ muốn hơn nữa thì những niềm vui ấy lại bị rút lại. Họ buộc phải theo đuổi, cố mọi cách tìm lại niềm vui mình đã từng được nếm thử, và rồi trong quá trình đó họ sẽ bị yếu dần và trở thành người đầy tình cảm. Những người đàn ông có sức mạnh và quyền lực chính trị như Hoàng đế David, Paris của thành Troy, Julius Caesar, Mark Anthony hay Vua Phù Sai đều thấy mình trở thành nô lệ của một người phụ nữ.

Trước bạo lực và dã man, những phụ nữ này đã biến quyến rũ thành một nghệ thuật tinh tế, hình thức cao nhất của quyền lực và thuyết phục. Họ học cách đánh vào tâm trí trước, kích thích óc tưởng tượng, làm người đàn ông cứ muốn hơn nữa, tạo ra những tình cảm hy vọng rồi tuyệt vọng nối tiếp nhau – đó là bản chất của quyến rũ. Sức mạnh của họ không phải ở thể chất mà về tâm lí, không dùng vũ lực mà chỉ gián tiếp và khéo léo. Những chuyên gia quyến rũ vĩ đại đầu tiên này giống như những viên tổng tư lệnh quân sự lập kế hoạch hủy hoại kẻ thù, và thật sự những ghi chép đầu tiên về quyến rũ thường so sánh nó với chiến trường, một kiểu chiến tranh của phụ nữ. Đối với Cleopatra, đây là vũ khí củng cố đế chế của mình. Trong quyến rũ, người phụ nữ không còn chỉ là công cụ tình dục thụ động; họ trở thành nhân tố năng động, một hình tượng quyền lực.

Ngoại trừ một số ngoại lệ – như nhà thơ người La tinh tên Ovid, một người hát rong thời trung cổ – còn hầu như đàn ông ít quan tâm đến thứ nghệ thuật nhảm nhí như nghệ thuật quyến rũ. Sau đó, có sự thay đổi lớn vào thế kỉ mười bảy: Đàn ông bắt đầu quan tâm đến quyến rũ như một cách khắc phục sự chống đối tình dục thường gặp những phụ nữ trẻ. Người quyến rũ vĩ đại là nam đầu tiên trong lịch sử – Công tước Lauzun, người đã tạo cảm hứng cho truyền thuyết Don Juan – bắt đầu dùng những phương pháp lâu nay vẫn được phụ nữ sử dụng. Họ học cách làm con mồi lóa mắt với vẻ bề ngoài của mình (thường họ có bản chất ái nam ái nữ) để kích thích trí tưởng tượng, để đóng vai người đỏm dáng. Họ còn thêm vào trò chơi một yếu tố mới mang tính nam, đó là ngôn ngữ quyến rũ, vì họ phát hiện ra một điểm yếu của phụ nữ là thích lời ngon ngọt. Hai hình thức quyến rũ này – người nữ dùng ngoại hình và người nam dùng lời nói – thường được cả hai bên bổ sung thêm vào chiến thuật của mình: Casanova cũng làm lóa mắt phụ nữ bằng quần áo; còn Ninon de l'Enclos cũng quyến rũ đàn ông bằng lời ngon tiếng ngọt của mình.

Cùng lúc với giai đoạn nam giới đang hình thành hình thức quyến rũ dành cho giới mình thì những người khác cũng bắt đầu áp dụng nghệ thuật này cho mục đích xã hội. Khi hệ thống chế độ phong kiến lùi dần vào quá khứ, các quan chức phải tìm chỗ đứng cho mình trong chính phủ mà không còn được dùng đến quyền lực. Họ học cách chiếm được quyền lực bằng cách quyến rũ cấp trên hay đối thủ bằng trò chơi tâm lí, từ ngữ nhẹ nhàng, một chút đỏm dáng. Khi xã hội ngày càng dân chủ hóa, các diễn viên, nghệ sĩ và dân ăn diện bắt đầu sử dụng các chiến thuật quyến rũ để lôi cuốn, dành khán giả và môi trường xã hội. Thế kỉ mười chín còn có một thay đổi lớn khác: Đó là các chính trị gia như Napoleon tự xem mình như kẻ quyến rũ, trên qui mô lớn. Những người này dựa trên nghệ thuật hùng biện quyến rũ, nhưng họ cũng nắm vững những chiến thuật của phụ nữ như: Dàn dựng những cảnh ấn tượng, dùng các chiến thuật sân khấu hay tạo hình tượng uy lực. Tất cả những điều họ học được đều là cái được gọi là sức lôi cuốn quần chúng – và đến ngày nay vẫn vậy. Với cách quyến rũ công chúng họ có thể quy tụ được quyền lực to lớn mà không cần đến vũ lực.

Ngày nay chúng ta đã đạt được đến đỉnh cao nhất trong cuộc cách mạng quyến rũ. Hơn bao giờ hết, hiện nay sức mạnh và tàn bạo dưới mọi hình thức đều bị bài tẩy. Mọi khía cạnh trong cuộc sống xã hội đòi hỏi khả năng quyến rũ người khác theo một cách không gây tổn thương hay áp đặt người khác. Có thể thấy các kiểu quyến rũ ở khắp nơi, pha lẫn các chiến thuật của nam và nữ. Công nghệ quảng cáo khéo luồn lách, bóng gió, kinh doanh mềm lên ngôi. Nếu muốn người khác thay đổi ý kiến – và làm người khác thay đổi ý kiến là điều cơ bản của quyến rũ – ta phải hành động tinh tế và ngấm ngầm. Ngày nay không có cuộc vận động tranh cử nào lại không sử dụng đến nghệ thuật quyến rũ. Ngay từ thời John F. Kenedy, các chính khách đã cần phải biết quyến rũ quần chúng ở một mức độ nào đó để khi xuất hiện họ đủ sức lôi cuốn sự chú ý của công chúng, được như vậy họ đã chiến thắng được một nửa. Thế giới điện ảnh và truyền thông đại chúng tạo ra một thiên hà những ngôi sao và nhân vật quyến rũ. Chúng ta đang ngập tràn trong thế giới quyến rũ. Nhưng cho dù mức độ và phạm vi có thay đổi đến đâu thì bản chất của quyến rũ vẫn không thay đổi: Đó là không bao giờ trực diện hay dùng vũ lực, ngược lại phải lấy niềm vui làm mồi nhử, đùa cợt với tình cảm của con người, khơi gợi dục vọng và bẫn khoăn, dẫn dắt con mồi đầu hàng về mặt tâm lí. Trong quyến rũ ngày nay người ta thường áp dụng thì những phương pháp của Cleopatra vẫn còn nguyên tác dụng.

Người khác luôn cố gây ảnh hưởng đến chúng ta, muốn ta làm theo ý họ, và thường thì ta cũng cố loại họ ra khỏi quan tâm của mình, chống đối lại sự dụ dỗ của họ. Tuy nhiên có một phút nào đó trong cuộc đời, khi ta hành động hoàn toàn khác – đó là khi ta đang yêu. Ta rơi vào một dạng bùa mê. Tâm trí ta trước kia chỉ có những quan tâm thường nhật; nay lại bị xâm chiếm bởi toàn những suy nghĩ về người ta yêu. Ta trở nên nhiều cảm xúc, mất khả năng suy nghĩ sáng suốt, hành động thì ngu ngốc mà nếu không yêu ta chẳng bao giờ làm vậy. Nếu điều này diễn ra đủ lâu, có gì đó trong ta phải nhượng bộ: Ta đầu hàng ý chí của đối phương, khao khát được sở hữu họ.

Người quyến rũ là người hiểu được sức mạnh ghê gớm của giây phút đầu hàng ấy. Họ phân tích điều xảy ra khi người ta đang yêu, nghiên cứu các cấu thành tâm lí của quá trình ấy – điều gì kích thích trí tưởng tượng, điều gì tạo ra sự say mê. Bằng bản năng và qua luyện tập họ nắm được nghệ thuật làm người khác phải lòng. Ngay người quyến rũ đầu tiên cũng biết, sẽ hiệu quả hơn nhiều nếu tạo được tình yêu hơn chỉ là nhục dục. Một người đang yêu thường tình cảm, dễ bảo, dễ dẫn dụ. (Nguồn gốc từ ‘quyến rũ’ trong tiếng La tinh có nghĩa là ‘dẫn lệch đường’.) Một người thèm khát dục vọng thường khó điều khiển hơn, và một khi được thỏa mãn sẽ dễ dàng bỏ rơi bạn. Người quyến rũ tìm cách tạo ra sự say mê và sợi dây tình yêu để khi có được nhục dục thì nạn nhân lại càng bị nô lệ hơn. Tạo ra tình yêu và sự say mê trở thành phương thức cho mọi kiểu quyến rũ – dù là nhục dục, xã hội, hay chính trị. Một người đang yêu phải chịu nhượng bộ.

Chẳng ích gì nếu cố chỉ trích sức mạnh của quyến rũ hay tưởng tượng rằng mình chẳng quan tâm đến nó, rằng đó là điều ghê tởm, xấu xa. Càng cố gắng chống lại sức lôi cuốn của quyến rũ – như một ý tưởng, như một dạng quyền lực – bạn sẽ càng thấy mình thích thú nó. Lý do rất đơn giản: Hầu hết chúng ta ai cũng biết sức mạnh có được khi ai đó phải lòng mình. Mỗi hành động, cử chỉ, lời nói của ta đều có ảnh hưởng tích cực đối với người ấy; ta có thể không hoàn toàn

hiểu được mình hay như thế nào nhưng cảm giác quyền lực này thật thích thú. Nó cho ta tự tin, làm ta lại càng thêm quyến rũ. Ta có thể cũng đã có cảm giác như vậy ở môi trường làm việc hay ngoài xã hội – một ngày ta có tâm trạng phấn chấn và mọi người dường như sẵn lòng với ta hơn và bị ta lôi cuốn nhiều hơn. Những giây phút quyền lực như thế thường sớm qua mau nhưng luôn vang mãi trong tâm trí ta. Ta muốn lại có được điều đó. Không ai thích cảm thấy vụng về, nhút nhát, hay không thể tiếp cận người khác. Tiếng gọi của quyến rũ rất khó cưỡng lại vì khó mà cưỡng lại được quyền lực, và không gì có thể đem lại cho bạn quyền lực trong xã hội hiện đại được như là khả năng quyến rũ. Đè nén khát khao quyến rũ là một dạng phản ứng cuồng loạn, để lộ niềm đam mê sâu thẳm trong bạn đối với nghệ thuật này; bạn chỉ làm khát khao của mình mạnh mẽ hơn. Một ngày nào đó nó cũng sẽ phơi bày ra bên ngoài.

Để có được quyền lực như vậy không đòi hỏi bạn phải thay đổi hoàn toàn tính cách của mình hay phải tìm cách chăm chút vẻ bề ngoài. Quyến rũ là một trò chơi tâm lí, chứ không phải vẻ đẹp bề ngoài, và trở thành một chuyên gia quyến rũ hoàn toàn nằm trong tầm tay của bất kì ai. Điều quan trọng nhất là phải nhìn thế giới bằng con mắt khác, con mắt của người quyến rũ.

Một người quyến rũ nên lúc nào cũng sử dụng năng lực quyến rũ của mình – mỗi một tiếp xúc xã hội và cá nhân đều là một dịp quyến rũ tiềm tàng. Không được lãng phí một giây phút nào, vì nhiều nguyên do. Quyền lực người quyến rũ có đối với con mồi của họ vẫn có hiệu nghiệm trong môi trường xã hội vì họ biết cách gia giảm bớt yếu tố nhục dục chứ không loại bỏ hẳn. Có thể ta nghĩ mình đi guốc trong bụng họ, nhưng điều đó cũng chẳng hề gì vì thật dễ chịu khi ở gần họ. Cố gắng chia đời mình thành những giây phút quyến rũ người khác và những giây phút thu mình lại chỉ làm mình rối trí và dồn nén. Con người ai cũng giống nhau ở chỗ khát khao nhục dục và tình yêu thương thầm kín; tốt hơn nên thả lỏng những khả năng ấy của mình hơn là chỉ sử dụng nó trong phòng ngủ. (Thật ra người quyến rũ xem thế giới như phòng ngủ của mình.) Cách nhìn này tạo được động lực quyến rũ rất lớn, và sau mỗi lần quyến rũ bạn lại có thêm kinh nghiệm và rèn luyện. Một lần quyến rũ tình cảm hay xã hội đều giúp lần sau được dễ dàng hơn, giúp bạn tự tin và quyến rũ hơn. Càng ngày sẽ càng có nhiều người bị bạn thu hút nhờ vẻ quyến rũ toát ra từ con người bạn.

Người quyến rũ có nhân sinh quan giống một chiến binh. Họ xem mỗi một người như một dạng pháo đài có thành lũy mà họ đang bao vây. Quyến rũ là quá trình xâm nhập: Đầu tiên xâm nhập vào tâm trí người đó, thành lũy đầu tiên của họ. Một khi đã xâm nhập được vào tâm trí con mồi làm họ có cái nhìn phấn khích về bạn, bạn sẽ dễ dàng làm họ bớt chống cự và đầu hàng về mặt tâm lí. Người quyến rũ không làm việc nhất thời; họ không phó mặc quá trình này cho yếu tố tình cờ. Giống bất kì vị tướng tài nào, họ lập kế hoạch và lên chiến lược, nhắm thẳng vào điểm yếu của con mồi.

Cản trở chính để trở thành người quyến rũ là định kiến ngu ngốc cho rằng tình yêu và lãng mạn là điều gì đó thiêng liêng, kì lạ mà con người tuân theo định mệnh đã được sắp đặt sẵn. Điều này có vẻ như lãng mạn và hay hay nhưng thật ra nó chỉ biện hộ cho tính lười biếng của chúng ta. Điều hấp dẫn một người là nỗ lực ta làm vì họ, chứng tỏ ta quan tâm họ đến mức nào và họ quí giá đến thế nào. Phó mặc mọi chuyện cho tình cờ là công thức dẫn đến tai họa và chứng tỏ ta không xem chuyện tình yêu là nghiêm túc. Chính nổ lực Casanova đã bỏ ra, sự điệu nghệ ông áp dụng vào mỗi chuyện tình đã làm ông trở nên quyến rũ một cách ma quái. Phải lòng một ai đó không phải là chuyện ảo thuật mà là vấn đề tâm lí. Một khi bạn hiểu tâm lí con mồi và lên kế hoạch cho phù hợp thì sẽ dễ dàng làm họ say mê hơn. Người quyến rũ không xem tình yêu là thiêng liêng mà như chiến tranh, ở đó mọi cái đều bình đẳng.

Người quyến rũ không thể mải mê với bản thân mình. Cái nhìn của họ phải hướng ra bên ngoài chứ không hướng vào trong. Khi gặp một người, động thái đầu tiên là xâm nhập vào bên trong lớp da người đó, nhìn thế giới qua đôi mắt của họ. Có nhiều nguyên nhân. Đầu tiên, tự mải mê với mình là dấu hiệu của cảm giác bất an; điều đó không quyến rũ. Ai cũng có những điều bất an nhưng người quyến rũ cố lảng tránh chúng, tìm liệu pháp cho những giây phút hoài nghi bằng cách mải mê với thế giới bên ngoài. Điều này giúp họ có một tâm hồn vui vẻ – làm chúng ta muốn ở cạnh họ. Thứ hai, việc xâm nhập vào bên trong lớp da con người đó, tưởng tượng mình là họ thì sẽ như thế nào, sẽ giúp người quyến rũ biết được nhiều thông tin quí giá, biết được điều người ấy quan tâm và điều gì làm họ mất khả năng suy nghĩ sáng suốt và rơi

vào bẫy. Được vũ trang những thông tin này, người quyến rũ có thể gây chú ý một cách thích hợp, có trọng điểm – một điều hiếm có trong một thế giới mà hầu hết mọi người chỉ nhìn ta từ tấm màn định kiến của chính bản thân họ. Xâm nhập được vào trong lớp da của họ là động thái chiến lược quan trọng đầu tiên trong cuộc chiến xâm nhập.

Người quyến rũ xem họ là người ban phát niềm vui, như những con ong lấy phấn hoa từ cây này sang cây khác. Khi còn nhỏ ai cũng dành thời gian chơi bời nhưng khi lớn, ta thường có cảm giác bị kéo ra khỏi thiên đường này và bị đè nặng bởi những trách nhiệm. Người quyến rũ biết rằng con người luôn chờ đợi những niềm vui – họ không thể nào có đủ niềm vui từ bạn bè hay người họ thương yêu, mà họ lại không thể tự mình có được điều đó. Một người đi vào đời họ, cho họ phiêu lưu và lãng mạn thì không thể nào cưỡng lại được. Vui thú là cảm giác được dẫn vượt qua giới hạn, được tràn ngập – bởi một người khác, một trải nghiệm khác. Ai cũng muốn được ngập tràn một cảm giác khác, được thoát khỏi chứng cứng đầu thường ngày của họ. Đôi khi sự chống đối là cách họ nói với ta, "Hãy quyến rũ tôi đi." Người quyến rũ biết rằng khả năng sẽ có gì đó vui vẻ sẽ khiến một người đi theo họ, và khi được trải nghiệm con mồi sẽ cởi mở, nhân nhượng họ. Họ còn tự luyện cho mình trở nên nhạy cảm với niềm vui vì biết rằng tự mình cảm thấy vui thú sẽ giúp họ dễ dàng hơn nhiều khi làm người khác vui lây.

Một người quyến rũ xem cuộc đời như sân khấu, mọi người đều là diễn viên. Ai cũng thấy mình có những vai diễn không được như ý trong cuộc sống làm họ cảm thấy không được vui. Trái lại, người quyến rũ có thể là bất kì ai và có thể đảm trách được nhiều vai trò. (Nguyên thủy ở đây là thần Zeus, một kẻ quyến rũ tham lam trước những trinh nữ; vũ khí chính của ông là khả năng biến thành bất cứ người hay con vật nào có vẻ là quyến rũ nhất đối với con mồi.) Người quyến rũ cảm thấy vui khi diễn xuất và không bị đè nặng bởi nhân thân, bởi nhu cầu được làm chính mình hay phải tỏ ra tự nhiên. Sự tự do này, sự biến hóa này trong con người và tâm hồn khiến họ trở nên quyến rũ hơn. Điều con người thiếu thốn trong cuộc sống này không phải là thực tế mà là những ảo ảnh, lạc thú, chơi bời. Quần áo người quyến rũ mặc, nơi họ dẫn bạn đến, lời nói và hành động của họ cứ như được nâng lên một chút – không quá kịch nhưng có một chút phi thực tế, như thể hai bạn đang sống trong một đoạn tiểu thuyết hay đóng vai chính trong một bộ phim. Quyến rũ là một dạng sân khấu ngoài đời, nơi gặp gỡ giữa ảo ảnh và hiện thực.

Cuối cùng, người quyến rũ hoàn toàn vô đạo đức trong lối sống. Tất cả chỉ là một trò chơi, một trường đấu để chơi đùa. Biết rằng những người có đạo đức, loại người bị kìm nén hay gắt gỏng vẫn thường lên án sự xấu xa của người quyến rũ, thật ra đang ngấm ngầm ganh tị với sức mạnh của họ, nên họ cũng không quan tâm đến ý kiến người khác. Họ không tranh cãi với những phán xét luân lí – như vậy sẽ cực kì kém quyến rũ. Tất cả đều mềm dẻo, biến hóa, như chính bản thân nó. Quyến rũ là một dạng lừa dối, nhưng con người thích được dẫn lệch hướng, họ khát khao được người khác quyến rũ. Nếu không, những người quyến rũ đã không có được quá nhiều nạn nhân tình nguyện đến thế. Hãy vất bỏ hết những khuynh hướng đạo đức, hãy làm theo triết lí vui vẻ của người quyến rũ, rồi bạn sẽ thấy quá trình còn lại dễ dàng và tự nhiên.

Nghệ thuật Quyến rũ nhằm trang bị cho bạn vũ khí thuyết phục và hấp dẫn người khác, để những người xung quanh bạn từ từ mất khả năng chống cự mà không hiểu như thế nào và tại sao điều đó lại xảy ra. Nó là nghệ thuật chiến đấu trong thời đại tinh tế này.

Mỗi cuộc quyến rũ có hai yếu tố bạn phải phân tích và thấu hiểu: Thứ nhất là chính bạn và bạn có gì quyến rũ; thứ hai là con mồi và những hành động có thể đập tan phòng vệ của họ khiến họ phải đầu hàng. Cả hai mặt đều có tầm quan trọng ngang nhau. Nếu bạn lên kế hoạch mà không chú ý đến phần tính cách của mình có thể lôi kéo người khác, bạn sẽ bị xem là người quyến rũ máy móc, luồn cúi và vụng về. Nếu chỉ dựa vào tính cách quyến rũ của mình mà không chú ý đến đối phương, bạn sẽ tạo ra những sai lầm khủng khiếp và hạn chế tiềm năng của mình.

Vì vậy, Nghệ thuật Quyến rũ được chia làm hai phần. Phần thứ nhất, "Kiểu Người Quyến rũ", mô tả chín loại người quyến rũ, cộng thêm Người chống Người Quyến rũ (anti-seducer). Nghiên cứu những loại người này giúp bạn nhận thức được thuộc tính quyến rũ vốn có trong bạn là gì vì đó là những viên đá tảng cơ bản trong quyến rũ. Phần thứ hai, "Quá trình quyến rũ",

gồm hai mươi bốn thủ thuật và chiến lược sẽ hướng dẫn bạn làm thế nào bỏ bùa mê, phá vỡ thế chống đối, tiến bước mạnh mẽ trong quyến rũ, và dẫn dụ con mồi đầu hàng. Cầu nối giữa hai phần là chương bàn về mười tám loại nạn nhân bị quyến rũ – mỗi một loại thiếu một điều gì đó trong cuộc sống, trong lòng có một khoảng trống mà bạn có thể bù lấp. Biết được mình đang quyến rũ loại người nào giúp bạn vận dụng ý tưởng trong cả hai phần. Nếu bỏ qua bất kì phần nào trong quyển sách này, bạn sẽ chỉ là một người quyến rũ không hoàn hảo.

Các ý tưởng và chiến thuật trong Nghệ thuật Quyến rũ dựa trên những bài viết và ghi chép lịch sử về những nhân vật quyến rũ thành công nhất trong lịch sử. Nguồn tài liệu này bao gồm hồi kí của chính những người quyến rũ (như của Casanova, Errol Flynn, Natalie Barney, Marilyn Monroe); các tiểu sử (của Cleopatra, Josephine Bonapatre, John F. Kennedy, Công tước Ellington); sổ tay về vấn đề này (đáng chú ý nhất là Nghệ thuật Yêu đương của Ovid); và những ghi chép tiểu thuyết về quyến rũ (Những quan hệ bất chính nguy hiểm của Choderlos de Laclos, Nhật kí Người quyến rũ của Soren Kierkegaard, Giai thoại Genji của Murasaki Shikibu). Các anh hùng trong những tác phẩm văn chương này thường lấy hình mẫu của những người quyến rũ ngoài đời thực. Các chiến thuật họ sử dụng cho thấy mối liên hệ nội tại giữa tiểu thuyết và quyến rũ, đó là tạo ra ảo ảnh và dẫn dắt người đó theo ý mình. Vận dụng những bài học trong sách này vào thực tế tức là bạn đang đi theo con đường của những chuyên gia quyến rũ vĩ đại nhất trong nghệ thuật này đấy.

Cuối cùng, tinh thần giúp bạn trở thành một người quyến rũ tuyệt vời là tinh thần bạn đọc cuốn sách này. Nhà văn Pháp Denis Diderot đã từng viết, "Tôi cho phép tâm hồn tôi tự do theo đuổi ý tưởng khôn ngoan hay ngu ngốc đầu tiên khi nó xuất hiện, giống như trên đại lộ de Foy con người thanh niên phóng đãng trong ta theo sát gót một cô gái làm tiền nào đó, để sau đó bỏ theo một cô khác, tấn công tất cả bọn họ để rồi chẳng gắn kết họ với gì cả. Suy nghĩ của tôi chính là những cô gái làm tiền." Ý ông là ông để mình bị quyến rũ bởi những ý tưởng, theo đuổi bất cứ điều gì làm ông thấy hứng thú cho đến khi một cái khác hay hơn đến với ông, suy nghĩ của ông bị nhiễm một dạng thú vui nhục dục. Một khi bạn đã bước vào những trang sách này, hãy làm như Diderot khuyên: Hãy để mình bị quyến rũ bởi những câu chuyện và những ý tưởng, hãy để đầu óc cởi mở và suy nghĩ đi hoang. Dần dần bạn sẽ thấy thứ thuốc độc này thấm vào da thịt mình và bạn sẽ bắt đầu xem mọi thứ là nghệ thuật quyến rũ, kể cả cách nghĩ và cách bạn nhìn thế giới.

Đức tính tốt nhất chính là làm tăng nhu cầu quyến rũ.

Natalie Barney

Vì vậy, bị áp bức và khinh miệt đã và luôn là điều người phụ nữ phải chịu đựng trong các chế độ xã hội; tình trạng này kéo dài không suy suyển cho đến nhiều thế kỉ sau, khi kinh nghiệm dạy họ biết thay thế quyền lực bằng kỹ năng. Phụ nữ cuối cùng cũng hiểu được rằng vì mình yếu hơn, nên lợi thế duy nhất của mình là quyến rũ; họ hiểu rằng nếu mình phụ thuộc vào đàn ông vì quyền lực thì đàn ông cũng có thể phụ thuộc vào họ nhờ thú vui. Vì ít được hạnh phúc như đàn ông, họ hẳn đã suy nghĩ, chiêm nghiệm sớm hơn; họ là người biết trước được rằng niềm vui luôn gợi nhớ đến người tạo ra nó và trí tưởng tượng luôn đi xa hơn thực tế. Một khi đã biết được những điều cơ bản này, họ biết trước cách tạo bí ẩn để khơi gợi tò mò; họ luyện tập nghệ thuật từ chối đầy khó khăn ngay cả khi rất muốn đồng ý; kể từ giây phút đó, họ biết cách đốt cháy trí tưởng tượng của đàn ông, họ biết cách khơi gợi và lèo lái những khát khao theo ý mình muốn: Cái đẹp và tình yêu đã được sinh ra như thế; giờ đây số phận người phụ nữ trở nên đỡ khắc nghiệt hơn, không phải họ đã có thể hoàn toàn giải phóng mình khỏi áp bức; mà trong cuộc chiến bất tận giữa đàn ông và phụ nữ, người ta thấy rằng với sự giúp đỡ của sự dịu dàng họ chế ra được thì họ có thể chiến đấu không mệt mỏi, đôi khi chiến thắng, và thường là khéo léo hơn khi lợi dụng chính sức mạnh thống trị họ; thật ra đôi khi đàn ông cũng dùng những vũ khí này của phụ nữ để phản công lại và số phận kẻ nô lệ của họ lại càng trở nên khắc nghiệt hơn.

Choderlos de Lactos, Về vấn đề Giáo dục Phụ nữ, do Lydia Davis dịch, trên tạp chí Tự do Tư tưởng, do Michael Fether biên tập

Làm tình cần nhiều chất thiên tài hơn chỉ huy một đội quân.

Ninon de l'Enclos

Hỡi Menelaus, nếu thật sự ngươi muốn giết ả,

Vậy ta cầu chúa cho ngươi, hãy thực hiện ngay đi,

Trước khi ánh mắt ả vặn xoắn mạch máu trái tim ngươi

Làm ngươi chuyển ý; vì ánh mắt ả là những đội quân,

Và ánh mắt ả lia tới đâu, ở đó làng mạc cháy rụi,

Đến khi tro tàn bị cuốn đi

Bởi tiếng thở dài của ả. Ta biết rõ ả, Menelaus,

Và ngươi cũng vậy. Và bất kì ai biết ả đều phải chịu đựng.

Hecuba nói về nàng Helen thành Troy trong Những phụ nữ thành Troy, do Neil Curry dịch

Không người đàn ông nào có quyền lực mà chống lại sự lừa dối của người phụ nữ.

Hoa cúc trắng của Navarre

Con đường vòng này, mà nhờ đó phụ nữ có thể chiếm được sức mạnh của đàn ông và tạo quyền lực cho mình, chưa được các sử gia quan tâm đúng mức. Từ giây phút người phụ nữ tách khỏi đám đông, là một sản phẩm hoàn chỉnh, độc lập, ban phát niềm vui vốn không thể có nhờ quyền lực mà chỉ nhờ những lời lẽ hoa mỹ…, thời đại của những vị thánh tình yêu lên ngôi. Đó là một bước phát triển dài của lịch sử văn minh… Chỉ với con đường vòng của nghệ thuật yêu đương, người phụ nữ mới có thể khẳng định quyền lực và họ làm điều này bằng cách khẳng định mình ngay tại thời điểm sắp trở thành nô lệ theo ý muốn của đàn ông. Họ khám phá ra được quyền lực của nhục dục, bí mật của nghệ thuật yêu đương, sức mạnh siêu nhiên của cảm xúc bị khơi gợi nhưng không được thỏa mãn. Sức mạnh ấy được xem là một trong những sức mạnh vĩ đại nhất thế giới, đôi khi là cả quyền sinh sát… Cố tình trói buộc các giác quan người đàn ông bằng bùa mê có hiệu quả rất ma thuật, mở ra nguồn xúc cảm vô cùng to lớn trong họ và khuấy động họ như thể bị thúc ép bởi một giấc mơ đầy cảm hứng.

Alexander Von Gleichen – Russwurm Sự cám dỗ của Thế giới, Hannah Waller dịch

Vậy thì, sự kết hợp hai yếu tố, vui sướng và nhượng bộ, là cốt lõi của tình yêu… Điều tồn tại trong tình yêu là nhượng bộ vì vui sướng.

José Ortega Y Gasset, Về Tình yêu, do Tony Talbot dịch

Điều gì là tốt? – Đó là tất cả những gì tôn vinh cảm giác quyền lực, ý chí quyền lực và chính quyền lực trong con người.

Điều gì là xấu? – Đó là tất cả những gì bắt nguồn từ sự yếu đuối.

Hạnh phúc là gì? – Là cảm giác quyền lực tăng lên khi chiến thắng một chướng ngại vật.

Friedrich Nietzche, Chống Giê-su, R.J.Hollingdale dịch

Sự bất mãn, chứng loạn thần kinh, khổ não và thất vọng thường gặp trong phân tích tâm lí rõ ràng là do không thể yêu và không được yêu, do không biết cho và nhận niềm vui, nhưng còn vỡ mộng là do quyến rũ và bị thất bại. Chỉ những người hoàn toàn nằm ngoài sự quyến rũ mới là bình hoạn, thậm chí khi họ hoàn toàn có khả năng yêu và làm tình. Khoa học phân tích tâm lí cho rằng nó nghiên cứu sự rối loạn tình dục và thèm muốn, nhưng trên thực tế nó nghiên cứu sự rối loạn quyến rũ… Nhược điểm nghiêm trọng nhất luôn liên quan đến quyến rũ chứ không phải niềm vui, và sự đam mê chứ không phải sự thỏa mãn về tình dục hay trong đời sống.

Jean Baudrillard, Quyến rũ

Bất kì điều gì vì tình yêu thì không còn trong ngưỡng tốt hay xấu.

Friedrich Nietzsche, Ngoài ngưỡng tốt hay xấu, Walter Kaufmann dịch

Phần I. KIỂU NGƯỜI QUYẾN RŨ

Tất cả chúng ta đều có năng lực quyến rũ – khả năng thu hút người khác về phía mình và khiến họ ngoan ngoãn phục tùng chúng ta. Dù vậy, ít ai trong chúng ta có thể nhận thức được khả năng tiềm ẩn này. Chúng ta thường tưởng tượng rằng khả năng đó chỉ là sự thu hút bề ngoài, nhưng thật ra, đó lại là một đặc điểm huyền bí mà một vài người có sẵn ngay từ khi mới chào đời và những người khác sẽ không bao giờ có thể cưỡng lại được năng lực quyến rũ này. Tuy vậy, làm sao có thể thấy được khả năng tiềm ẩn của mình? Đó là phải hiểu được tính cách nào của mình tự nhiên có thể lôi cuốn người khác, để từ đó phát triển những tiềm năng này trong tâm hồn của mỗi chúng ta.

Sự quyến rũ thành công hiếm khi nào được bắt đầu bằng một thủ đoạn trắng trợn hay một mưu kế tinh vi. Điều đó chắc chắn sẽ dấy lên nỗi hoài nghi ở người khác. Sự quyến rũ thành công thường bắt đầu bằng tính cách của chính bạn, khả năng mà qua đó bạn bộc lộ năng lực có thể lôi cuốn người khác và khuấy động cảm xúc của họ bằng cách khiến họ mất tự chủ. Bị thôi miên bởi tính cách đầy sức quyến rũ của bạn, những nạn nhân đó sẽ không còn để tâm đến sự lôi cuốn tiếp theo. Và rồi như một trò chơi trẻ con, bạn dần dần sẽ khiến cho đầu óc của họ mê muội và cuối cùng quyến rũ họ.

Có chín loại người có năng lực quyến rũ trên thế giới. Mỗi loại người này có một nét tính cách đặc biệt nào đó ẩn sâu trong tâm hồn, tạo nên một sự lôi kéo đầy quyến rũ. Mỹ Nhân Ngư thể hiện cho nguồn năng lượng nhục dục dồi dào và họ biết cách tận dụng nó như thế nào. Kẻ Ăn Chơi Phóng Đãng lại cho thấy một niềm đam mê vô độ đối với kẻ khác phái và nỗi khát khao của họ có thể lây nhiễm sang người khác. Người Tình Lý Tưởng lại có thể cảm nhận sâu sắc rằng chính họ tạo ra sự lãng mạn. Người Thích Ăn Diện lại mê đắm trong hình ảnh của chính mình, tạo nên sức quyến rũ ái nam ái nữ đầy ấn tượng. Người Tự Nhiên có tính cách rất tự nhiên và cởi mở. Người Đỏm Dáng luôn tỏa ra luồng khí tươi mát đầy sức hấp dẫn từ trong chính thâm tâm của họ. Người Duyên Dáng luôn biết cách làm hài lòng người khác – họ chính là những "con người của công chúng". Người Có Uy Tín lại tự tin một cách kỳ lạ vào chính mình. Và Ngôi Sao thì rất siêu phàm và luôn ẩn mình trong sự huyền bí.

Các chương trong phần này sẽ dẫn bạn đi sâu vào trong tính cách của mỗi loại nhân vật trên. Ít ra, một trong các chương đó cũng có thể lay động đúng cảm giác của bạn và rồi bạn sẽ nhận ra một phần nhân cách của chính mình. Chương này sẽ là mấu chốt giúp bạn phát huy năng lực quyến rũ của bản thân. Hãy để chúng tôi nói rằng bạn có khuynh hướng quyến rũ. Chương viết về Người Đỏm Dáng sẽ chỉ cho bạn thấy được cách hình thành cho mình tính tự chủ, biết cách thay đổi thái độ nồng nhiệt hay lạnh lùng xa cách để gài bẫy nạn nhân. Chương này cũng sẽ chỉ cho bạn biết cách hoàn thiện dần những tính cách bẩm sinh của mình để trở thành một Người Đỏm Dáng tuyệt vời – loại người mà chúng ta hằng ao ước. Chẳng có lý do gì phải rụt rè nhút nhát khi chúng ta sở hữu tính cách đầy quyến rũ. Chúng ta say mê Kẻ Ăn Chơi Phóng Đãng gan dạ và sẵn sàng bỏ qua cho mọi hành động quá đáng của anh ta, nhưng chẳng ai tôn kính một Kẻ Ăn Chơi Phóng Đãng không thật lòng. Một khi bạn đã nuôi dưỡng nét tính cách nổi bật của mình, thêm thắt một chút nghệ thuật vào những gì tạo hóa ban tặng, thì sau đó bạn có thể tiếp tục phát triển thêm nét tính cách thứ hai hoặc thứ ba để làm cho nhân cách của bạn càng thêm sâu sắc và bí ẩn. Cuối cùng chương 10 viết về Người Không Quyến Rũ giúp bạn nhận thức về những năng lực đối nghịch trong tâm hồn bạn. Bằng bất cứ giá nào, bạn cũng phải tìm ra căn nguyên của những xu hướng bài trừ năng lực quyến rũ mà bạn có thể có.

Hãy nghĩ đến chín loại người này như những chiếc bóng. Chỉ khi thật sự bước vào một trong những chiếc bóng ấy và để nó lớn dần trong con người bạn, khi đó bạn mới bắt đầu phát triển tính cách đầy quyến rũ của mình để có được năng lực vô hạn.

Mỹ nhân ngư

Người đàn ông thường bị đè nặng bởi trọng trách mà họ phải gánh vác – luôn phải chịu trách nhiệm, biết tự chủ và hiểu lý lẽ. Mỹ Nhân Ngư là hình ảnh tuyệt vời nhất trong trí tưởng tượng của người đàn ông vì nàng đem đến cho họ một sự giải thoát hoàn toàn khỏi những ràng buộc của cuộc sống. Trong sự hiện diện đầy dục vọng của nàng, người đàn ông cảm thấy như mình được đưa đến địa hạt của niềm khoái cảm thuần túy. Trong một thế giới mà người phụ nữ thường quá rụt rè nhút nhát trước hình ảnh như thế, hãy học cách điều khiển dục vọng của người đàn ông bằng cách hiện thân thành hình ảnh trong trí tưởng tượng của họ.

Mỹ nhân ngư tài trí

Vào năm 48 trước công nguyên, vua Ai Cập – Ptolemy XIV – tìm cách truất phế và lưu đày người chị gái, đồng thời cũng là vợ của ông – nữ hoàng Cleopatra. Ông ra lệnh canh giữ biên ải thật nghiêm ngặt để ngăn chặn người vợ quay trở về và ông bắt đầu cai trị lãnh địa của riêng mình. Năm sau đó, vị tướng tài ba của đế chế La Mã – Julius Caesar – đã đến thành phố Alexandria để đảm bảo rằng Ai Cập vẫn trung thành với Rome cho dù đã xảy ra vài cuộc chiến tranh giành quyền lực nội bộ.

Một đêm nọ, khi Caesar đang họp mặt với các tướng lĩnh của mình tại cung điện của Ai Cập để bàn về chiến lược thì một người lính bước vào bẩm báo rằng có một nhà buôn người Hy Lạp đang đứng chờ ở cửa, tay ôm một món quà lớn quý giá muốn dâng lên cho ngài. Trong tâm trạng phần nào vui vẻ, Caesar đã cho phép nhà buôn đó vào. Gã nhà buôn bước vào, trên vai vác một tấm thảm lớn được cuộn lại. Anh ta gỡ dây thừng xung quanh cuộn thảm và bằng đôi tay thoăn thoắt của mình, anh ta mở cuộn thảm ra, để lộ nàng Cleopatra trẻ đẹp được giấu bên trong. Trong trang phục nửa kín nửa hở, nàng từ từ đứng dậy trước ánh mắt ngỡ ngàng của Caesar và toàn thể các vị quan khách, tựa như thần Vệ Nữ hiện lên từ giữa những đợt sóng trào.

Mọi người sững sờ trước cảnh một nữ hoàng trẻ đẹp (vào lúc ấy nàng chỉ mới 21 tuổi) bất ngờ xuất hiện trước mặt họ như thể bước ra trong một giấc mơ. Họ càng kinh ngạc hơn trước sự táo bạo và tài đóng kịch của nàng – giữa đêm khuya nhờ người lén đưa vào cảng mà chỉ có một người đàn ông đi theo bảo vệ, nàng đã đánh cược mọi thứ bằng một nước cờ táo bạo. Và Caesar là người say đắm nàng nhất. Theo nhà văn người Hy Lạp – Dio Cassius, "Cleopatra đang vào thời kỳ xuân sắc nhất của cuộc đời. Nàng có một giọng nói làm mê đắm bất kỳ ai nghe thấy. Sự quyến rũ toát lên từ con người và giọng nói của nàng có thể làm động lòng của cả những kẻ khinh ghét đàn bà lạnh lùng và kiên định nhất. Caesar đã bị mê hoặc ngay từ khi ông nhìn thấy nàng và khi nàng cất giọng nói". Cũng vào đêm ấy, Cleopatra trở thành người tình của Caesar.

Trước đó, Caesar cũng đã có vô số tình nhân giúp ông thư giãn sau những cuộc chinh chiến đầy khốc liệt. Nhưng ông luôn nhanh chóng chán họ và trở lại với với những gì thật sự khiến ông hào hứng – mưu đồ chính trị, những thử thách của cuộc chiến, chiến trường La Mã. Caesar từng chứng kiến nhiều phụ nữ tìm đủ mọi cách để mê hoặc ông. Tuy nhiên, ông hoàn toàn bất ngờ trước sự xuất hiện của Cleopatra. Một đêm nọ, nàng thủ thỉ với vị vua này về cách làm thế nào để có thể khôi phục lại vinh quang của Alexander Đại Đế và thống trị cả thế giới này như Thượng đế. Đêm sau đó, nàng lại đón tiếp vị vua trong trang phục giống như nữ thần Isis tại cung điện sang trọng của mình. Cleopatra khơi màn cho Caesar bằng những buổi tiệc vui say sưa và suy đồi nhất, thể hiện mình như một kẻ ngoại lai người Ai Cập. Cuộc sống của nhà vua và nàng giống như một trò chơi không dứt, cũng cam go và đầy thử thách như một cuộc chiến, vì mỗi khi ông cảm thấy an tâm bên nàng thì đột nhiên, nàng lại tỏ ra lạnh lùng hoặc giận dữ. Khi ấy, Caesar lại phải tìm cách gì đó để xoa dịu nàng.

Năm tháng trôi qua, Caesar dần dần quên hết tất cả những tình địch của Cleopatra và ông cũng đã tìm ra được những cái cớ để lưu lại Ai Cập. Vào một thời điểm nọ, nàng dẫn vị vua xuôi dòng sông Nile tham gia cuộc viễn chinh lịch sử hoành tráng. Trên con thuyền vô cùng nguy nga tráng lệ – cao trên mặt nước 54 feet, gồm vài tầng lợp mái bằng và một ngôi đền thờ thần Dionysus được chống đỡ bằng các cột trụ – Caesar trông cũng giống như một người Ai Cập, đang đứng nhìn chằm chằm vào những kim tự tháp. Và trong thời gian ông ở lại lâu dài tại Ai Cập, xa rời ngai vàng của mình ở Rome, biết bao cuộc binh biến nổi loạn đã nổ ra khắp đế chế La Mã.

Vào năm 44 trước công nguyên, sau khi Caesar bị ám sát, lên nối ngôi là chế độ tam hùng, trong đó có Mark Antony, một chiến binh dũng cảm cũng đam mê khoái lạc và thích ngắm cảnh; và ông thường hay tưởng tượng rằng mình chính là hiện thân của thần Dionysus của La Mã. Vài năm sau, nhân lúc Antony đang ở tại Syria, Cleopatra đã mời ông ta đến gặp nàng tại thành Tarsus của Ai Cập. Tại đó, nàng đã để ông chờ đợi khá lâu và sự hiện diện của nàng cũng rực rỡ và gây sững sờ y như lần đầu tiên nàng xuất hiện trước mặt Caesar. Một con thuyền

rồng vàng nguy nga tráng lệ xuất hiện trên dòng sông Cydnus. Những tay chèo nhịp nhàng khua mái chèo theo bản nhạc du dương; ngồi xung quanh là những cô gái trẻ trung xinh đẹp trong trang phục giống như những nữ thần huyền thoại. Cleopatra ngồi trên boong thuyền trong tư thế tựa như nữ thần Aphrodite và xung quanh dân chúng đang tung hô tên nàng một cách nồng nhiệt.

Cũng giống như bao nạn nhân khác của Cleopatra, Antony cảm thấy choáng váng. Ông không thể cưỡng lại được niềm khoái cảm kỳ lạ mà Cleopatra mang đến. Nhưng đồng thời vị vua cũng muốn chinh phục được trái tim nàng vì nếu có thể khuất phục được niềm kiêu hãnh của người đàn bà nổi tiếng này, ông sẽ chứng tỏ được uy quyền của mình. Vì vậy, ông đã ở lại Ai Cập, rồi cũng giống như Caesar, ông dần dần gục đổ dưới chân nàng. Nàng lợi dụng những yếu điểm của vị vua này để làm thỏa mãn ngài – bài bạc, những buổi tiệc say sưa, những lễ nghi long trọng và cảnh tượng xa hoa. Để đưa ngài trở về thành Rome, Octavious – một thành viên khác của chế độ tam hùng La Mã – đã dâng cho ông một người vợ: Đó là Octavia – em gái của chính Octavious và là một trong những người đàn bà đẹp nhất thành Rome. Nổi tiếng về đức hạnh và tấm lòng cao cả, chắc chắn nàng có thể giữ Antony tránh xa khỏi "con điếm Ai Cập". Nhưng mưu kế này cũng chỉ hiệu nghiệm trong một thời gian ngắn ngủi vì Antony không tài nào quên được hình bóng của Cleopatra. Và 3 năm sau, ông đã quay về với nàng. Chuyện gì đến sẽ phải đến: Ông đã thật sự trở thành nô lệ của Cleopatra, chấp nhận quyền năng vô hạn của nàng, ăn mặc và sống theo phong tục của người Ai Cập và dần dần từ bỏ nếp sống của thành Rome.

Trong đầu ông chỉ tồn tại mỗi hình bóng của Cleopatra – một cái bóng vô hồn được nhìn thấy trên đồng tiền xu mà cho đến nay chúng ta vẫn còn lưu lại những ghi chép mô tả về nàng. Khuôn mặt nàng dài thanh tú với chiếc mũi hơi nhọn và nét mặt của nàng nổi bật hẳn nhờ đôi mắt đen to tuyệt đẹp. Tuy nhiên, năng lực quyến rũ của nàng lại không ẩn chứa dưới lớp vỏ ngoại hình của nàng bởi thật sự còn có nhiều phụ nữ ở thành Alexandria được xem là xinh đẹp hơn nàng. Những gì nàng vượt trội hơn hẳn so với những người đàn bà khác chính là khả năng mê hoặc đàn ông. Trên thực tế, Cleopatra không có gì nổi bật về ngoại hình cũng như không có chút tài năng về chính trị nào. Nhưng cả Caesar và Anthony đều là những người đàn ông tài giỏi và gan dạ lại không phát hiện ra điều này. Những gì họ thấy là một người phụ nữ luôn biến đổi không ngừng trước mắt họ, chỉ có duy nhất hình ảnh của nàng không thể lẫn với bất kỳ người phụ nữ nào khác. Trang phục và cách trang điểm của nàng thay đổi liên tục mỗi ngày, nàng luôn biết cách tạo cho mình một dáng vẻ cao quý tựa như một nữ thần. Như nhiều tác giả vẫn ngợi ca, nàng có một giọng nói du dương làm say đắm lòng người. Có thể lời nói của nàng cũng tầm thường vô vị, nhưng lại được thốt ra ngọt ngào êm ái đến nỗi người nghe sẽ cảm thấy như thể mình chẳng nhớ nàng nói gì mà chỉ nhớ cái cách nàng thốt ra từng lời nói.

Cleopatra liên tục tạo ra sự biến đổi muôn hình muôn vẻ – cống phẩm, những cuộc chiến giả tạo, những cuộc viễn chinh và những buổi tiệc cải trang. Mọi thứ đều được dàn dựng như vở kịch và được chuẩn bị rất công phu. Mỗi lúc nằm bên cạnh nàng, đầu óc bạn cứ quay cuồng chao đảo giữa những hình ảnh và giấc mơ. Ngay khi bạn an tâm rằng bạn đã sở hữu được người đàn bà kỳ lạ và luôn biến đổi này, nàng lập tức tỏ ra lạnh nhạt hoặc giận dữ để chứng tỏ rõ rằng mọi thứ đều nằm trong tầm kiểm soát của nàng. Bằng cách này, một người đàn bà từng bị lưu đày và xém bị xử tử đã có thể xoay chuyển tình thế để lên nắm quyền cai trị đất nước Ai Cập trong gần 20 năm.

Từ bài học của Cleopatra, chúng ta nghiệm ra rằng không phải vẻ đẹp bề ngoài tạo nên hình ảnh nàng Mỹ Nhân Ngư mà đúng hơn, chính tính cách đầy kịch tính đã cho phép một người đàn bà trở thành thần tượng trong trí tưởng tượng của bao người đàn ông. Một người đàn ông cảm thấy chán ghét một người phụ nữ cho dù cô ấy đẹp biết dường nào vì anh ta khát khao những niềm khoái cảm khác và muốn được phiêu lưu mạo hiểm. Tất cả những gì mà một người phụ nữ cần làm để xoay chuyển tình thế là hãy tạo ra một ảo giác rằng cô ta có thể mang đến sự biến đổi muôn hình vạn trạng và những cuộc phiêu lưu mạo hiểm đầy thú vị. Đàn ông thường dễ bị đánh lừa qua vẻ đẹp hình thức bên ngoài vì họ đều mắc khuyết điểm về thị giác. Hãy tạo cho mình hình ảnh một nàng Mỹ Nhân Ngư có sức quyến rũ đầy nữ tính và những cử chỉ tuy kịch tính nhưng rất cao sang và kiên định, người đàn ông ắt sẽ sập bẫy. Anh ta không bao giờ cảm thấy chán ghét bạn và rồi anh ta không thể từ bỏ bạn. Hãy luôn làm anh ta rối trí và đừng

bao giờ để anh ta nhìn thấy con người thật của bạn. Có như vậy, anh ta sẽ luôn bám theo bạn cho đến khi anh ta chìm đắm vào bể tình.

Mỹ nhân ngư tình ái

Norma Jean Mortensen, cũng chính là Marilyn Monroe trong tương lai, đã trải qua những năm tháng thời thơ ấu tại một trại trẻ mồ côi ở Los Angeles. Tuổi thơ của cô đầy ắp những công việc quần quật cả ngày chứ không được vui chơi thỏa thích như bao đứa trẻ đồng trang lứa khác. Ở trường, cô sống rất nội tâm, ít khi cười, nhưng lại thường hay mơ mộng. Một ngày nọ, khi ấy cô tròn 13 tuổi, trong lúc đang mặc đồ để đi học thì cô phát hiện ra rằng chiếc áo trắng mà trại trẻ mồ côi phát cho cô đã bị rách, vì vậy cô phải mượn tạm chiếc áo len của một cô bé nhỏ tuổi hơn ở cùng trại. Chiếc áo len quá chật vì kích cỡ của nó nhỏ hơn kích cỡ của cô vài số. Bỗng nhiên, vào ngày đó, bọn con trai trong trường dường như cứ bu quanh cô bất cứ nơi đâu cô tới (cơ thể cô đã phát triển đầy đủ về sinh lý ở độ tuổi này). Cô đã viết trong nhật ký của mình rằng, "Bọn chúng nhìn chằm chằm vào chiếc áo của mình y như thể đó là một mỏ vàng vậy".

Sự phô bày này tuy sơ sài nhưng lại gây sửng sốt. Trước đây, dường như chẳng ai thèm chú ý đến Norma Jean, thậm chí là còn trêu chọc cô, nhưng giờ đây cô đã nhận thức được cách làm thế nào để thu hút sự chú ý, thậm chí xem nó là sức mạnh của bản thân vì cô vốn là người có tham vọng rất lớn. Vì vậy, cô ấy bắt đầu cười nhiều hơn, không ngừng thay đổi cách trang điểm cũng như cách ăn mặc của mình. Và đáp lại, chẳng mấy chốc cô nhận thấy có điều gì đó rất ngạc nhiên: Không cần cô phải nói hay phải làm gì, bọn con trai vẫn cứ yêu cô say đắm. Cô viết, "Tất cả những kẻ hâm mộ tôi đều nói với tôi cùng một ý, nhưng bằng nhiều cách khác nhau. Đó là lỗi của tôi vì đã khiến tất cả họ đều muốn được hôn và ôm ấp tôi. Vài người trong số họ nói rằng nguyên nhân đó là do cái cách tôi nhìn họ với ánh mắt đắm đuối, nồng nhiệt. Những người khác lại cho rằng đó là do giọng nói của tôi đã hớp hồn họ. Vẫn có một số người khác lại nói rằng con người tôi toát ra sự rung cảm làm mê mẩn họ".

Vài năm sau đó, Marilyn đã cố gắng thể hiện năng lực đó trong lĩnh vực điện ảnh. Những nhà sản xuất phim đều nói với cô rằng: Thân hình của cô rất hấp dẫn nhưng khuôn mặt của cô lại không được ăn ảnh lắm. Cô chỉ đảm nhận những vai phụ, nhưng mỗi khi cô xuất hiện trên màn ảnh, thậm chí cho dù cô chỉ xuất hiện trong giây lát ngắn ngủi cũng đủ khiến cánh đàn ông trong số khán giả trở nên điên đảo tâm hồn và khắp các rạp hát rộ lên tiếng huýt sáo inh ỏi. Nhưng vẫn không ai nhìn thấy được chút tài năng siêu sao nào trong con người cô. Vào một ngày của năm 1949, lúc ấy cô mới 23 tuổi và sự nghiệp của cô đang khựng lại, trong một bữa ăn tối, có người đã mách bảo với cô rằng nhà sản xuất phim Groucho Marx đang tìm kiếm một nữ diễn viên đóng vai một "quả bom tóc vàng" trong bộ phim mới "Love Happy". Nàng đã sánh bước bên cạnh Groucho với dáng đi mà theo lời ông ta mô tả, "khơi gợi dục vọng già nua của tôi và khiến tôi sững sờ". Cái cách nàng ấy nói chuyện như mật rót vào tai và cái dáng đi do nàng sáng tạo nên. "Đó chính là dáng đi của những diễn viên nổi tiếng Mae West, Theda Bara và Bo Peep hòa quyện vào nhau tạo nên", Groucho đã thốt lên sau khi ngắm cô đi tản bộ bên cạnh. "Chúng tôi quay cảnh đó vào sáng nay". Và vì vậy, Marilyn đã sáng tạo ra dáng đi đầy tai tiếng của mình – một dáng đi có vẻ giả tạo nhưng lại gợi lên một sự pha trộn giữa vẻ ngây thơ trong trắng và dục vọng.

Vài năm sau đó, rút kinh nghiệm từ những thử thách và sai lầm, Marilyn đã tự học được cách làm thế nào tăng hiệu quả tác động của mình lên giới đàn ông. Giọng nói của cô lúc nào cũng ngọt ngào, thu hút – đó là chất giọng của một cô bé. Nhưng chất giọng này cũng đã gây ra một số phiền phức cho cô trong sự nghiệp đóng phim mãi cho đến khi có ai đó đã chỉ cho cô cách hạ giọng trầm xuống, tạo thành một chất giọng nhỏ nhẹ và sâu lắng mà sau đó đã trở thành một trong những đặc điểm quyến rũ đặc biệt của cô. Trước khi xuất hiện trước một cảnh quay, Marilyn luôn ngồi ngắm mình hàng giờ trước gương. Hầu hết mọi người đều cho rằng cô rất kiêu căng và tự mãn – cô yêu thích hình ảnh của chính mình. Sự thật là để có được hình ảnh như vậy khiến cô phải mất hằng giờ để tạo ra. Marilyn đã bỏ ra nhiều năm để học hỏi và luyện tập nghệ thuật trang điểm. Từ giọng nói, bước đi, khuôn mặt và dáng vẻ – tất cả đều do chính cô sáng tạo nên. Ở đỉnh cao của danh vọng, những lần bước vào quán bar ở New York mà không trang điểm và không khoác lên mình những bộ quần áo lộng lẫy, cô chợt rùng mình khi thấy chẳng ai thèm để ý khi cô bước ngang qua.

Cuối cùng, thành công cũng đã đến với cô, nhưng đồng thời kèm theo đó là những vấn đề khiến cô buồn bực và phiền muộn: Các hãng phim chỉ tuyển chọn cô đóng vai "quả bom tóc vàng". Cô muốn thử sức với những vai đứng đắn nhưng không ai chọn cô bất kể rằng khó khăn lắm cô mới cảm thấy khinh bỉ được những tính cách đầy sức quyến rũ mà chính bản thân nỗ lực tạo nên. Một ngày nọ, trong khi cô đang diễn tập một cảnh trong phim "The Cherry Orchard" thì Michael Chekhov – đạo diễn của cô – chợt hỏi, "Có phải em đã nghĩ đến chuyện chăn gối khi chúng ta đang cùng đóng phim phải không?". Khi cô trả lời rằng không phải, anh ta tiếp tục, "Từ đầu đến cuối cảnh quay anh luôn cảm nhận từ em sự rung cảm nhục dục. Như thể em là người đàn bà đang nắm giữ dục vọng… Marilyn à, bây giờ thì anh hiểu được những rắc rối mà em vướng mắc trong sự nghiệp điện ảnh của mình. Em là một phụ nữ luôn tỏa ra sự rung cảm nhục dục bất kể là em đang làm gì hay nghĩ gì. Cả thế giới này đều nồng nhiệt đón nhận sự rung cảm ấy. Rạp chiếu phim sẽ chật ních người khi em xuất hiện trên màn ảnh".

Marilyn Monroe say mê khả năng lôi cuốn dục vọng ở người đàn ông của bản thân. Cô sử dụng thân hình của mình như một công cụ, làm cho cơ thể lúc nào cũng toát lên dục tính và khiến cho ngoại hình lúc nào cũng gợi cảm và đẹp mê hồn. Những người phụ nữ khác chỉ biết lợi dụng nhiều thủ đoạn để làm tăng thêm sự hấp dẫn nhục dục của mình, nhưng ở Marilyn thì khác vì cô chưa bao giờ có chủ tâm khi làm điều này. Tuổi thơ bất hạnh đã tước đoạt mất của cô một thứ vô cùng quan trọng: Đó là tình yêu thương. Từ sâu thẳm trong tâm hồn mình, cô luôn khao khát được yêu thương và được mong đợi. Nhu cầu thiết tha này luôn khiến cô dễ bị tổn thương giống như một cô bé lúc nào cũng muốn được ôm ấp, chở che và bảo vệ. Và nỗi khao khát tình yêu thương này càng trỗi lên mạnh mẽ mỗi khi cô đứng trước ống kính máy quay phim. Cô chẳng cần phải nỗ lực để thể hiện điều này vì cảm xúc của cô là có thật và xuất phát từ tâm hồn của cô. Một ánh mắt hay cử chỉ không chút toan tính hay không có chủ tâm sẽ tạo hiệu quả gấp đôi. Chính sự vô tư ngây thơ sẽ kích thích nỗi khao khát trong người đàn ông.

Nàng Mỹ Nhân Ngư tình ái sẽ có tác động trực tiếp và nhanh chóng hơn nàng Mỹ Nhân Ngư tài trí. Là hiện thân của dục vọng và nỗi khao khát, nàng không cần phải tính toán để lôi cuốn cảm giác bên ngoài hoặc không cần phải có sự chuẩn bị công phu, đầy giả tạo. Cuộc sống của nàng dường như không hề bị choán chiếm bởi công việc hay những thứ vặt vãnh. Nàng đem lại cảm giác rằng cuộc sống của nàng đầy ắp những điều thú vị và nàng lúc nào cũng thư thái, thảnh thơi. Điều làm cho một Mỹ Nhân Ngư tình ái khác biệt hẳn so với một con điếm hạng sang chính là sự ngây thơ và dễ bị tổn thương của nàng. Oái ăm thay, sự kết hợp hai đặc điểm này lại đem đến cảm giác thỏa mãn cho người đàn ông: Họ sẽ có ảo giác như thể họ là người bảo vệ nàng, là một người cha luôn dang rộng cánh tay chở che nàng dù rằng trên thực tế, nàng Mỹ Nhân Ngư tình ái mới chính là người kiểm soát mọi cảm xúc.

Một người phụ nữ không nhất thiết bẩm sinh đã phải có những thuộc tính của một Marilyn Monroe để có thể hoàn thành xuất sắc vai Mỹ Nhân Ngư tình ái. Hầu hết những yếu tố tạo nên vẻ đẹp ngoại hình đều do chính người phụ nữ trau chuốt và tô điểm nên. Điều cốt lõi ở đây chính là vẻ ngây thơ trong trắng của một nữ sinh. Trong khi một phần con người bạn dường như luôn gào thét đòi thỏa mãn những ham muốn nhục dục thì phần kia lại rất ngây thơ và bẽn lẽn y như thể bạn không hiểu biết gì về khả năng ảnh hưởng của bản thân. Dáng đi, giọng nói và điệu bộ cử chỉ của bạn đều rất mơ hồ – bản thân bạn vừa là một người đàn bà từng trải và có khả năng khơi gợi dục vọng, lại vừa là một cô bé ngây thơ trong trắng.

Trong cuộc chạm trán tiếp theo bạn sẽ gặp phải những nàng Mỹ Nhân Ngư – người có thể mê hoặc bất kỳ người đàn ông nào đến gần họ… Bằng giọng hát ngọt ngào du dương, những nàng Mỹ Nhân Ngư đã hớp hồn anh ta, trong khi họ vẫn ngồi đó trên cánh đồng cỏ với những đống xương nát vụn mà vẫn còn lủng lẳng dưới lớp da khô héo của bao gã đàn ông.

Đặc điểm nổi bật

Từ xưa đến nay, Mỹ Nhân Ngư chính là người đàn bà có năng lực quyến rũ cổ xưa nhất. Nàng là hiện thân của nữ thần Aphrodite – chính bản chất của nàng ẩn chứa năng lực thần thoại, nhưng đừng tưởng tượng rằng nàng thuộc về quá khứ, hay chỉ có trong truyền thuyết và lịch sử: Nàng hiện thân cho hình ảnh đầy quyền uy về nhục dục trong trí tưởng tượng của đàn ông; là người đàn bà cực kỳ tự tin và có khả năng mê hoặc, luôn đem đến niềm khoái cảm vô tận pha chút nguy hiểm. Trong thế giới ngày nay, hình ảnh này chỉ có thể tồn tại mạnh mẽ trong tinh thần của người đàn ông, vì ngày nay, hơn bao giờ hết người đàn ông sống trong một thế giới mà mọi thứ đều được đảm bảo an toàn khiến bản năng tàn bạo của anh ta bị hạn chế; một thế giới hiếm khi nào tạo cho anh ta có cơ hội được mạo hiểm và thử thách. Trong xã hội xưa, người đàn ông thường có những phương cách để có thể thỏa mãn nỗi khao khát này như: Chiến tranh, đại dương, mưu đồ chính trị, vì vậy trong lĩnh vực tình ái, gái điếm hạng sang và tình nhân là những hình ảnh gần như rất quen thuộc trong xã hội. Họ đem đến cho người đàn ông sự biến đổi muôn màu muôn vẻ và sự mạo hiểm mà người đàn ông khao khát. Nếu không có những phương tiện thỏa mãn này, nỗi khát khao sẽ quay vào giày vò tâm can của anh ta, khiến anh ta bứt rứt đau khổ. Có đôi lúc, một người đàn ông hùng mạnh cũng sẽ làm điều gì đó dại dột, vướng vào một mối quan hệ yêu đương khi chẳng có nhu cầu, chẳng qua chỉ vì sự cảm động – đây chính là mối nguy hiểm khôn lường. Những điều dại dột tỏ ra có năng lực quyến rũ vô hạn, đặc biệt là đối với người đàn ông – người mà dường như lúc nào cũng phải sáng suốt và thấu tình đạt lý.

Nếu như trong chúng ta ai cũng có năng lực quyến rũ thì Mỹ Nhân Ngư chính là người đàn bà có uy lực lớn nhất. Nàng có thể điều khiển những xúc cảm cơ bản nhất của người đàn ông, và nếu phát huy tốt vai trò của mình, nàng có thể biến đổi một người đàn ông mạnh mẽ và có tinh thần trách nhiệm thành một tên nô lệ khờ khạo. Mỹ Nhân Ngư có thể điều khiển được cả những người đàn ông cứng cỏi và nghị lực nhất – một chiến binh hay một vị anh hùng gan dạ, chẳng hạn như Cleopatra có thể khuất phục Mark Antony hay Marilyn có thể chế ngự được Joe DiMaggio. Nhưng đừng bao giờ tưởng tượng rằng Mỹ Nhân Ngư chỉ có thể chinh phục được mỗi loại người này. Julius Caesar là một nhà văn, đồng thời là một nhà tư tưởng – người có thể biến chuyển tài năng trí tuệ của mình vào trong những cuộc chiến và trên vũ đài chính trị; còn nhà soạn kịch Arthur Miller cũng say mê Monroe điên đảo không kém gì DiMaggio. Những người đàn ông thông minh thường dễ mắc bẫy tình của Mỹ Nhân Ngư nhất vì cuộc sống của họ thiếu vắng sự khoái cảm nhục dục thuần túy. Nàng Mỹ Nhân Ngư chẳng cần phải lo lắng gì về việc tìm kiếm được đúng nạn nhân. Ma lực của nàng tác động lên một người và từ từ lên tất cả đàn ông khác.

Đầu tiên và cũng là trên hết, Mỹ Nhân Ngư cần phải tạo cho mình sự khác biệt so với những người đàn bà khác. Nàng bản chất vốn đã quý hiếm, mang tính thần thoại, và luôn nổi bật hẳn giữa đám đông. Vì vậy nàng cũng chính là "chiến lợi phẩm" vô giá mà bao đàn ông vẫn hằng ao ước giành chiếm được. Cleopatra tạo cho mình nét riêng biệt bằng tài trí đầy kịch tính; công cụ hữu hiệu của nữ hoàng Josephine Bonaparte lại chính là tính cách cực kỳ ẻo lả mềm yếu; của Marilyn Monroe là sự ngây thơ trong trắng của một cô bé. Ở đây yếu tố ngoại hình cũng đóng vai trò rất quan trọng vì trước mắt người đàn ông, Mỹ Nhân Ngư chính là một hình ảnh ưu việt nhất. Một thân hình vô cùng nữ tính và gợi cảm, thậm chí là một đặc điểm lố bịch buồn cười cũng sẽ nhanh chóng khiến bạn nổi bật hẳn vì hầu hết những người đàn bà khác không bao giờ dám phô trương một hình ảnh như thế.

Để tách biệt hình ảnh của mình khỏi những người đàn bà khác, Mỹ Nhân Ngư phải có hai đặc tính quan trọng khác: Khả năng quyến rũ khiến người đàn ông mê mẩn và mất tự chủ; và một chút thử thách pha lẫn chút nguy hiểm. Sự nguy hiểm có sức hấp dẫn đến kỳ lạ. Để khiến một người đàn ông theo đuổi bạn thì tương đối đơn giản, chỉ cần có một thân hình đầy gợi cảm. Nhưng bạn không được giống như một con điếm hạng sang hay con đĩ hạ lưu – người mà đàn ông có thể cũng theo đuổi nhưng rồi nhanh chóng mất hứng thú. Thay vào đó, bạn phải có một chút ngập ngừng e lệ và xa cách tựa như là bạn bước ra trước mắt họ từ trong giấc mơ. Trong suốt thời kỳ Phục Hưng, những nàng Mỹ Nhân Ngư nổi tiếng, chẳng hạn như Tullia d'Aragona

có dáng vẻ và cử chỉ tựa như nữ thần Grecian – một thần tượng vào thời đó. Ngày nay bạn có thể bắt chước để giống như một thần tượng trong phim – bắt chước bất kỳ những gì có vẻ hoang đường, thậm chí là một sự sợ hãi gây cảm hứng. Những đặc điểm này sẽ khiến người đàn ông theo đuổi bạn say đắm, và càng theo đuổi bạn, anh ta lại càng cảm thấy rằng anh ta đang nắm quyền chủ động. Đây chính là một phương kế tuyệt vời để ngụy trang cho việc bạn đang hoàn toàn thao túng anh ta.

Khái niệm về sự nguy hiểm và thử thách, thỉnh thoảng là về cái chết dường như đã lỗi thời, thế nhưng sự nguy hiểm lại chính là yếu tố then chốt trong năng lực quyến rũ. Nó nêm thêm gia vị cảm xúc và đặc biệt, nó lại càng vô cùng hấp dẫn với người đàn ông thời nay – những người thường phải sáng suốt và phải kiềm nén cảm xúc. Sự nguy hiểm thường chỉ hiện hữu trong những câu chuyện hoang đường về Mỹ Nhân Ngư. Trong tác phẩm Odyssey của Homer, anh hùng Odysseus phải chèo thuyền đến gần những tảng đá nơi những nàng Mỹ Nhân Ngư kỳ lạ đang ngồi hát và vẫy gọi thủy thủ từ từ đi vào chỗ chết. Các nàng ngân lên khúc hát về những chiến thắng huy hoàng của thời quá khứ, về thế giới tuổi thơ không cần gánh vác trách nhiệm, và một thế giới ngập tràn niềm vui vô tận. Giọng hát của các nàng trong trẻo mượt mà như nước, du dương và mời gọi. Có những thủy thủ sẽ lao xuống nước để chơi đùa với các nàng để rồi sau đó bị chết đuối; những thủy thủ khác cũng cảm thấy bấn loạn và phấn khích đã lái thuyền lao thẳng vào đá. Để bảo vệ thủy thủ của mình khỏi những nàng Mỹ Nhân Ngư đó, Odysseus đã nhét kín tai của họ bằng sáp ong; rồi anh ta yêu cầu cột chặt mình vào cột buồm, vì thế anh ta vừa có thể nghe giọng hát của các nàng Mỹ Nhân Ngư, lại vừa có thể sống sót để kể về nó – một nỗi khát khao kỳ lạ. Kể từ đó, người ta truyền miệng nhau câu chuyện ly kỳ về nàng Mỹ Nhân Ngư và sự cám dỗ chết người.

Cũng như những người thủy thủ thời xưa phải chèo thuyền và lái theo phương hướng đã định, bất chấp mọi sự sao lãng và phiền nhiễu thì người đàn ông thời nay cũng phải làm việc và đi theo một lối mòn thẳng tắp của cuộc sống. Tiếng gọi của cái gì đó nguy hiểm, gây cảm động hoặc lạ lẫm thường có sức hấp dẫn đàn ông hơn vì điều đó luôn bị cấm đoán. Hãy nghĩ đến những nạn nhân của những nàng Mỹ Nhân Ngư nổi tiếng trong lịch sử, chẳng hạn: Paris đã dấy lên một cuộc chiến đẫm máu để chiếm được nàng Helen của thành Troy, Caesar mạo hiểm đánh đổi cả một đế chế và Antony đánh mất sự nghiệp lẫn cuộc đời trong tay Cleopatra, Napoleon trở thành một thằng hề bởi Josephine, DiMaggio không bao giờ tỉnh táo trước Marilyn và Arthur Miller không thể sáng tác được gì trong nhiều năm liền. Đàn ông thường bị hủy diệt bởi các Mỹ Nhân Ngư, tuy vậy họ không có cách nào thoát khỏi sự lôi cuốn của các nàng. (vì nhiều người đàn ông mạnh mẽ và đầy quyền uy lại thường có tính bạo dâm). Yếu tố sự nguy hiểm rất dễ nhận thấy và càng làm tôn thêm cho những đặc điểm khác của Mỹ Nhân Ngư – chẳng hạn như là sự điên rồ trong con người của Marilyn có thể hút hồn đàn ông. Sự phi lý kỳ lạ của nàng Mỹ Nhân Ngư thường có sức hấp dẫn vô hạn đối với đàn ông, những người luôn cảm thấy nặng nề bởi chính sự hợp lý của chính mình. Yếu tố sự sợ hãi cũng rất quan trọng: Giữ người đàn ông ở một khoảng cách phù hợp sẽ có được sự tôn trọng. Đừng để anh ta đến quá gần bạn, nhìn thấu tâm can và thấy được nhược điểm của bạn. Hãy tạo ra nỗi sợ hãi như thế bằng cách thay đổi tâm trạng đột ngột, khiến người đàn ông mất thăng bằng, thỉnh thoảng đe dọa anh ta bằng những cử chỉ thất thường.

Yếu tố quan trọng nhất của Mỹ Nhân Ngư để có thể khơi gợi sự ham muốn chính là thân hình, công cụ sức mạnh chủ yếu của nàng. Những nét đặc trưng của thân thể như: Hương thơm, vẻ nữ tính lan tỏa qua cách trang điểm, qua sự trau chuốt khéo léo công phu hoặc qua trang phục lộng lẫy – tất cả đều làm say đắm người đàn ông bởi vì chúng chẳng nói lên điều gì. Và rồi người đàn ông sẽ mất hết lý trí, và có cảm giác tựa như con mồi đang vùng vẫy trong chiếc bẫy hay như con bò đang hăng máu trước sự phất phơ của tấm áo choàng đỏ. Diện mạo đặc biệt của nàng Mỹ Nhân Ngư thường bị nhầm lẫn với vẻ đẹp bề ngoài, đặc biệt là khuôn mặt. Nàng Mỹ Nhân Ngư chưa hẳn sẽ có một khuôn mặt xinh đẹp: Thay vào đó, khuôn mặt nàng thường tỏ ra rất lạnh lùng và xa cách. (Người ta đều biết rằng cả Cleopatra và Marilyn, hai nàng Mỹ Nhân Ngư nổi tiếng nhất trong lịch sử, chẳng ai có khuôn mặt xinh đẹp cả). Mặc dù nụ cười duyên và ánh mắt gợi tình đều có năng lực hấp dẫn vô tận, nhưng chúng không được vượt trội và át mất diện mạo tổng thể của bạn. Bởi chúng quá rõ ràng và trực tiếp. Mỹ Nhân Ngư phải có

khả năng khơi dậy sự khao khát chung chung, và cách tốt nhất để làm được điều này là tạo ra một ấn tượng toàn diện về con người bạn mà có thể khiến đàn ông rối trí và mê mẩn. Đó không phải là một nét đặc biệt nào mà là một sự kết hợp nhiều đặc tính sau:

Giọng nói: Đây rõ ràng là một đặc tính vô cùng quan trọng, như người ta vẫn thường ngụ ý trong những câu truyện truyền thuyết, giọng nói của nàng Mỹ Nhân Ngư có thể gây ấn tượng nhục dục trực tiếp với khả năng khơi gợi kỳ lạ. Có lẽ đó là năng lực hồi quy mang tính gợi nhớ tựa như khả năng mà giọng nói của một người mẹ có thể trấn an hoặc kích động đứa con của mình, thậm chí trước khi đứa trẻ hiểu được những gì mà mẹ mình đang nói. Mỹ Nhân Ngư phải có một giọng nói đầy hàm ý, bóng gió để ngầm gợi lên dục vọng con người. Hầu hết những ai từng gặp Cleopatra đều bình phẩm rằng giọng nói ngọt ngào, lôi cuốn của nàng có thể thôi miên lòng người. Nữ hoàng Josephine – một trong những người đàn bà có năng lực quyến rũ nổi tiếng vào cuối thế kỷ 18 – có giọng nói mềm mại, ngọt ngào đem đến cho người đàn ông cảm giác kỳ lạ và gợi nhớ về nguồn gốc Creole của nàng. Marilyn bẩm sinh đã mang trong mình một chất giọng nhỏ nhẹ giống giọng trẻ con, nhưng cô học được cách hạ giọng trầm xuống, khiến cho chất giọng thật sự lôi cuốn người nghe. Giọng nói của Lauren Bacall thì vốn dĩ đã trầm sẵn, nhưng năng lực quyến rũ của nàng xuất phát từ cách diễn đạt chậm rãi và khơi gợi. Mỹ Nhân Ngư không bao giờ nói gấp gáp, hùng hổ hay the thé. Giọng nói của nàng điềm tĩnh và chậm rãi y như thể nàng chưa bao giờ hoàn toàn tỉnh giấc hay bước chân ra khỏi giường ngủ.

Phong cách ăn mặc và nghệ thuật trang điểm: Nếu như giọng nói phải trầm lắng thì cách ăn mặc và trang điểm phải rực rỡ và bắt mắt. Nhờ trang phục, Mỹ Nhân Ngư có thể tạo ấn tượng giống như một nữ thần mà Baudeclaire từng mô tả trong tác phẩm "Lời ca về nghệ thuật trang điểm" rằng: "Mọi phụ nữ đều có quyền làm đẹp, và quả thật phụ nữ đang hoàn thành bổn phận của mình khi nỗ lực làm cho bản thân trở nên lôi cuốn và siêu nhiên. Họ phải khiến đàn ông sững sờ và say đắm; là một thần tượng trong mắt đàn ông, họ phải tô điểm chính mình bằng vòng vàng để mãi được yêu thích. Họ phải nhờ đến nghệ thuật trang điểm để tôn thêm vẻ đẹp của bản thân, để có thể chinh phục trái tim và làm động lòng người đàn ông".

Một nhân vật Mỹ Nhân Ngư vốn nổi tiếng như là thiên tài về phong cách ăn mặc và nghệ thuật trang điểm là Pauline Bonaparte, em gái của Napoleon. Pauline luôn nỗ lực để có ấn tượng của một nữ thần, từ mái tóc uốn theo nếp, sự trang điểm và trang phục của nàng đều toát lên dáng vẻ và khí sắc của nữ thần Venus – nữ thần tình ái. Trong lịch sử, chưa ai có thể tự hào khoe khoang về một tủ quần áo nhiều vô kể và công phu hơn thế. Vào năm 1798, sự xuất hiện của nàng trong một buổi tiệc khiêu vũ đã khiến mọi người kinh ngạc. Nàng xin phép người chủ nhà – quý bà Permon – cho nàng thay y phục tại đó, vì vậy chẳng ai nhìn thấy trang phục nàng mặc khi bước vào. Khi nàng bước xuống cầu thang, mọi người tham gia buổi tiệc đều chết sững trong sự im lặng quá đỗi kinh ngạc. Nàng đội kiểu tóc của nữ thần Bacchante – những chùm nho bằng vàng được bện xoắn vào tóc nàng theo phong cách Hy Lạp. Chiếc váy may theo kiểu Hy Lạp, với những đường viền thêu bằng vàng, phô bày đường cong của thân hình tuyệt mỹ như nữ thần của nàng. Dưới ngực nàng là một chiếc đai bằng vàng bóng loáng, ở giữa gắn một viên kim cương lộng lẫy. Nữ công tước Abrantès đã viết rằng, "Không có lời nào có thể diễn tả hết được vẻ đẹp kiều diễm của nàng ta. Cả căn phòng dường như bừng sáng khi nàng bước vào. Toàn bộ trang phục của nàng được kết hợp hài hòa đến nỗi cả phòng ngập tràn cảm giác ngưỡng mộ và những lời trầm trồ ca tụng, và dường như chẳng còn ai để ý đến sự hiện diện của tất cả những người đàn bà khác tại đó".

Điểm cốt lõi: Mọi thứ phải rực rỡ nhưng đồng thời cũng phải hài hòa, vì thế chẳng có một thứ trang sức nào nổi trội hẳn. Sự hiện diện của bạn phải bất ngờ, rực rỡ tựa như bạn mới bước ra từ trong giấc mơ. Trang sức được dùng để tạo ấn tượng và lôi cuốn người đàn ông. Mỹ Nhân Ngư cũng có thể lợi dụng vào phục trang để biểu lộ dục tính, thường thì bằng cách ngầm khơi gợi hơn là phơi bày lộ liễu – điều đó sẽ khiến bạn trở nên quyến rũ hơn. Liên quan đến điều này là khái niệm về sự phơi bày một cách có chọn lọc những đường nét cơ thể, chỉ để lộ một số phần nào đó của cơ thể – nhưng lại là những phần có thể kích thích và khuấy trộn trí óc tưởng tượng của người đàn ông. Vào cuối thế kỷ 16, Marguerite de Valois – đứa con gái ô nhục của nữ hoàng Pháp Catherine de Médicis, là một trong những người đàn bà đầu tiên dám mặc chiếc váy hở ngang ngực, đơn giản vì nàng ta có bộ ngực đẹp nhất trong vương quốc này. Còn đối với

Josephine Bonaparte, nàng luôn để lộ đôi cánh tay trần một cách cẩn trọng.

Dáng đi và cách xử sự: Vào thế kỷ thứ 5 trước công nguyên, Việt vương Câu Tiễn đã chọn một nàng Mỹ Nhân Ngư của Trung Hoa tên Tây Thi từ trong số tất cả những người đàn bà của vương quốc của ngài để quyến rũ và tiêu diệt kẻ thù của ngài là Ngô vương Phù Sai; vì mục đích này, người con gái xinh đẹp buộc phải học về nghệ thuật quyến rũ. Một trong những yếu tố quan trọng nhất của sự quyến rũ là dáng đi – làm thế nào để đi một cách duyên dáng và khêu gợi. Tây Thi đã học cách tạo ấn tượng như thể nàng đang lướt trên nền nhà trong bộ triều phục của mình. Cuối cùng, khi nàng tấn công Ngô Vương Phù Sai, ông ta nhanh chóng say đắm nàng. Nàng bước đi và di chuyển không giống với bất kỳ người đàn bà nào mà ông từng gặp. Ông trở nên bị ám ảnh bởi dáng vẻ rụt rè bẽn lẽn, bởi cử chỉ và thái độ hờ hững của nàng. Ngô Vương Phù Sai yêu nàng say đắm đến nỗi ngài đã để vương quốc của mình bị chia năm xẻ bảy, tạo điều kiện cho Việt Vương Câu Tiễn tiến quân vào xâm chiếm mà chẳng cần phải đổ giọt máu nào.

Dáng đi của Mỹ Nhân Ngư này phải duyên dáng và thong thả. Những cử chỉ đúng mực, dáng đi và cách xử sự phù hợp của một Mỹ Nhân Ngư cũng giống như một giọng nói phù hợp: Chúng ngầm khơi gợi đến một điều gì đó có thể kích thích, khuấy động nỗi khát khao trong lòng người đàn ông. Dáng vẻ của bạn phải mềm mại, yếu đuối như thể bạn dành tất cả thời gian trong thế giới này cho tình yêu và niềm khoái cảm. Cử chỉ điệu bộ của bạn phải có phần nào đó mập mờ, gợi đến điều gì đó vừa ngây thơ trong trắng vừa gợi tình. Những gì mà chúng ta không thể nào hiểu ngay lập tức luôn luôn cực kỳ lôi cuốn chúng ta, và khi mọi cử chỉ điệu bộ của bạn đều toát lên vẻ khó hiểu thì bạn càng có sức lôi cuốn mạnh mẽ hơn.

Biểu tượng

NƯỚC – Giọng hát của Mỹ Nhân Ngư vô cùng du dương, mượt mà và làm say đắm lòng người. Hơn nữa, chính bản thân của Mỹ Nhân Ngư thì lại biến đổi liên tục và không nắm bắt được. Giống như biển cả, nàng Mỹ Nhân Ngư quyến rũ bạn với lời hứa sẽ đem đến cho bạn sự phiêu lưu mạo hiểm và niềm khoái cảm vô tận. Giũ sạch những gì của quá khứ, chẳng màng gì đến tương lai, người đàn ông từ từ đi theo các nàng ra ngoài khơi xa, và rồi chết đuối lúc nào không hay.

Điểm yếu

Qua thời gian, chẳng có người phụ nữ nào có thể duy trì hình ảnh của mình mãi bền vững trong niềm yêu thích và sự ngưỡng mộ. Và dầu cho các nàng Mỹ Nhân Ngư luôn tìm mọi cách trốn tránh sự thật này, nhưng tai tiếng vẫn mãi đeo bám họ. Người dân thành Rome căm ghét và coi khinh Cleopatra như một "con điếm Ai Cập". Thậm chí, chính sự căm ghét đó đã dẫn đến sự sụp đổ của nàng vì Octavius và binh sĩ thành Rome ra sức truy lùng để "nhổ cỏ tận gốc" vết nhơ nhuốc mà chính nàng đã gieo rắc trong nhân cách người dân thành Rome. Nhưng chính vì thế mà đàn ông lại thường tỏ ra rất bao dung và dễ tha thứ khi chuyện đó xảy đến với danh tiếng của các Mỹ Nhân Ngư. Tuy nhiên, hiểm họa lại tiềm tàng trong sự ghen tị mà Mỹ Nhân Ngư đã dấy lên trong lòng những người đàn bà khác. Phần lớn sự căm ghét của dân chúng thành Rome đối với Cleopatra đều có căn nguyên từ sự oán giận mà nàng đã khơi lên trong lòng những mệnh phụ lạnh lùng trong thành phố này. Tận dụng vào sự ngây thơ của chính mình, biến bản thân thành đối tượng mà bao đàn ông thèm muốn, nàng ta phần nào đó vẫn có thể làm giảm tác động gây nên bởi lòng đố kỵ nhỏ mọn của đàn bà. Nhưng xét trên tổng thể, những gì nàng có thể làm là rất ít bởi năng lực của nàng chỉ tác động hiệu quả lên nam giới, vì vậy nàng phải học cách chấp nhận, hoặc phớt lờ đi sự đố kỵ, ghen tức của những người đàn bà khác.

Cuối cùng, năng lực quyến rũ mạnh mẽ của Mỹ Nhân Ngư càng ngày càng gây cho nàng cảm giác phiền muộn và tồi tệ. Thỉnh thoảng, nàng ước ao có thể giải thoát khỏi nó, nhưng thỉnh thoảng nàng lại muốn sở hữu được khả năng chinh phục lòng người mà không phải chỉ nhờ vào sự hấp dẫn về nhục dục.

Không may, khi nhan sắc phai tàn, dẫu rằng không mấy lệ thuộc vào khuôn mặt xinh đẹp, nhưng nói chung, qua một ngưỡng tuổi nhất định, năng lực quyến rũ của nàng vẫn khó phát huy hiệu quả. Chính hai yếu tố này góp phần tạo nên nguyên nhân dẫn đến việc Marilyn tự vẫn. Và chính điều này cũng khiến cho một thiên tài về quyến rũ – quý bà Bompadour, người tình trong mộng của vua Louis XV đã chuyển hướng sang đóng vai một quý bà đứng tuổi, tâm linh để tiếp tục lôi cuốn lòng người bằng vẻ đẹp tâm hồn. Cleopatra sở hữu một trí tuệ sắc sảo và nếu như nàng có thể sống lâu hơn, chắc hẳn nàng vẫn là người đàn bà có năng lực quyến rũ đầy quyền uy trong nhiều năm nữa. Từ sớm, các nàng Mỹ Nhân Ngư đã phải lo nghĩ đến tuổi tác của mình bằng cách chú trọng đến vẻ đẹp tâm hồn hơn là vẻ đẹp hình thức bề ngoài. Có như vậy, các nàng mới có thể duy trì năng lực quyến rũ của mình khi vẻ đẹp trẻ trung bắt đầu tàn phai.

Kẻ ăn chơi phóng đãng

Phụ nữ không bao giờ cảm thấy hoàn toàn thỏa mãn với cảm giác được người khác thèm khát và khen ngợi. Họ muốn được quan tâm, chú ý nhưng đàn ông thường lại quá thờ và lãnh đạm. Kẻ Ăn Chơi Phóng Đãng chính là hình ảnh tuyệt vời trong trí tưởng tượng của người phụ nữ vì khi anh ta muốn một người phụ nữ nào đó, cho dù trong giây lát ngắn ngủi, anh ta vẫn sẽ đi đến cùng trời cuối đất để tìm ra nàng. Có thể là anh ta không chung thủy, bất lương và bất chấp đạo đức, nhưng những đặc điểm ấy chỉ càng tô điểm thêm cho nét quyến rũ của anh ta. Không giống như bao gã đàn ông thường tình và thận trọng khác, Kẻ Ăn Chơi Phóng Đãng có năng lực quyến rũ vô tận, là nô lệ cho tình yêu đối với đàn bà.

Thêm vào đó, có một điều càng làm tăng thêm cho sự quyến rũ nổi tiếng của anh ta: Có quá nhiều phụ nữ không thể cưỡng lại mê lực của anh ta, và điều đó có nguyên nhân của nó. Điểm yếu của người phụ nữ là thích nghe lời ngon ngọt, và Kẻ Ăn Chơi Phóng Đãng chính là thiên tài trong việc sử dụng ngôn từ đầy sức quyến rũ. Anh ta khơi dậy những nỗi khát khao bị đè nén trong lòng người phụ nữ bằng cách gieo vào lòng họ cảm giác đan xen giữa sự nguy hiểm và niềm thích thú của chính mình.

Kẻ ăn chơi phóng đãng nồng nhiệt

Vương triều của vua Louis XIV vào những ngày tháng cuối đời thật ảm đạm – tuổi già nua đã biến vị vua thành một kẻ sùng đạo cuồng tín và một ông già lẩm cẩm khó ưa. Cả triều đình trở nên chán nản và tuyệt vọng vì không có gì mới mẻ. Vì vậy vào năm 1710, sự xuất hiện của một chàng trai 15 tuổi – vừa rất đẹp trai vừa đầy sức quyến rũ đã có tác động kỳ diệu lên giới nữ quý tộc. Tên của anh ta là Fronsac – sau này chính là công tước Richelieu. Fronsac rất trâng tráo và hóm hỉnh. Các quý bà chơi đùa với anh ta như một món đồ chơi, nhưng anh ta thì đáp trả lại bằng những nụ hôn ngọt ngào và sự khám phá trên thân thể của các quý bà bằng đôi tay non nớt của một cậu bé thiếu kinh nghiệm. Nhưng khi đôi tay của anh ta sờ soạng lung tung trong váy của một nữ công tước khó tính, nhà vua đã giận điên người và ra lệnh tống giam anh ta vào ngục Bastille để dạy cho anh ta một bài học. Tuy nhiên, vì các quý bà đã quá yêu thích chàng trai này nên không thể chịu được sự vắng bóng của anh ta. So với những kẻ vụng về khác trong triều, anh ta chính là một kẻ mặt dạn mày dày đến khó tin với đôi mắt tẻ nhạt và đôi tay nhanh như chớp. Không gì có thể ngăn cản được anh ta và không ai cưỡng nổi sự mới mẻ toát lên từ con người anh ta. Các quý bà trong triều đã cầu xin cho anh ta, vì vậy thời hạn ở trong ngục Bastille của anh ta được rút ngắn lại.

Vài năm sau đó, trong lúc tiểu thư trẻ de Valois đang đi dạo trong công viên Paris với nhủ mẫu của mình – đó là một người phụ nữ đứng tuổi, chẳng bao giờ rời cô nửa bước. Cha của De Valois, công tước d' Orléans, quyết tâm phải bảo vệ người con gái út của ngài khỏi những kẻ dụ dỗ trong triều cho đến khi nào cô kết hôn, vì vậy ngài đã trói buộc cô với người nhũ mẫu này – một người phụ nữ chanh chua đanh đá nhưng vô cùng đức hạnh và đoan chính. Tuy nhiên, trong công viên, de Valois nhìn thấy một chàng trai trẻ – người có ánh mắt như hút hồn cô, làm tâm can cô nóng ran như lửa đốt. Anh ta bước ngang qua với ánh mắt sáng rạng rỡ và nồng nhiệt. Chính nhũ mẫu đã nói cho cô biết tên của anh ta: Bây giờ anh ta là công tước Richelieu nổi tiếng đồi bại – một kẻ ăn nói báng bổ, một kẻ chuyên dụ dỗ quyến rũ đàn bà và là kẻ chuyên mang đến đau khổ cho người khác. Bằng bất cứ giá nào cũng phải tránh xa gã đó ra.

Vài ngày sau đó, khi người nhũ mẫu lại đưa tiểu thư de Valois đến một công viên khác thì lạ thay Richelieu lại đi ngang qua công viên đó. Lần này, anh ta ngụy trang bằng cách ăn mặc như một gã ăn mày, nhưng ánh mắt xao xuyến của anh ta thì không thể nào quên được. Tiểu thư de Valois đáp trả lại ánh mắt đắm đuối của anh ta: Cuối cùng cũng có điều gì đó thú vị xuất hiện trong cuộc sống tẻ nhạt của cô ta. Do bởi sự nghiêm khắc của người cha, nên chẳng gã đàn ông nào dám bén mảng tới gần cô. Và giờ đây chính gã đàn ông chuyên ve vãn quyến rũ khét tiếng này đang theo đuổi cô, bỏ mặc tất cả những quý bà khác trong triều. Thật đáng sợ! Chẳng bao lâu sau, anh ta nhờ người mang lén những bức thư nắn nót gởi đến cô để diễn tả nỗi khao khát khủng khiếp được sở hữu cô. Cô ta đáp trả lại dè dặt, nhưng chẳng bao lâu sau, chính những bức thư tình đã đem lại sức sống cho cuộc đời cô ta. Trong một bức thư, anh ta hứa hẹn sẽ sắp xếp mọi thứ nếu cô đồng ý trải qua một đêm với anh ta. Đúng là một lời đề nghị khó có thể được chấp nhận, thế nhưng cô đã không chút phiền lòng khi tiếp tục cuộc chơi và chấp nhận lời cầu hôn táo bạo của anh ta.

Tiểu thư de Valois có một nàng hầu tên là Angelique – người có nhiệm vụ dọn dẹp phòng ngủ cho cô và thường ngủ ở phòng bên cạnh. Một đêm nọ, khi người nhũ mẫu đang đan áo, de Valois đang đọc sách, bỗng cô ngước mắt nhìn Angelique đang mang quần áo ngủ đến phòng cô, nhưng có gì đó kỳ lạ khi Angelique quay lại nhìn cô và mỉm cười – thì ra đó là Richelieu cải trang khéo léo như một nàng hầu. De Valois gần như há hốc miệng vì kinh sợ, nhưng liền sau đó trấn tĩnh lại, cô chợt nhận ra mình đang kẹt trong thế "tiến thoái lưỡng nan": Nếu cô nói chuyện này ra, gia đình cô sẽ phát hiện ra những lá thư tình và vai trò của cô trong chuyện tình ái này. Cô có thể làm gì bây giờ? Cô quyết định đi về phòng và nói chuyện với chàng công tước trẻ về thủ đoạn nguy hiểm đầy lố bịch của anh ta. Cô nói lời chúc nhũ mẫu ngủ ngon, nhưng ngay khi cô ở trong phòng ngủ của riêng mình, những lời nói của cô cũng trở nên vô dụng. Khi cô cố sức tranh luận với Richelieu, anh ta bèn đáp lại bằng ánh mắt đầy đắm đuối và sau đó bằng vòng tay âu yếm. Cô không thể kêu la, nhưng giờ đây, cô không chắc về những gì phải làm. Những lời nói nồng ấm, sự vuốt ve âu yếm của anh ta và mối nguy hiểm của tất cả những gì

đang diễn ra – đầu óc cô quay cuồng và cô không thể kiềm chế bản thân mình. Đức hạnh và cảm giác chán chường trước kia không có ý nghĩa gì so với một buổi tối ở cùng kẻ phong lưu khét tiếng nhất trong triều. Vì vậy, trong lúc người nhũ mẫu mải chăm chú đan áo thì vị công tước bắt đầu đưa tiểu thư trẻ tuổi tiến hành nghi thức của sự dâm đãng.

Nhiều tháng sau, cha của de Valois bắt đầu nghi ngờ rằng Richelieu đã phá thủng hàng rào bảo vệ của ông. Người nhũ mẫu bị đuổi việc và sự đề phòng được tăng thêm gấp bội. Công tước không nhận ra rằng đối với Richelieu, những biện pháp ấy chẳng qua chỉ là một sự thách thức và anh ta sống là để đối đầu với những thách thức. Anh ta mua căn nhà bên cạnh dưới một cái tên giả và bí mật đào một đường hầm có cửa lật xuyên qua bức tường cạnh tủ chén trong bếp nhà vị công tước nọ. Vài tháng sau đó, đây chính là nơi De Valois và Richelieu đã tận hưởng những cuộc hẹn hò bất tận mãi cho đến khi sự mới lạ từ từ phai nhạt.

Mọi người ở Paris đều biết đến những "chiến tích" của Richelieu, vì anh ta cố gắng công khai trước công chúng càng ầm ĩ càng tốt. Mỗi tuần sẽ có một câu chuyện mới lan truyền khắp triều đình. Một ông chồng nhốt vợ trong phòng trên lầu vào ban đêm vì đã lo lắng rằng Richelieu theo đuổi vợ mình; để đến được với người vợ ấy vị công tước trẻ tuổi đã bất chấp bóng tối, trườn dọc theo một tấm ván treo lơ lửng giữa hai cánh cửa sổ trên lầu. Hai người đàn bà sống chung trong một căn nhà – một người là góa phụ, người kia đã lập gia đình và rất ngoan đạo – đã khám phá ra một sự thật ghê tởm rằng gã công tước trẻ kia đang quan hệ yêu đương với cả hai người họ cùng một lúc, chia tay với người này vào giữa đêm khuya để đến với người kia. Khi họ chạm trán với anh ta – gã công tước luôn rình mò tìm kiếm sự mới lạ và kẻ ba hoa đầy quỷ kế này – không một lời xin lỗi cũng không bỏ chạy mà tiếp tục tán tỉnh họ trong câu chuyện tình tay ba, đùa giỡn trên lòng kiêu căng tự phụ bị tổn thương của hai người đàn bà – những người không thể chịu đựng được ý nghĩ rằng anh ta đang thích người kia hơn. Năm tháng trôi qua, người ta cứ truyền miệng nhau những câu chuyện về năng lực quyến rũ xuất chúng của anh. Người phụ nữ này ngưỡng mộ tính táo bạo và sự gan dạ của anh, người phụ nữ khác lại tôn sùng sự ga lăng của anh ta trước rào cản quyết liệt của người chồng. Các quý bà tranh giành nhau để được anh ta để mắt tới: Nếu như anh ta không muốn quyến rũ bạn, nghĩa là bạn có vấn đề gì đó. Muốn trở thành tiêu điểm trong mắt anh ta phải trở thành một hình tượng tuyệt vời trong trí tưởng tượng của anh. Tại cùng một thời điểm, hai người phụ nữ đã quyết chiến bằng một cuộc đọ súng để giành được vị công tước trẻ và một trong hai người họ ắt sẽ có người bị thương nghiêm trọng. Nữ công tước d'Orléans, tình địch quyết liệt nhất của Richelieu, từng viết, "Nếu tôi tin tưởng vào ma thuật, tôi sẽ cho rằng chàng công tước này sở hữu vài điều bí ẩn siêu nhiên, vì tôi chưa bao giờ thấy có người phụ nữ nào có thể cưỡng lại mê lực của anh ta dù là sự kháng cự yếu ớt nhất".

Trong năng lực quyến rũ thường tiềm ẩn tình huống tiến thoái lưỡng nan: Để quyến rũ, bạn cần sắp đặt kế hoạch và tính toán, nhưng nếu nạn nhân của bạn hoài nghi rằng bạn có những động cơ bí ẩn, cô ấy sẽ phát sinh những hành động đề phòng. Hơn thế, nếu bạn dường như luôn kiềm chế, bạn sẽ dấy lên nỗi sợ hãi thay vì sự khao khát.

Kẻ Ăn Chơi Phóng Đãng Nồng Nhiệt giải quyết tình huống "tiến thoái lưỡng nan này" bằng cách thức tài tình và khéo léo nhất. Dĩ nhiên anh ta phải tính toán và lập kế hoạch – anh ta phải tìm ra một "chiêu" để có thể né những ông chồng ghen tuông, hoặc bất kỳ chướng ngại vật nào. Đó là một công việc đầy khổ ải. Nhưng theo bản năng, Kẻ Ăn Chơi Phóng Đãng Nồng Nhiệt cũng có ưu thế về dục vọng không kiểm soát được. Khi anh ta theo đuổi một người phụ nữ, toàn thân anh ta thật sự cháy bỏng với niềm khao khát; nạn nhân cảm nhận được điều này và cảm thấy vô cùng cảm động. Làm sao một người đàn bà có thể tưởng tượng ra rằng anh ta là một kẻ dụ dỗ vô tâm, người có thể ruồng bỏ cô khi mà anh ta đã bất chấp bao hiểm nguy và trở ngại để có được cô? Và thậm chí nếu như cô ta có biết được quá khứ phong lưu phóng đãng hay biết về sự bất chấp luân thường đạo lý của anh ta thì cũng chẳng sao vì đồng thời, cô cũng sẽ nhìn thấy khuyết điểm của anh ta. Anh ta không thể tự chủ; anh ta thực sự là một nô lệ tình ái cho tất cả phụ nữ. Chính vì thế mà anh ta không gây ra cảm giác sợ hãi.

Những Kẻ Ăn Chơi Phóng Đãng Nồng Nhiệt dạy cho chúng ta một bài học đơn giản: Niềm khao khát mãnh liệt có khả năng khiến tâm trí người phụ nữ rối bời, cũng y hệt như thân hình của Mỹ Nhân Ngư có thể tác động lên người đàn ông. Một người phụ nữ thường đề phòng và có

khả năng cảm nhận được đâu là sự chân thành và đâu là sự tính toán có chủ tâm. Nhưng nếu người phụ nữ cảm thấy "bị thiêu cháy" bởi ánh mắt của bạn và tin chắc rằng bạn sẽ bất chấp mọi thứ vì cô ấy, khi ấy cô ấy sẽ chẳng quan tâm đến những thứ khác về bạn hoặc sẽ tìm cách để bao biện và tha thứ cho sự vô ý bất cẩn của bạn. Đây chính là lớp vỏ bọc hoàn hảo cho một kẻ quyến rũ. Mấu chốt là ở chỗ đừng tỏ ra lưỡng lự, hãy xóa bỏ mọi rào cản, hãy thả lỏng bản thân, hãy chứng tỏ rằng bạn không thể kiểm soát nổi chính mình và về cơ bản là yếu ớt. Đừng lo lắng về sự hoài nghi; bởi ngay khi bạn đã là nô lệ trong sự lôi cuốn của cô ta thì cô ta sẽ chẳng nghĩ gì đến hậu quả về sau.

Kẻ Ăn Chơi Phóng Đãng "xuất quỷ nhập thần"

Vào đầu những năm thập niên 1980, những thành viên của xã hội thượng lưu La Mã bắt đầu bàn tán về một ký giả trẻ đột nhiên xuất hiện, một người tên Gabriele D'Annunzio nào đó. Điều này thật sự rất kỳ lạ vì hoàng tộc Ý thường tỏ vẻ khinh thường nhất đối với những ai không thuộc giới quý tộc của họ và tất nhiên gồm cả một phóng viên báo chí gần như hạ đẳng như anh ta. Thật sự những người đàn ông quý tộc đã bắt đầu chú ý đến D'Annunzio. Anh chẳng có tiền và mối quan hệ xã hội cũng không rộng rãi, xuất thân từ một gia đình trung lưu gia giáo. Ngoài ra, đối với họ, anh ta hết sức xấu xí với thân hình lùn tịt và chắc nịch, làn da sẫm màu trông bẩn bẩn và đôi mắt lồi. Đàn ông cho rằng anh ta quá xấu, không có nét gì hấp dẫn vì thế họ mặc sức để cho anh ta lân la với vợ con của mình bởi họ tin chắc rằng vợ và con gái của họ sẽ an toàn trước gã đàn ông xấu xí này. Họ vui vẻ buông thả cho kẻ chuyên khơi nguồn cho những câu chuyện tầm phào này vượt khỏi tầm kiểm soát của mình. Không, không phải là đàn ông bàn tán về D'Annunzio mà chính là vợ của họ.

Được chính chồng của mình giới thiệu với D' Annunzio, những nữ công tước và hầu tước cảm thấy chính họ đang chơi trò tiêu khiển với chính gã đàn ông trông có vẻ kỳ lạ này. Tuy nhiên, khi chỉ có một mình anh ta với họ, thái độ của anh ta sẽ thay đổi ngay lập tức. Chỉ trong chốc lát, những quý bà này sẽ bị mê hoặc. Đầu tiên, anh ta sẽ nói những lời ngọt ngào nhất mà họ từng nghe – mỗi từ được thốt ra êm ái và từ tốn, bằng nhịp điệu lưu loát và du dương. Một phụ nữ nào đó đã ví giọng nói anh ta như tiếng chuông nhà thờ ngân vang từ xa. Những phụ nữ khác lại cho rằng giọng nói của anh ta có khả năng "thôi miên". Những lời anh ta thốt ra cũng rất thú vị – từ láy, cụm từ bóng bẩy, hình ảnh thi vị và cách anh ta khen sẽ làm mủi lòng bao người phụ nữ. D' Annunzio rất lão luyện về nghệ thuật khen ngợi. Dường như anh ta nắm bắt được nhược điểm của mỗi người phụ nữ: Anh ta sẽ gọi người phụ nữ này là nữ thần thiên nhiên, có khi lại gọi một người khác là nghệ sĩ trang điểm độc nhất vô nhị, đôi lúc lại ca ngợi một phụ nữ khác là lãng mạn tựa như một nhân vật bước ra từ trong tiểu thuyết. Trái tim của người phụ nữ sẽ rung động, xao xuyến mỗi khi anh ta bày tỏ về sự tác động của người đó lên anh ta. Mọi lời nói của anh ta đều khơi gợi, ám chỉ bóng gió đến dục vọng hoặc tình cảm lãng mạn. Và rồi đêm đó, người phụ nữ sẽ thao thức, trầm tư suy nghĩ về những lời anh ta nói, đặc biệt họ ít khi nào nhớ lại anh ta đã nói cái gì bởi vì anh ta chẳng bao giờ nói cái gì cụ thể cả, họ chỉ nhớ lại cảm giác mà anh ta đã dấy lên trong lòng cô ta. Vào ngày tiếp theo đó, cô ta sẽ nhận được một bài thơ mà dường như đã được viết một cách đặc biệt để chỉ dành riêng cho cô. (Trên thực tế, anh ta đã viết hàng tá bài thơ tương tự cho bất kỳ người phụ nữ nào mà anh ta muốn biến thành nạn nhân của mình)

Vài năm sau khi D' Annuzio bắt đầu làm nghề phóng viên xã hội, anh ta đã kết hôn với con gái của gia đình công tước Gallese. Thời gian ngắn sau đó, được sự ủng hộ vững vàng của các quý bà thuộc tầng lớp thượng lưu, anh ta bắt đầu xuất bản tiểu thuyết và tuyển tập thơ. Số lượng về những cuộc chinh phục của anh ta thật đáng kể và chất lượng – không chỉ những hầu tước phu nhân ngả dưới chân anh ta mà còn có cả những nghệ sĩ có tên tuổi như nữ diễn viên Eleanor Duse, người giúp anh ta trở thành một nhà soạn kịch được kính trọng và nhân vật nổi danh trong giới văn chương. Vũ công Isadora Duncan, một người cũng thực sự say mê anh ta, đã giải bày về ma lực của anh ta: "Có lẽ người tình xuất sắc nhất của thời đại chúng ta là Gabriele D'Annunzio. Mặc dù trông anh ta nhỏ bé, hói và xấu xí nhưng khi anh ta nói chuyện với một người phụ nữ mà anh ta thích, khuôn mặt anh ta rạng rỡ và tươi tắn, vì thế anh ta bỗng nhiên trở thành nam thần Apollo… Ấn tượng của anh ta đối với phụ nữ thì rất sâu sắc. Người phụ nữ đang nói chuyện với anh ta bỗng nhiên sẽ cảm thấy rằng tâm hồn và thể xác của mình trở nên thanh thoát, bay bổng".

Thế Chiến thứ nhất nổ ra, D'Annunzio đã gia nhập quân ngũ ở tuổi 52. Mặc dù không có kinh nghiệm chiến đấu, nhưng anh ta lại nung nấu niềm khao khát cháy bỏng, đầy kịch tính là được thể hiện lòng dũng cảm của mình. Anh ta biết cách lèo lái và chỉ huy những nhiệm vụ nguy hiểm nhưng hiệu quả cao. Chiến tranh kết thúc, anh ta trở thành vị anh hùng được tặng thưởng nhiều huân chương nhất ở nước Ý. Những chiến công vang dội đã làm cho anh ta trở thành hình tượng quốc gia được yêu thích, và sau chiến tranh, những đám đông dân chúng thường tụ

tập bên ngoài bất cứ khách sạn nào mà anh ta ở. Từ trên ban công nhìn xuống, anh ta đàm luận vấn đề chính trị với họ, mắng nhiếc xỉ vả lại chính phủ Ý lâm thời. Một nhân chứng cho một trong những buổi diễn thuyết của anh ta là nhà văn người Mỹ – Walter Starkie, ban đầu đã cảm thấy vô cùng thất vọng bởi diện mạo bên ngoài của D'Annunzio danh tiếng lẫy lừng; anh ta lùn tịt và trông có vẻ kệch cỡm. "Tuy nhiên, dần dần tôi bắt đầu bị thu hút bởi giọng nói của anh ta đang thấm sâu vào nhận thức của tôi… Giọng nói từ tốn, cử chỉ đúng mực…Anh ta lợi dụng cảm xúc của đám đông công chúng y như một nghệ sĩ vĩ cầm tối cao dựa vào cây đàn Stradivarius. Đôi mắt của hàng ngàn người đang dán chặt vào anh ta y như thể họ đang bị anh ta thôi miên vậy". Thêm vào đó, anh ta đã thu hút quần chúng nhân dân bằng chính âm thanh của giọng nói và ý nghĩa thi vị của lời nói. Tranh cãi rằng nước Ý hiện đại nên khôi phục lại sự huy hoàng của đế chế La Mã, D'Annuzio sẽ hô to khẩu hiệu cho dân chúng nghe và lập lại hoặc sẽ đặt ra những câu hỏi chất đầy bức xúc cho họ trả lời. Anh ta tâng bốc quần chúng nhân dân, khiến cho họ thấy rằng họ là một phần của vở kịch nào đó. Mọi thứ đều mờ ảo và đầy khơi gợi bóng gió.

Vấn đề của lúc bấy giờ là quyền sở hữu thành phố Fiume, nằm bên kia biên giới thuộc địa phận của nước láng giềng Yugoslavia. Nhiều người dân Ý tin rằng vì nước Ý đã ủng hộ các nước đồng minh trong cuộc chiến gần đây nên nước Ý xứng đáng nhận phần thưởng là được sát nhập thành phố Fiume. Với danh hiệu "anh hùng chiến tranh" nên anh ta rất được quần đội sẵn sàng ủng hộ, D'Annuzio đã chiến thắng được mục đích này, cho dù chính phủ có bất cứ hành động phản đối nào. Vào tháng 9 năm 1919, cùng với những binh lính tập hợp quanh mình, D'Annunzio đã khởi binh tiến vào thành phố Fiume. Khi một vị tướng Ý chặn anh ta dọc đường và đe dọa sẽ bắn anh ta, D'Annunzio đã cởi áo khoác cho thấy những tấm huy chương của mình và nói bằng giọng đầy lôi cuốn, "Nếu anh phải giết tôi thì trước hết hãy bắn vào cái này". Vị tướng đứng sững sờ, sau đó ông bật khóc. Và rồi ông ta đã gia nhập vào đội quân của D'Annuzio.

Khi D'Annunzio tiến quân vào đến thành phố Fiume, anh ta đã được nồng nhiệt chào đón như một anh hùng giải phóng. Ngày hôm sau, anh ta được tuyên bố là người lãnh đạo nhà nước độc lập Fiume. Chẳng bao lâu sau, anh ta lại đứng từ ban công đọc diễn thuyết, và từ trên cao nhìn xuống quãng trường chính, hàng nghìn người đang say mê nghe anh ta nói. Anh ta bắt đầu ngợi ca và tiến hành hàng loạt các nghi thức quay về thời hoàng kim của đế chế La Mã. Người dân thành Fiume bắt đầu bắt chước anh ta, đặc biệt là những kỳ công về tình ái; và rồi thành phố trở thành một nhà thổ khổng lồ. Sự yêu mến mà mọi người dành cho anh ta nhiều đến mức mà Chính phủ Ý sợ anh ta sẽ đem quân chinh phạt thành Rome. Tình thế vào thời điểm đó đã bắt buộc D'Annunzio quyết định thực hiện điều đó. Nhận được sự đồng tình ủng hộ của đại đa số lực lượng quân đội, anh ta thật sự đã thành công; D'Annunzio đã có thể đánh bại Mussolini dễ dàng và thay đổi chặng đường lịch sử của mình. (Anh ta không phải là kẻ theo chủ nghĩa phát xít, mà là người theo chủ nghĩa xã hội hoa mỹ). Anh ta quyết định ở lại thành Fiume, tuy nhiên, anh chỉ cai trị được 16 tháng trước khi Chính phủ Ý đánh bom đánh đuổi anh ta ra khỏi thành phố.

Quyến rũ là một quá trình tâm lý vượt quá giới hạn về giới tính, trừ một vài phạm vi quan trọng nơi mỗi giới tính bộc lộ nhược điểm của mình. Điểm yếu của nam giới thường nằm ở thị giác. Mỹ Nhân Ngư tạo ra vẻ bề ngoài rực rỡ để có thể quyến rũ được vô số gã đàn ông. Còn đối với phụ nữ, điểm yếu nằm ở chỗ ngôn ngữ và lời nói. Simone – một nữ diễn viên Pháp thời bấy giờ và cũng là một trong những nạn nhân của D'Annunzio đã viết rằng, "Ai có thể giải thích được ma lực của anh ta là nhờ sức mạnh ngôn ngữ diệu kỳ và tài hùng biện đặc biệt của anh ta chính là nhờ âm sắc du dương của giọng nói? Vì cũng là đàn bà nên tôi dễ xiêu lòng trước lời nói, bị mê muội bởi lời nói và mong muốn được chinh phục bởi lời nói".

Kẻ Ăn Chơi Phóng Đãng rất lộn xộn trong việc sử dụng ngôn ngữ cũng như rất bừa bãi trong các mối quan hệ với phụ nữ. Anh chọn lựa những lời nói có khả năng khơi gợi, ám chỉ bóng gió, thôi miên, gây hưng phấn và gây khoái cảm. Lời nói của Kẻ Ăn Chơi Phóng Đãng cũng y như sự trang điểm hình thức bên ngoài của Mỹ Nhân Ngư: Nó chính là một loại thuốc mê, một loại ma lực khơi dậy nhục dục con người. Kẻ Ăn Chơi Phóng Đãng sử dụng ngôn ngữ rất điêu luyện bởi vì lời nói anh ta cố ý thốt ra không phải là để giao tiếp hay truyền đạt thông tin mà là để thuyết phục, tâng bốc, xáo trộn cảm xúc y như con rắn trong tác phẩm "Khu vườn Địa Đàng" đã dùng

những lời nói để dẫn Eve chìm vào trong sự mê muội.

D'Annunzio là ví dụ điển hình bộc lộ sự kết hợp giữa Kẻ Ăn Chơi Phóng Đãng đa tình chuyên quyến rũ phụ nữ và Kẻ Ăn Chơi Phóng Đãng chính trị gia chuyên chinh phục công chúng. Cả hai loại người này đều phụ thuộc vào ngôn ngữ. Hãy mô phỏng theo Kẻ Ăn Chơi Phóng Đãng và bạn sẽ phát hiện ra rằng việc sử dụng lời nói như là một chất độc tinh vi sẽ có công dụng vô kể. Hãy nhớ rằng: Chính hình thức lời nói mới là vấn đề, chứ không phải nội dung. Bạn càng ít chú ý đến nội dung mình nói cái gì bao nhiêu và càng tập trung đến việc lời nói của mình khiến họ cảm thấy thế nào hơn thì hiệu quả quyến rũ của bạn càng cao. Hãy nêm nếm cho lời nói của mình hương vị cao quý, tâm linh, mang tính văn chương để gợi lên những khao khát trong lòng những nạn nhân vô thức.

Vậy năng lực gì đã khiến Don Juan có thể quyến rũ được người khác? Đó chính là sự thèm khát, năng lượng của những ham muốn nhục dục? Anh ta khao khát tất cả những tố chất nữ tính trong mỗi người đàn bà. Sự phản ứng lại với cảm xúc mãnh liệt này đã tô điểm và phát huy chính những ai được người khác khao khát. Họ cảm thấy thẹn thùng với khuôn mặt đỏ bừng khi được anh ta khen ngợi. Vì ngọn lửa của anh chàng nồng nhiệt này cùng với vẻ rực rỡ, hào hoa đầy sức quyến rũ có thể làm tỏa sáng tất cả những ai đứng xung quanh anh ta, kể cả những người đàn bà có mối quan hệ ngắn ngủi thoáng qua với anh ta. Chính vì vậy, Don Juan luôn làm tôn thêm vẻ đẹp của mọi cô gái bằng cảm xúc cực kỳ sâu sắc.

Soren Kierregaard.

Đặc điểm nổi bật

Thoạt đầu, dường như chúng ta thấy lạ khi một người đàn ông rõ ràng rất bất lương, tính cách bay bướm và chẳng màng đến hôn nhân lại có thể hấp dẫn một người phụ nữ. Nhưng khi nhìn lại toàn bộ quá trình lịch sử và trong mọi nền văn hóa thì loại người này đã gây biết bao hậu quả tai hại. Những gì mà một Kẻ Ăn Chơi Phóng Đãng đem đến là những gì mà thường một xã hội luôn cấm đoán ở người phụ nữ: Một cuộc ái ân với niềm khoái lạc thuần túy, hay một cuộc hẹn hò chớp nhoáng đầy hiểm nguy nhưng vô cùng hứng khởi. Một người phụ nữ thường bị ràng buộc bởi vai trò của chính mình. Họ được cho là lực lượng giáo hóa, chân yếu tay mềm trong xã hội và phụ nữ cũng được xem là những người luôn khao khát sự tận tâm và sự thủy chung son sắt suốt cuộc đời. Nhưng thông thường, cuộc hôn nhân và mối quan hệ không đem lại cho họ sự lãng mạn và sự tận tâm như mong muốn, mà chỉ mang lại sự nhàm chán và một người bạn đời bấn loạn quẫn trí. Vì thế trong tâm trí họ luôn tồn tại hình ảnh tưởng tượng về một người đàn ông sẵn sàng dâng hiến mọi thứ và sống hết mình cho họ, dù chỉ là trong giây lát.

Góc khuất và khía cạnh bị đè nén của nỗi khao khát trong lòng người phụ nữ đã được thể hiện qua truyền thuyết về Don Juan. Lúc đầu, truyền thuyết này chỉ là hình ảnh tưởng tượng về một người đàn ông: Một hiệp sĩ liều lĩnh có thể chinh phục bất kỳ người đàn bà nào mà anh ta muốn. Tuy nhiên vào thế kỷ 17 và 18, Don Juan từ từ tiến hóa từ một kẻ thích phiêu lưu mạo hiểm đầy nam tính trở thành một người thuộc về đàn bà hơn: Đó là một gã đàn ông chỉ sống trọn đời cho đàn bà. Sự tiến hóa này bắt nguồn từ sở thích của đàn bà trong câu truyện và là kết quả của những khao khát bị vỡ mộng của họ. Kết hôn đối với họ là một hình thức của sự nô lệ có giao kèo; nhưng Don Juan đã mang đến niềm khoái cảm không chút toan tính và sự khao khát không có điều kiện ràng buộc đi kèm. Vào lúc anh ta đi ngang qua con đường của bạn thì anh ta chỉ nghĩ duy nhất đến bạn mà thôi. Anh ta khao khát được sở hữu bạn mãnh liệt đến nỗi bạn chẳng có thời gian để suy nghĩ hay lo lắng về hậu quả. Anh ta sẽ ập đến khi màn đêm buông xuống, tặng bạn khoảnh khắc khó quên và rồi biến mất. Có lẽ anh ta đã chinh phục hàng nghìn phụ nữ khác trước bạn, nhưng điều đó chỉ khiến anh ta thêm thú vị, thà rằng bị bỏ rơi vẫn còn hơn là không được thèm muốn bởi loại người đàn ông như thế.

Những nhân vật quyến rũ nổi tiếng không chỉ đem đến niềm khoái cảm nằm trong khuôn phép của xã hội. Họ biết cách làm lay động phần vô thức của con người vốn đang đè nén những niềm khao khát cháy bỏng cần được thỏa mãn. Đừng tưởng tượng rằng phụ nữ chỉ là những con người yếu đuối như một số người vẫn thường nghĩ. Cũng giống như đàn ông, họ cảm thấy bị hấp dẫn mãnh liệt bởi những thứ nguy hiểm và bị cấm đoán, thậm chí là tội lỗi xấu xa. (Don Juan cuối cùng kết thúc cuộc đời nơi địa ngục, và cái từ "Kẻ Ăn Chơi Phóng Đãng" bắt nguồn từ chữ "rakehell" nghĩa là người đàn ông cời than trong địa ngục; rõ ràng thành phần tội lỗi là một phần không thể thiếu của nhân vật này). Hãy luôn nhớ rằng: Nếu bạn phải đóng vai là Kẻ Ăn Chơi Phóng Đãng, bạn phải truyền cảm giác liều lĩnh pha chút tối tăm bằng cách cho nạn nhân của bạn biết rằng cô ấy đang tham gia vào một việc hiểm thấy và đầy hồi hộp – đây là một cơ hội để cô ấy thỏa mãn những ham muốn phóng đãng của mình.

Để đóng vai của Kẻ Ăn Chơi Phóng Đãng, yêu cầu rõ ràng nhất là khả năng thả lỏng chính mình, lôi kéo người đàn bà chìm vào khoảnh khắc của cảm giác nhục dục thuần túy, vào lúc mà quá khứ và tương lai chẳng có ý nghĩa nữa. Bạn phải có khả năng thả lỏng bản thân chìm đắm vào khoảnh khắc đó. (Khi Kẻ Ăn Chơi Phóng Đãng tên là Valmont vốn bắt chước theo công tước de Richelieu – trong tác phẩm tiểu thuyết của thế kỷ 18 nhan đề "Mối quan hệ bất chính đầy nguy hiểm" – đã viết những lá thư mà rõ ràng có toan tính để tác động lên nạn nhân được lựa chọn của anh ta là quý bà de Tourvel; bà ta có thể nhìn thấu mọi chuyện, nhưng khi những lá thư của anh ta thật sự thiêu đốt cõi lòng bà ta bằng cảm xúc nồng nàn thì bà ấy bắt đầu mủi lòng). Tính cách này còn làm cho bạn dường như không thể kiềm chế bản thân – đây vốn là một sự bộc lộ nhược điểm mà người phụ nữ thường thích. Bằng cách thả lỏng bản thân để chìm đắm vào sự quyến rũ, bạn sẽ khiến họ cảm thấy rằng bạn tồn tại trên cõi đời này chỉ là để hiến dâng cho họ – một cảm giác thoáng qua nhưng phản ánh lên sự thật. Trong số hàng trăm phụ nữ bị quyến rũ bởi Pablo Picasso – một Kẻ Ăn Chơi Phóng Đãng lão luyện và khôn khéo qua

nhiều năm – hầu hết họ đều có cảm giác rằng họ chính là người duy nhất mà anh ta thật sự yêu thương.

Kẻ Ăn Chơi Phóng Đãng không bao giờ lo lắng về sự kháng cự của một người phụ nữ đối với anh ta hay bất kỳ chướng ngại vật nào khác trên con đường tình của anh ta, chẳng hạn như người chồng, hay sự cản trở về điều kiện vật chất. Sự kháng cự chỉ càng khích lệ anh ta hơn. Khi Picasso đang tán tỉnh tiểu thư Franoise Gilo, trên thực tế thì chính anh ta đã van nài cô ta bộc lộ sự phản kháng lại; anh ta cần sự phản kháng để tăng thêm phần hồi hộp. Trong bất kỳ tình huống nào, một chướng ngại vật trên đường đi của bạn sẽ tạo điều kiện cho bạn thể hiện chính mình và bộc lộ sự sáng tạo qua cách bạn giải quyết những vấn đề vướng mắc trong tình yêu. Trong một tác phẩm tiểu thuyết của Nhật vào thế kỷ 11 nhan đề "Truyền thuyết Genji" viết bởi công nương Murasaki Shikibu, Kẻ Ăn Chơi Phóng Đãng chính là hoàng tử Niou không cảm thấy lo lắng trước sự biến mất đột ngột của cô Ukifune – người đàn bà mà anh ta rất mực yêu thương. Mặc dù cô ta cảm thấy rất thích thú với chàng hoàng tử này nhưng cô ta lại yêu một người đàn ông khác, vì vậy cô ta đã bỏ trốn. Sự biến mất của cô ta đã cho phép hoàng tử có đủ thời gian để nghĩ ra cách chinh phục được cô ta. Sự xuất hiện đột ngột của chàng hoàng tử đã dẫn lối cô gái đến một ngôi nhà nằm sâu trong rừng và thái độ cử chỉ ân cần, chiều chuộng của anh ta đã chinh phục cô ta. Hãy nhớ rằng: Nếu bạn không vấp phải sự kháng cự hay chướng ngại vật nào thì bạn phải tự mình tạo ra nó. Không có chướng ngại vật thì chẳng có sự quyến rũ nào thành công.

Kẻ Ăn Chơi Phóng Đãng là một người cực kỳ đa nhân cách, vô liêm sĩ, lố bịch và dí dỏm một cách chua chát và đặc biệt anh ta chẳng thèm quan tâm đến ai nghĩ gì. Nghịch lý thay, đặc điểm này chỉ càng làm cho anh ta thêm phần quyến rũ. Trong bầu không khí kiểu vương triều của kinh đô điện ảnh Hollywood, khi hầu hết các diễn viên nam trông giống như những chú cừu non an phận, thì Kẻ Ăn Chơi Phóng Đãng là Errol Flynn lại nổi bật hẳn lên bởi tính xấc xược của mình. Anh ta thách thức cả những nhà sản xuất phim, nhúng tay trong những trò vô cùng tinh quái, chìm đắm trong tiếng tăm của mình như là một kẻ quyến rũ tài ba của Hollywood – tất cả những điều này càng khiến công chúng yêu mến anh ta hơn. Kẻ Ăn Chơi Phóng Đãng cần một nền tảng của quy ước truyền thống, chẳng hạn như: Một vương triều vô dụng, một cuộc hôn nhân tẻ nhạt, một nền văn hóa bảo thủ… để tỏa sáng, để mọi người có thể hít thở luồng không khí mới mẻ mà anh ta thổi đến. Đừng bao giờ lo lắng e sợ rằng mình đi quá trớn bởi bản chất của Kẻ Ăn Chơi Phóng Đãng là đi xa hơn bất kỳ người nào khác.

Khi bá tước Rochester – một nhà thơ đồng thời cũng là một Kẻ Ăn Chơi Phóng Đãng khét tiếng nhất của nước Anh vào thế kỷ 17 đã bắt cóc tiểu thư Elizabeth Malet – một trong những cô gái được săn lùng nhất trong vương triều và rồi anh ta cũng đã bị trừng phạt thích đáng. Nhưng lạ thay, một vài năm sau, tiểu thư trẻ Elizabeth mặc dù được biết bao chàng trai độc thân, "môn đăng hổ đối" tán tỉnh nhưng cô lại chọn Rochester làm chồng. Để chứng tỏ niềm khao khát táo bạo của mình, anh ta đã tôn vinh bản thân mình nổi bật hẳn giữa đám đông.

Liên quan đến tính cách cực đoan của Kẻ Ăn Chơi Phóng Đãng chính là cảm giác nguy hiểm và sự cấm đoán; thậm chí cả dấu hiệu thô bạo của anh ta. Đây cũng chính là nét hấp dẫn trong con người của một nhà thơ khác và cũng là một trong những Kẻ Ăn Chơi Phóng Đãng nổi tiếng nhất trong lịch sử: Đó là Lord Byron. Byron không thích bất kỳ hình thức quy ước truyền thống nào và sẵn lòng phóng đại, loan truyền những cuộc tình của anh ta trước công chúng. Khi anh ta có quan hệ tình ái với cô em cùng cha khác mẹ của mình, anh ta chắc chắn rằng cả nước Anh đều biết chuyện đó. Khi gần bên vợ mình, anh ta có thể trở nên hung bạo và tàn nhẫn một cách khác thường. Nhưng tất cả những điều này chỉ khiến cho anh ta càng được khao khát hơn. Cảm giác nguy hiểm và sự cấm đoán lôi cuốn khía cạnh bị đè nén trong lòng người đàn bà vốn được coi là lực lượng mẫu mực và đức hạnh trong xã hội. Cũng như một người đàn ông có thể trở thành nạn nhân của Mỹ Nhân Ngư do bởi khát vọng được giải phóng khỏi cảm giác về trách nhiệm mà họ đảm trách thì đối với người phụ nữ, họ cũng không thể cưỡng lại sự hấp dẫn của Kẻ Ăn Chơi Phóng Đãng bởi họ cũng có khao khát được giải thoát khỏi sự ràng buộc, giam hãm của đức hạnh và lễ nghi phép tắc. Quả thật, người đàn bà đoan chính, đức hạnh nhất lại chính là người yêu nhân vật Kẻ Ăn Chơi Phóng Đãng say đắm nhất.

Trong số những phẩm chất quyến rũ nhất của Kẻ Ăn Chơi Phóng Đãng chính là khả năng anh

ta có thể khiến phụ nữ muốn chinh phục và làm biến đổi anh ta. Biết bao người đàn bà nghĩ rằng họ chính là người duy nhất có thể chế ngự Lord Byron; biết bao nhiêu người đàn bà của Picasso nghĩ rằng họ chính là người cuối cùng mà anh ta có thể sống trọn phần đời còn lại của mình với họ. Bạn phải tận dụng khả năng này một cách tối đa nhất. Khi bị bắt quả tang trong cuộc tình phóng đãng, hãy lập tức bộc lộ ngay khuyết điểm của mình – chứng tỏ rằng bạn khao khát muốn thay đổi bản thân và thể hiện rằng bạn không có khả năng để làm điều đó. Với quá nhiều phụ nữ say mê như điếu đổ, bạn có thể làm gì? Lúc ấy bạn sẽ đội lốt thành một nạn nhân. Bạn cần giúp đỡ. Những người phụ nữ sẽ chộp ngay cơ hội này: Họ đặc biệt nuông chiều Kẻ Ăn Chơi Phóng Đãng vì anh ta là một chàng trai bảnh bao và dễ mến. Việc họ mong muốn thay đổi anh ta thật ra là để ngụy trang cho bản chất thật sự của niềm khao khát của họ, cho cảm xúc nồng nàn tiềm ẩn mà anh ta truyền sang họ. Khi tổng thống Bill Clinton bị bắt quả tang như là một Kẻ Ăn Chơi Phóng Đãng thì chính phụ nữ đã lao đến và tìm mọi cách để bào chữa cho ông ta. Sự thật rằng chính Kẻ Ăn Chơi Phóng Đãng quá đỗi nhiệt tình và tận tâm với phụ nữ theo cách riêng của mình khiến anh ta trở nên đáng yêu và lôi cuốn đối với họ.

Cuối cùng, tài sản quý giá nhất của Kẻ Ăn Chơi Phóng Đãng chính là danh tiếng của anh ta. Đừng bao giờ hạ thấp tiếng xấu của mình hay tỏ ra ân hận về nó. Thay vào đó, hãy ôm ấp nó và tôn vinh nó. Nó chính là thứ lôi cuốn phụ nữ đến với bạn. Bạn cần phải nổi tiếng về vài thứ: Sự quyến rũ không thể cưỡng lại của bạn đối với phụ nữ; sự hiến dâng không thể kiểm soát của bạn đối với niềm vui thú (điều này sẽ khiến cho bạn trở nên yếu đuối, nhưng cũng gây hào hứng giữa bao người mến mộ); sự coi khinh của bạn đối với tục lệ; tính nết ngang tàng khiến bạn có vẻ nguy hiểm. Bạn có thể nhẹ nhàng giấu kín yếu tố cuối cùng này, ngoài mặt, hãy tỏ ra lịch sự và nhã nhặn, trong khi đó vẫn để tất cả mọi người đều biết rằng đằng sau những cảnh đó, bạn là một kẻ bất trị. Công tước de Richelieu đã công khai rộng rãi những cuộc chinh phục của mình, chuyện này đã kích thích nỗi khao khát đầy tính cạnh tranh của những người đàn bà khác được gia nhập vào câu lạc bộ những người bị quyến rũ. Cũng chính bởi tiếng tăm lan rộng mà Lord Byron đã dễ dàng quyến rũ những nạn nhân tự nguyện của mình. Một người phụ nữ có thể dấy lên cảm giác mâu thuẫn về tai tiếng của tổng thống Bill Clinton nhưng tiềm ẩn dưới sự mâu thuẫn đó là sự hứng thú vô tận. Đừng từ bỏ tiếng tăm của mình như là một chuyện tầm phào vặt vãnh hay chuyện tán gẫu ngẫu nhiên. Nó chính là hình ảnh minh họa cho cuộc sống của bạn, và bạn phải tạo tác ra nó, mài giũa và thể hiện nó bằng bàn tay chăm sóc của một nghệ nhân.

Biểu tượng

LỬA – Kẻ Ăn Chơi Phóng Đãng cháy bỏng với niềm khao khát có thể thiêu đốt người đàn bà mà anh ta đang quyến rũ. Lửa là biểu tượng của sự mãnh liệt, không thể kiểm soát và nguy hiểm. Kẻ Ăn Chơi Phóng Đãng cuối cùng có thể phải trả giá bằng cái chết nhưng rõ ràng, càng có nhiều người tình vây quanh thì anh ta càng được phụ nữ khao khát hơn.

Điểm yếu

Giống như Mỹ Nhân Ngư, Kẻ Ăn Chơi Phóng Đãng phải đối mặt với mối hiểm họa lớn nhất từ những kẻ đồng giới với anh ta, những kẻ ít được đàn bà chiều chuộng trong cuộc theo đuổi đàn bà của mình. Vào thời xưa, Kẻ Ăn Chơi Phóng Đãng thuộc tầng lớp quý tộc và cho dù anh ta xúc phạm bao nhiêu người đi nữa, thậm chí là giết chết họ, nhưng cuối cùng anh ta cũng chẳng bao giờ bị trừng phạt. Ngày nay chỉ có các ngôi sao nổi tiếng và những người rất giàu có mới có thể đóng vai của Kẻ Ăn Chơi Phóng Đãng mà không bị trừng phạt, còn lại chúng ta cần phải rất thận trọng. Elvis Presley vốn là một người đàn ông e dè và hay mắc cỡ. Là một ngôi sao ở tuổi còn rất trẻ, khi anh ta nhận thấy được khả năng tác động của mình lên phụ nữ, anh ta trở nên ăn chơi phóng đãng, trở thành một Kẻ Ăn Chơi Phóng Đãng hầu như thâu đêm suốt sáng. Cũng giống như bao Kẻ Ăn Chơi Phóng Đãng khác, Elvis luôn chiếm được cảm tình của biết bao phụ nữ, vì thế nhiều lần anh ta cảm thấy mình bị dồn vào đường cùng bởi những ông chồng giận dữ hay những người bạn trai điên tiết và anh ta luôn thoát nạn với với vài vết chém hoặc vết đánh bầm tím. Điều này cho thấy rằng bạn nên bước từng bước kín đáo và thận trọng quanh những ông chồng và bạn trai của các quý bà, đặc biệt khi bạn mới chân ướt chân ráo bước vào sự nghiệp quyến rũ đàn bà của mình. Nhưng điểm quyến rũ của Kẻ Ăn Chơi Phóng Đãng chính là ở chỗ những mối nguy hiểm như thế chẳng làm nản lòng anh ta. Bạn không thể trở thành chàng Kẻ Ăn Chơi Phóng Đãng nếu bạn lúc nào cũng cảm thấy sợ hãi và thận trọng. Thỉnh thoảng, sự thô bạo lại là một phần trong trò chơi tình ái này. Tóm lại, trong bất kỳ tình huống nào, khi Elvis đạt được đỉnh cao danh vọng như thế thì chẳng ông chồng nào dám đụng vào anh ta.

Mối hiểm họa lớn hơn đối với Kẻ Ăn Chơi Phóng Đãng không chỉ xuất phát từ những ông chồng bị xúc phạm nặng nề mà còn từ những người đàn ông không an toàn do họ cảm thấy bị đe dọa bởi hình bóng của Don Juan. Mặc dù họ không thừa nhận điều đó, nhưng họ ghen tị với cuộc sống tràn ngập niềm vui của Kẻ Ăn Chơi Phóng Đãng và giống như bao kẻ hay ghen ghét ghanh tị, họ ngầm tấn công và thường ngụy trang cho những hành động đạo đức giả của mình. Kẻ Ăn Chơi Phóng Đãng sẽ cảm thấy sự nghiệp của mình lâm nguy bởi những người đàn ông như thế (hoặc đôi lúc bởi những người đàn bà bị tổn thương vì Kẻ Ăn Chơi Phóng Đãng không thích họ). Kẻ Ăn Chơi Phóng Đãng ít có khả năng tránh được mối nguy hiểm này bởi nếu như mọi người đều có thể quyến rũ thành công thì xã hội này sẽ không còn tồn tại.

Vì vậy hãy chấp nhận sự ghen tị như là biểu hiện của sự tôn kính. Đừng khờ dại nữa! Hãy tỉnh táo lên! Khi bị tấn công bởi một kẻ tàn bạo đạo đức giả, đừng để bị lôi kéo vào chiến dịch của anh ta bởi nó được thúc đẩy bởi lòng đố kỵ và sự ngớ ngẩn. Bạn cũng có thể làm giảm bớt sự đố kỵ bằng cách trở thành một người ít giống như Kẻ Ăn Chơi Phóng Đãng hơn, van xin tha thứ, yêu cầu được sửa đổi, nhưng những hành động này sẽ làm tổn hại đến danh tiếng của bạn, khiến bạn dường như chẳng giống như một Kẻ Ăn Chơi Phóng Đãng đáng yêu. Cuối cùng, tốt hơn là bạn hãy chịu đựng sự tấn công bằng thái độ chững chạc và tiếp tục quyến rũ. Sự quyến rũ chính là nguồn sức mạnh của bạn và bạn luôn có thể hy vọng chiếm hữu được sự nuông chiều vô tận của đàn bà.

Người tình lý tưởng

Khi còn trẻ trung, ai ai cũng đều có những giấc mơ mà theo năm tháng dần dần sẽ tan vỡ và phai mờ. Họ cảm thấy mình bị vỡ mộng bởi con người, sự kiện và thực tế mà hầu như chẳng giống với những lý tưởng non trẻ xưa. Người Tình Lý Tưởng đem đến những giấc mơ bị tan vỡ của con người và từ đó trở thành những hình ảnh tồn tại suốt đời trong trí tưởng tượng của họ. Bạn mong ước sự lãng mạn? Sự mạo hiểm? Mối thần giao cách cảm? Người Tình Lý Tưởng phản chiếu ảo mộng trong trí tưởng tượng của bạn. Anh ta hay cô ta là một nghệ nhân tạo tác ra ảo mộng mà bạn yêu cầu, lý tưởng hoá chân dung của bạn. Trong thế giới thực dụng và đê hèn này tồn tại một nguồn năng lượng quyến rũ vô tận lan tỏa theo mỗi bước chân của Người Tình Lý Tưởng.

Người Tình Lý Tưởng Lãng Mạn

Một tối nọ khoảng vào năm 1760, tại nhà hát opera trong thành phố Cologne, một phụ nữ trẻ đẹp đang ngồi ở vị trí của mình ngắm nhìn khán thính giả. Ngồi bên cạnh là ông chồng của cô ta, ngài thị trưởng thành phố – một người đàn ông trung niên, nhã nhặn nhưng khù khờ và tẻ nhạt. Với vẻ bề ngoài như là đang xem opera nhưng thật ra cô ta đang ngắm nhìn một thanh niên tuấn tú trong bộ trang phục vô cùng ấn tượng. Đáp lại, anh ta cũng đã chú ý đến ánh mắt đắm đuối của cô ta. Sau buổi diễn hôm ấy, người thanh niên đó đã giới thiệu mình là Giovanni Giacomo Casanova.

Kẻ lạ mặt đó đã hôn lên tay của cô. Đêm hôm sau, với dự định là sẽ tham dự một buổi dạ hội, cô đã mời anh ta, "anh có muốn đi dự tiệc với tôi không?". Và anh ta trả lời, "Thưa tiểu thư, tôi không bao giờ dám hy vọng rằng sẽ có diễm phúc được khiêu vũ với cô".

Đêm hôm sau, sau buổi dạ hội, người phụ nữ trẻ chỉ nghĩ đến mỗi Casanova. Anh ta dường như đã đoán biết trước được mọi suy nghĩ của cô ta, vì vậy tỏ ra quá đỗi vui mừng và táo bạo. Vài ngày sau, anh ta được mời ăn tối tại nhà cô ta và sau khi người chồng đã lên phòng nghỉ ngơi thì cô ta dẫn anh ta đi xem xung quanh nhà. Trong phòng riêng của mình, từ cửa sổ nhìn ra, cô chỉ cho anh ta thấy một nhà thờ nhỏ nằm ngay bên hông ngôi nhà. Như thể đọc được mọi ý nghĩ trong đầu cô ta nên vào ngày hôm sau, Casanova đã đến nhà thờ để tham dự buổi lễ ban thánh thể và khi gặp lại cô ta tại nhà hát vào tối hôm ấy, anh ta đã thầm bảo với cô ta rằng anh ta đã phát hiện ở đó một cánh cửa bí mật dẫn đến phòng ngủ của cô. Cô ta cười và giả vờ tỏ vẻ ngạc nhiên. Bằng một giọng nói ngây thơ nhất, anh ta bảo rằng sẽ tìm cách trốn trong nhà thờ vào ngày hôm sau – và chỉ chờ có thế, ngay lập tức cô ta thì thầm rằng khi nào mọi người đi ngủ hết rồi, cô ta sẽ ghé thăm anh ta tại đó.

Vì vậy Casanova đã giấu mình trong căn phòng xưng tội nhỏ của nhà thờ, chờ đợi cả ngày lẫn đêm. Khắp căn phòng lũ chuột bò ngổn ngang và anh ta cũng chẳng có chăn êm nệm ấm để nằm. Tuy nhiên, cuối cùng thì người vợ trẻ của ngài thị trưởng cũng đã đến, vào lúc rất khuya. Anh ta không một lời than phiền, mà chỉ âm thầm đi theo vào phòng cô ta. Họ liên tục hẹn hò như thế trong vài ngày. Rồi cô ta cũng không đủ kiên nhẫn để chờ đợi suốt cả ngày cho đến khi đêm về. Cuối cùng, họ đánh liều một phen. Cô ta cung cấp thức ăn, sách và nến để xoa dịu nỗi mong chờ và những ngày tháng buồn tẻ của anh ta trong nhà thờ. Dường như rất là tội lỗi khi sử dụng một nơi thờ phụng thiêng liêng để làm những chuyện như thế, nhưng điều đó chỉ làm cho chuyện hẹn hò yêu đương của họ thêm phần hào hứng. Tuy nhiên, mấy ngày sau đó, cô ta phải đi xa với chồng. Vào lúc cô ta trở về, Casanova đã biến mất, cũng nhanh chóng và đáng yêu y hệt như khi anh ta xuất hiện.

Vài năm sau, tại London, một phụ nữ trẻ đẹp tên là Pauline đã chú ý đến mẩu quảng cáo trên một tờ báo địa phương. Một quý ông lịch lãm đang tìm một người phụ nữ để cho thuê một phần ngôi nhà của mình. Pauline đến từ Bồ Đào Nha và đang có nguy cơ phải trở về quê hương. Trước khi thuê nhà anh ta, cô đã phải ở một mình nơi đất khách quê người. Bây giờ cô rất đơn độc, tiền bạc thì ít ỏi và cô đang cảm thấy chán chường trước hoàn cảnh éo le của mình. Nhưng rồi sau cùng, cô ấy cũng ngẩng đầu lên trước số phận. Cô trả lời mẩu quảng cáo đó.

Người đàn ông ấy hóa ra lại là Casanova, anh ta mới lịch lãm và hào hoa làm sao! Căn phòng anh ta cho thuê rất tiện nghi và giá cả lại rất rẻ; anh ta chỉ yêu cầu thỉnh thoảng được làm bạn với cô. Pauline quyết định chuyển vào đó ở. Họ cùng nhau chơi cờ, cưỡi ngựa và đàm đạo văn chương. Anh rất đàng hoàng, lịch lãm và hào phóng. Là một cô gái nghiêm túc, đứng đắn và sắc sảo, Pauline dần dần lệ thuộc vào tình bạn của họ; anh ta là một người đàn ông mà cô có thể trò chuyện hàng giờ không chán. Thế rồi vào một ngày nọ, Casanova dường như trở thành một người hoàn toàn khác: Anh ta bực tức, kích động. Và anh ta đã thú nhận rằng anh ta yêu cô say đắm. Pauline đang dự tính trở về Bồ Đào Nha để gặp người yêu, vì vậy cô ấy chẳng muốn nghe điều này chút nào. Cô ấy khuyên Casanova hãy cưỡi ngựa đi dạo để trấn tĩnh lại.

Cũng vào chiều hôm ấy, cô nhận được tin anh ta ngã ngựa. Cảm thấy mình có phần trách nhiệm trong vụ tai nạn này, cô vội vã chạy đi tìm anh ta. Tìm thấy anh ta đang nằm trên giường, cô lao vào vòng tay của anh ta và không còn kiềm chế được mình. Vào đêm đó họ trở

thành người tình của nhau và họ tiếp tục cuộc tình trong những ngày tháng Pauline còn ở lại London. Tuy nhiên, đến lúc cô ta phải trở về Bồ Đào Nha, anh ta chẳng hề ngăn cản hay níu kéo, thay vào đó, anh ta chỉ an ủi cô, viện cớ rằng cả hai người họ đều đã trao tặng nhau một "liều thuốc giải độc" tuy tạm thời nhưng vô cùng tuyệt vời để xoa dịu nỗi cô đơn và rằng họ sẽ mãi mãi là bạn tốt của nhau.

Vài năm sau đó, tại một thị trấn nhỏ ở Tây Ban Nha, một cô gái trẻ đẹp tên là Ignazia đang trên đường về nhà sau buổi lễ xưng tội tại nhà thờ. Đột nhiên Casanova tới làm quen với cô. Cùng bước theo cô về nhà, anh ta giải thích rằng anh ta rất đam mê điệu nhảy fandango và nhã ý mời cô ta tham dự một buổi khiêu vũ vào tối hôm sau. Anh ta rất khác với những gã đàn ông tẻ nhạt khác trong thị trấn, vì vậy cô ta đã liều lĩnh chấp nhận lời mời. Cha mẹ cô phản đối cuộc hẹn đó, nhưng cô đã thuyết phục mẹ mình cùng đi. Sau buổi tối khiêu vũ khó quên ấy (và anh ta nhảy điệu fandango rất đẹp), Casanova đã thú nhận rằng anh ta đã yêu cô cuồng dại. Cô ta đã đáp lại (dù rất buồn) rằng cô đã có vị hôn phu rồi. Casanova đã không gượng ép vấn đề này, nhưng vài ngày tiếp sau đó, anh ta đã dẫn Ignazia đến nhưng buổi khiêu vũ khác và đi xem đấu bò. Vào một trong những dịp đó, anh ta cố tình giới thiệu với cô một người bạn của mình – một nữ công tước công khai tán tỉnh anh ta một cách trơ trẽn. Ignazia cảm thấy ghen tức lồng lộn. Vào lúc này, cô ta đã liều lĩnh yêu thầm Casanova, nhưng ý thức về trách nhiệm và tôn giáo đã ngăn cấm cô khỏi những suy nghĩ như thế.

Cuối cùng, sau vài ngày tự dằn vặt giằng xé, Ignazia đã tìm đến Casanova và nắm lấy tay anh ta, "Em thú tội rồi và hứa rằng sẽ cố gắng không bao giờ gặp lại anh nữa, nhưng em không thể làm được. Đây là lần đầu tiên trong đời chuyện này xảy ra với em. Em đã để mặc cho Chúa trời an bài. Em quyết định rồi, khi anh còn ở đây, em sẽ làm tất cả những gì anh muốn. Khi nào anh rời bỏ đất nước Tây ban Nha và rời bỏ em, em lại phải tìm một lời thú tội khác cho sự đau khổ của mình. Tình yêu em dành cho anh, rốt cuộc cũng chỉ là một sự nông nổi thoáng qua".

Casanova có lẽ là nhân vật quyến rũ thành công nhất trong lịch sử; rất ít phụ nữ nào có thể cưỡng lại mê lực của anh ta. Cách thức của anh ta rất đơn giản: Vào lúc gặp gỡ cô ấy, anh ta sẽ quan sát kỹ, đồng hành cùng tâm trạng của cô ấy, tìm ra cái gì thiếu hụt trong cuộc sống của cô ấy và cung cấp nó. Anh ta đã biến mình thành một Người Tình Lý Tưởng. Người vợ của ngài thị trưởng tẻ nhạt cần sự mạo hiểm và lãng mạn; cô ta cần ai đó có thể dâng hiến thời gian và sự chiều chuộng để sở hữu được cô ta. Còn đối với Pauline, sự thiếu hụt trong cuộc sống cô ta chính là tình bạn, những lý tưởng cao quý và cuộc trò chuyện nghiêm túc; cô ta muốn một người đàn ông lịch lãm và phóng khoáng mà sẽ đối xử với cô như một phụ nữ thanh lịch và học thức. Đối với Ignazia, sự thiếu hụt lại chính là sự chịu đựng và sự dày vò. Cuộc sống cô ấy quá dễ dàng; luôn cảm thấy cuộc sống xứng đáng để sống, và có điều gì đó thật để xưng tội; vì vậy cô ấy cần phạm tội. Trong mỗi trường hợp, Casanova đã hòa hợp bản thân mình với những lý tưởng của người phụ nữ, biến những giấc mơ của họ thành sự thật. Một khi người phụ nữ đã yêu anh ta say đắm, chỉ cần một mưu mẹo nhỏ hoặc một sự toan tính cũng có thể chứng thực tình cảm lãng mạn này (một ngày sống giữa lũ chuột, một cú ngã ngựa giả vờ, một sự chạm trán với một phụ nữ khác khiến Ignazia ghen tức).

Người Tình Lý Tưởng rất hiếm thấy trong thế giới hiện đại, vì để đóng được vai này cần phải nỗ lực rất lớn. Bạn sẽ phải tập trung cao độ vào một người khác, thăm dò xem cô ấy đang mất mát cái gì hay anh ta đang thất vọng về điều gì. Con người thường bộc lộ điều này theo một cách rất tinh tế nên khó phát hiện: Thông qua điệu bộ cử chỉ, giọng nói, hay ánh mắt. Dường như mang đến cho họ những gì mà họ cần, bạn sẽ ăn ý với lý tưởng của họ.

Để tạo ra hiệu quả này đòi hỏi lòng kiên nhẫn và sự chú ý kỹ đến từng chi tiết. Hầu hết con người ai cũng đều chôn chặt những nỗi khát khao của riêng mình trong lòng, vì vậy nếu mất kiên nhẫn, bạn sẽ không thể đóng vai Người Tình Lý Tưởng. Hãy để điều đó đem đến cho bạn một nguồn thời cơ vô tận. Hãy là một ốc đảo trong sa mạc cho những kẻ luôn muốn thỏa mãn mình. Rất ít người có thể cưỡng lại sự cám dỗ của một người dường như có thể làm thỏa mãn nỗi khát khao của họ, có thể hiện thực hóa ảo mộng của họ. Theo gót Casanova, bạn sẽ nổi tiếng như là một người đem đến niềm khoái cảm, và danh tiếng đó sẽ làm tiền đề khiến cho sự quyến rũ của bạn càng dễ dàng hơn.

Mục đích chủ yếu trong cuộc đời tôi chính là nuôi dưỡng những cảm giác khoái cảm. Dẫu biết

rằng cá nhân tôi đã tính toán để làm hài lòng phái đẹp, nhưng tôi vẫn luôn nỗ lực không ngừng để khiến bản thân mình có thể làm họ thỏa mãn.

Người Tình Lý Tưởng Xinh Đẹp

Vào năm 1730, khi Jeanne Poisson chỉ mới 9 tuổi, một thầy bói tiên đoán rằng một ngày nào đó, cô bé sẽ trở thành phi tần của vua Louis XV. Sự tiên đoán rất buồn cười, vì Jeanne xuất thân từ tầng lớp trung lưu và theo truyền thống từ xưa đến giờ thì phi tần của vua phải được tuyển lựa từ trong tầng lớp quý tộc. Sự việc còn tồi tệ hơn khi cha của Jeanne là một Kẻ Ăn Chơi Phóng Đãng khét tiếng, còn mẹ cô từng là gái điếm hạng sang.

May mắn mỉm cười với Jeanne vì một trong những người tình của mẹ cô là một người đàn ông vô cùng giàu có, và ông ta rất quý mến cô bé xinh xắn dễ thương nên sẵn lòng bỏ tiền cho cô ăn học. Jeanne học hát, học cách chơi nhạc clavichord, cưỡi ngựa với sự khéo léo kỳ lạ, học cách cư xử và khiêu vũ; cô cũng được dạy văn chương và lịch sử y như thể cô là một cậu con trai. Nhà soạn kịch Crébillon đã hướng dẫn cô về nghệ thuật trò chuyện. Đặc biệt, Jeanne rất xinh đẹp; nhan sắc và vẻ yêu kiều đã khiến cô nổi bật hẳn từ khi còn nhỏ. Vào năm 1741, cô lập gia đình với một người đàn ông thuộc tầng lớp quý tộc. Giờ đây, được biết đến là quý bà d'Etioles, cô ta có thể nhận ra tham vọng lớn của mình: Cô khai trương một thư quán để đàm đạo văn chương. Tất cả những nhà văn và triết gia nổi tiếng của thời đại thường xuyên ghé đến đó vì họ phải lòng bà chủ. Một trong số họ là Voltaire, người trở thành người bạn suốt đời của cô ta.

Trải qua tất cả những thành công, Jeanne chưa bao giờ quên lời tiên đoán của bà thầy bói và vẫn tin rằng một ngày nào đó cô sẽ chinh phục được trái tim của vị vua. Tình cờ một trong những vùng đất của chồng cô giáp ranh với vùng đất săn bắn yêu thích của vua Louis. Cô ta luôn lén ngắm nhìn vị vua qua hàng rào và tìm cách băng qua đường đi của ngài với bộ trang phục thanh lịch nhưng vô cùng quyến rũ. Chẳng bao lâu sau, vị vua đã gởi cho cô thịt thú săn làm quà. Khi người vợ chính thức của vị vua qua đời vào năm 1744, tất cả người đẹp trong triều tranh nhau giành giật vị trí của hoàng hậu; nhưng vị vua bắt đầu dành càng ngày càng nhiều thời gian hơn để ở bên cạnh quý bà d'Etioles và ngài cảm thấy sững sờ trước vẻ đẹp và sự quyến rũ của cô. Cũng vào năm ấy, cả triều đình đều thật sự kinh ngạc trước việc đức vua đã tuyển chọn người đàn bà thuộc tầng lớp trung lưu này làm hoàng hậu và cô ta đã bước vào giới quý tộc với danh hiệu là bà hầu tước Pompadour.

Nhà vua nổi tiếng là ham mê của lạ: Một người phi của vua đã giải khuây ngài bằng hình dáng của mình, nhưng chẳng mấy chốc ngài thấy nhàm chán với cô ta và tìm kiếm một người khác. Sau cú sốc của cận thần trong triều về sự lựa chọn Jeanne Poisson của nhà vua, họ lại tự trấn an mình rằng đây không phải là người đàn bà cuối cùng – rằng đức vua chọn cô ta chẳng qua vì ngài thấy mới mẻ ở chỗ cô ta thuộc tầng lớp trung lưu. Họ không biết rằng sự quyến rũ của Jeanne đối với đức vua không chỉ dừng ở đây.

Thời gian trôi qua, đức vua càng ngày càng ghé thăm Jeanne thường xuyên hơn. Khi ngài trèo lên chiếc cầu thang kín đáo dẫn từ cung điện của ngài đến nơi ở của cô ta ở cung điện Versailles, cứ nghĩ đến những điều thú vị đang chờ đón mình ở phía trước khiến đức vua quay cuồng đầu óc. Đầu tiên, căn phòng luôn luôn ấm cúng và tràn ngập hương thơm. Kế đến là ấn tượng thú vị bằng thị giác: De Pompadour luôn mặc những bộ xiêm áo khác nhau, mỗi bộ đều trang nhã và gây ngạc nhiên theo một cách riêng. Cô ta yêu thích những đồ vật đẹp – đồ gốm chất lượng tốt, quạt của Trung Quốc, chậu hoa bằng vàng – và cứ mỗi khi đức vua ghé thăm luôn có một thứ gì đó mới mẻ và thích thú để xem. Dáng vẻ của cô luôn dịu dàng, cô chưa bao giờ tỏ vẻ phòng thủ hay phẫn nộ. Mọi thứ đều êm dịu. Và sau đó cuộc trò chuyện của họ diễn ra êm thắm: Trước đó nhà vua chưa bao giờ thật sự có thể nói chuyện hay cười đùa với một người phụ nữ, nhưng bà hầu tước này có khả năng nói chuyện rất tài tình về bất kỳ đề tài nào với chất giọng vô cùng êm dịu ngọt ngào. Và khi cảm thấy nói chuyện mệt mỏi rồi thì cô ta sẽ chuyển sang đạo một bản piano và ngân lên giọng hát tuyệt vời của mình.

Nếu khi nào đó đức vua cảm thấy chán chường hoặc buồn bã, de Pompadour sẽ đề xuất ra một kế hoạch nào đó – chẳng hạn việc xây dựng một ngôi nhà mới ở miền quê. Vị vua sẽ phải đưa lời khuyên về kiểu dáng thiết kế, cách bố trí khu vườn và cách trang trí ngôi nhà. Phía sau tại cung điện Versailles, de Pompadour tự mình chịu trách nhiệm về trò chơi giải trí tại cung điện, cho xây dựng một nhà hát riêng để cho những buổi biểu diễn hàng tuần dưới sự chỉ đạo

của cô ta. Diễn viên được tuyển chọn từ những cận thần trong triều đình, nhưng diễn viên nữ chính luôn do de Pompadour đóng vai. Cô chính là nữ diễn viên nghiệp dư xuất sắc nhất tại Pháp. Nhà vua bắt đầu cảm thấy bị ám ảnh bởi nhà hát này; ngài chỉ muốn ngồi chờ trong đó hàng giờ để xem những buổi biểu diễn. Cùng với niềm thích thú này là sở thích tiêu xài tiền bạc hoang phí trong nghệ thuật, triết học và văn chương. Một người đàn ông vốn chỉ quan tâm đến săn bắn và bài bạc đang càng ngày càng ít tụ họp với bạn bè đồng giới và dần trở thành khách hàng thân quen của nghệ thuật. Quả thật, ngài đã tạo dấu ấn của thời đại bằng phong cách thẩm mỹ được biết đến như là "phong cách Louis Quinze" phản nghịch lại với phong cách của thời vua cha Louis XIV lừng lẫy.

Lạ thay, năm tháng trôi qua mà vua Louis vẫn không cảm thấy chán người vợ này của ngài. Trên thực tế, nhà vua đã phong tước cho cô ta, sức mạnh và tầm ảnh hưởng của cô càng ngày càng mở rộng từ văn hoá sang chính trị. Trong vòng 20 năm, de Pompadour đã cai trị cả triều đình và trái tim nhà vua mãi cho đến khi cô chết trẻ vào năm 1764 ở tuổi 43.

Vua Louis XV là người có phức cảm tự ti mạnh mẽ. Mang trọng trách là người kế vị vua Louis XIV – một vị vua đầy quyền uy trong lịch sử nước Pháp – nhà vua đã được giáo dục và đào tạo để kế thừa ngai vàng. Tuy nhiên ngài có thể trở thành một vị vua lừng lẫy như bậc tiên đế của ngài không? Cuối cùng ngài đã từ bỏ mọi nỗ lực, thay vào đó chìm đắm bản thân trong sự khoái lạc nhục dục; những kẻ dưới quyền xung quanh biết cách thống trị nhà vua bằng cách lôi cuốn những phần cơ bản nhất trong tính cách của ngài.

Quý bà de Pompadour, thiên tài về quyến rũ, hiểu rằng từ sâu thẳm bên trong con người của vua Louis XV đang muốn trỗi lên một người đàn ông mạnh mẽ, và rằng nỗi ám ảnh của ngài về những người phụ nữ trẻ đẹp cho thấy sự thèm muốn một loại sắc đẹp vĩnh hằng hơn. Bước đầu tiên của cô ta là xoa dịu những cơn chán chường liên miên của ngài. Các vị vua rất dễ cảm thấy chán nản – mọi thứ các ngài muốn đều được đáp ứng, và họ hiếm khi nào cảm thấy thoả mãn với những gì mình có. Hầu tước de Pompadour đã khéo léo xử lý vấn đề này bằng cách mang tất cả ảo mộng của ngài ra cuộc sống hiện thực, đồng thời tạo ra sự chờ đợi không ngừng. Cô ta có nhiều kỹ xảo và tài năng, đặc biệt là cô ta đã khai thác chúng quá tài tình đến nỗi nhà vua không bao giờ phát hiện ra khuyết điểm của chúng. Một khi cô ta đã tập cho nhà vua quen với những điều thú vị tinh tế hơn, cô ta tiếp tục khơi dậy những tư tưởng bị đè nén trong lòng nhà vua; qua tấm gương mà cô ta dựng trước mặt nhà vua, ngài nhìn thấy tham vọng trở thành một người vĩ đại của mình, một niềm khát khao mãnh liệt mà chắc chắn bao gồm cả tài lãnh đạo trong văn hoá. Hàng loạt phi tần trước đây của ngài chỉ có thể làm thỏa mãn những ham muốn nhục dục của ngài. Ở con người của de Pompadour, ngài thấy được một người phụ nữ có khả năng khiến ngài cảm thấy mình thật vĩ đại. Ngài có thể dễ dàng thay đổi những mỹ nữ khác của mình, nhưng ngài không bao giờ có thể tìm thấy một de Pompadour khác để thay thế.

Hầu hết mọi người đều tin tưởng rằng bản thân thầm kín trong thâm tâm của họ luôn vĩ đại hơn chính họ khi hiện hữu ở thế giới bên ngoài. Họ chất chứa đầy những lý tưởng mơ hồ: Họ có thể là những nghệ nhân, tư tưởng gia, nhà lãnh đạo, hay những thầy tâm linh; nhưng thế giới thực tại này đã đè bẹp chúng, từ chối không cho chúng cơ hội bộc lộ khả năng. Đây chính là mấu chốt của sự quyến rũ đối với họ và khiến họ mãi mãi bị quyến rũ. Người Tình Lý Tưởng biết cách khơi dậy loại ma lực này như thế nào. Chỉ dùng nhan sắc bên ngoài để hấp dẫn con người, như một số nhân vật quyến rũ nghiệp dư vẫn thường làm, chỉ khiến bạn phẫn nộ vì họ dám lạm dụng bản năng cơ bản nhất của mình. Nhưng hấp dẫn bằng chính bản ngã cao đẹp hơn của họ, bằng tiêu chuẩn sắc đẹp cao hơn thì họ khó lòng nhận ra rằng họ đang bị quyến rũ. Hãy làm cho họ cảm thấy thăng hoa, cao thượng, tâm linh, và bạn sẽ có khả năng quyến rũ vô hạn.

Tình yêu phơi bày những phẩm chất cao quý và tiềm ẩn của một người đang yêu – những đặc điểm đặc biệt và hiếm có của anh ta, nhờ đó nó có thể đánh lừa tính cách thông thường của anh ta.

Đặc điểm nổi bật

Mỗi chúng ta đều mang trong mình một lý tưởng – được trở thành con người như mong ước cũng như được người khác đối xử và nhìn nhận như ý muốn. Lý tưởng này quay về những năm tháng đầu đời – về những gì chúng ta mất mát trong cuộc sống, những gì người khác không cho chúng ta và những gì mà chính chúng ta cũng không thể cho mình. Có lẽ chúng ta luôn được ôm ấp trong sự êm ấm, vì thế chúng ta mong ước về sự nguy hiểm và sự nổi loạn. Nếu chúng ta muốn sự nguy hiểm, có lẽ chúng ta nên tìm kiếm ai đó từng rất quen thuộc với điều đó. Hay có lẽ lý tưởng của chúng ta cao nhã hơn – chúng ta muốn trở thành người sáng tạo hơn, cao quý hơn và tử tế hơn chúng ta từng. Lý tưởng là một thứ gì đó mà chúng cảm thấy thiếu hụt trong lòng.

Lý tưởng của chúng ta có thể bị chôn vùi trong nỗi thất vọng buồn chán, nhưng thật ra nó chỉ ẩn nấp bên dưới chờ cơ hội để loé sáng. Nếu một người nào đó có cùng lý tưởng như chúng ta hoặc có khả năng hiện thực hoá lý tưởng của chúng ta, tất nhiên chúng ta sẽ yêu người đó say đắm. Đó chính là đáp án đối với Người Tình Lý Tưởng. Lấp đầy những gì đang thiếu hụt trong lòng bạn, hoà hợp với ảo mộng đang lay động tâm hồn bạn, nghĩa là họ đang phản ánh lý tưởng của bạn – và bạn sẽ làm phần việc còn lại, bộc lộ cho họ thấy những khát khao và ao ước sâu thẳm nhất của mình. Casanova và de Pompadour không chỉ lôi cuốn đối tượng của mình vào chuyện quan hệ tình ái mà còn khiến họ yêu mình say đắm.

Để đi theo lối mòn của Người Tình Lý Tưởng, mấu chốt quan trọng là khả năng quan sát. Hãy phớt lờ đi lời nói và hành động tỉnh táo của đối tượng; chỉ tập trung vào âm điệu của giọng nói, vẻ thẹn thùng ở đây, ánh mắt lơ là đâu đó – những dấu hiệu đó phản bội những gì lời nói không diễn tả. Thông thường lý tưởng được diễn đạt một cách ngược lại. Vua Louis XV dường như chỉ quan tâm đến việc theo đuổi những chú nai và gái đẹp, nhưng thực ra là để che lấp sự thất vọng của ngài về chính bản thân mình; ngài mong ước có được tài năng cao quý hơn để cảm thấy hãnh diện.

Không có lúc nào tốt hơn lúc hiện tại bây giờ để đóng vai Người Tình Lý Tưởng. Đó là bởi vì chúng ta sống trong một thế giới mà mọi thứ dường như phải cao quý và có tính toán tỉ mỉ. Sức mạnh là đề tài bị cấm đoán trong số tất cả: Mặc dù nó chính là thực tế mà chúng ta đối mặt hằng ngày trong những cuộc đấu tranh với con người; không có gì cao quý, hy sinh quên mình hay tâm linh về nó. Những Người Tình Lý Tưởng khiến cho bạn cảm thấy cao quý hơn, làm cho khoái cảm nhục dục trở nên hoa mỹ và tâm linh. Giống như bao nhân vật quyến rũ khác, họ chơi đùa với sức mạnh nhưng họ lại ngụy trang những mánh khóe của mình dưới lớp vỏ bên ngoài của một người lý tưởng. Vài người thấu hiểu điều đó, vì vậy khả năng quyến rũ của họ tồn tại lâu hơn.

Vài lý tưởng giống với nguyên mẫu tư duy thuộc trường phái phân tâm học của Carl Jung – một nhà phân tâm học Thụy Sĩ. Chúng bắt nguồn từ trong nền văn hóa của chúng ta từ rất lâu đời và tầm ảnh hưởng của chúng thì gần như vô thức. Một giấc mơ như thế luôn thuộc về chàng hiệp sĩ hào hiệp này. Theo truyền thống về tình yêu nho nhã thời Trung Cổ, người hát rong hay chàng hiệp sĩ sẽ tìm thấy một quý cô, hầu như luôn là người lập gia đình rồi và sẽ phục vụ y như nô lệ cho cô ta. Nhân danh cô ta, anh ta sẽ trải qua mọi thử thách và đảm nhận những cuộc hành hương nguy hiểm, chịu đựng sự hành hạ khủng khiếp để chứng tỏ tình yêu của mình. (Sự hành hạ này bao gồm cả những thương tật về thể xác, chẳng hạn xé toạc móng tay, cắt lỗ tai,…). Anh ta cũng sẽ sáng tác những bài thơ và ngân nga những khúc hát lãng mạn dành cho cô ta, vì chẳng có người hát rong nào có thể thành công mà không cần đến khiếu thẩm mỹ và năng lực tâm linh để làm động lòng người phụ nữ.

Mấu chốt của loại người này chính là cảm giác của sự hiến dâng tuyệt đối. Người đàn ông nào không để những vấn đề về chiến tranh, chiến thắng và tiền bạc lẫn lộn với việc tán tỉnh sẽ có năng lực quyến rũ vô tận. Người hát rong là một người tình lý tưởng vì hiếm ai thật sự không đặt quyền lợi và sở thích của bản thân lên hàng đầu. Để có thể thu hút được sự tập trung chú ý của một người đàn ông như thế lại chính là sự hấp dẫn mãnh liệt đối với tính kiêu căng tự phụ của người phụ nữ.

Tại Osaka vào thế kỷ 18, một người đàn ông tên Nisan đã đón cô gái điếm cao cấp Dewa ra ngoài đi dạo. Ban đầu họ ngắm nhìn những bụi cỏ ba lá dọc đường với những giọt nước còn vương lại như những giọt sương mai. Dewa vô cùng xúc động trước cảnh đẹp như vậy. Cô ta nói, "Em cảm nhận thấy một cặp nai đang nằm sau bụi cỏ. Em ước gì được thấy cảnh này trong cuộc sống thực tế." Nisan đã nghe thấy điều đó. Vào ngày đẹp trời hôm ấy, anh ta nhờ người kéo sập một phần ngôi nhà của cô ta và yêu cầu trồng hàng chục bụi cỏ ba lá tại nơi vốn trước kia là một phần của phòng ngủ cô ta. Cũng vào đêm hôm ấy, anh ta đã sắp đặt cho tá điền vây bắt những chú nai hoang trên núi và đem về nhà. Ngày hôm sau, khi Dewa thức dậy thấy mình đang ở giữa khung cảnh mà cô đã mô tả hôm nào. Khi cô ta có vẻ phấn chấn và xúc động, anh ta cho người chuyển những bụi cỏ và con nai đi; và rồi ngôi nhà đã được xây dựng lại.

Một trong những người tình ga-lăng nhất trong lịch sử là Sergei Saltykov đã bất hạnh khi yêu một trong những người đàn bà không nên yêu nhất trong lịch sử: Nữ công tước Catherine – nữ hoàng tương lai của nước Nga. Nhất cử nhất động của Catherine đều bị theo dõi bởi bởi người chồng của cô – Peter – anh ta nghi ngờ vợ mình đang lừa dối mình, vì vậy đã sai người đầy tớ theo dõi cô ta. Cô cảm thấy bị cô lập, thiếu tình yêu thương và không thể làm gì để thoát khỏi tình trạng bế tắc đó. Saltykov – một sĩ quan quân đội trẻ trung đẹp trai đã quyết định giải cứu cô ta. Vào năm 1752, anh ta lân la kết bạn với Peter và anh ta cũng được giao nhiệm vụ theo dõi Catherine. Bằng cách này, anh ta có thể gặp cô ta và thỉnh thoảng trao đổi một vài lời gì đó ám chỉ bóng gió đến ý định của mình. Anh ta thể hiện những mánh khóe táo tợn và liều lĩnh nhất để có thể gặp cô ta một mình, trong đó có lần anh ta làm lạc hướng ngựa của cô ta trong suốt buổi đi săn hoàng gia và cả hai cùng cưỡi ngựa vào rừng. Vào lúc ấy, anh ta tâm sự rằng anh ta vô cùng cảm thông với nỗi tuyệt vọng của cô ta và rằng anh ta sẽ sẵn sàng làm bất kỳ điều gì để giúp đỡ cô ta.

Bị bắt quả tang đang tán tỉnh Catherine sẽ đồng nghĩa với cái chết, cuối cùng, Peter cũng bắt đầu nghi ngờ rằng có chuyện gì đó mờ ám giữa vợ của anh ta và Saltykov, dù rằng anh ta không bao giờ chắc chắn.

Sự thù hận của người chồng không làm nản chí viên sĩ quan táo bạo này và anh ta chỉ càng bỏ thêm nhiều sức lực và tài khéo léo hơn trong việc tìm cách sắp đặt những cuộc hẹn hò bí mật. Hai người trở thành người tình của nhau trong hai năm và đích thực Saltykov chính là cha của Paul – con trai của Catherine, sau này trở thành hoàng đế nước Nga. Cuối cùng khi Peter tống khứ anh ta sang Thụy Điển, tin tức về sự ga lăng của anh ta đã lan đến đó trước; phụ nữ khắp nơi trở nên mê muội và mong là người được anh ta chinh phục tiếp theo. Có thể bạn phải đương đầu với nhiều rắc rối hay rủi ro, nhưng chắc chắn rằng bạn sẽ luôn nhận được phần thưởng xứng đáng cho những hành động tận tâm hoặc hy sinh quên mình.

Hiện thân cho Người Tình Lý Tưởng vào những năm thập niên 1920 là Rudolph Valentino, hay ít ra hình ảnh này của anh ta đã được tạo ra trên phim ảnh. Mọi thứ anh ta làm – những món quà, bó hoa, điệu nhảy, cách anh ta nắm tay người phụ nữ – đều biểu lộ sự quan tâm sâu sắc, cho thấy rằng anh ta đang nghĩ về cô ấy nhiều biết dường nào. Hình ảnh này của một người đàn ông – người dành gần hết thời giờ cho việc tán tỉnh yêu đương – đã chuyển đổi chuyện tán tỉnh này thành một trải nghiệm mỹ học. Đàn ông ghét Valentino bởi vì giờ đây mọi phụ nữ đều mong đợi đàn ông phải lĩnh hội được lý tưởng về lòng kiên trì và sự ân cần chu đáo mà anh ta là hiện thân. Tuy nhiên, không có gì quyến rũ bằng thái độ ân cần chu đáo đầy kiên nhẫn. Nó làm cho chuyện tình ái dường như trở nên cao quý, mang tính thẩm mỹ, chứ không hẳn chỉ là chuyện quan hệ tình dục đơn thuần. Ngày nay hiếm ai thích năng lực của một Valentino. Nghệ thuật chơi đùa với lý tưởng của người phụ nữ hầu như đã biến mất – điều này chỉ càng làm cho nó có sức lôi cuốn hơn nhiều.

Nếu người tình hào hiệp vẫn còn là người tình lý tưởng đối với đàn bà thì người đàn ông thường lý tưởng hóa Madonna – một người đàn bà biết kết hợp giữa sự đam mê nhục dục với luồng khí tâm linh hoặc sự ngây thơ. Hãy nghĩ đến những cô gái điếm cao cấp vào thời phục hưng Ý, chẳng hạn Tullia d'Aragona – về bản chất cũng là gái điếm như bao gái điếm khác, nhưng cô ta lại có thể ngụy trang vai trò xã hội bằng cách tạo cho mình danh tiếng như là một nhà thơ và một triết gia. Tullia sau đó được mọi người biết đến như là một "cô gái điếm lương thiện". Những cô gái điếm lương thiện sẽ đi đến nhà thờ nhưng họ có một động cơ nội tại: Đối

với đàn ông, sự hiện diện của họ tại buổi lễ ban thánh thể sẽ tạo ra sự hào hứng. Nhà của họ là những những lâu đài đầy ắp niềm vui, nhưng những gì khiến cho những ngôi nhà này trông bề ngoài rất thú vị chính là những tác phẩm nghệ thuật và những kệ sách chất đầy sách – bộ sách của Petrarch và Dante. Đàn ông thường ao ước là được ngủ với một người đàn bà mà trong chuyện quan hệ tình ái có phẩm chất của một người mẹ; nhưng lại có tinh thần và trí tuệ của một nghệ sĩ. Nơi những cô gái điếm kích thích lòng ham muốn dục vọng ghê tởm thì những cô gái điếm lương thiện lại khiến cho chuyện quan hệ tình dục trở nên cao quý và ngây thơ, y như thể chuyện đó đang diễn ra trong "Khu vườn Địa Đàng".

Những cô gái điếm như thế nắm giữ sức mạnh vô tận để chinh phục đàn ông. Cho đến ngày nay, họ vẫn là nhân vật lý tưởng – vì lý do này mà họ khơi dậy hàng loạt sự khoái cảm. Điều quan trọng là tính mơ hồ – kết hợp giữa vẻ bề ngoài nhạy cảm với niềm khoái cảm nhục dục và một luồng khí của sự ngây thơ, sự tâm linh và sự nhạy cảm đầy thi vị. Sự pha trộn giữa cái ở tầm cao và tầm thấp này có khả năng quyến rũ mãnh liệt.

Mọi động lực của Người Tình Lý Tưởng chứa đựng khả năng vô hạn; không phải tất cả chúng đều thiên về tình dục. Trong lĩnh vực chính trị, Talleyrand đóng vai trò là một Người Tình Lý Tưởng trước mặt Napoleon. Anh ta được xem là lý tưởng trong vai trò vừa là một Bộ trưởng và vừa là một người bạn của Napoleon; là một người đàn ông có giọng nói ngọt ngào đầy vẻ quý phái với phụ nữ – đây là điều mà bản thân Napoleon không có. Vào năm 1798, Khi Talleyrand đương nhiệm chức vụ ngoại trưởng Pháp, anh ta đăng cai tổ chức một buổi tiệc để chúc mừng Napoleon sau những chiến thắng oanh liệt của vị tướng tài ba này tại nước Ý. Napoleon vẫn nhớ buổi tiệc này như là một buổi tiệc hoành tráng nhất mà ông ta từng tham dự. Đó là một cuộc tiếp đãi hậu hĩ và Talleyrand đã thêu dệt nên một thông điệp tinh vi vào trong đó bằng cách đặt những bức tượng bán thân người La Mã xung quanh ngôi nhà và trò chuyện với Napoleon về sự khôi phục những chiến thắng oanh liệt của La Mã cổ đại. Những việc làm đó làm lóe lên tia sáng trong mắt của vị lãnh đạo này. Và quả thật, một vài năm sau, Napoleon đã lên ngôi vua – đây là một bước chuyển khiến Talleyrand càng hùng mạnh hơn. Mấu chốt đối với sức mạnh của Talleyrand chính là khả năng của anh ta trong việc thăm dò ra lý tưởng thầm kín của Napoleon: Niềm khát khao của ông được trở thành một hoàng đế, một kẻ độc tài. Đơn giản Talleyrand chỉ dựng lên một tấm gương trước mặt Napoleon và để ngài thoáng thấy khả năng đó của mình. Con người luôn dễ bị thương tổn trước những lời nói bóng gió như vậy – những lời nói gần như đánh trúng điểm yếu của họ. Ám chỉ bóng gió đến những điều gì đó mà họ khao khát, bộc lộ niềm tin của bạn vào những tiềm năng chưa bộc lộ nào đó mà bạn nhìn thấy trong con người họ và chẳng mấy chốc bạn sẽ chinh phục được họ.

Nếu những Người Tình Lý Tưởng tinh thông về nghệ thuật quyến rũ bằng cách lôi cuốn bản ngã cao quý hơn của họ, khơi dậy những gì mất mát trong thời thơ ấu của họ, những chính trị gia cũng có thể thu lợi khi áp dụng kỹ năng này đối với cử tri ở phạm vi công chúng rộng rãi. Đây chính là những gì mà John F. Kennedy đã làm một cách cân nhắc đối với công chúng nước Mỹ, rõ rệt nhất là trong việc tạo ra hiện tượng "Camelot" xung quanh mình (nghĩa là tạo nên một đất nước của sự lý tưởng hóa sắc đẹp, hòa bình và sự khai sáng). Cái từ "Camelot" chỉ được dùng sau khi Kennedy qua đời, nhưng sự lãng mạn mà ông toát ra trong thời trai trẻ và qua dáng vẻ hào hoa thì còn vang vọng mãi suốt cuộc đời của ông. Tinh tế hơn, Kennedy cũng đóng vai trò đại diện cho những hình ảnh về sự vĩ đại riêng của nước Mỹ và những lý tưởng đã bị mất. Nhiều người Mỹ cho rằng cuộc sống giàu có và tiện nghi những năm cuối thập niên 1950 đã tạo ra những sự mất mát lớn; chính sự thoải mái và thích hợp đã chôn vùi linh hồn tiên phong của đất nước này. Kennedy đã khơi dậy những lý tưởng bị chôn vùi đó thông qua hình ảnh về một biên giới mới (New Frontier) – nghĩa là về một loạt những thử thách, những cơ hội và con đường chưa được khám phá, chẳng hạn là cuộc chạy đua vào không gian. Bản năng thích phiêu lưu mạo hiểm của người Mỹ có thể tìm thấy phương thức thỏa mãn ở đây, thậm chí dù hầu hết phương thức thỏa mãn chỉ mang tính tượng trưng. Ngoài ra ông còn kêu gọi mọi người tham gia dịch vụ công ích, chẳng hạn việc thành lập tổ chức chính phủ liên bang Peace Corps chuyên gởi những người Mỹ tình nguyện đến các nước phát triển làm việc nhằm giúp các nước phát triển kỹ thuật, văn hóa và giáo dục. Thông qua những việc làm này, Kennedy một lần nữa lại khơi dậy ý thức về sứ mệnh đã bị lãng quên ở Mỹ trong suốt những

năm tháng kể từ Thế Chiến thứ hai. Ông cũng khơi dậy cho chính mình một sự hưởng ứng cảm động hơn bất kỳ những vị tổng thống khác. Mọi người thần tượng hóa và say mê hình ảnh của ông.

Những chính trị gia có thể tạo cho mình năng lực quyến rũ bằng cách đào sâu vào quá khứ của một đất nước, lôi những hình ảnh và lý tưởng bị chôn vùi hoặc bị cấm đoán trở lại với thực tại. Họ chỉ cần sự biểu trưng này; họ thật sự không cần lo lắng về việc tái tạo lại thực tế đằng sau nó. Những cảm giác sâu sắc mà họ khơi dậy cũng đủ đảm bảo cho một sự hưởng ứng tích cực.

Biểu tượng

Họa sĩ vẽ chân dung – Dưới mắt người họa sĩ vẽ chân dung, tất cả những khiếm khuyết trên cơ thể của bạn đều biến mất. Anh ta lôi những phẩm chất cao quý ra khỏi con người bạn, lồng hình tượng bạn trong một cái khung của sự huyền thoại, khiến bạn giống như thần linh và bất tử hóa con người bạn. Với khả năng có thể tạo ra được những ảo mộng như thế, anh ta xứng đáng được ban tặng nguồn sức mạnh vô tận.

Điểm yếu

Những mối nguy hiểm chính trong vai trò của Người Tình Lý Tưởng chính là những hậu quả sẽ xuất hiện khi bạn để cho thực tế lẻn vào. Bạn đang tạo ra ảo mộng có liên quan đến sự lý tưởng hóa tính cách riêng của bạn. Và đây là một công việc gian truân vì bạn là con người và cũng không hoàn hảo. Nếu những khuyết điểm của bạn đủ lớn hoặc xâm nhập đủ vào ảo mộng đó, chúng sẽ làm nổ tung quả bong bóng mà bạn đã thổi và mục tiêu của bạn sẽ quay sang xỉ vả lại chính bạn. Bất cứ khi nào Tullia d'Aragona bị bắt quả tang khi đang hành động giống như một con điếm tầm thường (chẳng hạn khi cô ta bị bắt gặp đang quan hệ tình dục chỉ vì tiền) thì cô ta sẽ phải rời bỏ thành phố và tái tạo lại hình ảnh của bản thân ở một nơi khác. Hình ảnh "nhân vật tinh thần" của cô ta bị đổ vỡ. Casanova cũng phải đối mặt với mối đe dọa này, nhưng anh ta thường có thể khắc phục nó bằng cách tìm một cách khôn khéo để chia tay trước khi người phụ nữ nhận ra rằng anh ta không phải là con người hoàn hảo như họ tưởng: Anh ta sẽ tạo cớ để rời khỏi thành phố, hay cách tốt hơn là anh ta sẽ chọn một nạn nhân nào đó sắp đi khỏi thành phố. Anh ta nhận thức rằng chuyện tình ngắn ngủi sẽ khiến cho sự lý tưởng hóa của cô ta về anh càng mãnh liệt hơn. Thực tế và sự phơi bày cặn kẽ, lâu dài chính là một cách để làm lu mờ sự hoàn hảo của một người. Nhà văn George Sand với tính cách siêu phàm của mình đã có sức lôi cuốn đối với bản tính lãng mạn của Alfred de Musset – một nhà thơ của thế kỷ 19. Nhưng khi cặp đôi này cùng ghé thăm thành phố Venice và Sand đã trở nên suy sụp với căn bệnh kiết lị thì đột nhiên cô ta không còn là mẫu người lý tưởng nữa mà trở thành một người đàn bà với thân hình không mấy hấp dẫn. Còn bản thân de Musset cư xử như một đứa trẻ con, rên rỉ suốt chuyến đi. Và đôi tình nhân chia tay nhau. Tuy nhiên, một khi chia tay rồi, họ lại có thể tiếp tục lý tưởng hóa nhau và cuối cùng họ đã tái hợp vài tháng sau đó. Khi thực tế len lỏi vào thì giải pháp duy nhất là tạm thời xa nhau.

Những mối nguy hiểm trong chính trị cũng tương tự như vậy. Những năm tháng sau khi Kennedy tử nạn, một chuỗi những sự phơi bày (những cuộc tình ái không ngớt, chính sách ngoại giao "bên miệng hố chiến tranh" vô cùng nguy hiểm,…) đã minh chứng cho những nhầm lẫn do huyền thoại dệt nên cho ông. Tuy nhiên, hình ảnh của ông cuối cùng cũng thoát khỏi vết nhơ nhuốc này vì sau nhiều cuộc trưng cầu dân ý cho thấy rằng ông vẫn còn được nhiều người tôn kính. Có lẽ Kennedy là một trường hợp đặc biệt, sự ám sát càng khiến ông trở thành một kẻ tử vì đạo, củng cố thêm quá trình lý tưởng hóa mà ông đã khởi tạo. Nhưng ông không phải là ví dụ duy nhất về Người Tình Lý Tưởng, người có năng lực quyến rũ vẫn tồn tại sau sự vạch trần những sự thật phũ phàng. Những nhân vật này đã khơi mở những ảo ảnh tuyệt vời như thế và luôn tồn tại một sự khao khát đối với huyền thoại và lý tưởng mà họ có. Vì vậy họ thường nhanh chóng được tha thứ. Khôn ngoan nhất vẫn là luôn phải cẩn trọng và tránh không để mọi người nhìn thấy khuyết điểm trong tính cách của bản thân mình.

Người thích ăn diện

Hầu hết chúng ta ai cũng cảm thấy bị ràng buộc với những vai trò hạn hẹp mà thế giới này mong đợi chúng ta đảm nhận. Chúng ta luôn bị lôi cuốn bởi những người có tính tình thất thường và khó hiểu hơn bản thân mình – những người tự tạo nên cá tính của riêng họ. Người Thích Ăn Diện khơi nguồn cảm hứng trong lòng chúng ta vì không ai phân loại được họ và họ đem đến sự tự do mà chúng ta khao khát. Họ hiện thân cho cả phái nam và nữ; họ tự tô điểm cho mình diện mạo riêng khiến mọi người sững sờ trước sự bí ẩn và khó hiểu. Họ cũng khơi dậy tính cách tự thần tượng hoá bản thân ở mỗi giới tính: Đối với phụ nữ, họ trở nên rất nữ tính về tâm lý, còn đối với đàn ông, họ lại trở nên nam tính. Những Người Thích Ăn Diện có khả năng mê hoặc và quyến rũ số lượng đông đảo quần chúng. Hãy sử dụng năng lực của Người Thích Ăn Diện để tạo ra sự hiện diện hấp dẫn, mơ hồ và có thể khơi dậy những niềm khao khát bị đè nén trong lòng những người khác.

Người thích ăn diện của giới nữ

Vào năm 1913, ở tuổi 18 Rodolpho Guglielmi đã di cư từ nước Ý sang Mỹ. Khi ấy anh ta chẳng có một kỹ năng nào đặc biệt ngoài dáng vẻ đẹp trai và tài khiêu vũ. Tận dụng những ưu điểm này, anh ta đã tìm được một công việc trong vũ trường Manhattan, nơi những quý cô trẻ đẹp thường lui tới một mình hoặc với bè bạn và thuê một vũ công để vui hưởng những khoảnh khắc rung động ngắn ngủi. Với sự điêu luyện của mình, người vũ công sẽ dìu họ xoay quanh sàn nhảy, tán tỉnh và trò chuyện, làm tất cả chỉ để có được một khoản thù lao nhỏ nhoi. Chẳng mấy chốc, Guglielmi đã khiến tên tuổi anh ta nổi như cồn – một chàng trai hào hoa phong nhã, điềm đạm và đẹp trai.

Trong khi làm nghề vũ công, Guglielmi đã dành nhiều thời gian vui đùa xung quanh giới nữ. Anh ta nhanh chóng biết được những gì làm họ vui lòng – làm thế nào để phản chiếu tâm hồn họ theo những cách tinh vi tế nhị, làm thế nào khiến họ thoải mái dễ chịu (nhưng không quá độ). Anh ta bắt đầu chăm chút đến cách ăn mặc của mình, tự tạo vẻ bảnh bao riêng: Anh ta khiêu vũ với một chiếc áo nịt ngực bên trong áo sơmi để tạo cho mình một thân hình gọn gàng, chưng diện thêm bằng một chiếc đồng hồ đeo tay (được xem là ẻo lả như đàn bà vào thời đó) và tuyên bố mình là một hầu tước. Vào năm 1915, anh ta nhận được một công việc biểu diễn điệu tango trong những nhà hàng sang trọng và đã thay đổi tên mình cho gợi cảm hơn – Rodolpho di Valentina. Một năm sau, anh ta chuyển đến Los Angeles: Anh ta muốn thử sức mình tại kinh đô điện ảnh Hollywood.

Bây giờ được biết đến với cái tên là Rudolph Valentino, Guglielmi đã được chọn đóng vai phụ trong vài bộ phim rẻ tiền. Cuối cùng anh ta cũng nhận được một vai có tiếng hơn trong bộ phim "Đôi mắt tuổi trẻ" vào năm 1919 mà trong bộ phim đó, anh ta đóng vai một nhân vật quyến rũ, có khả năng thu hút sự chú ý của phụ nữ bằng khả năng hấp dẫn kỳ lạ: Dáng đi của anh ta nhẹ nhàng và thanh nhã, làn da rất mượt mà và khuôn mặt thanh tú đến nỗi khi anh lao đến nạn nhân của mình và hôn lên môi người phụ nữ để làm át đi sự phản kháng của cô ta, khi ấy anh ta dường như gây rung động hơn là hung hãn. Tiếp theo là bộ phim "Bốn kỵ sĩ trong sách Khải Huyền (kinh thánh)" trong đó Valentino đóng vai nam chính, Julio, một gã ăn chơi và trở thành một biểu tượng tình dục trong đêm bằng vũ điệu tango. Trong cảnh quay đó, anh ta phải quyến rũ một cô gái trẻ bằng cách dìu cô ta đắm chìm trong vũ điệu này. Cảnh khiêu vũ toát lên toàn bộ bản chất của sự hấp dẫn của anh ta: Bước chân mềm mại và lả lướt, dáng anh ta ẻo lả như đàn bà nhưng với khí sắc của người dìu dắt vũ điệu. Những khán thính giả nữ thật sự ngây ngất khi anh ta nâng nhẹ bàn tay của một người phụ nữ đã có gia đình và đưa lên môi, hay cảnh anh ta và người yêu cùng nhau thưởng thức hương thơm ngan ngát của hoa hồng. Anh ta dường như quá đỗi ân cần với phụ nữ hơn bất kỳ người đàn ông nào khác; nhưng hoà lẫn trong sự nhã nhặn này là dấu hiệu của sự tàn bạo và sự đe dọa khiến người phụ nữ cảm thấy bối rối và điên loạn.

Trong bộ phim nổi tiếng nhất của anh ta "Anh chàng đào hoa", Valentino đóng vai một hoàng tử Ả rập (sau đó bị phát hiện là một quý tộc Scotlen bị bỏ rơi tại sa mạc Sahara từ khi còn rất nhỏ) – người đã cứu sống một quý cô kiêu ngạo người Anh trong sa mạc, sau đó chinh phục cô ta theo cái cách gần như là cưỡng đoạt. Khi cô ta hỏi, "Tại sao anh lại mang tôi đến đây?", anh ta đáp lại, "Em có phải đàn bà không, sao lại hỏi câu đó?". Tuy nhiên cuối cùng cô ta lại yêu anh say đắm, y như bao khán thính giả nữ trên toàn thế giới đã làm, cảm thấy rung động trước tính cách lưỡng giới của anh ta. Trong một cảnh của bộ phim "Anh chàng đào hoa", quý cô người Anh chỉa súng vào Valentino; nhưng anh ta chỉ phản ứng lại bằng cách chỉa đuôi thuốc lá vào cô ta. Cô ta mặc quần dài, trong khi anh ta mặc một chiếc áo choàng dài thướt tha và trang điểm đôi mắt thật rực rỡ. Tiếp theo đó là những bộ phim bao gồm những cảnh Valentino mặc và cởi quần áo, một kiểu vũ điệu thoát y, cho phép người xem thoáng thấy thân hình săn gọn của anh ta. Trong hầu hết các bộ phim, anh ta thường đóng vai nhân vật kỳ lạ nào đó – một gã đấu bò Tây Ban Nha, một tiểu vương Ấn Độ, một tù trưởng Ả Rập, hay một quý tộc Pháp – và dường như anh ta làm say đắm lòng người qua việc tô điểm thêm cho mình bằng nữ trang và đồng phục bó sát.

Vào những năm thập niên 1920, phụ nữ bắt đầu lao vào những cuộc chơi tình ái buông thả và

trụy lạc. Thay vì chờ đợi một người đàn ông thích mình, phụ nữ lại muốn là người khởi xướng chuyện tình cảm, nhưng cuối cùng họ vẫn muốn người đàn ông chính là người sẽ làm họ cảm động. Valentino hiểu điều này rõ hơn ai hết. Cuộc sống thực tại phù hợp với hình ảnh trong phim của anh ta: Anh ta đeo vòng tay, ăn mặc thật đẹp và như người ta kể, anh ta rất thô lỗ với vợ, thường xuyên đánh đập vợ. (Công chúng vì ái mộ anh ta tha thiết mà đã tinh tế lờ đi hai cuộc hôn nhân thất bại và cuộc sống tình ái hư ảo của anh ta). Khi anh ta đột ngột qua đời tại New York vào một ngày tháng 8 năm 1926, vào tuổi 31 do biến chứng sau một ca phẫu thuật khối u – làn sóng phản ứng qua cảm xúc của công chúng mãnh liệt chưa từng thấy: Hơn 100.000 người xếp hàng bên quan tài của anh, nhiều phụ nữ gào khóc và trở nên quá khích, và dân chúng cả nước đều quan tâm. Trước đây chưa từng có chuyện như thế này xảy ra đối với một diễn viên bình thường.

Trong một bộ phim khác của Valentino – "Công tước Beaucaire", anh ta đóng vai một công tử bột, một vai diễn giống đàn bà nhiều hơn những vai anh ta vẫn thường đóng và vai diễn này không bộc lộ bản tính nguy hiểm thường có của anh ta. Bộ phim đó đã thất bại. Phụ nữ đã không xem Valentino như một anh chàng bảnh trai. Họ cảm thấy rung động trước sự mơ hồ của một người đàn ông có nhiều đặc điểm nữ tính giống như họ, tuy thực chất anh ta là đàn ông. Valentino ăn mặc và chăm chút thân thể mình giống như một người đàn bà, nhưng hình ảnh của anh ta lại vô cùng nam tính. Anh ta đã nài nỉ, van xin hệt như một người đàn bà vẫn thường làm nếu cô ta là một người đàn ông – chậm rãi, chăm chú, chú ý tỉ mỉ, và tạo ra một sự nhịp nhàng thay vì nôn nóng đạt được kết quả. Tuy nhiên, khi đến lúc cần đến sự táo bạo và tài chinh phục, anh ta sẽ bộc lộ khả năng tuyệt vời trong việc lựa chọn đúng thời điểm để áp đảo nạn nhân của mình và không để cho cô ta có bất kỳ cơ hội nào để phản kháng. Trong các bộ phim của mình, Valentino đã diễn xuất nghệ thuật dìu dắt đàn bà trên sàn nhảy của một gã đĩ đực lão luyện nhưng phong cách lại hệt như một gã trai tơ mới lớn – trò chuyện, ve vãn, giải khuây nhưng luôn biết tự chủ và kiềm chế.

Đến ngày nay, Valentino vẫn còn là một nhân vật đầy bí ẩn. Cuộc sống riêng tư của anh ta và tích cách của anh ta vẫn ẩn chứa nhiều điều huyền bí; hình ảnh của anh ta vẫn có khả năng lôi cuốn lòng người y như hồi anh ta còn sống. Anh ta là thần tượng của Elvis Presley, người bị ám ảnh bởi ngôi sao phim câm và đồng thời cũng là người đàn ông hào hoa theo phong cách hiện đại – người có thể làm cảm động cả phái nam và nữ nhưng tính cách lại ẩn chứa vẻ nguy hiểm và tàn bạo.

Sự quyến rũ đã và sẽ mãi là hình thái quyền lực và chiến tranh thuộc về giới nữ. Nó chính là liều thuốc giải cho sự cưỡng đoạt và bạo lực. Khi sử dụng hình thái quyền lực này để đối phó với đàn bà thực chất là đàn ông đang xoay chuyển tình thế bằng cách mượn chính vũ khí của người đàn bà để chinh phục cô ta, mà vẫn không đánh mất nam tính của mình. Anh ta càng trở nên nữ tính tinh tế bao nhiêu thì năng lực quyến rũ đàn bà của anh ta càng hiệu quả bấy nhiêu. Đừng tin tưởng sai lầm rằng càng trở nên vô cùng nam tính thì càng có khả năng quyến rũ đàn bà. Người Thích Ăn Diện của giới nữ biết cách tác động nham hiểm hơn nhiều. Anh ta quyến rũ phụ nữ bằng chính xác những gì họ mong muốn – một thân hình nổi tiếng, duyên dáng và được mọi người yêu thích. Phản chiếu tâm lý của giới nữ, anh ta biểu lộ sự chăm chút đến hình thức bề ngoài, sự nhạy cảm sâu sắc và nét quyến rũ nhẹ nhàng của mình – nhưng ẩn sau đó là sự thô bạo của đàn ông. Phụ nữ thường quá chăm chút đến sắc đẹp của mình, say mê với sự hấp dẫn của giới tính mình. Bằng cách bộc lộ cho họ thấy vẻ quyến rũ đầy nữ tính, người đàn ông có thể thôi miên và xoa dịu họ, bỏ mặc họ bị tổn thương với hành động tàn nhẫn đầy nam tính.

Người Thích Ăn Diện của giới nữ có thể quyến rũ một số lượng lớn công chúng. Không có người đàn bà nào có thể thật sự sở hữu anh ta bởi anh ta quá khó nắm bắt, nhưng tất cả đàn bà vẫn mơ mộng được làm như thế. Mấu chốt quan trọng chính là sự mơ hồ nhập nhằng: Bản năng tình dục rõ ràng là sự thích giao hợp với người khác giới, nhưng thân thể và tâm lý của bạn thì lại bay bổng qua lại giữa hai thái cực giới tính.

Tôi là một người đàn bà. Mỗi nghệ sĩ là một người đàn bà và họ nên có sự yêu thích dành cho những người đàn bà khác. Những người nghệ sĩ đồng tính luyến ái không thể là những nghệ sự thực thụ bởi vì họ thích đàn ông và khi bản thân họ là đàn bà thì họ lại quay về với bản chất bình thường của mình.

Người thích ăn diện của giới mày râu

Vào những năm thập niên 1870, Pastor Henrik Gillot là thần tượng của giới trí thức vùng St. Petersburg. Anh ta trẻ trung, đẹp trai, uyên thâm về triết học và văn chương và anh ta thuyết giảng về một loại giáo lý Thiên Chúa khai sáng. Hàng tá cô gái trẻ đã đổ xô lao đến anh ta và lũ lượt kéo đến nghe những bài thuyết giảng, nhưng thật ra là để ngắm nhìn anh ta. Tuy nhiên, vào năm 1878, anh ta đã gặp một cô gái mà đã làm thay đổi cuộc đời anh ta. Tên cô ta là Lou von Salomé (sau này được biết đến như là Lou Andreas-Salomé). Khi ấy, cô ta 17 tuổi và anh ta 42 tuổi.

Salomé rất xinh đẹp với đôi mắt xanh rạng ngời. Cô ấy đã đọc sách rất nhiều, đặc biệt đối với một cô gái ở độ tuổi cô ta. Cô cũng rất thích và quan tâm đến những vấn đề tôn giáo và triết học sâu rộng nhất. Cảm xúc mạnh mẽ, trí thông minh và sự phản hồi nồng nhiệt với những ý kiến đã khiến Gillot mê mẩn. Mỗi khi cô ta bước vào văn phòng để cùng thảo luận với anh ta, nơi này dường như sáng rực và đầy sức sống hơn. Có lẽ cô ta đang tán tỉnh anh ta trong cách cư xử vô thức của một cô gái trẻ – tuy nhiên khi Gillot thừa nhận với lòng rằng anh đã yêu cô ta và ngỏ lời kết hôn thì Salomé bỗng trở nên hoảng sợ. Vị cố vấn tinh thần này trở nên bối rối và khó hiểu. Anh ta không bao giờ có thể hoàn toàn chinh phục được Lou von Salomé, trở thành người đầu tiên trong số một chuỗi những người đàn ông nổi tiếng trở thành nạn nhân của cô ta với sự say đắm suốt đời không được toại nguyện.

Vào năm 1882, triết gia người Đức – Friedrich Nietzsche đã đi lang thang khắp nước Ý một mình. Tại Genoa, anh ta đã nhận được một lá thư từ người bạn của mình tên là Paul Rée, một triết gia người Nga cũng là người mà anh ta rất ngưỡng mộ, đã tường thuật lại những cuộc thảo luận với một người phụ nữ Nga trẻ đẹp tên Lou von Salomé tại Rome. Salomé đang ở đó nghỉ mát cùng với mẹ mình; Rée quyết định sẽ đưa cô ta đi dạo khắp thành phố này mà không có bảo mẫu đi kèm và họ đã cùng trò chuyện với nhau rất lâu. Những quan niệm của cô ta về Chúa trời và Thiên Chúa giáo hoàn toàn giống với quan điểm của Nietzsche và khi Rée nói với cô ta rằng nhà triết gia nổi tiếng đó là bạn của anh ta, cô ta cứ nằn nì mời Nietzsche cùng gia nhập với họ. Trong những lá thư sau đó, Rée đã mô tả Salomé là người có sức quyến rũ bí ẩn và kể rằng cô ta cảm thấy hồi hộp mong chờ gặp được Nietzsche. Chẳng bao lâu sau vị triết gia này cũng ghé đến Rome.

Cuối cùng khi Nietzsche gặp Salomé, anh ta đã bị chinh phục ngay lập tức. Cô ta có đôi mắt đẹp và ngời sáng nhất trong số những người anh ta từng gặp và trong suốt buổi trò chuyện vào lần đầu gặp mặt, đôi mắt đó quá nồng nhiệt đến nỗi anh ta không thể cưỡng lại cảm giác rằng có gì rất gợi tình trong sự sôi nổi của cô ta. Tuy nhiên anh ta cũng cảm thấy rất bối rối: Salomé luôn giữ khoảng cách và không tỏ ra phản ứng gì trước những lời khen của anh ta. Đúng là một người đàn bà nham hiểm. Vài ngày sau, cô ta ngâm một bài thơ tự sáng tác cho anh ta nghe và anh ta bật khóc; quan niệm của cô ta về cuộc sống sao giống với quan niệm của anh ta quá đỗi. Quyết định nắm bắt thời cơ này, Nietzsche đã ngỏ lời cầu hôn. (Khi ấy anh ta không biết rằng Rée cũng từng làm như thế). Salomé đã từ chối. Cô ta hứng thú đối với cuộc sống triết lý, sự phiêu lưu mạo hiểm, chứ không phải là hôn nhân gia đình. Không nản lòng, Nietzsche tiếp tục tán tỉnh cô ta. Trong một chuyến đi tham quan đến hồ Orta cùng với Rée, Salomé và mẹ của cô ta, anh ta quyết định tách riêng cô gái ra, dẫn cô ta cùng dạo bước vào rừng Sacro trong khi những người kia ở lại phía sau. Hình như những quan điểm và lời nói của Nietzsche có hiệu quả tác động mạnh mẽ và phù hợp; trong lá thư sau đó gởi cho cô ta, anh ta đã tả chuyến đi dạo này như "giấc mơ đẹp nhất trong đời tôi". Giờ đây tâm trí anh ta đã bị cô ta sở hữu hoàn toàn: Tất cả những gì anh ta nghĩ đến chỉ là làm sao cưới được Salomé và sở hữu cô ấy trọn vẹn cho riêng mình.

Vài tháng sau, Salomé ghé thăm Nietzche ở Đức. Họ cùng nhau đi dạo rất lâu và thức thâu đêm để bàn luận về triết học. Cô ta phản chiếu lên những suy nghĩ sâu sắc nhất trong lòng anh ta, đoán biết trước những tư tưởng của anh ta về tôn giáo. Tuy nhiên, khi anh ta tiếp tục ngỏ lời cầu hôn, cô ta lại gắt gỏng với anh ta như thường lệ: Sau cùng Nietzsche đã hình thành cho mình lòng can đảm của một siêu nhân; người đàn ông vượt trên những khuôn phép đạo đức đời thường, tuy nhiên theo bản năng thì Salomé ít hành động theo lẽ thường tình hơn anh ta.

Thái độ cử chỉ kiên quyết và không thỏa hiệp chỉ càng khiến anh ta càng say đắm cô ta hơn, chẳng hạn như dấu hiệu về sự tàn nhẫn của cô ta. Cuối cùng khi cô ta rời bỏ anh ta, điều này chỉ càng khẳng định rõ rằng cô ta chẳng hề có ý định kết hôn với anh ta. Nietzsche đã suy sụp. Để xoa dịu vết thương lòng, anh ta đã viết quyển "Thus Spake Zarathustra", một quyển sách chứa đầy tư tưởng dâm dục được lý tưởng hóa, lấy cảm hứng từ những cuộc trò chuyện của mình với cô ta. Kể từ đó, chuyện về Salomé đã lan truyền khắp Châu Âu như một người đàn bà đã làm tan nát trái tim của Nietzsche.

Salomé chuyển đến Berlin. Chẳng mấy chốc, giới trí thức thượng lưu của thành phố đã bị chinh phục bởi tính cách độc lập và tinh thần tự do của cô ta. Hai nhà soạn kịch GerHauptmann và Franz Wedekind yêu cô ta cuồng dại. Vào năm 1897, nhà thơ lớn người Úc tên Rainer Maria Rilke cũng yêu cô ta say đắm. Vào lúc ấy, danh tiếng của cô ta lan rộng và cô ta trở thành một tiểu thuyết gia được công chúng mến mộ. Điều này chắc chắn cũng góp phần trong sự quyến rũ Rilke, nhưng đồng thời anh ta cũng bị hớp hồn bởi một loại năng lượng nam tính mà anh ta chỉ tìm thấy duy nhất trong con người của cô ta. Rilke khi ấy 32 tuổi, còn Salomé 36 tuổi. Anh ta viết cho cô ta những lá thư tình và thơ tình, đi theo cô khắp mọi nơi và chuyện tình cảm yêu đương của hai người họ kéo dài được vài năm. Cô ta giúp hiệu chỉnh thơ, áp đặt luật cho những đoạn thơ quá lãng mạn của anh ta, tạo cảm hứng và ý tưởng cho anh ta viết nên những bài thơ mới. Nhưng cô ta không thích sự lệ thuộc kiểu trẻ con của anh ta, điều đó bộc lộ sự yếu đuối nhu nhược của anh ta. Không thể chịu đựng được bất kỳ sự mềm yếu nhu nhược đó, cuối cùng cô ta cũng rời bỏ anh ta. Bị héo hon vì thương nhớ cô ta, Rilke vẫn tiếp tục cuộc theo đuổi lâu bền của mình. Vào năm 1926, trong giờ phút sắp từ giã cuộc đời, anh ta đã cầu xin vị bác sĩ, "Hãy hỏi Lou rằng tôi đã làm sai điều gì. Chỉ có cô ấy mới biết câu trả lời".

Một người đàn ông đã viết cho Salomé, "Có điều gì đó kinh hoàng trong vòng tay âu yếm của cô ta. Nhìn bạn bằng đôi mắt xanh rạng rỡ, cô ta sẽ nói, 'Sự tiếp nhận tinh dịch sẽ đưa tôi vào trạng thái đê mê'. Và cô ta có một niềm khao khát vô độ đối với điều đó. Cô ta bất chấp cả luân thường đạo lý…một con ma cà rồng". Một bác sĩ tâm lý Thụy Điển – Poul Bjerre, đồng thời cũng là một trong số những người bị cô ta chinh phục, sau đó đã viết rằng, "Tôi cho rằng Nietzsche đã đúng khi nói rằng Lou là một người đàn bà thật sự rất xấu xa tàn nhẫn. Tuy nhiên, quan niệm về sự xấu xa của các nhà thơ, nhà soạn kịch hay tiểu thuyết gia Đức là: Trong sự xấu xa cũng có mặt tốt… Có thể là cô ta đã phá hủy nhiều cuộc đời và làm tan nát bao nhiêu cuộc hôn nhân nhưng sự hiện diện của cô ta lại đem đến niềm hứng thú cho con người…"

Trước sự hiện diện của Lou Andreas-Salomé, hầu hết đàn ông đều cảm thấy bối rối, nhưng vô cùng hứng thú – đây là hai cảm giác tiên quyết và cần thiết tạo nên sự thành công trong bất kỳ quá trình quyến rũ nào. Đàn ông cảm thấy mê đắm bởi sự pha trộn kỳ lạ giữa nam tính và nữ tính trong con người của cô ta. Cô ta xinh đẹp với nụ cười tươi rạng rỡ và phong cách đa tình nhưng đầy vẻ yêu kiều. Nhưng chính bản tính độc lập và mạnh mẽ với những lời lý giải hợp lý lại càng khiến cô trở nên nam tính. Sự mơ hồ này hiện lên trong đôi mắt của cô ta – đôi mắt tình tứ nhưng có vẻ thăm dò. Đó chính là sự nhập nhằng có thể khiến người đàn ông cảm thấy thích thú và tò mò; chẳng có người đàn bà nào khác có đặc điểm giống như thế. Đàn ông muốn hiểu được con người cô ta nhiều hơn. Sự hứng thú nảy sinh từ khả năng mà cô ta có thể khơi dậy những cảm giác bị đè nén trong lòng đàn ông. Cô ta hoàn toàn là người lập dị, và muốn có những mối liên hệ với cô ta đồng nghĩa với việc phải vi phạm mọi điều cấm kỵ. Nam tính trong con người cô ta sẽ khiến cho mối quan hệ đó có vẻ như hơi đồng tính luyến ái: Tính khí hơi tàn nhẫn và hơi độc đoán có thể gợi lên những niềm khao khát dâm đãng, y hệt như trường hợp của Nietzsche. Con người Salomé toát lên bản năng nhục dục bị xã hội cấm đoán. Tác động mạnh mẽ của cô ta đối với đàn ông – sự say đắm suốt đời, những vụ tự tử (cũng đã xảy ra vài vụ), những thời kỳ phát huy tính sáng tạo cao độ, sự mô tả về cô ta như một con ma cà rồng hay một kẻ xấu xa độc ác – minh chứng cho năng lực tâm linh bí ẩn của cô ta.

Người Thích Ăn Diện của Giới Mày râu đã thành công nhờ vào việc biết cách lật ngược vai trò ưu thế thường tình của người đàn ông trong vấn đề tình yêu và sự quyến rũ. Sự độc lập, khả năng tháo gỡ và vượt qua khó khăn của người đàn ông dường như thường tạo cho người đàn ông những ưu thế trong chức năng giữa người đàn ông và đàn bà. Một người đàn bà hoàn toàn nữ tính sẽ gợi lên sự thèm muốn nhưng dễ bị tổn thương trước sự thay đổi thất thường về

hứng thú của người đàn ông. Mặt khác, một người đàn bà quá nam tính lại không có sức hấp dẫn chút nào. Tuy nhiên, học hỏi theo Người Thích Ăn Diện Của Giới Mày râu, chúng ta sẽ vô hiệu hóa được mọi nguồn sức mạnh của người đàn ông. Đừng bao giờ bộc lộ hết con người của mình; trong lúc bạn đang cảm thấy nồng nhiệt và ham muốn nhục dục, hãy luôn giữ cho mình thái độ độc lập và tự sở hữu chính mình. Có thể bạn sẽ đến với một người đàn ông khác, hoặc anh ta sẽ nghĩ vậy. Bạn có những chuyện khác quan trọng hơn cần phải quan tâm, chẳng hạn như công việc. Đàn ông không thể nào biết làm sao để chiến thắng phụ nữ nếu như phụ nữ biết dùng chính những vũ khí của đàn ông để đối đầu với đàn ông. Họ cảm thấy bị thu hút, bị khơi gợi và bị tước đoạt vũ khí. Rất ít người đàn ông nào có thể cưỡng lại những niềm khoái cảm bị cấm đoán do Người Thích Ăn Diện Của Giới Mày Râu mang đến.

Sự quyến rũ nảy sinh từ một người có giới tính không rõ ràng và bí ẩn sẽ có tác động rất lớn.

Colette

Đặc điểm nổi bật

Ngày nay nhiều người trong chúng ta thường nghĩ rằng cuộc sống tình dục phóng túng mới phát triển trong những năm gần đây – rằng mọi thứ đã thay đổi, hoặc tốt hơn hoặc tồi tệ hơn. Đây gần như chỉ là một sự tưởng tượng, bởi một tác phẩm lịch sử đã tiết lộ cho thấy những thời kỳ của sự dâm đãng vốn thuộc về đế chế La Mã, nước Anh cuối thế kỷ 17 và "thế giới lơ lửng" của nước Nhật vào thế kỷ 18, vượt xa so với những gì chúng ta đang trải nghiệm hiện nay. Vai trò về giống chắc chắn vẫn đang thay đổi, nhưng trước đó chúng đã thay đổi rồi. Xã hội luôn thay đổi không ngừng, nhưng có một thứ không thay đổi: Đại đa số con người luôn có thể thích ứng với những xu hướng chung của thời đại. Họ luôn hoàn thành vai trò mà họ được giao phó. Sự thích nghi là một hằng số vì loài người là những sinh vật xã hội luôn có khả năng bắt chước lẫn nhau. Ở những thời điểm nào đó trong lịch sử, sự chống đối và lập dị có thể là mốt, nhưng nếu quá nhiều người bắt chước làm theo thì điều đó chẳng còn gì là lập dị hay chống đối nữa.

Tuy nhiên, chúng ta không nên phàn nàn về sự tuân theo mù quáng nhất của con người, vì nó đem đến những khả năng vô kể về sức mạnh và sự quyến rũ cho những người ít dám mạo hiểm. Những Người Thích Ăn Diện đã tồn tại trong mọi thời đại và nền văn hóa (Chẳng hạn, Alcibiades sống vào thời Hy Lạp cổ đại và Korechika sống ở Nhật vào cuối thế kỷ thứ 10). Và bất cứ nơi đâu họ đến, họ đều thành công trong việc thúc đẩy những người khác đóng vai trò của người tuân thủ. Người Thích Ăn Diện thể hiện một sự khác biệt thật sự và triệt để so với những người khác, một sự khác biệt cả về ngoại hình lẫn phong cách. Vì hầu hết chúng ta đều vô hình bị đè nặng bởi những ràng buộc nên chúng ta dễ dàng bị lôi cuốn bởi những người hay thay đổi và thích phô trương sự khác biệt của mình.

Nhưng Người Thích Ăn Diện có thể quyến rũ những người xung quanh họ cả về mặt xã hội lẫn mặt tình dục. Mọi người đua nhau bắt chước theo phong cách của họ; những đám đông công chúng yêu họ say đắm. Khi bắt chước tính cách của Người Thích Ăn Diện cho mục đích của riêng bạn, hãy nhớ rằng Người Thích Ăn Diện bản chất vốn là một loài hoa đẹp và quý hiếm. Luôn khác biệt trong những phong cách nổi bật và thẩm mỹ, họ không bao giờ chế nhạo khuynh hướng và phong cách đương thời, đồng thời lại rất thích ứng với những khuynh hướng mới lạ và tuyệt đối thờ ơ trước những việc mà người khác đang làm. Hầu hết mọi người đều cảm thấy bất an, họ luôn tự hỏi về những gì mà bạn đang làm và từ từ họ sẽ ngưỡng mộ và bắt chước bạn, bởi vì trông bạn vô cùng tự tin khi thể hiện bản thân mình.

Người Thích Ăn Diện theo truyền thống vẫn được xác định qua phong cách ăn mặc và chắc chắn hầu hết các Người Thích Ăn Diện đều có khả năng tạo ra một phong cách độc nhất vô nhị trong mắt người khác. Beau Brummel, Người Thích Ăn Diện nổi tiếng nhất đã bỏ ra hàng giờ ngắm nghía mình trong toilet, đặc biệt bỏ ra khối thời gian cho kiểu thắt thắt cà vạt mà không ai có thể bắt chước và nhờ việc này mà anh ta đã nổi tiếng khắp nước Anh vào đầu thế kỷ 19. Nhưng phong cách của Người Thích Ăn Diện không thể quá rõ ràng, vì bản thân họ thường rất tinh tế khôn khéo và không bao giờ tỏ ra nỗ lực thu hút sự chú ý của người khác, mà chính sự chú ý tự đến với họ. Người nào mà cách ăn mặc quá dị biệt thường chứng tỏ rằng họ thật sự không có khả năng tưởng tượng và khiếu thẩm mỹ. Người Thích Ăn Diện thể hiện sự khác biệt của mình tinh tế đến mức mà chỉ biểu lộ sự khinh bỉ của họ đối với tục lệ xã hội một cách tế nhị: Áo ghi-lê màu đỏ của Théophile Gautier, bộ comlê nhung màu xanh lá cây của Oscar Wilde, bộ tóc giả màu bạc của Andy Warhol. Thủ tướng Anh – Benjamin Disraeli – có hai cây gậy rất ấn tượng, một cái ông sử dụng vào buổi sáng và cái kia vào buổi tối; vào buổi trưa ông sẽ thay đổi gậy bất chấp khi ấy ông đang ở đâu. Người Thích Ăn Diện của Đàn Ông cũng làm tương tự như vậy. Dĩ nhiên cô ta có thể bắt chước mặc quần áo của đàn ông và nếu thật sự cô ta làm điều đó thì chỉ cần một chi tiết nhỏ cũng đủ để làm cô ta nổi bật hẳn: Không có người nào ăn mặc giống như nữ tiểu thuyết gia George Sand. Cái nón quá cao, đôi ủng cưỡi ngựa đã sờn mòn trên những nẻo đường của thành phố Paris, khiến cô ta trông rất lố bịch.

Hãy nhớ rằng, ắt hẳn chúng ta phải có một cách lý giải hợp lý cho điều này. Nếu phong cách của bạn hoàn toàn xa lạ, theo những cách nghĩ tích cực nhất mọi người sẽ nghĩ rằng bạn rõ ràng là một người có sức thu hút; nhưng những quan niệm tiêu cực lại cho rằng bạn bị khùng.

Thay vào đó, hãy tạo ra phong cách thời trang riêng cho mình bằng cách mô phỏng theo và thay đổi những phong cách đang thịnh hành để khiến bản thân trở thành một đối tượng có sức thu hút. Hãy làm đúng điều này và bạn sẽ là thần tượng được mọi người bắt chước theo một cách cuồng nhiệt. Bá tước d'Orsay, một Người Thích Ăn Diện nổi tiếng ở London vào những năm thập niên 1830 và 1840, được những người chạy theo mốt theo dõi sát sao. Một ngày nọ trong khi gặp phải một cơn dông đổ ập bất ngờ tại London, anh ta đã mua một chiếc áo paltrok – một loại áo khoác dày gắn liền với một chiếc mũ trùm đầu từ một người thủy thủ Hà Lan. Ngay lập tức, áo khoác paltrok được mọi người đua nhau mặc. Dĩ nhiên, khả năng có thể khiến cho những người khác bắt chước bạn là một dấu hiệu của năng lực quyến rũ.

Tuy vậy, sự bất tuân lề thói xã hội của những Người Thích Ăn Diện vượt xa trên cả hình thức bề ngoài. Đó chính là thái độ đối với cuộc sống mà cũng góp phần làm họ nổi bật hẳn; hãy kế thừa thái độ đó và những nhóm người bắt chước sẽ vây quanh bạn.

Thái độ cử chỉ của Người Thích Ăn Diện thì cực kỳ xấc xược. Tuy vậy, họ không chửi rủa ai mà cũng không bao giờ cố gắng làm hài lòng ai. Trong vương triều của vua Louis XIV, nhà văn La Bruyère đã để ý thấy rằng những cận thần luôn cố gắng làm hài lòng nhà vua lúc nào cũng bị thất sủng, bởi chẳng có gì thiếu sức hấp dẫn nhà vua hơn thế. Như Barbey d'Aurevilly đã viết, "Những Người Thích Ăn Diện luôn làm hài lòng đàn bà bằng cách làm phật lòng họ".

Tính xấc xược hình thành nên nguyên tắc cơ bản cho khả năng hấp dẫn của Oscar Wilde. Vào đêm nọ, trong một nhà hát tại London, sau màn trình diễn đầu tiên của một trong những vở kịch của Wilde, những khán giả cuồng nhiệt quá khích đã gào thét yêu cầu tác giả của vở kịch phải xuất hiện trên sân khấu. Wilde cứ để họ chờ đợi rất lâu, và cuối cùng anh ta cũng xuất hiện, miệng phì phèo điếu thuốc lá với dáng vẻ cực kỳ cao ngạo. Anh ta trách móc những người hâm mộ, "Thật thất lễ khi tôi xuất hiện ở đây với điếu thuốc lá trên miệng, nhưng điều tệ hại hơn cả là mọi người lại quấy rầy tôi khi tôi đang hút thuốc". Tương tự, bá tước d' Orsay cũng rất láo xược. Tại một câu lạc bộ ở London vào tối nọ, một người đàn ông tên Rothschild – một kẻ ti tiện khét tiếng – đã vô tình đánh rơi một đồng tiền vàng trên nền nhà, ngay lúc đó anh ta cúi xuống tìm nó. Vị bá tước này bất chợt rút ra một tờ tiền giấy 1000 franc (trị giá hơn nhiều so với đồng xu), sau đó cuộn tròn lại và đốt tờ tiền như đốt một ngọn nến, rồi anh ta khom người thấp xuống quỳ trên hai đầu gối và bò qua bò lại trên nền nhà, hệt như anh ta đang thắp sáng để có thể tìm kiếm đồng xu cho rõ hơn. Chỉ có Người Thích Ăn Diện mới có hành động trơ tráo càn rỡ như thế. Tính trơ trẽn xấc xược của Kẻ Ăn Chơi Phóng Đãng có mối liên hệ với niềm khao khát chinh phục được đàn bà; ngoài ra anh ta chẳng quan tâm đến điều gì khác. Tuy nhiên, tính trơ trẽn xấc xược của Người Thích Ăn Diện lại nhắm đến xã hội và những qui ước xã hội. Mục tiêu chinh phục của anh ta không chỉ là một người đàn bà mà là cả một nhóm người, toàn bộ mọi người trong xã hội. Và vì con người thường cảm thấy bị ràng buộc bởi bổn phận phải luôn lịch sự nhã nhặn và nhường nhịn nên họ cảm thấy thỏa mãn và hài lòng khi ở cạnh một người dám coi thường những qui ước tế nhị như thế.

Người Thích Ăn Diện là những bậc thầy về nghệ thuật sống. Họ dành trọn cuộc đời cho những niềm khoái cảm và sự thú vị thuần túy, chứ không phải vì công việc; họ luôn bao bọc mình giữa những thứ đẹp đẽ, và niềm đam mê mà họ dành cho vấn đề ăn uống cũng hệt như phong cách ăn mặc. Đây là lý do tại sao nhà văn vĩ đại người Hy Lạp – Petronius, tác giả quyển "Satyricon" – có thể quyến rũ được ông hoàng Nero. Không giống như Seneca đần độn – nhà tư tưởng vĩ đại thuộc nhóm triết gia Hy Lạp cổ Stoic và là thầy của Nero – Petronius biết cách làm thế nào để biến mọi khía cạnh nhỏ của cuộc sống thành một cuộc phiêu lưu hiểm hách, mang tính thẩm mỹ cao, cho dù đó chỉ là một yến tiệc nhỏ hay một cuộc trò chuyện qua loa. Bạn không nên áp đặt thái độ này lên những người xung quanh – đừng biến mình thành một kẻ phiền phức – nhưng nếu bạn dường như tin tưởng vào bản thân và xác định chắc chắn về sở thích của mình, bạn sẽ khiến mình trở thành tâm điểm của sự thu hút. Điểm mấu chốt ở đây chính là hãy biến mọi thứ trở nên hoa mỹ. Nếu bạn có khả năng làm giảm bớt sự nhàm chán bằng cách tô điểm cuộc sống thành một nghệ thuật thì sự hiện diện của bạn sẽ được đánh giá rất cao.

Giới tính đối lập cũng giống như một vùng đất xa lạ mà chúng ta không bao giờ có thể khám phá hết, chính vì vậy điều này luôn gây hứng thú cho chúng ta, tạo ra sự ham muốn nhục dục

tương thích. Nhưng nó cũng chính là cội nguồn của bao nỗi phiền muộn và sự vỡ mộng. Đàn ông không hiểu được những suy nghĩ của đàn bà, và ngược lại, mỗi giới tính sẽ nỗ lực để khiến giới tính kia hành động giống như một thành viên thuộc giới tính của chính mình. Người Thích Ăn Diện có thể chẳng bao giờ cố gắng làm hài lòng người khác, nhưng trên thực tế họ lại đang khơi dậy sự hứng thú ở những người khác: Nhờ bắt chước theo những đặc điểm tâm lý của giới tính đối lập, họ có thể thu hút tính cách quá thần tượng hóa bản thân bẩm sinh của chúng ta. Phụ nữ lại đồng cảm với tính cách thanh nhã khéo léo và sự quan tâm tỉ mỉ khi tán tỉnh phụ nữ của Rudolph Valentino; ngược lại đàn ông lại đồng cảm với thái độ tuy tận tâm nhưng lại lãnh đạm thờ ơ của Lou Andreas-Salomé. Trong vương triều Heian tại Nhật vào thế kỷ 17, Sei Shonagon – tác giả quyển "Quyển sách gối đầu" có sức hấp dẫn mạnh mẽ với đàn ông, đặc biệt là những người yêu thích và quan tâm đến văn chương. Tính cách cô ta cực kỳ độc lập, viết thơ bằng cả tâm huyết của mình và luôn giữ một khoảng cách nào đó trong tình cảm. Đàn ông muốn nhiều hơn ở cô ta, thay vì chỉ là bạn bè hay người đồng hành, như thể cô ta cũng là một gã đàn ông. Bị quyến rũ bởi sự thấu cảm sâu sắc của cô ta về tâm lý đàn ông, đàn ông trở nên yêu cô ta say đắm. Loại tinh thần lưỡng giới này – hay chính là khả năng cảm nhận tinh thần của những người khác phái; phỏng theo cách họ suy nghĩ, phản chiếu sở thích và thái độ của họ – có thể là một yếu tố quan trọng trong quá trình quyến rũ. Đó là một cách để mê hoặc nạn nhân của bạn.

Theo quan điểm của Freud, dục vọng của con người bản chất là lưỡng tính; hầu hết mọi người đều có cách nào đó để lôi cuốn những người cùng giới, nhưng những rào cản xã hội (thay đổi tùy theo nền văn hóa và thời kỳ lịch sử) đã kiềm chế, ngăn cản nhu cầu mạnh mẽ này. Người Thích Ăn Diện tượng trưng cho sự giải thoát khỏi những rào cản này. Trong vài vở kịch của Shakespeare, một cô gái trẻ (hồi ấy, những vai nữ trong nhà hát thực sự đều do những diễn viên nam đóng) đã phải cải trang và ăn mặc bảnh bao như là một cậu con trai, phải khơi gợi lên mọi hứng thú nhục dục của người đàn ông, và sau đó, giới đàn ông cảm thấy rất ngạc nhiên khi phát hiện ra rằng cậu con trai đó lại thật sự là một cô gái cải trang. (Chẳng hạn, hãy nghĩ đến Rosalind trong vở "Vì tôi yêu em"). Những nghệ sĩ của làng giải trí như ca sĩ kiêm vũ công Josephine Baker (được biết đến như là Người Thích Ăn Diện có làn da màu sôcôla) và nữ diễn viên Marlene Dietrich đã hóa trang thành đàn ông trong vai diễn của mình, điều này khiến họ trở nên vô cùng nổi tiếng, nhất là trong giới đàn ông. Trong lúc ấy, một người đàn ông pha chút nữ tính, một anh chàng đẹp trai lại luôn có sức quyến rũ đối với phụ nữ. Valentino hiện thân cho năng lực này. Elvis Presley cũng có những nét nữ tính (khuôn mặt, hông), thêm vào đó anh ta thường mặc áo sơ mi kiểu màu hồng và trang điểm mắt, vì vậy anh ta đã thu hút sự chú ý của phụ nữ ngay từ cái nhìn đầu tiên. Nhà làm phim Kenneth Anger đã nói về ca sĩ Mick Jagger rằng anh ta sở hữu "một sự hấp dẫn lưỡng giới, góp phần tạo nên sức quyến rũ của anh ta đối với các nữ khán giả trẻ… và tác động vào tiềm thức của họ". Trong nền văn hóa phương Tây qua nhiều thế kỷ, vẻ đẹp nữ tính thật sự đã giành được sự ngưỡng mộ và tôn sùng nhiều hơn so với vẻ đẹp nam tính, vì vậy cũng dễ hiểu khi khuôn mặt nữ tính của nam diễn viên Montgomery Clift sẽ có sức quyến rũ hơn khuôn mặt nam tính của diễn viên John Wayne.

Người Thích Ăn Diện cũng xuất hiện cả trong lĩnh vực chính trị. John Kenedy là một người có tính cách pha trộn "ái nam ái nữ": Rất kiên định, hùng dũng và rắn rỏi trong mối quan hệ gay gắt với dân tộc Nga và trong những trận bóng đá trên sân cỏ tại Nhà Trắng, tuy nhiên anh ta lại rất nữ tính trong dáng vẻ trang nhã, lịch lãm và sang trọng của mình. Sự pha trộn tính cách này đóng vai trò rất lớn đối với khả năng quyến rũ của anh ta. Disraeli là một Người Thích Ăn Diện trong cách cư xử và ăn mặc của mình; tất nhiên cũng có vài người tỏ ra hoài nghi về anh ta, nhưng chính vì anh ta chẳng hề quan tâm đến những gì người khác nói, vì vậy anh ta vẫn giành được sự mến mộ và tôn trọng của người khác. Dĩ nhiên, phụ nữ tôn thờ anh ta, vì phụ nữ luôn ngưỡng mộ Người Thích Ăn Diện. Họ đánh giá cao sự dịu dàng nhã nhặn trong cách cư xử, óc thẩm mỹ và tình yêu anh ta dành cho việc chăm chút quần áo ăn mặc, hay nói cách khác, phụ nữ yêu thích những phẩm chất nữ tính của anh ta. Chỗ dựa chính cho năng lực của thủ tướng Anh – Benjamine Disraeli – chính là một người phụ nữ hâm mộ ông tha thiết: Nữ hoàng Victoria.

Đừng bị đánh lừa bởi thái độ phản đối, chê bai bề ngoài thì tính cách Người Thích Ăn Diện

của bạn mới có thể khơi dậy. Xã hội có thể công khai ngờ vực về đặc tính lưỡng giới (trong thuyết thần học của Thiên Chúa giáo, quỷ Satan thường đại diện cho tính lưỡng giới), nhưng điều này chỉ càng che đậy cho sự quyến rũ của nó; bởi những gì bị đè nén, cấm đoán nhất lại chính là những cái hấp dẫn nhất. Hãy học hỏi tính cách của Người Thích Ăn Diện và bạn sẽ trở thành "nam châm" đối với những khao khát mơ hồ, chưa nhận thức rõ của con người.

Yếu tố cốt lõi của năng lực này chính là sự nhập nhằng, pha trộn giữa các tính cách đối lập. Trong một xã hội nơi mà trách nhiệm và vai trò của con người quá nặng nề và rõ ràng, sự từ chối tuân theo một chuẩn mực nào đó sẽ kích thích cảm giác hứng thú. Sự pha trộn giữa nam tính và nữ tính, giữa sự láo xược lẫn sự lịch lãm, giữa sự tế nhị lẫn sự tàn bạo. Hãy mặc kệ người khác lo sợ về việc không được xã hội chấp nhận, những loại người đó thì chẳng mấy giá trị và bạn sẽ sở hữu được năng lực to lớn hơn họ tưởng.

Biểu tượng

Hoa phong lan – Hình dạng và màu sắc của phong lan biểu trưng cho cả hai giới tính, hương hoa vừa thơm ngát vừa thoảng mùi hoang tàn bởi nó chính là loài hoa nhiệt đới tượng trưng cho tội lỗi. Tuy nhiên, sự thanh nhã và được chăm sóc chu đáo khiến phong lan xứng đáng được yêu chuộng như một loài hoa hiếm thấy, không giống như bất kỳ loài hoa nào khác.

Điểm yếu

Sức mạnh nhưng đồng thời cũng là vấn đề nan giải của Người Thích Ăn Diện là anh ta hay cô ta thường hành động thông qua những cảm giác tội lỗi liên quan đến vai trò giới tính. Mặc dù hành động này ẩn chứa năng lực quyến rũ, nhưng nó cũng rất nguy hiểm, bởi vì nó dấy lên biết bao nỗi bất an và lo âu khủng khiếp. Những mối nguy hiểm lớn hơn sẽ thường nảy sinh từ chính những người đồng giới với bạn. Valentino có khả năng hấp dẫn vô hạn đối với phụ nữ nhưng chính đàn ông lại rất căm ghét anh ta. Anh ta không ngừng bị dằn vặt với những lời buộc tội của họ về sự nhu nhược sai trái và điều này gây nên cảm giác đau khổ khủng khiếp cho anh ta. Salome cũng không được phụ nữ cùng giới yêu thích; em gái của Nietzsche, có lẽ là người bạn thân nhất của anh ta đã xem cô ta như một mụ phù thủy độc ác, đã tổ chức một chiến dịch chống đối lại cô ta trên phương tiện truyền thông sau khi nhà triết học này qua đời. Nhưng người ta không thể làm được gì để đối mặt với sự căm hận như thế. Một số Người Thích Ăn Diện cố gắng đấu tranh với hình ảnh mà chính mình đã nỗ lực tạo ra, nhưng điều này là phản ứng dại dột: Để minh chứng cho nam tính của mình, Valentino tham gia vào một trận đấu quyền Anh và làm bất kỳ điều gì để minh chứng cho điều này. Cuối cùng anh ta chỉ càng chìm sâu trong nỗi tuyệt vọng. Tốt hơn là nên chấp nhận sự chế giễu thất thường của xã hội bằng sự đáng yêu lẫn sự xấc xược. Sau cùng, sự hấp dẫn của Người Thích Ăn Diện nằm ở chỗ họ thật sự không quan tâm đến những gì người khác nghĩ về mình. Đó là lý do tại sao Andy Warhol đổi chiêu bài của mình: Khi mọi người quá mệt mỏi vì những trò hề hay vài vụ tai tiếng bê bối của anh ta, thay vì cố gắng tự bào chữa cho mình thì anh ta đơn giản chỉ tiếp tục tạo ra một hình ảnh mới nào đó – một gã sống buông thả suy đồi, một họa sĩ vẽ ảnh chân dung công chúng – như thể để tỏ rõ quan niệm xấc xược rằng vấn đề này không chỉ xảy đến với anh ta mà còn với cả phạm vi quan tâm của mọi người khác.

Một mối nguy hiểm khác đối với Người Thích Ăn Diện là sự láo xược cũng có giới hạn riêng của nó. Beau Brummel tự cao tự đại về hai thứ: Dáng vẻ gọn gàng, chỉnh tề và tài châm biếm dí dỏm. Thần hộ mệnh của anh ta chính là hoàng tử xứ Wales, người mà trong những năm sau đó, đã trở nên béo phì. Vào một đêm nọ, trong buổi ăn tối, vị hoàng tử muốn gọi điện cho quản gia và Brummel đã nói với vẻ châm chọc, "Đừng gọi điện nữa, anh chàng béo Big Ben". Vị hoàng tử không mấy hài lòng với lời giễu cợt này, nên tỏ vẻ bực tức với Brummel ra mặt và từ đó, không bao giờ nói chuyện với anh ta nữa. Không có sự bảo trợ của hoàng gia, Brummel rơi vào cảnh túng quẫn và điên loạn.

Thậm chí khi ấy Người Thích Ăn Diện còn phải cân nhắc về sự láo xược của mình. Một Người Thích Ăn Diện chính thống luôn biết được sự khác nhau giữa một sự chọc ghẹo vờ vĩnh để gây sự chú ý với một lời nhận xét, sự xúc phạm hay lăng mạ có thể thật sự gây tổn thương đến người khác. Đặc biệt quan trọng là phải tránh xúc phạm phải những người có địa vị quyền thế mà tự làm hại đến bản thân. Trên thực tế, tính cách này chỉ phát huy hiệu quả tối đa với những người có năng khiếu xúc phạm người khác như nghệ sĩ, kẻ sống buông thả phóng túng,... Ở những nơi làm việc, có lẽ bạn cũng cần phải sửa đổi và giảm bớt hình ảnh Người Thích Ăn Diện của mình. Hãy trở nên khác biệt một cách dễ thương và gần gũi, hãy là một người mang đến niềm vui, chứ đừng là một người chỉ biết thách thức với qui ước của nhóm và làm người khác bất an.

Người tự nhiên

Tuổi thơ luôn là thiên đường vàng ngọc mà dù hữu thức hay vô thức ta đều cố tái tạo lại. Tự Nhiên tượng trưng cho tính cách trẻ thơ – vô tư, trung thực, không phô trương. Khi có Tự Nhiên, ta cảm thấy dễ chịu như được trở về với thời tuổi ngọc ấy. Cái Tự Nhiên có thể biến điểm yếu thành đức tính, khiến ta cảm thông khi nó thử nghiệm một điều gì, hay làm ta muốn bảo vệ và giúp nó. Cũng giống như đứa trẻ, đây là điều tự nhiên nhưng đôi khi lại là sự cường điệu, một kỹ năng quyến rũ có ý thức. Hãy áp dụng kiểu cách Tự Nhiên để phá vỡ vỏ bọc phòng thủ tự nhiên của con người và truyền cho họ niềm thích thú không tự nhiên có được.

Đặc điểm nổi bật

Trẻ con không ngây thơ như chúng ta tưởng. Chúng luôn chịu đựng cái cảm giác cho rằng mình là người vô dụng và sớm nhận ra được sức mạnh của sự mê hoặc nhằm cứu vớt sự yếu ớt của chúng trong thế giới người lớn. Nếu sự yếu ớt và dễ bị tổn thương của chúng trở nên quá quyến rũ thì đó là điều mà chúng có thể sử dụng có hiệu quả.

Tại sao chúng ta lại bị quyến rũ bởi tính cách ngây thơ của trẻ con? Trước hết, bởi vì tất cả những gì thuộc về tự nhiên đều có một tác động kỳ lạ đến chúng ta. Từ khi mới bắt đầu, hiện tượng tự nhiên – sấm chớp hay nhật thực, nguyệt thực đã truyền cho con người sự sợ hãi. Chúng ta càng văn minh thì những tác động của hiện tượng tự nhiên đó lại càng lớn. Thế giới hiện đại xung quanh ta có quá nhiều thứ do con người làm ra khiến có điều gì đó bất ngờ và khó lý giải lôi cuốn chúng ta. Trẻ con cũng có sức mạnh tự nhiên này nhưng vì chúng không đáng sợ và có tình cảm nên chúng không có sức làm mê hoặc lòng người bằng chúng ta. Hầu hết mọi người đều cố chiều lòng con trẻ, nhưng tính dễ thương của một đứa trẻ thường dễ dàng có được, bất chấp sự giải thích logic – và những gì là phi lý thường mang tính quyến rũ nguy hiểm.

Quan trọng hơn, một đứa trẻ tượng trưng cho thế giới mà chúng ta đang bị đày ải. Bởi vì cuộc đời của một người trưởng thành đầy ắp những phiền muộn và sự sắp đặt nên chúng ta thường che giấu đi cái ảo giác về thời thơ ấu như là một thời vàng ngọc mặc dù đó có thể là thời kỳ đầy bối rối và đau đớn. Tuy nhiên, không thể phủ nhận rằng thời thơ ấu có những đặc quyền nào đó và giống như trẻ con, chúng ta có thái độ tích cực trong cuộc sống. Đối mặt với một đứa bé đặc biệt thu hút, chúng ta thường cảm thấy khao khát cái quá khứ vàng ngọc của mình, chúng ta ao ước có lại những đức tính mà chúng ta đã từng đánh mất. Và trước sự hiện diện của một đứa trẻ thì dường như chúng ta có lại được một chút thời vàng ngọc của mình.

Những người quyến rũ tự nhiên là những người giữ lại được những đặc tính trẻ con có thể bị mất đi theo quy luật tất yếu của thời gian. Những người như thế có sức quyến rũ mãnh liệt như một đứa trẻ thơ ngây và trong trắng. Dĩ nhiên, họ không hoàn toàn giống trẻ con khiến người khác phải có thái độ chê bai và khinh bỉ. Chúng ta cũng không nên nghĩ rằng sự ngây thơ là điều gì đó nằm ngoài sự kiểm soát của họ. Những người quyến rũ tự nhiên sớm nhận thấy giá trị của việc duy trì một đức tính đặc biệt nào đó và khả năng quyến rũ mà đức tính đó có được. Họ tin tưởng vào những đặc tính trẻ con này và học cách thể hiện nó một cách tự nhiên. Đây chính là bí quyết. Để thực hiện điều này một cách có hiệu quả, bạn cần phải có nghệ thuật thể hiện, nếu chỉ cần một chút lưỡng lự, sống sượng trong cách thể hiện thì có thể gây ra sự phẩm cảm. Người ta dễ dàng tha thứ cho những người lâm vào bước đường cùng, những kẻ ngốc ngếch, nhưng khó mà tha thứ cho những người không thật lòng, cố tìm cách thể hiện những đặc tính hồn nhiên, trong trắng của trẻ thơ một cách lố bịch trước mặt người khác. Hãy tự cân nhắc bạn là ai trước khi bạn muốn thể hiện mình là người lịch sự và khiêm tốn.

Những người quyến rũ tự nhiên thường có sự kết hợp của nhiều đức tính tự nhiên của trẻ thơ. Những đức tính đó là:

Sự ngây thơ. Đức tính đầu tiên của sự ngây thơ là yếu ớt và hiểu sai đi về thế giới. Ngây thơ là yếu ớt bởi vì người ta cho rằng sự ngây thơ thường bị lẫn vào trong một thế giới tàn bạo. Một đứa trẻ không thể nào giữ gìn hay tiếp tục sự ngây thơ của chúng được. Sự hiểu lầm xuất phát từ việc không phân biệt được tốt và xấu của một đứa trẻ và nhìn đời qua cặp mắt ngây thơ. Sự yếu ớt của trẻ con kích thích sự thông cảm, sự hiểu lầm của chúng khiến chúng ta bật cười và không gì có thể quyến rũ hơn bằng sự kết hợp giữa tiếng cười và sự thông cảm.

Sự ngây thơ của người lớn thì không hoàn toàn là như vậy bởi vì người ta không thể nào lớn lên trong thế giới này mà vẫn giữ nguyên sự ngây thơ. Tuy nhiên, cũng có người luôn tìm cách để duy trì sự ngây thơ đó vì những mục đích riêng. Họ cường điệu hóa sự ngây thơ nhằm kích thích sự thông cảm nào đó. Họ hành động như thể họ đang nhìn thế giới qua cặp mắt ngây thơ nhưng trong con mắt thiên hạ thì quả là một điều nực cười. Nhiều người nhận thức được điều này và tìm cách khắc phục với thái độ khiêm tốn hơn, đơn giản hơn. Nếu nhiều người thấy họ đang cố tìm cách thể hiện sự ngây thơ thì xem như nổ lực đó hoàn toàn thất bại. Tốt hơn là họ

nên thể hiện sự yếu ớt của mình một cách gián tiếp thông qua ánh mắt hoặc thông qua tình huống do họ tạo ra. Nó dễ dàng thích nghi với mục đích của chính bạn. Hãy học cách thể hiện sự yếu ớt hoặc thiết sót một cách tự nhiên.

Sự nghịch ngợm. Những đứa trẻ nghịch ngợm có sự can đảm mà người lớn như chúng ta đã đánh mất. Đó là vì chúng không thấy được hậu quả của hành động do chúng gây ra, ngay cả đó là những hành động phạm pháp. Chúng có thể tự làm tổn thương chính mình. Những đứa trẻ nghịch ngợm thường có thái độ vô tư. Chúng có thể làm tổn thương bạn bằng chính thái độ vô tư ấy. Những đứa trẻ như thế quả thật chưa tự ý thức được hoặc chịu sự la mắng để có thái độ lịch sự và nhã nhặn hơn. Thường chúng ta cũng thầm ghen tị với chúng vì chính chúng ta cũng muốn nghịch ngợm như thế.

Người lớn nghịch ngợm thì khác, thường mang tính quyến rũ. Nếu bạn đóng vai trò này thì đừng quá lo lắng về việc xúc phạm nhiều người trong hiện tại và cả sau này. Bạn đáng yêu và chắc hẳn họ sẽ tha thứ cho bạn. Đừng xin lỗi hay tỏ vẻ hối hận vì chúng sẽ phá tan đi sự quyến rũ của bạn. Cho dù bạn làm hay nói gì đi nữa, hãy giữ một tia sáng lóe lên trong mắt bạn để chứng tỏ rằng bạn không làm bất cứ điều gì nghiêm trọng.

Sự phi thường. Một đứa trẻ kỳ diệu có tài đặc biệt và không thể lý giải được: Năng khiếu về âm nhạc, toán học, chơi cờ, thể thao. Nếu chúng là nghệ sĩ hoặc nhạc sỹ, người chơi Mozart thì tác phẩm của họ dường như xuất phát từ sự bộc phát bẩm sinh đòi hỏi có một ít suy nghĩ đặc biệt đáng chú ý. Nếu chúng có tài năng thuộc về thể chất thì chúng sẽ được ban cho sức mạnh, sự khéo léo và khả năng bộc phát phi thường. Trong cả hai trường hợp này thì chúng dường như có tài năng so với tuổi của chúng. Điều này thật sự lôi cuốn chúng ta.

Những người lớn phi thường thì thường là những đứa trẻ phi thường trước kia đã cố gắng duy trì tài năng tuổi trẻ và những kỹ năng ứng biến của họ. Tính bộc phát thật sự là một điều hiếm hoi vì mọi thứ trong cuộc sống nhằm cướp lấy chúng ta thuộc về nó. Chúng ta phải học cách thực hiện một cách thận trọng, suy nghĩ về hình ảnh của chúng ta trong mắt của người khác. Để đóng vai người phi thường bạn cần có kỹ năng nào đó thật tự nhiên và khả năng ứng biến linh hoạt. Nếu kỹ năng của bạn thực sự đã thể hiện bằng hành động thì bạn cần che giấu điều này và học cách làm cho tác phẩm của bạn xuất hiện một cách tự nhiên. Bạn càng giấu sự lo lắng phía sau những gì bạn làm thì nó càng thể hiện sự quyến rũ một cách tự nhiên hơn.

Yêu thích sự cởi mở. Một khi con người càng trưởng thành hơn thì ý thức sống khép mình để chống lại những sự trải nghiệm đau đớn càng thể hiện rõ trong hành động của họ. Cái giá phải trả cho việc này là họ trở nên khắt khe hơn cả trong suy nghĩ và hành động. Nhưng trẻ con thì khác, với bản chất tự nhiên vốn có, chúng rất cởi mở đối với mọi chuyện và không hề có một chút biểu hiện phòng vệ. Chính sự vô tư, cởi mở này đã tạo nên sự cuốn hút diệu kỳ. Trước sự có mặt của trẻ con, chúng ta ít cứng nhắc hơn và bị nhiễm tính cởi mở của chúng. Đó là lý do tại sao chúng ta muốn gần gũi với trẻ con.

Những người yêu thích sự cởi mở bằng cách nào đó đã phá vớ tính tự vệ, duy trì một thái độ cởi mở và khôi hài của trẻ con. Họ thường thể hiện thái độ này bằng hành động: Họ duyên dáng và có vẻ trẻ hơn so với những người khác. Đây là đặc điểm nổi bật nhất của người tự nhiên. Cởi mở là một sự quyến rũ chết người. Hãy sống cởi mở rồi bạn sẽ tìm thấy sự cởi mở ở người khác. Hãy học cách tự kiềm chế: Không nên có những phản ứng gay gắt trước những điều không hay, những điều khiến ta bực mình, hãy tìm cách mĩm cười, hãy cởi mở để tác động đến những người khác và rồi họ sẽ bị bạn quyến rũ một cách dễ dàng.

Những trường hợp điển hình

1. Là một đứa trẻ lớn lên ở Anh, Charlie Chaplin đã trải qua nhiều năm sống trong sự nghèo khó tột cùng, đặc biệt là sau khi mẹ anh ta bị bắt giữ trong nhà thương điên. Trong những năm tháng đầu đời của mình, Charlie Chaplin phải tự kiếm sống. Anh ta đã trở thành diễn viên hài kịch cho một chương trình tạp kỷ và đã có những thành công nhất định. Tuy nhiên, anh ta không muốn dừng lại ở đó mà luôn ấp ủ và quyết tâm thực hiện một hoài bảo lớn hơn. Năm 19 tuổi, anh ta đến định cư ở Mỹ với hy vọng xâm nhập vào thế giới điện ảnh Hollywood. Trong quá trình đó, mặc dù anh ta đã tìm được những vai diễn phù hợp với kinh nghiệm của mình nhưng cũng chẳng mấy thành công.

Vào năm 1914, Chaplin đóng vai một diễn viên lừa đảo trong một bộ phim ngắn có tên là "Kiếm Sống". Trong trang phục của vai diễn, anh ta mặc cái quần đùi quá cỡ cộng với cái nón hình quả dưa, mang giày ống khổng lồ không vừa với bàn chân của anh ta, một chiếc roi mây và bộ ria mép dài. Trong bộ trang phục như thế, Chaplin đã tạo ra một hình ảnh nhân vật hoàn toàn mới nhưng trông giống như thật. Trước hết, đi một vòng và quay nhanh chiếc roi cùng với nhiều lời khôi hài. Mack Sennett, trưởng trường quay, không nghĩ vở "Kiếm Sống" thật buồn cười và nghi ngờ rằng Chaplin có phải là một nhân vật trong nhiều bộ phim hay không trong khi một số nhà phê bình thì cảm nhận ngược lại. Có một bình luận trong tạp chí thương mại rằng: "Người diễn viên khéo léo trong vai một người kiếm sống nóng tính và ăn mặc đúng mốt trong hình này là một diễn viên hài trong tranh màu nước đầu tiên và cũng là người diễn giống như một trong những người có năng khiếu bẩm sinh. Và khán giả cũng hưởng ứng – bộ phim đó cũng hái ra tiền.

Những gì liên quan đến điểm mạnh trong phim "Kiếm Sống" đã tạo một khoảng cách cho Chaplin đối với những diễn viên hài kịch khác trong kịch câm, là người ngây thơ nhất của nhân vật mà anh đóng. Nhận thấy rằng anh ta phát hiện ra được một điều gì đó nên anh hình thành vai diễn khác hơn trong những vỡ diễn thường kỳ, làm cho anh ta ngày càng tự nhiên hơn. Bí quyết ở đây chính là làm cho nhân vật nhìn vào thế giới xung quanh bằng cặp mắt của một đứa trẻ. Trong vở "Ngân Hàng", anh ta là người giữ ngân hàng đang mơ mộng về những chiến công lớn trong khi những tên cướp đang lộng hành trong tòa nhà. Trong vỡ "Người Chủ Hiệu Cầm Đồ", anh ta là một trợ ly tạm thời cho một cửa hiệu và anh ta đã đập phá chiếc đồng hồ. Trong vở "Shoulder Arm", anh ta là một người lính trong một trận chiến đẫm máu trong Thế Chiến thứ I chống lại những kẻ khủng bố chiến tranh như là một đứa trẻ vô tội. Chaplin chắc chắn diễn vai những diễn viên trong những bộ phim của anh ta có thân hình lớn hơn anh ta thật sự, nhằm xem họ như những người lớn và anh ta như một đứa trẻ vô dụng. Và bởi vì anh ta đã thật sự nhập vai nhân vật và người đàn ông có cuộc đời thật sự bắt đầu thể hiện. Do anh ta có một thời thơ ấu đau khổ nên anh ta thật sự bị ám ảnh bởi điều đó. (Trong bộ phim "Con Đường Thư Thái", anh dựng lên một cảnh ở Hollywood giống như những con đường ở Luân Đôn khi anh ta còn nhỏ.) Anh nghi ngờ thế giới người lớn và thích trẻ con hơn hoặc là những người có tính cách như trẻ con: Ba trong bốn người vợ của ông là ở lứa tuổi thanh thiếu niên khi anh kết hôn với họ.

Hơn bất kỳ những diễn viên hài kịch khác, Chaplin đã gợi lại sự kết hợp giữa tiếng cười và tình cảm. Anh ta làm cho bạn thông cảm với anh ta, cảm thấy thương tiếc cho anh ta như cách bạn thương tiếc một chú chó bị lạc đường. Bạn không chỉ có cười mà còn khóc nữa. Và khán giả thấy vai diễn mà Chaplin đóng xuất phát từ sâu thẳm bên trong rằng anh ta thành thật, anh ta thật sự đang nhập vai. Trong một vài năm sau vở "Kiếm Sống", Chaplin trở thành diễn viên nỗi tiếng nhất trên thế giới. Xuất hiện nhiều búp bê Chaplin, truyện cười, đồ chơi, những bài hát nổi tiếng và truyện ngắn viết về anh ta. Chaplin trở thành biểu tượng của toàn cầu. Năm 1921 khi Chaplin trở về Luân Đôn lần đầu tiên sau khi anh rời khỏi đó thì anh ta được rất nhiều người chào đón như là hoan nghênh sự trở về của vị tướng lỗi lạc.

Những người quyến rũ nổi tiếng nhất, những người đã từng quyến rũ rất nhiều khán giả, quốc gia và toàn thế giới có cách lợi dụng nhận thức của nhiều người làm cho họ phản ứng bằng cách mà ngay bản thân họ cũng không hiểu hay kiểm soát được. Chaplin tình cờ có được khả năng này khi anh phát hiện ra tác động của anh đối với khán giả bằng cách thể hiện sự yếu

ớt của anh, bằng cách thể hiển rằng anh ta là người lớn nhưng có suy nghĩ của trẻ con. Đầu thế kỷ XX, thế giới nhanh chóng thay đổi nhanh chóng. Người ta làm việc nhiều thời gian hơn ở những công viêc mang tính máy móc. Cuộc sống dần dần trở nên tàn bạo và nhẫn tâm hơn như sự tàn phá của Thế Chiến Thứ I mà tôi đã nói đến. Đang trong giữa sự thay đổi của cuộc cách mạng, nhiều người mong muốn tìm lại được tuổi thơ đã mất mà họ nghĩ đó như một thiên đường vàng son.

Một người lớn có suy nghĩ của trẻ con như Chaplin có khả năng quyến rũ mạnh mẽ bởi vì anh ta tạo nên ảo tưởng rằng cuộc sống đơn giản và dễ dàng hơn và rằng một lúc nào đó hay khi một bộ phim được chiếu lên thì bạn sẽ có lại được cuộc sống thật sự. Trong một thế giới tàn bạo và không luân ly thì người ngây thơ rất có sức hấp dẫn. Bí quyết chính là để cứu lấy nó bằng bầu không khí nghiêm trang như một diễn viên thật thà trong hài kịch. Tuy nhiên, quan trọng hơn nữa là tạo ra sự thông cảm. Sức mạnh và quyền lực ít khi có khả năng quyến rũ mà chúng chỉ làm cho chúng ta sợ hay đố kỵ. Con đường cao qúy dẫn đến sự quyến rũ là tận dụng điểm yếu và cần được giúp đỡ của bạn. Bạn không thể làm cho điều này rõ ràng và dường như yêu cầu sự thông cảm là cần thiết mà điều này hoàn toàn đối lập với sự quyến rũ. Đừng tự thể hiện mình như một nạn nhân hay người thua cuộc mà hãy che giấu nó trong cách cư xử, sự bối rối của bạn. Thể hiên sự yếu ớt "tự nhiên" sẽ làm cho bạn đáng yêu tức thì và làm giảm đi sự cảnh giác của nhiều người và làm cho họ cảm thấy mạnh mẽ hơn bạn. Hãy đặt mình vào tình huống làm cho bạn thật sự yếu ớt mà làm cho người khác có được sự thuận lợi. Họ là những người hay bắt nạt còn bạn là con cừu non ngốc nghếch. Không cần có bất kỳ nổ lực nào về phía bạn, người ta cũng sẽ thông cảm đối với bạn. Khi ánh mắt nhiều người bị che khuất bởi bức màn tình cảm thì họ sẽ không nhận ra được bạn thu hút họ như thế nào.

2. Emma, sinh năm 1842 ở Plymouth, nước Anh, là người xuất thân trong một gia đình trung lưu đáng nể. Cha của cô là nhạc sĩ và là giáo sư âm nhạc muốn thành công trong thế giới nhạc kịch. Trong số các con của ông, Emma là đứa con gái ông yêu thích nhất: Cô là đứa trẻ vui vẻ, hoạt bát, thích tán tỉnh và cô có mái tóc màu đỏ và gương mặt rám nắng. Cha của Emma rất yêu cô và hứa hẹn một tương lai xán lạn trong nhà hát. Tuy nhiên, không may mắn, ông Crouch có nhược điểm: Ông là một người thích mạo hiểm, một người cờ bạc và là một kẻ ăn chơi trác táng. Và vào năm 1849 ông đã từ bỏ gia đình của mình và đi đến Mỹ. Gia đình Crouch lúc bấy giờ có nhiều tai biến thảm khốc. Người ta kể với Emma rằng cha cô chết trong một tai nạn và cô đã được gửi đến một tu viện. Nỗi đau mất cha đã làm tổn thương Emma sâu sắc. Và khi nhiều năm trôi qua cô bị thất lạc trước đây thể hiện giống như cha cô vẫn còn yêu thương cô.

Một ngày nọ vào năm 1856, khi Emma từ nhà thờ đi về nhà thì có một người đàn ông ăn mặc tươm tất mời cô vào nhà dùng bánh. Cô đi theo anh ta vào nhà, nơi mà anh ta bắt đầu lợi dụng cô. Buổi sáng hôm sau, người đàn ông này, một thương gia kim cương, hứa cho cô ta một ngôi nhà riêng, đối xử tốt với cô và cho cô nhiều tiền. Cô nhận tiền nhưng rời khỏi nhà anh ta và quyết định làm những gì mà cô muốn là chẳng bao giờ gặp lại gia đình cô, chẳng bao giờ phụ thuộc vào một ai cả và đi theo con đường mà cha của cô đã hứa.

Với số tiền do một thương gia kim cương tặng, Emma mua quần áo đẹp và thuê một căn hộ rẻ tiền. Tìm một cái tên thật đẹp là Cora Pearl. Cô bắt đầu đến Argyll Rooms ở Luân Đôn, một tòa lâu đài đầy cạm bẫy mê hoặc nơi mà có những cô gái làm tiền và qúy ông được xoa bóp tay. Người chủ của Argyll, ông Bignell chú y đến cô gái mới đến này theo sự sắp đặt của ông ta – cô ta đẹp nhưng trơ tráo. Ở lứa tuổi 45, ông già hơn nhiều so với cô nhưng ông vẫn quyết định trở thành người yêu và bảo vệ cho cô, cho cô nhiều tiền và quan tâm chăm sóc cô. Năm sau đó, ông dẫn cô đến Paris, nơi mà đạt được độ cao của sự phồn thịnh của hoàng đế thứ hai. Cora bị Paris mê hoặc bởi tất cả quang cảnh của nó nhưng những gì ấn tượng với cô nhất là cuộc biểu diễn của nhiều xe ngựa ở Bois de Boooulogne. Ở đây những người giàu sang đến để đi dạo mát như nữ hoàng, công chúa và không kém những cô gái làm tiền có xe ngựa sang trọng nhất. Đây là con đường dẫn đến cuộc sống mà cha của Cora mong muốn cho cô. Cora nhanh chóng nói với Bignell rằng khi anh ta trở lại Luân Đôn, cô muốn ở lại đây một mình.

Đi đến tất cả những nơi xứng đáng, Cora sớm gây chú y cho nhiều quy ông người Pháp. Họ thấy cô đi dạo trên những con đường trong bộ trang phục màu hồng tươi, cộng thêm mái tóc màu đỏ rực, gương mặt xanh xao và có nhiều tàn nhang. Họ thấy cô đi qua Bois de Boulogne,

đánh xe ngựa bên trái và phải. Họ nhìn thấy cô trong các quán café có nhiều đàn ông bên cạnh và những lời xúc phạm hóm hỉnh của cô làm cho họ cười. Họ cũng nghe về thành tích của cô, niềm vui sướng của cô khi khoe thân thể trước mặt một và nhiều người. The elite của xã hội Paris bắt đầu tán tỉnh cô, đặc biệt là những người lớn tuổi hơn, những người đã trở nên cảm thấy mệt mỏi vì những cô gái làm tiền lạnh lùng và tính toán, những người thán phục nét nữ tính của cô. Khi tiền bắt đầu đổ dồn về từ sự chinh phục của cô (the Duc de Mornay, người kế thừa ngai vàng ở Hà Lan; hoang tử Napoleon, anh em họ của Hoàng Đế), Cora dùng tiền vào những thứ xa hoa nhất – những xe ngựa nhiều màu sắc được kéo bởi những chú ngựa màu kem sữa, chậu tắm đá hoa có những chữ viết tắt tên cô bằng vàng. Nhiều quy ông tranh nhau là người chiếm đoạt được cô nhất. Một người tình Ái Nhĩ Lan lãng phí tất cả tài sản của mình cho cô chỉ duy nhất trong 8 tuần. Nhưng tiền không thể mua được sự trung thành của Cora. Cô sẽ từ bỏ một người đàn ông vì một y nghĩ nhỏ nhất.

Cách cư xử tàn bạo và sự khinh bỉ của Cora Pearl trong giao tiếp đã làm cho tất cả người Paris ghê tởm cô.Vào năm 1864, Cora xuất hiện như một vị thần ái tình trong the Offenbach operetta Orpheus dưới âm phủ. Xã hội dường như khao khát xem những gì cô sẽ làm để gây cảm tình và sớm nhận ra rằng: Cô xuất hiện trên sân khấu đặc biệt khỏa thân, ngoại trừ những kim cương khắp người chỉ vừa che phủ cô. Bở vì cô nhảy lên trên sân khấu nên những viên kim cương rơi xuống, mỗi viên kim cương đáng giá một tài sản. Cô không hề cúi xuống nhặt chúng lên mà để cho chúng lăn trong ánh đèn sân khấu. Trong khán giả có những qúy ông đã từng tặng cho cô những viên kim cương này ca ngợi cô một cách dữ dội. Những trò hề như thế này đã biến Cora thành ổ bành mí ở Paris và cô trở thành gái làm tiền bậc nhất của thành phố trong hơn một thập niên đến khi chiến tranh người Phổ gốc Pháp vào năm 1870 kết thúc Đế Chế Thứ Hai.

Nhiều người thường sai lầm tin rằng những gì làm cho một người trở nên thu hút và quyến rũ là thuộc về vẻ đẹp bên ngoài, tính thanh lịch hay thậm chí là hoạt động tình dục. Tuy nhiên, Cora thì không đẹp, thân hình cô giống con trai và phong cách của cô lòe loẹt và khiếm nhã. Thậm chí như thế nhưng những người đàn ông bảnh bao nhất ở Châu Âu vẫn muốn trở thành người yêu của cô và thường phá sản vì việc đó. Đó là do tinh thần và thái độ của Cora đã thu hút họ. Được cha Emma nuông chiều nên cô nghĩ rằng nuông chiều cô ta là điều rất tự nhiên và tất cả nam giới đều sẽ làm như vậy. Kết quả là như một đứa trẻ, cô không bao giờ cảm thấy rằng cô cần phải cô gắng để làm hài lòng ai đó. Đó là thái độ độc lập của Cora đã làm cho nhiều nam giới muốn chiềm hữu cô, muốn chinh phục cô. Cô không bao giờ giả vờ là một ai khác hơn là một cô gái làm tiền vì thế sự trơ tráo trong một người phụ nữ sẽ bị xem như là mất lịch sự nhưng đối với cô ta dường như là tự nhiên và buồn cười. Và bởi vì là một đứa trẻ hư hỏng nên mối quan hệ với một người đàn ông đối với cô ta là phụ thuộc vào điều kiện của cô. Khi anh ta cố gắng thay đổi điều đó thì cô ta mất đi sự quan tâm đối với anh ta. Đây là bí mật đáng kinh ngạc của cô.

Những đứa trẻ hư hỏng khét tiếng là không công bằng: Trong khi những đứa trẻ hư hỏng do vật chất thì thường không thể chịu đựng được còn những đứa trẻ hư do trìu chuộng thì xem chính họ thật sự quyến rũ. Điều này trở thành thuận lợi rõ rệt khi họ lớn lên. Theo Freud (người đang nói từ sự trải nghiệm bởi vì ông ta là con cưng của mẹ ông), những đứa trẻ hư hỏng có niềm tin đến khi chúng lớn lên. Đức tính này thể hiện ra, thu hút người khác về phía họ và theo chu kỳ làm cho nhiều người nuông trìu họ nữa. Bởi vì thái độ và sự mạnh mẽ tự nhiên của họ chẳng bao giờ được cha mẹ họ dạy dỗ cho nên khi lớn lên chúng thích mạo hiểm, táo bạo và thường trơ tráo.

Bài học này đơn giản: Có thể quá trễ đến nỗi không thể được cha mẹ nuông trìu nhưng sẽ không bao giờ trễ đến nỗi không thể làm người khác nuông trìu bạn. Tất cả là do thái độ của bạn. Người ta thường bị thu hút đối với những người mong đợi nhiều bên ngoài cuộc sống, nơi họ có khuynh hướng không tôn trọng những người nào sợ sệt và dễ thỏa mãn. Một sự độc lập mạnh mẽ có sự kích thích đối với chúng ta: Nó lôi cuốn chúng ta trong khi thể hiện một sự thách thức đối với chúng ta – chúng ta muốn là người chinh phục làm cho một người dũng cảm phụ thuộc vào chúng ta. Một nửa của sự quyến rũ khơi dậy những ham muốn cạnh chinh phục như thế.

3. Vào tháng 11 năm 1925, toàn thể Paris nhộn nhịp về ngày khai trương của Revue Negre. Nhạc jazz hay bất cứ thứ gì có nguồn gốc từ người Mỹ da đen là mốt mới nhất và nhiều người nhảy mùa và biểu diễn Broadway đang thực hiện Revue Negre là người Mỹ gốc Châu Phi. Vào đêm khai trương, nhiều nghệ sĩ và các đoàn thể cao cấp cùng đến hội trường. Cuộc biểu diễn khá ngoạn mục như họ mong muốn nhưng mọi thứ không thể nào ngờ trước đối với họ cho đến tiết mục cuối cùng được biểu diễn bởi một người phụ nữ rụt rè có đôi chân dài và gương mặt xinh đẹp nhất: Josephine Baker, một cô gái át xướng 21 tuổi đến từ Đông St. Louis. Cô ta bước lên sân khấu mà không hề mặt áo lót, chỉ mặc một chiếc váy lông chim và đồ hai mảnh với nhiều lông chim quanh cổ và mắt cá chân. Mặc dù cô ấy biểu diễn tiết mục của cô có tên là "Danse Sauvage" với một diễn viên múa khác cũng mặc quần áo lông chim nhưng tất cả mọi cặp mắt tập trung vào cô. Toàn thân thể cô trở nên sinh động bằng cách thức mà khán giả chưa bao giờ được xem trước đây. Đôi chân của cô chuyển động nhanh như là sự uyển chuyển của một con mèo, mông cô xoay tròn đến nỗi mà có nhà phê bình đã so sánh giống như con chim ruồi. Khi cuộc biểu diễn tiếp tục, cô dường như tự chủ được và làm thú vị thêm tiết mục giải trí mê ly cho khán giả. Và sau đó có ánh mắt nhìn vào gương mặt cô: Cô ta trông buồn cười làm sao. Cô có một niềm vui làm cho điệu nhảy khêu gợi của cô trở nên ngây thờ một cách kỳ quặc và thậm chí là hơi khôi hài.

Ngày hôm sau, có người nói rằng: Một ngôi sao xuất hiện. Josephine trở thành trung tâm ở Revue Negre và Paris chỉ là nằm dưới chân cô. Chỉ trong một năm, gương mặt của cô xuất hiện khắp mọi nơi. Có nhiều cuộc biểu diễn của Josephine, búp bê, quần áo. Phụ nữ Pháp ăn mặt đúng mốt trau chuốt tóc của họ cho giống với Baker, dùng sản phẩm có tên là Bakerfix. Thậm chí họ cố gắng làm cho da của họ trở nên sậm màu hơn.

Một sự nổi tiếng như thế thể hiện một sự thay đổi hoàn toàn chỉ vì một vài năm trước đây Josephine chỉ là một cô gái trẻ lớn lên ở Đông St. Louis, một trong nhưng khu nhà ổ chuột tồi tệ nhất ở Mỹ. Cô đã phải làm việc khi vừa lên 8 tuổi, lau nhà cho một người phụ nữ da trắng mà thường hay đánh đập cô. Đôi khi Josephin phải ngủ trong tầng hầm. Và cô chẳng bao giờ được ấm vào mùa đông. (Cô đã tự mình vừa học múa trong trang phục tồi tàn của mình vùa để cho cơ thể cô ấm lên). Vào năm 1919, Josephine bỏ đi và trở thành một người biểu diễn tạp kỷ bán thời gian ở lại New York trong 2 năm mà không có tiền bạc hay bất cứ người quen nào. Cô đã thành công trong việc biểu diễn như một cô hề, một nhân vật trong hài kịch có đôi mắt tròn và gương mặt cau có nhưng cô vẫn không nổi tiếng. Và sau đó cô được mời đến Paris. Một số người biểu diễn da đen khác trở nên suy tàn sợ điều tồi tệ nhất sẽ xảy ra với họ ở Pháp nhiều hơn là ở Mỹ nhưng Josephine lại nắm bắt cơ hội này.

Mặc dù thành công ở Revue Negra nhưng Josephine vẫn không tự lừa dối mình. Người Paris khét tiếng là hay thay đổi. Cô quyết định chuyển sang mối quan hệ xung quanh cô. Trước hết, Josephine từ chối để được sắp hàng cùng bất kỳ câu lạc bộ nào, và trở nên khét tiếng do vi phạm hợp đồng thể hiễn rõ rằng cô sẵn sàng rời khỏi bất cứ lúc nào. Từ khi còn nhỏ, cô đã sợ bị phụ thuộc vào bất cứ người nào. Và bây giờ không ai có thể cho đó là chuyện đương nhiên đối với cô. Điều này đã làm cho nhiều ông bầu hát theo đuổi cô và công chúng đánh giá cô cao hơn. Kế đến, cô nhận thấy rằng văn hóa của người da đen đã trở nên thịnh hành nhưng những gì người Mỹ yêu thích lại là một loại tranh biếm họa. Nếu điều đó tiến hành một cách thành công thì tốt nhưng cô nhận ra rằng cô không thể nào thể hiện tranh biếm họa một cách nghiêm túc được. Thay vào đó, cô bảo tồn nó trở thành người phụ nữ Pháp cuối cùng của thời đại, tranh biếm họa không phải của người da đen mà là của người da trắng. Mỗi thứ đóng một vai trò riêng – nữ diễn viên hài kịch, một vũ nữ nguyên thủy, một người Paris có quan điểm cực đoan. Và Josephin thực hiện mọi điều bằng một thái độ nhẹ nhàng và không khoe khoang đến nỗi cô tiếp tục quyến rũ những người Pháp chán trường trong nhiều năm. Tang lễ của cô vào năm 1975 được phát trên truyền hình cả nước, một sự kiện văn hóa trọng đại. Cô được chôn cất bằng nghi thức thông thường dành cho những người dẫn đầu nhà nước.

Từ trước, Josephin không thể chịu đựng cảm giác bị cả thế giới kiểm soát. Tuy nhiên, cô ta có thể làm được gì trong những trượng hợp thiếu triển vọng như thế? Nhiều cô gái trẻ đặt tất cả hy vọng vào người chồng nhưng cha của Josephine mất ngay sau khi cô vừa ra đời và cô xem hôn nhân như là một điều gì đó làm cho cô đau khổ thêm thôi. Biện pháp của cô là cách mà trẻ

em thường làm: Đối mặt trong một môi trường vô vọng, cô tự khép mình trong một thế giới riêng, quên đi những điều xấu xa quanh cô. Thế giới này đầy những điệu nhảy múa, làm trò hề và mơ mộng về những điều tốt đẹp. Hãy để cho những người khác khóc than và rên rỉ. Josephine sẽ mỉm cười và tự tin. Hầu hết mọi người gặp Josephine từ trước đến giờ đều nhận xét cô ấy quyến rũ. Từ chối sự thương lượng hoặc làm những gì mà cô mong đợi và mọi thứ cô làm dường như xác thực và tự nhiên.

Một đứa trẻ thích chơi và tạo ra một thế giới riêng. Khi trẻ con say mê tạo ra niềm tin thì chúng có sự quyến rũ. Họ truyền vào trí tưởng tượng của họ với sự nghiêm trọng và cảm xúc. Nhiều người lớn bẩm sinh ngớ ngẩn làm tương tự như vậy, đặc biệt nếu họ là những nghệ sĩ: Họ tạo ra thế giới say mê riêng của họ và sống trong đó y như là một thế giới thật sự. Sự tưởng tưởng thì luôn thú vị hơn thực tế và bởi vì nhiều người không có khả năng tạo ra một thế giới như thế nên họ thích ở gần những người có thể làm được điều đó. Hãy nhớ là: Vai trò mà bạn được ban cho trong cuộc sống này thì không phải là vai trò mà bạn phải chấp nhận. Bạn luôn có thể tồn tại trong vai trò do chính bạn tạo ra, một vai trò mà trước đó là sự tưởng tượng của bạn. Hãy học tưởng tượng, đừng bao giờ nói về nó một cách quá nghiêm túc. Bí quyết là hãy truyền vào vai trò của bạn bằng sự tin tưởng và cảm xúc của một đứa trẻ và hãy thể hiện nó một cách tự nhiên. Bạn càng say mê thế giới riêng đầy niềm vui của bạn bao nhiêu thì bạn càng trở nên quyến rũ bấy nhiêu. Đứng có ở nửa chừng: Nếu bạn làm cho sự tưởng tượng của bạn càng sớm trở nên đẹp thì bạn sẽ càng thu hút sự chú y như một thanh nam châm.

4. Đó là Thế Vận Hội Hoa Anh Đào ở Heian vào nửa sau thế kỷ thứ X ở Nhật Bản. Trong cung điện của hoàng đế, nhiều triều thần uống rượu và những người khác cũng nhanh chóng buồn ngủ nhưng có một công nương trẻ tên Oborozukiyo, con dâu của hoàng đế vẫn còn thức dậy và đọc một bài thơ: "Cái gì có thể so sánh được với ánh trăng mờ vào mùa xuân?". Giọng của cô ta trôi chảy và rõ ràng. Cô đến của của ngôi nhà và nhìn vào ánh trăng. Và rồi đột nhiên cô ngửi thấy cái gì đó ngọt ngào và một tay nắm chặt tay áo của cô. Cô sợ hãi hét lên: "Ông là ai?"Giọng nói của một người đàn ông cất lên: "Không có gì phải sợ cả". Và anh ta tiếp túc đọc lên bài thơ của mình: "Vào một đêm khuya chúng ta cùng ngắm ánh trăng mờ. Không có gì là mơ hồ giữa mối quan hệ của chúng ta". Không nói lời nào nữa, người đàn ông kéo cô ta về phía anh, nhấc cô lên và đưa cô đến tòa nhà bên ngoài phòng cô và đóng nhẹ cửa lại. Cô ta hốt hoảng và cố hết sức kêu cứu. Trong bóng tối, cô nghe anh ta nói hơi lớn hơn: "Lớn tiếng không tốt cho em đâu. Anh luôn có quyền làm gì anh muốn mà. Xin em đừng la nữa".

Lúc này công nương nhận ra giọng nói. Đó là Genji, con trai của thứ thiếp cuả hoàng đế sau này và chiếc áo choàng của anh ta có mùi nước hoa khác biệt. Điều này đã làm chấn tỉnh cô ta bởi vì cô biết người đàn ông này nhưng mặt khác thì cô cũng biết được tai tiếng của anh ta. Genji là người quyến rũ không thể nào sửa được của triều đình, là người đàn ông chỉ dừng lại ở đường cùng. Anh ta đang say rượu và trời sắp tối, và lính gác sắp đổi canh. Cô không muốn bị người khác phát hiện cùng với anh ta. Và rồi cô bắt đầu vẽ đường nét gương mặt anh ta – đẹp, nhìn có vẻ chân thành và không có dấu hiệu của người ác tâm. Và rồi anh ta tiếp tục đọc nhiều bài thơ bằng cái giọng trầm ấm đó và những từ ngữ ám chỉ gần xa. Những hình ảnh anh ta gợi lên đầy trong tâm trí cô và làm sao lãng cô từ cánh tay anh và cô không thê nào kháng cự lại được.

Khi mặt trời mọc, Genji bắt đầu đi. Anh ta nói một vài từ ngọt ngào, họ trao đổi quạt cho nhau và anh ta nhanh chóng rời khỏi. Sau đó các cung nữ đến ngang qua phòng của hoàng đế lúc bấy giờ và khi họ thấy Genji hối hả chạy, mùi nước hoa của anh ta vẫn còn đọng lại sau khi anh ta đi và họ biết rằng anh ta đang thực hiện những trò bịp bợm thường gày của anh nhưng họ không bao giờ nghĩ anh ta dám gần gủi con giá của vợ hoàng đế.

Vào những ngày sau đó, Oborozukiyo chỉ nghĩ về Genji. Cô biết rằng anh ta có nhiều tình nhân khác nhưng khi cô cô gắng quên đi hình bóng của Genji trong tâm trí cô thì cô lại nhận được một lá thư từ anh ta và cô đã hồi âm lại. Thật ra họ đã bắt đầu liên lạc với nhau, đến thăm trong nhiều lúc nửa đêm. Cô lại được gặp anh. Mặc dù khó bị phát hiện nhưng chị gái của cô Kokiden, vợ của hoàng đế, ghét Genji nên cô đã sắp đặt cho cuộc hẹn hò xa hơn trong phòng của cô. Vào một đêm, có một triều thần đố kỵ đã nhìn thấy họ ở với nhau. Và Kokiden nghe điều đó và cô thông thường rất giận dữ. Cô ra lệnh rằng Genji sẽ bị đày ra khỏi hoàng cung và

không có sự lựa chọn nào khác nên cũng chấp thuận.

Genji ra đi và mọi thứ đã được quyết định. Và rồi khi hoàng đế băng hà, con trai của ông nối ngôi. Có một sự trống vắng xuất hiện trong triều đình: Hàng tá cô gái đã bị Genji quyến rũ, không thể nào chịu đựng được sự thiếu vắng anh ta nên đã gửi nhiều thư tấp nập đến anh ta. Thậm chí người phụ nữ chưa bao giờ gặp anh cũng khóc thương cho các đồ vật anh ta để lại – áo choàng chẳng hạn mà trong đó mùi hương vẫn còn vương vấn. Và hoàng đế trẻ tuổi cũng thấy nhớ sự có mặt hài hước của anh ta. Và công chúa cũng nhớ bài nhạc anh chơi đàn koto. Oborozukiyo mòn mỏi trông chờ anh đến lúc nửa đêm. Cuối cùng, thậm chí Kokiden cũng phá lệ nhận ra rằng cô ta không thể nào kháng cự lại anh. Vì thế Genji được triệu đến triều đình. Không những được tha tội mà anh còn được sự hoan nghênh của một nhân vật quan trọng: Vị hoàng đế trẻ tuổi đã xúc động chào đón một tên vô lại.

Câu chuyện về cuộc đời của Genji được nói đến trong tiểu thuyết vào thế kỷ XI có tên là "Chuyện Kể Về Genji" do Murasaki Shikibu viết, một người phụ nữ trong triều đình Heian. Nhân vật chính hầu như được dựa trên một người đàn ông thực tế là Fujiwara chứ không phải Korechika. Thật vật, một quyển sách khác cùng thời kỳ này "Sách Gối Đầu của Sei Shonagon nói lên mối quan hệ giữa một nữ tác giả với Korechika và thể hiện sự quyến rũ lạ thường của anh ta cũng như khả năng thôi miên của anh ta đối với phụ nữ. Genji là một người có năng khiếu tự nhiên, một người tình không cảnh giác, một người đàn ông bị phụ nữ ám ảnh suốt đời nhưng sự đánh giá cao và lòng yêu mến của anh ta đối với họ làm cho anh ta không thể kháng cự lại được. Như anh ta nói với Oborozukiyo trong tiểu thuyêt: "Tôi có quyền thực hiện điều tôi mong muốn". Niềm tin này là một nửa sự quyến rũ của anh ta. Sự kháng cự không làm cho anh ta cảnh giác. Anh ta vẫn đối xử tế nhị và đọc một vài câu thơ. Khi anh rời khỏi, mùi hương của chiếc áo choàng của anh vẫn còn đọng lại phía sau. Nạn nhân của anh ta tự hỏi rằng tại sao cô ta lại quá sợ hãi và những gì cô đang nhờ bằng cách từ chối anh ta và cô ta có cách để Genji biết rằng lần sau mọi thứ sẽ khác. Genji không làm điều gì một cách nghiêm túc và riêng tư và ở tuổi 40, tuổi mà hầu hết đàn ông ở thế kỷ XI trông có vẻ già và kiệt sức thì Genji vẫn giống như một thanh niên. Sức quyến rũ của anh ta khong bao giờ hết.

Con người rất dễ bị ảnh hưởng. Cảm xúc của họ dễ dàng truyền sang những người xung quanh. Sự quyến rũ tùy thuộc vào tính tương đồng, vào việc hình thành nhận thức, cảm xúc do người khác tạo ra. Nhưng sự vụng về lúng túng thì cũng dễ ảnh hưởng và chúng cũng có sức quyến rũ. Nếu một lúc nào đó, bạn do dự hoặc ngập ngừng thì người khác sẽ cảm nhận được rằng bạn đang tự suy nghĩ về chính mình thay vì bị choáng ngợp bởi ssức quyến rũ của anh ta hoặc cô ta. Sức quyến rũ lúc này sẽ bị tan biến. Mặc dù là người tình không có cảnh giác nhưng bạn sẽ tạo ra tác động ngược lại: Nạn nhân của bạn sẽ ngập ngừng và lo lắng nhưng khi đối mặt với một ai đó quá tự tin và tự nhiên thì anh ta hoặc cô ta sự bị lôi cuốn vào cảm xúc. Giống như khi nhảy với một người, bạn sẽ mở đầu một cách dễ dàng trên sàn nhảy nhưng là một kỹ năng mà bạn cần học. Đó là việc loại bỏ tất cả nội sợ hãi và lúng túng đã hình thành trong bạn qua nhiều năm và vấn đề trở nên duyên dáng hơn bằng sự tiếp cận của bạn, ít cảnh giác hơn khi người khác có vẻ kháng cự lại. Thông thường sự kháng cự của người khác là một cách kiểm tra bạn và nếu bạn thể hiện bất kỳ sự vụng về, lúng túng nào thì bạn không những thất bại trong lần kiểm tra đó mà còn gặp khó khăn trong việc gây cho họ những nghi ngờ của bạn.

Biểu tượng

Con cừu non. Rất dễ thương và có cảm tình. Hai ngày qua con cừu non có thể nô đùa một cách duyên dáng. Trong một tuần nó đang chơi đùa: "Hãy theo sau người dẫn đầu". Điểm yếu của nó cũng chính là một phần duyên dáng của nó. Con cừu non hoàn toàn ngây thơ, quá ngây thơ đến nỗi chúng ta muốn chiếm hữu nó, và thậm chí nuốt lấy nó.

Điểm yếu

Một tính cách trẻ con có thể là quyến rũ nhưng cũng có thể là gây chọc tức cho ai đó. Những người ngây thơ không có sự từng trải về thế giới và sự ngọt ngào của họ có thể nói là sự ngọt ngào giả tạo. Trong tiểu thuyết của Milan Kundera "Sách về Tiếng Cười và Sự Quên Lãng", nhân vật mơ thấy rằng anh ta bị nhốt trên hòn đảo cùng với một nhóm trẻ em. Ngay sau đó thì những tính cách tuyệt dịu của họ đã quấy rầy anh ta. Sau một vài ngay trải qua với chúng, anh không thể nào hiểu nổi chúng được. Giấc mơ biến thành một ác mộng và anh ta muốn trở về trong số những người lớn có những điều thực tế để làm và nói đến. Bởi vì tất cả những tính cách trẻ con có thể nhanh chóng trở nên chọc tức ai đó nên những người ngây thơ bẩm sinh quyến rũ nhất là những người như Josephine Baker. Sự kết hợp giữa sự trải nghiệm của người lớn và sự từng trải qua tính cách của trẻ con. Đó là sự kết hợp của những đức tính tạo nên sự quyến rũ nhất.

Xã hội không thể nào chịu đựng có quá nhiều người ngây thơ tự nhiên. Giả sử có rất nhiều người như Cora Pearls và Charlie Chaplins thì sự quyến rũ của họ cũng mất đi. Trong trường hợp nào đó, thông thường đó chỉ là những người diễn viên hoặc những người có quá nhiều thời gian thư giãn hoặc những người có khả năng làm mọi thứ họ muốn. Các tốt nhất để dùng loại nhân vật có khả năng quyến rũ tự nhiên là trong những trường hợp đặc biệt khi sự nhận thức về sự ngây thơ hay tinh quáy sẽ giúp làm giảm đi sự cảnh giác của đối tượng. Một người đàn ông mánh khóe đóng vai câm lặng để làm cho người khác tin tưởng và tôn trọng anh ta. Sự ngây thơ giả tạo này có vô số áp dụng trong đời sống hằng ngày, nơi mà không gì có thể nguy hiểm hơn là trông có vẻ thông minh hơn người bên cạnh. Điệu bộ của người quyến rũ tự nhiên là cách tốt nhất nhằm che giấu đi sự khéo léo của họ. Nhưng nếu bạn ngây thơ một cách không thể nào kiểm soát được và thậm chí không thể nào bỏ qua được thì bạn sẽ gặp sự khinh bỉ và bạn sẽ tìm thấy không phải là sự thông cảm mà là sự thương hại và căm phẫn.

Tương tự, những đặc điểm của một người quyến rũ tự nhiên tốt nhất là người đó vẫn còn trẻ để có vẻ tự nhiên. Những người lớn tuổi thì rất khó thực hiện điều này. Cora Pearl dường như không quá quyến rũ nếu cô ta mặc chiếc váy ren màu hồng khi cô ấy 50 tuổi. Ngày công tước của Beckingham, người mà đã quyến rũ tất cả mọi người trong triều đình Anh vào những năm 1920 (bao gồm cả vị vua đồng tính luyến ái King James I) thì cực kỳ giống trẻ con về quan điểm và cách cư xử. Nhưng điều này trở nên ghê tởm và khó chịu hơn khi anh ta lớn hơn. Khi bạn lớn, những đức tính bẩm sinh của bạn sẽ thể hiện thái độ cởi mở của một đứa trẻ hơn, ít ngây thơ hơn và sẽ không còn thuyết phục được ai nữa.

Người đàn bà đỏm dáng

Khả năng biết cách trì hoãn sự thỏa mãn là tận cùng của nghệ thuật quyến rũ – trong khi chờ đợi, nạn nhân sẽ bị bắt làm nô lệ. Những Người Đàn Bà Đỏm Dáng là những chủ nhân cừ khôi nhất trong trò chơi này, luôn biết hòa âm tới-lui giữa hy vọng và thất vọng. Họ thả mồi là nhưng lời hứa – hy vọng được thỏa mãn dục vọng, hạnh phúc, danh tiếng, quyền lực – tất cả đều mong manh khó nắm giữ, nhưng rồi lại làm mục tiêu của họ càng thêm quyết tâm theo đuổi chúng. Những Người Đàn Bà Đỏm Dáng bản thân họ hoàn toàn đầy đủ: Họ không cần đến bạn, họ dường như chỉ nói thế, và việc họ luôn chăm chút sắc đẹp thì thật lôi cuốn đến quái đản. Bạn cứ muốn chinh phục họ nhưng thật ra chính họ mới là người nắm giữ quân bài. Chiến thuật của Người Đàn Bà Đỏm Dáng là không bao giờ cho bạn được thỏa mãn hoàn toàn. Hãy bắt chước cách thay đổi nóng-lạnh của Người Đàn Bà Đỏm Dáng và bạn sẽ giữ được nạn nhân bị quyến rũ dưới gót giày mình.

Tính khí thất thường

Mùa thu năm 1795, thành phố Paris bị gắn liền với một sự phù phiếm lạ lùng. Cuộc Cách Mạng Pháp chấm dứt để bước sang một giai đoạn Ngự trị của sự Kinh hoàng. Âm thanh tiếng máy chém đã hết. Paris thở phào nhẹ nhõm và bắt đầu những bữa tiệc điên cuồng cùng những lễ hội bất tận.

Chàng thanh niên Napoleon Bonarparte, 26 tuổi, chẳng mấy hứng thú với những cuộc chơi bời đó. Napoleon đã khẳng định được tên tuổi của mình là một vị tướng sáng chói và táo bạo. Ông đã giúp dập tắt những cuộc nổi loạn ở các tỉnh thành. Thế nhưng, tham vọng của ông không chỉ dừng lại ở đó mà ông còn cháy bỏng ước muốn chiếm lĩnh các lãnh thổ mới. Vào tháng 10/1975, ông cảm thấy lúng túng khi Josephine de Beauharnais, một góa phụ 36 tuổi, ghé thăm phòng làm việc của ông. Josephine có phong cách rất Tây, rất gợi cảm và lả lướt (bà vịn vào thế ngoại lai, đến từ một hòn đảo thuộc nước Martinique). Mặt khác, Josephine có tiếng là một người đàn bà sống buông tuồng và Napoleon tin chắc là bà đã có chồng. Đã vậy lúc Josephine mời ông đến dự một trong những buổi tiệc dạ hội hàng tuần thì ông gật đầu liền.

Tại buổi tiệc, Napoleon cảm thấy hoàn toàn mất lý trí vốn có của mình. Tất cả các nhà văn lớn và những danh hài nổi tiếng đều tề tựu đông đủ, đồng thời có vài quý tộc còn sống sót – bản thân Josephine cũng là một nạn nhân thoát khỏi chém đầu trong gang tấc. Đám phụ nữ thật nổi bật, có người còn đẹp hơn cả chủ nhân nữa. Thế nhưng cánh đàn ông lại tụ quanh Josephine, bị hút hồn bởi vẻ duyên dáng và phong cách đế vương của bà. Đôi khi Josephine bỏ mặc cánh đàn ông để đến bên Napoleon, chính việc gây chú ý đó đã nâng lên cái tôi của Napoleon.

Napoleon bắt đầu đến thăm Josephine nhiều hơn. Có khi bà phớt lờ ông để ông phải ra về trong giận hờn. Vậy mà qua ngày hôm sau, một lá thư nồng nàn do Josephine viết cho ông lại khiến ông ù chạy tới gặp bà. Sau đó ông đã dành hết thời gian ở cạnh Josephine. Chính nét mặt đôi lần sầu muộn, những dòng nước mắt hay những cơn giận của Josephine càng làm cho ông thêm quyến luyến, không muốn xa rời. Tháng 3/1976, Napoleon kết hôn với Josephine.

Hai ngày sau lễ cưới, Napoleon ra đi để dẫn đầu một chiến dịch của miền Bắc nước Ý chống lại Áo. Từ nơi xa ông viết thư về cho vợ: "Em luôn ở trong suy nghĩ của ta. Trí tưởng tượng của ta mệt nhoài khi phải đoán xem giờ này em đang làm gì. Các lính dưới trướng ông đều nhận thấy sự phân tâm này: Ngài rời khỏi cuộc họp sớm hơn, dành nhiều thì giờ viết thư hơn, hay ngồi nhìn chằm chằm vào tấm hình thu nhỏ của Josephine mà ông đeo trước cổ. Napoleon ở trong tình trạng này là do khoảng cách không thể chịu đựng nổi giữa ông và vợ, do một chút lạnh lùng mà lúc đó ông đã khám phá ra được ở Josephine: Bà ít viết thư hơn, những lá thư không còn mùi mẫn như xưa và cũng không thèm đến Ý với ông. Napoleon nhanh chóng kết thúc cuộc chiến để có thể trở về bên bà.

Giao chiến với quân thù với một nhiệt huyết không như xưa, ông bắt đầu có sai sót. Ông viết: "Ta sống vì em, Josephine à! Ta chiến đấu để đến gần em, ta tự giết bản thân để chạm được tới em." Những lá thư của ông ngày càng mùi mẫn và dâm tà hơn. Một trong những người bạn của Josephine đã trông thấy thư của hai người: "Chữ viết khó mà giải mã được, lối chính tả không vững, văn phong kỳ dị và bị rối bời… Vị trí nào dành cho một người phụ nữ – đang ở thế chiếm lĩnh đằng sau sự hân hoan chiến thắng của toàn quân đội.

Thời gian trôi qua, Napolen nài nỉ Josephine đến Ý nhưng bà viện ra vô vàn lý do. Tuy vậy, cuối cùng bà cũng đồng ý đến, rời Paris đến Brescia, nơi ông đang đóng quân. Tuy nhiên dọc đường đi do gặp phải quân thù nên bà đã đổi hướng đến Milan. Napoleon đi khỏi Brescia, đang ở chiến trường. Lúc quay trở về bà vẫn không ở đó, ông đã trách móc kẻ thù Wumser và thề trả thù. Một vài tháng tới, có vẻ ông đang đeo đuổi hai mục tiêu với chung ý chí: Wumser và Josephine. Vợ của ông không bao giờ ở chỗ bà phải ở: "Ta đến Milan, chạy vội tới nhà em, gạt bỏ hết mọi thứ qua một bên để được ôm em trong vòng tay. Em lại không ở đó!" Napoleon giận dữ và ghen tuông. Nhưng ông cũng đuổi kịp Josephine, cùng đi chung với bà trong cỗ xe đen kịt trong lúc tướng lĩnh nổi khùng: Cuộc họp bị bỏ dở, mệnh lệnh và chiến lược có sao làm vậy. Sau này ông viết cho bà: "Không có người đàn bà nào lại chiếm lĩnh hoàn toàn trái tim của

một người khác như vậy.” Thời gian hai người bên nhau quá ngắn ngủn. Trong suốt chiến dịch kéo dài tròn một năm, Napoleon chỉ dành 15 đêm bên cô dâu mới.

Sau này Napoleon nghe đồn rằng Josephine có người tình lúc ông đang ở Ý. Tình cảm dành cho bà nguội nhạt và ông đã có rất nhiều tình nhân. Vậy mà Josephine chẳng thèm lo lắng về mối đe dọa đó – mối đe dọa sẽ mất sức hút trong mắt ông; chỉ vài giọt nước mắt, một chút diễn xuất nhỏ, bản thân tỏ ra lạnh lùng thì ông lại là nô lệ cho bà. Năm 1804, ông tấn phong bà làm Hoàng Hậu, và chỉ cần bà hạ sinh một hoàng tử là làm hoàng hậu đến suốt đời. Lúc Napoleon nằm hấp hối trên giường, từ cuối cùng ông thốt ra là “Josephine”.

Trong suốt cuộc Cách Mạng Pháp, Josephine suýt phải mất đầu trên máy chém. Chính kinh nghiệm xương máu đó đã khiến bà có hai mục đích trong đầu: Sống một cuộc đời thoải mái và tìm một người đàn ông có thể cung phụng tốt nhất. Ngay từ đầu bà đã để mắt đến Napoleon: Một người trẻ tuổi với tương lai sáng lạng. Khuất sau vẻ ngoài bình tĩnh của ông, Josephine đã nhận thấy ông sống thiên về tình cảm và nhiệt huyết năng nổ, nhưng điều này không dọa nạt được bà mà chỉ lộ ra sự yếu đuối và bất an của ông mà thôi. Napoleon dễ thành nô lệ. Lúc đầu Josephine điều chỉnh theo tâm trạng của ông, mê hoặc ông bằng nét nữ tính của bà, bằng ánh nhìn và phong thái để tạo sự ấm áp cho ông. Napoleon muốn chiếm lấy Josephine. Và một khi đã khơi lên được ước muốn đó, quyền năng của bà nằm ở việc trì hoãn lại sự thỏa mãn đó, rút lui khỏi ông, khiến ông tức giận. Thật ra việc hành hạ mèo vờn chuột này tạo cho Napoleon một khoái cảm. Ông khát khao được chinh phục tinh thần tự do của bà như thể bà là một kẻ thù trên chiến trường.

Con người vốn dĩ rất kiên trì. Một cuộc chinh phục quá dễ thì không giá trị bằng một cuộc chinh phục khó khăn. Chúng ta chỉ thật sự hứng thú bởi cái bị từ chối, bởi cái không sở hữu đầy đủ. Sức mạnh quyến rũ lớn nhất của bạn chính là khả năng khi bạn quay đi để những người khác phải đuổi theo, trì hoãn sự thỏa mãn của họ. Hầu hết con người ta đều tính toán sai lầm và đầu hàng quá sớm, họ lo ngại người kia sẽ mất đi hứng khởi, hay rằng cho họ cái họ muốn tức là ban cho họ quyền lực. Sự thực thì ngược lại: Khi bạn làm thỏa mãn cho một ai đó thì bạn đã qua được giai đoạn đầu và bạn tự khai mở cho mình một khả năng là anh ta hay cô ta sẽ mất đi sự thích thú. Hãy nhớ là: Lòng tự tôn rất quan trọng trong tình yêu. Hãy làm cho các mục tiêu của bạn lo sợ rằng bạn có thể rút lui, rằng bạn có thể không mấy thích thú và bạn khơi lên sự bất an sẵn có của họ, nỗi sợ hãi của họ là khi bạn biết họ rõ thì bạn sẽ nhàm chán. Sau đó, khi đã làm họ không mấy chắc chắn về bạn và về bản thân họ, đốt cháy hy vọng của họ, khiến họ lại cảm giác khát khao nữa. Cháy bỏng và lạnh lùng – hai tính cách làm hài lòng qua lại, làm gia tăng hứng thú và giữ lại sự khởi đầu về phía bạn. Chớ bao giờ để cho mục tiêu bạn chọn tức giận; nó chắc chắn là một dấu hiệu của việc trở thành nô lệ.

Con gái muốn duy trì lâu dài quyền lực thì phải khiến người mình yêu phát ốm.

OVID

Người đàn bà đỏm dáng nhưng lạnh nhạt

Năm 1952, nhà văn Truman Capote, gần đây thành công trong giới văn học và xã hội, hầu như ngày nào cũng nhận được rất nhiều lá thư của người hâm mộ từ tay một người đàn ông trẻ tên là Andy Warhol. Anh ta là một người in hình cho những người thiết kế giầy dép, những tạp chí thời trang và đã làm ra những bản phác thảo xinh xắn và có phong cách. Ông đã gửi một vài bản cho Capote với hy vọng là vị tác giả này sẽ gộp chúng vào một trong những cuốn sách của ông. Capote không hề đáp lại. Một ngày kia, Capote đi về nhà và thấy Warhol đang nói chuyện với mẹ mình (ông sống chung với mẹ). Và hằng ngày Warhol đều gọi điện thoại tới. Cuối cùng Capote kết thúc mọi chuyện: "Anh ta có vẻ như một trong những con người tuyệt vọng mà bạn biết không có thứ gì tình cờ xảy đến. Chỉ là một sự tuyệt vọng, một kẻ thua cuộc bẩm sinh."

Mười năm sau, Andy Warhol, một họa sỹ có nhiều hoài bảo, đã có một sô triển lãm tại phòng tranh Stable ở Manhatan. Trên bốn bức tường là một dãy những những bức tranh in lụa được vẽ theo hình súp đóng hộp của hãng Campell và chai Coca-Cola. Tại buổi khai trương và bữa tiệc sau đó, Warhol đứng qua một bên, nói ít, nhìn chăm chú một cách thẳng thừng. Điều trái ngược giữa Warhol và những họa sĩ đàn anh, những họa sĩ theo trường phái trừu tượng – hầu hết là những tay hám gái, ham uống rượu, đầy hung hăng và ồn ào, những kẻ ăn to nói lớn đã thống trị giới nghệ thuật trong 15 năm qua. Một sự thay đổi từ Warhol – một người hay làm phiền Capote – và cả những người kinh doanh tác phẩm nghệ thuật và những khách quen. Những người phê bình đều bó tay và bị tác phẩm của Warhol hớp hồn; Họ cũng không thể đoán ra làm cách nào mà các họa sĩ cảm nhận được các chủ đề của Warhol. Vị trí của Warhol là gì? Warhol đang cố diễn đạt điều gì? Khi hỏi thì ông nói: "Tôi thích gì thì vẽ đó" hay "Tôi thích súp". Các nhà phê bình phát điên lên với những lý giải của họ: "Làm nghệ thuật như kiểu Warhol chỉ cần thiết khi sống bám vào bí ẩn của thời gian". Buổi triển lãm thành công to lớn, tạo lập ra hình ảnh của Warhol đi tiên phong trong một phong trào mới: Phong trào nghệ thuật tranh pop.

Năm 1963, Warhol mướn một gác xép lớn ở Manhattan, ông gọi đó là Phân Xưởng và sớm trở thành nơi dành cho đám tùy tùng: Một lũ ăn theo, các nam diễn viên và các nghệ sĩ có tham vọng. Đặc biệt vào ban đêm, ở nơi này, Warhol có thể đi tản bộ hay đứng trong góc. Người ta sẽ tụ tập chung quanh Warhol, tranh giành cho được sự chú ý của Warhol, tung ra những câu hỏi và ông ta sẽ trả lời theo cách vô thưởng vô phạt. Nhưng không ai có thể đến gần Warhol, bằng thể xác hay tinh thần, vì Warhol không cho phép. Đồng thời, nếu Warhol đến bên bạn mà không nói với vẻ bình thường "A, xin chào!" thì bạn thật thảm thương. Nếu Warhol không thèm đếm xỉa tới bạn có nghĩa là bạn đã bị cho ra rìa.

Đam mê trong công việc điện ảnh, Warhol chọn những người bạn của ông cho những bộ phim. Để hiệu quả, Warhol đưa họ một mẫu người nổi tiếng theo kiểu mì ăn liền (nổi tiếng trong 15 phút của họ – câu nói của Warhol). Chẳng mấy chốc mà người ta tranh nhau để được phân vai. Ông cho những người phụ nữ ăn mặc đẹp vào những vai ngôi sao nổi tiếng Edie Sedgewick, Viva, Nico. Chỉ cần bám theo Warhol và chịu hợp tác là sẽ trở thành người nổi tiếng. Phân xưởng đã trở thành nơi để gặp mặt và các ngôi sao như Judy Garland và Tenessee Williams sẽ đến dự tiệc ở đó, kề vai sát cánh với Sedgewick, Viva, và người Bô-hê-miêng có địa vị thấp kém hơn mà ông mới kết bạn. Người ta bắt đầu đánh xe Limo chở Warhol đến dự tiệc của họ; chỉ một sự hiện diện của ông cũng đủ biến xã hội thành một phông nền – dù ông ta sẽ đi qua trong im lặng và về sớm.

Năm 1967, Warhol được mời đến thuyết trình ở các trường đại học khác nhau. Ông ta ghét phải nói, đặc biệt là nói về nghệ thuật của chính ông. Ông thấy: "Càng ít nói bao nhiêu thì càng hay bấy nhiêu." Nhưng vì người ta trả tiền hậu hĩnh nên ông không thể nói không. Giải pháp của ông khá đơn giản: Nhờ nam diễn viên Midgette hóa thân thành ông. Midgette tóc đen, da rám nắng, có một phần máu là người da đỏ. Midgette không hề giống tí tẹo nào Warhol. Nhưng Warhol cùng những người bạn lấy phấn trang điểm khuôn mặt Midgette, xịt ít màu bạc lên mái tóc nâu, cho đeo kính đen và mặc quần áo Warhol. Vì Migette không hề biết tí gì về nghệ thuật nên trả lời câu hỏi của đám sinh viên cũng ngắn gọn và kỳ dị như Warhol vậy. Việc đổi vai đã thành công. Warhol vẫn là một hình tượng. Khán giả nghe thuyết trình ngồi xa để có thể bị lừa

là sự có mặt của Warhol và không ai đến gần để lật tẩy sự giả dối này. Ông vốn rất khó truy bắt. Lúc đầu trong cuộc sống, Warhol bị đau khổ vì những cảm xúc phức tạp: Ông mong muốn danh vọng nhưng bản chất ông lại thụ động và hay xấu hổ. Sau này ông nói: "Tôi luôn có một mâu thuẫn bởi vì tôi xấu hổ và tôi hay trầm tư. Mẹ tôi luôn bảo rằng: "Con không được tự cao nhưng hãy để mọi người chung quanh biết tới." Lúc đầu Warhol cố gắng làm cho bản thân hung hăng hơn, ráng sức để thỏa mãn và có tình cảm. Nhưng không mang lại hiệu quả. Sau mười năm vô dụng, Warhol thôi nỗ lực và đầu hàng chính tính thụ động của mình – chỉ để khám phá quyền lực và mệnh lệnh.

Warhol bắt đầu đi theo tiến trình này trong tác phẩm nghệ thuật của ông, các tác phẩm đã thay đổi chóng mặt đầu những năm 60. Những bức vẽ mới về các hộp súp, những con tem màu xanh lá cây, những hình ảnh được nhiều người biết đến không gây tổn hại gì trong ý nghĩa; thật ra ý nghĩa của các bức tranh tuy khó hiểu nhưng lại làm gia tăng sự thích thú. Sự lạnh lùng lôi kéo bạn. Chính sự biến đổi trong nghệ thuật đã làm cho Warhol cũng tự biến đổi bên trong chính mình: Giống như những bức tranh ông vẽ, ông trở nên một bề mặt tinh khiết. Ông tự huấn luyện bản thân biết lùi lại, biết uốn lưỡi ba tấc trước khi nói.

Thế giới có đầy những con người biết nỗ lực, những con người luôn tạo cho mình một sức ép trước bất kỳ công việc gì. Có thể họ đạt được chiến thắng trước mắt, nhưng khi họ ở đỉnh vinh quang thì ngày càng có nhiều người muốn đánh bại họ. Họ không chừa lại chút khoảng không nào nên chẳng thể có sức hút nổi. Người đàn bà đỏm dáng tỏ vẻ lạnh lùng tạo nên khoảng hở khó truy bắt rồi làm người khác phải theo đuổi. Sự lạnh nhạt của họ thật ra chẳng phải là sự lạnh nhạt theo đúng nghĩa của nó mà điều đó truyền đi một thông điệp ngầm là họ thật sự thoải mái và rất thích gần gũi với mọi người, sự im lặng của họ tạo cho bạn nhu cầu muốn họ nói chuyện. Sự dè dặt, vẻ ngoài bất cần đến người khác của họ chỉ khiến chúng ta muốn làm cái gì đó cho họ, khát khao có được một dấu hiệu dù là nhỏ nhất để người đó nhận biết được và có sự quý mến. Những Người đàn bà đỏm dáng nhưng lạnh lùng có lẽ đang phát điên lên để ứng đối – không bao giờ cam kết điều gì nhưng cũng không nói tiếng không lần nào, không cho phép đến gần – nhưng chúng ta thấy bản thân cứ đi về phía họ, bị ghiền bởi vẻ lạnh lùng của họ. Hãy nhớ là: Quyến rũ là một quy trình thu hút con người, khiến cho họ phải đeo đuổi để sở hữu bạn. Tỏ vẻ xa xôi để người ta phải phát khùng lên để giành được sự quý mến nơi bạn. Con người, cũng giống như tự nhiên, ghét sự tách biệt, mà khoảng cách về mặt tình cảm và sự im lặng khiến họ ra sức lấp đầy khoảng trống trải đó bằng những lời nói và sự nóng bỏng của chính họ. Giống trường hợp của Warhol, đứng lùi lại và nhìn họ đấu đá nhau.

Những phụ nữ tự kiêu có được sự mê hoặc lớn đối với cánh đàn ông. Sức quyến rũ của một đứa bé nằm trong giới hạn về tính tự kiêu của nó, tính tự lập cùng với việc không tiếp cận được nó, ngay như sức hút của một loài động vật nào đó không liên quan đến chúng ta, chẳng hạn như loài mèo… Cứ như thể chúng ta ghen tị với sự vui sướng – một vị trí sinh lực không thể chiếm được mà bản thân chúng ta đã từ bỏ.

Đặc điểm nổi bật

Theo quan niệm phổ biến, Những Người Đàn bà đỏm dáng là những người hay đùa cợt, là những chuyên gia trong việc gợi lên ước muốn bằng một vẻ ngoài khêu gợi hay một thái độ lả lướt. Nhưng sự cần thiết thực sự của những Người Đàn bà đỏm dáng thật ra chính là khả năng đánh bẫy tình cảm và giữ nạn nhân của họ lại sau bước khởi đầu đã kích lên điều ham muốn. Đây là kỹ năng đã xếp họ trong hàng ngũ những người đi quyến rũ có hiệu quả nhất. Sự thành công của họ có vẻ hơi kỳ dị, vì họ là những sinh vật sống xa cách và lạnh lùng; bạn nên biết rõ một người thì bạn sẽ cảm nhận được cái lõi bên trong của sự lãnh đạm và sự tự yêu bản thân của Người Đàn bà đỏm dáng. Điều này có vẻ hợp lý khi bạn trở nên ý thức được phẩm chất bạn sẽ thấy qua việc làm thao túng của các Người Đàn bà đỏm dáng này và mất đi hứng thú nhưng thông thường thì ta thấy điều ngược lại. Sau nhiều năm, Napoleon cũng đã ý thức rất rõ cách Josephine thao túng ông. Thế mà ông, người đi chinh phục các quốc gia, một người đa nghi này lại chẳng thể rời bỏ được bà ta.

Để hiểu được quyền lực kỳ lạ của Người Đàn bà đỏm dáng, trước hết bạn phải hiểu được tài sản quan trọng trong tình yêu và ước muốn: Bạn càng đeo đuổi một người thì bạn càng khiến họ phải chạy xa bạn. Gây chú ý quá nhiều chỉ thú vị được trong chốc lát, nhưng làm nhiều quá sẽ dẫn đến bội thực và cuối cùng trở nên đáng sợ. Nó báo hiệu sự yếu đuối và cái túng thiếu, một mối liên kết chán phèo. Chúng ta thường mắc sai lầm thế nào, nghĩ đến sự hiện diện cố chấp sẽ tái bảo đảm. Nhưng Người Đàn bà đỏm dáng có một sự hiểu biết thấu đáo về tính năng động đặc biệt này. Những bậc thầy biết rút lui có lựa chọn, họ ám chỉ đến sự lạnh lùng, đôi khi vắng mặt để khiến nạn nhân họ mất thăng bằng, để ngạc nhiên và hứng thú. Sự rút lui của họ khiến họ thần bí và ta lại thêu dệt trí tưởng tượng về họ. (Mặt khác, quá thân mật có thể hủy hoại hình ảnh chúng ta xây dựng nên). Một lần xa cách là để dàn xếp cho những cảm xúc tiến triển xa hơn; thay vì làm cho chúng ta tức giận thì xa cách làm ta thấy bất ổn. Có lẽ họ thật sự không thích điều đó, có thể chúng ta mất đi hứng thú. Khi tính tự kiêu của chúng ta đang lâm nguy thì chúng ta lại chịu thua Người Đàn bà đỏm dáng chỉ để chứng tỏ là chúng ta vẫn còn ham muốn. Hãy nhớ là: Bản chất của Người Đàn bà đỏm dáng không nằm ở chỗ khiêu khích hay cám dỗ mà nằm ở các bước lùi sau đó – rút lui về mặt tình cảm.

Để chấp nhận quyền lực của Người Đàn bà đỏm dáng, bạn cần phải hiểu thêm một tính cách nữa: Tính kiêu căng. Sigmud Freud đã phân loại "phụ nữ kiêu kỳ" là một típ người có tác động lớn đến cánh mày râu (hầu hết thường bị ám ảnh bởi vẻ ngoài của cô gái). Freud lý giải: Khi còn bé, chúng ta bỏ ngang qua giai đoạn kiêu kỳ – đó là sự cực kỳ khoái trá. Dè dặt và nép mình một cách hài lòng, chúng ta có rất ít cái túng thiếu tâm linh của người khác. Rồi sau đó, chúng ta bị hòa mình vào trong xã hội và được chỉ dạy học cách chú ý đến những người khác – tuy nhiên, chúng ta lại lén lút ước ao có được những ngày đầu đầy đê mê. Người phụ nữ kiêu kỳ làm cho cho một người đàn ông nhớ về thời kỳ đó và khiến anh ta phát ghen. Có lẽ gặp người con gái đó sẽ hồi phục lại cảm giác sống khép mình đó.

Một người đàn ông cũng bị kích thích bởi sự không lệ thuộc của Người đàn bàn đỏm dáng – anh ta muốn được là người làm cô gái phải bị lệ thuộc, để dập tắt tính xốc nổi của cô nàng. Mặc dù, cũng có thể cuối cùng anh chàng đó sẽ thành nô lệ của cô ta, tạo cho cô sự chú ý không ngớt để có được tình yêu của cô, và rồi thất bại. Bởi vì những người Người Đàn bà đỏm dáng không thiếu thốn tình cảm; cô ta tự cung cấp được. Và điều này chính là điều quyến rũ đáng ngạc nhiên. (Thái độ chỉ biết đến bản thân bạn thôi thì bị người khác đọc thấy một cách tinh tế và vô tình.) Kháng cự lại lòng tự trọng, sự tự tin và sự tự phụ rất có sức hút. Bạn càng ít cần đến người khác thì người ta lại càng kéo đến bạn. Hiểu được tính quan trọng của điều này đều có mối liên hệ hết và bạn sẽ thấy sự thiếu thốn của bạn dễ đè nén. Nhưng cũng chớ lẫn lộn giữa sự yêu thích mình với tính kiêu kỳ đầy quyến rũ. Nói dông dài về bản thân mình chính là sự thiếu hấp dẫn nhất, không hề bộc lộ ra sự tự phụ mà lộ ra cái bất ổn.

Theo truyền thống thì người ta thường nghĩ Người Đàn bà đỏm dáng là phụ nữ, và dĩ nhiên là chiến lược qua nhiều thế kỷ là một trong những thứ vũ khí mà phụ nữ dùng để làm nô lệ ước muốn của đàn ông. Một mánh khóe của Người Đàn bà đỏm dáng chính là sự rút lui mặt khoái cảm, và chúng ta nhận thấy phụ nữ dùng đến mánh này qua nhiều lịch sử: Một gái điếm nổi

tiếng ở thế kỷ 17, Ninon de l'Enclos được tất cả những người đàn ông vượt trội nhất của nước pháp ham muốn, nhưng chỉ đạt được quyền năng thực sự khi cô nàng nói rõ là sẽ không ngủ với một người nào nữa theo công việc của cô. Điều này khiến cho những người hâm mộ cô thất vọng, điều cô đã biết làm sao để tệ hơn bằng việc yêu thích nhất thời một người đàn ông, ban tặng anh ta được tiếp xúc với cơ thể cô trong vài tháng, rồi đem anh ta quay trở lại đám người không được thỏa mãn. Nữ hoàng Đệ Nhất của Nước Anh đã phát huy hết mức tinh Người Đàn bà đỏm dáng, chủ tâm khơi lên ham muốn của những cận thần mà không ngủ với ai hết.

Đã từ lâu quyền lực xã hội của người phụ nữ, tính coquette từ từ áp dụng chon nam giới, đặc biệt là những bậc thầy quyến rũ có tiếng của thế kỷ 17 và 18, những người này ganh ghét quyền lực của nữ giới. Một nhà quyến rũ sống ở thế kỷ 17, de Duc de Lauzun, một bậc thầy trong việc gây hứng thú cho phụ nữ, rồi đùng cái tách khỏi họ. Phụ nữ điên cuồng vì ông. Ngày nay, Dạng người đỏm dáng thì không còn thuộc vào giới nào nữa. Trong một thế giới mà cản trở sư đối đầu trực diện, trêu đùa, lạnh lùng, và tách rời có lựa chọn là một quyền năng gián tiếp mà phải xuất chúng lắm mới có thể ngụy trang được chin1hy sự hung hăng của nó.

Người Đàn bà đỏm dáng trước hết phải gây được hứng khởi cho mục tiêu chú ý của họ. Sự thu hút có thể là một thần tượng, có thể gợi cảm, hay bất cứ cái gì mà có thể gây được chú ý. Đồng thời, Người Đàn bà đỏm dáng cũng gửi đi những dấu hiệu để kích thích những phản hồi trái ngược, làm cho mục tiêu của họ cắm sâu hơn vào trong sự bối rối. Trong một cuốn tiểu thuyến về lấy tên các vị anh hùng của nhà văn người Pháp Marivaux thế kỷ 18 có tựa đề: Marianne là một Người Đàn bà đỏm dáng hoàn chỉnh nhất. Đi lễ thì cô mặc đồ trang trọng, nhưng mái tóc hơi rối bùi như không buồn chải đầu. Giữa buổi lễ, cô tỏ vẻ để ý đến lỗi nhỏ này và bắt đầu sửa tóc lại, để lộ cánh tay trần lúc sửa lại tóc, Những việc làm kiểu này, trong nhà thờ ở thế kỷ 18 chưa hế có, nên mọi ánh mắt của đấng mày râu đều nhìn chằm chằm vào cô. Sự căng thẳng này thì có sức mạnh nhiều hơn là cô ta ở bên ngoài hay ăn mặc lòe loẹt. Hãy nhớ là: Lả lướt tự nhiên sẽ để lộ mục đích quá rõ ràng. Tốt hơn hết là cứ lập lờ và thậm chí mâu thuẫn, rối bời đồng lúc với việc bạn kích thích.

Người lãnh đạo tâm linh cao vói nhất, Jiddu Krishnamurti, là một Người Đàn bà đỏm dáng vô tình. Được những người theo thuyết thần trí tôn sùng nhữ là "Người Thầy của thế giới", Krishnamurti cũng là một người ăn mặc diêm dúa. Ông yêu thích cách mặc quần áo thanh lịch và nét đẹp của ma quỷ. Trong cùng lúc, ông sống độc thân, và ghê tởm bị người ta chạm vào. Vào năm 1929 ông đã khiến các người theo thuyết thần trí phải hết hồn khi tuyến bố ông không phải là thần thánh hay bậc thầy gì ráo

Biểu tượng

Cái bóng. Con người không thể chụp tới nó. Cứ đuổi theo cái bóng của bạn thì nó sẽ trốn chạy; quay lưng lại nó thì nó sẽ đi theo bạn… cái bóng cũng là một phần đen tối của một cá nhân, phần khiến họ nên huyền bí. Sau khi đã cho chúng ta sự hài lòng,cái bóng rút lui làm cho ta khao khát nó quay lại, giống như đám mây khát khao ánh nắng mặt trời.

Điểm yếu

Người Đàn bà đỏm dáng đối mặt với một mối nguy hiểm hiển nhiên: Họ đùa giỡn với nhiều cảm xúc đa dạng. Mỗi lần quả lắc đong đưa thì từ tình yêu chuyển sang lòng thù hận. Chính vì thế mà Người Đàn bà đỏm dáng phải chuẩn bị khá kỹ lưỡng mọi thứ. Họ không thể để vắng mặt quá lâu, những cơn giận phải nhanh chóng được theo sau bởi những nụ cười. Những Người Đàn bà đỏm dáng có thể giữ cho những nạn nhân của họ mắc bẫy tình trong môt thời gian dài, nhưng qua quá nhiều tháng, nhiều năm thì tính năng động của nó có thể dần mệt mỏi. Giang Thanh, sau này được gọi là Mao phu nhân, đã dùng đến các kỹ năng của một Người Đàn bà đỏm dáng để bắt cóc trái tim của Mao Trạch Đông, nhưng sau 10 năm trời tranh cãi, những giọt nước mắt và sự lạnh lẽo trở nên khó chịu hơn, và khi mà sự khó chịu đó mạnh hơn tình yêu, thì Mao có thể rởi bỏ. Josephine, một Người Đàn bà đỏm dáng quá ư xuất sắc, có thể thay đổi để thích nghi,, bằng việc dùng trọn một năm trời mà không chơi trò xa cách hay rút lui khỏi Napoleon. Thời gian là mọi thứ. Mặt khác, mặc dù, Người Đàn bà đỏm dáng khơi dậy lên những tình cảm mãnh liệt, việc chia tay chỉ là tạm thởi thôi. Người Đàn bà đỏm dáng là những người thích: Sau thất bại của kế hoạch sã hội, Mao kêu gọi the Great leap forward, Madame Mao có thể lập lại quyền lực của bà dối với người chồng.

Người Đàn bà đỏm dáng lạnh lùng có thể kích thích một lòng căm thù sâu sắc đặc biệt. Valerie Solena là một phụ nữa trẻ rơi vào bùa yêu cảu Andy Warhol. Cô ta đã viêt ra một kịch bản khiến ông buồn cười, và cô tạo ra ấn tượng là anh ta có thê dựng nó thành một bộ phim. Cô ta tưởng tượng mình nổi tiếng. Cô cũng liên quan đến phong trào cảu phái nữ, và khi đó tháng 7/1968, Warhol đùa cợt cô, cô thẳng tiến trút cơn giận đang sôi sực lên cánh đàn ông và bắt ông ta ba lần, suýt giết chết ông.

Trong khoảng thời gian trung bình, con tàu nguy nga của chúng tôi, với lực đẩy của làn gió mạnh, đã nhanh chóng tiến gần đến hòn đảo của Mỹ Nhân Ngư. Nhưng giờ đây cơn gió dịu hẳn, nguồn sức mạnh nào đó làm những cơn sóng trở nên phẳng lặng êm ả và khắp nơi bao trùm một bầu không khí yên tĩnh như tờ. Rời chỗ ngồi của mình, thủy thủ hạ cánh buồm, và ném nó vào khoang tàu, rồi họ cùng ngồi xuống cầm mái chèo và nhịp nhàng khua nước bằng những mái chèo bằng gỗ thông bóng láng. Trong khi đó, tôi lấy một khoanh sáp ong lớn, dùng gươm cắt nhỏ và nhào bóp nó thật mạnh. Chẳng mấy chốc sáp ong trở nên mềm dẻo và âm ấm trong làn nắng của chúa tể Mặt Trời. Tôi gọi từng thủy thủ lại, nhét sáp ong vào tai họ. Sau đó tôi bảo họ trói chặt tay và chân tôi vào cột buồm. Cột xong, họ lại ngồi xuống và tiếp tục khua mái chèo trong dòng nước đen ngòm. Chúng tôi tiếp tục chuyến hành trình êm ả của mình. Khi chúng tôi vừa mới đi trong tiếng gọi của biển cả thì các nàng Mỹ Nhân Ngư cũng phát hiện ra rằng con tàu đang tiến lại gần khu vực văng vẳng giọng hát du dương của họ. Họ cất giọng hát, "Lại gần đây, hỡi người hùng Odysseus lừng lẫy, sự đơm hoa kết trái của tinh thần thượng võ vùng Achaea. Hãy ghé thuyền vào nghỉ ngơi để thưởng thức giọng hát của chúng em. Chưa có thủy thủ nào lái thuyền vượt qua vùng nước này mà không lắng nghe giọng hát du dương tuôn chảy từ bờ môi chúng em…" Giọng hát ngọt ngào lướt êm qua mặt nước, lọt vào tai tôi, và trái tim tôi trỗi lên niềm khát khao được nghe giọng hát đó quá đỗi đến nỗi tôi gật đầu và cau mày ra hiệu cho thủy thủ thả tôi ra.

Homer, tác phẩm "Cuộc hành trình mạo hiểm", Quyển XII, E.V. Rieu dịch

Khó ai có thể cưỡng lại sức quyến rũ của Cleopatra; có một sự lôi cuốn mãnh liệt qua dáng vẻ và giọng nói, kết hợp với sức mạnh đặc biệt trong tính cách của nàng. Sự hấp dẫn lan tỏa qua từng lời nói và cử chỉ của nàng, khiến những kẻ quanh nàng trở nên say đắm. Giọng nói của nàng đem đến niềm khoái cảm thuần túy; nó tựa như một loại nhạc cụ đa thanh âm, giúp nàng có thể truyền tải ngôn ngữ đến với mọi người.

Plutarch, tác phẩm "Những vị tướng thành Rome", Ian Scott-Kilvert dịch.

Sự hấp dẫn tức thời của một bài hát, giọng nói, hay mùi hương. Sự hấp dẫn của con báo với mùi hương thơm ngát… Theo những người La Mã và Hy Lạp cổ đại, con báo là loài động vật duy nhất tỏa ra mùi hương. Nó sử dụng mùi hương này để thu hút và bắt con mồi. Nhưng cái gì trong hương thơm có thể quyến rũ được con mồi?… Yếu tố gì trong bài hát của những nàng Mỹ Nhân Ngư có thể lôi cuốn chúng ta, hay trong vẻ đẹp của khuôn mặt, trong chiều sâu của vực thẳm biển sâu…? Sự quyến rũ nằm trong hình thức bề ngoài thuần túy, chứ không hề nằm trong những dấu hiệu biểu hiện và ý nghĩa của chúng. Đôi mắt quyến rũ chẳng có ý nghĩa gì, chẳng qua chỉ là ánh mắt nhìn chằm chằm, cũng như khuôn mặt trang điểm cũng chỉ là vẻ bề ngoài… Mùi hương của con báo cũng là một thông điệp vô nghĩa – đằng sau mùi hương đó con báo cũng chỉ là con vật vô hình, hệt như người phụ nữ sau lớp hóa trang. Mỹ Nhân Ngư cũng vô hình. Con người luôn say mê thích thú trước những gì được che đậy.

Jean Baudrillard, Quyến rũ

Chúng ta bị lóa mắt trước vẻ trang điểm của người phụ nữ, bởi dung mạo bên ngoài
Tất cả vàng bạc và nữ trang: Thể hiện quá ít về bản chất của những gì chúng ta đang ngắm
Có phải đây là con người thật của cô ta không?
Và (bạn có thể hỏi) con người thật ở đâu giữa lớp vẻ hào nhoáng phong phú bề ngoài
Thế chúng ta có thể tìm thấy đối tượng mà mình say mê không?
Con mắt bị đánh lừa
Bởi sự ngụy trang khéo léo của Tình Yêu.

Ovid, "Phương thuốc của Tình Yêu", Peter Green dịch

Anh ta đang lùa đàn gia súc của mình trên vùng núi Gargarus, đỉnh núi cao nhất của dãy Ida, khi ấy nam thần Hermes, cùng với các nữ thần Hera, Athene và Aphrodite trao cho anh ta quả táo vàng cùng với thông điệp của thần Zeus: "Paris, vì ngươi vừa đẹp trai lại vừa khôn ngoan trong chuyện tình ái, Zeus ra lệnh cho ngươi hãy đánh giá xem ai là nữ thần đẹp nhất". Paris thở dài, "Thôi đành vậy. Nhưng trước hết tôi cầu xin những nữ thần thua cuộc đừng bực mình với tôi. Tôi chẳng qua cũng chỉ là người trần mắt thịt, nên rất có thể phạm sai lầm". Tất cả các nữ thần đều đồng tình và chờ đợi sự quyết định của anh ta. Khi ấy Paris hỏi Hermes, "Chỉ nhìn bề ngoài để đánh giá họ như vầy có đủ chính xác không? Hay họ nên cởi

hết xiêm y?"
"Qui luật của cuộc thi là do ngươi quyết định," Hermes trả lời với một nụ cười bí hiểm.
"Khi ấy, liệu các nữ thần có thuận lòng cởi xiêm y không?"
Hermes bảo các nữ thần làm như vậy, và tế nhị quay lưng lại.
Chẳng mấy chốc Aphrodite đã sẵn sàng, nhưng Athene cứ khăng khăng đòi cởi mỗi cái đai thắt lưng nổi tiếng và tuyệt đẹp, có thể khiến cho mọi người yêu say đắm bất kỳ người nào đeo nó. Aphrodite nói một cách ác ý, "Tốt thôi, ta sẽ làm như vậy, với điều kiện là ngươi phải cởi bỏ cái mũ sắt trên đầu ngươi ra – trông ngươi thật xấu xí nếu không có chiếc mũ".
"Nào bây giờ nếu nàng đồng ý, tôi sẽ phải đánh giá từng người một," Paris thông báo "...lại đây hỡi nữ thần tuyệt đẹp Hera! Mời hai nữ thần kia lui ra ngoài trong chốc lát được không?"
"Hãy ngắm nhìn ta một cách tận tường," Hera nói, nhẹ nhàng xoay người một vòng và để lộ thân hình tuyệt mỹ của nàng, "và hãy nhớ rằng nếu ngươi chọn ta là người đẹp nhất, ta sẽ giúp ngươi trở thành lãnh chúa toàn bộ vùng đất châu Á, và trở thành người đàn ông giàu có nhất trên đời".
"Hỡi nữ thần của tôi ơi, tôi không bị mua chuộc đâu... Rất tốt, cảm ơn. Giờ đây tôi đã nhìn thấy tất cả những gì cần thấy. Nào đến lượt người khác...xin mời nữ thần xinh đẹp Athene!"
"Ta đây," Athene lên tiếng, chân tiến về phía trước một cách có chủ đích. "Nghe này, Paris, nếu ngươi đủ khôn ngoan, hãy để ta đạt giải thưởng, ta sẽ giúp ngươi trở thành kẻ bất khả chiến bại trong mọi cuộc chiến, cũng như thành người đàn ông đẹp trai nhất và khôn ngoan nhất trên trái đất".
"Tôi là một kẻ chăn gia súc hèn mọn, không phải là người lính chiến," Paris nói... "Nhưng tôi hứa sẽ xem xét công bằng về nguyện vọng của nàng. Xong rồi. Giờ đây, nàng có thể tự do mặc xiêm áo và đội mũ vào. Thế nữ thần Aphrodite đã sẵn sàng chưa?"
Aphrodite bẽn lẽn tiến lại gần anh ta, và Paris mặt đỏ bừng bừng vì nàng ta tiến đến sát người anh ta đến nỗi họ gần như chạm vào nhau.
"Xin hãy ngắm nhìn ta một cách chu toàn, đừng bỏ sót thứ gì... ngay khi ta vừa nhìn thấy ngươi, ta tự nhủ lòng mình: 'Không thể tả xiết, sao lại có chàng trai trẻ đẹp nhất trong số đàn ông xuất hiện trên đỉnh Phrygia nhỉ? Tại sao anh ta lại uổng phí cuộc đời nơi vùng núi hoang vu này để lùa đàn gia súc ngu ngốc?'. À, tại sao ngươi là Paris? Tại sao không chuyển đến sống trong một thành phố và hưởng một cuộc sống văn minh? Ngươi mất mát gì mà không cưới một người như nàng Helen của thành Sparta, người cũng xinh đẹp như ta và chẳng kém phần nồng nhiệt?... Bây giờ ta khuyên ngươi nên dạo một vòng quanh Hy Lạp,con trai Eros (Thần Ái Tình) của ta sẽ hướng dẫn cho ngươi. Một khi ngươi đến được thành Sparta, ngươi sẽ thấy rằng Helen yêu ngươi say đắm".
"Thế nữ thần có dám thề điều đó không?," Paris hỏi một cách phấn khởi.
Aphrodite đã thề, và Paris, không cần đắn đo suy nghĩ nữa, trao liền cho nữ thần này quả táo vàng.

Robert Graves, Thần thoại Hy Lạp, tập I

Ta có thể so sánh nàng con gái xinh đẹp này với ai, thật may mắn nếu đó không phải là những nàng Mỹ Nhân Ngư, mà bằng sức hút nam châm của mình đã lôi cuốn những con tàu về phía họ? Vì vậy, ta tưởng tượng rằng chính Isolde đã mê hoặc những suy nghĩ và trái tim vốn cứ ngỡ rằng bản thân chắc chắn không bao giờ bị lay động bởi tình yêu. Và quả thật, hai hình ảnh này – những con tàu lênh đênh phiêu bạt và những suy nghĩ lan man lạc lối – đã thể hiện một sự so sánh rõ nét. Cả hai hiếm khi nào đi theo một con đường thẳng tắp, thường xuyên neo đậu tại những bến cảng xa lạ, và lênh đênh trên những ngọn sóng nhấp nhô. Tương tự, những ham muốn vớ vẩn và niềm khao khát tình yêu tùy tiện cũng trôi dạt giống như một con tàu lênh đênh vô bờ bến. Nàng công chúa trẻ trung quyến rũ này – Isolde nhã nhặn và e lệ – đã lôi cuốn những suy nghĩ thoát ra khỏi những trái tim nơi cất giữ chúng một cách thiêng liêng, y hệt như lực hút nam châm đã kéo con tàu về phía giọng hát của những nàng Mỹ Nhân Ngư. Nàng hát một cách công khai lẫn kín đáo, làm xao xuyến từ đôi tai, ánh mắt cho đến trái tim. Bài hát mà nàng hát công khai tại đây hay ở những nơi khác đều bằng chất giọng ngọt ngào du dương và nhẹ nhàng, ngân vang khắp vương quốc khiến bất kỳ ai nghe thấy cũng rung động tâm hồn. Nhưng bài hát bí ẩn nằm trong chính vẻ đẹp kỳ lạ của nàng – bài hát ẩn chứa một điệu nhạc mê ly thánh thót qua từng ánh mắt, lắng đọng trong

bao tâm hồn quý tộc và bằng phép mầu nhiệm, đã bất ngờ tóm lấy những suy nghĩ, giam cầm chúng, và trói buộc chúng cùng với nỗi khát khao.

Gotteried von Strassburg, Người hát rong, A.T. Hatto dịch

Niềm say mê với những bức tượng và tranh họa, thậm chí còn quan hệ tình ái với chúng chỉ là ảo ảnh trong trí tưởng tượng của con người thời xa xưa, nổi bật nhất là vào thời Phục Hưng. Giorgio Vasari, viết trong phần mở đầu của tác phẩm "Tiểu sử về nghệ thuật" trong di tích cổ, đã kể tường tận về việc con người dám vi phạm luật lệ, lẻn vào những ngôi đền vào ban đêm và làm tình với những bức tượng Thần Vệ Nữ. Vào sáng hôm sau, khi những linh mục bước vào nơi thánh đường tôn nghiêm đã phát hiện ra dấu vết của sự ô nhục còn sót lại trên những bức tượng cẩm thạch.

Lynne Lawner, Cuộc đời của những nàng gái điếm

Sau khi gặp nạn ngoài biển khơi, vào lúc tỉnh dậy Don Juan thấy mình bị trôi giạt vào một bãi biển; và trước mắt anh là một thiếu nữ xinh đẹp.

TISBEA: Hãy tỉnh dậy, hỡi anh chàng đẹp trai nhất trong tất cả đàn ông, và tỉnh lại với chính con người thật của chàng.

DON JUAN: Nếu như biển cả đã nhấn chìm cuộc đời ta thì chính nàng là người cứu sống ta. Nhưng biển cả thật sự đã cứu sống ta để được chết trong tay nàng. Ôi biển cả đã dày vò ta hết lần này đến lần khác, vì khó lắm ta mới thoát khỏi biển nước mênh mông thì nay lại gặp phải nàng – chính là nàng. Tại sao ta lại phải nhét kín tai mình bằng sáp ong, trong khi nàng giết chết ta bằng đôi mắt? Trên biển cả ta còn le lói tia hy vọng sống sót nhưng kể từ nay, ta sẽ chết vì tình.

TISBEA: Hơi thở chàng đang nhịp nhàng trở lại. Chàng từng chịu nhiều đau khổ, nhưng ai đoán biết được những đau khổ mà chàng sắp đem đến cho em?…Em tìm thấy chàng ướt sũng ngay dưới chân em, và giờ đây toàn thân chàng đã được hong khô bên ánh lửa. Chàng hong khô mình khi người ướt sũng, nhưng rồi chàng sẽ làm gì khi người khô ráo trở lại? Chàng hứa sẽ đem đến cho em ngọn lửa nồng ấm;Cầu Chúa phù hộ mong chàng đừng dối gạt em.

DON JUAN: Hỡi người tình kiều diễm của ta, hẳn Chúa trời nên nhấn chìm ta trước khi ta bị thiêu rụi bởi nàng. Có lẽ tình yêu rất khôn ngoan nên đã ép ta uống bụng nước no nê trước khi ta cảm nhận được bàn tay nóng ấm của nàng. Nhưng ngọn lửa tình của nàng quá nóng bỏng đến nỗi dầu ta đang ở trong nước vẫn bị thiêu rụi như thường.

TISBEA: Chàng vẫn còn lạnh lắm phải không?

DON JUAN: Bởi hầu như ngọn lửa đang bị nàng nắm giữ.

TISBEA: Chàng khéo ăn khéo nói quá!

DON JUAN: Nàng thấu hiểu cõi lòng ta biết dường nào!

TISBEA: Cầu Chúa phù hộ mong chàng đừng dối gạt em.

Tirso De Molina, Gã ăn chơi ở thành Seville, Adrienne M. Schizzano và Oscar Mandel dịch

Hài lòng với thành công đầu tiên của mình, tôi quyết định lợi dụng sự hòa giải vui vẻ này. Tôi gọi họ là vợ yêu quý, bạn đồng hành trung hành, hai con người được được Thượng đế ban xuống để mang niềm hạnh phúc đến cho cuộc sống của tôi. Tôi tìm cách khiến họ kiêu hãnh và khơi dậy trong họ những niềm khao khát về sức mạnh mà tôi biết, nguồn sức mạnh giúp tôi xua tan bất kỳ ý nghĩ nào trái với kế hoạch của tôi. Người đàn ông tài ba này – kẻ biết làm thế nào để truyền từng chút hơi nóng của tình yêu vào trong cảm nhận của người đàn bà tiết hạnh đoan chính nhất này – thì tin chắc rằng chẳng mấy chốc anh ta sẽ là người chủ tuyệt đối của trí óc và cơ thể của cô ta; bạn không thể suy nghĩ khi bạn không thể giữ bình tĩnh và thấu tình đạt lý; và hơn thế, những nguyên tắc của sự không ngoan dù đã được khắc sâu trong tâm trí, nhưng vào lúc đó vẫn bị xóa bỏ khi trái tim chỉ khao khát mỗi niềm khoái cảm – niềm khoái cảm có quyền năng ra lệnh và buộc trái tim con người phải tuân theo. Nhưng đàn ông từng trải trong tình trường này hầu như lúc nào cũng thành công – thành công ở nơi mà anh ta chỉ là một người nhút nhát bẽn lẽn và nơi những cuộc tình tan vỡ…

Khi tôi đưa hai người đàn bà của mình vào trạng thái phóng túng buông thả mà tôi muốn, tôi đã bộc lộ một niềm khao khát háo hức hăm hở hơn; mắt họ rạng rỡ; tôi tiếp tục vuốt ve âu yếm họ; và rõ ràng, sự cưỡng lại của họ trỗi lên trong giây lát ngắn ngủi, sau đó họ đã làm theo những gì tôi khao khát. Tôi đề nghị rằng lần lượt từng người sẽ theo tôi đi vào căn

buồng hấp dẫn bên cạnh, nơi tôi muốn họ thật sự cảm thấy ngưỡng mộ. Cả hai vẫn giữ im lặng.
"Các em do dự ư?" Tôi nói với họ. "Anh sẽ thấy ai trong số hai em là người gắn bó với anh hơn. Người nào yêu anh hơn sẽ là người đầu tiên đi theo người yêu của mình – người mà em ao ước được chứng tỏ tình cảm của mình…"
Tôi biết rằng nàng là người con gái khắt khe về đạo đức, đồng thời tôi cũng nhận ra rằng sau vài sự phản kháng yếu ớt, đến lúc này nàng hoàn toàn đầu hàng, phó mặc cho tôi muốn làm gì thì làm. Người con gái này cũng có vẻ bằng lòng mãn nguyện như bao người đàn bà mà tôi từng trải qua trước đây; nàng quên mất rằng nàng đang phải chia sẻ tôi [cùng với quý bà Renaud]…
[Đến lượt quý bà Renaud bước vào]… quý bà Renaud đã đáp lại bằng sự rung động mạnh mẽ thể hiện rõ cảm giác mãn nguyện của mình, và chỉ rời khỏi đó sau khi liên tục nói rằng: "Đúng là người đàn ông tuyệt vời! Đúng là người đàn ông tuyệt vời! Thật ngạc nhiên biết bao! Giá mà anh ta là người tình chung thủy thì bạn đã có thể vui vẻ biết bao lần với anh ta rồi!"

Đời tư của Công tước Thống chế Richelieu, F.S. Flint dịch

Những thành công nổi tiếng của anh ta trên tình trường, thậm chí còn vang dội hơn cả giọng nói kỳ diệu lôi cuốn của người đàn ông nhỏ thó, đầu hói với chiếc mũi thô kệch này, trải dài theo anh ta là một đoàn người bị mê hoặc – những người phụ nữ giàu có với nỗi đau khổ dằn vặt. D'Annunzio đã thành công trong việc khôi phục lại huyền thoại của nhà thơ lãng mạn người Anh – Byron: Khi anh ta đi ngang qua những người phụ nữ ngực căng tròn, với dáng đứng hệt như đang chờ đợi danh họa nổi tiếng Boldoni vẽ – những công nương và diễn viên, những quý bà Nga quyền uy và thậm chí cả những người vợ thuộc tầng lớp trung lưu vùng Bordeaux – tất cả đều tự nguyện dâng hiến cuộc đời cho anh ta.

Philippe Jullian, Ông hoàng thẩm mỹ: Bá tước Robert de Montesquiou, John Haylock và Francis King dịch.

Tóm lại, không gì ngọt ngào bằng cảm giác chiến thắng trước sự Phản Kháng của một Người Đẹp; trong đó tôi ấp ủ Tham Vọng của Kẻ Chiến Thắng, người liên tục bay từ Chiến Thắng này đến Chiến Thắng kia, và có thể không bao giờ cho phép đặt bất kỳ giới hạn nào đối với những Ước Muốn của mình. Không gì có thể cản trở được Sự Mãnh Liệt của những Khát Vọng trong tôi; Trái Tim tôi dành cho cả Thế Giới; và giống như Alexander Đại Đế, tôi có thể mong ước vươn đến những Thế Giới Mới, nơi có thể mở rộng những Cuộc Chinh Phục Tình Ái của mình.

Moliere, Don John hay Kẻ Ăn Chơi Phóng Đãng, John Ozell dịch.

Trong số nhiều cách thức vận dụng hiệu quả tác động của Don Juan lên đàn bà, thì cách thức của người anh hùng có sức hấp dẫn mạnh mẽ này xứng đáng được xem là nổi bật nhất, vì nó minh chứng cho một sự thay đổi kỳ lạ trong cảm giác của chúng ta. Don Juan không phải là người hấp dẫn mạnh mẽ đối với phụ nữ cho đến thời đại La Mã, và tôi dám chắc rằng nó chính là một đặc điểm do chính người phụ nữ tưởng tượng ra đã khiến anh ta nổi tiếng như vậy. Khi phụ nữ lên tiếng khẳng định điều đó và thậm chí nó còn là chủ đề thống trị trong văn chương, Don Juan đã tiến hóa dần thành mẫu người lý tưởng của phụ nữ hơn là của đàn ông… Ngày nay Don Juan chính là giấc mơ của người đàn bà về một người tình lý tưởng – phù du nhất thời, nồng nhiệt, và liều lĩnh. Anh ta đem đến cho người phụ nữ một khoảnh khắc khó quên, một sự tán dương cao quý về thú nhục dục mà cô ta thường không thấy ở chồng mình – những người chồng luôn cho rằng đàn ông thì thô tục và đàn bà thì tâm linh. Như số mệnh an bài, Don Juan cũng có thể là giấc mơ của vài người đàn ông; nhưng được làm vui lòng anh ta lại chính là giấc mơ của bao phụ nữ.

Oscar Mandel, Huyền Thoại về Don Juan, Nhà hát Don Juan.

Nếu thoạt đầu một cô gái chẳng tạo ấn tượng sâu sắc gì với ai thì thông thường cũng chẳng có ai thèm muốn cô ta. Nhưng một khi cô ta biến mình thành người tình lý tưởng thì bất kể người đó từng trải bao nhiêu, anh ta vẫn bị chinh phục như thường.

Soren Kierkegaard, Nhật Ký của Kẻ Quyến Rũ, Howard V. Hong và Edna H. Hong dịch

Một người tình lý tưởng sẽ cư xử một cách tao nhã dù là vào buổi bình minh hay cũng như vào bất kỳ lúc nào khác. Anh ta kéo lê thân mình ra khỏi giường với một vẻ mặt buồn bực. Người phụ nữ thúc giục anh ta, "Đi nào, anh bạn, trời sáng rồi. Anh không muốn ai đó nhìn thấy anh ở đây chứ". Anh ta thở dài, như thể muốn nói rằng đêm qua không đủ dài và rằng anh ta cảm thấy vô cùng đau khổ khi phải rời đây. Hơn nữa anh ta cũng chẳng buồn kéo quần lên. Thay vào vào đó, anh ta tiến gần đến người phụ nữ và thì thầm điều gì đó chưa kịp nói vào tối qua. Thậm chí khi đã mặc quần áo chỉnh tề rồi, anh ta vẫn cứ nấn ná không chịu cột khăn thắt lưng.

Vào lúc này anh ta đã vén rèm lên, và đôi tình nhân đang đứng kề nhau cạnh cửa sổ, trong khi đó anh ta vẫn cứ tỉ tê rằng anh ta cảm thấy kinh hãi biết bao khi nghĩ đến ngày mai – khi mà họ phải xa nhau rồi. Sau đó anh ta đi trốn. Người phụ nữ nhìn dõi theo anh ta, và khoảnh khắc chia tay vẫn đọng mãi trong ký ức của cô như là một trong những kỷ niệm đẹp nhất trong đời.

Quả thật, sự quyến luyến của người phụ nữ nào đó với người đàn ông phụ thuộc phần lớn vào sự tao nhã lãng mạn của buổi tiễn biệt. Khi anh ta nhảy ra khỏi giường, chạy hối hả quanh phòng, vội vã cột chặt dây thắt lưng quần, xăn tay áo, nhét đồ dùng cá nhân vào phía trước ngực áo choàng – khi ấy chắc chắn người phụ nữ sẽ bắt đầu căm ghét anh ta.

Quyển sách gối đầu của Sei Shonagon, Ivan Morris biên dịch.

Trong suốt những năm đầu thập niên 1970, nhằm chống lại một nền chính trị hỗn loạn, bao gồm sự thất bại của Mỹ trong cuộc chiến tranh Việt Nam và sự sụp đổ của tổng thống Richard Nixon trong vụ bê bối Watergate, phong trào "thế hệ hôm nay" nổi dậy – và [Andy] Warhol đã hiện diện ở đó để dựng lên tấm gương soi cho họ. Không giống như những kẻ chống đối quá khích nhằm thay đổi xã hội thối nát vào những năm thập niên 1960, những "cái tôi" vị kỷ của phong trào này phải hoàn thiện bản thân, và luôn "giữ mối liên lạc" với cảm giác của bản thân. Họ rất chăm chút đến hình thức bề ngoài, sức khỏe, phong cách sống, và tài khoản ngân hàng của mình. Andy đã phục vụ cho tính vị kỷ và kiêu căng của họ bằng cách tự nguyện làm một họa sĩ vẽ chân dung. Vào những năm cuối thập kỷ này, anh ta được quốc tế công nhận như là một trong những họa sĩ ảnh chân dung hàng đầu của thời đại…

Warhol đã tặng cho khách hàng của mình một sản phẩm vô cùng mỹ mãn: Một bức chân dung tuyệt vời, và tôn vinh vẻ đẹp, do chính tay một danh họa nổi tiếng vẽ. Ban tặng một vóc dáng đầy quyến rũ, thậm chí cho cả những người nổi tiếng có khuôn mặt đẹp nhất, anh ta đã biến đổi chủ thể của mình, để họ xuất hiện trong vẻ bên ngoài đẹp mê hồn; thể hiện khuôn mặt của họ như anh ta nghĩ rằng họ muốn được thấy và được nhớ như thế. Bằng cách tinh lọc những đặc điểm tốt đẹp của người đang được vẽ qua bức tranh lụa và cường điệu nhân cách hoạt bát lôi cuốn của họ, anh ta cho phép họ bước đến mức độ sinh tồn hoang đường và riêng biệt hơn. Người ta có thể sở hữu sự giàu có và quyền lực trong cuộc sống hằng ngày, nhưng việc đặt mua một bức chân dung do Warhol vẽ chắc chắn cho thấy người được vẽ cũng có ý định đảm bảo danh tiếng được lưu truyền. Tranh chân dung của Warhol không phải là những tài liệu mang tính hiện thực về những khuôn mặt đương thời vì chúng là những hình tượng của người phác họa đang chờ đợi sự ngưỡng mộ của thế hệ tương lai.

David Bourdon, Warhol

Trong suốt những thế kỷ này phụ nữ đã phụng sự như tấm gương soi với năng lực thần kỳ có thể phản chiếu hình tượng người đàn ông với kích cỡ gấp hai lần bình thường.

Virginia Woolf, Căn phòng riêng

Ngày kia một cậu bé chào đời như là kết quả của mối tình giữa nam thần Hermes và nữ thần tình ái Aphrodite, và cậu bé được nuôi dưỡng bởi những nữ thủy thần trong hang động thuộc dãy Ida. Nhìn vẻ bề ngoài cậu bé trông rất giống cha và mẹ của mình. Ngay cả cái tên Hermaphroditus của cậu cũng là sự kết hợp giữa tên của họ. Ngay khi tròn 15 tuổi, cậu ta đã rời bỏ ngọn đồi nơi sinh ra và dãy Ida nơi cậu lớn lên để đi đây đi đó đến những miền đất xa xôi, tận hưởng niềm vui tuyệt đối… Cậu đi mãi đến tận những thành phố của nước Lycia, và tiếp tục đến ở nhờ nhà những cư dân thuộc vùng Caria cư ngụ gần đó. Tại đây, cậu ta phát hiện ra một hồ nước với làn nước trong đến mức cậu có thể nhìn thẳng xuống tận đáy…Dòng nước trong suốt như pha lê, và bờ hồ phủ đầy cỏ xanh mơn mởn. Nữ thần sông núi Salmacis đang cư ngụ ở đó… Nữ thần thường nhặt hoa rơi, và một lần khi đang tham gia thú vui tiêu khiển này thì bất chợt nàng bắt gặp chàng trai Hermaphroditus này. Ngay cái nhìn đầu tiên, nữ thần đã khao khát được sở hữu cậu ta… Nàng cất lời gọi cậu ta, "Hỡi cậu bé đẹp trai, chắc chắn chàng xứng đáng được xem như một vị thần. Nếu vậy, phải chăng chàng là Thần Ái Tình?…Nếu chàng đã đính ước với người con gái khác rồi, hãy để ta chôn vùi tình yêu của ta dành cho chàng tận đáy trái tim; nhưng nếu chàng chưa từng hẹn ước với ai, ta nguyện làm người con gái của lòng chàng, và cầu mong chúng ta sẽ sống trọn đời hạnh phúc bên nhau". Nữ thần không nói gì thêm, nhưng chàng trai đỏ bừng hai má vì cậu ta chẳng biết tình yêu là gì. Thậm chí cả người cậu đỏ rựng lên: Hai gò má trông như hai quả táo chín, treo lơ lửng trong một vườn cây đầy nắng. Nữ thần cũng thoáng chút sắc đỏ thẹn thùng ẩn dưới sự rạng rỡ của nàng… Nữ thần liên tục đòi hỏi những nụ hôn như chị với em, và cố gắng choàng cánh tay của nàng quanh cái cổ trắng ngà của cậu ta. Cậu ta thét lên, "Ngừng lại đi, nếu không tôi sẽ chạy thật xa, rời bỏ nàng và nơi đây mãi mãi". Salmacis hoảng vía vội nói, "Hỡi chàng trai xa lạ, ta xin nhường lại chỗ cho chàng, ta hứa không quấy rầy chàng nữa", rồi nàng ta quay lưng giả vờ như bỏ đi… Khi đó, cứ ngỡ rằng chỉ còn một mình và không bị ai để ý, cậu thong thả đi tản bộ, rồi cậu ngồi trên bãi cỏ xanh um và nhúng những ngón chân của mình vào làn nước gợn lăn tăn – sau đó cậu ta nhúng chìm cả bàn chân ngập cho đến mắt cá. Không thể cưỡng lại sự cám dỗ bởi làn nước mát lạnh, cậu ta nhanh chóng cởi bỏ quần áo bên ngoài, để lộ thân hình trẻ trung của mình. Nhìn thấy cảnh đó, Salmacis bị mê mẩn ngay tức khắc. Nàng nung nấu khát vọng được sở hữu vẻ đẹp thoát y của cậu ta, và đôi mắt nàng ngời sáng hệt như mặt trời rực lửa… Khi ấy, nàng ta ao ước được ôm chầm lấy cậu ta, và cảm thấy rất khó để kiềm chế cơn cuồng loạn của mình. Hermaphroditus, vỗ lòng bàn tay vào người, rồi lao nhanh vào dòng suối. Đầu tiên cậu ta giơ một cánh tay lên, sau đó giơ tiếp cánh tay kia, và thân hình của cậu ta lấp lánh trong làn nước trong veo, y như thể có ai đó đã đặt một bức tượng màu ngà hay những bông huệ trắng trong cái ly thủy tinh trong suốt. "Ta đã thắng rồi! Chàng đã thuộc về ta!", nữ thần mừng rỡ hét lên, đồng thời vứt bỏ quần áo của mình, và lao vào giữa dòng nước. Cậu ta kháng cự lại, nhưng nàng ta đã ôm chầm và tranh thủ hôn cậu ta trong khi cậu ta đang cố sức giãy nãy. Rồi nàng luồn tay bên dưới, vuốt ve bờ ngực miễn cưỡng của cậu bé mới lớn, và đu chặt vào người cậu ta, khi thì bên này khi thì bên kia. Cuối cùng, bất chấp cả mọi nỗ lực của cậu ta để thoát khỏi vòng tay của nữ thần, nàng ta vẫn cứ quấn chặt vào cậu ta, giống hệt như một con rắn đang bị tha bổng lên không trung bởi vua của loài chim: Khi bị treo lơ lửng từ mỏ của chim ưng, con rắn cuộn tròn quanh đầu và móng vuốt của con chim và dùng cái đuôi cản trở đôi cánh đang đập của nó… "Chàng có thể phản kháng, hỡi chàng trai tinh nghịch của ta, nhưng chàng không thể thoát khỏi tay ta đâu. Chàng chính là món quà mà các vị thần đã ban tặng cho ta, và chẳng gì có thể ngăn cách chàng khỏi ta, hay bắt ta từ bỏ chàng". Lời cầu nguyện của nàng đã nhận được ân huệ từ các vị thần vì khi họ nằm xuống cùng với nhau, cơ thể họ quyện vào nhau, và hai người hòa thành một. Hệt như một người làm vườn khi chiết ghép một cái cành vào thân cây, sau đó trồng xuống đất, họ sẽ thấy chúng hợp nhất với nhau và cùng nhau phát triển. Vì vậy, khi tay chân của họ ghì chặt với nhau, nữ thần và chàng trai không còn là hai người riêng rẽ, mà đã hợp nhất thành một thể duy nhất, mang bản chất lưỡng giới, mà không thể gọi là đàn ông hay đàn bà, mà dường như là cả hai, mà cũng chẳng thuộc giới tính rõ ràng nào.

OVID, Sự biến hình, Mary M. Innes dịch

Tính cách thích ăn diện, theo quan điểm của nhiều người thiếu suy nghĩ, thậm chí không phải là một sở thích thái quá trong hình thức bề ngoài và vẻ lịch lãm của quần áo và trang

sức. Đối với những người thích ăn diện thật sự, những điều này chỉ là biểu hiện cho nhân cách quý phái ưu việt của anh ta…Chuyện gì sau đó, phải chăng đây chính là niềm say mê đã biến thành một tín ngưỡng, và tạo nên những kẻ "thích ăn diện" độc tài khôn khéo? Vậy nguyên tắc bất thành văn mà đã hình thành nên một đẳng cấp quá kiêu căng ngạo mạn này là gì? Trên tất cả, nó chính là một nhu cầu tha thiết để có được sự mới lạ, nhưng vẫn nằm trong ranh giới rõ ràng của quy ước xã hội. Đó cũng chính là niềm thích thú được đem đến sự ngạc nhiên, và sự mãn nguyện tột độ cho những người chưa bao giờ biết đến cảm giác ngạc nhiên.

Charles Baudelaire, Người thích ăn diện, Richard Davenport-Hines biên tập

Bên cạnh những ưu điểm nổi bật như năng lực chính trị, tài hùng biện, sự thông minh, và hoài bão cao quý, Alcibiades đã sống một cuộc đời trong sự giàu sang xa hoa tột độ, chứng nghiện ngập, sự ăn chơi trác táng và thái độ xấc xược. Anh ta ăn mặc giống như đàn bà, thường đi dạo ngang qua khu chợ trong chiếc áo choàng tím dài lê thê, và tiêu xài xả láng. Anh ta đã cho người cắt bỏ tầng trên của con tàu chiến 3 tầng để anh ta có thể ngủ thoải mái hơn, và dùng dây thừng để treo móc chăn màn, còn hơn là vứt vung vãi trên ván sàn thô cứng. Anh ta còn có một cái khiên bằng vàng, và được trang trí với hình tượng của thần Ái Tình cầm trong tay tia chớp, chứ không phải những hình vẽ cổ xưa. Những người đàn ông có vai vế trong xã hội Athens bấy giờ nhìn tất cả những biểu tượng này với vẻ ghê tởm và phẫn nộ. Và họ cảm thấy rất bực mình trước những hành vi vô tổ chức và khinh xuất ngạo mạn của anh ta – những hành vi mà dường như đối với họ rất ghê tởm và thể hiện thói quen của một kẻ độc tài tàn bạo. Cảm giác của mọi người đối với anh ta được thể hiện khéo léo trong những lời của Aristophanes – nhà viết hài kịch Hy Lạp cổ – như sau: "Họ khao khát anh ta, họ căm ghét anh ta, không không thể làm gì nếu không có anh ta…"

Sự thật rằng sự tài trợ của anh ta đối với công chúng, sự hào phóng không gì sánh nổi của anh ta đối với tiểu bang, danh tiếng của dòng họ, khả năng hùng biện và sức mạnh thể chất và vẻ điển trai của anh ta… Tất cả kết hợp lại với nhau khiến người dân Athen sẵn sàng tha thứ cho mọi hành động khác của anh ta, đồng thời họ không ngừng tìm ra những lời ngụy tạo cho sự trụy lạc của anh ta, và che giấu nó bên dưới tinh thần trẻ trung vui vẻ và hoài bão đáng kính của anh ta.

Plutarch, Cuộc đời của Alcibiades. Những thăng trầm của dân chúng Athens: Cuộc đời của chín nhân vật nổi tiếng ở Hy Lạp, Ian Scott-Kilvert dịch

Luồng ánh sáng tỏa rực rỡ từ phía xa – hắt lên sự hấp dẫn của một người đàn ông trong chiếc váy lót của phụ nữ, trong nhật ký của Abbé de Choisy – một trong những người "ái nam ái nữ" nổi tiếng trong lịch sử, người mà chúng ta sẽ nghe nhiều hơn ở phần sau. Abbé, một giáo sĩ tại Paris, là một kẻ giả trang liên tục trong lớp quần áo của phụ nữ. Anh ta sống vào thời vua Louis XIV, và là một người bạn tốt của em trai của Louis, cũng là một người có niềm say mê điên cuồng với quần áo phụ nữ. Một tiểu thư trẻ tên Charlotte đã yêu anh ta say đắm, cảm thấy vô cùng phấn khởi và bỏ nhiều công sức để được ở cùng anh ta, và khi cuộc tình của họ trở thành một mối quan hệ yêu đương bất chính, Abbé đã hỏi Charlotte về việc cô ta đã bị chinh phục như thế nào…

"Em đứng đây mà không hề ý thức rằng mình đang đứng trước một người đàn ông. Em chẳng thấy gì ngoài một người phụ nữ đẹp tuyệt trần, và tại sao lại ngăn cấm em yêu anh? Váy áo của phụ nữ thật hữu ích và hiệu quả biết dường nào! Ẩn sau lớp váy áo đó vẫn là trái tim của một người đàn ông – trái tim đã gây rung động mạnh mẽ đối với bao phụ nữ, thì mặt khác, tất cả vẻ quyến rũ của phái đẹp cũng cuốn hút chúng em, và ngăn cản chúng em cảnh giác đề phòng."

C.J. Bulliet, Thần vệ nữ Castina

Beau Brummell được xem như lập dị và bệnh hoạn trong niềm say mê mà anh ta dành cho lễ rửa tội hằng ngày. Cứ mỗi sáng anh ta bỏ ra tới năm tiếng trong toilet để ngắm nghía chải chuốt, một tiếng để kéo lần lần chiếc quần da hoẵng bó sát của mình, một tiếng với người thợ cắt tóc và hai tiếng để thắt và gấp nếp một loạt cà vạt bằng hồ bột cho đến khi nào anh ta thấy hài lòng. Nhưng trước khi làm những chuyện này, anh ta đã bỏ ra hai tiếng để ngâm mình trong sữa tắm, nước và nước hoa Cologne… với sự hăng hái và lòng nhiệt tâm. Beau Brummell nói rằng anh ta chỉ sử dụng bọt rượu sâm banh để đánh bóng đôi giày da của mình

vốn được sản xuất từ vùng Hesse của nước Đức. Anh ta sở hữu 365 hộp đựng quần áo chỉ phù hợp trong mùa hè, mà hoàn toàn không thể mặc nổi vào mùa đông. Đôi găng tay vừa khít vì anh ta giao việc cắt may cho hai công ty – một chuyên cắt may cho những ngón tay và một chuyên cắt may cho riêng ngón tay cái. Tuy nhiên, thỉnh thoảng, có những người cũng hoàn toàn không thể chịu nổi sự độc tài trong thói quen trau chuốt của chính mình. Một người tên Boothby đã tự tử và để lại một lá thư tuyệt mệnh nói rằng anh ta không còn có thể chịu đựng nổi sự nhàm chán của việc cài khuy áo vào rồi lại mở khuy áo ra.

Trò chơi của trái tim: Hồi ký của Harriette Wilson, Lesley Blanch biên tập

Phong cách quý phái mà [Người Thích Ăn Diện] đã hình thành để có thể trở thành một hoàng thân thật sự là do Người Thích Ăn Diện học hỏi được từ chính phụ nữ, những người dường như được sinh ra để đảm nhận vai trò này. Chính phần nào nhờ vào phong cách và phương pháp này của người phụ nữ mà Người Thích Ăn Diện có thể nổi bật hẳn lên. Và dĩ nhiên anh ta đã khiến phụ nữ tán thành và ủng hộ sự xâm lấn phẩm chất này… Người Thích Ăn Diện có gì đó giả tạo và lưỡng giới trong tính cách bản thân, chính điều này đã làm cho anh ta có năng lực quyến rũ vô hạn.

Juies Lemaitre, Những người đương thời

Tuổi tác có một sự thu hút lớn và thường gây bối rối cho nam giới. Bất cứ khi nào họ thất vọng với những gì xung quanh họ thì điều này thường xảy ra. Họ quay về quá khứ và hy vọng rằng lúc này họ sẽ chứng tỏ sự thật về giấc mơ cháy bỏng của thời kỳ vàng son của họ. Họ có thể sẽ bị thu hút bởi thời thơ ấu của mình được hiện diện đối với họ bởi ký ức không quá vô tư như là một thời kỳ hạnh phúc vô biên của họ.

Sigmund, tuyển tập tâm lý học, quyển 23

Khi Hermes được sinh ra ở Mount Cyllene, mẹ của anh ta Maia đặt anh ta trong một dây đai trên cái quạt nhưng anh ta lớn lên thành một cậu bé một cách nhanh chóng đến ngạc nhiên khi bà ta quay trở lại tìm một chuyến phiêu lưu. Đến Pieria, nơi Apollo đang chăn một đàn bò, anh ta quyết định trộm chúng. Tuy nhiên, sợ bị phát hiện ra bởi dấu chân của chúng, anh ta nhanh chóng làm một số giầy từ vỏ cây sồi ngã và cột chúng lại bằng cỏ được bện chặt vào chân của đàn bò mà anh ta sẽ dẫn đi vào buổi tối dọc theo con đường. Apollo phát hiện ra mất bò nhưng chính sự lừa dối của Herme đã phản bội lại anh ta và mặc dù anh ta đi xa đến Pylus về hướng Tây và sẽ đến Onchestus ở hướng đông nhưng cuối cùng anh ta bắt buộc thưởng cho việc bắt được tên trộm. Silenus và những thần rừng của anh tham lam phần thưởng nên đã chia ra các hướng khác nhau để đi theo dấu vết của tên trộm nhưng trong một thời gian dài họ vẫn không tìm ra tên trộm. Cuối cùng, một nhóm người trong họ đi ngang qua Arcadia, họ nghe được âm thanh bị nghẹn lại y như là họ chưa bao giờ nghe trước đây và có một người con gái đẹp tên Cyllene từ cửa hang nói với họ rằng có một đứa trẻ có tài nhất gần đây đã được sinh ra ở đó mà cô đang chăm sóc cho đứa bé như một người y tá: Đứa bé đã tạo nên một nhạc cụ khéo léo từ vỏ của một con rùa và một số lòng bò mà đứa bé dùng nó để ru mẹ ngủ. Thần rừng nhìn vào hai da sống được kéo ra từ hang và hỏi: “Đứa bé lấy ruột bò từ ai?” Cyllene hỏi: “Ông buộc tội đứa trẻ nghèo đó là tên ăn trộm à? Họ đã có những lời khó nghe qua lại với nhau. Vào lúc đó, Apollo đến và đã phát hiện ra diện mạo của tên ăn trộm bằng cách quan sát cử chỉ của một con chim cánh dài. Bước vào hang, anh ta đánh thức Maia và nói với cô ta một cách gay gắt rằng chắc Hermes đã giữ những con bò trộm. Maia chỉ vào đứa bé vẫn được quấn trong sợi dây đay của anh ta và giả vờ ngủ. Maia thét lên: “Thật là một việc đỗ thừa ngu xuẩn”. Nhưng Apollo đã nhận ra hai da sống. Anh ta nhấc Hermes lên và mang anh đến Olympus và đã đổ lỗi cho anh ta là người ăn trộm, đưa cho anh ta coi hai cái da sống như là bằng chứng. Zeus miễn cưỡng tin rằng con trai nhỏ của anh ta là một tên ăn trộm, khuyến khích bé trai bào chữa tội nhưng Apollo sẽ không bị cản ngăn và cuối cùng Hermes trở nên yếu ớt hơn và bối rối. Anh ta nói: “Tốt lắm, nếu đến đây với tôi, anh sẽ có đàn bò”. Tôi chỉ giết có 2 con bò nhưng tôi đã cắt ra và chia thanh 12 phần tượng trưng cho sự hy sinh của 12 vị thần”. Apollo hỏi: “Mười hai vị thần nào?”. Hermes từ tốn trả lời: “Người hầu của ông, thưa ông”. “Tôi không ăn quá phần của tôi mặc dù tôi rất đói và đã nướng phần còn lại”. Hai vị thần [Hermes và Apollo] trở về Mount Cyllene, nơi Hermes chào đón mẹ anh ta và tìm một thứ gì đó mà anh ta đã cất giấu dưới tấm thảm da cừu. Apollo hỏi: “Anh để gì ở

đó vậy?" Hermes trả lời bằng cách chỉ cây đàn lia mới được làm bằng vỏ rùa và đàn một điệu trầm bổng bằng miếng gảy đàn mà anh ta cũng vừa mới khám phá ra đồng thời ca tụng quý tộc, trí thông minh và rộng lượng của Apollo mà anh ta đã từng được ta thứ. Anh ta đã đưa Apollo niềm hạnh phúc và sung sướng đến Pylus, chơi đàn bằng tất cả mọi cách và ở đó đã trả lại cho anh ta đàn gia súc còn lại mà anh ta đã giấu trong hang. "Có một sự giao kèo". Apollo la lên. "Anh giữ đàn bò và tôi chơi đàn lia. Hermes nói "Đồng ý". Và họ đã bắt tay với nhau… Apollo đã đưa đứa bé trở lại Olympus và kể cho Zeus nghe tất cả mọi chuyện đã xảy ra. Zeus cảnh báo Hermes rằng từ nay trở đi anh ta cần tôn trọng quyền sở hữu về bài hát và không được nói dối một cách thẳng thừng. Nhưng anh ta không thể không cười: Anh nói: "Dường như bạn là một vị thần nhỏ khéo léo, có tài hùng biện và thuyết phục". Hermes nói: "Hãy làm cho tôi trở thành sứ giả của anh"."Và tôi sẽ chịu trách nhiệm an toàn cho tất cả những tài sản thiêng liêng và chẳng bao giờ nói dối mặc dù tôi không thể hứa luôn luôn hoàn toàn nói thật". Zeus mỉm cười nói rằng: "Không mong đợi ở anh điều đó". Zeus đưa cho anh ta một nhóm người của sứ giả với những dây ruy băng trắng cần được tôn trọng. Một cái nón tròn chống mưa và một đôi dép bằng vàng có cánh sẽ đưa anh ta cuốn nhanh theo chiều gió.

Robert Graves, Thần thoại Hy Lạp, Quyển 1

Một người đàn ông có thể gặp một người phụ nữ và cảm thấy sốc vì cô ta quá xấu. Sau đó nếu cô ta ngây thơ và chân thật, sự thể hiện của cô có thể làm anh ta bỏ qua những khuyết điểm về ngoại hình của cô. Anh ta bắt đầu thấy cô quyến rũ. Trong đầu anh ta xuất hiện ý nghĩ rằng cô ta có thể đáng yêu và một tuần sau đó anh ta sống trong hy vọng. Một tuần sau đó, anh ta rơi vào thất vọng và tuần sau nữa anh ta trở nên mất trí.

Stendhal, Tình yêu, Gilbert và Suzanne Sale dịch

Khuynh hướng thoát ly "địa lý" đã trở nên vô hiệu quả qua lộ trình không gian. Những gì còn lại là khuynh hướng thoát ly "cách mạng" – một tiến trình đi xuống trong sự phát triển của một người, quay về khái niệm và xúc cảm của "thời thơ ấu vàng son" được xác định rõ như là "quay về thời thơ ấu, thoát ly đến một thế giới riêng của khái niệm về thời thơ ấu. Trong một xã hội có quy định nghiêm ngặt, nơi mà cuộc sống tuân theo luật lệ được quy định một cách chặt chẽ, sự thôi thúc thoát khỏi nhiều thứ "được thiết lập và áp dụng cho tất cả" cần phải được cảm nhận một cách mạnh mẽ… Và sự hoàn hảo nhất của họ [những diễn viên hài kịch] thực hiện điều này một cách hoàn hảo nhất. Đối với anh ta [Chaplin] thực hiện nguyên tắc này thông qua biện pháp khéo léo của anh ta đưa cho khán giả một hình ảnh trẻ con để họ có thể bắt chước, tác động tâm lý người xem bằng tính trẻ con và quyến rũ họ vào "thời vàng son" của thiên đường tuổi thơ.

Serget Eisenstein, Cậu bé Charlie, theo ghi chú của một đạo diễn phim.

Hình như có được sự khôi hài là có được một hệ thống thói quen tiêu biểu. Trước hết là về mặt tình cảm: Thói quen khôi hài. Tại sao người ta nên tự hào về tính khôi hài? Có hai lý do như sau: Thứ nhất, khôi hài bao hàm thời thơ ấu và tuổi trẻ. Nếu một người khôi hài thì người đó sẽ có một điều gì đó thuộc về sức sống và hạnh phúc của tuổi trẻ… Tuy nhiên, có một sự ám chỉ sâu sắc hơn. Khôi hài là sự tự do. Khi một người khôi hài, anh ta ngay tức thì coi thường những quy luật bắt buộc anh ta, trong công việc, về mặt đạo đức, trong gia đình hay trong cuộc sống cộng đồng… Những gì làm tổn thương ta là những quy luật đó không cho phép chúng ta tạo ra thế giới mà chúng ta muốn. Tuy nhiên, những gì chúng ta thật sự ao ước là tạo ra thế giới của chính chúng ta. Bất cứ khi nào chúng ta có thể làm điều đó dù ở mức độ thấp nhất thì chúng ta vẫn cảm thấy vui vẻ. Bấy giờ bằng sự khôi hài chúng ta tạo ra thế giới của riêng mình…

Tiến sĩ H.A Overtreet, Ảnh hưởng tính cách con người

Tất cả lại im lặng. Genji trượt qua cửa mở và thử lại. Họ đã không đóng cửa. Một tấm rèm đã được treo bên trong và trong ánh sáng mờ nhạt anh ta có thể làm một cái gương và những đồ đạc khác thì bị vứt bỏ một cách bừa bãi. Anh ta làm theo cách của mình và đến bên cạnh cô ta. Cô ta tự mình sắp xếp lại một chút. Mặc dù lờ đi cảm giác phiền phức, cô ta vẫn giới thiệu anh ta cho một người có tên là Chujo cho đến khi anh ta đồng ý. Cử chỉ của anh ta thì quá thuyết phục đến nỗi quỷ quái và yêu ma không thể nào chối cãi lại được. Cô ấy quá nhỏ nhắn đến nỗi anh ta có thể nhấc cô lên một cách dễ dàng. Khi cô đi ngang qua cửa đến phòng anh

thì anh ta đến bên Chujo đã được gọi đến trước đó. Anh ta gọi tên cô trong sự ngạc nhiên. Cũng ngạc nhiên, Chujo nhìn anh ta chăm chú trong bóng tối. Mùi nước hoa trong chiếc áo choàng của anh ta giống như một đám khói nói cho cô ta biết anh là ai. [Chujo] đi theo sau nhưng Genji lại không đến theo yêu cầu của cô ta. Đóng nhẹ cửa lại, anh ta nói:"Đến gặp cô ta vào buổi sáng". Cô luôn nghĩ về những gì mà Chujo và người khác đang suy nghĩ. Genji phải cảm thấy thương tiếc cho cô ta. Tuy nhiên, những lời ngọt ngào được nói ra và tất cả các cách có thể chinh phục một người phụ nữ. Người ta có thể nghĩ rằng anh ta đã tìm ra nhiều hứa hẹn để an ủi cô…

Marusaki Shikibu, Câu chuyện về Genji, Edward G.Seidensticker dịch

Thật ra có những người yêu thích sự kháng cự nhiều hơn là sự phục tùng; và những kiêu người này vô tình lại yêu thích một bầu trời đủ kiểu, lúc thì rực rỡ, lúc thì đen xịt rồi bị những tia chớp khuấy động, đến một màu xanh quang đãng trong tình yêu. Chúng ta hãy nhớ là Josephine đang ứng phó với một người đi chinh phục và tình yêu của cô tựa như cuộc chiến. Bà không đầu hàng mà để bản thân bị chinh phục. Nếu bà trở nên mềm yếu hơn, đáng yêu hơn, ân cần hơn nhiều thì có lẽ Bonarparte không yêu bà đến thế đâu.

Imbert De Saint, Trích trong cuốn: Hoàng hậu josephine: Người yêu dấu của Napoleon. Philip W.Sergent.

Coquette biết cách làm vui sướng chứ không phải cách yêu. Vì vậy mà đàn ông yêu họ như điếu đổ.

Pierre Marivaux

Một sự vắng mặt, lời từ chối đi ăn tối; một sự khó chịu không ý thức đều được phục dịch hơn tất cả các loại mỹ phẩm và quần áo đép nhất trên thế giới.

Cũng có hằng đêm, đối với những người lạ
một mối nguy hiểm – thật ra không giống tình yêu hay hôn nhân, nhưng cũng không được đánh giá thấp nó. Ý tôi là không được chê bai
Việc tỏ vẻ đạo đức trước đám người xấu xa tội lỗi
Điều đó sẽ thêm thắt vào nét duyên chở chúng đi đến bến.
Nhưng để vạch trần bọn gái điếm đột lốt
Couleur de Rose, không trắng cũng không đỏ rực. Nó là sự lãnh đạm cảu bạn, không ai có thể nói tiếng không
và ai sẽ nói tiếng Có
Trên bờ chắn gió, đến lúc gió bắt đầu thổi
Rồi thấy trái tim bạn sụp đổ vì bị mỉa mai
Điều này là đúng trong một thế giới buồn khổ do tình cảm
và hàng năm gửi vài tên Werter xuống cỗ quan tài
nhưng dù vậy chỉ là sự tán tỉnh ngây ngô.

Khi thời điểm đến thì nữ thần đó hạ sinh một đứa bé, đặt tên là Narcisus… Đứa bé của thần Cephisus đến tuổi 16 và có thê được coi là đàn ông. Nhiều quý bà và các cô bé trẻ yêu say đắm chàng, Nhưng cơ thể trẻ trung mềm mại của chàng lại chứa chấp một niềm tự hào quá cố chấp đến nỗi không có chàng trai hay cô gái nào dám chạm đến chàng. Một ngày kia trong lúc đang dụ con nai ngơ ngác đi vào bãy thì một nữ thần nói nhiều nhìn thấy, nàng ta không thể im lặng được trong khí có người khác đang nói, nhưng nàng cũng không tự mình cất tiếng trước. Tên nàng là Echo (nũ thần tiếng Vang) và nàng hầu như luôn cất tiếng đáp lại… Cho nên khi nàng gặp dược Narcissus đi lang thang một mình trên dường làng, Echo đã đem lòng yêu thương và nàng bí mật đi theo sau bước chân chàng. Càng đi theo gần chàng hơn thì Echo càng hăng say hơn, không biết đã bao lần Echo muốn tâng bốc chàng,để đến gần chàng với sự vui thích. Chàng trai, tình cờ đi khỏi đám bạn trung thành mà lớn tiếng cất giọng: "Có ai ở đây không?" Echo đáp: "Có ạ!" Narcisuss vẫn đứng ngạc nhiên, mắt nhìn tứ phía… chàng nhìn đằng sau, và khi không có ai xuất hiện lại hét lớn: "Tại sao lại tránh mặt ta?". Nhưng những gì chàng nghe được chỉ là tiếng vọng lại những gì chàng vừa nói. Chàng vẫn ngoan cố hỏi, bị đánh lừa bởi điều cho là giọng nói của một người khác: "Ra đây đi, chúng ta hãy gặp nhau" Echo đáp lại: "Chúng ta hãy gặp nhau" Nàng lại không bao giờ sẵn lòng đáp lại bất kỳ âm thanh nào. Để nói những lời đẹp hơn, nàng từ trong rừng đi ra và choàng hai tay ra ôm lấy

cổ người nàng yêu: Nhưng chàng lại trốn chạy, vừa chạy vừa la hét: “Không được ôm nhau! Ta sẽ chết trước lúc nàng chạm vào ta. Bị khinh thường, nàng ẩn mình trong rừng sâu, che giấu khuôn mặt xấu hổ trong những tán lá và kể từ buổi gặp đó, nàng sống một mình trong những hang động. Tuy nhiên tình yêu của nàng vẫn mãi ghi chặt trong tim và càng gia tăng vì nỗi đau bị khước từ… Narcissus đã đùa giỡn với sự yêu thương của nàng, đối xử với nàng giống y như cách chàng đã làm với những linh hồn của Nước, và rừng rậm và cả những chàng trai hôm mộ chàng. Một trong những mà chàng đã coi khinh, họ giơ tay lên cầu nguyện: “Cầu cho chàng biết yêu người khác như chúng tôi đã yêu chàng! Chàng cũng không thể có dược người chàng yêu!” Narcissus nghe thấy và ban tặng lời cầu nguyện chính đáng… Narcissus mệt mỏi vì đi săn trong ngày nóng nực, nằm xuống dưới đây (bên cạnh một bể nước sạch! Vì chàng vị nét đẹp nơi đây cuốn hút và dòng suối cũng mê hoặc chàng. Trong khi đang kiếm cách làm dịu cơn khát, thì một cơn khác nữa lại đến và khi chàng uống nước thì chàng lại bị chính hình ảnh phản chiếu của mỉnh hóp hồn, Chàng yêu trong hy vọng mỏng manh, bị nhẩm lẫn với giữa cái bóng và cơ thể thật thụ. Bản thân bị cuốn hút, chàng vẫn nằm đó bất động, nhìn đăm đăm giống như một bức tượng được tạc bằng đá cẩm thạch. Vô tình chàng tự khát khao, và chàng chính là vật thể của chính sự đồng tình, tìm kiếm nhanh chóng, bản thân chàng tự khơi lên ngọn lửa chàng đã đốt cháy. Đã bao lần chàng mơ hồ hôn lên bể nước quý giá này, không biết bao lần chàng đã quơ tay xuống dưới đáy sông khi chàng cố chụp cho được cổ của người chàng nom thấy. Chàng không biết đang nhìn vào cái gì, nhưng lại bị thiêu cháy bởi cái nhìn, và thấy hứng khởi khi bị chính hình ảnh của mình đánh lừa cặp mắt. Tôi nghiệp chàng trai dại khờ,sao cứ phải bắt cho được hình ảnh thoáng qua, hình ảnh luôn trốn tránh mình cơ chứ? Điều bạn đang đi kiếm thì không hề tồn tại: Nó chỉ thứ bên lề và bạn sẽ mất điều bạn yêu dấu. Cái bạn thấy chỉ là một sự phản chiếu bóng của chính bạn; bản thân nó không là gì hết. Nó tự đến với bạn và kéo dài trong lúc bạn ở đó, bạn đi thì nó đi, nếu đi thì bạn…

Chàng ngả đầu mệt mỏi xuống cánh đồng xanh ngát, và thần chết đóng cặp mắt chàng lại, cặp mắt mà luôn được ngưỡng mộ bởi vẻ đẹp. Cho dù chàng đã dược nhận vào nơi trú ngụ của cái chết, nhưng chàng vẫn mãi ngắm nhìn mình dưới dòng nước Styx. Chị em gái của chàng, nữ thần Suối, khóc than chàng, và cắt tóc để thương nhớ chàng. Nữ thần khu rừng cũng than khóc chàng, và Echo hát điệp khúc tang thương cho chàng. Giàn thiêu, ngọn lửa bập bùng, và quan tài đang được chuẩn bị, nhưng thân thể chàng không biết tìm ở đâu. Thay vì là xác chết của chàng, họ phát hiện ra một bông hoa, xung quanh lá màu trắng nằm giữa màu vàng.

Ích kỷ là một trong những phẩm chất để khơi lên tình yêu.

Người đàn bà duyên dáng

Duyên Dáng là quyến rũ không cần đến tình dục. Những Người Đàn Bà Duyên Dáng là những người vận dụng thao tác rất tài tình, che đậy sự thông minh của họ bằng cách tạo sự vui vẻ và thỏa mái. Phương pháp của họ rất đơn giản: Chuyển hướng chú ý từ bản thân họ sang mục tiêu của mình. Họ thấu hiểu tâm hồn bạn, cảm được nỗi đau của bạn, hành động tùy theo tâm trạng của bạn. Khi có mặt Người Đàn Bà Duyên Dáng bạn thấy bản thân mình như tốt hơn. Những Người Đàn Bà Duyên Dáng không cãi cọ hay đánh nhau, không than phiền hay quấy rầy – vậy cái gì có thể quyến rũ hơn thế? Bằng cách lôi kéo bạn vào sự nuông chiều của mình, họ làm bạn thành người phụ thuộc và quyền lực của họ sẽ ngày càng tăng. Hãy học ở Người Đàn Bà Duyên Dáng cách quyến rũ; trước hết là nhằm vào những điểm yếu cơ bản nhất của con người: Tính kiêu căng và tự ái.

Duyên dáng

Tình dục là cực kỳ phiền phức. Những nỗi bất an và những tình cảm tình dục khơi gợi nên thường làm đoản mệnh mối quan hệ mà nếu không có tình dục sẽ càng sâu đậm và kéo dài hơn. Cách giải quyết của kẻ quyến rũ là thỏa mãn những khía cạnh của tình dục vốn tỏ ra rất cuốn hút và say mê – sự quan tâm được tập trung, lòng tự tôn được nâng lên, sự chèo kéo vui vẻ, sự hiểu biết (dù là thực hay giả tạo) – nhưng loại trừ đi chính tình dục. Không phải kẻ quyến rũ đè nén hay cản trở tình dục; ẩn sâu bên dưới bề mặt của bất kỳ một ván cờ quyến rũ nào cũng là một sự mời gọi về tình dục, một khả năng. Quyến rũ không thể tồn tại mà không có bất kỳ một biểu hiện nào về sự hồi hộp tình dục. Tuy nhiên nếu tình dục không được ngăn chặn hay không được giữ làm hậu cảnh thì sự quyến rũ sẽ không thể được duy trì.

Từ "charm" (duyên dáng) được xuất phát từ chữ carmen trong tiếng Latinh, đó là một bài hát nhưng cũng là một cụm từ đặc biệt có liên quan đến việc đọc những câu thần chú ma thuật. Kẻ quyến rũ thầm nắm rõ điển cố này, y tạo ra một câu thần chú bằng cách mang đến cho con người một thứ níu giữ sự chú ý của họ, say mê họ. Và bí mật đối với việc nắm bắt sự quan tâm của mọi người đồng thời hạ thấp sức mạnh lý trí của họ chính là tác động lên những điều mà họ có ít quyền kiểm soát nhất: Cái tôi, bản ngã, và lòng tự tôn của họ. Như Benjamin Disraeli đã nói, "Hãy nói chuyện với một người đàn ông về chính bản thân anh ta và anh ta sẽ lắng nghe hàng giờ liền." Chiến thuật quyến rũ không bao giờ là rõ ràng; sự tinh tế chính là kỹ năng tuyệt vời của kẻ quyến rũ. Nếu đối phương bị buộc phải ngăn không cho nhìn thấu những kế hoạch của kẻ quyến rũ, ngăn không cho phát sinh những nỗi hoài nghi, hay thậm chí trở nên chán ngán sự quan tâm, một sự tác động nhẹ nhàng là thiết yếu. Kẻ quyến rũ như một tia sáng không chiếu trực tiếp lên đối phương nhưng chiếu tỏa một luồng ánh sáng được tỏa lan một cách dễ chịu lên đối phương.

Quyến rũ có thể được áp dụng cho cả tập thể lẫn cá nhân: Một người lãnh đạo có thể quyến rũ công chúng. Sự linh động là như nhau. Sau đây là những quy luật của quyến rũ, được rút ra từ những câu chuyện về những kẻ quyến rũ thành công nhất trong lịch sử.

Làm cho đối phương trở thành trung tâm của sự chú ý. Những kẻ quyến rũ ẩn mình vào hậu cảnh; đối tượng của họ trở thành chủ thể cho niềm thích thú của họ. Để trở thành một kẻ quyến rũ bạn phải học cách lắng nghe và quan sát. Hãy để cho đối phương nói, bộc lộ chính con người họ trong quá trình giao tiếp. Khi bạn hiểu biết về họ nhiều hơn – điểm mạnh của họ, và quan trọng hơn cả là điểm yếu của họ – bạn có thể cá nhân hóa sự quan tâm của mình, si mê với những nhu cầu và ham muốn cụ thể của họ, định hướng cho những lời tâng bốc của bạn nhắm vào những cảm giác bất an của họ. Bằng cách điều chỉnh cho phù hợp với tinh thần của đối phương và cảm thông với những nỗi đau thương của họ, bạn có thể làm cho họ cảm thấy cao trọng hơn và tốt hơn, xác đáng thang giá trị bản thân họ. Hãy làm cho họ trở thành ngôi sao của buổi diễn và rồi họ sẽ trở nên chết mê chết mệt lấy bạn và ngày càng trở nên phụ thuộc vào bạn. Nói chung, hãy thể hiện những cử chỉ tự hy sinh (dù cho có giả tạo thế nào đi nữa) để tỏ bày cho công chúng thấy rằng bạn cùng chia sẻ nỗi đau với đối phương và đang làm việc trong niềm thích thú của họ, lòng vị kỷ chính là hình thức công khai của thuyết duy ngã độc tôn.

Hãy là nguồn vui. Không ai muốn nghe về những khó khăn hay rắc rối của bạn. Hãy lắng nghe những lời than phiền của đối phương, nhưng quan trọng hơn hãy tách biệt họ ra khỏi những rắc rối bằng cách mang lại cho họ niềm vui. (Hãy làm điều này thường xuyên và đối phương sẽ chìm sâu trong bùa mê của bạn.) Thoải mái và vui vẻ luôn luôn hấp dẫn hơn nghiêm túc và xét nét. Tương tự một sự hiện diện đầy sức sống thì quyến rũ hơn tình trạng thiếu sinh khí vốn ám chỉ tới sự nhàm chán, một điều cấm kỵ nghiêm trọng xã hội; lịch lãm và phong cách thường sẽ lấn át sự thô lỗ, vì hầu hết mọi người thích liên tưởng bản thân họ với bất kỳ điều gì mà họ nghĩ là thanh cao và có văn hóa. Trong thế giới chính trị hãy phô bày ảo giác và tưởng tượng thay vì thực tế. Thay vì bảo mọi người hy sinh cho những điều tốt đẹp lớn lao hơn, hãy nói về những vấn đề đạo đức cao trọng hơn. Một sự cuốn hút khiến mọi người cảm thấy vui vẻ sẽ chuyển thể thành những lá phiếu và quyền lực.

Biến sự thù địch thành hòa thuận. Triều đình là một cái nôi của sự ghanh ghét vì đố kỵ, là nơi

mà sự chua cay của một Cassius bí ẩn đơn độc nhanh chóng biến thành âm mưu. Kẻ quyến rũ biết cách xoa dịu sự xung đột. Đừng bao giờ khơi lên những thù hằn sẽ trở nên miễn nhiễm với bùa mê của bạn; khi đối mặt với những người hung hăng, hãy thối lui, để cho họ giành được những chiến thắng nhỏ nhoi của họ. Nhượng bộ và nhún nhường sẽ lấy đi sự hiếu chiến ra khỏi bất cứ kẻ thù tiềm tàng nào. Đừng bao giờ phê bình mọi người một cách công khai – điều đó sẽ chỉ làm cho họ cảm thấy bất an và cự tuyệt sự thay đổi. Hãy gieo giống những ý tưởng, ám chỉ những gợi ý. Bị quyến rũ bởi tài ngoại giao cảu bạn, mọi người sẽ không để ý thấy quyền lực đang dần lớn mạnh của bạn.

Dẫn dụ đối phương vào sự dễ chịu và thoải mái. Quyến rũ giống như cách thức sử dụng một chiếc đồng hồ đung đưa của một nhà thôi miên: Đối phương càng cảm thấy thư giãn bao nhiêu, việc uốn nắn họ đi theo ý chí của bạn sẽ càng dễ dàng bấy nhiêu. Mấu chốt đối với việc khiến cho đối phương cảm thấy thoải mái chính là bắt chước họ, điều chỉnh cho phù hợp với tâm trạng của họ. Con người là những thực thể như chàng Narcis – họ bị cuốn hút bởi những ai trông giống họ nhất. Hãy ra vẻ chia sẻ những giá trị và thị hiếu của đối phương, ra vẻ thông hiểu cảm nghĩ của họ, rồi họ mắc phải bùa mê của bạn. Điều này tỏ ra đặc biệt hiệu quả nếu bạn là một người quan sát: Việc tỏ ra là bạn có cùng những giá trị của tập thể hay quốc gia mà bạn sinh sống (bạn đã học biết ngôn ngữ của họ, bạn thích những phong tục tập quán của họ, và nhiều điều khác) là cực kỳ hấp dẫn, vì đối với bạn sự ưa thích này là một lựa chọn chứ không là vấn đề sinh quán. Đừng bao giờ chọc giận hay ngoan cố một cách công khai – những phẩm chất không quyến rũ này sẽ hủy hoại sự thư thái bạn cần để thực hiện bùa chú của mình.

Hãy tỏ ra điềm đạm và tự chủ khi đối mặt với nghịch cảnh. Nghịch cảnh và khó khăn thực sự mang lại môi trường hoàn hảo cho việc quyến rũ. Phô bày một vẻ bề ngoài điềm tĩnh khi đối mặt với những điều không vui khiến mọi người cảm thấy thoải mái. Bạn có vẻ kiên nhẫn, như thể chờ đợi định mệnh phát cho bạn một quân bài tốt hơn – hoặc như thể bạn tự tin rằng bạn có thể quyến rũ chính định mệnh. Đừng bao giờ tỏ ra giận giữ, thất thường hay thù hằn hay tất cả những xúc cảm phiền toái khác làm người khác thu mình lại. Trong những hoạt động chính trị ở những tổ chức lớn, hãy đón chào nghịch cảnh như một cơ hội để thể hiện những phẩm chất quyến rũ của lòng khoan dung và sự điềm tĩnh. Hãy để những người khác lo lắng và buồn bực – sự tương phản bạn có sẽ làm tăng thêm lợi thế của bạn. Đừng bao giờ ca thán, đừng bao giờ than phiền, đừng bao giờ cố biện minh cho bản thân.

Hãy tỏ ra hữu ích. Nếu bạn thực hiện điều này một cách tinh tế, khả năng cải thiện cuộc sống của những người khác của bạn sẽ cực kỳ quyến rũ. Lúc này, những kỹ năng xã hội của bạn sẽ tỏ ra quan trọng: Tạo ra một mạng lưới rộng lớn những người bạn đồng minh sẽ mang lại cho bạn sức mạnh để liên kết mọi người lại với nhau, điều này sẽ khiến họ cảm nhận được rằng khi biết bạn họ có thể khiến cho cuộc sống của mình trở nên dễ dàng hơn. Đây là điều mà không ai cưỡng lại được. Đi tới cùng chính là mấu chốt: Rất nhiều người sẽ quyến rũ bằng cách hứa hẹn đối phương những điều tuyệt vời – một công việc mới, một mối quan hệ mới, hay một ân huệ lớn lao chẳng hạn – những nếu họ phóng lao mà không theo lao họ sẽ tạo nên những kẻ thù thay vì những người bạn. Ai cũng có thể hứa hẹn; nhưng điều khiến bạn khác biệt họ, khiến bạn hấp dẫn, là khả năng đi tới nước cờ cuối cùng của bạn, theo sát lời hứa của mình bằng một hành động dứt khoát. Ngược lại, nếu ai đó cho bạn một ân huệ, hãy tỏ lòng biết ơn của bạn một cách cụ thể. Trong một thế giới chỉ toàn ảo tưởng và phù du thì hành động đích thực và sự hữu ích thực sự có lẽ là điều quyến rũ tột đỉnh nhất.

Những trường hợp điển hình

1. Đầu những năm 1870, nữ hoàng Victoria vương quốc Anh rơi vào một giai đoạn thê thảm trong đời sống của mình. Người chồng dấu yêu của bà, hoàng tử Albert đã qua đời vào năm 1861, để lại bà trong cảnh đau thương cùng cực. Trong tất cả những quyết định của mình, nữ hoàng đều dựa dẫm sự cố vấn của chồng; vì bà quá thất học và non kém kinh nghiệm để có thể làm gì khác, hoặc vì mọi thần dân khiến nữ hoàng cảm nhận như thế. Quả thực, sau cái chết của Albert, những vấn đề về quốc sách hay những buổi nghị sự đã khiến cho bà ngán ngẩm đến rơi nước mắt. Bấy giờ nữ hoàng Victoria dần dần giấu mình khỏi ánh mắt của công chúng. Kết quả là thượng viện trở nên ít nổi tiếng và vì thế mà quyền lực cũng dần mai một.

Năm 1874, đảng Bảo Thủ lên nắm quyền, người đứng đầu đảng này là Benjamin Disraeli 70 tuổi trở thành thủ tướng. Những quy tắc trong quá trình ngồi vào chiếc ghế thủ tướng đòi hỏi ngài thủ tướng phải tới điện thượng viện để gặp riêng nữ hoàng, lúc bấy giờ đã 55 tuổi. Khó mà tưởng tượng được là hai người có thể thành đối tác: Disraeli, sinh thời theo đạo Do Thái, có làn da sẫm và những đặc trưng kỳ lạ khi so sánh với những người Anh thông thường; khi còn trẻ, Disraeli từng là một tay dỏm dáng, quần áo hoa hòe, và ông cũng từng viết những cuốn tiểu thuyết dân dã lãng mạn hay thậm chí mang phong cách gô tích. Trong khi đó nữ hoàng là một người khó gần và ương ngạnh, phong thái luôn trang trọng còn thị hiếu thì đơn giản. Để chiều lòng nữ hoàng người ta khuyên Disraeli nên kiềm chế sự lịch lãm tự nhiên của mình; nhưng ngài thủ tướng phớt lờ những gì mọi người nói và trình diện trước mặt nữ hoàng với phong thái của một hoàng tử phong nhã, Disraeli quỳ một chân xuống, nắm lấy tay nữ hoàng, rồi hôn lên đôi tay ấy mà nói, "Ta nguyện phục vụ cho nữ hoàng cao cả." Disraeli hứa rằng công việc của mình bấy giờ sẽ là biến những giấc mơ của nữ hoàng trở thành hiện thực. Ngài thủ tướng hết mực ca ngợi những phẩm chất của nữ hoàng đến nỗi nữ hoàng thẹn đỏ mặt; nhưng kỳ lạ thay, nữ hoàng không cảm thấy ngài thủ tướng khôi hài hay xúc phạm nhưng là vì niềm vui của buổi gặp gỡ. Nữ hoàng nghĩ có lẽ mình nên cho người đàn ông kỳ lạ này một cơ hội và thế là bà chờ đợi xem Disraeli sẽ làm gì kế tiếp.

Không bao lâu sau nữ hoàng Victoria bắt đầu nhận được những bản báo cáo từ Disraeli – về những buổi tranh luận trong Hạ viện, các vấn đề chính sách, và nhiều điều khác – những bản báo cáo không giống với bất kỳ một bản báo cáo mà những thủ tướng trước đây đã viết. Gọi nữ hoàng là "Nữ Hoàng Faery," đặt cho những kẻ thù khác nhau của hoàng gia Anh đủ mọi thứ tên độc địa, ngài thủ tướng nhuốm màu sắc ngồi lê đôi mách cho những bản báo cáo của mình. Trong một bản báo cáo về một thành viên mới trong nội các, Disraeli viết, "Ông ta cao hơn hai mét sáu; giống như chiều cao của tượng thánh Peter ở Roma, thoạt đầu không ai nhận thấy khổ người của ông ta. Nhưng ông ta có sự khôn ngoan của một con voi cũng như hình dáng của nó." Sự vô tư của ngài thủ tướng, cốt cách suồng sã của Disraeli tiếp giáp với sự bất kính nhưng nữ hoàng lại bị mê hoặc. Nữ hoàng đọc lấy đọc để những bản báo cáo của Disraeli và gần như nữ hoàng không nhận ra rằng sự quan tâm của bà đối với những vấn đề chính trị lại trỗi dậy.

Lúc mới bắt đầu mối quan hệ, Disraeli gởi cho nữ hoàng tất cả những cuốn tiểu thuyết của mình để làm quà. Đáp lại nữ hoàng tặng ngai thủ tướng cuốn sách duy nhất mà bà đã viết, Journal of Our Life in the Highlands. Từ đó trở đi Disraeli nhắc đi nhắc lại trong những lá thư của mình và những buổi trò chuyện với nữ hoàng cụm từ "Chúng ta những người lãnh đạo." Nữ hoàng hạnh phúc với niềm tự hào. Bà thường nghe trộm Disraeli ca ngợi bà với những người khác – ngài thủ tướng nói, những ý kiến, óc thực tế cộng với những bản năng nữ tính làm cho nữ hoàng trở nên ngang bằng với nữ hoàng Elizabeth đệ nhất. Hiếm khi Disraeli bất đồng với nữ hoàng. Vào những buổi gặp gỡ với những nghị sĩ khác, Disraeli thường bất ngờ quay sang hỏi ý kiến của nữ hoàng. Năm 1875, khi Disraeli tìm cách để lừa đổi lấy kênh đào Suez với phó vương mắc nợ chồng chất của Ai Cập, ngài thủ tướng dâng thành tựu của mình lên nữ hoàng như thể việc làm này là hiện thực hóa cho ý tưởng của chính nữ hoàng về việc bành trướng Đế Quốc Anh. Nữ hoàng không nhận ra nguyên do nhưng niềm tin tưởng của bà đang gia tăng một cách nhanh chóng.

Nữ hoàngVictoria đã từng gởi hoa cho ngài thủ tướng. Sau đó Disraeli đáp trả lại ân huệ, gởi cho nữ hoàng những bông anh thảo, một loài hoa bình thường đến nỗi một vài người nhận hoa

có thể coi đó là xúc phạm; nhưng món quà của ngài thủ tướng lại nhận được những dòng sau: "Trong tất cả những loài hoa, loài lưu giữ vẻ đẹp lâu nhất là bông anh thảo ngọt ngào." Disraeli phủ vây lấy nữ hoàng Victoria trong một bầu không khí mơ mộng ở đó mọi thứ đều là một ẩn dụ, và dĩ nhiên vẻ mộc mạc của hoa anh thảo tượng trưng cho nữ hoàng – và cũng là tượng trưng cho mối quan hệ giữa hai nhà lãnh đạo này. Nữ hoàng Victoria đã cắn câu; hoa anh thảo chẳng mấy chốc trở thành loài hoa ưa thích của nữ hoàng. Quả thực mọi việc Disraeli làm lúc bấy giờ đều nhận được sự tán thành của nữ hoàng. Bà cho phép Disraeli được ngồi bên cạnh nữ hoàng, một đặc quyền chưa có tiền lệ. Hai người bắt đầu trao đổi thiệp Valentine mỗi tháng hai. Nữ hoàng thường hỏi mọi người Disraeli đã nói những gì ở mỗi buổi tiệc; khi Disraeli dành sự quan tâm hơi nhiều tới nữ hoàng Augusta nước Đức, nữ hoàng trở nên ghen tị. Những người trong hoàng gia Anh tự hỏi điều gì đã xảy ra với người phụ nữ hình thức, bướng bỉnh mà họ từng biết – nữ hoàng đang hành động như một cô gái điên dại vì tình yêu. Năm 1876, Disraeli ban bố trong khắp Hạ viện một dự luật tuyên bố nữ hoàng Victoria là "Nữ hoàng – Người Cai Trị." Nữ hoàng hết sức vui mừng. Vì lòng biết ơn và chắc chắn là vì tình yêu, nữ hoàng đã tôn người viết tiểu thuyết và cũng là tay dỏm dáng đạo Do Thái này lên hàng quý tộc, phong cho ngài thủ tướng làm Bá tước xứ Beaconsfield, biến một giấc mơ của cả một đời người trở thành hiện thực.

Disraeli biết vẻ bề ngoài có thể lừa dối mọi người tới mức nào: Những người khác luôn xét đoán Disraeli qua nét mặt và cách ăn mặc của ông, và ông đã học cách không bao giờ làm điều tương tự đối với họ. Vì thế Disraeli không bị lừa dối bởi vẻ bề ngoài nghiêm túc và khó gần của nữ hoàng Victoria. Disraeli cảm nhận được rằng đằng sau vẻ bề ngoài ấy là một người phụ nữ khao khát có được một người đàn ông si mê với nét nữ tính trong con người của bà, một người phụ nữ biết yêu thương, nồng ấm, thậm chí gợi tình nữa. Mức độ mà mặt nhân cách nêu trên của nữ hoàng Victoria bị đè nén chỉ đơn thuần biểu lộ sức mạnh của những cảm giác mà Disraeli khơi gợi nên một khi ông làm tan biến đi bản tính dè dặt của nữ hoàng.

Cách tiếp cận của Disraeli chính là mê đắm lấy hai khía cạnh trong nhân cách của nữ hoàng mà những người khác đã chà đạp lên: Sự tự tin và bản năng giới tính của nữ hoàng. Disraeli là một bậc thầy trong việc tâng bốc bản ngã con người. Theo lời một công chúa nước Anh nhận xét, "Khi tôi rời khỏi bàn ăn tối sau khi ngồi cạnh ngài Gladstone, tôi nghĩ ông ta chính là người đàn ông thông minh nhất ở Anh." Disraeli phát huy ma thuật của mình bằng một sự tác động tinh tế, gợi nên một bầu không khí vui tươi và thư giãn, đặc biệt là đối với những vấn đề chính trị. Một khi chiếc vòng bảo vệ cho nữ hoàng đã được tháo dỡ, Disraeli làm cho tâm trạng ấy thêm phần nồng ấm và khêu gợi, thêm phần gợi tình một cách tế nhị – mặc dù dĩ nhiên là không có sự tán tỉnh công khai. Disraeli làm cho nữ hoàng mong muốn mình là một người phụ nữ và được ban cho làm một người hoàng gia. Làm sao bà có thể cưỡng lại được? Làm sao bà có thể từ chối ông bất cứ điều gì?

Nhân cách chúng ta thường được định hình qua cách cách chúng ta được đối xử: Nếu cha mẹ hay người bạn đời của ta khép mình hay thích gây sự khi đối diện với ta, chúng ta có khuynh hướng phản ứng tương tự. Đừng bao giờ nhầm lẫn những đặc điểm bề ngoài của mọi người với bản chất thực sự của họ, bởi vì tính cách mà họ biểu lộ ra bên ngoài có thể chỉ đơn thuần là sự phản chiếu của người mà họ tiếp xúc nhiều nhất, hoặc là vẻ bề ngoài che giấu sự đối nghịch của chính tính cách đó. Một vẻ bề ngoài thô lỗ có thể ẩn giấu một con người đang khao khát sự nồng nhiệt; một người trông có vẻ nghiêm túc hay kiềm nén tình cảm thực ra có thể đang đấu tranh để che giấu những cảm xúc không thể kiểm soát. Đó chính là chìa khóa trong quyến rũ – hãy nuôi dưỡng những gì đã bị đè nén hay phủ nhận.

Bằng cách tỏ ra hào hiệp với nữ hoàng, bằng cách biến mình thành nguồn vui, Disraeli có thể làm mềm lòng một người phụ nữ vốn khó tính và khắc nghiệt. Sự hào phóng là một công cụ quyến rũ mạnh mẽ: Khó mà tỏ ra giận dữ hay khép mình trước ai đó dường như đồng ý với mọi quan điểm và thị hiếu của bạn. Những kẻ quyến rũ có thể tỏ ra yếu đuối hơn đối tượng của họ nhưng rốt cuộc họ chính là thế lực mạnh mẽ hơn bởi họ đã lấy đi khả năng chống cự của đối phương.

2. Năm 1971, Averell Harriman, nhà tài chính người Mỹ đồng thời là người có thế lực thuộc đảng Dân Chủ, chứng kiến đời mình đi tới hồi chấm dứt. Ông đã 79 tuổi, người vợ cùng chung

sống nhiều năm Marie vừa mới chết, cùng với việc đảng Dân Chủ thôi nắm quyền, sự nghiệp chính trị của ông dường như chấm dứt. Cảm thấy già yếu và sầu não, ông đành chấp nhận sống những năm cuối đời cùng với những đứa cháu trong tuổi về hưu thầm lặng.

Hai tháng sau cái chết của Marie, Harriman được mời tới tham dự một bữa tiệc ở Washington. Ở đó ông gặp một người bạn cũ, Pamela Churchill, ông đã quen biết trong thế chiến thứ hai ở Luân Đôn nơi ông được phái làm phái viên tư của tổng thống Franklin D. Roosevelt. Lúc bấy giờ Pamela được 21 tuổi và là vợ con trai của Winston Churchill, Randolph. Ắt hẳn có rất nhiều những người phụ nữ xinh đẹp khác trong thành phố nhưng không ai tỏ ra vui vẻ hơn khi có người khác ở bên cạnh như Pamela: Cô tỏ ra rất quan tâm, lắng nghe những vấn đề của Harriman, kết bạn với con gái của ông (hai người cùng tuổi nhau), trấn tĩnh ông mỗi lần ông nhìn thấy cô. Marie ở lại Hoa Kỳ còn Randolph thì làm việc trong quân đội, vì vậy mà trong khi bom rơi đạn nổ ở Luân Đôn thì Harriman và Pamela lại bắt đầu qua lại với nhau. Và trong nhiều năm kể từ khi chiến tranh nổ ra, Marie vẫn giữ liên lạc với Harriman: Ông biết về cuộc hôn nhân đổ vỡ của cô và cũng biết về những mối tình liên tu bất tận của cô với những tay chơi giàu có nhất ở Châu Âu. Dù vậy ông không còn gặp cô kể từ khi ông trở lại Hoa Kỳ, trở về với vợ của mình. Thật là một sự trùng hợp ngẫu nhiên khi gặp lại cô ngay tại thời điểm này trong đời Harriman.

Ở buổi tiệc Pamela đã kéo Harriman ra khỏi chiếc vỏ của mình, cô cười với nhữn câu đùa của ông và khiến ông nói chuyện về Luân Đôn trong những ngày huy hoàng của chiến tranh. Harriman cảm thấy sức mạnh khi xưa của mình đã trở lại – cứ như thể ông đang quyến rũ cô. Mấy ngày sau Marie tới thăm ông tại một trong những căn nhà ông thường đến vào cuối tuần. Harriman là một trong những người đàn ông giàu có nhất trên thế giới nhưng không phải là một người xài tiền phung phí; ông và vợ ông Marie đã sống một cuộc sống thanh bần. Pamela không có ý kiến gì nhưng khi cô mời ông tới nhà mình, Harriman không thể không để ý tới vẻ rực rỡ và đầy sức sống trong cuộc sống của cô – đâu đâu cũng là hoa, những tấm vải lanh đẹp đẽ trên giường ngủ, những bữa ăn thịnh soạn (dường như cô biết hết mọi thức ăn ưa thích của ông). Harriman đã nghe về danh tiếng của cô khi còn là một gái điếm và thấu hiểu sự quyến rũ đối với sự giàu có của ông, tuy nhiên ở bên cạnh cô quả là khiến ông tràn trề sinh lực, và tám tuần sau bữa tiệc đó ông đã cưới cô.

Pamela không dừng lại ở đó. Cô thuyết phục chồng mình hiến tặng những món đồ nghệ thuật mà Marie đã sưu tập cho Phòng Trưng Bày Quốc Gia. Cô bảo ông chi tiêu một phần tài sản của mình – lập một nguồn quỹ vững chắc cho con trai của cô Winston, mua những căn nhà mới, những lần trang trí lại nhà cửa liên tục. Cách tiếp cận rất tinh tế và kiên nhẫn; bằng cách nào đó cô khiến cho Harriman cảm thấy vui vẻ khi chấp nhận những ước muốn của cô. Chỉ trong vài năm, hầu như mọi kỉ niệm về Marie không còn tồn tại trong cuộc sống của họ. Harriman dành ít thời gian hơn cho con và cháu của mình. Harriman dường như trải qua tuổi thanh xuân của mình lần thứ hai.

Ở Washington, các chính khách và vợ của họ nhìn Pamela với sự nghi ngại. Họ nhìn thấu tim gan cô và miễn nhiễm với bùa mê của cô hoặc là họ nghĩ như thế. Dù vậy họ vẫn luôn luôn đến những buổi tiệc thường kì mà cô tổ chức, biện minh cho mình với ý nghĩ rằng những người có quyền lực thường có mặt ở đó. Mọi thứ ở những bữa tiệc này đều được phân chia để tạo nên một bầu không khí thân mật thư giãn. Chẳng ai cảm thấy mình bị phớt lờ: Những người ít quan trọng nhất thường được Pamela đến tiếp chuyện, họ mở lòng mình ra với cái nhìn quan tâm của cô. Cô khiến họ cảm thấy mạnh mẽ và được tôn trọng. Sau đó cô thường gởi cho họ một tờ ghi chú cá nhân hoặc một món quà, thường ám chỉ tới những điều mà họ đã đề cập trong khi nói chuyện. Những người vợ vốn gọi cô là gái điếm hoặc tệ hơn dần dần thay đổi suy nghĩ của họ. Những người đàn ông cảm thấy cô không chỉ hấp dẫn mà còn hữu ích – những mối quan hệ rộng khắp của cô là vô giá. Cô có thể cho họ liên lạc với chính người họ cần mà không cần họ phải phải mở lời. Những buổi tiệc của nhà Harriman chẳng nấy chốc biến thành những buổi gây quỹ cho Đảng Dân Chủ. Có được cảm giác thoải mái, cao trọng bởi bầu không khí quý tộc mà Pamela tạo nên cùng với ý niệm về sự quan trọng mà cô mang đến cho họ, những người khách sẵn chi hết hầu bao mà không cần biết lý do tại sao. Dĩ nhiên đây chính xác là điều mà tất cả những người đàn ông trong đời cô đã làm.

Năm 1986, Averell Harriman qua đời. Lúc này Pamela đã có đủ quyền lực và của cải để không còn dựa dẫm vào một người đàn ông. Năm 1993, cô được cử làm đại sứ Hoa Kỳ ở Pháp, vậy là cô dễ dàng đưa sự quyến rũ về xã hội cũng như cá nhân vào thế giới của ngoại giao chính trị. Cô vẫn còn làm việc khi qua đời vào năm 1997.

Chúng ta thường nhận ra những kẻ quyến rũ là những người như thế; chúng ta cảm nhận được sự thông minh của họ. (Chắc chắn Harriman hẳn đã nhận ra rằng lần gặp mặt với Pamela Churchill vào năm 1971 hoàn toàn không phải là ngẫu nhiên.) Tuy nhiên, chúng ta đã nhiễm phải bùa mê của họ. Lý do rất đơn giản: Cảm giác mà những kẻ quyến rũ mang lại thật hiếm có và xứng đáng với cái giá chúng ta bỏ ra.

Thế giới đầy rẫy những kẻ ích kỷ. Khi ở bên họ, chúng ta biết rằng mọi thứ trong mối quan hệ của ta với họ đều nhắm đến chính họ – những cảm giác bất an, sự tự ti, khát khao được quan tâm. Điều đó càng củng cố cho những hướng vị kỷ của chính bản thân ta; chúng ta khóa chặt mình lại. Đó là một hội chứng chỉ làm ta thêm bất lực trước những kẻ quyến rũ. Thoạt đầu họ không nói nhiều về bản thân họ, làm gia tăng thêm sự bí ẩn và ngụy trang cho những hạn chế của họ. Sau đó, họ dường như thích thú ta, và niềm thích thú ấy được tập trung một cách thú vị tới nỗi ta thả lỏng và mở lòng mình ra với họ. Cuối cùng, họ mang đến cảm giác thoải mái khi ta gần bên họ. Họ không hề có bất kỳ một phẩm chất xấu xí nào của hầu hết con người – than phiền, ca cẩm, tự cao. Dường như họ biết điều gì mang đến sự hài lòng. Tài sản của họ là sự nồng ấm bao la; sự kết hợp không liên quan đến tình dục. (Bạn có thể cho rằng một vũ nữ thật gợi tình và quyến rũ; tuy nhiên sức mạnh của cô vũ nữ không nằm ở những khoái cảm mà cô mang đến nhưng là ở sự quan tâm khiêm tốn hiếm có của cô.) Chắc chắn rằng chúng ta sẽ trở nên si mê và phụ thuộc. Và sự phụ thuộc chính là nguồn sức mạnh của những kẻ quyến rũ.

Những người xinh đẹp về mặt thể lý, những người lợi dụng sắc đẹp của mình để tạo nên sự gần gũi đánh đổi bằng tình dục rốt cuộc không có nhiều sức mạnh; thời xuân sanh lụi tàn, luôn luôn có những người trẻ hơn và xinh đẹp hơn, và dù sao con người cũng ngán ngẩm sắc đẹp nếu sắc đẹp ấy không có vẻ thanh nhã trong giao tiếp. Thế nhưng con người không bao giờ thấy chán ngán cảm giác giá trị của bản thân được khẳng định. Hãy học lấy sức mạnh mà bạn có thể sử dụng bằng cách làm cho đối phương cảm thấy họ là một ngôi sao. Điều then chốt chính là phát tán sự hiện diện khêu gợi của bạn: Hãy tạo nên một cảm giác kích động quyến rũ và mơ hồ hơn bằng một hành động quyến rũ tổng thể, một sự gợi tình xã giao thường xuyên, mê say và không bao giờ được thỏa mãn đầy đủ.

3. Tháng 12 năm 1936, Tưởng Giới Thạch, người lãnh đạo Trung Hoa Quốc Dân Đảng, bị bắt bởi một nhóm lính của chính ông, những người này bất bình với những chính sách mà ông đưa ra: Thay vì chiến đấu với người Nhật vừa mới xâm lược Trung Hoa, ông lại tiếp tục cuộc nội chiến chống lại quân đội cộng sản của Mao Trạch Đông. Những người lính này không thấy có mối đe dọa nào từ phía quân của Mao Trạch Đông – quân Tưởng đã gần như hoàn toàn đánh bại được những người cộng sản. Thực tế, họ nghĩ Tưởng Giới Thạch nên liên kết lực lượng với Mao Trạch Đông để chống lại kẻ thù chung – đó là cử chỉ của lòng yêu nước duy nhất có thể làm được. Những người lính nghĩ khi bắt giữ ông họ có thể buộc Tưởng Giới Thạch thay đổi quyết định của mình, nhưng Tưởng Giới Thạch là một kẻ cứng đầu. Vì Tưởng Giới Thạch là trở ngại chủ yếu đối với cuộc chiến tranh đoàn kết chống lại người Nhật, vì thế những người lính cân nhắc liệu có nên xử tử ông hay giao ông cho người cộng sản.

Khi Tưởng Giới Thạch bị giam trong tù, ông chỉ có thể tưởng tượng ra viễn cảnh bi thảm nhất. Nhiều ngày sau ông được Chu Ân Lai đến thăm – ông này là một người bạn cũ của Tưởng Giới Thạch và hiện là một người cộng sản có quyền lực. Lịch sự và trân trọng, Chu Ân Lai biện minh cho một mặt trận thống nhất: Những người cộng sản và Trung Hoa Quốc Dân Đảng cùng chống lại người Nhật. Tưởng Giới Thạch không thể lắng nghe những lời như thế, ông căm ghét người cộng sản tận xương tủy, và ông trở nên kích động cực độ. Ông la lớn, ký một hòa ước với người cộng sản trong tình thế này sẽ là nỗi sỉ nhục, sẽ làm ông mất đi tất cả danh dự trong quân đội của chính mình. Không có gì phải bàn cãi. Hãy giết tôi nếu ông buộc phải làm như thế.

Chu Ân Lai lắng nghe, mỉm cười, và hầu như không nói một lời nào. Khi cơn trách móc của Tưởng Giới Thạch chấm dứt, Chu Ân Lai nói với người đứng đầu của Trung Hoa Quốc Dân Đảng rằng nỗi lo lắng về danh dự là điều ông có thể thấu hiểu, nhưng thực sự điều danh dự mà họ cần làm là quên đi những điều khác biệt của hai phe và chung tay chống lại kẻ xâm lược. Tưởng Giới Thạch có thể lãnh đạo cả hai phe. Cuối cùng, Chu Ân Lai nói, dù trong bất kỳ hoàn cảnh nào ông cũng sẽ không cho phép những đồng chí của mình hay bất kỳ ai được quyền xử tử một người vĩ đại như Tưởng Giới Thạch. Tưởng Giới Thạch quá đỗi kinh ngạc và xúc động.

Ngày hôm sau, Tưởng Giới Thạch được những người lính cộng sản hộ tống ra khỏi nhà tù, đưa ông lên một trong các máy bay của quân đội ông, sau đó gởi trả ông về trụ sở chính của mình. Dường như Chu Ân Lai đã tự mình tiến hành kế hoạch này vì khi những người lãnh đạo cộng sản nghe được tin này, họ vô cùng giận dữ: Lẽ ra ông phải buộc Tưởng Giới Thạch chiến đấu chống lại quân Nhật bằng không thì phải ra lệnh hành quyết ông ta – phóng thích Tưởng Giới Thạch mà không có sự đồng thuận là cực đỉnh của sự nhu nhược, và Chu Ân Lai phải trả giá cho điều này. Chu Ân Lai không nói gì mà cứ chờ đợi. Vài tháng sau, Tưởng Giới Thạch đã ký một hòa ước tạm nhưng chiến tranh lạnh và hợp tác với người cộng sản để chống lại Nhật. Có vẻ như Tưởng Giới Thạch đã tự mình đi đến quyết định này và quân đội ông đã tôn trọng quyết định ấy – họ không thể nghi ngờ động cơ của ông.

Kề vai sát cánh bên nhau, những người theo Trung Hoa Quốc Dân Đảng và những người cộng sản đã trục xuất quân Nhật ra khỏi Trung Quốc. Thế nhưng phe cộng sản, trước đó gần như đã bị Tưởng Giới Thạch tiêu diệt, lại tận dụng lợi thế trong giai đoạn hợp tác để hồi phục sức mạnh của mình. Khi quân Nhật đã rời khỏi Trung Quốc, phe cộng sản lại bất ngờ tấn công quân Tưởng và năm 1949, quân Tưởng bị buộc phải di tản khỏi địa lục Trung Quốc tới đảo Formosa, hiện nay là Đài Loan.

Lúc bấy giờ Mao Trạch Đông tới thăm liên bang Xô Viết. Trung Quốc bị chiến tranh tàn phá nặng nề và rất cần được sự giúp đỡ, nhưng Stalin lại dè chừng người Trung Quốc, và họ còn diễn giải cho Mao Trạch Đông nghe về rất nhiều những sai lầm ông đã mắc phải. Mao Trạch Đông phản biện lại. Stalin quyết định dạy cho nhà lãnh đạo non trẻ một bài học; liên bang Xô Viết sẽ không giúp đỡ Trung Quốc. Giận dữ sục sôi. Mao Trạch Đông cấp tốc cho gọi Chu Ân Lai đến vào ngày hôm sau và bắt tay ngay vào việc.

Trong những phiên đàm phán dài đằng đẵng, Chu Ân Lai chỉ ngồi thưởng thức rượu vốt-ca của nước chủ nhà. Chu Ân Lai chẳng bao giờ tranh luận và trên thực tế còn thừa nhận rằng Trung Quốc đã mắc nhiều sai lầm, và còn rất nhiều điều phải học hỏi từ những người Liên Xô dày dạn kinh nghiệm hơn: Ông nói, “Thưa người đồng chí Stalin, chúng tôi là quốc gia Châu Á

lớn đầu tiên tham gia hàng ngũ các quốc gia cộng sản dưới sự hướng dẫn của đồng chí." Chu Ân Lai đã chuẩn bị tất cả mọi loại đồ thị và biểu đồ được trình bày trật tự vì biết rằng người Liên Xô rất thích những thứ như thế. Stalin chào đón ông nồng nhiệt. Cuộc đàm phán được tiến hành suôn sẻ, vài ngày sau khi Chu Ân Lai đến Liên Xô, hai bên đã ký hiệp ước hỗ trợ lẫn nhau – một hiệp ước có lợi hơn nhiều cho Trung Quốc hơn là cho Liên Xô.

Năm 1959, Trung Quốc lại lâm vào cảnh khó khăn cùng cực. Chính sách Đại Nhảy Vọt của Mao Trạch Đông, một nỗ lực nhằm phát động một cuộc cách mạng công nghiệp bất ngờ ở Trung Quốc đã trở thành một thất bại gây tổn hại nặng nề. Người dân giận dữ: Họ thì đói khát trong khi những quan chức ở Bắc Kinh lại sống trong nhung lụa. Nhiều quan chức Bắc Kinh trong đó có Chu Ân Lai trở về quê quán của họ để cố gắng lập lại trật tự. Đa số họ đều thi hành bằng các khoản đút lót – hứa hẹn đủ điều – nhưng Chu Ân Lai lại làm khác: Ông viếng thăm nơi chôn cất tổ tiên mình, nhiều thế hệ gia đình ông đã được chôn cất ở đây, và ông ra lệnh dỡ bỏ tất cả các nấp mộ và chôn các quan tài sâu hơn. Giờ thì khu đất này đã có thể được trồng để lấy lương thực. Trong Nho Giáo,(Chu Ân Lai là một Nho tử ngoan đạo) điều này bị coi là phạm thượng nhưng mọi người đều biết hành động này có nghĩa gì: Chu Ân Lai sẵn lòng chịu đựng cho bản thân mình. Ai cũng phải biết hy sinh kể cả người lãnh đạo. Cử chỉ của ông quả là có tác động tượng trưng to lớn.

Lúc Chu Ân Lai qua đời vào năm 1976, một đám tang quần chúng tự phát và phi chính thức dạt dào niềm tiếc thương đã khiến cho chính phủ Trung Quốc phải ngạc nhiên. Họ không hiểu làm thế nào mà một người chỉ đứng sau 'cánh gà chính trị', đã tránh sự tôn thờ của công chúng, lại có thể giành được niềm yêu thương lớn lao đến thế.

Việc Tưởng Giới Thạch bị bắt giữ là một bước ngoặt trong cuộc nội chiến ở Trung Quốc. Hành quyết Tưởng Giới Thạch có thể đã là tai hại: Chính Tưởng Giới Thạch là người đã đoàn kết quân đội của Trung Hoa Quốc Dân Đảng lại với nhau, nếu không có ông họ có lẽ đã chia đàn sẻ nghé, tạo cơ hội cho quân Nhật chiếm đóng Trung Quốc. Buộc Tưởng Giới Thạch ký hòa ước có lẽ cũng chẳng đi đến kết quả tốt hơn: Ông sẽ mất mặt trước quân đội của mình, ông sẽ chẳng bao giờ trân trọng hòa ước đó, và sẽ làm mọi thứ có thể để rửa nỗi nhục của mình. Chu Ân Lai biết rằng việc hành quyết hay ép buộc một tù nhân sẽ chỉ tăng thêm sĩ khí cho kẻ thùvà sẽ để lại những hậu quả không thể kiểm soát. Ngược lại, dụ dỗ chính là một vũ khí dẫn dụ che giấu được nét dẫn dụ của chính nó, bạn sẽ có được chiến thắng mà không hề gợi nên ham muốn trả thù.

Chu Ân Lai đã quyến rũ Tưởng Giới Thạch một cách hoàn hảo, tỏ ra tôn trọng Tưởng Giới Thạch, đóng vai kẻ dưới quyền, khiến Tưởng Giới Thạch chuyển từ cảm giác sợ hãi khi bị xử tử sang cảm giác thở phào nhẹ nhõm của sự giải tỏa bất ngờ. Vị đại tướng được phóng thích mà vẫn giữ được nguyên vẹn phẩm cách của mình. Chu Ân Lai biết tất cả điều này sẽ khiến Tưởng Giới Thạch mềm lòng, gieo hạt giống của ý nghĩ cho rằng có lẽ những người cộng sản rốt cuộc cũng không đến nỗi tệ hại cho lắm, và rằng mình có thể thay đổi suy nghĩ của mình về phe cộng sản mà không hề tỏ ra yếu thế, đặc biệt là nếu ông đưa ra quyết định một cách độc lập thay vì là trong lúc còn ngồi tù. Chu Ân Lai cũng áp dụng cùng một triết lý cho mọi hoàn cảnh: Hãy tỏ ra thua kém, không đe dọa và khiêm tốn. Điều này thì có gì là quan trọng nếu cuối cùng bạn có được điều mình muốn: Thời gian để hồi phục sau cuộc nội chiến, một bản hiệp ước, uy danh đối với quần chúng.

Thời gian chính là vũ khí hiệu quả nhất mà bạn có. Hãy kiên nhẫn giữ trong đầu một mục tiêu lâu dài thì sẽ chẳng có người hay kẻ thù nào có thể cự tuyệt bạn. Và quyến rũ chính là cách tốt nhất để kéo dài thời gian, để gia tăng thêm lựa chọn của bạn trong bất kỳ tình huống nào. Thông qua quyến rũ bạn có thể dụ dỗ kẻ thù thoái lui, cho khoảng trống về tâm lý để hoạch định lên một kế hoạch tác chiến hiệu quả. Mấu chốt là khiến cho người khác xao động trong khi bạn vẫn cứ "phớt tĩnh ăng lê." Họ có thể cảm thấy biết ơn, hạnh phúc, cảm động, tự kiêu – không có gì là quan trọng chừng nào họ vẫn còn cảm giác ấy. Hãy cho họ những gì họ muốn, thích thú với lòng vị kỉ của họ, làm cho họ cảm thấy họ cao trọng hơn bạn. Khi một đứa bé vớ được một con dao sắc bén, đừng cố lấy lại; thay vào đó, hãy bình tĩnh, cho đứa bé vài thanh kẹo, rồi đứa bé sẽ thả con dao mà bắt lấy miếng mồi hấp dẫn bạn chìa ra.

4. Năm 1761, nữ hoàng Elizabeth nước Nga băng hà, cháu trai của bà kế vị ngai vàng lấy tước

hiệu là Czar Peter đệ tam. Trong sâu thẳm tâm hồn Peter vẫn luôn luôn là một bé – ông vẫn còn chơi đùa với những chú lính đồ chơi rất lâu sau khi đã quá tuổi để chơi chúng – và bây giờ khi đã là hoàng đế Czar, ông cuối cùng cũng có thể làm bất cứ điều gì cậu thấy vui và cả thế giới bị nguyền rủa. Peter kí kết một hiệp ước với Frederick đại đế, hiệp ước này vô cùng có lợi cho Frederick (Peter tôn sùng Frederick, và đặc biệt là phong thái kỷ luật là những người lính nước Phổ hành quân). Đây xem như là một thất bại gần như hoàn toàn, còn trong vấn đề tình cảm và quy tắc, Peter thậm chí còn tỏ ra lỗ mãng hơn: Ông từ chối để tang cho người cô quá cố theo đúng quy cách, tiếp tục những trò chơi chiến trận của mình và còn tiệc tùng chỉ vài ngày sau đám tang. Thật là tương phản biết bao khi đem so sánh với vợ ông, Catherine. Bà tỏ ra rất kính trọng trong suốt đám tang, bà vẫn còn mang đồ tang nhiều tháng sau đó, người ta còn trông thấy bà ở hàng giờ liền bên cạnh mộ của Elizabeth, cầu nguyện và khóc than. Bà thậm chí không phải là một người Nga nhưng là một công chúa nước Đức đã sang đông để cưới Peter năm 1745 mà không hề nói được từ tiếng Nga nào. Ngay cả những người nông dân hèn mọn nhất cũng biết Catherine đã cải đạo theo Giáo Hội Chính Thống ở Nga, và đã học nói tiếng Nga với khả năng tiếp thu ngoài sức tưởng tượng vả lại còn nói rất chuẩn nữa. Họ nghĩ, trong trái tim Catherine, bà còn đậm chất người Nga hơn tất cả những tay dỏm dáng kia trong triều đình Nga.

Trong suốt những tháng ngày khó khăn này, trong khi Peter buông lời nhục mạ hầu hết tất cả mọi người ở đất nước Nga thì Catherine lại âm thầm có một người yêu khác, Gregory Orlov, một trung úy trong đội quân canh giữ. Chính nhờ Orlov mà mọi người biết tới lòng mộ đạo, tinh thần yêu nước và sự xứng đáng làm người trị vì của Catherine; đi theo một người phụ nữ như thế sẽ tốt hơn biết bao so với việc phục vụ Peter. Vào những đêm khuya, Catherine và Orlov thường đàm đạo với nhau, Orlov thường bảo bà rằng quân đội của ông đã sẵn sàng và thúc giục bà sắp đặt một cuộc đảo chính. Bà thường lắng nghe một cách chăm chú nhưng luôn luôn trả lời rằng đây không phải là thời điểm để thực hiện. Orlov tự hỏi: Có lẽ bà quá mềm yếu và thụ động khi đứng trước một bước đi vĩ đại như thế. Chế độ của Peter thật hà khắc, vì thế mà những vụ bắt giữ và hành quyết ngày càng chồng chất. Ông cũng ngày càng tỏ ra thô bạo đối với vợ mình, đe dọa li dị bà và cưới người khác. Vào một buổi chiều say xỉn, điên cuồng bởi thái độ im lặng của Catherine và bởi sự bất lực khi không thể khiến bà mở miệng, Peter ra lệnh bắt giam bà. Tin tức nhanh chóng được truyền đi, thế là Orlov vội vã cảnh báo Catherine rằng bà sẽ bị tống ngục hoặc bị xử tử trừ phi bà cấp tốc hành động. Lần này Catherine không tranh luận nữa; bà khoác lên mình bộ đồ tang bình dị nhất, tóc vấn chưa chải xong, theo chân Orlov tới một chiếc xe ngựa đang đợi rồi phóng nhanh tới doanh trại quân đội. Lúc tới nơi, những người lính phủ phục xuống đất hôn lên vạt áo bà – họ đã nghe nói nhiều về bà nhưng chưa hề thấy bà bằng xương bằng thịt, trông bà như bức tượng Madonna biến thành người thật. Họ đưa cho bà một bộ quân phục, kinh ngạc trước vẻ đẹp của bà khi mặc trang phục của đàn ông, và lên đường đến Cung Điện Mùa Đông dưới sự chỉ huy của Orlov. Cuộc hành quân ngày một rầm rộ khi đi qua những đường phố St. Petersburg. Mọi người hoan hô Catherine, ai cũng cảm thấy Peter phải bị truất phế. Chẳng mấy chốc các mục sư đến để ban lời cầu nguyện cho bà, khiến cho dân chúng càng thêm hào hứng. Và suốt từ đầu chí cuối, bà vẫn thinh lặng và điềm đạm, như thể tất cả đều theo sự sắp đặt của số mệnh.

Khi tin tức tới tai Peter về cuộc nổi loạn thanh bình này, ông trở nên điên loạn, và chấp nhận thoái vị vào ngay đêm đó. Catherine trở thành nữ hoàng mà không cần một trận đánh hay một tiếng súng nào.

Khi còn nhỏ, Catherine rất thông minh và tràn đầy sức sống. Mẹ bà muốn có một người con gái biết nghe lời hơn là làm người khác lóa mắt, và như vậy sẽ là một cô dâu tốt, bởi thế bà luôn phải chịu vô khối những lời bình phẩm, bà đã tạo nên một bức bình phong bảo vệ để chống lại những lời bình phẩm ấy: Bà học cách chiều lòng những người khác hoàn toàn như một cách để trung hòa sự hung hăng của họ. Nếu bà kiên nhẫn và không áp đặt vấn đề thì thay vì tấn công họ sẽ mắc phải bùa mê của bà.

Lúc Catherine đến nước Nga – ở tuổi 16, không có bạn bè hay đồng minh ở đây – bà đã áp dụng những kỹ năng mà bà đã học được khi đối mặt với người mẹ nghiên khắc của mình. Khi đối diện với tất cả những con quái vật trong triều đình – nữ hoàng Elizabeth oai nghiêm, người

chồng ấu trĩ, vô số những kẻ phản bội và mưu chước – bà nhún nhường, chiều lòng, chờ đợi, và quyến rũ. Từ lâu bà vẫn hằng mong muốn được trở thành một nữ hoàng và biết rõ chồng mình tệ hại đến thế nào. Nhưng có nghĩa lý gì khi giành quyến thống trị trong bạo lực, khác nào giành lấy một quyền lực mà có người chắc chắn sẽ cho là phi pháp, rồi sau đó cứ phải luôn nơm nớp lo sợ rằng có ngày mình cũng sẽ bị truất phế? Không thể như vậy được, phải đợi thời cơ chín mùi và bà phải khiến chính thần dân đưa mình lên ngai vàng. Đó chính là phong cách làm cách mạng đầy nữ tính: Bằng cách tỏ ra thụ động và kiên nhẫn, Catherine ám chỉ rằng bà không hứng thú với quyền lực. Hiệu quả thật nhẹ nhàng – quyến rũ.

Luôn luôn có những người khó tính mà bạn phải đối mặt – những người bất an kinh niên, những kẻ cứng đầu hết thuốc chữa, những kẻ hay than phiền điên loạn. Khả năng trấn tĩnh những người này của bạn sẽ là một kỹ năng vô giá. Dù vậy bạn cũng cần phải cẩn thận: Nếu bạn bị động họ sẽ lấn át bạn; nếu tỏ ra quyết đoán, bạn sẽ khiến cho những phẩm chất bất thường của họ trở nên tệ hại hơn. Sự quyến rũ và hấp dẫn chính là những vũ khí tác chiến hiệu quả nhất. Bề ngoài hãy tỏ ra lịch thiệp. Thích nghi với mọi tâm trạng của họ. Còn bên trong, hãy tính toán và chờ đợi: Sự nhượng bộ của bạn chỉ là một chiến lược chứ không phải là một cách sống. Khi thời cơ đến, và chắc chắn sẽ đến, thế cờ sẽ xoay chuyển. Sự hung hăng của họ sẽ đẩy họ vào rắc rối, và điều đó sẽ đặt bạn vào vị trí làm người giải thoát họ, giành lại thế thượng phong. (Bạn cũng có thể quyết định rằng mình đã chơi đủ rồi đẩy họ vào quên lãng.) Sự quyến rũ của bạn đã ngăn không cho họ nhìn thấy trước điều này hoặc trở nên nghi ngờ. Cả một cuộc cách mạng có thể được tiến hành mà không có bất kỳ một hành động bạo lực nào, chỉ đơn giản là chờ đợi cho quả táo chín và rụng xuống.

Biểu tượng

Chiếc Gương. Cốt cách của bạn dựng nên một chiếc gương trước mặt những người khác. Khi họ nhìn thấy bạn họ nhìn thấy chính con người họ: Giá trị, sở thích, hay thậm chí cả khuyết điểm. Mối tình cả một đời với chính hình bóng của họ thật thoải mái và thư giãn; hãy nuôi dưỡng cho mối tình ấy. Sẽ chẳng ai thấy được những gì đằng sau chiếc gương.

Điểm yếu

Có những người được miễn nhiễm trước sức quyến rũ của Người Đàn Bà Duyên Dáng, đặc biệt là người yếm thế và loại người tự tin đến mức không cần sự ủng hộ từ người khác. Những người này xem loại Người Đàn Bà Duyên Dáng là ranh ma và lừa dối, và có thể gây khó chịu cho bạn. Giải pháp là cứ làm những gì Người Đàn Bà Duyên Dáng theo tự nhiên vẫn thường hay làm: Thật thân thiện và duyên dáng. Hãy tự bảo vệ quyền lực của mình bằng con số người ngưỡng mộ bạn và đừng quan tâm đến một vài người mà bạn không thể quyến rũ. Tính tốt của Catherine Đại Đế đối với mọi người đã tạo nên nhiều thiện cảm và về sau rất có lợi cho bà. Đôi khi lộ ra móng vuốt của mình lại là sự duyên dáng. Có một người bạn không thích? Công khai thú thật điều đó, dừng nên cố gắng quyến rũ một kẻ thù như vậy, và mọi người sẽ nghĩ bạn là người chân thật, không lừa dối lắm. Disraeli cũng bị khó chịu như vậy đối với người báo ứng của ông, William Gladstone.

Những mối nguy khi quyến rũ trong chính trị thường khó xử lí hơn: Cách bạn hòa giải, mưu mẹo, linh hoạt khi tiếp cận đến chính trị chắc chắn sẽ tạo ras một số kẻ thù những người đặc biệt tin tưởng vào động cơ của hành động. Những người quyến rũ công chúng như Bill Clinton hay Henry Kissinger thường có thể lấy lòng được cả những đối thủ cứng rắn nhất nhờ vào sự duyên dáng của bản thân họ, nhưng họ lại không thể có mặt ở tất cả mọi nơi ngay được. Nhiều thành viên nghị viện Anh cho rằng Disraeli là tên ranh mãnh quỷ quyệt; về cá nhân thì tính cách duyên dáng có thể làm họ mất đi cảm giác ấy, nhưng ông lại không thể tiếp xúc với từng người một trong Nghị viện. Trong những giai đoạn khó khăn, khi mọi người mong muốn những điều thực chất và chắc chắn thì sự quyến rũ không còn tác dụng.

Như trường hợp về Catherine Đại Đế cho thấy, việc chọn thời điểm mang tính quyết định. Bản thân người quyến rũ phải biết khi nào cần phải ẩn mình và thời điểm nào là chín muồi để thể hiện sức mạnh thuyết phục của mình. Vì mềm dẻo là một đặc tính của họ, đôi khi họ cũng cần phải đủ linh động để hành động một cách cứng rắn. Chu Ân Lai, một chính trị gia mềm dẻo, linh hoạt, vẫn có thể là một người cộng sản kiên định khi cần thiết. Đừng bao giờ trở thành nô lệ cho sức mạnh quyến rũ của chính mình; phải biến nó thành một thứ công cụ mà bạn có thể tùy ý sử dụng.

> Loài chim mê mẩn với những chiếc kèn bắt chước giọng hót của chúng, còn con người mê mẩn bởi những lời nói hòa hợp nhất với chính kiến của họ.
>
> Samuel Butler

> Bám lấy cành cây, bạn sẽ làm cành cây ấy trĩu xuống;
> Nếu dùng sức, cành cây ấy sẽ gãy.
> Trôi mình theo dòng thủy lưu: Đó là cách để vượt những con sông
> Cố bơi ngược dòng chẳng có ích lợi gì.
> Hãy thoải mái với những con sư tử hay hổ nếu mục đích của bạn là thuần hóa chúng.
> Con bò quen dần với chiếc cày một cách chậm rãi…
> Vậy, hãy từ bỏ nếu nàng chống cự: Theo đó bạn sẽ dành chiến thắng sau cùng.
> Hãy chắc rằng bạn chỉ thể hiện phần vai trò mà nàng cho phép.
> Hãy miệt thị những gì nàng miệt thị.
> Hãy ủng hộ những gì nàng ủng hộ,
> Hãy bắt chước mọi lời nói của nàng, dù có là thuận lợi hay bất lợi,
> Hãy cười mỗi khi nàng cười;
> Hãy nhớ, nếu nàng khóc cũng hãy khóc theo:
> Hãy bắt chước mọi cử chỉ của nàng.
> Giả như nàng đang chơi cờ,
> Hãy hờ hững thả viên xúc xắc,
> Đi sai những nước cờ của mình…
> Đừng từ chối một việc làm mù quáng như việc bắt chước mọi việc làm của nàng:
> Dù cho có mù quáng hay không, xin cũng hãy chú ý tới những điều ấy…
>
> Ovid, The Art of Love, Peter Green dịch

Disraeli được mời đến ăn tối, anh chàng mặc một chiếc quần nhung xanh, một chiếc áo gilê

màu vàng nhạt, mang một đôi giày khóa và tay áo có viền ren. Vẻ bề ngoài của Disraeli thoạt tiên gây băn khoăn, nhưng sau khi rời bàn ăn những người khách lại xì xầm với nhau rằng người khách khôn ngoan nhất ở buổi tiệc tối chính là người đàn ông trong chiếc gilê màu vàng. Benjamin đã có những bước tiến vượt bậc trong giao tiếp xã hội kể từ những ngày tới dự bữa tối của Murray. Trung thành với phương pháp của mình, Disraeli ghi chú: "Đừng nói quá nhiều; đừng cố nói. Nhưng mỗi khi bạn nói, hãy nói bằng sự tự chủ. Hãy nói bằng giọng điệu điềm đạm và hãy luôn nhìn thẳng vào người mà bạn nói chuyện. Trước khi một người có thể tham gia vào quá trình xã giao thông thường với bất kỳ ấn tượng nào, người ấy cần phải hiểu biết về những chủ đề nhỏ nhặt nhưng thú vị cần phải nói đến đầu tiên. Bạn sẽ nhanh chóng lĩnh hội đầy đủ bằng cách lắng nghe và quan sát. Đừng bao giờ tranh luận. Trong tập thể không phải thảo luận điều gì cả; chỉ đưa ra kết luận. Nếu có ai đó khác ý kiến với bạn, hãy cúi đầu rồi thay đổi đề tài. Trong tập thể đừng bao giờ suy nghĩ; hãy luôn là người quan sát, bằng không bạn sẽ bỏ lỡ nhiều cơ hội và thốt ra nhiều điều bất đồng. Hãy nói chuyện với phụ nữ, hãy nói chuyện với họ càng nhiều càng tốt. Đây chính là ngôi trường tốt nhất. Đây là cách để có được sự trôi chảy vì bạn không cần quan tâm đến những gì bạn nói và tốt hơn là không nên tỏ ra biết điều. Họ cũng sẽ ủng hộ bạn ở nhiều luận điểm và vì họ là phụ nữ bạn sẽ không bị xúc phạm. Không có gì quan trọng và hữu ích hơn khi một người đàn ông bước ra đời được phụ nữ đánh giá tốt."

André Maurois, Disraeli, Hamish Miles dịch

Bạn hẳn biết quyến rũ là gì: Đó là nhận được câu trả lời đồng ý mà không cần phải đưa ra câu hỏi rõ ràng nào cả.

Albert Camus

Một bài thuyết giảng đưa người nghe trôi theo nhịp nó và được tán thưởng thường ít mang chất gợi đơn giản chỉ vì rõ ràng bài thuyết giảng ấy được trình bày rất thuyết phục. Mọi người giao tiếp với nhau ảnh hưởng lẫn nhau trong sự gần gũi khăng khít bằng cảm xúc của giọng điệu mà họ điều chỉnh và cách họ nhìn nhau chứ không chỉ bằng loại ngôn ngữ mà họ sử dụng. Chúng ta đúng khi gọi một người giao tiếp giỏi là một kẻ quyến rũ theo nghĩa kỳ ảo của lời nói.

Gustave Tarde, l'Opinion et la Foule, trích trong The Age of The Crowd của Serge Moscovici

Người có uy tín

Uy Tín có sức cuốn hút mọi người. Nó xuất phát từ phẩm chất bên trong con người – sự tự tin, năng lực gợi cảm, tính quả quyết, sự thỏa mãn – những điều mà hầu hết mọi người đều thiếu và mong muốn có được. Phẩm chất này tỏa ra, thể hiện qua từng cử chỉ của Người Có Uy Tín, làm họ trông đặc biệt và tài giỏi, và làm ta hình dung họ không chỉ là những gì ta đang trông thấy: Họ là thần, thánh, sao trời. Người Có Uy Tín biết cách đánh bóng uy tín của mình bằng ánh nhìn sắc sảo, lối nói chuyện hùng hồn và khí sắc bí ẩn. Họ có thể quyến rũ rất nhiều người. Hãy học cách tạo ra ảo giác người có uy tín bằng cách tỏa ra tính cách dữ dội nhưng vẫn tỏ ra điềm nhiên, không thiên kiến.

Ma lực thu hút

Ma lực thu hút là sự quyến rũ ở mức độ số đông. Những người có ma lực thu hút làm cho nhiều đám đông người đem lòng yêu họ, để rồi sau đó dẫn dắt họ theo. Quá trình làm cho nhiều người trót yêu họ thì đơn giản và đi theo một con đường tương tự với việc quyến rũ từng người một. Người có ma lực thu hút có một vài cá tính nào đó tạo ra sức thu hút đầy quyền lực để làm cho họ trở nên nổi bật. Cá tính đó có thể là sự tự tin của họ, bản tính gan dạ, sự bình thản. Họ giữ cho những cá tính này huyền bí. Họ không hề lý giải sự tự tin hay sự mãn nguyện của họ bắt nguồn từ đâu, thế nhưng mọi người có thể cảm nhận được; nó tỏa ra bên ngoài mà không cần phải ra vẻ nỗ lực có ý thức. Gương mặt của những người có ma lực luôn luôn sôi nổi, tràn đầy năng lượng, ao ước và sự cảnh giác (cái nhìn của một người tình, một cái nhìn ngay lập tức thu hút thậm chí hơi tình tứ nữa). Chúng ta vui vẻ đi theo những người có ma lực thu hút bởi vì chúng ta thích được lãnh đạo, đặc biệt thích được người khác hứa hẹn việc mạo hiểm hay phồn thịnh. Chúng ta đánh mất bản thân mình căn nguyên là do họ, trở nên trói buộc một cách ủy mị với họ,cảm thấy đáng sống hơn bằng cách tin tưởng nơi họ – đó là chúng ta yêu họ mất rồi. Ma lực thu hút lợi dụng vào tình dục bị kiềm chế, tạo ra một sự tình ái. Tuy nhiên, những nguồn gốc của ngôn từ không nằm dưới tình dục mà còn vào tôn giáo, và tôn giáo vẫn còn gắn chặt một cách sâu đậm trong ma lực thu hút hiện đại.

Cách đây hàng nghìn năm, con người tin vào thần thánh và tâm linh, thế nhưng rất ít người có thể chứng kiến được một điều kỳ diệu, một sự thể hiện bên ngoài của sức mạnh thần thánh. Tuy vậy, một người mà có vẻ như đang được sở hữu bởi một tâm linh thần thánh (nói được nhiều ngôn ngữ, hào hứng mê say xuất thần, cách diễn tả những giấc mộng mãnh liệt) thì nổi bật lên như là người được thần linh chọn lọc ra. Và người này – một linh mục hay một nhà tiên tri – có được sức mạnh to lớn hơn những người khác. Điều gì đã khiến cho dân Híp-ri tin tưởng nơi ông Mô sê mà đi theo ông ta ra khỏi Ai cập, và vẫn trung thành với Mô sê mặc dù họ mãi lang thang vô tận trong hoang mạc? Ánh nhìn trong mắt ông, những từ ngữ đầy cảm hứng, gương mặt ông mỗi lần đi xuống từ núi Sinai đúng là rực sáng hẳn lên. Tất cả những điều này cho ông dáng vẻ vừa có cuộc trò chuyện trực tiếp với Đức Chúa và là nguồn quyền lực của ông. Và những điều này là cái được hiểu là "ma lực thu hút", một từ bắt nguồn ở Hy lạp nhằm ám chỉ đến những nhà tiên tri hay đến bản thân của Đức Chúa. Trong giai đoạn đầu của đạo Cơ đốc, ma lực thu hút là một món quà hay là một tài năng được ơn của Đức Chúa hạ cố đến để mà lộ ra sự Tỏ mình của Ngài. Hầu hết tôn giáo đều do người có ma lực thu hút (Charismatic) sáng lập nên, một người mà phô bày ra bên ngoài những dấu hiệu được ơn của Thiên chúa.

Qua nhiều năm trời, thế giới trở nên có lý trí hơn. Con người dần dần tiến đến nắm giữ quyền lực không bởi do quyền của thần linh mà bởi vì họ được tranh cử, hay là họ chứng tỏ được sự cạnh tranh của họ. Tuy vậy, nhà xã hội học lớn người Đức đầu thế kỷ XX Max Webber đã nhận xét rằng mặc cho sự tiến bộ cho là có của chúng ta thì vẫn có nhiều hơn những người có ma lực thu hút hơn bao giờ hết. Theo nhà xã hội học Weber, điều mà mô tả được đặc điểm của một người có ma lực thu hút chính là vẻ ngoài khác thường trong tính cách của họ, sự tương xứng với một dấu hiệu có được ơn của Thiên chúa. Làm cách nào khác nữa để giải thích được sức mạnh của một Robespierre hay một Lenin không? Hơn bất cứ một điều gì khác nó chính là sức hút của những cá tính mạnh mẽ mà làm cho những người này nổi bật và là nguồn quyền năng của họ. Họ không hề nói về Đức chúa mà nói về nguyên nhân to lớn, những tầm nhìn của một xã hội trong tương lai. Sức lôi cuốn ở họ chính là tình cảm; họ có vẻ như được sở hữu. Và những khán giả của họ hành động một cách phởn phơ giống như những vị khán giả trước đó làm với một nhà tiên tri vậy. Vào năm 1924, khi Lenin vừa mất, người ta hình thành nên một sự thờ cúng để tưởng nhớ ông, chuyển ông từ một người lãnh đạo cộng sản thành một vị thần.

Ngày nay, bất kỳ một người nào mà sự hiện diện của họ, người mà lôi kéo được sự chú ý khi bước vào một căn phòng đều được nói là sở hữu ma lực thu hút. Cho dù thậm chí những loại người ít cao quý hơn nhưng để lộ ra được dấu vết của phẩm chất này bởi đơn thuần là do ngôn từ nói ra. Ma lực thu hút của những người này bí hiểm và không thể lý giải nổi, chưa bao giờ minh bạch hết. Họ có một sự tự tin bất thường. Họ có một tài năng thiên phú (thường là sự uyển chuyển trong ngôn ngữ) khiến cho họ trội ra trong đám đông. Họ diễn tả một giấc mộng.

Chúng ta có thể không nhận ra nó, nhưng sự hiện diện của họ chúng ta có được kinh nghiệm tôn giáo: Chúng ta tin vào những con người này mà không cần có bất kỳ một bằng chứng hợp lý nào cho việc tin như thế. Khi cố gắng pha chế một tác động của ma lực thu hút, chớ bao giờ quên nguồn gốc tôn giáo của sức mạnh đó. Bạn bắt buộc phải tỏa ra một phẩm chất nội tâm mà phẩm chất đó có một góc tôn giáo hay tâm linh đối với nó. Cặp mắt của bạn phải phát ra ngọn lửa của một nhà tiên tri. Ma lực thu hút của bạn phải có vẻ tự nhiên, như thể ma lực đó bắt nguồn một cách bí ẩn vượt xa tầm kiểm soát của bạn, một tài năng của những vị thần. Trong cái thế giới không có ảo tưởng và lý trí này, con người khao khát một sự kinh qua trong tôn giáo, cụ thể trong mức độ một nhóm người. Bất cứ một dấu hiệu nào của ma lực thu hút thể hiện ước muốn tin vào một điều gì đó. Và không còn điều gì đầy quyến rũ hơn bằng việc tạo cho con người ta tin vào mà đi theo.

Ma lực thu hút bắt buộc phải có vẻ thần bí, nhưng như vậy không có nghĩa là bạn không thể học hỏi một vài mánh khóe nào đó mà sẽ nổi bật lên ma lực thu hút mà bạn đã sở hữu rồi, hay là sẽ cho bạn vẻ bề ngoài của ma lực đó. Sau đây là những đức tính cơ bản sẽ giúp tạo ra được hỉnh bóng của ma lực thu hút:

Mục đích: Nếu con người tin rằng bạn có một kế hoạch, tin rằng bạn biết bạn đang đi đâu thì họ sẽ đi theo bạn một cách bản năng. Chiều hướng này không có vấn đề gì hết: Lọc ra một nguyên nhân, một lý tưởng, một tầm nhìn và chỉ ra được bạn sẽ không quay mòng mòng trong mục đích của bạn. Con người sẽ tưởng tượng rằng sự tự tin của bạn bắt nguồn từ một cái gì đó có thực, như là những người Híp-ri cổ xưa tin là ông Mô sê hợp nhất với Đức chúa, đơn giản chỉ vì ông ta biểu hiện ra được những dấu hiệu bên ngoài.

Sự chủ định là một con người ma lực thu hút hai mặt trong thời kỳ khó khăn rắc rồi. Bởi bì hầu hết người ta đều do dự trước khi hành động gan dạ (thậm chí khi mà hành động là cái bị yêu cầu), sự tự quả quyết một mình sẽ làm cho bạn là trung điểm của sự chú ý. Người ta sẽ tin vào bạn qua một mãnh lực đơn giản của cá tính bạn. Khi Franklin Delano Roosevelt có được quyền lực trong thời kỳ khủng hoảng, đám đông công chúng có rất ít niềm tin là ông có thể hoán chuyển mọi thứ lại. Nhưng chỉ trong vài tháng đầu tại vị ông đã bộc lộ được sự tự tin, tính quyết đoán và sự rõ ràng trong việc giải quyết nhiều vấn đề của quốc gia, mà công chúng bắt đầu coi ông như là đấng cứu tính của họ, một ai đó với ma lực thu hút mãnh liệt.

Sự bí hiểm: Sự bí hiểm nằm dưới trái tim của ma lực thu hút, nhưng nó là một loại bí hiểm đặc biệt, một sự bí hiểm được diễn tả bởi mâu thuẫn. Người có ma lực thu hút có thể vừa là ngươi vô sản và người quý tộc (Mao Zedong), vừa tốt bụng và tàn ác(Đại đế Peter),vừa khích động và thờ ơ như băng đá (Charles de Gaulle), vừa thân thiện và xa cách (Sigmund Freud). Bởi vì hầu hết mọi người đều có thể tiên đoán được, tác động của những mâu thuẫn này là ma lực thu hút mạnh mẽ. Những tác động này khiến cho bạn khó mà tìm hiểu được, thêm vô sự phong phú cho cá tính bạn, làm cho người ta nói chuyện với bạn. Thông thường sẽ tốt hơn nếu bạn để lộ ra những sự mâu thuẫn của bạn một cách chậm rãi và thiên tư (nếu như bạn quăng chúng ra ngoài, mâu thuẫn này đè lên mâu thuẫn khác, người ta có thể nghĩ là bạn có một cá tính bất thường. Hãy thể hiện sự huyền bí cũa bạn một cách từ từ và lời nói sẽ lan ra. Bạn cũng bắt buộc phải giữ con người trong tầm tay của bạn, ngăn chặn họ kiếm tìm ra bạn.

Một khía cạnh khác nữa của sự bí hiểm là một sự nói xa nói gần sự điều kỳ lạ. Vẻ ngoài của sự thiên phú tiên tri hay tâm lý sẽ thêm vào thần sắc cho bạn. Hãy tiên đoán những sự việc một cách có uy quyền và con người sẽ thường tưởng tượng rằng điều bạn nói là đã đúng.

Sự thần thánh: Hầu hết tất cả chúng ta bắt buộc phải thường xuyên thỏa hiệp để sống còn; các vị thánh thì không phải làm thế. Các vị thánh sống sót qua các lý tưởng của họ mà không cần phải quan tâm đến kết quả. Tác động thần thánh này dành cho ma lực thu hút.

Sự thần thánh đi xa hơn tôn giáo: Các chính trị gia có tính chất khác biệt giống như George Washington và Lenin đều đạt được danh tiếng một cách thần thánh bằng việc sống đơn giản, mặc dù họ đều có quyển lực – bằng cách kết hợp tương xứng những giá trị chính trị vào những cuộc sống của cá nhân họ. Cả hai người đàn ông này thực sự được tôn làm thần sau khi họ qua đời. Albert Einstein cũng toát ra được sự thần thánh – như trẻ nhỏ, không sẵn lòng thỏa hiệp, chìm đắm trong thế giới của chính mình. Chìa khóa ở đây chính là bạn phải có rồi những giá trị

cầm giữ một cách sâu sắc; mà một phần giá trị đó không thể bị giả mạo được, ít nhất là không có, không phải những lời cáo buộc nguy hiểm về sự bịp bợm sẽ hủy diệt ma lực thu hút của bạn trong thời gian dài. Bước kế tiếp đó là thể hiện ra, càng đơn giản và thiên tư càng tốt, rằng bạn sống cái mà bạn tin vào. Cuối cùng là diện mạo ôn hòa và khiêm nhường có thể dần dần chuyển sang ma lực thu hút miễn là bạn có vẻ hoàn toàn thoải mái với điều đó. Nguồn gốc ma lực thu hút của Harry Truman và thậm chí của Abraham Lincoln là ra vẻ giống như một người thường dân.

Tài hùng biện: Một người có ma lực thu hút phụ thuộc vào sức mạnh của những lời nói. Lý do thì đơn giản:lời nói là cách nhanh nhất để tạo ra sự xáo trộn tình cảm. Những lời nói có cánh, làm phấn chấn, khuấy lên sự giận dữ mà không cần phải ám chỉ đến bất cứ điều gì thực sự. Trong suốt cuộc nội chiến ở Tây ban nha, Dolores Gomez Ibarruri, được biết đến là La Pasionaria, đã đọc những bài diễn văn trước cộng sản mà những bài này mạnh mẽ một cách tình cảm như là quyết định một vài thời khắc chủ chốt trong thời chiến. Để thành công trong loại hình hùng biện này, sẽ có hiệu quả nếu người nói và khán giả có cùng tình cảm và theo kịp lời nói với nhau. Tuy nhiên, tài hùng biện có thể được học hỏi: Những công cụ mà La Pasionaria đã sử dụng – những ám hiệu, những khẩu hiệu, những sự lập lại nhịp nhàng, những nhóm từ để khán giả nói lại – có thể dễ dàng có được. Roosevelt, một loại người bình tĩnh, quý tộc đã có thể biến bản thân ông ta thành một người phát ngôn năn động, vừa thể hiện qua cách ông phát biểu diễ n văn chậm rãi và như thôi miên, vừa thể hiện qua cách sử dụng những hình ảnh tưởng tượng xuất sắc, sự lặp lại phụ âm đầu, và lời lẽ hùng hồn về kinh thánh. Đám đông ủng hộ ông thường trào nước mắt. Cái kiểu chậm rãi đầy quyền uy thông thường có hiệu quả hơn nhiều so với tình cảm nồng nàn trong thời gian dài, bởi vì cung cách này thì khiến bạn như bị bỏ bùa một cách thiên tư và ít nhàm chán hơn.

Sự đóng kịch: Một người có ma lực thu hút thì to lớn hơn cuộc sống, có sự hiện diện thêm ngoài. Những nam diễn viên đã phải nghiên cứu loại hiện diện này qua nhiều thế kỷ; họ biết làm cách nào để đứng trên một sân khấu đông người và làm chủ sự chú ý. Thật đáng ngạc nhiên, không phải người nam diễn viên la hét to lớn hay làm điệu làm bộ một cách điên dại mới là người làm cho ma thuật này có công hiệu nhất, mà là người điềm đạm, tỏa ra được sự quả quyết của chính họ cơ. Kết quả sẽ bị hủy hoại bằng cách cố gắng mạnh mẽ. Điều cần thiết ở đây là sự tự nhận thức, có được khả năng thấy được bản thân của chính bạn như là người khác thấy ở bạn. De Gaulle hiểu rằng sự tự nhận thức là chìa khóa cho ma lực thu hút của ông ta trong hầu hết mọi hoàn cảnh hỗn loạn (sự chiếm đóng nước Pháp của Nazi, việc tái xây dựng lại đất nước sau thế chiến thứ hai, cuộc nổi loạn trong quân đội ở Algeria), De Gaulle vẫn duy trì được sự điềm đạm mà ông đã dùng một cách êm ái trước cơn cuồng loạn của những đồng nghiệp của ông. Khi ông nói, không một ai có thể rời mắt khỏi ông được. Một khi mà bạn biết làm sao để làm chủ sự chú ý bằng cách này, nâng cao hiệu quả lên bằng cách xuất hiện trong những sự kiện nghiêm nghị hay những nghi lễ mà chứa đầy những hình ảnh cực nhộn, làm cho bạn trông có vẻ kiểu cách đài các và thần thánh. Sự màu mè đỏm dáng không có gì liên quan đến ma lực thu hút hết, nó thu hút loại chú ý sai lầm.

Sự không cấm đoán: Hầu hết con người đều bị ức chế và có rất ít cách tiếp cận đến sự vô thức của họ – một vấn đề tạo ra được nhiều cơ hội cho người có ma lực thu hút, người này có thể trở nên một loại màn hình mà những người khác chiếu ra những ý tưởng kỳ lạ và những khao khát thầm kín của họ. Trước tiên bạn sẽ phải đưa ra rằng bạn ít bị ngăn cấm hơn khán giả của bạn (rằng bạn tỏa ra một sự gợi cảm nguy hiểm, không e sợ cái chết, thoải mái một cách vui vẻ. Thậm chí một gợi ý của những cá tính này sẽ khiến cho người ta nghĩ rằng bạn có quyền lực nhiều hơn cái bạn đang có. Trong thập niên những năm 1850, một nữ diễn viên người Mỹ gốc Bohem Adah Isaac Menken được thế giới ưa thích qua năng lực gợi tình buông thả của bà và không hề sợ hãi. Bà xuất hiện trên sân khấu nửa hở hang, trình diễn những hành động như thách thức cái chết; rất ít phụ nữ dám làm những chuyện như vầy trong thời nữ hoàng Victoria, mà một nữ diễn viên khá tầm thường đã trở nên một hình tượng được tôn sùng.

Sự mở rộng ra điều bạn không bị ngăn cấm là một phẩm chất như trong mơ trong công việc và cá tính của bạn mà để lộ ra sự mở mang đối với vô thức của bạn. Chính việc sở hữu được phẩm chất này đã biến chuyển những nghệ sỹ như Wagner và Picasso thành những thần tượng

có ma lực thu hút họ. Anh em họ của phẩm chất này chính là sự thả lỏng thân thể và tinh thần; trong khi phần bị đè nén thì cứng nhắc, những người có ma lực thu hút có một sự dễ chịu và khả năng thích ứng mà đã biểu hiện ra sự mở mang của họ đến với kinh nghiệm.

Sự nồng nhiệt: Bạn cần tin vào điều gì đó, và tin nó một cách mãnh liệt đủ để làm cho những điệu bộ của bạn sống động và mắt của bạn sáng lên. Điều này không thể nào làm giả tạo được. Những chính trị gia không thể nào tránh khỏi việc phải nói dối trước công chúng; điều phân biệt được những người có ma lực thu hút chính là họ tin vào những lời nói dối của họ sẽ khiến cho họ đáng tin hơn nhiều. Điều đòi hỏi phải có trước hết đối với niềm tin mãnh liệt là một nguyên căn to lớn nào đó để tập hợp lực lượng lại – một cuộc vận động lớn. Để trở nên một điểm được vây quanh đối với sự bất mãn của con người và chỉ ra rằng bạn không cùng chung những nghi ngờ mà quấy rầy những con người bình thường. Vào năm 1940, Florentine Girdamo Savonarola đã phản đối quyết liệt sự bất tử của Đức Giáo Hoàng và nhà thờ Tin lành. Savonarola tự cho là được ơn linh hứng thiêng liêng, ông trở nên sôi nổi trong những bài thuyết pháp của ông đã gây ra làn sóng cuồng tín trong đám đông. Savonarola đã khuếch trương một nhóm đồ đệ đến nỗi ông nhanh chóng thống trị cả thành phố cho đến khi Đức giáo hoàng bắt giữ và cho thiêu sống ông ta. Người ta tin ở nơi Savonarola vì sự sâu sắc trong lời cáo buộc của ông ta. Ngày nay ví dụ về ông đã có nhiều mối liên quan hơn bao giờ hết: Con người càng ngày càng bị cô lập đi và mong mỏi được có sự trải nghiệm về sắc màu tôn giáo. Hãy để cho đức tin nồng nhiệt của bạn lan truyền đi vào bất cứ thứ gì, cho con người điều gì đó để tin vào.

Sự yếu đuối: Những người có ma lực thu hút biểu lộ ra một nhu cầu dành cho sự yêu và được yêu. Họ mở mình ra đối với khán giả của họ và thực ra họ hút hết năng lượng của khán giả, hóa ra khán giả là người bị những con người có ma lực thu hút này tích nạp năng lượng, khuynh hướng này đang gia tăng. Bên phía người yếu đuối đối với ma lực thu hút thì làm cho phe tự tin trở nên mềm lòng, điều này có thể coi là sự say mê điên cuồng và sự đe dọa.

Tự vì ma lực thu hút có liên quan tới những cảm xúc tượng tự như tình yêu, đến lượt bạn phải để lộ ra tình yêu của bạn dành cho những người đi theo bạn. Công việc này là một phần chủ yếu trong ma lực thu hút mà Marilyn Monroe tạo ra trước ống kính máy quay. Marilyn viết trong nhật ký rằng: "Tôi biết mình thuộc về quần chúng và thế giới, không chỉ vì tôi có tài hay thậm chí tôi xinh đẹp đi nữa mà bởi vì tôi chưa từng bao giờ thuộc về bất cứ thứ gì hay bất cứ ai khác nữa. Quần chúng là gia đình của tôi, là chàng hoàng tử quyến rũ duy nhất và là mái ấm duy nhất tôi từng mơ ước. Trước ống quay, Monroe đột nhiên bừng lên sức sống, tán tỉnh và gây hứng thú đối với quần chúng vô hình này. Nếu như khán giả không cảm nhận được tính cách này trong bạn, họ sẽ quay lưng lại với bạn. Mặt khác, bạn chớ bao giờ ra vẻ thao túng hay túng thiếu. Hãy tưởng tượng quần chúng của bạn như là một cá nhân đơn lẻ mà bạn đang ra sức quyến rũ – không có gì quyến rũ con người hơn là thứ cảm giác mà họ mong mỏi

Sự phiêu lưu mạo hiểm: Những người có ma lực thu hút thì không tuân theo một quy tắc nào. Họ có vẻ phiêu lưu và rủi ro mà thu hút được những con người buồn tẻ. Hãy gan dạ và dũng cảm trong những hành động của bạn (bạn để người ta thấy bạn đang nhận lấy những rủi ro vì điều tốt đẹp của người khác). Napoleon luôn làm cho những binh lính của ông an tâm khi thấy ông đứng cạnh sung đại bác trên chiến trường, Lenin đi lại một cách công khai trên đường phố mặc cho ông nhận được rất nhiều lời đe dọa giết chết. Những người có ma lực thu hút lớn mạnh được trong những vùng nước rối ren, một tình huống khủng hoảng để cho phép họ khoe ra sự dám làm của họ mà tăng cường thần sắc cho họ. John F.Kennedy bừng sáng lên trong việc giải quyết khủng hoảng tên lửa ở Cuba, Charles de Gaulle khi đối mặt với cuộc nổi loạn ở Algeria. Họ cần những vấn đề này để ra vẻ có ma lực thu hút, và thật ra một vài người thậm chí tố cáo họ là khơi lên những tình huống đó (Ví dụ Kennedy trong 'chính sách bên bờ vực chiến tranh' của đối ngoại) để thể hiện tình yêu của họ dành cho sự phiêu lưu. Hãy đưa ra bản tính anh hùng để làm cho bản thân bạn có ma lực thu hút kéo dài đến hết cuộc đời bạn. Trái lại, một chút xíu dấu hiệu nào của sự hèn nhát hay sự rụt rè sẽ hủy hoại hết bất cứ những ma lực thu hút nào mà bạn có được.

Sức hấp dẫn: Nếu có bất cứ một sự vật tượng trưng bề ngoài quan trọng trong việc quyến rũ thì đó chính là đôi mắt. Đôi mắt biểu lộ sự khích động, sự căng thẳng, sự hồn nhiên mà không

cần nói ra một lời nào hết. Trong nghệ thuật quyến rũ, những truyền đạt gián tiếp quan trọng lắm, và trong ma lực thu hút cũng thế. Thái độ của những người có ma lực thu hút có thể đĩnh đạc và bình tĩnh, nhưng cặp mắt của họ như có nam châm hút vậy, họ có một ánh nhìn chằm chằm xuyên thấu làm xáo trộn tình cảm của những mục tiêu của họ, ra sức ép buộc mà không cần lời nói hay hành động gì hết. Ánh nhìn chằm chằm mãnh liệt của Fidel Castro có thể khiến cho đổi thủ của ông lùi bước im lặng. Khi Benito Mussuolini bị gặp thử thách, ông sẽ đảo tròn hai mắt, để lộ ra tròng trắng theo cách làm cho con người e sợ. Tổng thống Indonesia, Kusnasosro Sukarno, có ánh nhìn có vẻ như thể ông ta đọc được những suy nghĩ vậy. Roosevelt có thể làm cho con ngươi của ông giãn nở theo ý muốn, khiến cho cái nhìn đăm đăm của ông vừa thôi miên vừa dọa nạt. Những cặp mắt của những người có ma lực thu hút không bao giờ lộ ra sự sợ hãi hay khiếp đảm.

Tất cả những kỹ năng này thì có thể đạt được. Napoleon dành nhiều thời gian đứng trước gương, tạo ra ánh nhìn mô phỏng theo khuôn mẫu của nam diễn viên lừng danh đương thời Talma. Chìa khóa là sự tự kiểm soát. Cái nhìn không phải nhất thiết là gay gắt; cái nhìn cũng cần chỉ ra sự mãn nguyện. Hãy nhớ rằng: Cặp mắt của bạn có thể phát ra ma lực thu hút, nhưng cặp mắt bạn cũng tố giác bạn giả tạo. Đừng để một vật tương tự như thế có cơ hội. Hãy thực hành hiệu quả mà bạn mong muốn.

Ma lực thu hút thật sự có nghĩa là khả năng để phát ra bên trong và diễn tả ra bên ngoài sự khoái trá tột cùng, một khả năng mà làm cho một người thành đối tượng chú ý mạnh mẽ và được những người khác bắt chước một cách thiếu suy nghĩ.

Liah Greenfield

Đặc điểm nổi bật

Nhà tiên tri kỳ diệu: Vào năm 1425, một cô gái nông thôn từ vùng quê Domremy của nước Pháp,cô Joan of Arc, đã mộng lần đầu là: "Khi tôi mười ba tuổi thì Chúa đã truyền một lời nói để hướng dẫn tôi." Giọng nói đó là giọng của thánh Michael và thánh đến với một thông điệp từ Chúa: Joan được chọn là người để giải thoát cho nước Pháp khỏi bọn xâm lược người Anh, bọn chúng lúc bấy giờ đang cai trị hầu hết đất nước này, và kết quả của sự hỗn mang và chiến tranh. Cô cũng sẽ khôi phục lại vương miện vua nước pháp cho hoàng tử – the Dauphin, sau này là vua Charles VII, người thừa kế chính đáng. Thánh Catherine và Thánh Margaret cũng nói với Joan. Những giấc mộng của bà thì sinh động một cách khác thường: Bà mộng thấy thánh Michael, được chạm vào Thánh và được ngửi thấy thánh.

Lúc đầu Joan không kể cho ai nghe về điều bà mộng thấy; bởi vì tất cả mọi người đều biết bà là một cô gái nông trại lặng lẽ. Tuy nhiên những giấc mộng trở nên thậm chí đậm đà hơn, và do đó vào năm 1429 bà rời khỏi Domremy, quyết định nhận lấy nhiệm vụ mà Chúa đã chọn lấy bà. Mục tiêu của bà là gặp Charles ở thị trấn Chinon, nơi mà ông đã lập ra một cung điện trong thời gian lưu đày. Những chướng ngại vật ở đây rất nhiêu khê: Chinon thì ở xa, chuyến hành trình thì nguy hiểm, và Charles, thậm chí nếu bà đến được ông ta thì ông ta cũng chỉ là một kẻ hèn nhát và lười biếng không thể nào vận động lớn để chống nước Anh được. Không khuất phục, bà đi từ làng này sang làng khác, giải thích nhiệm vụ của bà với các quân nhân và yêu cầu họ hộ tống bà đến Chinon. Những cô gái trẻ với những giấc mộng về tôn giáo chẳng là xu nào trong thời kỳ đó cả, và ở ngoại hình của Joan cũng không có gì để gợi tả lên sự tự tin nữa. Tuy nhiên, một quân nhân Jean de Metz đã tò mò về bà. Điều khiến cho ông quân nhân này bị bà làm mê hoặc chính là chi tiết trong những giấc mộng của bà ta: Bà sẽ giải phóng được thị trấn Orleans bị vây hãm, sẽ đội vương miện hoàng đế cho vị vua tại một nhà thờ lớn ở Reims, dẫn dắt quân đội đến Paris; bà biết là làm như vậy sẽ khiến cho bà bị thương. Những phát ngôn bà quy cho là thánh Michael truyền lại thì không thể là một ngôn ngữ của một cô gái nông trại được; mà bà lại tự tin một cách điềm tĩnh, ở bà bừng lên sự kết án. De Metz rơi ngay vào bùa phép của bà. De Metz đã thề trung thành và cùng bà khởi hành đến Chinon. Ngay sau đó thì những người lính còn lại cũng để nghị giúp đỡ, và lời nói truyền đến Charles về một cô gái trẻ lạ lùng đang trên đường đến gặp ông ta.

Trên con đường dài 350 dặm đến Chinon, đi cùng với chỉ một nhúm những quân nhân, xuyên qua một miền đất có chiến tranh, Joan không hề tỏ ra sợ hãi hay chần chừ gì hết. Chuyến đi mất vài tháng trời. Cuối cùng thì Joan cũng đến nơi. Mặc cho triều thần khuyên can, the Dauphin đã quyết định gặp cô gái mà đã hứa hẹn sẽ khôi phục lại ngai vàng cho ông ta. Nhưng Charles đang buồn chán và muốn giải sầu chút chút nên đã quyết định lừa cô gái này một vố. Joan sẽ gặp Charles trong một sảnh đông đảo quần thần; để thử quyền năng tiên tri của Joan, Charles đã cải trang thành một trong những quần thần của ông và cho một người khác ăn mặc như một vị hoàng tử. Tuy vậy, khi mà Joan đến, mọi người ngạc nhiên vì bà bước thẳng đến chỗ Charles và nhún đầu gối cúi chào: "Đức Vua trên Trời sai tôi đến với một thông điệp rằng Ngài sẽ là người thay mặt cho Đức Vua trên Trời, Ngài sẽ là Vua của nước Pháp." Trong cuộc nói chuyện tiếp theo đó, Joan dường như lập lại những suy nghĩ riêng tư của Charles, trong khi đó lại một lần nữa kể lại tỉ mỉ chi tiết lạ thường về những cố gắng bà sẽ phải hoàn tất. Nhiều ngày sau, từ một người hời hợt và thiếu tính quyết đoán, Charles đã tuyên bố bản thân ông đã bị thuyết phục và cầu chúc cho Joan trong việc lãnh đạo quân đội Pháp chống lại nước Anh.

Ngoài sự thần thánh và phép màu nhiệm, Joan of Arc có một vài phẩm chất cơ bản nào đó làm cho bà nổi trội. Những giấc mộng của bà mãnh liệt, bà có thể miêu tả chúng chi tiết đến nỗi những giấc mộng đó phải là thật. Những chi tiết này có hiệu quả của nó: Chúng vay mượn cảm giác thực tế thậm chí cho đến những lời nói hết sức vô lý nhất. Ngoài ra, trong thời thế cực kỳ hỗn loạn này, Joan được chú ý tối đa như thể sức mạnh của bà xuất phát từ nơi nào đó không thuộc thế gian này. Bà nói bằng sự uy quyền, và bà tiên đoán những việc mà con người muốn: Nước Anh sẽ bị đánh bại, sự phồn thịnh sẽ quay trở lại. Bà cũng có một tình cảm mộc mạc thông thường của người nông dân. Bà chắc hẳn phải nghe được những lời mô tả về

Charles trên đường đến Chinon. Khi ở cung điện, bà có thể cảm nhận được ông ta đang lừa bà và có thể chọn lọc ra một cách tự tin khuôn mặt được tưng tiu chiều chuộng của ông trong đám đông. Năm tiếp theo đó, những giấc mộng đã từ bỏ bà cùng với sự tự tin nữa (bà đã phạm nhiều sai lầm dẫn đến việc bà bị quân Anh bắt giữ). Bà thật ra chỉ là một con người mà thôi.

Chúng ta có thể không còn tin vào những phép màu nhiệm nữa, nhưng mà bất cứ điều gì ám chỉ đến những quyền năng lạ thường, không thuộc thế gian này, thậm chí thuộc về siêu nhiên thì sẽ tạo ra ma lực thu hút. Trong tâm lý học cũng thế: Bạn có những giấc mộng về tương lai, về những điều diệu kỳ bạn có thể hoàn thành được. Bạn miêu tả từng chi tiết một về những điếu này với một vẻ quyền lực và tự khắc bạn nổi bật hẳn lên. Và nếu như lời tiên tri của bạn – ví dụ như về sự giàu có chẳng hạn – là điều con người muốn nghe thấy thì họ có thể rơi vào bùa chú của bạn và coi những sự kiện sau này như là lời xác nhận cho những điều bạn tiên liệu. Trưng bày ra sự tự tin đáng nể thì con người sẽ nghĩ rằng sự tự tin đó của bạn bắt nguồn từ kiến thức thật sự. Bạn sẽ tạo ra được một lời tiên tri theo đúng ý nguyện của bạn: Niềm tin của con người vào bạn sẽ được diễn dịch ra những hành động mà giúp cho bạn nhận ra được những giấc mộng của mình. Bất cứ một sự gợi ý thành công nào sẽ làm cho họ thấy được những phép màu, những quyến năng lạ kỳ, tỏa ra ma lực thu hút.

Con người thú tính thật sự: Vào một ngày năm 1905, tại phòng thánh Petersburg của nữ bá tước Ignatiev thì đông người hơn bình thường. Những chính trị gia, những quý bà xã hội và những cận thần tất cả đến sớm để chờ một vị khách mời danh dự: Ông Grigori Efimovich Rasputin, một tu sĩ người Siberia, 45 tuổi. Rasputin đã tạo nên tên tuổi cho mình trên khắp nước Nga là một người lương y, có lẽ là một vị thánh. Khi Rasputin đến, rất ít người có thể ngụy trang được sự thất vọng của họ: Gương mặt ông xấu xí, tóc tai thì như sợi dây, ông ta thì lóng nga lóng ngóng. Bọn họ thắc mắc tại sao lại đến đây. Tuy nhiên, sau khi Rasputin tiếp cận từng người một trong số họ, bắt lấy bàn tay to lớn của ông và nhìn đăm đắm vào cặp mắt đó. Lúc đầu, họ không được yên với ánh mắt ngó đăm đăm của ông ta: Vì ông ta nhìn lên nhìn xuống họ, ông ta dường như đang thăm dò và xét đoán họ. Tuy thế, bất thình lình nét mặt của ông ta thay đổi, và khuôn mặt ông tỏa ra sự hiền hòa, vui vẻ và hiểu biết. Ông còn ôm một vài quý bà một cách cởi mở. Sự mâu thuẫn làm mọi người phải sửng sốt đã có những hiệu quả sâu sắc.

Tâm trạng trong căn phòng ngay lập tức thay đổi từ thất vọng chuyển sang nhộn nhịp. Giọng nói của Rasputin thì sâu lắng và bình tĩnh; ngôn ngữ của ông thì thô lỗ, tuy thế những ý tưởng ông diễn đạt thì đơn giản vô cùng, và có một sự thật tâm linh to lớn. Rồi, ngay vừa khi những người khách đang bắt đầu thư giãn với người nông dân có cái nhìn dơ bẩn này thì tâm trạng của ông ta đột ngột đổi sang giận dữ. “Tôi biết các bạn. Tôi có thể đọc được linh hồn của các bạn. Tất cả các bạn được tưng tiu chiều chuộng quá… Những bộ áo đẹp đẽ này và những sự khéo léo đều vô ích và độc hại. Con người bắt buộc phải học hỏi bản thân khiêm nhường. Các bạn phải đơn giản hơn nữa, hơn nữa cơ. Chỉ có khi đó Chúa mới đến gần bạn hơn.” Khuôn mặt của ông thầy tu trở nên sôi nổi hơn, hai con người dãn ra, ông ta trông khác hẳn hoàn toàn. Sự giận dữ đó trông mới ấn tượng làm sao, nó khiến gợi nhớ lại việc Chúa Jesus ném bọn cho vay nặng lãi ra khỏi đền thờ. Bây giờ Rasputin đã bình tĩnh, quay lại sự duyên dáng của mình, nhưng những vị khách đã coi ông như là một người lạ lùng và đáng nể mất rồi. Kế tiếp, trong một màn trình diễn mà ông ta làm lại trong các phòng khác ở khắp thành phố này, ông ta dẫn đầu những người khách trong một bài hát dân gian. Và khi họ hát thì ông bắt đầu nhảy, một điệu nhảy lạ lùng tự do của chính ông nghĩ ra; và khi ông nhảy, ông xoay quanh những người phụ nữ hấp dẫn nhất với ánh mắt mời gọi họ nhập bọn. Điệu nhảy chuyển sang hơi khiêu dâm khi mà những người bạn của ông rơi vào bùa chú của ông, ông ta thì thầm những lời nhận xét vào tai họ. Tuy nhiên không một ai trong họ cảm thấy bị lăng nhục cả.

Trong một vài tháng tới, nhiều phụ nữ từ mọi tầng lớp của xã hội thánh Petersburg đến thăm Rasputin tại căn hộ của ông ta. Rasputin sẽ nói với họ về những vấn đề tâm linh, nhưng sau đó không hề cảnh báo trước ông ta chuyển qua gợi tình, thì thầm những sự cám dỗ thô thiển. Ông ta sẽ bào chữa bản thân ông ta qua những giáo điều về tâm linh: Làm sao bạn ăn năn được nếu như bạn không phạm tội? Đấng cứu thế chỉ đến với những người đi lạc lối. Một trong số ít người đã từ chối sự tiến đến của người được một người bạn yêu cầu, “Một con người làm sao

có thể chối từ bất cứ chuyện gì từ một vị thánh?" "Liệu một vị thánh có cần một tình yêu đầy tội lỗi không?" ông ta làm cho mọi thứ đến gần ông ta là thiêng liêng. Tôi đã thuộc về ông ta rồi, và tôi hạnh phúc và tự hào khi được làm như thế." "Nhưng cô đã có chồng rồi! Chồng cô sẽ nói sao chứ?: "Anh ta coi nó là một điều vinh dư lớn lao chăng. Nếu như Rasputin khao khát một người phụ nữ tất cả chúng tôi đều nghĩ đó là một điều chúc lành và một sự phân biệt, chồng của chúng tôi cũng như tôi thôi."

Bùa chú của Rasputin nhanh chóng lan tới vua Nicholas và cụ thê là lên bà vợ của ông vua này, bà Alexandra, rõ ràng là ngay sau khi Rasputin chữa lành con trai họ khỏi vết thương đe dọa đến cuộc sống. Trong một vài năm, Rasputin đã trở nên một người đàn ông quyền lực nhất ở nước Nga, với sự thống trị cặp vợ chồng hoàng gia này.

Con người thì phức tạp hơn nhiều so với mặt nạ họ mang trong xã hội. Người đàn ông có vẻ như quý phái và lịch lãm thì có lẽ đang ngụy trang thành phe hắc ám mà sẽ thường xuất hiện theo những cách lạ lùng; nếu như sự quý phái và cái tao nhã của anh ta thật ra chỉ là một trò chơi khăm, sớm muộn gì sự thật sẽ lộ ra và sự đạo đức giả của anh ta sẽ gây thất vọng và làm cho anh ta trở nên xa lạ mà thôi. Mặt khác, chúng ta bị thu hút đến người có vẻ như là một người thoải mái hơn, người mà không hề bận tâm để che giấu những sự mâu thuẫn của họ. Đây chính là nguồn gốc của ma lực thu hút cũa Rasputin. Một người quá thật, không hề có sự tự ý thức hay đạo đức giả gì ráo, đã thu hút một cách mãnh liệt. Sự quỷ quyệt và thần thánh của ông cực độ đến nỗi làm cho ông có vẻ như to lớn hơn cả cuộc sống. Kết quả là thần sắc ma lực thu hút mà ngay lập tức; nó tỏa ra từ cặp mắt ông ta, và từ cái chạm tay của ông ta.

Hầu hết chúng ta là sự pha trộn của tội ác và thánh thiện, quý phái và thấp hèn, và chúng ta dành cả đời mình để đàn áp phe xấu xa đó lại. Rất ít người trong chúng ta có thể để cho cả hai phe đó tự do phát triển, như Rasputin đã làm, nhưng chúng ta có thể tạo ra ma lực thu hút ở mức độ nhỏ hơn bằng cách giải thoát bản thân chúng ta khỏi sự tự ý thức, và khỏi sự không thoải mái mà hầu hết tất cả chúng ta cảm nhận về những bản chất phức tạp của ta. Bạn không thể nào chịu được cách bạn đang làm, cho nên hãy thực tế. Đó là điều thu hút chúng ta đến với động vật: Xinh đẹp và độc ác, bọn chúng không có sự tự đa nghi. Bản tính đó đang mê hoặc gấp hai lần trong con ngươ. Xét về bên ngoài thì con người có thể kết tội phần xấu xa của bạn, nhưng đó không hẳn là điều tạo nên ma lực thu hút; bất cứ thứ gì lạ thường sẽ tạo ra được. Đừng xin lỗi hay đi nửa chừng. Bạn càng ra vẻ không kiềm chế thì bạn càng có hiệu quả thu hút.

Người trình diễn xuất quỷ nhập thần: Trong suốt thời thơ ấu của mình, Elvis Presley được mọi người nghĩ đến là một cậu bé lạ lùng, người luôn điệu đàng. Hồi học trung học ở Memphis, Tennesse, Presley đã thu hút sự chú ý với kiểu tóc để như phụ nữ và tóc mai, mặc quần áo màu đen và hồng, nhưng những người cố gắng nói chuyện với Presley thì lại không tìm thấy gì hết – ông ta hoặc là dịu dàng kinh khủng hoặc là mắc cỡ hết chịu nổi. Trong vũ hội ở trường, Presley là cậu bé duy nhất không bao giờ khiêu vũ. Ông có vẻ như chìm đắm trong thế giới riêng của mình, yêu cây đàn ghita mà ông mang đi đến mọi nơi. Trong buổi thình phòng Ellis, vào cuối buổi tối của âm nhạc Phúc âm hay buổi vật lộn, nhà quản lý nhượng bộ thường tìm thấy Elvis trên sân khấu, bắt chước một buổi trình diễn và cúi chào trước khán giả mà ông tưởng tượng. Bị yêu cầu đi khỏi thì ông cũng lặng lẽ đi. Ông là một thanh niên rất lịch sự.

Vào năm 1953, ngay khi rời ghế trường trung học, Elvis đã ghi âm bài hát đầu tiên của ông trong một phòng ghi âm ở địa phương. Bản ghi âm là một sự thử nghiệm, một cơ hội cho Elvis nghe được giọng của chính mình. Một năm sau, ông chủ của tiệm ghi âm này là Sam Philips đã gọi Elvis đến để ghi âm hai bài hát buồn với hai nhạc sĩ chuyên nghiệp. Họ làm việc trong nhiều giờ liền, nhưng dường như không có gì sáng sủa cả; Elvis hồi hộp và bị động. Rồi, vào cuối buổi tối, choáng váng vì kiệt sức, Elvis bất thình lình thả lỏng và bắt đàu nhảy loanh quanh như một đứa trẻ, trong một khoảnh khắc hoàn toàn buông lơi. Hai nhạc sĩ cũng gia nhập vào, bài hát trở nên điên dại và điên dại. Cặp mắt của Phillips rực sáng lên – ông có điều gì đó đây rồi.

Một tháng sau Elvis trình diễn trước công chúng lần đầu tiên, ở ngoài trời tại công viên Memphis. Elvis cũng hồi hộp y như trong buổi ghi âm ca khúc của ông, và có thể cà lăm khi ông phải nói; nhưng khi ông hát lên thì lời nói tuôn ra. Đám đông phản ứng một cách khích động. Elvis không thể hiểu nổi là tại sao. Sau này ông ta nói: "Sau ca khúc đó tôi đi đến bên người

quản lý và tôi hỏi điều gì đang làm cho đám đông phát điên lên hết vậy. Người quản lý nói với tôi 'thật sự tôi cũng không chắc chắn lắm, nhưng tôi nghĩ rằng mỗi lúc mà bạn ngọ nguậy chân trái của bạn thì họ bắt đầu hét lên rồi. Bất kể đó là gì miễn đừng dừng lại.'"

Ca khúc đơn của Elvis được ghi âm vào năm 1954 đã trở nên một cú hích thành công. Elvis nhanh chóng được quần chúng yêu cầu. Được đứng trên sân khấu khiến ông tràn ngập trong tình cảm và sự lo lắng, quá nhiều đến mức ông trở thành một con người khác như thể bị điều khiển. "Tôi đã nói chuyện với một vài ca sỹ và họ cũng có chút hồi hộp, tuy nhiên họ nói là sự căng thẳng đó cũng sẽ qua khi họ đã quen dần. Tôi thì không như thế. Nó là một loại năng lực… một điều gì đó giống như tình dục vậy." qua nhiều tháng tới, Elvis đã khám phá ra nhiều điệu bộ và nhiều âm thanh – những bước nhảy giựt hơn, một giọng hát rung động hơn – khiến cho đám đông phát điên lên, đặc biệt là những cô bé tuổi teen. Chỉ trong vòng một năm, Elvis đã trở thành một nhạc sĩ "hot" nhất ở Mỹ. Những buổi hòa nhạc của ông là những buổi trình diễn trong sự cuồng nhiệt đại tràn.

Elvis Presley có một phần đen tối, một cuộc đời bí ẩn. (vài người đỗ thừa chuyện này là tại cái chết lúc mới sanh ra của người anh trai song sinh với ông. Phần đen tối này đã được ông kìm nén lại một cách sâu sa khi còn là một thanh niên, nó bao gồm tất cả những sự ảo tưởng mà Elvis chỉ có thể nhượng bộ khi ông cô đơn, mặc dù cách ăn mặc khác người có thể là một triệu chứng của việc này. Dù vậy khi Elvis biểu diễn, ông có thể lơi lỏng ra tài năng xuất thần của mình. Những tài năng đó xuất hiện như là một quyền lực gợi tình nguy hiểm. Oằn oại, đa hệ, tự do, Elvis là một người đang hành động những ảo tưởng kỳ lạ trước quần chúng. Khán giả cảm nhận được và bị điều đó khích động. Không phải sự phô trương lòe loẹt hay diện mạo đã cho Elvis ma lực thu hút mà là cái vẻ khích động của nội tâm khủng hoảng của ông.

Một đám đông hay một nhóm nào đó có một năng lượng độc nhất vô nhị. Ngay bên dưới bề mặt là sự khát khao, một sự kích động giới tính cần phải được ngăn chặn lại bởi vì nó không được xã hội chấp nhận. Nếu bạn có khả năng đánh thức được những khát khao đó thì đám đông sẽ nhìn nhận bạn là người có ma lực thu hút. Chìa khóa là sự học hỏi để tiếp cận chính sự vô thức của bạn như Elvis đã tận dụng. Bạn có đầy sự hưng phấn mà dường như chúng xuất phát từ nguồn gốc bên trong đầy bí ẩn. Sự tự do của bạn sẽ mời gọi con người mở mang ra, phát ra một phản ứng dây chuyền: Đến lượt sự hưng phấn của họ sẽ làm bạn sôi nổi hơn nữa, những ảo mộng bạn mang ra bên ngoài không nên dục tính quá (bất kỳ một sự cấm đoán xã hội nào, bất kỳ một điều gì bị đè nén, và ao ước tìm một lối thoát) sẽ đầy đủ. Hãy tạo cho điều này được cảm nhận trong những lần ghi âm của bạn, trong tác phẩm nghệ thuật của bạn, trong những cuốn sách của bạn. Áp lực xã hội kìm giữ con người đến nơi họ sẽ bị lôi dụ đến ma lực thu hút ở bạn thậm chí trước khi họ đến gặp riêng bạn.

Người cứu vớt: Tháng 3/1917, quốc hội Nga đã bắt ép người cai trị đất nước là vua Nicholas thoái vị mà thiết lập nên một chính phủ lâm thời. Nước Nga đã bị sụp đổ. Việc nước Nga tham gia vào chiến tranh thế giới I là một thảm họa, nạn đói lan tràn rộng khắp, một vùng quê rộng lớn đã bị xâu xé bởi vụ hôi của và luật lệ hành hình, và nhiều binh lính đang rời bỏ quân đội. Về chính trị, đất nước bị chia cắt gay gắt: Những bè cánh chính là phe cánh hữu, những người theo đảng dân chủ xã hội, và những người cách mạng cánh tả, và mỗi một nhóm này đều bị mối bất hòa gây mâu thuẫn.

Bên trong sự hỗn mang này xuất hiện một Vlidimir Ilyich Lenin 40 tuổi. Lenin là một nhà cách mạng theo chủ nghĩa Mác và là nhà lãnh đạo Đảng cộng sản Bolshevik. Ông đã chịu đi biệt xứ 20 năm ở Châu âu cho đến khi ông nhận thấy sự hỗn loạn đang vây lấy nước Nga là một cơ hội bấy lâu nay ông đã mong đợi. Ông vội vàng quay về quê nhà. Bấy giờ Lenin kêu gọi đất nước chấm dứt việc tham gia vào chiến tranh và yêu cầu một cuộc cách mạng xã hội chủ nghĩa ngay lập tức. Trong vài tuần lễ đầu lúc ông đến nơi không chuyện gì kỳ khôi hết cả. Là một người đàn ông mà Lenin trông chẳng có vẻ gì ấn tượng hết, ông thấp người và vẻ giản dị. Ông cũng dành nhiều năm trời ra khỏi Châu âu, cô lập với mọi người mà mải mê vào việc đọc sách và những tranh luận tri thức. Điều quan trọng nhất chính là phe ông ít người quá chỉ đại diện một số lẻ tẻ trong sự liên minh phe cánh tả có tổ chức lỏng lẻo. Rất ít người nghiêm túc đón nhận ông là một nhà lãnh đạo đất nước

Không chịu khuất phục, Lenin tiếp tục công việc. Bất cứ nơi đâu ông đến ông đều lập lại

thông điệp đơn giản: Chấm dứt chiến tranh, thiết lập quyền cai trị của giai cấp vô sản, hủy bỏ tài sản tư hữu, phân bổ lại sự giàu có. Người dân đã phát mệt với những trận chiến chính trị liên miên của đất nước nên họ đã bắt đầu lắng nghe.Lenin quá quyết định, quá tự tin. Ông chưa bao giờ đánh mất sự bình tĩnh của mình. Vào giữa buổi phản bác, ông vạch trần một cách đơn giản và hợp lý mỗi một điểm của một trong những kẻ thù của ông. Công nhân và binh lính đã bị thán phục sự xác nhận cũa ông. Có một lần, ở giữa cuộc náo loạn được trù tính, Lenin đã làm cho người tài xế riêng của ông sững sờ bằng cách nhảy vào lằn xe của ông và vạch hướng đi qua đám đông, sự rủi ro cá nhân đáng xem xét. Lenin nói là những ý kiến của ông không có gì với thực tế cả, ông trả lời: "Có quá nhiều tệ hại đối với thực tế!"

Gắn với sự tự tin là đấng cứu vớt của Lenin trong nguyên nhân của ông chính là khả năng tổ chức. Biệt xứ ở Châu âu, bè phái của ông đã bị lưu lạc tứ tán khắp nơi và đã bị giảm bớt; để mà giữ họ lại thì ông đã triển khai những kỹ năng thực tế giỏi giang. Trước một đám đông, Lenin cũng là nhà hùng biện đầy quyền uy. Bài diễn văn của ông tại Quốc hội Xô viết Nga lần I đã có cảm nhận; hoặc là chính phủ cách mạng hoặc là chính phủ tư sản, ông lớn tiếng, nhưng không có gì ở giữa – việc thỏa hiệp vừa thôi mà phe tả đang chia sẻ. Có lúc khi mà những chính trị gia đang vất vả lật đật để thích ứng với cuộc khủng hoảng quốc gia, và dường như đang suy yếu trong quy trình, Lenin vẫn vững vàng như đá. Uy tín của ông bay xa và thành viên của đảng Bolshevik.

Trong tất cả những điều đáng kinh ngạc là hiệu quả của Lenin lên những công nhân, binh lính và nông dân. Lenin sẽ nói chuyện với những con người bình dân này bất cứ nơi nào ông thấy họ – trên đường phố, đang đứng trên một chiếc ghế, tay đang để trên lai áo, bài diễn văn của ông một sự pha trộn kỳ quặc của tư tưởng, cách ngôn của người nông dân, và những khẩu hiệu cách mạng. Họ sẽ lắng nghe, bị mê mẩn. Khi Lenin mất vào năm 1924 (7 năm sau khi đã một mình mở ra con đường đến cuộc Cách mạng tháng mười Nga năm 1917, một cuộc cách mạng đã đưa đẩy ông và những người đảng Bolshevik nắm quyền) những người dân Nga bình thường đã than khóc ông. Họ thờ lạy trước mộ của ông, nơi mà thân thể của ông được bảo quản trong tấm nhìn. Họ kể những câu chuyện về ông, triển khai ra một văn học dân gian về ông; hàng ngàn những bé gái mới ra đời được đặt tên thánh là 'Ninel' (đánh vần ngược lại tên của Lenin). Việc thờ cúng Lenin được cho là phần tôn giáo.

Có tất cả nhiều loại quan niệm sai về ma lực thu hút mà trong đó theo nghịch lý chỉ thêm vào sự huyền bí cho ma lực thu hút mà thôi. Ma lực thu hút có rất ít liên quan đến vẻ thể chất bên ngoài thú vị hay một bản tính nhiều màu sắc, những phẩm chất mà khó thuyết minh sở thích trong thời hạn ngắn. Cụ thể trong những thời kỳ rắc rối, con người không tìm kiếm trò tiêu khiển – họ muốn sự an toàn, một chất lượng cuộc sống tốt hơn, sự kết hợp xã hội. Dù tin hay không, một người phụ nữ hay một người đàn ông mộc mạc chất phác với một giấc mộng rõ ràng, một phẩm chất đơn độc, và những kỹ năng thực hành có thể là ma lực thu hút mãnh liệt, cung cấp thêm để phù hợp với một vài thành công. Đừng bao giờ đánh giá thấp quyền lực của sự thành công trong việc tăng cường thần sắc của một người. Nhưng mà trong một thế giới đông đúc những kẻ thỏa hiệp và những kẻ vụng về, sự thiếu quyết đoán của những người này chỉ tạo ra nhiều sự lộn xộn hơn thôi, một linh hồn trống rỗng sẽ là một thỏi nam châm chú ý – sẽ có ma lực thu hút.

Từng cái một, hoặc là trong quán cà phê Zurich trước cuộc cách mạng thì Lenin có rất ít thậm chí là không có ma lực thu hút. (Sự tự tin của ông thì lôi cuốn, nhưng rất ít người thấy được phong cách the thé của ông là gây phản cảm hết.) Lenin đạt được ma lực thu hút khi ông được mọi người nhìn nhận như là một người có thể cứu lấy đất nước. Ma lực thu hút không là một phẩm chất bí ẩn ở trong bạn ngoài tầm kiểm soát; ma lực thu hút là một hình phản chiếu lại trong ánh mắt của những người thấy bạn có được cái mà họ thiếu. Đặc biệt trong những thời kỳ rối ren, bạn có thể tăng cường được hình bóng này qua sự bình tĩnh, quyết đoán, và thực tế trống rỗng. Nó cũng giúp bạn có được một thông điệp đơn giản mà quyến rũ. Gọi nó là triệu chứng cứu vớt: Khi mà con người tưởng tượng bạn có thể cứu họ thoát khỏi cơn hỗn loạn thì họ sẽ đem lòng yêu bạn, cũng giống như một người mà tan ra trong vòng tay của người cứu họ. Và tình yêu đại tràn tương đương với ma lực thu hút. Làm sao để giải thích tình yêu bình thường của người Nga cảm nhận dành cho một người đàn ông không có tính cảm và không thú

vị như Vladimir Lenin.

Bậc thầy: Theo như những niềm tin của xã hội thần học thì cứ mỗi 2000 năm hay cỡ đó tinh thần của Thầy giáo thế giới – chúa tể Maitreya – cư ngụ trong thân xác của một người. Lúc đầu có Sri Krishna được sinh ra trước chúa Jesus 2000 năm; rồi sau đó là bản thân Chúa Jesus; bắt đầu thế kỷ 20 thì có một sự hiện thân khác nữa. Một ngày năm 1909, người theo thuyết thần trí Charles Leadbeater gặp một cậu bé trên bờ biển Ấn độ và thấy một sự hiện thân của chúa Gie6su: Một cậu nhóc 14 tuổi tên Jiddu Krishnamurti, sẽ đi theo bánh xe của Thầy giáo thế giới. Leadbeater bị sự đơn giản của cậu bé hớp hồn, cậu bé có vẻ như không có chút xíu sự ích kỷ nào. Những thành viên của xã hội thần học đã đồng ý với sự đánh giá của Leadbeater và chấp nhận cậu thanh niên thiếu dinh dưỡng khẳng khiu này, người luôn bị những giáo viên đánh đòn vì tội ngu dốt. Họ cho câu bé ăn mặc và bắt đầu hướng dẫn cho cậu những điều tâm linh. CẬu nhóc lôi thôi lếch thếch đã biến thành một chàng trai đẹp trai một cách ma mãnh.

Vào năm 1911, những người theo thuyết thần trí hình thành nên Hội ngôi sao ở miền đông, một nhóm có khuynh hướng chuẩn bị con đường đi đến của bậc thầy thế gới. Krishnamurri đứng đầu hội này. Ông ta được đưa đến nước Anh, ở đó ông tiếp tục học hành, và cứ nơi nào ông đến thì ông đều được cung phụng và sùng kính. Vẻ đơn giản và sự thỏa nguyện của ông không thể chịu được mà phải thán phục.

Ngay đó Krishnamurti bắt đầu có những giấc mộng. Vào năm 1922, ông tuyên bố "tôi đã uống nước ở hồ nước Vui vẻ và Vẻ đẹp trường tồn. Tôi đắm mình trong chúa." Trong vài năm tới nữa ông có những việc trải nghiệm các hiện tượng siêu nhiên mà những người theo thuyết thần trí diễn giải như là những sự viếng thăm từ Bậc thầy thế giới. Nhưng Krishnamurti thật ra có một sự mặc khải khác: Sự thật về vũ trụ xuất phát từ bên trong. Không có Chúa, không có bậc thầy, không có giáo điều thì không thể làm cho một người nhận ra được. Bản thân ông ta không phải là thần thánh hay đấng mê-si-a nào hết, mà là một con người. Sự tôn kính mà ông ta được đối xử đã làm ông đáng ghét. Vào năm 1929, rất nhiều đồ đệ của ông bị sốc khi ông giải tán Hội ngôi sao và từ chức khỏi xã hội thần học.

Và do đó Krishnamurti trở thành một triết gia, quyết tâm lan truyền sự thật ông đã khám phá ra được: Bạn phải đơn giản thôi, di chuyển màn hình ngôn ngữ và kinh nghiệm trong quá khứ. Qua những ý nghĩa này bất cứ ai cũng có thể đạt được sự mãn nguyện tỏa ra từ Krishnamurti. Những người theo thuyết thần trí từ bỏ ông ta nhưng những đổ đệ của ông thì lớn mạnh hơn bao giờ hết. Ở California, nơi ông dành nhiều thời gian ở đó, mọi người thích ông ngang ngửa với việc sùng kính ông ta. Nhà thơ Robinson Jeffers nói rằng bất cứ khi nào mà Krishnamurti bước vào một căn phòng thì bạn có thể cảm nhận được sự sáng chói tràn ngập không gian. Nhà văn Aldous Huxley đã gặp Krishnamurti ở Los Angeles và rơi ngay vào bùa chú của ông. Huxley đã viết: "Lắng nghe ông ta nói giống như là bạn đang nghe cuộc đàm đạo với Phật tổ, quyền lực thế đó, uy quyền thật sự đó." Người đàn ông tỏa ra sự tỏa sáng. Nam diễn viên John Barrymore đã yêu cầu ông đóng vai của Phật tổ trong một bộ phim. (Krishnamurti đã từ chối một cách lịch sự.) Khi Krishnamurti đến thăm Ấn độ,từ trong đám đông những bàn tay với ra để cố gắng chạm được Krishnamurti qua cửa sổ xe hơi để mở. Người ta tự phủ phục họ trước ông.

Cự tuyệt trước tất cả những sự yêu mến này, Krishnamurti càng lúc càng trở nên biệt lập hẳn. Ông ta thậm chí nói về bản thân mình với người thứ ba. Trên thực tế, khả năng để đi ra khỏi quá khứ của một người và quan sát thế giới một cách mới mẻ chính là một phần triết lý của ông, tuy nhiên lại một lần nữa hiệu quả đi ngược lại với những gì ông mong đợi: Sự sùng kính và yêu thương con người cảm nhận nơi ông ta chỉ gia tăng mà thôi. Những đồ đệ của ông thì đấu tranh một ganh ghét để được ông chiếu cố đến. Cụ thể là những phụ nữ đem lòng yêu ông một cách sâu nặng, mặc dù ông ta là kẻ suốt đời không quan hệ được.

Krishnamurti không có ước muốn được là một bậc thầy hay là một người có ma lực thu hút gì hết, nhưng mà ông đã vô tình khám phá ra một quy luật tâm lý con người đã làm ông bận trí. Con người không hề muốn nghe thấy rằng sức mạnh của bạn xuất phát từ nhiều năm trời nỗ lực và kỷ luật. Họ thích nghĩ là sức mạnh đó xuất phát từ cá tính và nhân cách của bạn, cái điều gì đó mà bạn bẩm sinh đã có rồi. Họ cũng hy vọng rằng mối quan hệ gần với bậc thầy hay người có ma lực thu hút sẽ tạo cho một vài quyền năng lên bạn. Họ chẳng hề muốn phải đọc

những cuốn sách của Krishnamurti hay dành ra nhiều năm trời thực hành những bài học của ông ta – họ chỉ đơn giản là muốn được ở gần ông, đắm mình trong hào quang của ông ta, lắng nghe ông ta nói, cảm nhận sự sáng chói khi ông đi vào phòng. Krishnamurti đã bào chữa sự đơn giản này là một cách thức để mở ra sự thật, nhưng mà chính sự đơn giản này của ông chỉ cho phép người ta thấy được điều họ muốn ở ông ta, những quyền năng được quy cho ông thì ông đã không những từ chối mà còn chế giễu nó nữa.

Đây là hiệu quả của một bậc thầy, và tạo ra được hiệu quả này thì đơn giản một cách đáng kinh ngạc. Thần sắc mà bạn theo đuổi không phải là một thần sắc rực lửa của hầu hết những người có ma lực thu hút mà là một thần sắc bốc lên bừng bừng và sự khai mang. Một người khai mang hiểu được điều gì đó đã khiến cho họ hài lòng và sự hài lòng này lan tỏa ra ngoài. Đó chính là diện mạo mà bạn muốn: Bạn không cần bất cứ điều gì hay bất cứ ai, bạn phải được đáp ứng đầy đủ. Con người theo tự nhiên bị hút đến những người tỏa ra niềm hạnh phúc; có lẽ họ bắt gặp điều đó từ bạn. Bạn càng ít lồ lộ thì càng tốt: Hãy để cho con người kết luận rằng bạn đang hạnh phúc hơn là bạn tự nói ra điều đó. Hãy để cho con người thấy niềm vui của bạn bởi phong cách chậm rãi của bạn, nụ cười lịch lãm của bạn, sự thoải mái và dễ dãi của bạn. Bạn nhớ nói năng mập mờ thôi để cho con người tưởng tượng cái họ sẽ có. Hãy nhớ rằng: Tỏ ra xa xôi và cách biệt chỉ khích thêm hiệu quả mà thôi. Con người sẽ đấu tranh dành được chút xíu nào dấu hiệu của sở thích bạn. Một bậc thầy thì hài lòng và cách biệt – một sự kết hợp tốt của ma lực thu hút.

Vị thánh kịch tính: Chuyện bắt đầu trên ra-đi-ô. Trong suốt những năm cuối thập niên 1930 và đầu những năm 1940, những phụ nữ người Argentina nghe được giọng nói du dương não nề của Evan Duarte ở một trong những kịch nói nhiều kỳ phóng khoáng, là những kịch nói được ưa chuộng nhất trong thời đó. Eva chưa bao giờ làm bạn cười mà bà thường khiến cho bạn khóc (với những lời than trách về người tình phản bội, hay những lời cuối cùng của Marie Antoinette. Chính cái suy nghĩ về giọng nói của bà ta đã làm cho bạn rung động cảm xúc. Và Eva rất xinh xắn với mái tóc màu vàng bồng bềnh và gương mặt nghiêm nghị, thường xuyên là hình bìa cho những tạp chí lá cải.

Vào năm 1943, những tờ tạp chí lá cải đó đã xuất bản một câu chuyện thú vị nhất: Eva đã bắt đầu chuyện tình với một trong những người đàn ông bảnh chọe nhất trong chính phủ quần đội mới là đại tá Juan Peron. Bấy giờ những người Argentine nghe được bà đang tuyên truyền những vết đen trong chính phủ, ca ngợi "Argentina mới" mà sẽ tỏa sáng lấp lánh trong tương lai. Và cuối cùng, câu chuyện thần tiên này đã tới được một kết luận hoàn hảo của nó: Vào năm 1945, Juan và Eva lấy nhau, và năm sau đó vị đại tá đẹp trai được bầu cử vào chức tổng thống sau nhiều vụ hầu tòa và hành hạ đau đớn (bao gồm một thời gian ngắn ở trong tù lao, ông ra khỏi tù nhờ vào những nỗ lực của người vợ tận tụy.) Ông là nhà vô địch của "những người không bận áo sơ mi", những công nhân và người nghèo khổ giống như là người vợ của ông. Thời đó bà mới chỉ 26 tuổi và tự mình lớn lên trong sự nghèo đói.

Lúc đó ngôi sao chính là quý bà đầu tiên của nước cộng hòa dường như đã thay đổi. Eva đã giảm ký một cách có hạn, những bộ cánh bà mặc thì ít phô trương lòe loẹt hơn, thậm chí còn khắc khổ một cách cao độ; và mái tóc bồng bềnh xinh đẹp bây giờ đã được búi lại một cách nghiêm túc. Đó là một sự xấu hổ – ngôi sao trẻ trung này đã trưởng thành. Nhưng khi mà những người Argentine thấy một Evita mới hơn (bà được biết đến với tên gọi như thế), cái nhìn mới mẻ của bà đã ảnh hưởng đến họ một cách mạnh mẽ. Đó là cái nhìn của một người đàn bà nghiêm nghị thánh thiện, một người đàn bà thật ra là người mà chồng bà gọi là "cây cầu tình yêu" giữa ông ta và dân của ông. Bây giờ suốt ngày Evita trên radio, và lắng nghe bà nói vẫn còn tràn đầy tình cảm như trước đây, nhưng bà cũng nói một cách hùng hồn trước công chúng. Giọng bà nhỏ hơn và bài diễn văn của bà chậm hơn; bà chỉ những ngón tay lên trên không trung, với ra như thể để chạm tới khán giả. Và những lời nói của bà đưa bạn xuyên qua điều cốt lõi: "Tôi bỏ lại những giấc mơ của mình bên lề đường để đi coi chừng những giấc mơ của những người khác.. Bây giờ tôi đặt linh hồn tôi bên phần linh hồn của người dân tôi. Tôi ban tặng cho họ tất cả sức lực tôi có để mà thân thể tôi là một cây cầu được dựng lên ngay bên trong sự hạnh phúc. Đi qua cây cầu đó… hướng về số phận lớn nhất của tổ quốc mới này."

Bây giờ không chỉ có qua các tạp chí hay radio thì Evita mới được người ta cảm nhận đến.

Hầu hết mọi người được bà ta chạm tới theo vài cách. Mọi người dường như biết ai đó đã đến gặp bà hay ai đã viếng thăm văn phòng của bà, nơi đó một hàng những người cầu xin đứng giữa lối đi dẫn đến cánh cửa văn phòng bà. Đằng sau bàn làm việc của mình, bà ngồi một cách điềm đạm và tràn đầy yêu thương. Đoàn làm phim ghi hình lại những hành động từ thiện của bà: Đối với một người phụ nữ mất hết mọi thứ thì Evita sẽ cho cô ta một căn nhà; người có con trẻ bị ốm đau thì bà dành cho sự chăm sóc miễn phí trong một bệnh viện tốt nhứt. Bà làm việc siêng năng cho nên không thắc mắc chi khi lời đồn là bà đang bị bệnh. Và mọi người được nghe về những lần bà ghé thăm đến những thị trấn nghèo và những bệnh viện dành cho người nghèo, ở đó bà đã chống lại ý muốn của nhân viên mình mà bà hôn lên má đủ hạng người bệnh tật (bệnh hủi, bệnh giang mai, v.v.)Có lần, một người trợ lý của bà kinh hoảng bởi thói quen này của bà, anh ta cố gắng dùng rượu chấm nhè nhẹ lên đôi môi của bà để khử trùng. Người phụ nữ thánh thiện này đã chộp lấy chai rượu và ném nó vào tường vỡ tan ra.

Đúng vậy, Evita là một vị thánh, một thánh nữ sống. Chỉ một vẻ bên ngoài của bà có thể chữa lành cơn bệnh. Và vào năm 1952, năm bà qua đời vì căn bệnh ung thư, không một người ngoài cho đến người Argentine có thể hiểu được cảm giác đau khổ và mất mát bà bỏ lại đằng sau. Đối với một vài người, thì quốc gia không bao giờ khôi phục lại mất mát này.

***

Hầu hết mọi người trong chúng ta sống trong một tình trạng mộng du: Chúng ta làm nhiệm vụ hằng ngày của mình và ngày ngày trôi qua. Hai trường hợp ngoại lệ đối với chuyện này là thời thơ ấu và những khoảnh khắc đó khi chúng ta đang yêu. Trong cả hai trường hợp, những tình cảm của chúng ta đã thì mở ra hơn và năng động hơn. Và chúng ta cân bằng cảm giác quá xúc động với cảm giác sống động hơn. Một hình tượng trong công chúng có thể tác động đến những tình cảm của con người, người có thể khiến họ cảm nhận được nỗi buồn tập thể, sự hân hoan, hay niềm hy vọng thì có một hiệu quả tương tự. Một lời kêu gọi đến với những tình cảm này thì quyền lực hơn nhiều so với lời kêu gọi đến với một lý do.

Eva Peron sớm biết được quyền lực này ngay từ lúc đầu khi còn là một nữ diễn viên đài radio. Giọng nói truyền cảm của bà có thể làm cho khán giả phải bật khóc; bởi vì điều này mà người ta nhìn nhận bà có ma lực thu hút lớn. Eva chưa bao giờ quên được kinh nghiệm này. Mỗi hành động trên công chúng của bà đều được đóng khuôn khổ những mô típ tôn giáo và kịch nói. Vở kịch là thứ tình cảm được cô đọng lại, và Thiên chúa giáo là một thế lực mà với tới thời thơ ấu của bạn, đập trúng vào lúc bạn không chịu đựng bản thân mình được. Hai cánh tay nâng đỡ của Eva, những hành động từ thiện trên sân khấu, những sự hy sinh của bà cho người bình dân, tất cả những điều này đi thẳng đến trái tim bà. Không phải một mình sự tốt bụng của bà là ma lực thu hút; mặc cho vẻ ngoài tốt bụng của bà cũng đã đủ để lôi cuốn rồi. Chính là khả năng mà Eva đóng kịch cho sự tốt bụng của mình.

Bạn bắt buộc phải học cách khai thác hai nguồn cung ứng tình cảm lớn: Đó là sự đóng kịch và tôn giáo. Sự kịch tính cắt bớt đi hẳn sự vô dụng và tầm thường trong cuộc sống, tập trung vào những thời khắc tiếc nuối và khủng bố; tôn giáo giải quyết các vấn đề của cái chết và sự sống. Hãy đóng kịch những hành động từ thiện, hãy nhập những lời nói yêu đương trong tôn giáo, tắm đẫm trong những nghi lễ và những điều thần thoại quay trở về thời thơ ấu. Bạn theo kịp những tình cảm mà bạn khuấy lên thì con người sẽ thấy trên đầu bạn tỏa ra ánh hào quang của ma lực thu hút.

Người rao giảng: Ở Harlem trong những thập niên đầu năm 1950, rất ít những người Mỹ gốc Phi biết nhiều về Quốc gia hồi giáo hay từng bước chân vào đền thờ hồi giáo. Quốc gia hồi giáo thuyết giảng rằng dân da trắng xuất thân từ ma quỷ và một ngày nào đó đấng Allah sẽ giải phóng dân tộc da đen. Giáo lý này có chút ý nghĩa đối với người Harlem, những người mà đi nhà thờ vì sự khuây khỏa trong tinh thần và tố cáo những vấn đề thực tế cho những chính trị gia địa phương. Nhưng vào năm 1954, một bộ trưởng mới cho Quốc gia hồi giáo đã đến ở Harlem.

Người bộ trưởng đó tên là Malcom X mà ông cũng là người đọc nhiều và có tài hùng biện, tuy nhiên những lời nói và cử chỉ điệu bộ của ông thì giận dữ. Tin đồn rằng: Những người da trắng đã hành hình kiểu lin-sơ cha của ông. Malcom X lớn lên trong một trại thanh niên, rồi sống sót

trong cơn hỗn loạn trước khi bị bắt vì tôi ăn cắp và trải qua sáu năm ở trong trại giam. Cuộc đời ngắn ngủn của ông (lúc đó ông mới chỉ 29 tuổi) đã từng cãi nhau với luật pháp, tuy nhiên thử nhìn lại ông lúc này coi: Quá tự tin và có học thức. Không có ai giúp đỡ ông; ông tự mình làm mọi chuyện. Những người Harlem bắt đầu thấy Malcom X ở mọi nơi nói chuyện với thanh niên. Malcom X sẽ đứng bên ngoài nhà thờ của họ, và khi mà đám đông giải tán thì Malcom X hướng về phía người giảng đạo mà nói: "Ông ta đại diện cho Chúa của dân da trắng; tôi đại diện cho dân da đen." Đám đông tò mò bắt đầu đến gần ông ta để lắng nghe ông ta thuyết giảng tại đền Quốc gia hồi giáo. Malcom X yêu cầu họ nhìn đến những điều kiện thật sự của cuộc sống họ: "Khi mà bạn đi qua thì bạn nhìn vào nơi bạn sống, rồi.. Đi dạo qua Công viên Trung tâm." Ông ta sẽ nói với họ "Hãy nhìn những căn hộ của người da trắng. Hãy nhìn phố Wall của họ!" Những lời của ông quyền uy, đặc biệt phát ra từ một bộ trưởng.

Vào năm 1957, một người đạo hồi ở Harlem đã chứng kiến việc một vài cảnh sát đánh đập một người da đen đang say rượu. Khi mà người hồi giáo này phản đối, cảnh sát đã nhẫn tâm đánh đấm thùm thụp anh ta và chở anh ta vô nhà lao. Một đám đông tức tối đã tập hợp lại bên ngoài trạm cảnh sát, sẵn sang bạo loạn. Mọi người được nói lại rằng chỉ có Malcom X có thể tiên đoán trước việc bạo lực này, đại diện bên cảnh sát vời ông đến và nói ông dẹp tan đám đông hỗn loạn. Malcom đã từ chối. Viên cảnh sát nói một cách ôn hòa, năn nỉ ông ta nên cân nhắc lại. Malcom bình tĩnh đưa ra những điều kiện cho sự hợp tác của ông ta: Chăm sóc y tế cho người đạo hồi bị đánh đập đó, và trừng phạt thích đáng cho những viên cảnh sát đó. Người đại diện bên cảnh sát đồng ý một cách miễn cưỡng. Bên ngoài trạm cảnh sát, Malcom giải thích sự thỏa thuận và đám đông giải tán. Ở Harlem và chung quanh đất nước, Malcom là một người hùng chỉ qua một đêm, người cuối cùng đưa ra hành động. Hội viên trong đền của ông tăng vụt lên.

Malcom bắt đầu nói chuyện trên khắp nước Mỹ. Ông không bao giờ đọc một bản trích; ngó nhìn khán giả, ông tiếp xúc bằng ánh mắt, chỉ tay ra. Sự tức giận của ông là hiển nhiên, không thể hiện quá nhiều trong giọng nói – ông luôn luôn kiểm soát và phát âm rành mạch – như là năng lượng dữ dội trong ông, những mạch máu nổi lên hết trên cổ. Rất nhiều những nhà lãnh đạo người da đen trước đó đã dùng những những lời nói cần trọng, và đã yêu cầu những đồ đệ hành xử một cách lịch thiệp và kiên nhẫn đối với xã hội họ, cho dù có bất công đến đâu. Malcom chế giễu những người phân biệt chủng tộc, nhạo bang những thành viên đảng tự do, chế nhạo tổng thống, không có người da trắng nào thoát khỏi sự khinh thường của ông. Nếu như dân da trắng bạo động, Malcom nói, ngôn ngữ bạo lực của bọn họ sẽ nói lại với chúng ta, bởi vì nó là thứ ngôn ngữ duy nhất họ hiểu được. "Sự thù địch là tốt!" Malcom la lên. "Nó đã bị nén lại quá lâu." Để đáp lại sự yêu chuộng đang được gia tăng của nhà lãnh đạo không bạo lực thánh Martin Luther King, Malcom nói: "Bất cứ ai có thể ngồi. Một bà lớn tuổi có thể ngồi. Một kẻ hèn nhát có thể ngồi… chỉ có một người đàn ông đứng thôi."

Malcom X có một hiệu quả hùng hồn trên nhiều người mà họ cảm nhận một sự tức giận như ông mà sợ không dám diễn tả ra. Tại đám tang của ông (ông bị ám sát vào năm 1965 tại một trong những bài diễn văn của ông) nam diễn viên Ossie Davis đã ca tụng ông trước một đám đông: "Malcom là vị hoàng tử sáng chói của chính người da đen chúng tôi."

Malcom X là một người có ma lực thu hút như kiểu của Moses: Ông là một người rao giảng. Quyền năng của loại ma lực thu hút này xuất phát từ việc biểu lộ những cảm xúc đen tối đã hình thành nên qua nhiều năm bị đàn áp. Để làm được thế thì người rao giảng cung cấp một cơ hội cho việc giải tỏa những tình cảm bị đèn nén bởi người khác – của sự thù địch được ngụy trang bởi sự lịch thiệp và những nụ cười gượng ép. Những người rao giảng phải là một trong những người chịu đựng đau khổ: Nỗi đau của họ phải là một tấm gương. Lịch sử cá nhân của Malcom là một phần ma lực thu hút của ông ta. Bài học của Malcom – rằng dân da đen nên giúp đỡ bản thân họ chứ không nên đợi chờ người da trắng đến nâng đỡ – có ý nghĩa rất là lớn bởi vì nhiều năm ở trong nhà lao, và bởi vì ông đã đi theo học thuyết chủ nghĩa của chính ông bằng cách tự giáo dục bản thân, nâng bản thân lên từ dưới đáy. Người rao giảng phải là một ví dụ sống của sự chuộc lấy cá nhân.

Sự cần thiết của ma lực thu hút chính là một cảm xúc không cưỡng lại nổi mà truyền đạt bản thân nó trong những điệu bộ của bạn, trong chất giọng nói của bạn, trong những dấu hiệu

thiên tư mà quyến năng hơn là không được nói lên. Bạn cảm nhận được một điều gì đó sâu sa hơn những người khác, và không có thứ cảm xúc nào nhiều quyền uy và nhiều khả năng tạo ra một phản ứng của người có ma lực thu hút hơn là lòng căm ghét, đặc biệt là nếu điều đó xuất phát từ những tình cảm bị áp đảo từ trong cội rễ. Diễn tả điều mà người khác e sợ phải diễn tả và họ sẽ thấy được quyền năng to lớn ở bạn. Hãy nói ra những điều họ muốn nói mà không thể nói được. Bạn chớ bao giờ e sợ mình đi quá xa. Nếu như bạn tượng trưng cho sự giải thoát khỏi áp đảo, bạn có một chỗ xoay trở để đi xa hơn nữa. Moses nói về sự bạo loạn, về việc phá hủy mỗi một kẻ thù cuối cùng của ông. Ngôn ngữ như thế này sẽ mang những con người bị áp đảo lại với nhau và làm cho họ cảm nhận là họ đang sống. Tuy nhiên, đây không phải là điểu gì đó mà không thể kiểm soát được ở phần của bạn. Malcom X cảm thấy phẫn nộ ngay từ đầu nhưng chỉ ở trong tù ông mới dạy bản thân ông nghệ thuật diễn thuyết, và làm sao để chuyển tải những cảm xúc của ổng. Không có gì có ma lực thu hút hơn là cái cảm nhận rằng có một ai đó đang tranh đấu với cảm xúc mãnh liệt, còn hơn là chịu nhượng bộ nó một cách đơn giản.

Diễn viên điểm tĩnh: Vào ngày 24 tháng 01 năm 1960 một cuộc nổi loạn đã bùng nổ ra ở Algeria, lúc đó vẫn là một thuộc địa của người Pháp. Cuộc nổi loạn được những quân nhân người Pháp phe cánh hữu lãnh đạo, mục đích của cuộc nổi loạn này là để chặn trước sự đồng tình của tổng thống Charles de Gaulle là ban phép cho Algeria cái quyền tự quyết. Nếu cần thiết thì những cuộc nổi loạn sẽ nắm quyền Algeria dưới cái tên của nước Pháp.

Trong vài ngày căng thẳng, de Gaulle, 27 tuổi, vẫn duy trì sự im lặng lạ lùng của ông. Rồi vào ngày 29 tháng 1, lúc 8h tối, ông xuất hiện trên truyền hình quốc gia Pháp. Ông chưa kịp thốt lên một lời nào thì khán giả đã kinh ngạc khi thấy ông mặc bộ đồng phục cũ từ thời chiến tranh thế giới II, một bộ quân phục mà mọi người đều nhận ra và đã tạo ra một phản ứng tình cảm mạnh mẽ. De Gaulle đã trở thành vị anh hùng của cuộc kháng chiến, người cứu vớt đất nước trong thời khắc đen tối nhất. Rồi sau đó de Gaulle nói bằng phong cách tự tin mà điềm đạm của mình, nhắc nhở công chúng của ông về tất cả những việc mà họ đã cùng nhau hoàn tất để giải phóng nước Pháp khỏi những người Đức. De Gaulle chậm rãi đi từ những vấn đề yêu nước cho đến cuộc nổi loạn ở Algeria, và sự công kích nói đến tinh thần giải phóng. Ông kết thúc bài diễn văn của mình bằng cách lập lại những lời nói nổi tiếng của ngày 18/1/1940: “Một lần nữa tôi kêu gọi tất cả dân Pháp, cho dù họ ở đâu, họ có làm bất cứ cái gì, hãy hợp nhất lại nước Pháp. Nước Pháp muôn năm! Nước Pháp muôn năm!”

Bài diễn văn này có hai mục đích. Người ta đưa ra là de Gaulle đã được quyết định không cho những kẻ nổi loạn nhích được bước nào, và bài diễn văn tới được trái tim của tất cả những người Pháp yêu nước, đặc biệt là trong quân đội. Cuộc nồi loạn nhanh chóng lụi tắt mà không ai nghi ngờ sự liên kết giữa thất bại của bài diễn văn và việc xuất hiện của de Gaulle trên ti vi.

Năm sau, dân Pháp bỏ phiếu ồ ạt thiên về quyền tự quyết của dân Algeria. Vào 11/04/1961, de Gaulle họp báo và nói rõ ràng rằng nước Pháp sẽ sớm ban cho đất nước sự độc lập hoàn toàn. 11 ngày sau, những vị tướng Pháp ở Algeria phát hành một thông cáo nói rằng họ đã chiếm đất nước này và tuyên bố tình trạng vây bắt. Đây là tình hình quan trọng nhất trong tất cả: Đối mặt với sự độc lập sắp tới của Algeria, những vị tướng phe cánh hữu này sẽ đi đến cùng. Một cuộc nội chiến sẽ bùng nổ, lật đổ chính phủ của Gaulle.

Buổi tối hôm sau, de Gaulle lại xuất hiện lần nữa trên ti vi, cũng mặc lại bộ quân phục cũ. De Gaulle trêu người mấy vị tướng đó, so sánh họ đến những nhóm người lên nắm quyền sau cuộc đảo chính ở Nam Mỹ. Ông nói một cách bình tĩnh và uy quyền. Rồi đột nhiên, chính lúc kết thúc bài diễn văn, giọng nói của ông cao lên thậm chí còn rung rung nữa khi ông kêu gọi khán giả: “Đàn ông pháp, phụ nữ pháp! Xin cứu tôi!” Đây là thời khắc dấy động nhất trong những lần ông xuất hiện trên tivi. Những quân nhân Pháp ở Algeria lắng nghe ông nói qua máy thu bán dẫn đã bị chế ngự. Ngày hôm sau bọn họ tổ chức một cuộc diễu hành lớn ủng hộ cho de Gaulle. Hai ngày sau, những vị tướng đó đầu hàng. Vào 1/1/1962 de Gaulle tuyên bố nền độc lập của Algeria.

Vào năm 1940, sau cuộc xâm lăng của nước Đức vào Pháp, de Gaulle đã trốn đến nước Anh để chiêu mộ một quân đội để dần dần quay trở về giải phóng nước Pháp. Lúc đầu ông chỉ có một mình và nhiệm vụ của ông dường như vô vọng. Nhưng ông có được sự ủng hộ của Winston Churchill, nhờ ơn của Churchill mà de Gaulle được cho nhiều lần nói chuyện trên radio mà đài

BBC sẽ phát sóng đến nước Pháp. Giọng nói lạ lùng như thôi miên cùng với sự rung động bi thương của ông sẽ đi vào những phòng khách của người pháp vào mỗi tối. Thậm chí một số ít người nghe đài biết ông trông ra làm sao nữa, nhưng mà sắc giọng ông thì quá tự tin, quá xúc động đến nỗi ông đã tuyển mộ được một quân đoàn những người tin ông. Về cá nhân, de Gaulle là một người đàn ông kỳ lạ, hay trầm tư, mà phong cách tự tin của ông có thể gây giận dữ ngang ngửa với việc đạt được ủng hộ. Nhưng mà qua radio thì giọng nói có một ma lực thu hút cực độ. De Gaulle là bậc thầy vĩ đại đầu tiên của phương tiện truyền thông hiện đại, bởi vì ông ta dễ dàng chuyển đổi những kỹ năng diễn kịch của ông trên tivi, ở đó sự lạnh lẽo, sự bình tĩnh và sự sở hữu hoàn toàn của ông làm cho khán giả vừa cảm thấy thoải mái và gây cảm hứng được.

Thế giới phát triển càng khúc khuỷu hơn. Một đất nước đã không còn cùng nhau tụ tập trên những đường phố hay trong những quảng trường nữa mà ở trong những phòng khách nơi mà người ta vừa coi ti vi một mình hay với những người khác. Ma lực thu hút bây giờ bắt buộc phải được truyền tải qua sóng vô tuyến chứ không thì nó trở nên vô hiệu. Tuy nhiên đôi khi có những cách dễ dàng hơn để chiếu lên tivi, vì ti vi vừa tạo ra lời kêu gọi trực tiếp lên từng người (người có ma lực thu hút dừng như xưng hô các bạn) vừa bởi vì ma lực thu hút khá dễ để giả tạo trong một chốc lát mà bạn dành ra trước máy quay. Khi de Gaulle hiểu ra, khi xuất hiện trên tivi là cách tốt nhất để thể hiện ra sự bình tĩnh và kiểm soát, để sử dụng những hiệu quả diễn kịch một cách dè xẻn. Sự lạnh lẽo toàn bộ của ông đã tạo ra những thời điểm qua nhanh có hiệu quả gấp đôi, là lúc ông nâng giọng lên hay để thả lỏng một câu chuyện tiếu lâm sắc bén. Bằng cách tiếp tục bình tĩnh và ra những nước cờ thấp, ông mê hoặc khán giả. (gương mặt bạn có thể biểu lộ nhiều hơn nếu như giọng nói ít the thé hơn) Ông chuyển tải tình cảm nhìn thấy bằng mắt – đồng phục, khung cảnh – và qua việc sử dụng những lời nói cáo buộc như: Giải phóng, Joan of Arc. Ông càng ít bỏ sức cho hiệu quả thì ông càng có vẻ thân thiện.

Tất cả những điều này cần phải được chuẩn bị kỹ lưỡng. Hãy ngắt quãng sự bình tĩnh của bạn với sự ngạc nhiên; nâng cao lên đến cực điểm; giữ cho mọi thứ ngắn gọn và súc tích. Điều duy nhứt mà chẳng thể nào được giả mạo chính là sự tự tin, thành phần chủ yếu đối với ma lực thu hút từ những ngày của Moses. Ánh đèn máy quay sẽ phản bội sự bất an của bạn, tất cả những sự gian dối trên thế giới này sẽ không đặt ma lực của bạn lại.

Biểu tượng

Ánh đèn. Nó vô hình đối với con mắt, một luồng điện chạy qua một dây điện hay một bình thủy tinh tạo ra một sức nóng, mà sức nóng này biến thành ánh sáng rực rỡ. Tất cả cái ta thấy chính là ánh sáng rực rỡ đó. Trong bóng tối rộng khắp, ánh đèn thắp sáng lối đi.

Điểm yếu

Vào một ngày đẹp trời tháng 5/1794, những công dân Paris tập trung lại ở một công viên trong lễ hội của Đấng chí tôn Thượng đế. Tâm điểm chú ý của họ là Maximilien de Robespierre, người đứng đầu của Ủy ban an toàn công chúng, và là người đã sáng tạo ra lễ hội này ngay từ lúc đầu. Ý tưởng ở đây thì đơn giản: Chiến đấu với thuyết vô thần, để nhận ra sự tồn tại của một đấng chí tôn Thượng đế và sự bất tử của linh hồn như là những thế lực dẫn dắt của vũ trụ."

Hôm đó là ngày chiến thắng của Robespierre. Đứng trước đám đông trong bộ com-lê màu xanh da trời và đôi tất dài màu trắng ông khai mào buổi lễ hội. Đám đông tôn sùng ông ta; nói cho cùng thì ông ta đã bảo vệ những mục đích của cuộc cách mạng Pháp bằng việc tham gia tích cực vào chính trị. Trước năm đó, ông đã khởi đầu triều đại khủng bố mà đã tẩy rửa cuộc cách mạng của những kẻ thù của triều đại này bằng cách đưa họ tới máy chém hết. Robespierre cũng giúp đỡ hướng dẫn đất nước qua một cuộc chiến tranh chống lại người Áo và người Phổ. Điều khiến cho đám đông, đặc biệt là phụ nữ, yêu mến Robespierre chính là đức tính không thể bị làm hư hỏng được (ông sống một cách khiêm nhường), từ chối thỏa hiệp, tình cảm dành cho cuộc cách mạng là chứng cứ cho mọi việc ông làm, và ngôn ngữ lãng mạn của những bài diễn văn không thể không gây cảm hứng được. Robespierre là một vị thần. Ngày hôm đó là một ngày đẹp trời và báo trước một tương lai huy hoàng cho cuộc cách mạng.

Hai tháng sau, vào 26/1, Robespierre đọc một bài diễn văn mà ông nghĩ nó sẽ đảm bảo vững vàng vị thế của ông trong lịch sử bởi vì ông dự tính nói bóng gió về việc kết thúc triều đại khủng bố và một kỷ nguyên mới cho nước Pháp. Cũng có tin đồn rằng Robespierre đang yêu cầu một nhóm người chém đầu, một nhóm cuối cùng đã đe dọa đến sự an toàn của cuộc cách mạng. Ông trèo lên mũi tàu để đọc hiệp định quản lý đất nước, ông cũng mặc lại bộ đồ ông đã mặc trong ngày lễ hội. Bài diễn văn dài lắm, hầu như kéo dài 3 tiếng đồng hồ, và nó bao gồm một bảng mô tả hăng say những giá trị và đức tính mà ông đã giúp bảo vệ. Ông cũng nói về những mưu mô, sự phản bội, những kẻ thù vô danh.

Câu trả lời thì nhiệt tình, tuy nhiên kém hơn mọi khi một chút. Bài diễn văn làm cho nhiều người đại diện mệt mỏi. Rồi một giọng nói đơn độc lên tiếng, giọng nói của một người tên là Bourdon. Bourdon phát ngôn chống lại bài diễn văn được in ra này, một dấu hiệu không chấp thuận bị che giấu. Bất thình lình, những người khác từ tứ phía đứng lên và tố cáo ông về sự mập mờ này: Ông nói về những mưu mô và đe dọa mà không nói rõ ra tội lỗi đó. Bị mọi người yêu cầu phải nói ra cụ thể, nhưng ông đã từ chối, ông thích để sau này nói ra. Ngày hôm sau, Robespierre đứng lên bảo vệ bài diễn văn của mình, và những người đại diện đã la hét ông ta đi xuống. Vài tiếng đồng hồ sau, ông là người bị đem ra máy chém. Vào 28/07, ở giữa một đám đông tụ tập, những người này thậm chí có vẻ như ở trong tâm trạng hân hoan trong lễ hội của Đấng chí tôn Thượng đế, đầu của Robespierre rơi vào rổ thì đám đông hò reo vang dội. Triều đại khủng bố đã chấm dứt.

Rất nhiều những người có vẻ như ngưỡng mộ Robespierre thật ra đã nuôi dưỡng một sự uất ức gặm nhấm về ông ta – ông ta quá đạo đức, quá cao siêu, nó thì áp bức quá. Một số người trong họ đã lập mưu chống lại ông và đang chờ đợi chút dấu hiệu yếu kém, sự suy yếu này xuất hiện vào một ngày định mệnh, ngày mà ông đọc bài diễn văn cuối cùng. Robespierre đã khước từ việc nói ra những kẻ thù của ông, ông đã đưa ra hoặc là cái khát vọng chấm dứt sự chém giết gây đổ máu hoặc là một sự sợ hãi mà họ sẽ tấn công ông ta trước khi ông ta bị họ giết chết. Trong vòng hai ngày, lúc đầu là bộ phận chính phủ và sau đó là đất nước quay mặt lại với một người có ma lực thu hút, người mà trước đây có hai tháng thôi đã được họ sùng bái.

Ma lực thu hút cũng hay thay đổi giống như những cảm xúc khi nó dấy lên. Thưởng xuyên hết nó khuấy lên những tình cảm về tình yêu. Nhưng những tình cảm này khó có thể duy trì được. Các nhà tâm lý học nói về "sự kiệt sức tình dục" – những khoảnh khắc mà bạn cảm thấy mệt mỏi sau khi yêu, cảm thấy bực bội. Tính thực tế sẽ len lỏi vào, tình yêu chuyển sang hận thù. Sự kiệt sức tình cảm này là một mối đe dọa đến những người có ma lực thu hút. Người có ma lực thu hút thường giành được tình yêu bằng cách hành động như là một người cứu vớt, cứu con người ra khỏi hoàn cảnh khó khăn. Nhưng khi con người cảm thấy an toàn, thì ma lực thu hút sẽ kém phần hấp dẫn họ. Những người có ma lực thu hút cần sự nguy hiểm và rủi ro. Họ không

có lê theo những người quan chức, một vài người trong họ cố ý để cho sự nguy hiểm tiếp tục, như là de Gaulle và Kennedy đã làm như thế, hay là như Robespierre làm trong suốt triều đại khủng bố. Nhưng con người mệt mỏi vì điều này, và ngay cái dấu hiệu suy kém đầu tiên của bạn thì họ sẽ quay lưng lại với bạn. Bây giờ, tình yêu mà họ đã bộc lộ ra trước đó sẽ được phối hợp hài hòa với lòng căm ghét của họ.

Sự phòng thủ duy nhất là phải thông thái về ma lực thu hút của bạn. Niềm đam mê cũa bạn, sự giận dữ, sự tự tin làm ra ma lực thu hút, nhưng mà quá nhiều ma lực thu hút trong một thời gian quá lâu sẽ tạo ra sự mệt mỏi, và một ao ước cho sự điềm đạm và trật tự. Loại hình ma lực thu hút tốt hơn được tạo ra một cách có ý thức và được giữ trong tầm kiểm soát. Khi bạn cần đến, bạn có thể nhá lên sự tự tin và niềm đam mê, gây hưng phấn cho đại chúng. Nhưng mà khi cuộc phiêu lưu mạo hiểm chấm dứt, bạn có thể ổn định vào một khuôn khổ, chuyển lên sức nóng chứ không tắt đi hay giảm xuống. (Robespierre có thể đã lập kế hoạch để tiến, nhưng kế hoạch đó đến ngày quá chậm trễ.) con người sẽ ngưỡng mộ sự tự kiểm soát của bạn và tính thích ứng. Chuyển tình yêu với bạn sẽ tiến gần hơn đến sự đam mê theo thói quen của một người đàn ông và người vợ. Bạn thậm chí sẽ có một chỗ xoay trở để nhìn một chút chán chường, một chút giản dị – một vai trò có thể được coi như là có ma lực thu hút vậy nếu như bạn chơi chính xác. Hãy nhớ rằng: Ma lực thu hút phụ thuộc vào sự thành công, và cách tốt nhất để duy trì sự thành công, sau khi làn sóng ma lực thu hút đầu tiên, là phải thực hành và thậm chí phải cẩn trọng. Mao Zedong là một người cách xa và khó hiểu, một người mà đối với nhiều người thì có vẻ gây sự sợ hãi có ma lực thu hút.ông ta đã chịu đựng nhiều lần thất bại mà có thể báo hiệu sự tận thời của một người kém thông minh, nhưng sau mỗi lần ông rút lui lại, trở nên thực tế hơn, khoan dung hơn, linh động hơn; ít ra là trong một lúc. Điều này đã bảo vệ ông ta khỏi những hiểm nguy của phản ứng ngược lại.

Cũng có một sự lựa chọn nữa: Đóng vai trò một nhà tiên tri được vũ trang. Theo Machiavelli, mặc dù một nhà tiên tri có thể đạt được quyền năng qua cá tính có ma lực thu hút của họ, nhưng anh ta không thể sống sót lâu mà không có sức mạnh để hỗ trỡ. Đại chúng sẽ chán chưởng ông ta; họ sẽ cần phải được ép buộc. Trở nên một nhà tiên tri có vũ trang, theo nghĩa đen, không phải bao gồm lực lượng vũ trang mà nó đòi hỏi một phe có thế lực trong cá tính của bạn, mà bạn có thể hỗ trợ bằng hành động. Xui thay, điều này được hiêu là nhân từ với kẻ thù của bạn miễn là bạn giữ được quyền lực của mình. Và không ai tạo ra những kẻ thù cay đắng hơn là người có ma lực thu hút.

Cuối cùng, không có gì nguy hiểm bằng việc kế nhiệm là một người có ma lực thu hút. Những đức tính của bạn phải trái ngược, và luật của đức tính này phải theo kiểu cá nhân, được nét hoang dại của cá tính đậm thêm. Những đức tính này thường theo sau nó là sự hỗn loạn. Người mà theo đuổi thành một nhà có ma lực thu hút thì được bỏ lại với một sự lộn xộn, tuy nhiên con người lại không thấy được sự lộn xộn đó. Họ nhớ người đã gây nên mà trách cứ người kế nhiệm nó. Bằng mọi giá bạn phải tránh trường hợp này. Nếu như không thể nào tránh khỏi, đừng cố gắng tiếp tục điếu mà người có ma lực thu hút đã bắt đầu; hãy đi theo một hướng mới. Bằng cách thực tế, đáng tin cậy, và nói thẳng thắn thì bạn có thể tạo ra một loại ma lực thu hút lạ lẫm qua sự mâu thuẫn. Đó chính là cách làm sao mà Harry Truman không chỉ sống còn kế thừa của Roosevelt mà còn thiết lập nên chính loại ma lực thu hút cho chính mình.

"Ma lực thu hút" sẽ được hiểu để ám chỉ đến một phẩm chất lạ thường của một người, không kể đến việc cho dù phẩm chất này là thật sự, bị coi là thế hay đoán chừng. "Quyền lực của người có ma lực thu hút", từ đó, sẽ ám chỉ đến một luật lệ thống trị con người, cho dù là vẻ ngoài nổi bật hay vẻ trong nổi bật, cái mà sự phục tùngđược giám sát bởi vì niềm tin của họ vào phẩm chất lạ thường của một người đặc biệt.

MAX WEBER, Trích từ Max Weber: Những bài luận về xã hội học, được Hans Gerth và C. Wright Mills biên tập.

Và Đức Chúa nói với ông Mose rằng: "Hãy viết những lời này ra, theo đúng những lời này ta đã lập ra giao ước với ngươi và con cái Ít-ra-en." Và ông Mose đã ở đó cùng với Đức chúa trong 40 ngày đêm, ông cũng không ăn bánh mì hay uống nước gì hết. Mose viết lên những tấm bảng những lời nói giao ước, mười điều răn. Khi ông Mose từ núi Sinai đi xuống, trong tay cầm hay tấm bia chứng ước khi ông từ núi đi xuống, Mose không hề biết rằng da mặt của

ông bừng sáng bởi vì ông đã nói chuyện với Đức Chúa. Và khi mà Aaron và tất cả con cái Ít-ra-en nhìn thấy ông Mose, ngắm nhìn ông, da mặt của ông bừng sáng nên mọi người sợ hãi đến gần ông. Nhưng ông Mose kêu gọi họ lại; và Aaron và tất cả những người lãnh đạo chi họ quay trở lại với ông, và Mose nói chuyện với họ. Mà sau đó, tất cả con cái Ít-ra-en đến gần ông, ông kể lại những mệnh lệnh mà Đức Chúa đã nói với ông trên núi Sinai. Và khi Mose dừng nói chuyện với họ, ông đội một chiếc màn che mặt. Nhưng bất cứ khi nào Mose đàm đạo với Đức Chúa ông cởi màn che mặt ra cho đến khi ông đi ra, và khi ông đi ra mà nói cho con cái Ít-ra-en điều ông được ra lệnh, thì con cái Ít-ra-en nhìn thấy gương mặt ông Mose sáng chói; và Mose sẽ che mặt lại lần nữa cho đến khi ông ta lên đàm đạo với Người.

Sách Xuất hành #$:25 Bia ước cũ.

Sự xấu xa của một người đàn ông là tạo ra sự hấp dẫn mà tôi không thể nào lý giải nổi thậm chí cho bản thân mình, và trong chừng mực như thế, mặc dù tôi không hề sợ thần thánh hay ma quỷ, nhưng khi tôi có mặt trong sự hiện diện của hắn ta thì tôi sẵn sang run rẩy như một đứa trẻ, và hắn ta có thể khiến tôi tự quăng bản thân mình vào ngọn lửa.

Đám đông chưa bao giờ thèm khát gì sau sự thật hết. Con người đòi hỏi những ảo giác và không thể nào làm được gì mà không có những ảo giácđó. Họ liên tục cho những quyền lực đi trước không có thực áp đảo cái có thực; con người hầu hết bị những cái không có thật gây ảnh hưởng mạnh mẽ như những điều có thực. Họ có một khuynh hướng hiển nhiên không thể phân biệt giữa hai điểu này.

Trong số dân dư thừa đang sống bên lề xã hội (vào độ tuổi trung niên) thì luôn luôn có một khuynh hướng mạnh mẽ để là một người lãnh đạo một người không có chuyên môn, hay có lẽ là một vị tu sĩ bỏ đạo hay thày tu người mà gánh trách nhiệm không chỉ đơn giản là một người thánh mà còn là một nhà tiên tri hay thậm chí còn là một vị thánh sống. Trên sức mạnh của nguồn linh hứng hay sự mặc khải đối với điều mà người đó cho là nguồn gốc thần thánh, vị lãnh đạo này sẽ ra sắc lệnh cho những đồ đệ của ông một nhiệm vụ công của những chiều hướng vĩ đại và của tầm quan trọng làm rung chuyển thế giới. Việc kết án người có nhiệm vụ như thế, người được chọn một cách thần linh để thực hiện một nhiệm vụ phi thường, đã cung cấp cho những người mất phương hướng và người bối rối những mối liên hệ và niềm hy vọng mới. Cho họ không chỉ đơn giản là một nơi trong thế giới mà là một nơi rực rỡ độc nhất vô nhị. Một loại anh em của loại hình này tự nó cảm nhận nó ưu tú, bố trí nó một cách riêng biệt và trên những cái chết bình thường, cũng cùng chia sẻ trong những quyền năng kỳ diệu của người đó.

Norman Cohn, cái thú của thiên niên kỷ.

“Cặp mắt của Rasputin mới kỳ quái làm sao!” một phụ nữ đã thú nhận như thế, cô ta đã nỗ lực lắm để kháng cự lại sức ảnh hưởng của Rasputin. Người phụ nữ tiếp tục nói rằng cứ mỗi lần cô ta gặp Rasputin thì cô luôn luôn ngạc nhiên với quyền năng của cái liếc mắt đó, một cái liếc mắt mà không thể nào chống lại được trong bất cứ thời gian nào. Có một cái gì đó ngột ngạt trong cái nhìn tử tế và lịch thiệp này; nhưng cũng cùng lúc đó là cái liếc nhìn ranh ma và khôn khéo. Con người thì vô dụng dưới thần chú của ý chí đầy quyền năng đó, nó sẽ được cảm nhận trong tổng thể con người ông ta. Tuy nhiên, bạn có lẽ sẽ mệt mỏi bởi sức mê hoặc này, nhưng mà bạn lại rất muốn được trốn thoát sức mê hoặc đó, có cách nào đó hay cách khác bạn luôn luôn thấy bản thân mình bị lôi hút lại và bị cầm giữ. * Một cô gái trẻ đã được nghe về một vị thánh mới xuất thân từ tỉnh của cô gái đến thủ đô này, và cô gái đã ghé thăm vị thánh đó để kiếm sự hướng dẫn về tâm linh và khai trí. Cô gái chưa bao giờ được trông thấy ông ta hay chân dung của ông trước đó, đây là lần đầu tiên cô gái đến gặp ông ta tại gia. Khi ông ta xuất hiện và nói chuyện với cô thì cô đã nghĩ ông ta giống như là một trong những người đi thuyết giảng cho nông dân mà cô thường thấy ở chính quê nhà của mình. Ánh nhìn đăm đăm của một tu sĩ lịch thiệp và mái tóc màu nâu nhẹ được chia ra một cách giản dị xung quanh gương mặt đơn giản mà đáng tôn trọng này, tất cả ngay lúc đầu đã tạo niềm tin tưởng cho cô gái. Nhưng khi ông ta đến gần cô gái hơn nữa, ngay lập tức cô ta cảm nhận rằng một con người khá khác lạ nữa ở ông ta, một người bí hiểm, mưu mẹo và thối nát, cẩn thận đằng sau ánh mắt của ông ta lại tỏa ra sự tốt bụng và hào hiệp. *Ông ta ngồi đối diện với cô gái, đi lần về gần phía cô gái, và cặp mắt màu xanh nhạt của ông đổi màu trở nên

sâu lắng và đen tối hơn. Một cái liếc mắt ham muốn nhìn cô gái qua khóe mắt của ông ta,đâm xoáy vào cô gái và cầm giữ cô gái đam mê. Một sự nặng nề như chì đã thống lĩnh hoành toàn tứ chi cảu cô gái hi mà gương mặt nhiều vết nhăn của ông, bị bóp méo vì ham muốn này, đến gần gương mặt cô gái. Cô gái cảm nhận được hơi thở nóng hổi lên hai gò má mình và nhìn thấy đôi mắt của ông ta len lén đảo qua thân thể bất lực của cô (bốc cháy từ hốc mắt) ra sao, cho đến khi ông ta hạ mi mắt xuống với một vẻ khiêu gợi. Giọng nói của ông ta rót vào tai cô gái lời thì thầm nồng nàn và ông ta lẩm bẩm những lời dâm dục lạ lẫm. Ngay khi mà cô gái sắp sửa lên đến điểm từ bỏ bản thân mình cho người quyến rũ này thì một ký ức dấy lên mờ mờ trong cô và như thể từ một nời nào đó xa xôi; cô gái nhớ lại là cô gái đến là để hỏi ông ta về Thiên chúa.

Rene Fulop-Miller, Rasputin: Kẻ Xấu Xa Thần Thánh.

Chính do bản chất của nó, việc tồn tại của quyền uy ma lực thu hút thì không ổn định một cách cụ thể. Người nắm giữ quyền uy này có thể xin chừa ma lực thu hút; người đó có thể cảm nhận "do Thiên chúa bỏ rơi họ" như khi chúa Giê su ở trên cây thập giá vậy; người đó có lẽ chứng tỏ cho những đồ đệ của mình rằng "đức hạnh đã biến mất khỏi ông ta." Rồi sau đó nhiệm vụ của ông ta bị dập tắt, và niềm hy vọng đợi chờ và tìm kiếm cho một người nắm giữ của ma lực thu hút.

Max Weber, Từ Max Weber: Những Bài Luận Văn Trong Xã Hội Học, do Hans Gerth và C. Wright Mills biên tập.

Ông ta là vị thần của tôi. Ông ta dẫn dắt họ như là một thứ gì. Được tạo nên bởi một vị thần khác hơn là do bản chất. Điều đó hình thành nên một con người tốt hơn; và họ đi theo ông. Chống lại những kẻ như chúng ta mà không phải tự tin. Hơn là những cậu bé theo đuổi thú vui bắt bướm vào mùa hè. Hay là những người hàng thịt giết những con ruồi…

William Shakespear, Coriolanus

Mái vòm được nâng lên khi Presley đứng trên sân khấu. Presley hát trong vòng 25 phút trong khi khán giả đứng hết lên như là Núi Vesuvius vậy. "Tôi chưa bao giờ trông thấy một sự phấn khích và tiếng la hét đến như thế trong cả cuộc đời tôi, trước đó hay sau này." Nhà đạo diễn phim Kanter nói. Là một người quan sát thì ông mô tả ông bị choáng bởi "sự triễn lãm của công cuồng loạn tập thể.. Một làn sóng thủy triều yêu mến dâng tràn lên từ 9000 con người, qua cả bức tường cảnh sát hộ vệ hai bên sân khấu, đến người biểu diễn, nâng anh ta đến tầm cao của sự đáp ứng điên rồ."

Một đoạn mô tả buổi hòa nhạc của Elvis Presley tại nhà hát Hayride vào ngày 17/12/1956. Con người bên trong Elvis: Tự sự tâm lý học của Elvis Aaron Presley.

Chỉ một tháng sau cái chết của Evita, hội những người bán báo dạo đã phong tên cho bà là thánh nhân, và mặc dù điệu bô cử chỉ này là một điều cô lập và không được những người Vatican đón nhận nghiêm túc. Cái ý kiến về sự thần thánh của Evita vẫn được giữ lại trong lòng nhiều người và được xuất bản của văn học cống hiến được chính phủ tài trợ; bằng việc đặt lại tên cho những thành phố, các trường học và ga điện ngầm; và bằng việc đóng tem xác nhận những huy chương, việc tạc tượng nửa người; và việc phát hành ra những con tem theo nghi lễ. Thời gian phát sóng bản tin tức thời sự buổi tối được thay đổi từ 8.30 tối xuống 8.25, đó là thời gian mà Evita đã "đi vào sự bất tử", và vào ngày 26 của mỗi tháng có những đám rước bằng đuốc vào ngày bà mất. Vào ngày lễ tưởng niệm thứ nhất cái chết của bà, La Prensa đã in một câu chuyện kể về một trong những độc giả đã thấy được gương mặt của Evita ở trong mặt trăng, và sau khi điều này có rất là nhiều những cảnh tượng được báo cáo trong báo chí. Phần quan trọng nhất, việc xuất bản chính thức đã nhanh chóng bị dừng lại vì sự khiếu nại tính thần thánh dành cho bà ta, nhưng sự kiềm chế không được thuyết phục cho lắm. Theo lịch năm 1953 của những người bán báo dạo Buenos Aires, cũng như trong những hình ảnh không chính thức khác thì Evita được vẽ trong một bộ áo chùng màu xanh da trời truyền thống của Đức mẹ đồng trinh, hai tay bà đan chéo lại, cái đầu buồn bã của bà nghiêng sang một bên và được vầng hòa quang bao phủ xung quanh.

Nicolas Fraser và Marsy Navarro, Evita.

Đối với tôi mà nói, tôi có một tài năng của một người gây mê.

Napoleon Bonarparte, trong cuốn Napoleon: Cho và Chống Lại, của Pieter Geyl.

Tôi chẳng hề giả bộ làm một vị thánh nhân gì hết, nhưng mà tôi tin vào lời hướng dẫn thần thánh, quyền lực thần thánh và lời tiên tri thần thánh. Tôi không được học hành, cũng không phải là một chuyên gia trong bất cứ lãnh vực cụ thể nào hết – nhưng mà tôi thân thiện và bản tính thân thiện của tôi là tiêu chuẩn của tôi luôn.

Malcom X, được trích trong Eugene Victor Wolfenstein, Những Nạn Nhân Của Nền Quân Chủ: Malcom X Và Cuộc Cách Mạng Của Dân Da Đen.

Điều đầu tiên mà tồi quan trọng hết thảy chính là không thể có được uy tín mà không có sự huyền bí, bởi vì có câu: Quen quá hóa lờn… trong khuôn mẫu này, thái độ và những hoạt động trí óc của một người lãnh đạo luôn luôn phải là "một điều gì đó" mà người khác không thể nào cùng nhau thăm dò được, điều gì đó làm cho họ khó hiểu, khuấy động họ, và tập trung sự chú ý của họ.. Để nắm lấy phần dự trữ một chút kiến thức bí mật mà có bất cứ khoảnh khắc nào xen vào, và hiểu quả hơn là bản chất cửa một diều ngạc nhiên. Sự trung thành âm ỉ của đám đông sẽ làm công việc còn lại. Khi mà người lãnh đạo đã được đánh giá là có khả năng thêm vào trọng lượng của cá tính ông ta đến với những nhân tố được biết của bất cứ tình huống nào, niềm hy vọng và sự tự tin đang xảy đến sẽ thêm vô một cách mạnh mẽ đôi với sự trung thành đặt niêm tin ở người lãnh đạo.

Charles de Gaulle, Lưỡi gươm, trong David Schoenbrun, ba cuộc đời của Charles de Gaulle.

Ngôi sao

Cuộc sống hàng ngày rất khó nhọc nên thường hầu hết mọi người đều tìm quên trong những tưởng tượng viễn vông hay trong giấc mơ. Ngôi Sao có thể giúp điền khuyết vào điểm yếu này; với tính cách đặc biệt và lôi cuốn, họ luôn nổi bật giữa mọi người và làm ta cứ muốn nhìn ngắm họ. Đồng thời, họ cũng mơ hồ và thoát tục, giữ khoảng cách và làm ta luôn tưởng tượng hơn là hiện thực. Phẩm chất như mơ của họ ảnh hưởng đến ta một cách vô thức; chúng ta thậm chí không thể nhận ra mình đã học theo họ đến mức độ nào. Hãy học cách trở thành người lôi cuốn mọi người bằng cách tỏa ra ánh hào quang lung linh và khó nắm bắt của Ngôi Sao.

Thần tượng ngôi sao

Vào một ngày trong năm 1922, ở thủ đô Berlin thuộc nước Đức, có một cảnh quay về một người phụ nữ trẻ đầy gợi cảm trong bộ phim mang tựa đề Bi kịch của tình yêu. Hàng trăm nữ diễn viên trẻ tranh nhau để được vai diễn đó, họ cố thể hiện mình để gây sự chú ý của đạo diễn, ngay cả phô diễn thân thể họ. Tuy nhiên, trong hàng người đó có một diễn viên nữ trẻ ăn mặc rất đơn giản, thể hiện không giống như những trò hề lố lăng của những cô gái khác, cô nổi bật lên với phong cách riêng.

Cô ôm một con chó với sợi dây xích trên tay, và một chiếc vòng cổ thanh mảnh được choàng quanh cổ chú chó con. Điều này khiến nhà đạo diễn để ý đến cô ta ngay. Anh quan sát cô nàng khi cô đứng ở trong hàng, cách cô ôm con chó trong tay một cách nhẹ nhàng và chăm sóc nó. Khi cô hút một điếu thuốc, điệu bộ trông có vẻ từ tốn và khêu gợi. Anh ta bị cuốn hút đôi chân và khuôn mặt của cô ấy, cử chỉ mềm mại uốn lượn khi cử động, sự lạnh lùng ẩn hiện trong mắt cô ấy. Trước khi cô ấy đi ra trước, anh ta đã chọn quay cô. Cô ấy tên là Marlene Dietrich.

Trước năm 1929, khi đạo diễn Josef von Sternberg người Mĩ gốc Úc đã đến Berlin để bắt đầu quay bộ phim Thiên thần xanh, năm 27 tuổi, đạo diễn Dietrich đã được biết đến trong những bộ film ở Berlin và nhà hát kịch thế giới. "Thiên thần xanh" là bộ phim kể về một người phụ nữ tên là Lola-Lola, ả ta thích bạo lực trong tình dục, tất cả những nữ diễn viên nổi tiếng của Berlin đều muốn vào bộ phim, ngoại trừ Dietrich – một cách công khai, nghĩ rằng bộ phim là xấu xa. Tuy nhiên, sau khi đến Berlin một thời gian ngắn, von Sternberg đã đến xem một buổi biểu diễn âm nhạc của một nam diễn viên, mà xét ra anh ta có vẻ phù hợp với vai diễn trong Thiên thần xanh. Dietrich là ngôi sao trong nghệ thuật âm nhạc, và ngay khi cô ấy bước lên sân khấu, von Sternberg đã nhận thấy rằng anh ta không thể rời mắt khỏi cô ấy. Cô nhìn chằm chằm vào anh ta một cách thô lỗ như một gã đàn ông, và sau đó cô ấy đứng dựa vào cạnh tường một cách khêu gợi. Von Sternberg đã quên ngay anh chàng nam diễn viên màmình đến để gặp. Anh đã tìm được người cho vai diễn Lola-Lola.

Von Sternberg đã tìm cách thuyết phục Dietrich tham gia vai diễn, và ngay sau đó anh bắt tay vào công việc, anh tạo cho cô giống với nhân vật Lola theo tưởng tượng của mình. Anh thay đổi kiểu tóc của cô ấy, vẽ một đường thẳng màu bạc dọc xuống mũi cô để làm cho nó thanh mảnh hơn, anh còn dạy cô cách nhìn vào máy quay với vẻ ngạo mạn mà anh đã từng xem trên sàn diễn. Khi việc quay phim bắt đầu, anh đã tạo một hệ thống ánh sáng dành riêng cho cô, một đường ánh sáng luôn di chuyển theo bước chân cô di chuyển, và được tăng cường thêm kỹ xảo bằng những làn khói mỏng và mây bay. Ám ảnh với sự sáng tạo của mình, Von Sternberg đã luôn theo cô ấy khắp mọi nơi, không ai có thể đến gần cô được.

Bộ phim Thiên thần xanh đã gây tiếng vang ở Đức. Khán giả bị cuốn hút với Dietrich: Vẻ lạnh lùng đó, cái nhìn chòng chọc đầy tàn bạo khi cô ta sải dài bước chân qua chiếc ghế, để lộ nội y bên trong; cô thể hiện một cách dễ dàng trên màn ảnh nhưng gây sự tập trung cao của khán giả. Ngoài ra, Von Sternberg đã trở nên bị mê hoặc bởi cô nàng. Một người đàn ông tên là Count Sascha Kolowrat đang chết dần vì bệnh ung thư, có một ước nguyện cuối cùng là được trực tiếp nhìn thấy đôi chân của Marlene. Dietrich buộc phải đến thăm anh ta trong bệnh viện vàvén chiếc váy của mình lên; anh ta ra dấu và nói "Cám ơn, bây giờ tôi có thể vui sướng mà ra đi". Sau đó, công ty điện ảnh lớn đã đưa Dietrich đến với Hollywood để mọi người có thể nhanh chóng tiếp xúc với cô. Tại buổi tiệc, tất cả ánh mắt đều đảo quanh cô khi cô bước vào phòng. Cô được hộ tống bởi những người đàn ông đẹp trai nhất Hollywood, trong bộ trang phục đẹp và đặc sắc – bộ váy dài rộng màu vàng chanh nổi bật, như kiểu quần áo lính thủy với chiếc mũ lưỡi trai. Ngày hôm sau, những người phụ nữ trong khắp thị trấn đều bắt chước phong cách này, ngày kế tiếp, nó được phổ biến trên các tạp chí, vàbắt đầu một phong cách mới.

Tuy nhiên, mục đích thật sự của sự lôi cuốn không thể nào phủ nhận chính là khuôn mặt của Dietrich. Điều mà Von Sternberg bị mê hoặc là khuôn mặt vô hồn – với kỹ xảo ánh sáng đơn giản, anh có thể làm cho khuôn mặt thay đổi thành bất cứ kiểu gì như anh ta muốn. Về sau, Dietrich đã ngưng làm việc với Von Sternberg, nhưng cô không bao giờ quên những thứ mà anh ta đã truyền dạy cho cô. Vào một đêm năm 1951, đạo diễn Fritz Lang, ông đang định chọn cô ấy cho bộ phim Rancho Notorious, khi lái xe quay về phòng làm việc, ông nhìn thấy một ánh

sáng lóe lên qua tấm kính cửa xe. Lo sợ kẻ trộm, ông ra khỏi xe và rón rén bước lên cầu thang, ông liếc nhìn qua mảnh vỡ của cánh cửa: Dietrich đang soi mình trong gương, ngắm nghía gương mặt của cô từ nhiều hướng.

Marlene Dietrich có một khoảng cách đối với con người của cô: Cô săm soi khuôn mặt, đôi chân, cơ thể của mình, như thể cô là một ai khác. Điều này khiến cho cô có khả năng biến đổi nét mặt của mình, thể hiện diện mạo sao cho có ấn tượng. Cô có thể làm điệu bộ giống như đã từng làm để cuốn hút đàn ông. Gương mặt lạnh lùng là tài sản của cô để bọn họ ngắm nhìn cô theo trí tưởng tượng của họ, liệu có phải là tính tàn bạo, khêu gợi hay là mối đe dọa nào không. Và mỗi người đàn ông nào gặp cô, họ đều đã từng xem cô biểu diễn, từng mơ tưởng viễn vong không ngừng về cô. Hiệu quả tiếp tục tác động của người phụ nữ là như vậy, trong những từ ngữ của người viết, cô đã thể hiện quan điểm "tình dục không phân biệt nam nữ". Nhưng chính cái khoảng trống này đã cho cô ấy một nét lạnh lùng nào đó, dù trong phim hay trong chính con người của cô. Cô giống như một hình thể đẹp đẽ, thứ gì đó để thờ phụng hay ca tụng như cái cách mà chúng ta ngưỡng mộ một việc làm nghệ thuật.

Cái vật thể đó là một thứ điều khiển cảm xúc và cảm nhận về cuộc sống của chúng ta. Bởi vì nó là một vật thể mà chúng ta có thể tưởng tượng bất cứ những gì mà mình muốn có. Đa số con người đa sầu, phức tạp và sáng tạo thì muốn chúng ta nhìn họ như một thần tượng đáng để sùng bái. Sức mạnh của Thần tượng Ngôi sao là do khả năng biến hóa thành những vật thể, nhưng không phải bất kỳ vật thể nào, mà là vật thể chúng ta có thể trân trọng, giúp chúng ta có được những cảm xúc tuyệt vời khác nhau. Ngôi sao Thần tượng là sự hoàn hảo, giống như hình tượng của vị thần và nữ thần Hy Lạp. Tính đặc sắc của nó là gây sự hấp dẫn và có sức quyến rũ. Nhu cầu về những yếu tố cơ bản đó chính là khoảng cách. Nếu bạn thấy bản thân mình giống như một vật thể gì đó, thì những người khác cũng sẽ nhận thấy như vậy. Một bầu không khí trên không trung huyền ảo sẽ tăng cường thêm hiệu lực.

Bản thân bạn là một màn hình trống rỗng. Mọi người sẽ quan sát bạn và tranh giành với bạn. Tất cả các bộ phận của cơ thể đều nói lên được cảm xúc mà khuôn mặt là mạnh nhất, vì vậy phải học cách biến mình thành một công cụ truyền đạt những cảm xúc để có hiệu quả hơn. Và mình cần phải khác biệt với những người khác, cần phải tạo ra một phong cách riêng. Dietrich la một người luyện tập nghệ thuật này rất hiệu quả, phong cách của cô ấy cuốn hút đủ để gây ấn tượng, đủ kỳ lạ để lôi cuốn. Nên nhớ rằng những hình ảnh của mình là những thứ mà mình có thể điều khiển được. Khi thực tập phương pháp này, người ta sẽ thấy mình tài giỏi và đáng để họ bắt chước.

Ngôi sao huyền thoại

Vào ngày 2 tháng 7 năm 1960, vài tuần trước Hội Nghị Quốc Gia Dân Chủ năm ấy, cựu tổng thống Harry Truman tuyên bố công khai là John F. Kennedy – hiện đã có đủ số đại diện để trở thành ứng cử viên tổng thống trong đảng của mình – hiện còn quá trẻ và ít kinh nghiệm cho việc này. Phản ứng của Kennedy thật đáng ngạc nhiên: Ông tổ chức một buổi họp báo, được phát truyền hình trực tiếp trên toàn quốc vào ngày 4 tháng 7. Thực tế là sự kiện họp báo đã gây xôn xao vì lúc đó ông đang trong kỳ nghỉ, do đó không ai có thể thấy hay nghe gì từ ông cho đến khi xảy ra sự kiện. Sau đó, đến giờ đã định, Kennedy sải chân bước vào phòng họp như ngài cảnh sát trưởng bước vào thành phố Dodge. Ông bắt đầu bằng cách phát biểu rằng ông đã đi hết các hội nghị tuyển lựa ứng cử viên của các bang, đã tiêu tốn đáng kể tiền bạc và công sức, và đã đánh bại đối thủ một cách công bằng và trung thực. Truman là ai ngoài kẻ đã phá vỡ tiến trình dân chủ? "Đây là một quốc gia trẻ", Kennedy tiếp tục, giọng cao hơn, "được những người trẻ khai phá… và trái tim vẫn còn trẻ… thế giới đang thay đổi, và phong cách cũ sẽ không thể… Đây là lúc cho thế hệ lãnh đạo mới đối phó với những khó khăn và cơ hội mới". Ngay cả kẻ thù của Kennedy cũng phải thừa nhận là bài phát biểu của ông lúc đó thật xúc động. Ông đã làm đảo lộn thách thức của Truman: Vấn đề không phải là sự thiếu kinh nghiệm của ông mà là sự độc tài của thế hệ cũ. Phong cách của ông cũng hùng hồn như giọng nói của ông, các bộ phim thời ấy đã gợi nhớ cách biểu hiện của ông – Alan Dadd trong Shane đã đối mặt với các chủ trang trại đối bại, hay James Dean trong Rebel without a Cause (Nổi loạn không cần lý do). Kennedy giống với cả Dean, đặc biệt trong vẻ ngoài lạnh lùng xa cách.

Vài tháng sau, khi đã là ứng cử viên tổng thống đảng Dân Chủ, Kennedy cũng giải quyết xong đối thủ đảng Cộng Hòa, Richard Nixon, trong cuộc tranh luận truyền hình toàn quốc. Nixon cũng khôn khéo; ông ta biết trả lời các câu hỏi và tranh luận khá tự tin, trích dẫn các thống kê về thành tựu thời chính quyền Eisenhower, khi ông ta còn là phó tổng thống. Tuy nhiên dưới ánh sáng máy chụp hình, trên máy truyền hình đen trắng, hình ảnh ông ta tái nhợt – vào tuổi xế chiều, các vệt mồ hôi trên lông mày và ngực, khuôn mặt ủ rũ mệt mỏi, đôi mắt ông lảo đảo và chớp chớp, người cứng đờ. Ông ta quá lo lắng về điều gì? Thật sửng sốt khi thấy sự tương phản với Kennedy. Nếu Nixon chỉ nhìn về đối thủ, thì Kennedy nhìn vào khán giả, giao tiếp bằng mắt với người xem, diễn thuyết với họ ngay trong phòng ở của họ như chưa từng có chính trị gia nào trước đây đã từng làm. Nếu Nixon chỉ nói về các dữ liệu, tỉ mỉ về các chi tiết của cuộc tranh luận thì Kennedy lại nói về tự do, về xây dựng một xã hội mới, nắm bắt lại tinh thần tiên phong của Mỹ. Phong cách của ông thật chân thành và dứt khoát. Từ ngữ của ông không rành mạch, nhưng ông đã làm người nghe hình dung ra một tương lai tuyệt vời.

Sau cuộc tranh luận, điểm của Kennedy tăng vọt lên một cách phi thường, và dù ông đi đâu cũng được các cô gái trẻ chào đón, kêu gọi và nhảy nhót. Với bà vợ đẹp Jackie bên cạnh, ông như một hoàng tử của đảng Dân Chủ. Bây giờ sự xuất hiện của ông trước truyền hình như một sự kiện. Ông đã gần như được bầu làm tổng thống, và trong bài diễn văn nhậm chức, cũng được phát sóng truyền hình, thật là sôi nổi. Đó là một ngày lạnh lẽo và ảm đạm. Trong hậu trường, Eisenhower ngồi trong đống áo lạnh và khăn choàng, đầy vẻ mệt mỏi và thất bại. Nhưng Kennedy không mũ, không áo phát biểu trước toàn quốc: "Tôi không tin rằng bất kỳ ai trong chúng ta muốn đổi vị trí với bất kỳ ai khác hay bất kỳ thế hệ nào khác. Nguồn năng lượng, sự tận tụy, sự tin tưởng mà chúng ta mang đến cho sự cố gắng sẽ tỏa sáng quốc gia của chúng ta và những ai phục vụ nó – và ánh sáng của đống lửa sẽ thật sự chiếu sáng thế giới."

Suốt một tháng sau, Kennedy tổ chức vô số các cuộc họp báo trước màn ảnh TV, điều mà chưa có tổng thống nào trước đây dám làm. Đối mặt với ánh đèn máy chụp hình và hàng loạt câu hỏi, ông không lo sợ, trả lời điềm tĩnh và khá cứng cỏi. Điều gì ẩn sau đôi mắt, nụ cười ấy? Công chúng muốn biết về ông nhiều hơn. Các tạp chí khiêu khích người đọc với các thông tin – bức ảnh của Kennedy cùng vợ và các con, hoặc đang chơi bóng đá trên bãi cỏ trước Nhà Trắng, các cuộc phỏng vấn tạo hình tượng cho ông về một người đàn ông tận tụy trong gia đình, cũng như đáng được so sánh với những ngôi sao quyến rũ. Những hình ảnh ấy đã xóa tan tất cả – cuộc chạy đua không gian, Kennedy đang đối đầu với Soviet trong khủng hoảng tên lửa Cuba, cũng như ông đang đối đầu với Truman. Sau khi Kennedy bị ám sát, Jackie nói trong một cuộc

phỏng vấn rằng trước khi lên giường ngủ, ông thường chơi các bản nhạc Broadways, và một bản ông ưa thích trong đó là Camelot, với những lời:

"Đừng để cho nó bị lãng quên
Dù đó chỉ là một điểm nhỏ
Với một khoảnh khắc tỏa sáng ngắn ngủi
Được biết đến với tên gọi Camelot".

Rồi sẽ có các tổng thống vĩ đại nữa, Jackie nói, nhưng không bao giờ có một "Camelot" nữa. Cái tên "Camelot" dường như phóng ra một mũi tên, làm cho hàng nghìn ngày trong văn phòng của Kennedy âm vang như một huyền thoại.

Ấn tượng về tổng thống Kennedy đối với công chúng người Mỹ là trí tuệ và mưu lược. Điều này thể hiện ở Hollywood nhiều hơn là Washington, mà không có gì phải ngạc nhiên bởi vì cha của Kennedy, ông Joseph, đã từng là nhà sản xuất phim, và bản thân Kennedy đã từng ở Hollywood một thời gian, ông chơi thân với các nam diễn viên và cố gắng tìm hiểu điều gì đã làm cho họ trở thành những ngôi sao. Ông đặc biệt quan tâm với Gary Cooper, Montgomery Clift và Cary Grant; ông thường nhờ Grant cho những lời góp ý.

Hollywood đã tìm ra cách để hợp nhất lại đất nước gần những vấn đề nào đó, hoặc những huyền thoại, mà thường là huyền thoại về phái Tây nước Mĩ. Những ngôi sao nổi tiếng nhất đã thành huyền thoại tiêu biểu như: Tộc trưởng John Wayne, người nổi loạn thuộc Prô-mê-tê (nhân vật trong thần thoại Hy Lạp) như Clift, vị anh hùng và là nhà quý tộc Jimmy Stewart, mỹ nhân Marilyn Monroe. Không có chút gì to lớn nhưng hình tượng về vị thần và nữ thần đã được tưởng tượng và mơ tưởng về họ. Tất cả những hành động của Kennedy đều đã được hư cấu lên trong những hội nghị tại Hollywood. Ông đã không tranh cãi với những đối thủ của mình, mà ông chỉ đối phó với họ một cách giả tạo. Ông làm điệu bộ để tạo sức lôi cuốn bên ngoài, cho dù đối với vợ con của ông hay một mình trên sân khấu. Ông bắt chước sự thể hiện nét mặt, vóc dóng của Dean hay Cooper. Ông không thảo luận chi tiết chính sách nhưng hùng hồn nói phóng đại về những chủ đề huyền thoại to lớn, điều này có thể liên kết lại một quốc gia từng có mâu thuẫn. Và tất cả những điều này đều đã được dự tính cho chương trình truyền hình, hầu hết Kennedy tồn tại như một hình tượng trong truyền hình. Hình ảnh đó đã ám ảnh trong những giấc mơ của chúng ta. Trước khi có cuộc ám sát ông, Kennedy đã lôi cuốn những ý nghĩ kỳ quặc, làm mất đi tính chất ngây thơ của những người dân ở châu Mỹ với những lời kêu gọi cho thời kỳ phục hưng với tinh thần là những người tiên phong, một vùng biên giới mới.

Trong tất cả những loại nhân vật, Huyền thoại của Ngôi sao có lẽ là có tác động lớn nhất trong số đó. Con người được phân chia thành những kiểu phân loại mang tính nhận thức – loài, giới tính, tầng lớp, tôn giáo, chính trị. Thật khó mà làm được, để giành được quyền lực ngồi lên trên một địa vị to lớn, hoặc thắng cử trong một cuộc bầu chọn, hay đưa ra những nhận thức đúng đắn. Tuy nhiên, một cách tự nhiên,có nhiều thứ để chúng ta có thể chia sẻ. Tất cả chúng ta ai cũng đều phải chết, đều biết sợ, mọi người đều có in dấu vết giống với đặc điểm của cha mẹ; không một thứ gì mà có thể chia sẻ được những kinh nghiệm nhiều hơn là sự tưởng tượng. Những kiểu mẫu đặc trưng của huyền thoại, một mặt bắt nguồn từ cảm giác mâu thuẫn không tự chủ được, mặt khác là sự khao khát đạt được danh tiếng muôn thửo, điều đó được in sâu trong lòng tất cả chúng ta.

Ngôi sao huyền thoại là những nhân vật huyền thoại có thật trong cuộc sống. Để đạt được quyền lực đối với họ, trước hết bạn phải nghiên cứu về bản thân của họ – cách mà họ bình chọn một phong cách đặc biệt, là lãnh đạm hay tính cuốn hút từ vẻ bên ngoài. Và bạn phải thừa nhận tác phong của nhân vật huyền thoại: Nổi loạn, khôn ngoan gia trưởng, người phiêu lưu. Những mối liên kết này mơ hồ, chúng sẽ không bao giờ được rõ ràng đối vời những bộ óc tò mò. Lời nói và hành động của bạn nên thể hiện một cách rõ ràng không nằm trong một phạm vi nào đó về diện mạo bên ngoài; dường như bạn không đối diện với một vấn đề cụ thể, thực chất của những vấn đề và những chi tiết nhưng ngoại trừ với những vấn đề về sự sống và cái chết, yêu và ghét, quyền lực và sự hỗn độn. Tương tự, đối thủ của chúng ta được hư cấu không chỉ đơn thuần là một địch thủ cho những lý do của sự tưởng tượng hay sự cạnh tranh chỉ là tên côn đồ, một kẻ hung ác. Con người thì dễ bị ảnh hưởng một cách vô vọng với huyền thoại, vì thế phóng đại bản thân là vị anh hùng. Và giữ khoảng cách của bạn – để mọi ngườico tểh nhận

diện bạn mà không thể chạm vào bạn được. Họ chỉ có thể nhìn ngắm và mơ ước.

Đặc điểm nổi bật

Sự cám dỗ là một hình thức của sự thuyết phục mà hướng đến nhận thức lòng vòng, làm chấn động đến tiềm thức. Đây là minh chứng cho lý do đó: Chúng tôi bị bao vây bởi sự kích thích cạnh tranh với sự quan tâm của chúng tôi, tấn công chúng tôi bằng những tin nhắn rành mạch và bởi những người bị chính trị công khai và lôi cuốn, điều mà hiếm khi lôi cuốn chúng ta hoặc quyết định bởi chúng. Chúng ta gia tăng lời chỉ trích. Cố thuyết phục một người bằng cách làm mủi lòng những cảm nhận của họ, bằng cách nói công khai những điều mà bạn muốn, bằng cách đưa tất cả danh thiếp của bản, và những điều kì vọng của bạn. Bạn vừa hơn một lần loại bỏ sự phiền muộn.

Để tránh vận mệnh này bạn phải học nghệ thuật nói bóng gió, nghiên cứu tiềm thức. Ấn tượng hùng biện nhất của sự vô thức là giấc mơ, điều mà liên quan phức tạp tới sự bí ẩn; diễn ra trong giấc mơ, chúng ta thường mơ thấy ma với những hình ảnh và lời nói mơ hồ. Giấc mơ ám ảnh chúng ta bởi chúng xen lẫn giữa cái thực và ảo. Chúng làm tăng thêm với những tính cách thực và thường liên quan đến những tình huống có thực, chúng làm tăng thêm tính phi lý, móp méo sự thật, tăng thêm sự mê sảng. Nếu mọi thứ diễn ra trong giấc mơ trở thành hiện thực, sẽ không có quyền lực nào chống đỡ lại chúng ta. Nếu mọi thứ không có thực, chng ta sẽ cảm thấy ít bị dính dáng đến sự hài lòng và sợ hãi đối với ma. Nó chia ra theo hai hướng là điều gì đưa hồn ma đến. Đấy là điều mà Freud gọi là "điều huyền bí": Vài điều mà dường như xảy ra cùng lúc và tương tự.

Thỉnh thoảng theo kinh nghiệm về sự huyền bí trong nhận thức cuộc sống – trong dej vu, sự trùng hợp ngẫu nhiên huyền bí, những sự kiện huyền bí mà lặp lại lời của trẻ em. Người ta có thể gặp những tác động tương tự, những cử chỉ, lời nói, chẳng hạn rất nhiều đàn ông giống Kennedy hoặc Andy Warhol, gợi lên điều có thật và không thật: Chúng ta không thể nhận ra nó (và sự thật chúng ta sẽ như thế nào), nhưng chúng giống như điềm báo cho chúng ta. Chúng có những nét đặc biệt là giữ chặt chúng với điều có thật đáng tin, khôi hài, yêu thích – nhưng trong cùng thời điểm chúng tách ra, điều siêu nhiên, hầu hết không thực tế làm chúng có vẻ lấy từ trong phim ảnh.

Những loại này có ma, tác động ám ảnh đến con người. Kể cả trong công chúng hay cá nhân, chúng cám dỗ chúng ta, làm chúng ta muốn sở hữu cả thể xác lẫn tâm limh. Nhưng bằng cách nào chúng ta có thể sở hữu được một người trong giấc mơ hoặc một ngôi sao điện ảnh, ngôi sao chính trị gia, hoặc thậm chí một trong những người thôi miên cuộc sống thực của họ, giống như Warhol, người có thể xuyên qua chúng ta. Không thể có được những người này, chúng ta trở nên ám ảnh với họ, chúng vào trong suy nghĩ giấc mơ trí tượng tưởng của chúng ta. Chúng ta bắt chước một cách vô thức. Chuyên gia tâm lý Sandor Ferenczi gọi điều này là "sự tiếp nhận": Một người khác trở thành chúng ta trước đó, chúng tiếp thu những tính cách đó. Đó chính là năng lực cám dỗ xảo quyệt của các Ngôi sao.

Điều bạn cần phải làm là tâng bốc bản thân bạn. Những lời nói và hành động của bạn đôi khi đến từ sự vô ý thức – chính xác là mất tập trung. Bạn phải xem xét lại, thỉnh thoảng tỏ ra một nét gì đó khiến mọi người tự hỏi liệu họ có thật sự biết bạn hay không.

Ngôi sao là điển hình của điện ảnh hiện nay. Điều đó không có gì đáng ngạc nhiên: Phim ảnh tái tạo lại cuộc sống, chúng ta xem phim trong tối, trong tình trạng hơi buồn ngủ. Những hình ảnh đó đủ thật, và có nhiều tình huống thực tế, nhưng đó là những sự sắp đặt, những ánh sáng lung linh, những hình ảnh – chúng ta biết rằng chúng không phải là thật. Nó giống như thể chúng ta đang xem giấc mơ của ai đó. Nó là kỹ thuật điện ảnh mà đào tạo ra các ngôi sao nhưng không phải là kịch sân khấu.

Trên sân khấu kịch, diễn viên ở cách xa cuốn hút vào đám đông, nhưng có sự hiện diện của họ. Phim có thể làm cho ngôi sao điện ảnh gần gũi, nó thể hiện sự khác biệt giữa vai diễn và tính cách cũa diễn viên, sự đồng cảm của bạn với nhân vật trong phim. Những cảnh quay thể hiện một vài điểm không gần như tính cách của nhân vật mà họ đang diễn nhưng mà giống về họ. Chúng ta nhìn thoáng qua một vài nét của Greta Garbo khi chúng ta nhìn khuôn mặt cô ấy quá gần. Đừng bao giờ quên điều này khi bạn là một ngôi sao. Trước tiên, bạn phải có một vóc

dáng chung để tự tin trên màn ảnh. Bạn cũng còn phải có một phong cách hay vóc dáng làm cho bạn nổi bật trước mọi người nữa. Bí ẩn và kỳ diệu, không hẳn là khoảng cách hay sự vắng mặt – bạn không muốn mọi người lơ là việc tập trung hay nhớ về bạn. Họ phải mường tượng bạn trong trí óc của họ ngay cả khi bạn không có ở đó.

Vấn đề thứ hai là cải thiện những khuyết điểm, vẻ mặt lạnh lùng, mục đích là để gây ấn tượng. Điều này để cho mọi người hiểu được bất cứ những gì họ muốn biết về bạn, cho rằng họ có thể thấy được tính cách ngay cả tâm hồn của bạn. Thay cho những dấu hiệu tâm trạng và những cảm xúc, sự xúc cảm hay vượt quá xúc cảm, Ngôi sao đưa ra sự sáng tỏ. Đó là sức thu hút trên gương mặt của Garbo hay Dietrich, hay ngay cả Kennedy, người có những đặc điểm giống như James Dean.

Cuộc sống thì năng động và biến đổi trong khi mục đích hay ý tưởng thì bị động, nhưng chính cái bị động đó đã làm trỗi dậy khả năng tưởng tượng của chúng ta. Một người có thể đạt được quyền lực đó bởi phù hợp với một loại đối tượng nào đó. Nổi tiếng nhất thế kỷ 18 là Count Saint-German có nhiều phương cách trước khi là một ngôi sao. Anh xuất hiện bất ngờ trong khu phố, không ai biết biết anh ta đến từ đâu; anh nói được nhiều thứ tiếng nhưng giọng nói không thuộc một nước nào cả, cũng không biết chính xác anh ta bao nhiêu tuổi – rõ ràng tuy không trẻ lắm nhưng nét mặt trông còn trẻ. Dường như anh ta chỉ ra ngoài vào ban đêm. Anh ta luôn mặc đồ và trang sức màu đen. Khi đến cung điện của vua Louis XV, anh ta có linh cảm ngay, anh ta ngửi thấy mùi khói nhưng không ai biết nó bắt nguồn từ đâu. Anh làm cho nhà vua va hoàng hậu Madame de Pompadour tin rằng anh ta có tài năng đặc biệt, thậm chí anh ta còn có khả năng phát hiện được vàng (món quà của Philosopher's Stone). Nhưng anh ta không bao giờ đòi hỏi bất cứ gì cho mình, đó là sự khôn khéo của anh ta. Anh ta không bao giờ nói "có" hoặc "không" mà chỉ nói "có thể". Anh ta cùng ngồi ăn tối nhưng không bao giờ ăn. Một lần anh ta tặng cho hoàng hậu Madame de Pompadour một món quà là một hộp kẹo đầy màu sắc và hình dạng khác nhau tùy thuộc vào cách thức của bà cầm; đi vào vấn đề chính, bà nói rằng anh hãy nhắc bà nhớ về việc làm của anh ta. Saint-German đã vẽ một bức tranh kỳ lạ nhất mà chưa ai từng thấy – những màu sắc thì quá rực rỡ khi anh ta vẽ những trang sức, mọi người đều nghĩ chúng là thật. Những người hoạ sĩ tuyệt vọng muốn biết bí quyết của anh ta nhưng anh ta không bao giờ tiết lộ về chúng.

Anh ta có thể rời khỏi nơi đó như khi anh ta đã từng đến, một cách bất ngờ và yên lặng. Người mà anh khâm phục nhất là Casanova, người đã từng gặp và không bao giờ quên anh ta. Một thập niên trôi qua, khi anh ta đã chết không ai tin điều đó, một thế kỷ kế tiếp cũng vậy. Mọi người vẫn đinh ninh rằng anh ta vẫn đang lẩn trốn đâu đó. Một người đầy tài năng như anh thì không bao giờ chết

Mọi thứ về anh ta thì mơ hồ và cho nhiều cách hiểu. Rực rỡ và gây ấn tượng, anh ta nổi bật lên từ đám đông. Mọi người cho là anh ta vô đạo đức, chỉ là một ngôi sao không tên tuổi và mờ nhạt. Lời nói của anh ta giống như cách thể hiện – lôi cuốn, đa dạng, lạ kỳ, ý nghĩa của chúng không rõ ràng. Giống như là một năng lực mà bạn có thể điều khiển bằng cách biến đổi bản thân thành một đối tượng lộng lẫy.

Andy Warhol luôn ám ảnh tư tưởng rằng mọi người đều biết anh ta. Anh có những phong cách đặc biệt – những bộ tóc giả bằng bạc – gương mặt lạnh lùng và bí ẩn. Mọi người không bao giờ biết được những gì anh ta đang nghĩ; giống như bức họa, anh ta chỉ là bề mặt. Trong những đặc tính thể hiện của họ Warhol và Saint-German dã làm sống lại những bức tranh vẽ như thật của thế kỷ thứ 17, hay những bức ảnh của M.C. Escher – những sự pha trộn đầy hấp dẫn giữa chủ nghĩa hiện thực và giả tưởng, đã làm cho người ta phải thắc mắc liệu chúng là thật hay tưởng tượng.

Ngôi sao điện ảnh thì phải nổi bật, và điều này đòi hỏi một sự tinh tế trong việc gây ấn tượng, là cái kiểu mà Dietrich đã thể hiện vẻ bên ngoài tại những buổi tiệc. Mặc dù vậy, đôi khi, sự ám ảnh, ảo giác nhiều khi cũng có thể gây ra bằng những sự va chạm nhẹ: Cách bạn hút điếu thuốc lá, việc uốn lưỡi để phát âm, hay phương pháp đi bộ. Đó là những thứ nhỏ nhặt mà chọc tức những người xung quanh, và làm cho họ bắt chước bạn – mái tóc che bên mắt phải của Veronica Lake, giọng nói của Cary Grant, nụ cười nhếch mép của Kennedy. Mặc dù những sắc thái này vô nghĩa đối với những bộ óc trí tuệ có thể nhận thức được, ở trạng thái tiềm thức, họ

có thể cũng bị lôi cuốn như một vật thể với một hình thể nổi bật hoặc màu sắc kỳ quái. Một cách không có ý thức, chúng ta bị lôi cuốn với những thứ lạ thường mà không có ý nghĩa gì ngoài trừ sự quyến rũ bên ngoài của chúng.

Những ngôi sao muốn chúng ta biết nhiều hơn về họ. Bạn phải học cách khêu gợi sự tò mò của mọi người bằng cách để cho họ biết mập mờ về cuộc sống riêng tư của bạn. Để họ mơ tưởng và tưởng tượng. Một nét tiêu biểu là phản ứng của những hành động này là một lời gợi ý về mặt tinh thần, mà có thể vô cùng suy diễn, giống như sự quan tâm của James Dean về triết học phương Đông và sự ra đời của nó. Dấu hiệu về lòng tốt và sự hào hiệp có thể có những hiệu quả tương tự. Những ngôi sao giống như những vị thần trên đỉnh Olympus, họsống cho ái tình và hưởng lạc. Những thứ mà bạn yêu thích – con người, sở thích, thú vật – thể hiện hình thức đạo đức đẹp đẽ mà con người muốn được nhìn thấy trong một Ngôi sao. Sự khao khát thành tích kỳ công cho thấy những hành động nhìn trộm của con người qua cuộc sống cá nhân của bạn, những động cơ bạn phải đấu tranh, người mà bạn yêu trong một nhất thời.

Mặt khác, những Ngôi sao quyến rũ bằng cách làm chúng ta đồng cảm với họ, cho chúng ta những câu chuyện cảm động. Đây là những việc mà Kennedy đã làm trong cuộc hội nghị tranh chấp về Truman: Trong tình thế của ông ta, khi một người đàn ông trẻ cư xử không tốt với người lớn tuổi hơn, nảy sinh một mâu thuẫn bể tư tưởng giữa thế hệ đi trước và thế hệ tiếp nối, ông làm cho thanh niên đồng cảm với ông. Mấu chốt là đại diện cho một kiểu người, như Jimmy Stewart tiêu biểu cho những gì thuộc tinh hoa của trung Mỹ, một quý tộc hòa nhã như Cary Grant. Những kiểu người giống như bạn sẽ cuốn hút về phía bạn, chia sẻ cùng bạn niềm vui hay sự buồn đau. Sự hấp dẫn ắt hẳn không có chủ ý, truyền đạt không chỉ trong lời nói của bạn mà là từ điệu bộ của bạn, thái độ của bạn. Trong tình thế đó, hơn bao giờ hết, mọi người không an toàn, sự đồng nhất của họ không ổn định. Giúp họ tập trung thể hiện vai trò trong cuộc sống và họ lũ lượt tập trung lại để hòa hợp với bạn. Một cách đơn giản làm như cách gây ấn tượng của bạn, đáng chú ý và dễ dàng bắt chước. Tài năng của bạn có ảnh hưởng đến cảm nhận của mọi người trong cách cư xử này thì tinh xảo và sâu sắc.

Nhớ rằng: Mỗi người là một diễn viên công chúng. Mọi người không bao giờ biết chính xác những gì bạn nghĩ hay cảm nhận; họ nhận xét bạn dựa vào vẻ bên ngoài. Bạn là một nam diễn viên. Và những nam diễn viên nổi tiếng nhất đều có một khoảng cách bền trong giống như Dietrich, họ có thể đúc nắn vóc dáng sẵn có của họ như thể họ lĩnh hội nó từ bên ngoài. Khoảng cách bên trong này quyến rũ chúng ta. Những ngôi sao thường khôi hài về bản thân họ, luôn luôn thay đổi hình tượng của họ, để nó thích nghi với thời gian. Không thứ gì có thể nực cười hơn một hình tượng thích nghi 10 năm cách đây nhưng đã giờ không còn nữa. Những ngôi sao phải luôn luôn làm mới về vẻ đẹp lộng lẫy hay gương mặt tối tệ của họ là điều tất yếu: Sự lãng quên.

Biểu tượng

Thần tượng – Hòn đá được tạc thành hình Chúa trời, có thể lấp lánh vàng và châu báu. Trong con mắt của người sùng bái, hòn đá vô tri vô giác trở thành vật linh thiêng. Hình dạng của hòn đá cho phép những người sùng bái nhìn thấy những gì họ muốn – Chúa trời – nhưng dù sao thì đó cũng chỉ là hòn đá mà thôi, còn Chúa trời chỉ là hình ảnh tinh thần.

Điểm yếu

Những ngôi sao tạo những hình ảnh vui thích để nhìn. Nguy cơ là khi người ta mệt mỏi vì họ – những hình ảnh không còn sức thu hút – và quay sang ngôi sao khác. Khi điều này xảy ra thì bạn sẽ thấy rất khó khăn để tìm lại chỗ đứng trên lòng công chúng. Bạn phải thu hút mọi sự chú ý về bạn bằng mọi giá.

Không lo ngại điều xấu xa, hay những lời dèm pha về hình ảnh của bạn; rõ ràng là chúng ta có thể tha thứ cho các ngôi sao. Sau cái chết của tổng thống Kennedy, tất cả các sự thật khó chịu về ông bắt đầu sáng tỏ – những cuộc tình bất tận, sự đam mê liều lĩnh và hiểm nguy. Không có gì trong đó làm giảm bớt sự thu hút của ông, và thật sự công chúng vẫn coi ông là một trong những tổng thống vĩ đại nhất nước Mỹ. Errol Flynn đối mặt với nhiều vụ tai tiếng, bao gồm cả một vụ hiếp dâm xấu xa; nhưng chúng chỉ làm tôn lên hình ảnh ngang tàng của ông ta. Khi người ta thừa nhận một ngôi sao, bất kỳ một vấn đề công khai nào, ngay cả khi nó tồi tệ, chỉ đơn thuần là nuôi dưỡng ảo mộng. Tất nhiên bạn có thể đi quá xa: Công chúng thích một ngôi sao có vẻ đẹp siêu việt, và quá nhiều nhược điểm của con người cuối cùng sẽ làm họ vỡ mộng. Tuy nhiên công khai cái xấu còn ít nguy cơ hơn là biến mất trong một thời gian dài hay giữ khoảng cách quá lớn. Bạn không thể ám ảnh giấc mơ của công chúng khi họ không thấy bạn. Trong khi đó, bạn không thể để công chúng quá gần gũi bạn, hay để hình ảnh của bạn có thể dự đoán trước được. Công chúng sẽ quay lưng lại bạn ngay lập tức khi bạn bắt đầu làm họ chán, vì chán ngán cái nền tảng của tệ nạn xã hội.

Có lẽ nguy cơ lớn nhất một ngôi sao phải đối mặt là moi móc sự chú ý vô hạn. Sự chú ý có thể trở nên đảo lộn và tồi tệ. Như bất kỳ người phụ nữ quyến rũ nào cũng có thể chứng thực, người ta trở nên chán ngán khi nhìn mãi, và ảnh hưởng có thể bị hủy hoại, như câu chuyện của Marilyn Monroe. Giải pháp là tạo ra một loại khoảng cách với bạn như Dietrich đã làm – tiếp nhận sự quan tâm và sùng bái một cách châm chọc, và duy trì một cuộc sống tách rời nào đó với họ. Tiếp cận hình ảnh của bạn một cách khôi hài. Quan trọng hơn, không bao giờ bị ảo tưởng với đặc tính áp đặt của công chúng yêu thích dành cho bạn.

Người không quyến rũ

Người biết quyến rũ lôi cuốn bạn bởi chính sự quan tâm đặc biệt họ giành cho bạn. Người Không Quyến Rũ thì ngược lại: Không vững chắc, chỉ chú ý đến bản thân mình và không thể nắm bắt tâm lí người khác, họ hoàn toàn cô lập. Người Không Quyến Rũ không tự nhận thức được bản thân và không bao giờ nhận thấy rằng họ đang nói nhiều, áp đặt hay làm người khác khó chịu. Họ thiếu tế nhị nên không thể tạo ra những hứa hẹn thú vị mà nghệ thuật quyến rũ đòi hỏi. Hãy loại bỏ tận gốc những bản tính không quyến rũ trong con người bạn và tập nhận biết chúng trong người khác – chẳng thú vị hay lợi lộc gì khi tiếp xúc với Người Không Quyến Rũ.

Đặc điểm nổi bật

Những người không quyến rũ xuất phát từ nhiều hình dáng và kiểu loại khác nhau, nhưng tất cả họ đều có chung một đặc tính, cội nguồn của sự phản kháng: Tính thiếu tự tin. Tất cả chúng ta đều thiếu tự tin, và chúng ta phải chấp nhận điều này. Tuy nhiên, chúng ta có thể khắc phục được những cảm nghĩ vào những lúc nào đó; một biểu hiện lôi cuốn có thể mang chúng ta ra khỏi việc bị tự ảnh hưởng thường ngày và dẫn đến một mức độ mà chúng ta lôi cuốn hoặc bị lôi cuốn, chúng ta cảm thấy có tự tin và có trách nhiệm. Tuy vậy, những người không quyến rũ thì không đủ tự tin đến mức độ mà không bị lôi kéo vào vòng ảnh hưởng của việc chinh phục. Họ có những nhu cầu, mối lo toan, cảnh giác bao vây chặc họ. Họ đọc được tính mơ hồ mong manh nhất trên dáng vẻ của bạn trở thành là cái tôi qua loa, sơ sài của họ; họ chỉ trông thấy cái ám ảnh rút lui là sự phản bội, và gần như là phiền lòng cay đắng về chúng.

Điều đó trở nên dễ dàng: Tính nỗi loạn của người không quyến rũ, có thể là nỗi loạn, đã tránh né họ. Tuy nhiên, không may thay, không thể tìm ra những người không quyến rũ trong lần gặp mặt đầu tiên. Chúng trở nên huyền ảo hơn, trừ khi bạn cẩn thận, chúng sẽ gài bẫy bạn trong những mối quan hệ không thỏa mãn nhất. Bạn phải tìm kiếm những manh mối về việc tự dính líu này và tính không tự tin: Có lẻ chúng không rộng lượng đâu, hoặc là chúng sẽ tranh thủ với sự dẽo dai bất thường, hoặc cực kỳ nghiêm khắc. Có lẻ họ đã tâng bốc bạn bằng lời lẽ hoang phí không đáng có, thổ lộ tình cảm của họ trước khi biết gì về bạn. Quan trọng nhất là họ không quan tâm đến chi tiết nhỏ nhất. Bởi vì họ không nhận thấy điều gì làm cho bạn khác xa, họ không thể làm bạn ngạc nhiên bằng chú ý đầy sắc thái.

Then chốt trong việc nhận ra những đặc trưng không những của người không quyến rũ khác mà còn của chính chúng ta. Hầu hết chúng ta đều có một hoặc hai đặc tính tiềm ẩn trong cá tính, và đến mức độ nào đó, chúng ta sẽ ý thức được cội nguồn của chúng, chúng ta sẽ trở nên hấp dẫn hơn. Chẳng hạn, khi thiếu tính cách rộng lượng, không cần thiết ra dấu cho người không quyến rũ biết là chỉ là lỗi lầm của một con người, mà còn là một người không quãng đại ít khi thực sự hấp dẫn. Sự lôi cuốn ám chỉ tính rộng mở bản thân, dường như thể chỉ có một mục đích đánh lừa; việc không thể tiêu xài tiền bạc thông thường có nghĩa là không thể cho người khác như là người rộng lượng. Hãy nhấn chìm tính keo kiệt đi. Nó là trở ngại cho quyền lực và có rất nhiều điều như thế trong việc hấp dẫn.

Tốt nhất là đừng tiếp xúc sớm với người không quyến rũ, trước khi họ nhúng những dây gân xúc cảm cần thiết của họ vào bạn, vì thế hãy học cách nhận ra những dấu hiệu. Đây là các loại chính:

Người cá tính loài thú (Brutes) – Nếu quyến rũ là một loại nghi thức, nghi lễ, phần của niềm hoan lạc là khoảng thời gian mà nó diễn ra, chờ đợi tăng thêm ý nghĩ đoán chừng. Brutes không có tính kiên nhẫn đối với điều như vậy; chúng chỉ liên quan đến cảm giác khoái lạc riêng tư của họ, chứ không phải của chính bạn. Kiên nhẫn để chứng tỏ được bạn đang suy nghĩ về người khác, mà không bao giờ không thể gây được ấn tượng. Mất kiên nhẫn có ảnh hưởng ngược lại: Giả sử bạn quan tâm nhiều đến chúng, bạn không có lý do để chờ đợi, Brutes xúc phạm bạn bằng tính cách độc tôn của chúng. Ẩn bên dưới tính cách độc tôn, cũng thường có những cảm giác day dứt thấp hèn. Nếu bạn hắt hủi chúng hoặc làm cho chúng chờ đợi, chúng sẽ phản ứng quá đà. Nếu bạn nghi rằng mình đang tiếp xúc với một người dạng Brute, hãy thử trắc nghiệm sau: Hãy làm cho họ chờ đợi. Phản ứng của họ sẽ cho bạn biết điều cần muốn biết.

Người cá tính bóp nghẹt (suffocator) – Những người cá tính bóp nghẹt rơi vào tình cảm với bạn trước khi bạn hơi có ý thức hiện diện của họ. Hình ảnh có tính đánh lừa – ắt hẳn bạn nghĩ rằng họ nhận thấy bạn vượt trội – nhưng sự kiện mà họ chịu đựng từ cái bên trong trống rỗng, một cái hố sâu thẳm đầy khao khát không lấp đầy được. Đừng bao giờ dính dáng đến loại người cá tính bóp nghẹt; họ hầu như không thể để bạn tự do mà không có thương tâm. Họ bám vào bạn cho đến khi bạn phải quay về trở lại nơi mà họ đốt cháy bạn âm ỉ với những tội lỗi. Chúng tôi có ý định hình tượng hóa một người được yêu, nhưng sẽ tốn nhiều thời gian để tình cảm phát triển. Hãy nhận diện người cá tính bóp nghẹt thông qua cách họ yêu mến bạn. Việc trở thành được là ngưỡng yêu mến có thể gây ra những mầm mống về tính độc tôn của bạn, nhưng sâu bên trong bạn sẽ ý thức được mối xúc động sẽ không có liên quan gì đến bất cứ điều

gì bạn đã làm. Hãy tin tưởng vào bản năng này.

Một tiêu biểu cho loại người cá tính bóp nghẹt là Doormat, một con người mù quáng bắt chước bạn. Hãy điểm mặt loại người này sớm bằng cách xem xét họ có được một ý kiến riêng nào của chính họ không. Cá tính không thể hòa hợp với ý kiến của bạn chính là một dấu hiệu xấu.

Người hay răn dạy (Moralizer) – Quyến rũ là một trò chơi và nên được thực hiện với trái tim nhẹ nhàng. Tất cả đều công bằng với tình cảm và tính lôi cuốn; đạo đức không bao giờ là bức tranh vẽ. Tuy nhiên, cá tính của Moralizer thì cứng ngắt. Đây là những con người tuân theo những ý tưởng cố định và cố ý bẻ cong bạn hướng về những chuẩn mực của họ. Họ muốn thay đổi bạn, biến bạn thành người tốt hơn, vì thế họ sẽ không ngừng phê bình và phán xét bạn, đó là thú vui của họ trong đời. Thực ra, các ý tưởng đạo đức của họ ươm mầm từ những bất hạnh của riêng họ và tạo ra cái mặt nạ ước vọng thống trị mọi người chung quanh họ. Cái không có khả năng đáp ứng và thích ứng của họ làm cho họ dễ nhận ra; tính cách khô cứng tinh thần của họ cũng có thể đi kèm với vẻ cứng ngắt bên ngoài. Thật khó mà nhận được lời phê bình của họ theo cá nhân vì thế tốt nhất là tránh mặt khi họ hiện diện và trước những lời bình phẩm cay độc của họ.

Người hà tiện, keo cú (Tightwad) – Tính bủn xỉn có dấu hiệu rõ hơn là vấn đề tiền bạc. Đó là dấu hiệu của một điều gì đó co thít lại trong cá tính con người – Điều gì đó giữ cho họ khỏi bỏ đi và liều lĩnh. Đó chính là hình ảnh phản kháng quyến rũ nhất trong tất cả loại người. Bạn không thể cho phép bạn dấn thân vào. Hầu hết người Tightwad không nhận ra họ có một vấn đề là họ thực sự tưởng tượng rằng khi họ cho ai đó những vật tầm thường thì họ trở nên rộng lượng hơn. Hãy nhìn kỹ lại vào chính bạn – Bạn có thể tầm thường hơn bạn nghĩ. Hãy cố gắng thoải mái hơn với cả hai tiền bạc và bản thân bạn, bạn sẽ thấy tiềm lực quyến rũ hơn khi rộng rãi có chọn lọc. Dĩ nhiên, bạn phải kiểm soát hành vi rộng rãi. Việc cho ra quá nhiều có thể là dấu hiệu tuyệt vọng như thể là bạn cố ý mua chuộc ai đó.

Người tiếp tân vênh váo (Bumbler) – Những người vênh váo thì có tự ý thức, và cá tính tự ý thức của họ nêu cao được cá tính riêng của bạn. Đầu tiên, bạn nghĩ là họ đang suy nghĩ về bạn và nhiều đến nỗi họ cảm thấy nhút nhát. Thực ra, họ chỉ suy nghĩ về chính họ – bận tâm xem họ trông như thế nào, và về kết quả khi họ có ý định quyến rũ bạn. Mối bận tâm này sẽ sớm lây lan sang bạn, quan tâm về chính bạn. Những người loại này ít khi đạt đến giai đoạn cuối cùng của việc quyến rũ. Nhưng nếu họ đạt được giai đoạn đó, thì họ cũng có thể cẩu thả làm điều đó. Trong việc quyến rũ, vũ khí chính yếu là tính bạo dạn, từ chối các mục tiêu để dừng lại và suy nghĩ. Người vênh vang không có cảm giác về thời gian. Bạn có thể nhận ra cách giải trí bằng cách cố gắng huấn luyện và giáo dục họ, nhưng nếu họ chỉ là người vênh vang trong tuổi quá khứ, trường hợp này thì có lẻ vô vọng, họ không tự có khả năng hướng ngoại.

Người ba hoa chích chòe – Phương cách quyến rũ hữu hiệu nhất được thực hiện bằng những ánh mắt, những hành động gián tiếp, mê hoặc cụ thể. Từ ngữ có vị trí riêng, nhưng nếu có quá nhiều lời nói thông thường sẽ làm hỏng cuộc nói chuyện, nêu cao được sự khác biệt bề ngoài và hạ thấp điều gì đó xuống. Những người nói nhiều hầu hết nói về chính họ. Họ không bao giờ mong muốn lời nói nội tâm tự vấn hỏi Tôi có làm bạn chán không? Là người ba hoa là người có bản chất ích kỷ. Đừng bao giờ ngắt ngang và tranh luận với loại người này. Điều đó chỉ thêm dầu vào lửa cho cái túi ba hoa. Cuối cùng, hãy học cách điều khiển lời nói của mình.

Người hay phản ứng – Người phản ứng thì quá nhạy cảm nhiều, không chỉ đối với bạn và còn đối với cái tôi của họ. Họ chải chuốt từng lời nói và hành động của bạn để tìm ra những dấu hiệu về tính huyền ảo cho cái vô vị của họ. Theo chiến thuật, nếu bạn quay phắt lại, như thỉnh toảng bạn phải làm như thế khi quyến rũ, họ sẽ ấp ủ và xỉ vả chính bạn. Họ có khuynh hướng rên rỉ và than phiền, đó là hai hình ảnh phản quyến rũ. Hãy trắc nghiệm họ bằng cách kể chuyện vui nhẹ nhàng hoặc những câu chuyện có tốn tiền họ: Tất cả chúng ta nên cười vào chính chúng ta một ít, nhưng loại người này thì không thể cười nhạo. Bạn có thể đọc được niềm ân hận trong ánh mắt của họ. Hãy xóa đi những bản tính phản ứng thuộc về cá tính riêng của bạn. Họ sẽ vô ý phản kháng người khác.

Người trưởng giả – Người trưởng giả không quan tâm đến chi tiết có tầm quan trọng trong

việc quyến rũ. Bạn có thể trông thấy điều này trên diện mạo cá nhân họ. Quần áo của họ thì vô mùi theo bất cứ ý nghĩa nào, và trong hành vi của họ: Họ không biết rằng thỉnh thoảng tốt nhất nên kiềm chế bản thân và từ chối để dẫn đến tính bốc đồng của mình. Người trưởng giả sẽ nói ba hoa, nói điều gì đó trước công chúng. Họ không có cảm nhận về thời gian và ít khi hòa hợp được với sở thích của bạn. Hành động vô ý là dấu hiệu chắc chắn của loại người trưởng giả (chẳng hạn đang nói với người khác về câu chuyện của bạn). Nó dường như có vẻ bốc đồng, nhưng nguồn gốc của nó chính là tính ích kỹ có căn cơ, mất khả năng tự nhìn chính họ khi người khác nhận xét về họ. Không chỉ né tránh loại người trưởng giả, bạn làm cho mình đối nghịch với họ, cách xử trí, kiểu cách, và mối quan tâm về chi tiết là những yêu cầu cơ bản của một người quyến rũ.

Trường hợp điển hình

1. Claudius – người cháu ghẻ của hoàng đế La Mã vĩ đại Augustus, được xem như là cái gì đó hiện thân cho khờ dại ngu đần của thanh niên, và bị tất cả mọi người trong gia tộc đối xử tệ hại. Cháu gái của ông ta là Caligula, người trở thành Hoàng đế vào năm 37 trước Công nguyên, đã sáng tạo ra trò chơi thể thao để tra tấn ông ta, bắt ông ta phải chạy vòng quanh dinh thự với tốc độ thật nhanh như hình phạt cho tội ngu ngốc, làm vấy bẩn đôi dép được cột chặc vào bàn tay ông vào lúc ăn chiều, và tiếp tục như thế. Khi Claudius lớn lên, ông ta dường như càng ngày trở thành thông minh sắc lẻm hơn, và trong khi tất cả những họ hàng thân thích sống dưới sự đe dọa ám sát thường xuyên, ông ta bị bỏ một mình. Vì thế người ta càng ngạc nhiên hơn về điều đó, kể cả chính Claudius. Rồi vào năm 41 trước Công nguyên, một phe phái quân đội đã ám sát Caligula, họ đã tuyên bố Claudius là Hoàng đế. Không hề có ước muốn cai trị, ông ta ủy thác hầu hết việc điều hành chính quyền cho người thân tín (một nhóm nô lệ đã tự do) và mất thời gian để làm điều ông ta yêu thích nhất như: Ăn uống, đánh bạc và chơi bời.

Vợ của Claudius, Valeria Messalina là một trong những phụ nữ đẹp nhất ở La Mã. Mặc dù ông ta yêu thích nàng, Claudius không hề quan tâm đến nàng, và nàng bắt đầu có một số mưu tính. Đầu tiên, nàng tỏ ra thận trọng, nhưng được vài năm, do tức giận bằng việc sao lãng của người chồng, nàng càng trở nên bại hoại, trác táng. Nàng có một căn phòng được xây dựng dành riêng cho nàng trong dinh thự nơi đó nàng giải trí với nhiều người đàn ông, làm tất cả mọi điều bắt chước như những cô nàng đĩ điếm hạng sang nhất ở La Mã, đến nỗi tên nàng được viết lên cánh cửa ra vào. Tất cả người đàn ông nào mà từ chối ân huệ của nàng đều bị đưa vào chỗ chết. Hầu như tất cả mọi người ở La Mã đều biết trò chơi này, nhưng Claudius không nói năng gì, ông ta dường như lãng quên rồi.

Niềm đam mê của nàng Messalina cho người yêu là Gaius Silius bùng cháy dữ dội đến nỗi mà nàng quyết cưới lấy ông ta, mặc dù cả hai đều đã có gia đình. Trong khi Claudius đi vắng, họ đã tổ chức một lễ cưới, thẩm quyền ban phát khế ước hôn nhân là chính Claudius bị lừa lọc ký tên. Sau lễ cưới, Gaius di chuyển vào dinh thự. Giờ đây, cơn xúc động và nỗi ghê tởm của toàn thành phố đã ép buộc Claudius đi đến hành động, Claudius đã ra lệnh xử tử Gaius và những tình nhân khác của Messalina, nhưng chừa lại chính Messalina. Mặc dù vậy, một toán lính bị xỉ nhục từ câu chuyện, đã săn bắt nàng và đâm nàng chết. Khi tin này thông báo cho hoàng đế, ngài chỉ ra lệnh cho thêm rượu và tiếp tục bữa ăn. Dăm bảy ngày sau, trước sự ngạc nhiên của đám nô lệ, ngài hỏi tại sao hoàng hậu không dùng bữa với ngài.

Không có gì làm tức điên hơn là không được quan tâm. Trong quá trình quyến rũ, bạn có lẻ phải kéo lùi chậm lại đúng lúc, hướng mục tiêu của mình vào giấy phút nghi ngờ. Nhưng việc kéo dài thờ ơ không những làm hư hại bùa quyến rũ, mà nó còn làm thêm chán ghét. Claudius là bậc thầy cư xử. Khi cần thiết, ông ta sẽ vô vị: Trong hành động như kẻ khờ dại, che giấu tham vọng của mình và bảo vệ chính mình khỏi những kẻ ganh tỵ nguy hiểm. Claudius trở nên nhếch nhác không còn nhận ra điều gì xảy ra chung quanh mình. Tính thờ ơ của ông ta đã ảnh hưởng sâu sắc lên người vợ: Nàng tự hỏi làm sao mà một người đàn ông nhất là người đàn ông không hấp dẫn như Claudius, không chú ý đến nàng, hoặc chăm lo đến mọi việc của nàng so với người đàn ông khác? Nhưng nàng chẳng làm được điều gì mà Claudius quan tâm.

Claudius chú ý cực độ, nhưng tình trạng thờ ơ thì quá nhiều. Có một số người thì ít quan tâm đến chi tiết, có người thì biểu lộ dấu hiệu ra. Giác quan của họ bị xơ mòn vì công việc, vì nhiều khó khăn, vì bị ảnh hưởng của người khác. Chúng ta thường trông thấy điều này biến đổi trạng thái quyến rũ giữa hai con người, đặc biệt là cặp tình nhân đã sống với nhau nhiều năm. Thường là có người bị tình nhân mình đánh lừa, sẽ bắt đầu động thái bằng những trạng thái thờ ơ.

1. Vào năm 1639, một đoàn quân Pháp đã bao vây và chiếm quyền kiểm soát thành phố Turin ở Ý. Hai sĩ quan người Pháp, Chevalier (sau này là Count) de Grammont và bạn anh ta là Matta, đã quyết định thay đổi sự quan tâm của mình chú ý vào các phụ nữ xinh đẹp của thành phố. Một vài vị phu nhân trong số các người có nhiều danh tiếng nhất ở Turin thì có nhiều nhạy cảm hơn, trong khi ông chồng mình thì bận bịu, lo các tình nhân riêng của mình. Yêu cầu duy nhất của các phu nhân là vở kịch phải được diễn ra theo cách thức tán tỉnh lịch sự.

Viên sĩ quan kỵ binh và Matta nhanh chóng tìm ra được cho mình bạn tình, viên sĩ quan thì chọn một vị phu nhân đẹp của vùng Saint-Germain, người đã sớm bị đính hôn, và Matta phục vụ cho một phu nhân có kinh nghiệm và lớn tuổi hơn, phu nhân De Senantes. Viên sĩ quan mặc đồ màu lục, còn Matta thì mặc màu lam, đây là những màu sắc ưa thích của các vị phu nhân. Vào ngày tán tỉnh thứ hai, các cặp tình nhân đi viếng thăm một dinh thự ngoại ô. Viên sĩ quan thì nồng nhiệt luôn làm cho vị phu nhân Saint-Germain cười phá lên om xòm khi nghe những lời dí dỏm, còn Matta thì không được như vậy, anh ta không đủ kiên nhẫn cho việc tán tỉnh. Khi anh và vị phu nhân De Senantes đi dạo tản bộ, Matta ôm ghì lấy bàn tay của Senantes, bạo dạn thổ lộ tâm tình. Vị phu nhân tỏ ra ghê tởm. Khi họ quay trở lại Turin, nàng ta bỏ đi mà không nhìn đến Matta. Không ý thức là Matta đã xâm phạm nàng, Matta đã tưởng tượng rằng nàng đang cố gắng vượt qua niềm xúc động và cảm thấy tự hài lòng hơn với chính mình. Nhưng viên sĩ quan De Grammont, thì đang ngạc nhiên tại sao cặp đôi lại tách rời ra, ông ta đến thăm De Senantes, và hỏi nàng cớ sự. Nàng kể cho viên sĩ quan mọi việc. Matta đã bỏ qua mọi nghi lễ và sẵn sàng ôm chầm nàng. Viên sĩ quan cười phá lên và nghĩ ngay đến chính bản thân mình có thể xoay sở cách thức khác để khi mình là một trong những người đi quyến rũ vị phu nhân đáng yêu này.

Một vài ngày kế tiếp trôi qua nữa, Matta tiếp tục nhận diện sai lầm về tình hình. Anh ta không viếng thăm chồng của vị phu nhân De Senantes, như thông lệ. Anh ta không mặc màu áo ưa thích của phu nhân. Khi hai người đi bộ với nhau, anh ta săn đuổi những con thỏ rừng, như thể chúng là những con mồi gây thích thú lắm vậy. Khi anh ta châm lửa hút thuốc, anh ta không thể đưa một ít cho phu nhân được. Trong lúc đó, anh ta tiếp tục cố đưa mồi lửa. Cuối cùng, vị phu nhân đã có đầy đủ, và phàn nàn thẳng với anh ta. Matta xin lỗi, nhưng không nhận thức được sai lầm của mình. Xúc động vì lời xin lỗi, vị phu nhân càng sẵn lòng nghĩ đến lời tán tỉnh. Nhưng một vài ngày kế tiếp, sau vài lời ve vãn, một lần nữa Matta cho rằng nàng sẵn lòng lên giường, nàng từ chối Matta như trước đây. Matta nói với viên sĩ quan: “Tôi không nghĩ là phụ nữ có thể bị xúc phạm mạnh mẽ, nếu có ai đó từ bỏ lời đùa cợt thì có thể đi đến đích được”. Nhưng vị phu nhân De Senantes thì không còn gì quan hệ với Matta nữa, và viên sĩ quan De Grammont, trông thấy một cơ hội mà ông ta không thể vuột mất, lợi dụng tình hình khó chịu của nàng, ve vãn nàng một cách kín đáo, rốt cuộc ông ta đã đạt được đặc ân mà Matta đã cố gắng trước đây.

Không có gì phản cảm hơn là có cái cảm giác có ai đó xem như mình là của họ, mình không có khả năng phản kháng được họ. Cái vẻ bề ngoài mơn man đánh lừa này làm dập chết nét quyến rũ; bạn phải tự chứng tỏ mình, sử dụng thời gian, chiếm lấy trái tim của đối tượng. Có lẻ, bạn e ngại là anh ta hay nàng ta sẽ bị xúc phạm từ từ hoặc là mất đi hứng thú. Tuy nhiên, việc bạn e ngại ảnh hưởng đến tính mất tự chủ nơi bạn càng gần đúng hơn, và tính mất tự chủ thì luôn luôn có tính phản cảm với quyến rũ. Thực ra, bạn càng kéo dài bao nhiêu, bạn càng chứng tỏ được chiều sâu quan tâm của mình bấy nhiêu và bạn tạo ra bùa mê càng sâu mạnh.

Trong một thế giới có ít quy ước và nghi thức, việc tán tỉnh là một trong ít tàn dư của quá khứ còn sót lại của thời đại cổ xưa. Nó là một nghi thức, và nghi lễ này phải được quan tâm. Tính hấp tấp cho biết không những chiều sâu của ý nghĩ mà còn là mức độ tự cảm nhận của mình. Có thể có lúc nào đó người ta yêu đương, và mình có thể bị trả giá bởi sự thiếu vắng cảm xúc mà tình yêu mang lại. Nếu bạn tự nhiên có cá tính mạnh mẽ, hãy làm điều bạn có thể làm để hóa giải nó. Đủ để mới lạ, bạn phải nỗ lực kiềm chế bản thân để đối tượng bị quyến rũ có thể cảm nhận được.

3. Vào thập nhiên 1730, một thanh niên trẻ sống ở Paris tên là Meilcour, vừa đủ tuổi để có một cuộc tình đầu tiên. Bạn của mẹ anh là phu nhân de Lursay, một quả phụ khoảng 40 tuổi rất đẹp và duyên dáng, nhưng cũng có lời đồn là không thể với tới được; là một cậu con trai đã bị bà ta làm cuồng dại, bà không cần tình yêu đáp trả. Vì thế, với tâm trạng ngạc nhiên và kích thích, cậu ta nhận thấy bây giờ mình đã đủ tuổi để nhận lấy cái nhìn dịu dàng của bà ta dường như biểu thị cái gì đó hơn là mối quan tâm từ mẫu đến cậu ta.

Được 2 tháng sau, thì tâm tình của Meilcour chao đảo vì sự hiện diện của của De Lursay. Cậu ta e ngại bà, và không biết phải làm gì. Có một buổi chiều, cả hai đang nói về một vở kịch mới đây. Bà phu nhân nhận xét, thật là tuyệt vời làm sao khi nhân vật chính đang thổ lộ tình cảm với một phụ nữ. Mặc dù ghi nhận được sự khó chịu rõ rệt của Meilcour, nhưng bà phu nhân vẫn

tiếp tục: “Nếu tôi không nhầm thì lời thổ lộ dường như chỉ là lời nói làm bối rối mà thôi bởi vì chính anh cũng có vấn đề về chuyện đó”. Phu nhân Lursay biết rõ ràng chính mình là nguồn gốc của tính vụng về ở cậu thanh niên trẻ này, nhưng bà vẫn tiếp tục đùa cợt: Anh hãy nói cho tôi nghe, loại người nào mà anh có thể yêu được đi!” Cuối cùng, Meilcour thú nhận: Thực ra, chính phu nhân là người cậu ta ước ao. Người bạn của mẹ cậu ta khuyên bảo là đừng suy nghĩ về bà theo cách đó, nhưng bà phu nhân vẫn thở dài và nhìn ngắm cậu ta thật lâu và uể oải. Lời nói của bà phu nhân về điều gì đó, nhưng ánh mắt thì nói khác đi – có lẻ, không phải là không với tới được phu nhân như cậu ta đã suy tưởng. Khi tàn buổi tối, phu nhân De Lursay nói là bà sợ rằng cảm nghĩ mình không kéo dài được lâu, bà phải từ giã cậu thanh niên Meilcour đang bối rối mà không nói được lời nào để đền đáp lại tình cảm của cậu ta.

Trải qua vài ngày nữa, Meilcour lặp lại câu hỏi là phu nhân Lursay có dành tình cảm cho cậu ta không, và phu nhân cũng lặp lại câu từ chối. Rốt cuộc, cậu thanh niên trẻ cho là mình đã tuyệt vọng, rồi từ bỏ. Nhưng vài đêm sau đó, tại nhà bà phu nhân vào một tiệc buổi chiều, y phục của bà phu nhân dường như cám dỗ hơn ngày thường, ánh mắt của bà nhìn vào cậu ta làm cho nóng bừng dòng máu. Cậu ta nhìn đáp trả ánh mắt và chạy theo bà lăng xăng, trong khi bà cẩn thận đi từng bước xa dần mà ít có ai cảm nhận được điều gì sắp xảy ra. Tuy nhiên, bà phu nhân cũng cố ý sắp xếp cho cậu ta ở lại mà không gợi lên mối nghi ngờ từ những vị khách ra về.

Cuối cùng, khi họ ở lại một mình, bà ta để cho cậu thanh niên ngồi bên cạnh mình trên cái ghế lớn. Cậu ta chẳng nói gì được, sự im lặng gây khó chịu. Để cho cậu ta nói chuyện, bà phu nhân bèn dở lại chủ đề cũ kỹ: Tuổi trẻ của cậu ta có thể mang lại tình yêu cho bà một trí tưởng tượng đã qua. Thay vì phản đối, cậu ta trông có vẻ buồn nản, và tiếp tục giữ khoảng cách lịch sự, đến nỗi cuối cùng bà ta thốt ra với cái vẻ châm biếm rõ rệt: “Nếu không biết rõ là có sự cho phép anh ở đây với tôi, tôi đã tự sắp đặt cho anh ở đây với tôi từ lâu rồi, có lẻ người ta sẽ nói gì nhỉ? Tuy nhiên, người ta có thể nói sai lệch, bởi vì chẳng có ai đáng tôn trọng hơn anh được”. Như thúc giục hành động, Meilcour chụp lấy bàn tay bà phu nhận và nhìn thẳng vào mắt bà. Bà ta đỏ mặt và nói là cậu ta nên đi đi, nhưng cái cách mà bà phu nhân sắp đặt chỗ ngồi trên ghế và cái nhìn ngược lại vào cậu thanh niên dường như muốn cậu ta làm điều ngược lại. Tuy nhiên, Meilcour hãy còn ngần ngừ: Phu nhân muốn anh ta đi mà cậu ta không vâng lời, bà phu nhân có thể tạo ra cái cớ, và có lẻ sẽ không tha thứ cho cậu ta; hoặc giả là cậu ta đã là điều gì rồ dại, và mọi người kể cả mẹ cậu ta sẽ nghe biết được về chuyện đó. Nhanh chóng, cậu ta đứng dậy và nói lời xin lỗi về sự vụng về bạo dạn của mình. Cậu ta tưởng tượng là cái nhìn lạnh nhạt và quá ngạc nhiên của bà phu phân ám chỉ là cậu ta đã đi quá xa, rồi cậu ta nói lời tạm biệt và ra về.

Meilcour và De Lursay xuất hiện trong cuốn tiểu thuyết the Waywand Head and Heart, do những người con Crébillon viết năm 1738, dựa trên nhân vật có tính phóng đãng mà tác giả biết có ở nước Pháp thời bấy giờ. Đối với tác giả những người con Crébillon, thì quyến rũ chỉ là những dấu hiệu có thể phát tiết và đọc được. Điều này không phải vì tính dục bị đè nén và có nhu cầu nói ra thành lời. Nó cũng không phải là vì không có việc giao tiếp không lời (thông qua áo quần, dáng điệu, hành vi) là những hình thức có tính quyến rũ, lôi cuốn, khoái lạc nhất.

Trong tiểu thuyết của những người con Crébillon, bà phu nhân De Lursay là một phụ nữ quyến rũ có thiên tài, người nhận ra được niềm thích thú trong việc kích thích những thanh niên trẻ. Nhưng mặc dù vậy, bà không thể khắc phục được tính ngu si của tuổi trẻ ở Meilcour, không có khả năng đọc được các tín hiệu của bà bởi vì cậu ta sợ rằng mình chủ quan trong suy nghĩ. Về sau trong câu chuyện, bà phu nhân cứ cố gắng giáo huấn Meilcour, mặc dù trong thực tế có nhiều người không thể khuyên bảo được. Chúng quá phàm tục và vô tri đối với chi tiết ẩn chứa tiềm lực quyến rũ. Chúng không phản ứng nhiều như chọc tức hay làm tức giận bạn bởi những thông dịch sai nhầm, mà luôn luôn nhìn cuộc đời thông qua khung cảnh nhận thức của chúng và không thể trông thấy được thực sự chúng là gì. Meilcour bị chính mình làm chìm đắm trong việc nhận ra được bà phu nhân mong chờ mình hành vi bạo dạn đến nỗi bà không thể chống đỡ nổi. Sự ngần ngại của cậu ta chứng tỏ cậu ta chỉ nghĩ đến mình mà không suy nghĩ đến bà ta; đó là điều cậu ta lo lắng nghĩ mình trông ra sao; không cảm thấy được nét duyên dáng của bà ta chinh phục mình. Chẳng có gì phản cảm tính hấp dẫn hơn được. Hãy nhận ra

loại người như thế, và nếu chúng là loại người đã gặp trong tuổi trẻ mình thì hãy nói lời xin lỗi, và đừng tự mình dính dấp vào sự vụng nhút nhát của họ, điều làm ảnh hưởng đến bạn.

4. Vào triều đại Heian nước Nhật cuối thế kỷ thứ mười, nhà quý tộc trẻ Kaoru, người con riêng của chính Genji quyến rũ tài ba, đã không làm gì ngoài việc bất hạnh trong tình yêu. Anh ta đã cuồng dại vì một công nương trẻ, Oigimi, đang sống trong một ngôi nhà đổ nát ở ngoại thành, cha nàng đã lụn bại trong những thời kỳ khó khăn. Rồi một ngày kia, anh ta gặp một vấn đề với bà chị của Oigimi, Nakanokimi, đã cho rằng anh ta chính là người anh ta thực lòng yêu mến. Bối rối, anh ta quay trở lại triều đình, và không viếng thăm chị em họ trong một khoảng thời gian. Rồi cha của họ qua đời, thời gian ngắn ngủi kế tiếp là chính Oigimi cũng đi theo.

Bây giờ, Kaoru đã nhận ra sai lầm của mình: Anh ta đã yêu Oigimi quá lâu và nàng đã chết mang theo sự tuyệt vọng vì anh ta đã không chăm sóc nàng. Anh ta sẽ không còn trông thấy nàng như trước nữa; nàng là tất cả những gì anh ta luôn suy tưởng đến. Cha và chị nàng chết, Nakanokimi đến sống ở trong triều, Kaoru đã làm cho ngôi nhà mà Oigimi và gia đình nàng trước đây đã sống biến thành nơi thờ cúng.

Một ngày kia, trông thấy vẻ sầu muộn bị Kaoru lan tỏa ra chung quanh, Nakanokimi nói với anh ta là có một người chị em thứ ba nữa, Ukifune, trông giống như Oigimi mà anh ta yêu dấu, đang sống lặng lẽ ở vùng ngoại ô. Có lẻ Kaoru đã có cơ hội để giữ trọn lời hứa của mình chăng, khi mà trong đời Kaoru không thể thay đổi được quá khứ? Nhưng anh ta sẽ gặp gỡ phụ nữ này như thế nào đây? Rồi có lúc anh ta đến viếng nơi thờ cúng để bày tỏ lòng tôn trọng với Oigimi đã chia xa và cũng được nghe về nàng Ukifune bí mật đang ở đó. Kích động và hồi hộp, Kaoru cố gắng nhìn thoáng cho được nàng thông qua một cái khe nứt trên cánh cửa. Nhìn thấy nàng làm cho anh ta nín thở mặc dù chỉ là một cô gái quê trông có vẻ bình dị, nhưng trước con mắt của Kaoru, nàng là hiện thân sống động của Oigimi. Trong lúc đó, giọng nói của nàng thì giống như Naknokimi, người mà anh ta cũng sẽ yêu. Nước mắt tuôn trào trên đôi mắt của Kaoru.

Một ít tháng sau, Kaoru cố gắng tìm cho được căn nhà trên núi, nơi Okifune sinh sống. Anh ta gặp gỡ nàng ở đó và nàng không thất vọng. Anh ta nói với nàng: "Ta đã nhìn thấy nàng thông qua một cái khe trên cánh cửa và nàng có ý nghĩa rất lớn trong tâm trí ta kể từ lúc đó hơn bao giờ hết". Rồi anh ta ôm lấy nàng vào vòng tay, bồng nàng ra một xe ngựa đang đợi sẵn. Anh ta đưa nàng trở lại nơi thờ cúng, và cuộc hành trình đó mang trở lại cho anh ta cái hình ảnh của Oigimi; một lần nữa nước mắt tràn đầy trên mắt anh ta. Nhìn vào Ukifune, anh ta thầm so sánh với Oigimi, trang phục nàng không đẹp bằng nhưng nàng có mái tóc rất đẹp.

Khi Oigimi còn sống, nàng và Kaoru đã chơi đàn koto với nhau, vì thế có một lần nơi thờ cúng, Kaoru đã mang đàn koto đi nơi khác. Ukifune không chơi đàn hay như Oigimi, và tư thế của nàng thì không thanh lịch bằng. Không bận tâm gì cả, Kaoru cho nàng bài học, cố biến đổi nàng thành một phu nhân. Nhưng cũng lúc mà Kaoru thực hiện với Oigimi, Kaoru quay về triều đình, bỏ nàng Ukifune ở lại mòn mỏi nơi thờ cúng. Có những lúc trước khi Kaoru trở lại ghé thăm nàng, nàng đã sửa đổi cho đẹp hơn trước, nhưng Kaoru không ngừng suy tưởng mãi về Oigimi. Có lần, Kaoru hứa hẹn sẽ mang nàng về triều đình, nhưng nhiều tuần lễ trôi qua, cuối cùng Kaoru nhận được thông tin là nàng đã biến mất, lần cuối nhìn thấy đầu nàng nhấp nhô trên dòng sông. Hầu như chắc chắn nàng đã tự tử.

Trong đám tang của Ukifune, đầu óc Kaoru tơ tưởng đầy tội lỗi: Tại sao mình không đến với nàng sớm hơn? Nàng xứng đáng cuộc sống tốt đẹp hơn mà!

Kaoru và các nhân vật khác xuất hiện trong bộ tiểu thuyết Nhật Bản thế kỷ thứ mười một. Câu chuyện về Genji, do phu nhân quý tộc Murasaki Shikibu viết. Các nhân vật được dựa trên những người mà tác giả biết, nhưng loại người của Kaoru thì đều xuất hiện trong mỗi nền văn hóa và thời kỳ khác nhau: Có những người đàn ông và đàn bà chỉ tìm kiếm những mẫu người bạn đời lý tưởng. Con người không bao giờ là toàn bích. Chỉ cái nhìn đầu tiên có thể kích động họ, nhưng họ sẽ sớm nhận ra sai lầm và khi có một người khác xuất hiện trên cuộc đời, người đó trông tốt hơn và người đầu tiên sẽ bị lãng quên. Thông thường những loại người này cố gắng tranh thủ trên người đối tượng không toàn bích mà đã từng kích thích họ. Nhưng điều này chỉ chứng tỏ niềm thất vọng lớn lao đối với cả hai bên.

Đối với loại người này, thực sự là họ không tìm kiếm mẫu người lý tưởng mà chính họ đang

mất niềm hy vọng, đang bất hạnh. Bạn có thể nhầm lẫn về sự thất vọng về các tiêu chuẩn cao của đối tượng không toàn bích, nhưng đối với quan điểm là không có gì làm họ hài lòng cả, thì nỗi bất hạnh là nguyên nhân cội rễ sâu xa nhất. Bạn có thể nhận điện họ thông qua quá khứ của họ, rãi rác trong tính lãng mạn bão tố ngắn ngủi. Cũng vậy, họ sẽ có khuynh hướng so sánh bạn với người khác, và cố gắng xác định bạn. Lần đầu tiên, bạn không thể nhận ra mình đã có được gì, nhưng dần dần những người loại này sẽ chứng minh được tính phản kháng quyến rũ vô vọng bởi vì họ không thể nhận ra được từng tính cách cá nhân của bạn. Hãy vứt bỏ tính lãng mạn trước khi nó áp chế mình. Những người này là những kẻ ác dâm trong phòng và sẽ tra tấn bạn theo những mục tiêu không với tới được.

5. Vào năm 1868, nữ hoàng nước Anh Victoria đã chủ trì một buổi họp đầu tiên cá nhân với ngài thủ tướng nội các quốc gia, William Gladstone. Trước đây, bà đã gặp ngài và biết danh tiếng của ngài nhưng một nhà chuyên chế đạo đức. Nhưng đây sẽ là một buổi tiệc, nơi trao đổi trò vui. Tuy nhiên, Galdstone không kiên nhẫn với điều như thế này. Trong buổi tiệc đầu tiên, Gladstone giảng giải về luật lệ hoàng gia và vị nữ hoàng phải đóng vai trò gương mẫu ở nước Anh, vai trò mà bà vừa trút bỏ trên buổi yến tiệc riêng tư.

Buổi diễn thuyết đã tạo ra tín hiệu xấu trong tương lai, và điều tồi tệ hơn nữa đã xảy ra: Chẳng bao lâu sau, nữ hoàng Victoria nhận được lá thư từ Gladstone, ngỏ ý về chủ đề với mức độ sâu xa hơn. Phân nữa của chúng bà chán ngấy khi đọc, và chẳng bao lâu sau, bà làm mọi điều để tránh mặt tiếp xúc với người đứng đầu chính phủ nội các này; nếu bà phải gặp ông ta, bà phải làm cho cuộc gặp mặt trở nên ngắn ngủi nếu có thể. Cho đến phút cuối cùng, bà không bao giờ cho phép ngài thủ tướng ngồi xuống ghế, hy vọng là người đàn ông này vì tuổi già sẽ mệt mỏi và ra về sớm. Có một lần, ông ta đi dần vào chủ đề gần với câu chuyện ông quan tâm, ngài không nhận thấy ánh mắt chán nản hoặc ánh mắt ướt nhòe qua những lần ngáp ngủ. Các ghi chép của ngài ngay cả trên những vấn đề đơn giản nhất cũng được phiên dịch sang tiếng Anh thông thường do một nhân viên của nữ hoàng thực hiện. Tệ nhất là ngài đã tranh luận với nữ hoàng, và lập luận của ngài làm cho nữ hoàng cảm thấy mình đã ngu dốt. Chẳng mấy chốc, nữ hoàng nhận ra là mình nên gật đầu và ra vẻ đồng ý với những quan điểm mơ hồ mà ngài thủ tướng đề nghị. Trong một lá thư gửi cho vị thư ký nữ hoàng, đề cập đến nữ hoàng ở ngôi vị thứ ba, cô ta viết: "Bà ta luôn luôn cảm thấy bị đè nén, áp bức, và bướng bỉnh trong tư thái của Gladstone… có những điều mà nữ hoàng không bao giờ gặp được ở người khác. Trãi qua nhiều năm, cảm giác này đã làm khô cứng thêm mối thù ghét không ngờ.

Ở vị trí đứng đầu đảng phái Tự do, Gladstone có một người báo ứng, tên Benjamin Disraeli, lãnh tụ đảng phái Bảo thủ. Ngài xem Disraeli như kẻ phi đạo đức, tên Do thái quỷ độc. Trong khóa họp của Nghị viện Anh, Galdstone đã xé toạc trước mặt đối thủ, đánh giá từng quan điểm khi ngài mô tả tình hình mà theo chính sách của đối thủ hướng đến. Khi nói, tỏ ra giận dữ (cũng bình thường khi ngài nói về Disraeli), ngài đập tay lên bàn nói chuyện với sức mạnh có thể làm tung cao lên cây viết và giấy tờ. Thông qua tất cả những điều này, Disraeli dường như nữa tỉnh nữa ngủ. Đến lúc Gladstone hoàn tất nói chuyện, ông ta mở to mắt ra, đứng dậy, và bình tĩnh đi đến cái bàn. Ông ta nói: "Đức ông đáng kính đã phát biểu bằng tấm lòng đam mê, nhiều thuyết phục và nhiều sức nặng." Rồi, sau một lúc ngừng nghỉ thư giãn, ông ta tiếp tục, "Nhưng sự thiệt hại thì có thể sửa chữa được" – và ông ta tiến hành thu nhặt mọi thứ đã rơi vãi xuống bàn và đặt chúng trở lại vị trí cũ. Cuộc nói chuyện diễn ra theo tình huống càng chuyên nghiệp với cái vẻ bình tĩnh và trêu cợt trái ngược với cái vẻ của Gladstone. Các thành viên của nghị viện Anh thì say mê, và tất cả họ nhất trí là chính ông ta đã chiến thắng vào ngày hôm đó.

Nếu Disraeli là nhà quyến rũ và hấp dẫn, thì Galdstone là những kẻ phản kháng quyến rũ. Dĩ nhiên, ông ta đã có những người ủng hộ, hầu hết là trong số những thành phần theo chủ nghĩa đạo đức của xã hội bấy giờ – Đã hai lần ông ta đánh bại Disraeli trong cuộc bầu cử. Nhưng ông ta nhận ra thật khó mà nới rộng ảnh hưởng vượt quá vòng tròn những tín đồ. Đặc biệt là phụ nữ nhận thấy không chịu đựng nổi đối với ông ta. Dĩ nhiên, là họ không có quyền bầu vào lúc bấy giờ, vì thế họ có ít ảnh hưởng chính trị: Nhưng Gladstone không có kiên nhẫn đối với những quan điểm của phụ nữ. Ông ta nghĩ là: Phụ nữ phải học tập cách thức nhìn nhận sự vật theo như người đàn ông suy nghĩ, và đó chính là mục đích trong đời để giáo dục những người nào ông ta cảm thấy là không có lý luận hoặc Chúa đã từ bỏ họ.

Đối với Galdstone không mất nhiều thời gian để áp đặt lên ai đó sự căng thẳng. Đó là bản chất của con người dễ bị thuyết phục bởi sự thật, nhưng ông ta không có kiên nhẫn đối với những tình huống khác nhau hoặc phải tiếp xúc với những người có vấn đề tâm lý. Đây là những kẻ dọa nạt, và nói theo từ ngắn gọn, họ thường dửng dưng đặc biệt là trên những người ít bị áp lực. Nhưng chính họ đã khơi dậy nên nhiều nỗi oán hận và những thù địch không nói ra, mà cuối cùng sẽ làm đảo điên họ. Thông qua lập trường đạo dức đúng đắn, người ta thấy được cái bề ngoài hầu như là vở kịch quyền lực – đạo đức là hình thức của quyền lực. Kẻ đi quyến rũ không bao giờ tìm cách thuyết phục trực tiếp, không bao giờ phô trương tính đạo dức của mình, không bao giờ diễn thuyết hoặc lừa phỉnh. Mọi việc có vẻ mơ hồ, thuộc về tâm lý lý luận và vòng vòng.

Biểu tượng

Con cua. Trong một thế giới khắc nghiệt, con cua sống còn nhờ vào cái mai cứng cáp, cái càng của nó và nhờ cách dìm mình xuống cát. Không ai dám chắc là mình quá thân thiết. Nhưng con cua thì không thể làm kẻ thù nó ngạc nhiên và nó ít có khả năng di động. Sức mạnh bảo vệ của nó là một giới hạn tối cao.

Điểm yếu

Cách tốt nhất để không gặp rắc rối với Người Không Quyến Rũ là nhận biết ngay và tránh xa họ. Dính dáng đến loại người này thường vất vả và khó thoát ra, bởi vì càng phản ứng gay gắt, bạn lại càng khó thoát khỏi họ. Đừng nổi giận – điều đó thậm chí còn có thể khuyến khích hay làm tăng thêm khuynh hướng không quyến rũ ở họ. Ngược lại, hãy đối xử xa cách và lãnh đạm, không quan tâm và làm họ cảm thấy họ chẳng là gì đối với bạn. Liệu pháp hữu hiệu nhất đối với Người Không Quyến Rũ là bản thân bạn cũng không quyến rũ.

Cleopatra có một hiệu ứng hủy diệt đối với mọi đàn ông thoáng qua trên bước đường của bà. Octavius – sau này là Hoàng Đế Augustus và là người đánh bại và hủy hoại người tình của Cleopatra là Mark Antony – đã luôn nhận thức rõ được sức mạnh của bà nên phải tự bảo vệ mình bằng cách luôn tỏ ra cực kì nhã nhặn và lịch sự nhưng không bao giờ bày tỏ một tình cảm yêu ghét gì dù là nhỏ nhất. Nói cách khác, ông cư xử như thể bà cũng giống như bao người phụ nữ khác. Trước tình huống này, bà không có cách nào câu dính được ông. Octavius đã sử dụng nghệ thuật không quyến rũ để tự bảo vệ mình trước người đàn bà hấp dẫn mạnh mẽ nhất trong lịch sử. Hãy nhớ: Quyến rũ là trò chơi về sự chú ý, là làm cho người kia ngày càng nhận thấy sự hiện diện của bạn. Khoảng cách và bàng quang sẽ tạo ra hiệu ứng ngược lại nên có thể được dùng như một chiến thuật khi cần thiết.

Cuối cùng, nếu bạn thật sự muốn "không quyến rũ", đơn giản chỉ cần tỏ ra có những tính cách đã được liệt kê ở đầu chương này. Quấy rầy; nói nhiều, nhất là nói về mình; ăn mặc lố lăng; không để tâm đến chi tiết; gây nghẹt thở v.v… Lời cảnh báo: Với loại người hay tranh cãi, tức Túi Gió, đừng bao giờ đáp trả nhiều. Lời nói chỉ càng thêm dầu vào lửa. Hãy học theo chiến thuật của Nữ hoàng Victoria: Gật đầu, vẻ như đồng ý, sau đó tìm cách cắt ngắn cuộc nói chuyện. Đó là cách bảo vệ duy nhất.

Nạn nhân của nghệ thuật quyến rũ – mười tám loại

Mọi người xung quanh bạn đều có thể trở thành nạn nhân của sự quyến rũ nhưng trước hết bạn cần phải biết mình đang quyến rũ loại nạn nhân nào. Nạn nhân được phân loại theo tiêu chí những gì họ cảm thấy còn thiếu trong cuộc đời – phiêu lưu, sự quan tâm, lãng mạn, một trải nghiệm hư hỏng, kích thích về thể xác hay tinh thần v.v... Một khi đã xác định được loại người, bạn cần có đủ nguyên liệu cần thiết cho việc quyến rũ: Bạn là người cho họ những gì còn thiếu mà tự họ không thể tìm được. Khi nghiên cứu nạn nhân, hãy học cách nhận thấy cái thực chất ẩn sau vẻ bề ngoài. Một người nhút nhát có thể mong muốn là một ngôi sao; một người phụ nữ ra vẻ đoan trang có thể khát khao những rung cảm tội lỗi. Đừng bao giờ cố quyến rũ một người thuộc tuýp người giống bạn.

Lý thuyết nạn nhân

Chẳng có ai trong thế giới này cảm thấy đầy đủ và hoàn toàn. Tất cả chúng ta đều cảm thấy một khoảng cách trong bản tính của mình, điều mà chúng ta cần và mong muốn nhưng không thể đạt được cho riêng mình. Điều này thường xảy ra với những ai có vẻ lấp đầy được khoảng cách đó khi chúng ta rơi vào lưới tình. Thông thường quá trình này không ý thức được và tùy thuộc vào sự may mắn: Chúng ta chờ đợi đúng loại người mong muốn đi qua cuộc đời mình. Nhưng kẻ đi quyến rũ không để cho việc như vậy thành cơ hội.

Hãy nhìn mọi người chung quanh bạn. Hãy quên đi vẻ xã hội bề ngoài, cái chân dung cá tính hiển nhiên; hãy nhìn đằng sau nó, tập trung vào khoảng cách, những mảnh nhỏ thiếu vắng trong tâm hồn họ. Đó là những chất liệu sống động cho bất cứ loại quyến rũ nào. Hãy chú ý thật kỹ vào quần áo của họ, dáng điệu, lời bình phẩm ngấm ngầm, đồ vật trong nhà họ, những ánh nhìn trong đôi mắt của họ; hướng dẫn họ nói chuyện về quá khứ của họ, đặc biệt là khoảng thời gian quá khứ lãng mạn. Và chậm chậm, những nét tổng quát của những mảnh nhỏ còn thiếu sẽ trở nên lộ diện. Hãy hiểu rằng: Con người cũng đang đưa ra những tín hiệu giống như cái họ đang thiếu thốn. Họ ao ước tính toàn vẹn; hoặc là ảo ảnh của nó hoặc là cái hiện thực, và nếu nó không xuất phát từ con người nào đó, con người đó sẽ có quyền lực ghê gớm phủ trùm lên họ. Chúng ta có thể gọi chúng là nạn nhân của trò quyến rũ, nhưng hầu như họ sẵn sàng là nạn nhân.

Chương này duyệt qua mười tám loại nạn nhân, mỗi loại có một thiếu sót chủ yếu. Mặc dù bạn mong muốn có thể tiết lộ rõ tính cách của từng loại, nhưng cũng có những nhu cầu thông thường có thể kiên kết lại với nhau. Có thể bạn trông thấy ai đó giống như cả hai New Prude và một Ngôi sao lụn tàn, nhưng điều thông dụng đối với cả hai chính là cái ý nghĩ đàn áp, và vị thế, cái ước muốn trở thành trống rỗng, cùng với nỗi lo sợ về việc mất khả năng hay đầy đủ gan dạ. Khi nhận dạng loại người nạn nhân của bạn, hãy cẩn thận đừng để bị cuốn hút bởi vẻ bề ngoài thô thiển. Vừa thận trọng vừa mất ý thức, chúng ta thường khoác lên cái diện mạo xã hội được thiết kế đặc biệt cho việc hóa trang cái yếu kém và thiếu thốn của chúng ta. Chẳng hạn, bạn có thể đang tiếp đón một người nào đó mà có vẻ dẽo dai và hay hoài nghi, không nhận thấy họ đang có những mầm mống ủy mị nằm sâu bên trong. Âm thầm họ gầy mòn vì tính lãng mạn. Trừ phi bạn nhận ra đúng loại người và những xúc động nằm ẩn dưới lớp thô cứng dẽo dai, bạn sẽ mất đi cơ hội quyến rũ được họ. Điều quan trọng nhất là: Hãy xóa bỏ những thói quen xấu xa khi nghĩ về những người khác cũng đang thiếu thốn những cái giống như bạn. Bạn có thể nài xin cảm giác dễ chịu và an toàn, chẳng ngoài việc đem đến dễ chịu và an toàn cho người khác, đặt trên giả thiết là họ cũng muốn được như vậy, bạn hầu như âm thầm đẩy họ ra xa hơn.

Đừng bao giờ cố quyến rũ người nào thuộc về loại người như bạn. Bạn sẽ giống như hai cái rối rắm bị thiếu vắng những phần giống nhau.

Mười tám loại người

Kẻ chơi bời và mỹ nhân cải cách

Những kẻ loại này là những kẻ quyến rũ "hạnh phúc đi kèm may mắn", họ có những phương cách đối xử với người khác phái. Nhưng sẽ có ngày họ bị ép buộc phải từ bỏ điều này, có người sẽ dồn vây họ vào những mối quan hệ mà họ phải đương đầu với cái xã hội quá nhiều thù địch, họ sẽ trở nên già đi và quyết định ẩn thân. Bạn có thể đoan chắc về bất cứ lý do nào mà họ cảm thấy hối hận và cảm giác mất mát như thể là ánh hào quang đã tắt rồi. Chúng ta luôn luôn cố chụp bắt lại những niềm hoan lạc đã trãi qua từ quá khứ, nhưng những cám dỗ thì đặc biệt có ý nghĩa đối với loại người này, bởi vì niềm hoan lạc mà họ tìm được trong việc quyến rũ thì bao la. Loại người này thì già dặn trong việc thu nhặt tất cả những gì cần thiết khi bạn xuất hiện trong cuộc đời cua họ và tạo cho họ cơ hội nhen nhúm lại những cách thức chơi bời. Dòng máu của họ sục sôi và ý nghĩ về tuổi thanh xuân sẽ trăn trở họ mãi.

Chủ yếu là cung cấp cho loại người này cái ảo tưởng của họ mà người thực hiện việc quyến rũ. Với loại Chơi bời cải cách, bạn phải tung tóe trước mặt họ những mối quan tâm một cách gián tiếp, rồi để cho họ bùng cháy và lóe lên niềm ước ao. Với loại người Mỹ nhân cải cách, bạn có muốn đưa cho họ cái ấn tượng nàng ta vẫn còn cái quyền năng không kháng cự nỗi để lôi kéo một người đàn ông vào tròng và làm cho anh ta từ bỏ mọi thứ vì nàng. Hãy nhớ là cái gì mà bạn cung cấp cho họ thì không phải là mối quan hệ khác, không phải là sức co thắt, hơn là cái cơ hội cho họ thoát khỏi cái bẫy và nhận được niềm vui thú. Đừng bị gỡ bỏ hết nếu họ đang có quan hệ khắng khít; một bản cam kết có từ trước thường là cái nền nâng cao sự việc. Nếu việc gài bẫy họ vào mối quan hệ là điều bạn cần muốn, thì tốt nhất bạn hãy giấu nó đi và nhận ra nó không thể thực hiện được. Loại người này bản chất không được trung thành; khả năng làm lóe sáng những cảm xúc xa xưa sẽ cho bạn quyền năng, nhưng bạn sẽ không phải chung sống với hậu quả của việc vô ích từ phía họ.

Người mộng mơ thất vọng

Như những đứa trẻ, loại người này có lẻ mất nhiều thời gian cô đơn. Để tự giải trí, họ sáng tạo ra một cuộc sống tưởng tượng mạnh mẽ, được thai nghén từ sách vở và phim ảnh hay những loại hình khác về văn hóa phổ thông. Và khi họ lớn lên, càng ngày càng khó khăn khi hòa hợp giữa trí tưởng tượng và hiện thực, vì thế họ thường thất vọng về điều đã đạt được. Đặc biệt thực tế đối với các mối quan hệ. Họ đang mơ tưởng về những anh hùng lãng mạn, về mối nguy hiểm và tính kích thích, nhưng điều họ có chính là những người yêu đầy bản chất yếu ớt của con người, những yếu mềm nhỏ nhoi trong cuộc sống hằng ngày. Khi năm tháng trôi qua, họ có thể ép mình vào những lời hứa, bởi vì họ có thể phải sống cuộc đời lẻ loi; nhưng ẩn bên dưới là cái bề mặt làm họ cay đắng và hãy còn săn đuổi điều gì to lớn và lãng mạn.

Bạn có thể nhận ra loại người này thông qua những cuốn sách mà họ đọc và phim mà họ xem, cái cách thức mà đôi tai họ day dứt khi nghe về cuộc phiêu lưu đời sống thực mà có người phải xoay sở để vượt ra. Trên trang phục và đồ dùng trong nhà, sở thích về chuyện lãng mạn và kịch nghệ cũng hé lộ được tính cách. Họ thường bị bẫy vào mối quan hệ buồn tẻ, và ít lời phê bình ở đâu đó sẽ tiết lộ tính chất căng thăng thất vọng trong nội tâm của họ.

Loại người này làm thành những nạn nhân xuất sắc và thỏa mãn. Đầu tiên, họ có nhiều đam mê và quyền năng bị đè nén, mà bạn cần giải tỏa và tập trung lên chính bạn. Họ cũng có nhiều tưởng tượng và sẽ đáp ứng lại điều có vẻ bí mật và lãng mạn một cách mơ hồ mà bạn đã trao cho họ. Tất cả những điều bạn cần làm là hóa trang bạn ít có những phẩm chất tốt đẹp và cung cấp cho họ một phần ước mơ của họ. Đây là cơ hội để cuộc sống thoát ra những phiêu lưu hoặc bị tán tỉnh bởi những tâm hồn cao thượng. Nếu bạn cho họ một phần của điều họ muốn, họ sẽ tưởng tượng ra phần còn lại. Về công sức, đừng để hiện thực bị vở nát những hình tượng mà bạn đang xây dựng. Một chút nhỏ mọn và chúng sẽ qua đi, còn lại những thất vọng đắng cay hơn bao giờ hết.

Hoàng đế nuông chiều hư hỏng

Loại người này là những đứa trẻ hư hỏng cổ điển. Những bậc cha mẹ yêu quí con cái thường thỏa mãn tất cả những yêu sách của họ: Như là những cuộc vui chơi không dứt, bày biện hàng loạt đồ chơi, hay bất cứ cái gì làm chúng vui sướng trong một ngày hay nhiều ngày. Nơi nào mà trẻ con biết được làm sao để giải trí, khám phá những trò chơi, và tìm kiếm bạn bè. Những ông hoàng nuông chiều hư hỏng có kinh nghiệm biết được người nào có thể tạo ra vui chơi cho họ. Bị hư hỏng, họ trở nên lười biếng, và khi họ lớn lên, cha mẹ họ không còn đó để nuông chiều họ, họ có khuynh hướng cảm thấy hoàn toàn chán nản và hiếu động. Giải pháp của họ là muốn tìm ra niềm vui sướng khác nhau, nhanh chóng chuyển dịch từ người này sang người khác, công việc này sang công việc khác, nơi này sang nơi khác trước khi họ cảm thấy chán ngấy. Họ không cố định tốt đẹp được vào mối quan hệ nào cả bởi vì thói quen và hành vi quen thuộc của loại này thì không thể tránh được trong những câu chuyện như thế này. Những việc tìm kiếm thay đổi không dứt của họ thì cũng làm họ mệt mỏi, và phải trả một cái giá: Vấn đề việc làm, một chuỗi các câu chuyện lãng mạn không thỏa mãn, bạn bè rãi rác khắp thế giới. Đừng nhầm lẫn tính biến động và tính bất động của thực tại – đó là những gì mà ông hoàng bà chúa được nuông chiều thực sự tìm kiếm là một con người, với cái nét phụ huynh, là người sẽ cho họ sự hư hỏng mà họ nài xin.

Để quyến rũ loại người này, hãy sẵn sàng cung cấp thật nhiều trò chơi – những nơi tham quan mới lạ, diễn biến câu chuyện tiểu thuyết, màu sắc, cảnh tượng. Bạn phải duy trì bầu không khí bí mật, liên tiếp làm đối tượng của bạn ngạc nhiên với những khía cạnh mới mẻ trong cá tính bạn. Làm thay đổi chính là chìa khóa. Một khi ông hoàng được nuông chiều bị cuốn hút, mọi việc sẽ trở nên dễ dàng bởi vì họ sẽ nhanh chóng trở nên lệ thuộc vào bạn và bạn chỉ cần xuất lực ra rất ít. Trừ phi tuổi ấu thơ của họ được nuông chiều làm cho họ quá khó khăn và lười biếng, loại người này có thể trở thành những nạn nhân xuất sắc – họ sẽ trung thành đối với bạn cũng như họ có tính như thế đối với người mẹ hay ông cha. Nhưng bạn sẽ có nhiều việc phải làm. Sau một thời gian dài thiết lập quan hệ, hãy hóa trang nó đi. Hãy đề ra những mối an toàn dài lâu cho ông hoàng nuông chiều này và bạn sẽ dẫn dắt ra một chuyến bay đe dọa. Hãy nhận diện loại người này bằng cái bao tử trong quá khứ của họ – thay đổi công việc, du lịch, mối quan hệ ngắn ngủi – và bằng cái môi trường quí tộc, bất kể họ thuộc tầng lớp xã hội nào, nó sẽ xuất hiện một khi được đối xử như hoàng gia.

Người đàn bà tân kiểu cách đoan trang

Cái kiểu cách đoan trang gợi cảm vẫn còn hiện hữu, nhưng nó ít phổ thông hơn. Tuy nhiên, cái kiểu cách thì không bao giờ chỉ về tính dục; người đàn bà kiểu cách là loại người được quan tâm quá mức theo dáng vẻ bề ngoài, theo cái gì mà xã hội trông nhìn hành vi ứng xử thích hợp và chấp nhận được. Người đàn bà kiểu cách nằm trong pham vi biên giới của tính chính xác bởi vì có nhiều hơn sự việc như là họ lo ngại lời đánh giá của xã hội. Được nhìn qua lăng kính ánh sáng này, tính kiểu cách đoan trang cũng thịnh hành như trước chúng vẫn luôn luôn như vậy.

Người đàn bà kiểu này thường quá quan tâm đến các tiêu chuẩn về cái đẹp, công bằng, nhạy cảm chính trị, khẩu vị, v.v… Mặc dù vậy, cái gì điểm mặt loại người đàn bà này cũng như người xưa là chiều sâu bên dưới mà họ thực sự bị kích thích và bị tội ác xúi giục, những khoái lạc phạm tội. Bị sự lôi cuốn đe dọa, họ chạy về hướng ngược lại và trở nên mẫu người hoàn bị nhất trong tất cả các loại. Họ có khuynh hướng ăn mặc cái váy màu sắc nâu xám buồn tẻ, chắc hẳn họ không bao giờ liều lĩnh ăn mặc thời trang. Họ có thể bị phán xét và chỉ trích do những người liều lĩnh và không chịu sửa sai. Họ cũng bị chìm đắm vào thành kiến có thể cho họ cách thức nhấn chìm sự nỗi loạn nội tâm.

Người đàn bà tân kiểu cách đoan trang thường đè nén tiềm ẩn do tính chất đúng đắn và khao khát phạm lỗi. Chỉ khi người đàn bà kiểu cách dục tình hướng đến mục tiêu chính đối với loại người Chơi bời và Mỹ nhân, đó là loại người thường bị xúi giục nhất do những người có bản chất nguy hiểm và thô tục. Nếu bạn mong ước loại người đàn bà tân kiểu cách đoan trang, đừng để bị họ phán xét hay chỉ trích. Đó chính là dấu hiệu chiều sâu mà bạn làm họ tưởng tượng; bạn nằm bên trong trí óc của họ. Thực ra, bạn có thể lôi cuốn người đàn bà loại này vào vòng quyến rũ bằng cách tạo cho họ cơ hội phê bình bạn hoặc thậm chí cải tạo bạn. Dĩ nhiên, đừng làm gì theo lời họ nói theo con tim, nhưng bạn phải có lời xin lỗi hoàn hảo để chiếm thời gian ở bên cạnh họ – và người đàn bàn loại này có thể bị quyến rũ đơn giản thông qua cách họ đang tiếp xúc với bạn. Thực tế, loại người này là nạn nhân hoàn hảo và xứng đáng. Một khi bạn mở được tấm lòng của họ và đưa họ thực hiện việc cải hóa chính xác, họ sẽ bị chìm đắm với ý nghĩ và nguồn lực. Có thể họ vượt qua bạn. Có lẻ họ đang quan hệ với ai có vẻ buồn chán như chính họ như vậy – đừng bao giờ bị bốc trần. Đơn giản là họ đang ngủ vùi, và đang chờ bị đánh thức.

Ngôi sao vắt kiệt

Tất cả chúng ta đều muốn chú ý, đều muốn chói sáng, nhưng hầu hết chúng ta đều vẫn vơ với cái ước muốn và dễ dàng yên tĩnh. Các vấn đề của loại người ngôi sao vắt kiệt là ở cái quan điểm trong cuộc sống họ đã cố tìm kiếm mục tiêu của mối quan tâm – có lẻ là họ đẹp, duyên dáng và nổi bật, có lẻ họ là vận động viên, hoặc là có một tài năng nào đó – nhưng những ngày xưa đã qua rồi. Dường như họ chấp nhận điều này, nhưng ký ức về một thời huy hoàng hình như khó mà trôi mất. Tổng quát, vẻ ước muốn được quan tâm và cố gắng để nỗi bật, thì không được trông thấy không kín đáo trong cái xã hội lịch sự hoặc ở những nơi công sở. Vì thế để đạt được mục tiêu, loại người này phải học cách đè nén khao khát của họ xuống, nhưng họ thất bại khi muốn lôi cuốn sự quan tâm mà họ nghĩ là mình xứng đáng, họ cũng có vẻ oán hận. Bạn có thể nhận ra loại người này vào những phút giây không để ý: Bất ngờ họ nhận được mối quan tâm trong một khung cảnh xã hội, và nó làm cho họ bừng sáng, họ muốn đề cập đến những ngày huy hoàng, và có một ít tia nhìn long lanh trong mắt, một chút màu đỏ sẫm trong câu chuyện, và họ trở nên nỗi bật.

Quyến rũ loại người này thì đơn giản: Chỉ việc làm cho họ trở thành trung tâm điểm của mọi chú ý. Khi bạn ở bên họ, hãy hành động như thể họ là những ngôi sao và bạn đang hơ sưởi trong ánh hồng của họ. Để cho họ nói chuyện, đặc biệt về chính họ. Trong khung cảnh giao tiếp xã hội, hãy làm chìm lĩm màu sắc riêng của bạn và hãy để cho chúng thành buồn cười và sáng chói khi họ so sánh. Một cách tổng quát, hãy chơi nhạc Charmer. Phần thưởng của việc quyến rũ loại người này là bạn khuấy động lên những xúc cảm đầy quyền năng. Họ sẽ cảm thấy biết ơn nhiều đối với bạn vì đã để cho họ nỗi bật. Cho đến cái mức độ nào mà họ cảm thấy bị vắt kiệt và cô đặc, thì sự thanh thản về cơn đau đó sẽ giải thoát cường độ và niềm đam mê, tất cả hướng về bạn. Họ điên cuồng rơi vào tình yêu. Nếu chính bạn không là ngôi sao nào hay không có cá tính ăn diện thì khôn ngoan là bạn nên tránh ra loại người này. Chẳng sớm thì muộn, những khuynh hướng cá tính này sẽ biến mất và sự cạnh tranh giữa các bạn sẽ trở nên xấu đi.

Người tập sự đi tu

Cái gì phân chia loại người khác với những người trẻ tuổi ngây thơ thông thường là sự kiện họ tò mò đúng lúc. Họ ít có hoặc không kinh nghiệm về cuộc đời, nhưng họ vẫn được biết thông qua những phần thứ cấp như tạp chí, phim ảnh, sách vở. Trong khi tìm kiếm một trọng trách cho tính ngây thơ, họ ao ước được khởi động đi vào cách sống trong đời. Mọi người sẽ trông thấy họ ngọt ngào và ngây thơ, nhưng họ biết điều này không thể như thế: Họ không thể giống như thiên thần mà mọi người suy nghĩ.

Quyến rũ loại người này rất dễ. Tuy nhiên, để làm tốt điều đó, cần phải có một chút nghệ thuật. Loại người này quan tâm đến người nào có kinh nghiệm, đặc biệt là người từng va chạm với sa đọa và tội ác. Hãy mạnh mẽ tiếp xúc và điều đó sẽ đe dọa và làm sợ hãi họ. Điều thực hiện tốt nhất với loại người này là sự pha trộn các tính cách. Dù sao đi nữa chính bạn trông giống như trẻ thơ, với tâm hồn vui thú. Vào cùng lúc này, rõ ràng là bạn có chiều sâu ẩn chứa, ngay cả những điểm gở xấu (Đây là điều bí mật thành công của Lord Byron với nhiều phụ nữ ngây thơ). Bạn đang khơi động loại người này không chỉ là dục tình mà còn là kinh nghiệm, phơi bày cho họ thấy các tư tưởng mới, đưa họ đến nơi xa lạ, thế giới tân kỳ với cả hai nghĩa đen và nghĩa bóng. Đừng làm xấu việc quyến rũ hay làm khó chịu – mọi việc phải lãng mạn, thậm chí bao gồm cả tội ác và bề mặt đen tối của cuộc đời. Những người thanh niên có thần tượng của mình; đó là điều tốt nhất để khởi động họ bằng cuộc tiếp xúc có tính thẩm mỹ. Những khung cảnh và sự kiện đầy màu sắc sẽ khiêu gợi được cảm giác nhạy cảm của họ. Họ dễ dàng bị làm cho suy nghĩ sai lệch từ những thủ đoạn lừa dối, bởi vì họ thiếu vắng kinh nghiệm nhìn lại vào họ.

Đôi lần, người tập sự này trông lớn khôn dù sao cũng có ít học thức về dòng đời. Tuy nhiên, họ vẫn khoác lên mình hình ảnh ngây thơ bởi vì họ nhận biết quyền lực đó sẽ đè lên người lớn tuổi hơn. Đây là người tập sự e dè, ý thức được trò chơi đang diễn – họ chỉ là người tập tễnh. Họ có thể ít suy nghĩ chệch choạc hơn chính người tập sự đi tu thuần túy, nhưng cách thức quyến rũ họ thì cũng nhẹ nhàng như nhau – cái pha trộn ngây thơ và tội ác và bạn sẽ tưởng tượng về họ.

Kẻ chinh phục

Loại người này có một năng lượng bất thường, mà họ cảm thấy khó khăn khi điều khiển chúng. Chúng luôn luôn rình mò tìm người để chinh phục, khắc phục chướng ngại. Bạn sẽ không nhận ra loại người chinh phục nếu nhìn từ ngoài vào – họ có thể trông như hơi mắc cỡ trong những tình huống xã hội và có thể có một mức độ tính hạn chế. Đừng nhìn vào lời nói hay vẻ bên ngoài mà nhìn vào chính hành động, trong công việc và trong mối quan hệ. Họ yêu thích quyền lực bằng cái móc câu bẻ cong có được.

Kẻ chinh phục có khuynh hướng dễ xúc động, nhưng cảm xúc của họ chỉ xuất hiện khi nó bộc phát mỗi khi đè nén. Trong lĩnh vực lãng mạn, điều tồi tệ nhất mà bạn có thể làm với họ là nằm xuống và làm như bạn là miếng mồi ngon; họ có thể tận dụng yếu điểm của bạn, nhưng họ cũng nhanh chóng bỏ rơi bạn và để lại cho bạn điều tồi tệ. Bạn muốn cho kẻ chinh phục cơ hội để thoái lui, để khắc phục những kháng cự trở ngại hay vật cản, trước khi để cho họ suy nghĩ là họ đã qua mặt được bạn. Bạn muốn cho họ cuộc săn đuổi tốt. Việc sử dụng cách làm màu mè, trở nên khó khăn và buồn nản sẽ thường tạo ra những mưu mẹo. Đừng bị dọa dẫm bởi sự kiện thoái lùi hay động lực của họ – thật là chính xác những gì mà bạn biến đổi thành ưu điểm cho bạn. Để ngắt ngang họ, giữ cho họ xoay quầng tới lui như con bò. Dần dà, họ sẽ yếu đuối và thành phụ thuộc, giống như Napoleon trở thành nô lệ của Josephine.

Kẻ chinh phục thường là phái nam nhưng cũng có nhiều kẻ chinh phục là phái nữ. Người nữ chinh phục sẽ chịu thua tính cách màu mè, cũng giống như người nam chinh phục sẽ làm vậy.

Người sùng bái vật thần kỳ lạ

Hầu hết chúng ta bị kích thích và bị đánh lừa bởi điều kỳ lạ. Cái gì phân biệt loại người này với phần còn lại trong chúng ta chính là mức độ quan tâm thích thú, mà dường như nó điều khiển mọi chọn lựa trong đời sống. Thực vậy, họ cảm thấy bên trong trống rỗng và có những cơn tự mình ghê tởm. Họ không thích nơi nào mà họ từ đó đi đến, tầng lớp xã hội của họ (thông thường là trung lưu và thượng lưu), và nền văn hóa của họ bởi vì họ không thích chính mình.

Rất dễ nhận ra loại người này. Họ thích du lịch, nhà ở của họ thì tràn đầy những vật dụng xuất xứ từ xa xôi; họ tôn sùng âm nhạc hoặc nghệ thuật của nơi đó hoặc nền văn hóa ngoại lai. Họ thường có những khuynh hướng nỗi loạn mạnh mẽ. Cách thức rõ ràng để quyến rũ họ là đặt để chính bạn thành điều kỳ lạ – ít nhất là nếu bạn không xuất phát từ một nền tảng hay nòi giống khác biệt, hoặc có những tinh hoa ngoại lai, thậm chí bạn không nên buồn bực. Nhưng có thể luôn đóng vai trò làm cho bạn thành kỳ lạ, làm cho nó trở thành một loại nhà hát cho họ giải trí. Điều mà bạn đề cập là trang phục của bạn, nơi chốn mà bạn đưa họ đến, sẽ tạo ra hình thức khác biệt cho bạn. Hãy phóng đại một chút, và họ sẽ tưởng tượng phần còn lại, bởi vì loại người này có khuynh hướng tự đánh lừa mình. Tuy nhiên, người tôn sùng vật thần kỳ lạ đặc biệt không là nạn nhân tốt. Bất cứ bạn có điều kỳ lạ nào sẽ sớm thành tầm thường với họ, và họ sẽ mong muốn điều khác nữa. Nó sẽ là một cuộc chiến để giữ gìn mối quan tâm của họ. Tính chất không bền vững tiềm ẩn cũng sẽ giúp bạn nằm trong phạm vi quyến rũ.

Một biến đổi của loại người này là người đàn ông hay đàn bà bị sập bẫy trong một mối quan hệ lố bịch, sự xâm chiếm tầm thường, thành phố chết tận. Khi bị chống đối biến thành loạn thần kinh, thì thật là một tình huống làm cho loại người này tôn sùng vật thánh thành điều kỳ diệu; và những kẻ tôn sùng vật thánh là những nạn nhân tốt hơn là kẻ tự phỉ nhổ mình, bởi vì bạn có thể cho họ một cuộc trốn thoát tạm thời khỏi bất cứ cái gì đè nén họ. Tuy nhiên, chẳng có cái gì cho phép loại người này trốn thoát khỏi chính họ.

Nữ hoàng kịch nghệ

Có những người không thể làm gì mà không có một chút kịch cởm cố hữu trong đời sống họ. Đó là cách thức họ làm chệch hướng sự nhàm chán. Nhầm lẫn to lớn nhất mà bạn làm khi quyến rũ loại người này là cứ đưa ra tính ổn định và an ninh. Điều đó sẽ làm cho họ chuyển dịch lên cao lên. Thông thường, hầu hết Nữ hoàng kịch nghệ này (có nhiều đàn ông theo chủng loại) yêu thích chơi với nạn nhân. Họ muốn phàn nàn điều gì đó, họ muốn cơn đau. Con đau là nguồn lực khoái cảm đối với họ. Đối với loại người này, bạn phải có thiện chí và có thể cho họ cái đối xử thô tục thuộc về tinh thần mà họ mong muốn. Đó là cách duy nhất quyến rũ họ theo cách thức sâu xa. Cái giây phút mà bạn hóa thành ngọt ngào, họ sẽ tìm ra lý do nào đó để cãi cọ hoặc tống khứ bạn đi.

Bạn sẽ nhận ra loại Nữ hoàng kịch nghệ thông qua con số khán giả làm tổn thương họ, bi kịch và chấn thương có thể rơi phủ vào họ. Vào lúc cực độ, họ có thể ích kỷ vô vọng và phản cảm quyến rũ, nhưng hầu hết loại người này thì tương đối vô hại và sẽ là nạn nhất tốt nếu bạn sống với họ. Nếu vì một vài lý do, bạn muốn điều gì dài lâu với loại người này, tức khắc bạn sẽ phải bơm tiêm chất kịch nghệ vào mối quan hệ. Đối với điều này có thể là một thách thức kích động và là một nguồn lực để làm tươi mới lại mối quan hệ. Tuy nhiên, tổng quát là bạn nên xem xét việc dính dấp đến loại Nữ hoàng kịch nghệ này như là điều gì lan man và là cách thức để mang một chút chất kịch nghệ vào đời sống riêng của bạn.

Loại giáo sư

Loại này không thể nhảy ra khỏi cái bẫy phân tích và phê bình mọi điều diễn ra trước mắt họ. Tâm trí họ được phát triển quá mức và quá nhiều mô phỏng. Thậm chí khi họ nói về tình yêu hay tình dục, thì nó cũng chỉ là ý tưởng lớn và sự phân tích sâu. Tâm trí họ phát triển toàn diện, nhiều người cảm thấy hình dạng mình thì kém cõi hơn nhưng được tạo hóa đền bù bằng một tinh thần ưu việt hơn những người khác. Họ nói chuyện hay méo mó và mỉa mai – bạn hoàn toàn không biết họ nói gì, nhưng bạn cảm nhận được họ khinh miệt bạn. Họ muốn thoát khỏi nhà tù tinh thần của họ, họ muốn thể chất hoàn toàn trong sạch mà không cần bất cứ sự phân tích nào, nhưng họ không thể đạt điều đó một mình được. Loại người giáo sư thỉnh thoảng có quan hệ với loại người giáo sư khác, hoặc với loại người mà họ xem là cấp dưới họ. Nhưng sâu bên trong họ là ý muốn có người với thể chất tốt hơn vượt qua được họ, chẳng hạn như loại Chơi bời và Mỹ nhân.

Loại Giáo sư có thể là nạn nhân tuyệt vời, bởi vì nằm bên dưới cái sức mạnh của trí thông minh là tính không ổn định đang gặm nhắm. Hãy làm cho họ tưởng mình là Don Juan hay loại Chơi bời, thậm chí với mức độ nhẹ nhàng nhất, họ sẽ là nô lệ của bạn. Nhiều người có khuynh hướng thông dâm có thể lộ ra nếu một khi bạn khích động họ cái giác quan đang ngủ vùi. Bạn sẽ tạo cho họ cuộc trốn thoát khỏi tâm trí, và việc đó trở nên hoàn toàn hiện thực: Nếu chính bạn có tính chất thông minh, thì hãy giấu nó đi. Chúng sẽ khơi dậy tính cách cạnh tranh trong con mồi của bạn và biến đổi tâm trí họ đi. Hãy để cho loại Giáo sư có ý nghĩ về vị thế vượt trội của mình, hãy để cho họ phán xét bạn. Bạn sẽ biết những điều họ cố gắng che giấu: Chính bạn là người bị điều khiển, bởi vì bạn đang cho họ những gì mà không ai có thể làm như vậy được – đó là sự mô phỏng thể chất.

Vẻ đẹp

Ngay từ đầu trong cuộc đời, người ta thường nhìn chăm vào cái đẹp. Cái ước muốn nhìn ngắm nó là cội nguồn của quyền lực trong nàng, nhưng cũng là cội nguồn của nhiều nỗi bất hạnh: Tức khắc nàng sẽ bận tâm vào quyền lực của nàng đang bị đe dọa, là nàng không còn lôi cuốn nhiều chú ý nữa. Nếu nàng trung thành nhất với bản thân mình, nàng sẽ cảm thấy được tôn thờ chỉ bởi vì vẻ bề ngoài của ai đó có tính chất đơn điệu và không làm thỏa mãn, là sự cô đơn. Nhiều người đàn ông bị sắc đẹp hớp hồn và thích tôn sùng chúng từ xa; người khác thì muốn tiếp cận gần, nhưng mục đích không phải là trò chuyện. Cái đẹp phải chịu đựng tính cô lập.

Bởi vì nàng có nhiều thiếu thốn, loại người này dễ bị quyến rũ và nếu làm đúng cách, bạn sẽ chiến thắng không những giải thưởng lớn mà còn là loại người sẽ lệ thuộc vào cái mà bạn cho họ. Điều quan trọng nhất trong việc quyến rũ là việc đánh giá từng phần của vẻ đẹp sao cho không ai khác nhìn nhận ra, đó chính là trí thông minh (nói chung là cao hơn mọi người tưởng tượng), tài năng của nàng, cá tính của nàng. Dĩ nhiên, bạn phải tôn thờ dáng hình nàng – bạn không thể khơi dậy bất cứ tính bất định trong một lĩnh vực mà nàng biết rõ sức mạnh, và sức mạnh này hầu như nàng bị phụ thuộc – nhưng chỉ có bạn mới phải tôn thờ tâm hồn và trí tuệ của nàng. Sự mô phỏng trí thông minh sẽ hoạt động tốt khi đặt trên vẻ đẹp, lôi kéo nàng ra khỏi mối hoài nghi và tính bất định, và làm cho có vẻ là bạn đánh giá khía cạnh nhân cách của nàng.

Bởi vì Vẻ đẹp thì luôn luôn được nhìn ngắm, nàng có khuynh hướng trở nên thụ động. Dù vậy, bên dưới tính chất thụ động, thường ẩn chứa sự ngỡ ngàng: Vẻ đẹp có thể mong muốn trở nên năng động hơn và thực sự làm cuộc theo đuổi vẻ đẹp riêng của nàng. Một chút đỏm dáng có thể tác động tốt ở đây: Theo quan điểm tôn thờ của bạn, bạn ắt hẳn phải chuyển sang hơi lạnh nhạt, mời nàng đi theo bạn. Huấn luyện nàng trở nên năng động hơn và bạn sẽ có được nạn nhân toàn bích. Chỉ có điều ẩn bên dưới này là tính bất định của nàng đòi hỏi sự quan tâm và chăm sóc tức khắc thôi.

Ông cụ non

Có người không muốn lớn lên. Có lẻ họ e sợ cái chết hoặc trở nên hóa già; có thể họ thành tâm với cuộc sống mà họ còn là trẻ thơ. Không thích trách nhiệm, họ vật lộn để biến đổi mọi việc thành trò chơi và sáng tạo. Vào tuổi hai mươi, họ có thể duyên dáng, ở tuổi ba mươi thì thích thú, nhưng trước lúc họ ngấp nghé tuổi bốn mươi thì họ bắt đầu ăn mặc mỏng manh.

Đối nghịch với điều mà bạn có thể tưởng tượng, một ông cụ non không muốn dính dáng đến một lại người Ông cụ non khác, mặc dù ngay cả việc kết hợp này dường như làm gia tăng cơ hội cho việc chơi đùa và tầm phào. Những ông cụ non không thích cạnh tranh, mà là cá tính của một người lớn. Nếu bạn muốn quyến rũ loại người này, bạn phải chuẩn bị là người gách vác trách nhiệm và điềm đạm. Đó có thể là một cách thức kỳ lạ quyến rũ, nhưng trong tình huống này thì nó hoạt động tốt. Bạn nên xuất hiện như giống một ông cụ non với tâm hồ trẻ trung (nó hướng dẫn bạn thực sự làm gì), bạn có thể dấn thân với nó, nhưng bạn phải duy trì hình thức người lớn hay nuông chiều. Bằng việc gánh vác trách nhiệm, bạn sẽ giải phóng ông cụ non để vui chơi. Hãy hành động yêu mến của người lớn một cách toàn tâm, đừng bao giờ chỉ trích hay phán xét hành vi của họ, và như vậy một mối liên hệ chặc chẽ sẽ hình thành. Những ông cụ non có thể vui đùa chốc lát, nhưng như tất cả đứa trẻ, họ thường tự yêu mến mình quá mức một cách hiệu nghiệm. Điều này giới hạn khoái lạc mà bạn mang đến cho họ. Bạn có thể trông thấy họ như trò giải trí ngắn ngủi hoặc là phương tiện thỏa mãn tạm thời đối với cái bản năng cha mẹ bị mất tác dụng của bạn.

Người cứu nguy

Chúng ta thường bị lôi kéo hướng đến loại người dường như hay yếu đuối nhiều khuyết điểm – nỗi buồn và sa sút của họ thực sự có thể hoàn toàn hấp dẫn. Tuy nhiên, có những người làm được điều này xa hơn, là những người có vẻ bị cuốn hút chỉ đối với những người có vấn đề. Điều này có vẻ sang trọng, nhưng loại người cứu nguy có những động lực phức tạp: Họ thường có cá tính nhạy cảm và thực sự muốn giúp đỡ. Cùng lúc đó, việc giải quyết vấn đề của con người đã cho họ một loại quyền lực mà họ cảm nhận được, điều đó làm cho họ cao thượng hơn và có khả năng kiểm soát. Đây cũng là cách thức lôi kéo mọi người thoát khỏi vấn đề riêng tư của họ. Bạn sẽ nhận ra loại người này bởi tình cảm chân thành của họ – họ lắng nghe cẩn thận và cố gắng làm bạn mở lòng và thổ lộ. Bạn để ý họ sẽ có những quá trình nhiều quan hệ với những người có vấn đề và không độc lập.

Loại người cứu nguy có thể làm nạn nhân hoàn hảo, đặc biệt là bạn thưởng thức mối quan tâm hào hiệp và có tính từ mẫu. Nếu bạn là phụ nữ, hãy chơi trò trinh nữ đau khổ, để cho người đàn ông có cơ hội mà rất nhiều người khao khát – hành động như hiệp sĩ. Nếu bạn là đàn ông, hãy cư xử như cậu con trai không thể ứng xử với cuộc sống thô tục; một người phụ nữ cứu nguy sẽ che chở cho bạn với mối quan tâm từ mẫu, đạt được cho chính nàng sự thỏa mãn về cái cảm giác đầy quyền lực và đang điều khiển hơn người đàn ông. Một bầu không gian buồn rầu sẽ lôi kéo cả hai phái lại với nhau. Hãy phóng đại yếu điểm của bạn lên, nhưng đừng phơi bày chúng bằng lời nói hay dáng điệu lộ liễu – hãy để cho họ có cảm giác là bạn thiếu thốn tình cảm, bạn có những mối dây quan hệ xấu, bạn nhận được toàn là những cư xử khô cằn trong cuộc đời. Trong khi quyến rũ loại người này bằng cách để họ giúp bạn, bạn có thể đốt lên ngọn lửa tình cảm bằng việc cung cấp thường xuyên những nhu cầu và những yếu kém. Bạn cũng có thể mời gọi người cứu nguy đạo đức: Bạn không tốt, bạn đã làm điều xấu. Bạn cần một bàn tay nghiêm khắc trìu mến. Trong trường hợp này, người cứu nguy có cảm giác là đạo đức cao thượng, cũng như là sự rộn ràng chịu thay cho việc đính dáng đến loại người hư đốn.

Loại Roué

Loại người này sống cuộc đời tốt đẹp và hưởng được nhiều khoái lạc. Có thể họ có nhiều tiền để tài trợ cho nhiều khoái lạc cuộc sống. Bên cạnh đó, họ có khuynh hướng là người ích kỹ và chán nản, nhưng tính trần tục của họ thường che giấu những tình cảm mà họ cố gắng kiềm chế. Roués là loại người quyến rũ tột bực, nhưng có một loại người có thể quyến rũ họ dễ dàng: Người trẻ tuổi và kẻ ngây thơ. Khi họ lớn lên, họ ao ước lại tuổi trẻ mất đi; thiếu vắng những ngây thơ mất đã lâu, họ bắt đầu muốn chiếm hữu chúng từ những người khác.

Nếu bạn cứ muốn quyến rũ họ, ắt hẳn bạn phải trẻ tuổi và bạn phải ghi nhớ giữ gìn cho ít nhất là dáng vẻ ngây thơ của mình. Thật dễ dàng khi chơi trò này: Hãy làm ra hình ảnh thiếu kinh nghiệm như thế nào đó trong bạn, bạn nhìn nhận sự vật ra sao theo đứa trẻ. Có vẻ là hay khi kháng cự lại lợi điểm của họ: Loại người này sẽ nghĩ là nó sống động và kích thích việc theo đuổi bạn. Thậm chí bạn tỏ vẻ không thích họ hoặc ghê tởm họ, thì điều đó càng thúc giục họ hơn. Bằng việc tỏ ra là người chống đối, bạn sẽ điều khiển được tình thế. Bởi vì bạn có được tuổi trẻ mà họ đang thiếu thốn, bạn có thể duy trì được vị thế trên cao và khiến họ rơi sâu vào tình yêu. Họ cũng sẽ hoài nghi vào việc vướng vào tình yêu như thế, bởi vì họ đã nhồi nhét những tâm hồn lãng mạn vào trong trí đã quá lâu và khi nó bộc phát, họ đã mất tự chủ. Đừng bao giờ phơi lộ điều đó quá sớm và cũng đừng bao giờ để cho mối quan tâm của mình giảm đi, loại người này có thể trở nên nguy hiểm.

Kẻ tôn thờ thần tượng

Ai cũng cảm thấy thiếu thốn nội tâm, nhưng kẻ tôn thờ thần tượng thì có một tâm hồn trống rỗng lớn lao hơn người khác. Họ không thể nào hài lòng với chính mình, vì thế họ đi tìm bên ngoài những điều gì đó để tôn thờ, những cái gì đó có thể lấp đầy cái trống rỗng hư vô nội tâm của họ. Thông thường điều này khoác lấy một hình thức quan tâm lớn đến những vấn đề về tinh thần hoặc trong vài sự nghiệp đáng chú ý; bằng việc tập trung vào điều gì giả sử là nổi bật, họ sẽ lôi kéo chính họ ra khỏi hư vô của mình, ra khỏi cái điều mà họ không thích về mình. Rất dễ nhận diện kẻ tôn thờ thần tượng: Họ là người pha trộn năng lực của mình vào những sự nghiệp nào đó hay niềm tin. Họ thường lẩn quẩn nhiều năm, và truyền lại cái gì đó cho người khác cúng bái.

Cách thức quyến rũ loại người này đơn giản là trở thành đối tượng tôn thờ, thay thế cho các sự nghiệp và niềm tin mà họ tận tụy hướng đến. Đầu tiên, bạn phải làm ra vẻ như chia sẽ mối quan tâm tinh thần, gia nhập vào họ thông qua việc tôn thờ, hoặc giải bày cho họ những sự nghiệp mới; dần dà bạn sẽ thay thế chúng. Với loại người này, bạn phải che dấu những sai sót của mình đi, hoặc ít nhất là tạo cho họ cái tương lai sáng lạn thiêng liêng. Hãy tầm thường đi và loại người tôn thờ thần tượng sẽ vượt ngang bạn. Chỉ phản ảnh cá tính này mà họ thiết tha mong mỏi có được cho chính họ và họ sẽ từ từ chuyển giao sự thán phục của họ sang cho bạn. Hãy giữ lấy mọi thứ đặt nó lên trên, làm cho câu chuyện lãng mạn và niềm tin tuôn trào thành một thứ.

Hãy giữ lấy hai điều trong trí khi quyến rũ loại người này. Đầu tiên, họ có khuynh hướng phản ứng với tâm hồn mà có thể làm cho họ thật nghi ngại. Bởi vì họ thường thiếu thốn thể chất tương tự, và bởi vì thể chất này cuốn hút họ, tạo cho họ những điều như: Một đoạn đi bộ vất vả, một chuyến chèo thuyền, hoặc là tình dục sẽ tạo ra mưu mẹo. Nhưng điều này làm mất nhiều công sức, bởi vì trí óc họ luôn luôn chao đảo. Thứ hai là họ thường chịu đựng việc tự tôn thờ thấp. Đừng cố gắng nâng cao nó; họ sẽ nhìn xuyên suốt bạn, và nỗ lực của bạn tán thưởng họ sẽ va chạm với hình ảnh tự kỷ của chính họ. Họ sẽ tôn sùng bạn; bạn sẽ không phải tôn thờ họ. Những người loại tôn thờ thần tượng hoàn toàn đầy đủ là nạn nhân trong khoảng thời gian ngắn hạn, nhưng nhu cầu không dứt mà họ cần tìm kiếm rốt cuộc sẽ dẫn đắt họ tìm kiếm điều gì mới lạ để sùng bái.

Người duy cảm

Cái nhận dạng loại người này thì không phải là sự yêu thích niềm khoái lạc mà là giác quan nhanh nhẫu. Thỉnh thoảng họ phơi bày cá tính này ra bên ngoài: Mối quan tâm của họ về thời trang, màu sắc, phong cách. Đôi lần, điều đó có vẻ mơ hồ: Bởi vì họ quá nhạy cảm, họ thường mắc cỡ, và họ co rúm lại khi đứng thẳng hoặc khi phải phô trương sặc sỡ. Bạn sẽ nhận ra họ bằng cái đáp ứng nào đó mà họ phát ra tùy vào tình huống, dáng vẻ họ đứng trong một căn phòng mà không có ánh sáng mặt trời, hay bị choáng ngợp bởi màu sắc nào đó, hoặc bị mùi vị nào đó kích thích. Họ phải sống trong một nền văn hóa làm nhạt nhòa những trãi nghiệm nhạy cảm (có lẻ ngoại trừ thị giác). Và vì thế, cái gì mà người duy cảm thiếu vắng chính xác sẽ là những trãi nghiệm nhạy cảm hoàn toàn khi tán thưởng và gây hứng thú.

Điểm then chốt để quyến rũ họ là nhắm vào giác quan của họ, đưa họ đến những nơi đẹp đẽ, gây chú ý chi tiết, bao phủ họ bằng những vật thể, và dĩ nhiên đầy quyến rũ thể chất. Cũng giống như con thú, người duy cảm có thể bị mồi chày bởi màu sắc và mùi vị. Hãy mời gọi thật nhiều giác quan nếu được, giữ cho con mồi của bạn luôn bị cuốn hút và yếu ớt. Việc quyến rũ loại người duy cảm dễ dàng và nhanh chóng, bạn sẽ sử dụng đi sử dụng lại những chiến thuật giống nhau để giữ cho họ luôn kích động, mặc dù khôn ngoan nhất là bạn phải thay đổi việc mời gọi cảm giác, nếu có thể phải là tính chất. Đó là cách thức mà nữ hoàng Cleopatre thực hiện với Mark Antonny, một người duy cảm thâm căn. Loại người này tạo ra nạn nhân cao cả bởi vì họ tương đối dễ sai bảo nếu bạn cho họ điều mong muốn.

Kẻ lãnh đạo cô độc

Con người quyền lực không nhất thiết khác biệt với người khác, nhưng họ được đối xử khác biệt, và điều này có ảnh hưởng lớn đến nhân cách của họ. Mọi người chung quanh họ có khuynh hướng xum xoe, nịnh bợ và giống như kẻ nịnh thần, để có một góc cạnh, để muốn điều gì đó từ họ. Điều này làm cho họ đa nghi và mất tin tưởng, có một chút khó khăn chung quanh mối quan hệ, nhưng đừng nhầm lẫn vẻ bề ngoài với hiện thực: Người lãnh đạo cô độc ao ước được quyến rũ, có được người khàc phá vỡ sự cô lập của mình và vượt qua được chúng. Vấn đề là hầu hết mọi người bị dọa dẫm quá không làm gì được, hoặc sử dụng các loại chiến thuật khác nhau như tâng bốc, duyên dáng, mà họ có thể nhìn ra được và khinh miệt. Để quyến rũ loại người này, tốt hơn là hành động giống như người ngang hàng thậm chí là bề trên của họ, đó là loại đối xử mà họ không bao giờ gặp phải. Nếu bạn tỏ ra đần độn trước mặt họ, bạn sẽ trở nên thiên tài, và sẽ tiếp xúc họ được; bạn cần cẩn thận để có được lòng chân thành, có lẻ ngay cả một chút can đảm. (việc trở nên đần độn trước người có quyền lực có thể gây nguy hiểm). Người lãnh đạo cô độc có thể chịu xúc động bằng cách chịu nỗi đau đớn nào đó, hướng theo sự dịu dàng.

Đây là một trong loại người khó chịu nhất khi quyến rũ, không chỉ vì họ đa nghi mà còn bởi vì tâm trí họ đầy ắp những chăm lo và trách nhiệm. Họ ít có khoảng không gian tâm hồn cho việc quyến rũ. Bạn sẽ phải thật kiên nhẫn và khéo léo, từ từ lấp đầy tâm trí họ những ý nghĩ về bạn. Mặc dù thành công và bạn đạt được quyền lực sau đó, đối với sự cô độc này, họ sẽ tiến đến sự lệ thuộc vào bạn.

Kẻ có giới tính mập mờ

Tất cả chúng ta đều lẫn lộn giữa giới tính nam và nữ theo cá tính riêng, nhưng hầu hết chúng ta phải học cách phát triển và trình bày khía cạnh chấp nhận được từ xã hội trong khi đè nén điều khác. Loại người giới tính mập mờ cảm thấy sự phân biệt về giới tính trở thành một gánh nặng. Thỉnh thoảng chúng trở thành ý nghĩ bị đè nén hay là người đồng tính tiềm tàng, nhưng đây là một việc hiểu nhầm: Họ có thể giao hợp với người khác giới tốt nhưng bản chất nam tính hay nữ tính thì vẫn còn chực tuôn ra. Và bởi vì nếu họ phơi bày ra, điều này có vẻ làm hỏng người khác, họ có thể nhận biết cách đè nén lại, có thể bằng cách chuyển hẳn sang một giới tính rõ rệt. Thực ra, họ thích có khả năng chơi với người giới cùng với họ, bày tỏ hoàn toàn cảm nghĩ cho cả hai giới. Nhiều người thuộc về loại người này mà không thể hiện rõ ràng: Một phụ nữ có thể có năng lực của người đàn ông, một người đàn ông có thể phát triển khía cạnh thẩm mỹ. Đừng nhìn vào dấu hiệu rõ đó, bởi vì những người này có bản năng tiềm ẩn, giữ kín nó trong bọc vải. Điều này làm cho họ yếu ớt trước sức mạnh quyến rũ.

Những loại người nào mà kẻ giới tính mập mờ đang cố gắng tìm kiếm là một con người khác với giới tính nào đó, bản sao của họ thì ngược với giới tính của họ. Hãy chứng tỏ cho họ thấy sự hiện hữu của bạn và họ có thể thư giãn, bày tỏ khía cạnh đè nén trong cá tính của mình. Nếu bạn có xu thế như vậy, đây là một biểu hiện có thể là tốt nhất khi quyến rũ người loại giới tính ngược với giới tính của họ. Mỗi con người sẽ khuấy động lên cái ước muốn đè nén trong con người khác và bất thình lình sẽ xuất hiện để khám phá ra tất cả những loại kết hợp giới tính, mà không e ngại sự phán xét. Nếu bạn không phải là loại người giới tính mập mờ, hãy để yên cho loại người này. Bạn sẽ chỉ cản trở họ và tạo ra nỗi khó chịu hơn mà thôi.

Phần II. QUÁ TRÌNH QUYẾN RŨ

Hầu hết chúng ta đều hiểu rằng có những hành động sẽ mang lại hiệu quả quyến rũ và thích thú đối với người mình muốn quyến rũ. Vấn đề là ta thường quá mải mê với chính mình: Ta thường nghĩ nhiều về những gì mình muốn từ người khác hơn là những gì họ muốn từ mình. Đôi khi chúng ta có những hành động rất quyến rũ nhưng thường thì sau đó lại là những hành động ích kỉ hay dạn dĩ thái quá (chúng ta vội vàng muốn có thứ mình muốn); hoặc, không nhận nthức được mình đang làm gì, ta lại phô bày ra phần tính cách tầm thường, sáo rỗng của mình, làm mất đi cái ảo giác hay tưởng tượng mà đối tượng đã có đối với ta. Ta cố gắng quyến rũ nhưng thường thì không đủ kéo dài để tạo hiệu quả thật sự.

Bạn sẽ không thể quyến rũ được ai nếu đơn giản chỉ dựa vào tính cách lôi cuốn của mình hay thi thoảng mới có những hành động thanh cao, duyên dáng. Quyến rũ là một quá trình đòi hỏi thời gian – thời gian càng lâu, tiến hành càng chậm thì bạn càng có thể công phá sâu hơn vào tâm trí nạn nhân của mình. Nghệ thuật này đòi hỏi tính kiên nhẫn, tập trung và tính toán chiến lược. Bạn luôn phải đi trước nạn nhân mình một bước, tung hỏa mù che mắt họ, bỏ bùa mê và làm họ mất thăng bằng.

Hai mươi tư chương trong phần này sẽ vũ trang cho bạn hàng loạt các chiến thuật giúp bạn thoát khỏi chính mình để đi vào tâm trí nạn nhân, từ đó điều khiển nó như một loại nhạc cụ. Các chương được sắp xếp không theo thứ tự chặt chẽ lắm nhưng đi từ giai đoạn tiếp xúc ban đầu với nạn nhân cho đến kết quả thành công cuối cùng. Thứ tự này dựa trên một số luật phi thời gian về tâm lí con người. Bởi suy nghĩ con người thường xoay quanh những quan tâm và bất an trong cuộc sống thường ngày của họ nên bạn sẽ không thể quyến rũ nếu không từ từ làm cho những mối lo của họ ngủ yên và tâm trí họ ngày càng bị chiếm lĩnh bởi hình ảnh của bạn. Những chương mở đầu sẽ giúp bạn làm được điều này. Khuynh hướng tự nhiên là trong quan hệ, con người sẽ ngày càng quen thuộc và bắt đầu xuất hiện sự chán nản và tù túng. Bí quyết là bầu máu nóng của nghệ thuật quyến rũ và để giữ được nó bạn phải thường xuyên làm nạn nhân của mình ngạc nhiên, khuấy động mọi thứ lên và thậm chí làm họ bàng hoàng, sửng sốt. Quyến rũ không bao giờ có nghĩa là tìm cách có được thói quen thoải mái. Các chương về sau sẽ hướng dẫn bạn nghệ thuật hoán chuyển hy vọng và thất vọng, vui sướng và đau khổ cho đến khi nạn nhân yếu ớt và không còn khả năng chống cự. Trong mỗi phần, mỗi chiến thuật sẽ tạo tiền đề cho cái tiếp theo, giúp bạn tiến xa hơn với các chiến thuật rõ nét hơn và tàn bạo hơn. Một kẻ quyến rũ không thể nhút nhát hay nhân đạo.

Để giúp bạn tiến hành việc quyến rũ theo trình tự, các chương được sắp xếp thành bốn giai đoạn, mỗi giai đoạn có một mục đích cụ thể: Làm nạn nhân nghĩ đến bạn; tiếp cận được tình cảm của họ bằng cách tạo ra những giây phút thú vị và băn khoăn; đi sâu hơn bằng cách tác động vào tiềm thức, khuấy động những khát khao bị đè nén; và cuối cùng, làm họ hoàn toàn đầu hàng (Các giai đoạn được phân chia rõ ràng và được giải thích bằng một đoạn giới thiệu ngắn). Hãy làm theo các bước này, bạn sẽ điều khiển tâm trí nạn nhân hiệu quả hơn và tạo được từng bước tiến triển tuy chậm nhưng như thôi miên nạn nhân. Thật ra quá trình quyến rũ có thể được xem như một dạng kích hoạt: Bạn nhổ rễ nạn nhân khỏi những thói quen hàng ngày, đưa họ vào thế giới tiểu thuyết, thử thách họ, sau đó kích hoạt họ sống một cuộc sống mới.

Tốt nhất bạn nên đọc tất cả các chương để biết được càng nhiều càng tốt. Khi nào cần áp dụng những chiến thuật này, bạn chỉ cần chọn ra chương nào phù hợp với nạn nhân của mình để đọc kĩ hơn; đôi khi chỉ cần một vài chương là đủ, tùy thuộc vào mức độ cứng rắn của nạn nhân và sự phức tạp của những vấn đề mà họ gặp phải. Những chiến thuật này, trừ phần nói về tình dục ở giai đoạn bốn, hoàn toàn có thể áp dụng để quyến rũ trong các mối quan hệ xã hội hay chính trị.

Bằng mọi giá phải chống lại mong muốn đốt cháy giai đoạn để nhanh đến được cao trào của quá trình quyến rũ, hay kiểu "mì ăn liền". Bạn không phải đang quyến rũ mà là ích kỉ. Mọi thứ đời thường đã quá vội vàng và "mì ăn liền", bạn cần phải tạo ra điều gì đó khác hơn. Hãy chịu khó mất thời gian và tôn trọng các giai đoạn trong quá trình quyến rũ, bạn sẽ không chỉ phá vỡ được vỏ bọc phòng thủ của nạn nhân, bạn sẽ làm họ biết yêu.

Giai đoạn 1: Phân tách – khơi gợi sự quan tâm và mong muốn

Nạn nhân của bạn sống trong thế giới của họ, tâm trí họ luôn bị các nỗi lo lắng hằng ngày xâm chiếm. Mục tiêu trong giai đoạn đầu này là dần dần phân tách họ khỏi thế giới khép kín ấy và lấp đầy tâm trí họ bằng hình ảnh của bạn. Một khi bạn đã xác định được người mình sẽ quyến rũ (1: Chọn nạn nhân phù hợp) thì nhiệm vụ đầu tiên là gây được sự chú ý đối với nạn nhân và làm họ quan tâm tới bạn. Đối với những người khó tính hoặc còn do dự, bạn nên tìm cách tiếp cận khác từ từ, âm ỉ hơn, đó là làm bạn với họ (2: Giả vờ tạo cảm giác an toàn – tiếp cận gián tiếp); đối với những người đang chán nản và dễ dàng tấn công hơn thì cách tiếp cận kịch tính hơn sẽ có hiệu quả, mê hoặc họ bằng những điều bí ẩn (3: Phát những tín hiệu khó hiểu) hoặc vờ trở thành người mà người khác luôn tìm kiếm và mong muốn chiếm hữu (4: Tỏ ra là thứ mọi người muốn chiếm hữu).

Một khi đã kích thích được sự tò mò của nạn nhân, bạn cần làm cho mối quan tâm của họ thành cái gì đó mạnh hơn – đó là khao khát. Sự khao khát thường theo sau cảm giác trống vắng, thiếu thốn cái gì đó từ trong nội tâm và cần được lấp đầy. Bạn phải cố tình truyền cho họ cảm giác ấy, làm họ cảm thấy đời mình còn thiếu sự phiêu lưu và lãng mạn thú vị (5: Tạo nhu cầu – khơi gợi cảm giác lo lắng và bất mãn). Nếu họ thấy bạn là người có thể lấp đầy trống vắng trong họ, mối quan tâm sẽ chín muồi thành sự khao khát. Sự khao khát sẽ bùng cháy khi ta gieo vào tâm trí họ những gợi ý ngầm về sự vui thích đầy hấp dẫn đang chờ đón họ (6: Làm chủ nghệ thuật tác động). Hãy cho nạn nhân thấy được giá trị của họ, nương theo mong muốn và tâm trạng của họ – họ sẽ cảm thấy bị lôi cuốn và vui sướng (7: Đi vào tâm hồn họ). Bạn sẽ không hiểu làm thế nào mà suy nghĩ của họ giờ đây chỉ còn xoay quanh bạn. Đã đến lúc tiến hành cái gì khác mạnh mẽ hơn. Hãy dùng viễn cảnh phiêu lưu vui thích để cám dỗ họ (8: Tạo cám dỗ) và họ sẽ theo sự dẫn dắt của bạn.

1. Chọn nạn nhân phù hợp

Tất cả tùy thuộc vào con mồi của bạn. Hãy nghiên cứu kỹ con mồi và chỉ chọn những người có khả năng sẽ bị bạn quyến rũ. Nạn nhân phù hợp là những người bạn có thể điền khuyết cho họ, còn họ thì thấy ở bạn cái gì đó rất kì lạ. Họ thường là người cô độc hay ít nhất là không được hạnh phúc (có thể là do những sự việc căng thẳng gần đây) hoặc là người dễ bị như thế – vì những người cảm thấy hoàn toàn hài lòng hầu như khó bị quyến rũ. Nạn nhân hoàn hảo nhất là người có bản tính tự nhiên mà bạn rất thích. Điều này sẽ tạo ra tình cảm mạnh mẽ giúp chiến thuật quyến rũ của bạn trở nên tự nhiên và bạn có nhiều động lực hơn. Một nạn nhân hoàn hảo sẽ giúp có được một cuộc theo đuổi hoàn hảo.

Chuẩn bị cho một cuộc săn tìm

Vicomte de Valmont là một thanh niên trẻ nổi tiếng phóng đãng ở Paris vào thập niên 1770, chứng tích của nhiều thiếu nữ và của những kẻ cám dỗ tài tình các phu nhân của giới quí tộc lẫy lừng. Nhưng sau một loạt tái diễn những câu chuyện về chiến công đến quá dễ dàng, họ đã bắt đầu chán ghét cậu ta. Cho nên, vào một năm, trong suốt tháng Tám chậm rãi, ngột ngạt oi ả, cậu ta quyết định làm một chuyến đi khỏi Paris để viếng thăm một bà cô dì ở một lâu đài trong tỉnh lỵ. Cuộc sống ở đó không giống như cảnh tượng quen thuộc với những buổi đi dạo làng quê, trò chuyện với cha sở địa phương và đánh bạc. Bạn bè ở thành phố, đặc biệt là tay phóng đãng Marquise de Merteuil, bạn nối khố của cậu đều cầu mong cậu quay trở lại.

Tuy nhiên, có nhiều khách mời khác ở lâu đài, kể cả vị phu nhân Chủ tịch của Tỉnh Tourvel, một người đàn bà 22 tuổi có chồng hiện tại vắng nhà đang làm việc ở đâu đó. Vị phu nhân chủ tịch mòn mõi ở lâu đài, chờ mong cậu ta đến thăm. Trước đây Valmont đã gặp bà rồi; có vẻ bà ta cũng xinh đẹp, nhưng vốn nổi tiếng là người kiểu cách đoan trang và cực kỳ tận tụy cho chồng. Bà không phải là người phụ nữ nhiều chuyện, nhưng lại tồi tệ về khiếu thẩm mỹ quần áo (bà luôn luôn che phủ cái cổ bằng những miếng diềm đăng ten nhợt nhạt) và lối nói chuyện của bà thiếu sức sống. Tuy nhiên, vì lý do nào đó, dù cách xa Paris, cậu thanh niên Valmont đã bắt đầu xem xét những tính cách này dưới góc nhìn mới. Cậu ta đi theo bà đến nhà nguyện nơi bà từng đến đó mỗi sáng để cầu nguyện. Ở bàn ăn chiều hay lúc chơi bài, cậu bắt gặp những cái liếc nhìn của bà. Không giống như các phu nhân ở Paris, bà ta dường như không nhận thức về nét duyên dáng của mình; đó chính là cái kích thích cậu ta. Do trời nóng, bà mặc bộ đồ vải lanh nhẹ nhàng, phơi bày dáng vẻ của mình. Một miếng vải mỏng muslin ôm gọn bộ ngực, đủ để cậu ta tưởng tượng nhiều hơn. Tóc bà, hơi rối ren không hợp thời trang, khiến phòng ngũ trở nên lạ lùng. Cậu ta không bao giờ để ý khuôn mặt bà biểu lộ ra sao. Dáng bà sôi động lên mỗi khi bà đưa tay ra cho người ăn xin; mặt bừng đỏ khi được hơi khen ngợi. Bà ta quá tự nhiên và không ý thức tự chủ. Mỗi khi bà ta nói về chồng mình, hoặc vấn đề tôn giáo, cậu ta có thể cảm thấy chiều sâu của ý nghĩ bà. Nếu tính cách đam mê như thế đi chệch vào mối quan hệ tình cảm, thì…

Valmont quyết định nán lại ở lâu đài thêm nữa, đủ để làm vui lòng bà dì, vốn đã không đoán nỗi mục đích của cậu ta. Và rồi cậu ta đã viết thư cho người bạn nối khố Marquise de Merteuil, giải thích về tham vọng mới của mình là quyến rũ vị phu nhân De Tourvel. Gia đình Marquise tỏ ra hoài nghi. Hắn ta muốn quyến rũ vị phu nhân điệu bộ đoan trang này ư? Nếu hắn thành công, ôi thật bao nhiêu khoái lạc hắn hưởng thụ, và nếu thất bại, thật là xấu hổ khi một tay chơi phóng đãng không thể quyết rũ được một cô vợ có ông chồng vắng nhà! Bà viết một lá thư chế nhạo, chỉ để làm kích động Valmont hơn thôi. Chinh phục được người đàn bà đức hạnh vang lừng này sẽ dễ dàng chứng tỏ được cậu ta có nhiều khả năng quyến rũ. Có thể danh tiếng cậu ta rồi cũng sẽ được nâng lên.

Mặc dù có một trở ngại làm khó bước đến thành công là: Ai cũng biết tiếng tăm của Valmont, kể cả vị phu nhân. Bà ta biết mối nguy hiểm như thế nào khi lúc nào đó ngồi một mình với Valmont, người ta đàm tiếu ra sao về mối quan hệ xấu nhất này. Valmont đã làm mọi việc để sửa chữa lại tai tiếng của mình, ngay cả đi tham dự các buổi lễ nhà thờ và tỏ ra ân hận về lối sống của mình. Vị phu nhân cũng để ý, nhưng vẫn cố giữ khoảng cách. Đây là một thách thức của bà ta đã hấp dẫn Valmont, nhưng rồi cậu ta làm cách nào đây?

Valmont quyết định thử nghiệm các ván cờ. Một ngày kia, cậu ta sắp đặt một cuộc đi bộ ngắn với vị Phu nhân và bà dì. Cậu ta lựa chọn một con đường sáng sủa mà họ chưa hề đi qua. Đến một chỗ nào đó có một cái mương rãnh mà vị phu nhân không thể tự vượt qua. Vamont nói là còn phía trước nhiều thú vị không thể bỏ qua để quay về, cậu ta lịch sự bồng vị phu nhân vượt qua cái mương rãnh, làm cho vị phu nhân phá ra cười nhộn nhạo. Nhưng rồi đến phiên bà, Valmont cố ý bồng bà hơi vụng về, để cho bà nắm chặt lấy tay cậu ta, và trong khi cậu ta ôm giữ bà vào người, cậu ta có thể cảm thấy trái tim bà đập nhanh hơn, và thấy gò má đỏ bừng. Bà dì cũng thấy điều này và la lên: “Trẻ nhỏ nhút nhát”. Nhưng Valmont cảm nhận hơi khác. Bây giờ, Valmont biết là thách thức đã đến, có thể đánh bại vị phu nhân rồi. Khả năng quyến rũ đang diễn biến.

Giải thích: Valmont, vị phu nhân de Tourvel, Marquise de Merteuil là những nhân vật trong tiểu thuyết nước Pháp thế kỷ 18 "Mối quan hệ nguy hiểm" của tác giả Chodelos de Laclos. (Nhân vật Valmont lấy cảm hứng từ những tay ăn chơi có thực của thời đại, đáng chú ý nhất là Quận công De Richelieu). Trong câu chuyện Valmont bận tâm về tài quyến rũ của mình có thể trở thành nghệ thuật không, cậu ta thử nghiệm, thế là các thiếu phụ luôn luôn đáp ứng theo cùng một cách thức. Nhưng không có 2 lần quyến rũ cho hai đối tượng khác nhau với cùng một động lực. Câu chuyện của Valmont thì luôn luôn thực hiện với cùng một loại người, một loại người yếu ớt. Valmont nhận ra điều này khi gặp mặt Vị phu nhân De Tourvel.

Không phải vì chồng bà ta là một bá tước mà cậu ta quyết định theo đuổi bà ta hay bởi vì bà ăn mặc hợp thời trang, ao ước người đàn ông khác mà với một lý do thật bình thường. Cậu ta chọn bà ta chỉ vì bà ta không ý thức là cũng đã quyến rũ cậu ta. Một cánh tay để trần, một tiếng cười bất ngờ, một phong thái hài hước – tất cả cái đó đã làm cậu ta chú ý, mà cũng chẳng có cái nào được trù tính trước cả. Có một lần, cậu ta rơi vào vòng quyến rũ của bà, cậu ta bỗng trở nên khó kiểm soát sự thèm khát xảy đến trong lòng, cậu ta hoàn toàn mất khả năng tự chủ. Và nỗi xúc động từ cậu lan tỏa mạnh mẽ chầm chậm đến bà ta.

Vượt qua ảnh hưởng của bà ta đến Valmont, bà có những đặc trưng khác có thể trở thành nạn nhân thực sự của cậu ta. Bà ta chán ngấy cái gì lôi kéo bà vào việc phiêu lưu. Bà ta khờ khạo, không thể nhìn suốt mưu mẹo của cậu ta. Cuối cùng, như gót chân Archille, bà ta tin rằng tự mình có thể miễn nhiễm với tài quyến rũ. Hầu như tất cả chúng ta đều có nhược điểm trước sự lôi cuốn của người khác, và chúng ta cần thận trọng chống lại sự sa ngã không ngờ. Vị phu nhân De Tourvel thì chẳng có thận trọng nào cả. Khi Valmont thử nghiệm ở cái mương rãnh, cậu ta đã thấy được cái nhược điểm có thực của bà ta, và cậu ta biết sau cùng bà cũng sẽ rơi ngã.

Cuộc sống ngắn ngủi và không nên phí phạm theo đuổi và quyết rũ người yếu ớt. Chọn lựa mục tiêu phải thận trọng; nó là sự khởi đầu của khả năng quyến rũ xác định ra những gì khác phải tuân theo. Nạn nhân thực sự không có những tính cách nào đó thấy rõ, hoặc cùng thẩm mỹ âm nhạc, hay mục đích trong cuộc đời. Đó là cách thức mà một kẻ quyến rũ tầm thường lựa chọn cho con mồi của mình. Nạn nhân lý tưởng là người khuấy động bạn theo cái cách không có từ nào giải thích được, mà họ không có ảnh hưởng nào lên bạn để làm điều gì đó một cách thô thiển. Anh ta hay bà ta có những cá tính nào đó mà chính bạn còn thiếu, nó có lẻ là hơi thầm ganh tỵ, chẳng hạn như vị phu nhân tin rằng Valmont trước đây đã đánh mất sự ngây thơ mà trước đây không bao giờ có. Cũng phải có một chút lo ngại lả nạn nhân có thể làm bạn e sợ, ngay cả hơi chán ghét bạn. Cái lo ngại như thế tiềm tàng bản chất dâm đãng sẽ làm cho việc quyến rũ trở nên kích thích hơn. Lựa chọn con mồi như thế nào tùy vào khả năng tính sáng tạo của bạn. Dĩ nhiên, nó chẳng có ý nghĩa nào cả nếu như nạn nhân tương lai không mở cửa đón nhận quan hệ của bạn. Trước nhất, hãy thử nghiệm con người nào đó. Một khi bạn cảm nhận được anh ta hay cô ta có cũng nhược điểm trước mắt bạn, khi khi đó, cuộc săn tình có thể bắt đầu.

Tìm kiếm người thích đáng chịu quyến rũ là cái gỏ của thần may mắn tốt đẹp… Hầu hết con người đều đổ xô về phía trước, mong muốn dấn thân làm những việc ngu ngốc, và lật mặt bàn tay lại, mọi việc sẽ xong hết, và họ sẽ nhận ra chẳng có gì đạt được cũng chẳng có gì họ đánh mất.

Soren Kierkega Ard

Bí quyết quyến rũ

Suốt cuộc đời, chúng ta tự nhận thức việc phải thuyết phục người ta hay lôi kéo người khác. Nếu theo cách thức mơ hồ nào đó, thì một số người thường mở lòng trước ảnh hưởng của chúng ta, trong khi một số khác thì tỏ ra dửng dưng trước nét quyến rủ. Có lẻ chúng ta tìm thấy một bí mật vượt quá tầm kiểm soát, nhưng đó là một cách thức không hữu hiệu trong giao tế đời sống. Kẻ đi quyến rũ, hoặc là tình dục hoặc là xã hội, đều thích chụp bắt điều gì kỳ lạ. Thông thường có thể là họ hướng về người nào hay chống chọi là khả năng không thể tổn thương đối với họ, và tránh đi người nào không có tâm tình xúc động. Con đường khôn ngoan là đừng đến với người nào khó gần gũi; bạn không thể quyến rũ được mọi người. Mặt khác, bạn phải tích cực săn tìm con mồi đáp ứng được. Điều này sẽ làm cho việc quyến rũ càng trở nên nhiều khoái lạc và thỏa mãn.

Làm sao nhận diện được con mồi nạn nhân? Theo cái cách thức họ đáp ứng bạn. Bạn không nên quá chú ý vào khả năng đáp ứng có ý thức – hiển nhiên một người đang cố gắng làm hài lòng và chiêu dụ bạn thì có lẻ đang chơi với cái hư ảo của bạn, và muốn cái gì đó từ bạn. Thay vì vậy, hãy chú ý nhiều vào những đáp ứng nào vượt tầm kiểm soát ý thức thí dụ như cái mặt ửng đỏ, cái dáng điệu của bạn phản chiếu vô tình, nét e thẹn bất thường, thậm chí ngay cả cái nét mặt giận dữ hoặc nỗi ân hận. Tất cả những cái đó chứng tỏ bạn đã có ảnh hưởng lên người sẵn lòng với bạn.

Giống như Valmont, bạn cũng có thể nhận diện đúng mục tiêu của mình bằng sức ảnh hưởng mà họ đặt lên bạn. Có lẻ họ làm cho bạn khó chịu – có lẻ họ giao tiếp với cái gốc lý tưởng thời thơ ấu sâu xa, hoặc đại diện cho một loại điều kiêng kỵ cá nhân nào đó đã kích thích bạn, hoặc đề ra người nào trong tưởng tượng là bạn nên như thế nếu bạn là người khác giới. Khi có người ảnh hưởng sâu đậm lên bạn, nó sẽ biến đổi hấu hết các thủ đoạn của bạn diễn ra sau đó. Khuôn mặt và dáng điệu sẽ trở nên linh hoạt hơn. Bạn có nhiều năng lực hơn; và khi con mồi kháng cự bạn (khi chính nạn nhân làm) đến phiên bạn trở nên sáng tạo hơn, năng động hơn vượt qua mọi kháng cự từ họ. Việc quyến rũ sẽ diễn biến tới giống như một vở kịch hay. Tham vọng của bạn sẽ ảnh hưởng lên mục tiêu và đưa ra cảm giác nguy hiểm là họ có quyền lực với bạn. Dĩ nhiên, cuối cùng bạn là người kiểm soát nếu bạn làm cho con mồi xúc động đúng lúc, dẫn dắt họ tới lui. Kẻ quyến rũ tài năng chọn con mồi gây cảm hứng cho họ nhưng họ biết cách và khi nào tự dừng bước.

Đừng bao giờ đổ xô vào cánh tay đang chờ đón của người đầu tiên có vẻ như thích bạn. Đó không phải là tính quyến rũ mà là tính thiếu tự tin. Với nhu cầu lôi cuốn, bạn sẽ tạo ra mối liên kết cấp độ thấp, mối quan tâm lên hai mặt sẽ chùn xuống. Hãy nhìn vào loại mà bạn chưa quan tâm trước đây – đó là nơi bạn sẽ tìm thấy các thách thức và phiêu lưu. Người thợ săn kinh nghiệm không chọn lựa con mồi mà họ bắt được dễ dàng; họ muốn hồi hộp khi săn đuổi, cuộc vật lộn cái sống cái chết và càng khắc nghiệt càng tốt.

Mặc dù nạn nhân hoàn toàn phụ thuộc vào bạn, sẽ có loại người nào đó muốn tự mình quyến rũ thỏa mãn hơn. Casanova thích người phụ nữ trẻ không hạnh phúc, hoặc vừa qua đã chịu đựng nỗi bất hạnh. Những phụ nữ này kêu gọi ước muốn của anh ta đóng vai là vị cứu tinh, nhưng đáp ứng tính cần thiết: Người đầy hạnh phúc thì càng khó quyến rũ hơn. Họ thỏa mãn làm cho khó gần gũi. Luôn luôn dễ câu cá ở nơi nước đục. Một nỗi buồn mênh mông tự nó hoàn toàn là nét quyến rũ – Genji, vị anh hùng trong tiểu thuyết Nhật Bản Huyền Thoại về Genji, không thể kháng cự được người phụ nữ có nét u sầu. Trong quyển sách của Kierkegaard "Nhật ký kẻ quyến rũ", người kể chuyện, Johannes, có một yêu cầu chính với nạn nhân của mình; cô ta phải có trí tưởng tượng. Đó là lý do tại sao anh ta chọn người phụ nữ sống trong thế giới hoang tưởng, một phụ nữ có thể am hiểu từng vần điệu trong bài thơ, tưởng tượng xa hơn thực tại. Thật là khó quyến rũ người đầy hạnh phúc, và khó quyến rũ người không có trí tưởng tượng.

Đối với phụ nữ, người đàn ông đầy nam tính thường là nạn nhân lý tưởng. Mark Antony là loại người này – anh ta thích khoái lạc, hoàn toàn dễ xúc động, và khi có việc xảy ra dính đến phụ nữ, thì suy nghĩ thẳng thắn là điều khó khăn. Đối với Cleopatra, thì anh ta dễ dàng bị chi phối. Một khi cô ta nắm bắt được mối xúc cảm trong anh ta, cô ta đã nắm giữ thường trực anh

ta qua sợi dây thừng dài. Phụ nữ không bao giờ nên bị đàn ông có ý chinh phục đặt để. Anh ta thường là nạn nhân hoàn hảo. Với một vài mưu mẹo kiểu cách, thật dễ biến thành cuộc chinh phục bắt anh ta làm nô lệ. Thực ra, người đàn ông như thế dễ cảm nhận bị một người đàn bà theo đuổi.

Hãy cẩn thận với vẻ bề ngoài. Người nào có vẻ như có niềm đam mê sục sôi thì thường dấu kín mối bất an và các mối quan hệ rắc rối nội tại. Đó là những gì mà ta khó lòng nhận thức cô nàng Lola Montez điếm hạng sang vào thế kỷ 19. Cô nàng có vẻ kịch tính, quá khích động. Thực ra, cô nàng là người phụ nữ có tính tình ám ảnh tự dằn vặt, nhưng đến khi người ta nhận ra điều này, thì đã quá trễ – Họ có đính líu đến cô nàng và không thể tự mình thoát ra mà không trãi qua những tháng ngày bi thảm, dằn vặt. Người nào càng cách xa hoặc nhút nhát thì thường là cái đích tốt hơn những người có tính hướng ngoại.. Họ đang dần dần bị lôi kéo và dòng ảnh hưởng vẫn tiếp tục chảy sâu vào.

Với nhiều thời gian trong tay, con người càng bị lôi cuốn quyến rũ. Đối với bạn, họ có khoảng cách không gian về trí tuệ để san lấp. Tulia d'Arragona, là một cô điếm người Ý hạng sang vào thế kỷ 16, yêu thích nhiều những thanh niên trẻ tuổi là nạn nhân của cô nàng; bên cạnh những lý do tự nhiên đối với mối quan hệ như thế, họ rãnh rỗi nhiều hơn những người đang có việc làm, và vì vậy càng ít những phản kháng đối với những cô nàng quyến rũ mưu mẹo. Mặt khác, thông thường bạn nên tránh xa những người nào hay bận tâm với công việc mà tính quyến rũ đòi hỏi những chú ý, cho nên những người bận rộn sẽ có ít thời gian khoảng trống trong tâm trí cho người khác xâm chiếm.

Nói theo Freud, tính quyến rũ bắt đầu có sớm trong đời sống, năm trong mối quan hệ với cha mẹ chúng ta. Họ yêu thích chúng ta tự nhiên, cả hai có những tiếp xúc thân thể đầy thỏa mãn nhưng bản năng như cơn đói khát, và đến phiên chúng ta cố gắng lôi kéo họ chú ý đến mình. Chúng ta là những sinh vật tự nhiên có tính yếu mềm đối với cám dỗ chung quanh trong đời sống. Tất cả chúng đều muốn được chú ý; chúng ta khao khát được lôi kéo ra khỏi chúng ta, ra khỏi những thường tình và đi vào tâm tình sôi động. Chính là cái mà chúng ta ước muốn là những gì lôi kéo chúng ta hơn là những gì theo cảm giác mà người nào đó có được mà ta không có. Nạn nhân hoàn hảo của bạn thường là những người suy nghĩ rằng bạn có điều mà họ không có, và sẽ là người được khích lệ đem tới cho bạn điều đó. Những nạn nhân như thế có thể có những tính khí hoàn toàn trái ngược với bạn, và điều khác biệt này sẽ tạo ra mối quan hệ đầy thích thú.

Khi Giang Thanh, sau này là Mao phu nhân, đầu tiên gặp mặt Mao Trạch Đông vào năm 1937 tại ngọn núi ẩn dật ở phia tây Trung Hoa, bà có thể cảm nhận là ông ta thất vọng chừng nào đối với góc cạnh màu sắc và hương vị trong đời sống: Tất cả những phụ nữ ăn mặc như đàn ông, và nguyện từ bỏ những đồ trang phục lòe loẹt phụ nữ. Jiang vốn dĩ là một diễn viên ở Thượng Hải, không có gì ngoài tính khắt khe. Bà ta cung cấp những gì ông ta thiếu thốn, và bà cũng cho ông những phút giây sôi động thêm vào khi giảng bài cho bà theo chủ nghĩa Cộng sản, cầu khẩn vị thần tầm thường có tính phức tạp với cái ước muốn chế ngự, điều khiển và tái tạo một con người. Thực ra, chính Giang Thanh là người kiểm soát người chồng tương lai của bà.

Cái thiếu thốn lớn nhất cho việc tiêu khiển và phiêu lưu, là điều do việc quyến rũ mang lại một cách chính xác. Năm 1964, diễn viên Trung Hoa Shi Pei Pu, một người đàn ông đạt được danh tiếng là người hiện thân là phụ nữ, đã gặp Bernard Bouriscout, một nhà ngoại giao đến nhậm chức ở tòa đại sứ Pháp ở Trung Hoa. Bouriscout phiêu lưu đến Trung Hoa, và đã thất vọng khi ít tiếp xúc với người Trung Hoa. Giả vờ là một phụ nữ, khi thì phụ nữ, khi thì trẻ thơ, đã bị ép buộc sống như một thằng con trai – giả sử gia đình đã có quá nhiều chị em gái – Shi Pei Pu đã lợi dụng sự chán nản của người Pháp và sự bất mãn để thao túng ông ta. Sáng tác ra câu chuyện đầy chuyện lừa gạt mà ông ta từng trãi qua, dần dần anh ta đã lôi kéo Bouriscout vào công việc kéo dài trong nhiều năm. (Trước đây, Bouriscout vốn là người đồng tính luyến ái, nhưng có ý thức về sự giao hợp với người khác giới). Rốt cuộc, nhà ngoại giao đã bị dẫn dắt vào việc do thám Trung Hoa. Sau nay, ông ta vẫn tin rằng Shi Pei Pu là một phụ nữ, đó là niềm ước muốn phiêu lưu làm cho ông ta khích động yếu mềm. Loại người kềm chế là những nạn nhân hoàn hảo trước việc quyến rũ sâu đậm.

Người nào kềm chế ước muốn khoái lạc thì đều làm nạn nhân thêm chín muồi, đặc biệt sau

này trong đời sống của họ. Hoàng đế Trung Hoa Ming Huang thế kỷ 18 ngự trị trên triều đại đã cố gắng giải thoát buổi chầu vua ra khỏi thói nghiện xa hoa tốn kém, và chính ông là người mẫu mực khắc khổ đức hạnh. Nhưng đến khi ông gặp thứ phi Yang Kuei-fei tắm ở hồ nước trong dinh thự, mọi việc trở nên thay đổi. Đó là người đàn bà duyên dáng nhất của vương triều, là tình nhân của con trai ông ta. Tận dụng uy quyền của mình, vị hoàng đế đã chiếm đoạt nàng ta, chỉ để trở thành một nô lệ thấp hèn.

Trong chính trị, lựa chọn đúng nạn nhân cũng quan trọng. Người lôi cuốn nhiều nhất như là Napoleon hay John F.Kenedy đưa ra công chúng những gì mà họ còn thiếu. Khi Napoleon đạt đến quyền lực, cảm nhận của người dân Pháp về niềm kiêu hãnh đã bị đập tan bởi cuộc cách mạng Pháp quốc đẫm máu tai hại. Ông đem cho họ vinh quang và chinh phục. Kenedy nhận thức là người Mỹ chán ghét những nỗ lực không tác dụng của thời đại Eisenhower, ông ta đã dẫn mọi người đến phiêu lưu và rủi ro. Càng ngày ông ta hướng lời kêu gọi vào nhóm người khích động nhất, đó là thế hệ càng trẻ tuổi hơn. Những chính khách thành công biết rằng chẳng có ai mắc ảnh hưởng trước sự lôi cuốn của họ, nhưng nếu họ tìm nhóm người tin tưởng vào khả năng thỏa mãn nhu cầu, họ chính là người ủng hộ đứng bên cạnh họ dù gì đi nữa.

Biểu tượng

Trò chơi lớn, con sư tử nguy hiểm. Việc săn lùng chúng phải biết được mối quan tâm về rủi ro. Con báo thì khéo léo và nhanh nhẹn, kích thích tính hồi hộp trong cuộc đi săn khắc nghiệt. Đừng bao giờ đổ xô trong cuộc săn. Hãy nắm chắc con mồi và chọn lựa cẩn thận. Đừng phí thời gian với trò chơi nhỏ – những con thỏ đi giật lùi vào cái bẫy, con chồn bước đi vào cái bẫy hương thơm. Điều hoan lạc chính là việc thử thách.

Điểm yếu

Không thể có điểm yếu. Sẽ không đạt được gì khi cố quyến rũ người thân thiết hay người không thể mang lại cho bạn sự thích thú và cảm giác theo đuổi – những thứ mà bạn thật sự muốn.

Ngày thứ chín – Có phải ta đã bị mù lòa? Có phải con mắt tâm hồn đã mất đi quyền năng? Ta đã gặp được nàng, nhưng dường như ta đã trông thấy một hình thể siêu phàm, mà hình ảnh của nàng đã hoàn toàn biến mất trước mắt ta. Thật vô ích khi ta tận dụng hết tất cả quyền năng trong tâm hồn ta để có thể khơi lại được hình ảnh nàng. Nếu ta nhìn được hình ảnh của nàng một lần nữa, có thể nào ta nhận ra nàng ngay tức khắc chăng, mặc dù nàng đứng lẫn lộn trong hàng trăm người khác. Bây giờ, nàng đã đi qua và con mắt tâm hồn ta cố gắng một cách vô ích bắt kịp nàng với tất cả lòng khao khát. Hình như ta đang bước đi dọc theo Langeline, hờ hững và không chú ý đến chung quanh, mặc dù ánh mắt dò xét chẳng còn đọng lại trên những vật thể nào cả – và rồi khi đôi mắt ta rơi vào nàng. Đôi mắt trở nên bất động trơ trơ nhìn vào nàng. Chúng không còn tuân theo ý điều khiển của chủ nhân; thật không thể dời chuyển ánh mắt chú nhìn của ta và nhìn lướt vào đối tượng muốn nhìn. Ta không thấy gì, mà ta chăm chú. Khi người đấu sĩ cứng đơ động tác tấn công, vì thể đôi mắt ta trở nên bất động, cứng đờ theo chiều hướng ban đầu đã định. Khó mà nhìn xuống, khó mà thu hồi ánh mắt, khó mà nhìn thấy, bởi vì ta nhìn ra xa quá. Điều mà ta còn giữ được chính là điều nàng đang mặc cái áo choàng màu xanh, tất cả chỉ có thế – người ta có thể gọi nó là nắm bắt đám mây thay vì Juno; nàng đã giải thoát ta… và để cái áo choàng của nàng lại phía sau. Nàng con gái đã tạo một ấn tượng lên ta.

Ngày thứ mười sáu – Ta không thể nào kiên nhẫn nữa, từ khi nàng sống ở trong thành phố, và vào lúc này đây, điều đó là quá đủ đối với ta. Con người sẽ tận hưởng tất cả đặc điểm hình ảnh nàng sơ sài chậm chậm.

Ngày thứ mười chín – Cordelia là tên của nàng. Cordelia! Đó là một cái tên đẹp, và thật quan trọng, bởi vì nó thường rối rắm khi phải đặt tên cho một cái tên xấu xí đi cùng với những tính từ dịu dàng nhất.

– Soren Kieerkgaard, the Seducer's Diary, Howard V.Hong và Edna H.Hong dịch.

Hiểu ngầm theo Don Juan, tình yêu là một cảm giác hơi giống ý tưởng săn tìm. Nó là một khao khát hoạt động về tính đa dạng liên miên về mô phỏng để thử thách khả năng.

Stendhal, Love, Gilbert và Suzane Sale dịch.

Đó không phải là một đặc tính của đối tượng mong muốn đem cho chúng ta niềm hoan lạc mà còn là năng lượng của sự thèm khát.

Charles Baudelaire, The End of Don Juan

Đứa con gái của niềm ước muốn nên phấn đấu có những người yêu theo sau, thảnh thơi đối với cô ta; cậu con trai được tự do quá sớm khỏi sự điều khiển và tư vấn của người cha, một tác giả yêu thích triều đình có một hoàng tử đầu óc đơn giản hơn, với một cậu con trai của gia nhân mà niềm kiêu hãnh đối nghịch với người yêu khác, một người khổ hạnh vốn là nô lệ tình yêu thầm kín, con trai của vị vua có ý tưởng điên rồ vô tận và là người có cảm giác về những kẻ nhãi ranh, thằng con trai mộc mạc của làng quê Brahman, người yêu của phụ nữ đã có gia đình, một ca sĩ vừa đút túi áo món tiền thật lớn; vị chủ nhân đoàn lưu động chỉ gần đây mới đến. Những lời chỉ dẫn vắn tắt này chấp nhận lời giải thích biến đổi vô chừng, đứa con thân thuộc, tùy vào môi trường, và nó yêu cầu trí thông minh, cái nhìn sâu xa và sự phản ảnh làm ra tốt nhất từng trường hợp đặc biệt.

Eastern Love, Volume II The Harlot's Breviary of Kshemendra, E. Porys Mathers dịch.

Người phụ nữ có thể chiến thắng dễ dàng trong Quốc Hội:… một người phụ nữ nhìn về một bên của bạn;… một người phụ nữ ghét bỏ chồng mình, hoặc bị chồng ghét bỏ;.. Một phụ nữ không có một đứa con;… một phụ nữ thích làm việc xã hội; một phụ nữ rõ ràng trìu mến chồng mình; người vợ của một diễn viên; một quả phụ;… một phụ nữ vô tích sự; một phụ nữ có chồng thấp dưới so với mình về khả năng; một phụ nữ hãnh diện về khả năng nghệ thuật; một phụ nữ bị chồng xem nhẹ không lý do; một phụ nữ có chồng suốt ngày du lịch; người vợ của thợ kim hoàn; người phụ nữ ghen tuông; một phụ nữ đầy tham vọng.

The Hindu Art Of Love, Edward Windsor biên soạn.

Nhàn rỗi kích thích tình yêu, thảnh thơi nhìn thấy sầu tình, Rảnh rỗi là nguyên nhân và chất bổ dưỡng ngọt ngào/Evil. Hãy loại bỏ nhàn rỗi, cây cung của thần Cupid đã gãy. Ngọn đuốc của thần Cupid có vẻ không sáng và bị khinh bỉ. Khi nhánh cây tươi lá cho rượu, như cây bạch dương trong nước. Khi cây sậy trong đất đầm lầy, vì thế thần Venus yêu đương. Nhàn rỗi…

Tại sao ta nghĩ là Aegisthus trở nên trưởng thành hơn. Dễ lắm: Anh ta đang tự do và chán nản. Những người khác thì cách thành Troy xa xôi. Campaign: Tất cả người Hy Lạp đã đi thuyền đến. Tình cờ. Giả sử anh thèm khát chiến tích. Argos. Chẳng có cuộc chiến tranh nào diễn ra. Giả sử anh tưởng tượng nét quyến rũ. Argos thiếu sự kiện tụng. Yêu thì tốt hơn không làm gì cả. Đó là lý do tại sao thần Cupid lừa bịp, đó lý do thần Cupid ở lại.

Ovid, Cures For Love, Peter Green dịch.

Người Trung Hoa có câu thành ngữ: Khi Yang là tổ tiên, Yin mới được sinh ra", điều đó có nghĩa là khi dịch sang ngôn ngữ của chúng ta, đó là khi một người đàn ông dâng hiến cái tốt nhất của mình cho công việc thường tình trong đời sống, Yin với khía cạnh tính cách xúc động của anh ta, nổi bật lên cái ước muốn quyền hạn của nó. Khi thời gian đó xảy ra, tất cả những điều mà trước đây có vẻ quan trọng thì bây giờ đã mất đi ý nghĩa. Cái ý tưởng về hình minh họa dẫn dắt con người ta chỗ này chỗ kia, đưa người ta đi chệch vào góc độ xa lạ và phức tạp so với quỹ đạo cuộc sống trước đây. Ming Huang, "Vị minh quân hoàng đế" của triều đại T'ang, là một điển hình về sự thật sâu xa của lý thuyết này. Từ lúc ông ta nhìn thấy Yang Kuei-fei tắm trong cái hồ gần dinh thự mình ở dãy núi Li, định mệnh dường như theo sát chân nàng, lắng nghe nàng những bí ẩn xúc cảm về cái mà người Trung Hoa gọi là Yin.

Eloise Talcott Hibbert, Embroideres Gauze: Portraits Of Famous Chinese Ladies.

2. Vờ tạo cảm giác an toàn – tiếp cận gián tiếp

Nếu quá lộ liễu gay từ đầu, bạn có nguy cơ sẽ tạo ra một sự chống đối mà sau này cũng không làm giảm đi được. Ban đầu, trong phong cách của bạn không được có biểu hiện gì của một kẻ đang quyến rũ. Việc quyến rũ phải xuất phát từ một góc độ gián tiếp để con mồi dần dần mới nhận thức được sự có mặt của bạn. Bắt đầu từ những ngoại biên của cuộc đời con mồi – tiếp cận qua người thứ ba hoặc vờ chỉ tạo mối quan hệ bình thường, rồi chuyển dần từ tình bạn sang tình yêu. Thỉnh thoảng sắp xếp những lần chạm mặt "tình cờ", như thể bạn và con mồi có duyên số với nhau – không gì quyến rũ hơn là cảm giác có duyên với nhau. Ru ngủ con mồi trong ảo giác an toàn, rồi tấn công.

Từ bạn đến người yêu

Vợ công tước Montpesier xứ Orleans, bà Anne Marie Louis được mọi người biết đến là một La Grande Mademoiselle ở nước Pháp vào thế kỷ XVII, người chưa bao giờ biết được tình yêu trong cuộc đời của mình. Mẹ qua đời khi còn trẻ; cha đi thêm bước nữa và không còn biết đến bà nữa… Bà Anne Marie Louis xuất thân từ một trong những gia đình lừng danh nhất ở Châu Âu: Ông nội là Vua Henry IV; Vua Louis XIV trong tương lai là anh họ của bà. Khi còn trẻ bà đã được chỉ hôn với những đám sau: Vị vua góa vợ của Tây Ban Nha, con trai của đại đế La Mã thần thánh, thậm chí với cả người anh họ Louis. Tuy vậy, tất cả những sự chỉ hôn này đều được lập ra nhằm mục đích chính tri, hoặc là do sự giàu có kếch sù của gia đình bà. Không người nào bỏ công ra cầu hôn bà; thậm chí bà cũng hiếm khi gặp mặt những người đến cầu hôn mình. Mọi chuyện càng tệ hơn khi Quý bà lại là một người theo chủ nghĩa lý tưởng. Bà tin vào những giá trị hiệp sĩ đạo cổ xưa như: Lòng dũng cảm, sự chân thành và sự trinh tiết. Bà ghê tởm những kẻ mưu mô, những kẻ mà động cơ ve vãn

Tháng tư năm 1669, the Grande Mademoiselle lúc đó đã 42 tuổi gặp một trong số những người đàn ông lạ lùng nhất ở cung điện, Marquis Antonin Peguilin, sau này được mọi người biết đến là công tước xứ Lauzun. Marquis được Vua Louis XIV yêu mến, 36 tuổi, một chiến binh dũng cảm và một người sâu sắc. Marquis cũng còn là một gã Don Juan khoác lác. Dù cho gã có hơi thấp người, và hiển nhiên là cũng k hông đẹp trai, nhưng cách cư xử trâng tráo và những chiến công quân sự của gã đã tạo cho gã sức hấp dẫn không cưỡng lại được đối với phụ nữ. Trước đó vài năm Quý phu nhân đã để ý đến gã, ngưỡng mộ vẻ quý phái và lòng dũng cảm của gã.

Tuy nhiên, chỉ duy nhất trong thời gian này, năm 1669, bà Anne mới có cuộc nói chuyện thực sự với gã (dù chỉ trong thời gian ngắn), và mặc dù bà Anne biết tiếng tăm đào hoa của gã nhưng bà vẫn thấy gã có sức cuốn hút. Vài ngày sau cả hai gặp lại nhau lần nữa; lần nói chuyện này dài hơn và Lauzun đã tỏ ra gã thông minh hơn nhiều so với những gì bà đã tưởng tượng. Hai người nói về soạn kịch gia Corneille (bà Anne rất thích người này), nói về chủ nghĩa anh hung và về những đề tài khác tri thức hơn. Giờ đây cuộc gặp mặt giữa họ thường xuyên hơn. Hai người đã trở thành bạn bè. Bà Anne đã ghi lại trong nhật ký của mình là những buổi nói chuyện với Lauzun là những lúc sáng chói trong một ngày của bà, rằng khi có Lauzun không có trong cung điện thì bà cảm nhận được sự vắng mặt của gã. Dĩ nhiên những lần gặp gỡ giữa hai người đủ thường xuyên để về phía Lauzun không phải là tình cờ. Nhưng gã lại luôn luôn làm ra vẻ ngạc nhiên khi trông thấy bà. Cùng lúc đó, bà cũng ghi lại những cảm giác bồn chồn – những thứ tình cảm kỳ lạ đang xâm chiếm bà mà bà chẳng hiểu lý do vì sao.

Thời gian trôi đi. The Grande Mademoiselle sắp rời Paris trong một tuần hoặc hai tuần lễ. Lúc đó Lauzun đến bên bà mà không hề báo trước và hắn đã cầu xin thắm thiết để được là bạn tâm giao với bà, một người bạn tận tâm có thể thi hành bất cứ một mệnh lệnh nào mà bà cần chúng được thi hành trong lúc bà đi xa. Gã đã rất hào hiệp và ra vẻ thi sỹ, nhưng thật ra ý đồ của hắn là gì? Trong nhật ký của mình, Anne Marie cuối cùng cũng phải đối mặt với những thứ tình cảm đang dội lên trong bà kể từ cuộc nói chuyện đầu tiên của họ: "Ta đã tự nhủ mình, đây không phải là cơn trầm mặc mơ hồ, phải có một mục tiêu cho tất cả những tình cảm này, và ta chẳng thể tưởng ra ai là…Cuối cùng sau khi tự dằn vặt bản thân mình với những cơn trầm mặc đó ta nhận ra rằng chính là chàng, Lauzun, người ta đã đem lòng yêu mến, chính là chàng người đã lẻn vào trái tim ta và đánh cắp trái tim ta."

Nhận thức được nguồn tình cảm của mình, bà Anne đã trở nên thẳng thắn hơn. Nếu như Lauzun đã là người bạn tâm giao của bà thì bà có thể nói với Lauzun về hôn nhân, về những cuộc chỉ hôn vẫn còn tiếp diễn. Chủ đề này có lẽ cho Lauzun một cơ hội để để bộc lộ những tình cảm của gã, có lẽ Lauzun sẽ lộ ra sự ghen tuông. Rủi thay, Lauzun không có vẻ gì lưu tâm đến lời gợi ý của bà. Thay vì vậy, gã hỏi bà rốt cuộc sao lại nghĩ về hôn nhân, bà có vẻ hạnh phúc. Ngoài ra người nào có thể xứng với bà đây? Điều này kéo dài trong vài tuần lễ. Bà Anne chẳng thể nào moi được tí riêng tư nào từ gã. Trong chừng mực nào đó, bà hiểu là có những khác biệt giữa hai người, về cấp bậc (bà ở vị trí cao hơn nhiều so với hắn) và về tuổi tác (bà lớn hơn Lauzun sáu tuổi). Vài tháng sau, vợ của anh trai nhà vua mất, và vua Louis đưa ra đề nghị bà Anne là bà sẽ thay thế người chị dâu quá cố của ông, vua muốn bà lấy anh trai của vua. Anne

rất ghê tởm chuyện này, rõ rang là anh trai của nhà vua đang ra sức sờ tay vào tài sản của bà. Bà hỏi ý kiến của Lauzun. Là một bày tôi trung thành của nhà vua, Lauzun trả lời rằng họ phải tuân theo ý muốn của hoàng thất. Câu trả lời của Lauzun không làm bà Anne hài lòng, và tệ hơn là gã đã thôi viếng thăm bà, như thể cả hai chính xác đã không còn là bạn bè chi nữa. Điều này là giọt nước cuối cùng. Quý phu nhân Louis nói với nhà vua rằng bà sẽ không kết hôn với anh trai của vua.

Bấy giờ, Anne gặp Lauzun và nói rằng bà sẽ viết lên miếng giấy tên một người đàn ông mà bà muốn kết hôn trọn đời. Lauzun sẽ đặt mảnh giấy dưới gối của mình và sáng hôm sau đọc nó. Khi làm như vậy, Lauzun thấy từ "C'est vous – đó chính là chàng". Lauzun gặp Anne buổi tối sau đó và nói là bà đang trêu chọc gã và làm gã trở thành trò cười trong cung. Anne khăng khăng rằng bà đang rất nghiêm túc. Marquis có vẻ bị sốc và ngạc nhiên – nhưng không ngạc nhiên bằng những người còn lại trong cung vài tuần lễ sau, khi đó một cuộc hôn nhân được thông báo giữa một Don Juan ở cấp bậc thấp và Quý bà cao hàng thứ hai ở Pháp (một người phụ nữ được mọi người biết đến là trinh tiết và tài năng của bà để bảo vệ được tước hiệu đó).

Giải thích: Công tước xứ Lauzun là một trong những nhà quyến rũ bậc thầy nhất trong lịch sử, và việc quyến rũ chậm mà chắc Quý bà Anne chính là một kiệt tác của ông. Phương pháp của Lauzun rất đơn giản: Phương pháp gián tiếp. Cảm nhận được vẻ thích thú với gã trong buổi nói chuyện đầu tiên, Lauzun quyết định mê hoặc bà bằng tình bạn. Lauzun đã trở nên một người bạn tận tụy của Anne. Lúc đầu việc kết bạn mang vẻ dịu dàng. Một người bỏ thời gian ra nói chuyện với bà về thơ ca, lịch sử, và những kỳ tích trong chiến tranh, những đề tài được bà yêu thích. Dần dần bà Anne bắt đầu tâm sự với Marquis. Rồi sau đó, hình như bà không hề nhận ra những tình cảm trong bà đã rục rịch: Người đàn ông tài giỏi trong mắt các quý bà quý cô mà chỉ quan tâm đến tình bạn thôi sao? Là một người phụ nữ mà bà không thể thu hút được chàng sao? Những suy nghĩ này khiến bà nhận thức ra bà đã yêu gã mất rồi. Điều này cũng là một phần khiến bà từ chối hôn sự với anh trai của nhà vua, một quyết định do đích thân Lauzun gián tiếp tạo ra một cách khôn khéo: Là lúc gã thôi không đến thăm bà nữa. Và làm thế nào gã có thể theo đuổi được tiền tài, vị trí hay tình dục khi mà gã chưa bao giờ chủ động tạo ra tình huống? không, điều xuất sắc của nghệ thuật quyến rũ của Lauzun chính là Quý bà đã tin rằng chính do bà đang làm cho các sự việc tiến triển thêm.

Một khi bạn đã chọn đúng nạn nhân thì bạn phải lấy được sự chú ý của người đó và gợi lên sự them muốn. Để đi từ tình bạn đến tình yêu có thể thắng lợi thành công mà không cần kêu gọi sự chú ý đến việc đó như là một màn thao diễn. Trước tiên, những cuộc trò chuyện thân mật với những đối tượng của bạn sẽ mang lại cho bạn những thông tin giá trị về tính cách, sở thích, yếu điểm và những khao khát thời ấu thơ của họ. Những điều này chi phối hành vi lúc trưởng thành của họ. (ví dụ, Lauzun có thể khôn khéo thích ứng được với những sở thích của Anne một khi đã nghiên cứu bà khá kỹ). Thứ hai, bằng cách dành thời gian cho đối tượng của bạn thì bạn có thể khiến họ cảm thấy thoải mái với bạn. Họ tin rằng trong đầu họ bạn chỉ là một người bạn, chính vì thế họ sẽ hạ thấp khả năng kháng cự, xua tan sự căng thẳng thường xuyên giữa hai giới. Lúc này họ rất dễ bị tấn công, tự vì tình bạn giữa bạn với họ đã mở ra cánh cổng vàng dẫn lối vào cơ thể họ, trí óc họ. Tại đây, bất cứ một lời bình luận thân mật, bất kỳ một sự tiếp xúc cơ thể nhẹ nhàng sẽ nhá lên một suy nghĩ khác, một suy nghĩ sẽ khiến họ mất cảnh giác: Có lẽ có một điều gì đó khác nữa giữa bạn. Một khi cái cảm giác đó dấy lên, họ sẽ thắc mắc rằng sao bạn không tiến tới, và họ sẽ đích thân dấn tới, thưởng thức cái ảo tưởng là họ đang nắm quyền kiểm soát. Không gì hiệu quả hơn trong nghệ thuật quyến rũ là khiến cho người bị quyến rũ nghĩ rằng họ chính là những người đang tạo ra sự quyến rũ.

"Ta không hề đến gần nàng, ta chỉ đi men theo bên ngoài của sự tồn tại của nàng… Đây chính là lưới nhện đầu tiên mà nàng bị giăng vào."

Bí quyết quyến rũ

Điều mà bạn đeo đuổi khi là một người đi quyến rũ người khác chính là khả năng để hướng người khác đi theo hướng mà bạn muốn họ đến. Tuy vậy trò chơi này rất ư mạo hiểm; thời khắc họ nghi ngờ họ đang hoạt động dưới sự ảnh hưởng của bạn thì họ sẽ trở nên tức tối. Chúng ta là những sinh vật không thể nào chịu đựng được cái cảm giác rằng chúng ta đang phục tùng ý định của người khác. Các mục tiêu của bạn khi hiểu được điều này, chẳng sớm thì muộn họ sẽ quay lại chống đối bạn. Nhưng nếu như bạn có thể khiến họ làm điều bạn muốn mà họ không hề nhận ra? Nếu như họ nghĩ họ đang nắm quyền kiểm soát? Đó chính là sức mạnh gián tiếp mà không một người đi quyến rũ có thể thực hiện ma thuật của họ mà không cần đến sức mạnh gián tiếp này.

Bước đầu để vượt qua rất đơn giản: Khi bạn đã chọn đúng người, bạn phải làm cho người đó đến với bạn. Nếu như, trong những giai đoạn đầu, bạn có thể khiến cho các mục tiêu của bạn nghĩ rằng họ là những người đang tạo ra bước tiếp cận đầu tiên thì bạn đã thắng cuộc trong trò chơi rồi. Sẽ không có sự tức giận gì hết, không có sự phản ứng ngược lại bướng bỉnh nào, không có sự đa nghi chi cả

Để khiến họ đến với bạn đòi hỏi bạn cho họ khoảng trống. Điều này có thể đạt được theo một vài cách. Bạn có thể đều đặn lui tới mé ngoài sự tồn tại của họ, để họ để ý đến bạn ở nhiều nơi khác nhau nhưng không bao giờ đến gần họ. Cách này bạn sẽ lấy được sự chú ý của họ, và nếu như họ muốn bắc cầu thì họ sẽ đến với bạn. Bạn có thể làm bạn với họ giống như Lauzun đã làm với Quý phu nhân, nhích một cách đều đặn để đến gần hơn trong khi luôn luôn duy trì khoảng cách thích hợp đối với những người bạn khác giới. Bạn cũng có thể chơi trò mèo vờn chuột với họ, đầu tiên ra vẻ thích thú sau đó thì lùi lại, sốt sắng dụ dỗ họ đi theo bạn vào lưới. Bất cứ cái gì bạn làm, và bất cứ một loại nghệ thuật quyến rũ bạn đang thử nghiệm thì bạn phải bằng mọi giá tránh khuynh hướng tự nhiên là dồn ép các mục tiêu của bạn. Đừng tạo ra sai lầm trong việc suy nghĩ rằng họ sẽ không còn hứng thú nữa trừ phi bạn áp dụng áp lực, hoặc họ sẽ tận hưởng làn song chú ý. Quá nhiều sự chú ý lúc đầu thật ra sẽ tạo ra sự không an toàn, và làm gia tăng nhiều nghi ngờ đối với các lý do của bạn. Tệ hơn cả, nó sẽ không cho mục tiêu của bạn chỗ trống nào để tưởng tượng. Lùi về sau một bước, để cho những suy nghĩ bạn đang khích động đến với họ như thể những suy nghĩ đó là của chính họ. Điều này rất ư quan trọng nếu như bạn đang quan hệ với một ai đó có sự ảnh hưởng sâu sắc đến bạn.

Chúng ta chưa bao giờ thật sự hiểu được giới kia. Họ lúc nào cũng bí ẩn đối với ta, mà đây là điều bí ẩn tạo ra sự căng thẳng quá thích thú trong việc mê hoặc, nhưng bí ẩn đó cũng là một nguồn bất ổn. Freud nổi tiếng vì thắc mắc điều gì mọi phụ nữ thật sự mong muốn, thậm chí đối với những người có suy nghĩ tâm lý nhất và thấu hiểu nhất, thì giới kia là một vùng đất ngoại. Đối với cả đàn ông lẫn đàn bà, có những cảm giác của sự sợ hãi và lo lắng đã ăn sâu tận rễ liên quan đến giới kia. Trong những giai đoạn đầu của việc quyến rũ, bạn phải tìm thấy những cách thức quyến rũ để làm trấn tĩnh cảm giác không tin tưởng mà người kia đang có. Cảm giác của sự nguy hiểm và nỗi sợ hãi có thể làm tăng thêm sự mê hoặc sau này, nhưng nếu như bạn khơi lên những tình cảm như thế trong những bước đầu tiên thì bạn có thể khiến mục tiêu của bạn lo sợ. Thiết lập ra một khoảng cách trung lập, có vẻ như vô hại, và cho bản thân bạn một khoảng trống để tiến tới. Casanova đã nuôi dưỡng trong mình một tính cách nữ tính nhẹ nhàng như một sở thích về quần áo, rạp hát, những chuyện trong nhà. Những điều này làm cho những cô gái trẻ thấy dễ chịu. Cô gái điếm trong thời phục hưng – Tullia d'Aragona, phát triển tình bạn với những nhà tư tưởng vĩ đại và những nhà thơ trong thời của cô. Cô nói về văn chương và triết lý, nói về bất cứ chuyện gì trừ chuyện phòng the (và bất cứ mọi chuyện trừ tiền bạc cũng là mục đích của cô). Johannes, người kể lại Nhật ký của kẻ quyến rũ của tac giả Soren Kierkegaard, đã theo mục tiêu của ông là Cordelia từ một khoảng cách; khi hai con đường của họ gặp nhau, Johannes trở nên lịch thiệp và rõ rang còn mắc cỡ. Khi Cordelia biết Johannes, ông không làm Cordelia sợ hãi. Thật ra Johannes quá ư hiền lành đến nỗi Cordelia bắt đầu mong muốn ông bớt hiền đi một chút.

Công tước Ellington, một nghệ sĩ nhạc jazz có tên tuổi và là một tay mê hoặc hoàn hảo, lúc đầu làm cho các quý bà lóa mắt với những vẻ ngoài đẹp đẽ, ăn mặc có phong cách và khả năng thiên phú. Nhưng khi ông một mình với một người phụ nữ thì ông nhẹ nhàng lùi lại, trở nên

quá mức lịch sự, chỉ nói chuyện rất ít. Cuộc nói chuyện khách sáo có thể là một chiến lược xuất sắc, nó thôi miên mục tiêu. Vẻ bề ngoài nhạt nhẽo của bạn làm cho bạn có lời nói khêu gợi tế nhị nhất, cái nhìn nhẹ nhàng nhất, quyền lực vô song. Chớ bao giờ đề cập đến tình yêu mà bạn nên để sự vắng mặt của tình yêu nói lên dùm – các đối tượng của bạn sẽ thắc mắc sao bạn không bao giờ bàn luận đến cảm xúc của bạn. Và khi họ có những suy ngĩ đó thì họ sẽ nghĩ xa hơn nữa, tưởng tượng trong đầu bạn đang ngĩ gì. Họ sẽ là những người nuôi dưỡng đề tài về tình yêu và sự yêu thương. Sự nhạt nhẽo có chủ ý mang lại nhiều ứng dụng lắm. Trong ngành tâm lý học trị liệu, bác sĩ trả lời từng âm tiết một để lôi kéo bệnh nhân, làm cho họ thư giãn và mở mình ra hơn.

Trong các cuộc đàm phán quốc tế, Henry Kissinger ru ngủ các nhà ngoại giao bằng những chi tiết chán chường để rồi sau đó tấn công bằng những đòi hỏi mạnh bạo hơn. Giai đoạn đầu trong việc quyến rũ, những lời nói ít màu sắc hơn thường mang lại hiệu quả cao hơn những lời sặc sỡ hoa lá cành. Mục tiêu của bạn sẽ dò ra những lời nói đó, nhìn vào gương mặt bạn, bắt đầu tưởng tượng, mơ tưởng mà rơi vào bủa chú của bạn.

Tiếp cận các mục tiêu của bạn qua những người khác thì cực kỳ có hiệu quả; tìm cách thâm nhập vào những người bạn xung quanh mục tiêu đó và bạn sẽ không còn là một người lạ nữa. Trước thế kỷ XVII Count vùng Grammont (một kẻ mê hoặc) bắt đầu tấn công, ông làm bạn với cô hầu phòng của mục tiêu ông chọn, đày tớ của cô ta, một người bạn, thậm chí cả người yêu nữa. Bằng cách này ông có thể thu lượm được thông tin, tìm một cách để đến gần cô gái mà không hề mang lại sự đe dọa nào. Ông còn có thể gieo những ý tưởng vào, nói những điều mà người thứ ba có thể nói lại, những điều có thể hớp hồn cô gái đó, đặc biệt khi những lời đó được nói ra từ ai đó mà cô gái quen biết.

Nino de l'Erelos, một gái điếm và là một chiến lược gia của việc đi quyến rũ sống ở thế kỷ thứ 17 thì tin rằng việc che giấu những ý định của một người không chỉ là một điều thiết yếu mà còn thêm vào điều thú vị của trò chơi, ninon cảm nhận rằng một người đàn ông không bao giờ nên bày tỏ cảm xúc của mình, đặc biệt là vào thời điểm đầu. Điều này sẽ gây sự tức giận và dấy lên sự không tin tưởng. Ninon một lần nữa lưu ý rằng: "Một người đàn bà nên được thuyết phục nhiều hơn rằng cô ta được yêu do điều mà cô ta suy đoán hơn là do cô ta được nói ra." Thông thường sự vội vàng của một người khi bày tỏ những cảm giác của anh ta hay cô ta đều xuất phát từ một ước muốn sai lầm là để làm vừa ý, nghĩ là làm như vậy sẽ tâng bốc được người kia. Tuy nhiên cái ước muốn để làm vui lòng người khác có thể gây phiền toái và sự tức giận. Trẻ em, mèo, và những cô gái thích làm đẹp thu hút chúng ta đến với họ rõ rang là không cố gắng lắm, thậm chí còn ra vẻ không quan tâm đến. Học hỏi cách che giấu tình cảm của bạn và để người khác tìm ra việc gì đang xảy ra đối với họ.

Trong mọi phạm vi hoạt động của đời sống, bạn chớ bao giờ nên tạo ấn tượng rằng bạn đang kiếm chác thứ gì đó, điều đó sẽ làm tăng thêm sự kháng cự mà bạn sẽ không bao giờ kéo nó xuống thấp được nữa. Hãy học cách tiếp cận người khác từ phía bên cạnh. Hãy nín lặng sắc màu của bạn, hòa hợp chúng lại, ra vẻ vô hại và bạn sẽ có nhiều chỗ để thao diễn sau này. Điều này cũng đúng trong chính trị, nơi mà những tham vọng công khai thường đe dọa con người. Vladimir Ilyich Lenin thoáng nhìn qua thì trông giống như một người Nga bình thường hằng ngày; ông cũng ăn mặc như một người công nhân, nói giọng nông dân, không hề mang vẻ gì của một nhà lãnh tụ vĩ đại. Điều này làm cho quần chúng cảm thấy dễ chịu và nhận ra ông. Nhưng dưới vẻ bên ngoài hiền lành đó, hiển nhiên, là một con người cực kỳ thông minh, lúc nào cũng thao diễn. Lúc người ta nhận ra điều này thì quá trễ rồi.

Biểu tượng

Tơ nhện. Con nhện tìm một góc tưởng chừng vô hại để giăng tơ. Thời gian giăng tơ càng lâu thì cấu trúc của tơ nhện càng công phu, tuy thế rất ít kẻ chú ý đến việc này (những sợi tơ nhện hầu như vô hình). Con nhện không cần phải săn đuổi thức ăn, thậm chí không cần phải cử động. Nó yên lặng ngồi trong góc, đợi chờ những nạn nhân của nó tự tiến đến và tự giăng bẫy trong màn tơ.

Điểm yếu

Trong thời chiến, bạn cần khoảng trống để xếp cho quân mình thẳng hàng, chỗ để thao tập, khoảng trống càng nhiều, chiến lược của bạn càng phức tạp hơn. Nhưng đôi khi điều này là tốt hơn để áp đảo kẻ thù, khiến chúng không còn thời gian đâu để suy nghĩ mà phản ứng lại. Dù cho Casanova có chiến lược thích nghi với những người phụ nữ đang nói đến, thì ông vẫn thường cố gây ấn tượng ngay lập tức, gợi lên được ham muốn của cô ta ngay buổi gặp gỡ đầu tiên. Có thể ông sẽ thể hiện sự ga lăng, như anh hung cứu mỹ nhân thoát vòng hiểm nguy, hoặc cũng có thể ông ăn mặc sao đó để mà mục tiêu của ông để mắt tới ông trong đám đông. Trong mỗi một trường hợp trên, khi ông đã có được sự chú ý của người phụ nữ thì Casanova sẽ tiến tới với một tốc độ nhanh như chớp. Một nữ thần như Cleopatra thì ra sức tạo ra sự tác động trên cớ thể người đàn ông làm cho những nạn nhân của nữ hoàng không còn thời giờ hay khoảng trống nào để rút lui được. Cleopatra dung yếu tố gây ngạc nhiên. Bước tiếp xúc đầu tiên với một người có thể bao gồm sự ham muốn không bao giờ lập lại, kế đến là sự trơ tráo.

Nhưng những cách trên là những phương thức mê hoặc ngắn hạn mà thôi. Cả nữ thần Cleopatra và Casanova chỉ có được một chút sự thỏa mãn từ một vài nạn nhân của họ mà thôi. Casanova tự làm cho chính mình kiệt sức, còn Cleopatra thì lại quá ư tham lam, không bao giờ thấy thỏa mãn. Việc quyến rũ được xây dựng một cách cẩn thận và gián tiếp có thể làm giảm số người bạn chinh phục, nhưng bù lại bạn sẽ được nhiều hơn bằng chất lượng của người bị chinh phục.

Rất nhiều phụ nữ chuộng sự khó truy bắt, ghét sự qua hăm hở. Vì thế, hãy tích cực đùa chơi để có được. Hãy dừng lại sự nhàm chán đang gia tăng. Và bạn đừng để mình nói lời van xin ra. Hãy tự tin chiếm hữu. Bóng gió về tình dục. Ngụy trang là tình bạn. Tôi đã thấy những sinh vật cực kỳ bướng bỉnh. Đã bị lừa bởi bước đầu tiên của trò chơi này, một thay đổi từ người bạn đến người tình.

Trích Nghệ thuật yêu – OVID (Peter Green dịch).

Trên đường đi tôi không ngăn nàng lại, hoặc tôi có chào hỏi nàng nhưng chưa bao giờ đến gần nàng, luôn luôn giữ khoảng cách với nàng. Dường như những cuộc gặp mặt nhiều lần giữa chúng tôi rõ rang đã tạo cho nàng sự chú ý; có lẽ nàng đang cảm nhận được rằng trong chân trời của nàng đã hiện ra lờ mờ một hành tinh mới, đang trên con đường tiếp cận nàng một cách náo động theo cái cách nhẹ nhàng khiến phải tò mò. Tuy nhiên nàng lại không hề có linh cảm được quy luật nằm dưới sự dịch chuyển đó…trước khi tôi bắt đầu cuộc tấn công đầu tiên, tôi phải trở nên quen biết nàng và quen với trạng thái tinh thần của nàng. – Trích Nhật ký người quyến rũ – SOREN KIERKEGAARD – Howard V.Hong và Edna H.Hong dịch.

Anh ta vừa mới nói ra thì đàn bò thiến (Do Jove chăn dắt đã dẫn ra khỏi cánh đồng trên núi) đang trên đường tiến ra bờ biển. Đàn bò đang đi về phía bãi cát, ở đó người con gái của Đức vua, nàng Europa, đã từng nô đùa với những cô bé xứ Tyre, là những người bạn của nàng…Từ bỏ sự cao quý của hàng vương giả, người cha và người thống trị các vị thần, người mà tay sử dụng cây đinh ba phát ra lửa, người mà chỉ gật đầu một cái thôi đủ làm rung chuyển vũ trụ rồi, thế mà lại chấp nhận cải trang thành con bò thiến mà nhập lẫn vào các con bò khác, cùng chúng rống lên và thong dong bước đi trên màn cỏ mượt mà, một tầm nhìn khá tốt để quan sát. Lớp da của ngài trắng như là tuyết chưa bị dẫm đạp lên, tuyết chưa bị mưa gió miền Nam làm tan chảy. Cơ bắp nổi bật lên trên cổ, và những thớ thịt dày đặc lủng lẳng dọc theo hai mạn sườn. Đúng là cặp sừng của ngài nhỏ, nhưng cặp sừng quá đẹp đến nỗi bạn sẽ phải thề lên rằng chúng là một tác phẩm của một nghệ gia, cặp sừng được đánh bong và sáng chói hơn bất kỳ một trang sức nào. Không hề có một chút đe dọa nào trên ánh mắt của ngài; trông ngài hoàn toàn bình thản. Con gái Đức vua Agenor, nàng Europa, đầy ngưỡng mộ ngài vì quá đẹp trai và quá thân thiện. Tuy vậy, dù chàng có vẻ hòa nhã, thế nhưng nàng cũng rất e dè khi lần đầu chạm đến chàng; sau đó nàng bước đến gần hơn, và chìa bó hoa lên hai môi bóng của chàng. Nàng rất vui sướng, cho đến khi chàng có thể đạt được ý muốn mong đợi từ lâu đó là được hôn lên tay nàng. Chàng chắc chắn không thể chờ đợi lúc nghỉ ngơi, với một khó khăn rất lớn để kìm chế bản thân mình. Bây giờ, chàng nhí nhố giỡn hót và nô đùa trên thảm cỏ xanh tươi, giờ nằm xuống, cả lớp da trắng như tuyết nằm trên bãi cát vàng rực. Nàng công chúa dần dần mất

hẳn nỗi sợ hãi, và nàng xoa hai bàn tay vô tư lên ngực của chàng khi chàng đưa ra cho nàng vuốt ve, và nàng treo vòng hoa lên cặp sừng chàng; cho đến lúc nàng mạo muội trèo lên con bò, không biết gì nhiều về mình đang cưỡi lên lưng ai. Rồi sau đó, vị thần rút lui ra khỏi bờ biển từng quãng ngắn một, đầu tiên là trút bỏ lớp móng guốc cải trang của mình xuống lớp sóng biển, và rồi sau đó tiến dần ra xa về phía biển cho đến khi ngài mang được thứ mình mong muốn ra đến những làn sóng lớn giữa đại dương.

Người hóa thú-OVID, do Mary M.Innes dịch.

Một vài những hình ảnh phản chiếu này đưa chúng ta hiểu rằng, sự việc tùy thuộc vào người đàn ông thực hiện những bước đầu tiên, đối với người quyến rũ thì việc chinh phục không gì hơn chính là làm giảm khoảng cách và trong trường hợp này chính là sự khác biệt giữa hai giới, và chúng ta cũng hiểu rằng để hoàn thành việc đi quyến rũ thì cần thiết phải ủy mị hoặc ít nhất nhận dạng ra được anh ta với mục tiêu của việc mê hoặc… như Alain Roger viết: "Nếu như có một sự quyến rũ, người quyến rũ là người đầu tiên dẫn đến sự lạc lối, có nghĩa là anh ta từ bỏ luôn cả giới tính của mình… Hẳn nhiên, việc quyến rũ nhắm vào việc hoàn hảo giới tính, nhưng nó chỉ đến được tới đó trong việc tạo ra hình ảnh thay thế của Gomora. Người quyến rũ chẳng khác gì hơn một người đồng tính."

Khi thần Jupiter vội vã đi tới trước, chàng đứng khựng lại ngay khi nhìn thấy cô hầu phòng Arcadian. Ngọn lửa yêu đương nhen nhóm lên trong từng xương tủy của chàng. Cô gái này không phải là người dành thời gian để ngồi xe những sợi len mềm mại hay làm thay đổi nhiều kiểu tóc khác nhau. Nàng là một trong những chiến binh của công nương Diana, mặc một chiếc áo chẽn có đính kèm chiếc trâm cài đầu. Hai bím tóc của nàng sơ ý buộc lại bằng sợi dây ruy băng màu trắng, trên tay nàng cầm một cây lao, hay cây cung… Mặt trời đã lên cao hết cỡ, khi nàng đi vào khu rừng mà cây cối chưa bao giờ cảm nhận được mùi vị của rùi. Nàng run rẩy đôi bờ vai, tháo dây cung ra, và nàng nằm xuống trên nền đất. Cho nên khi chàng Jupiter trông thấy nàng mệt mỏi và không ai che chở, chàng lên tiếng: "Cô gái đẹp nhất của tôi ơi, nàng đang đi săn ở đâu thế? Trên những ngọn núi nào?" Cô gái nhấc mình lên khỏi thảm cỏ mà hét to lên rằng: "Chào mừng, nữ thần thánh, người vĩ đại hơn trong cái nhìn của ta hơn là bản thân thần Jove, ta không quan tâm việc ngài có nghe ta không!" Jove cười ngất khi nghe thấy những lời của nàng. Thần vui mừng vì bản thân mình được ưu ái hơn, thần hôn nàng: Và ngay khi nàng bắt đầu kể về những chiến tích đi săn của mình, thần ngăn nàng lại bằng cái ôm xiết (để lộ ra con người thật của thần bằng một hành động đáng xấu hổ). Còn lâu nàng mới chịu tuân theo, nàng kháng cự lại thần theo cách một người phụ nữ có thể làm…nhưng làm sao mà một cô gái có thể khuất phục được một người đàn ông, mà ai có thể đánh bại được thần Jupiter kia chớ? Thần có cách của thần, và thần quay trở về bầu trời cao xa. Người biến hình – OVID do Mary M.Innes dịch.

Tôi thà nghe tiếng con chó của tôi sủa vào một con quạ hơn là nghe một người thề rằng anh ta yêu tôi.

Tôi biết đến một người mà người yêu chàng hoàn toàn thân thiện và dễ dãi với chàng; nhưng nếu như chàng ít để lộ ra những hành động là chàng đang yêu thì người yêu chàng sẽ trở nên cách xa chàng như những chòm sao thất tinh với những ngôi sao ở quá cao trên trời. Đây là một loại thống trị tài tình đòi hỏi trong những trường hợp như thế; người có liên quan đang thưởng thức thú vui của người yêu họ và thưởng thức đến mức tận cùng. Nhưng nếu như người đó có quá nhiều sự vui thú như được gợi ý trong cảm xúc bên trong, anh ta sẽ đạt được không gì hơn ngoài một chút xúi đặc ân sầu thảm của người yêu, và chịu đựng vào cuộc tranh cãi về tất cả sự ngạo mạn và thất thường mà tình yêu có thể có. Chiếc nhẫn của người yêu quý – Ibn Hazm.

3. Phát những tín hiệu khó hiểu

Một khi người ta đã ý thức sự có mặt của bạn và trí tò mò của họ có lẽ đang bắt đầu bị kích thích, bạn phải khơi gợi sự quan tâm ở họ, tránh để họ tìm đến một người khác. Lúc đầu những điều lộ liễu và ấn tượng sẽ gây được chú ý nhưng thường thì sự chú ý này tồn tại không lâu; về lâu dài, sự khó hiểu sẽ hiệu nghiệm hơn nhiều. Đa số chúng ta thường quá lộ liễu – thay vì vậy, hãy tỏ ra khó hiểu một chút. Phát ra những tín hiệu khó hiểu – vừa cứng rắn vừa dịu dàng, vừa cao quý vừa trần tục, vừa ngây thơ vừa xảo quyệt. Một tính cách hỗn hợp cho thấy chiều sâu trong tâm hồn, một điều mà cho dù có khó hiểu vẫn có thể mê hoặc người khác. Một thoáng bí ẩn, khó nắm bắt khiến người ta cứ muốn biết thêm nữa, cuốn họ vào quỹ đạo của bạn. Hãy tạo ra sức mạnh đó bằng cách gợi ý điều trái ngược với tính cách của bạn.

Xấu và tốt

Vào năm 1806, khi nước Phổ và nước Pháp còn chiến tranh, chàng Auguste 24 tuổi đẹp trai là hoàng tử của nước Phổ và cháu trai của ông Federick vĩ đại đã bị vua Napoleon bắt giữ. Thay vì giam giữ hoàng tử, vua Napoleon đã để cho chàng đi lang thang khắp biên giới nước Pháp, cho mật thám canh chừng sát nút chàng. Vị hoàng tử rất nhiệt tình trong các thú vui của chàng, dành ra thời gian đi hết thị trấn này sang thị trấn khác, mê hoặc các cô gái trẻ. Vào năm 1807, chàng quyết định viếng thăm lâu đài Coppet ở Switzerland, ở đó có Stael, nữ văn sĩ Pháp.

Hoàng tử Auguste được chủ nhà chào đón nhiệt liệt với tất cả mọi nghi thức mà nàng có được. Sau khi đã giới thiệu chàng với các vị khách khác của nàng, tất cả bọn họ đều rút vào phòng khách. Tại đây họ nói về cuộc chiến của vua Napoleon ở Tây Ban Nha, về những kiểu thời trang hiện hành ở Paris… Đột nhiên cánh cửa mở ra và thêm một vị khách nữa bước vào, một người phụ nữ vì lý do nào đó đã ở lại trong phòng của mình trong suốt cuộc huyên náo do vị hoàng tử đến. Người đó là Bà Recamier 30 tuổi, người bạn thân nhất của Stael. Recamier tự giới thiệu mình với hoàng tử rồi sau đó nhanh chóng lui về phòng ngủ.

Auguste biết rằng Recamier đang ở trong lâu đài. Thật ra, hoàng tử đã nghe rất nhiều câu chuyện về người đàn bà tai tiếng này, một người trong những năm sau cuộc cách mạng Pháp được cho là người đàn bà đẹp nhất ở nước Pháp. Cánh đàn ông thất điên bát đảo vì nàng, đặc biệt là ở những buổi khiêu vũ khi nàng cởi bỏ lớp áo choàng của mình, để hở ra chiếc váy dạ hội màu trắng mờ ảo (điều này làm nàng trở nên nổi tiếng) và nhảy cuồng nhiệt. Hai họa sĩ Gerard và David đã vẽ lên sự bất tử trong khuôn mặt và thời trang của nàng và thậm chí cả bàn chân của nàng. Bức tranh này được người xem bình chọn là bức tranh đẹp nhất. Và Recamier đã làm xiêu lòng trái tim của Lucien Bonaparte – người anh trai của Đại đế Napoleon. Auguste thích những cô gái trẻ hơn Recamier và ông đã đến lâu đài để nghỉ ngơi. Tuy nhiên, lúc Recamier chủ động tìm đến đã khiến ông bất ngờ và hơi ngỡ ngàng trước vẻ đẹp của nàng. Đúng là Recamier rất đẹp, đặc biệt vẻ đẹp đó được thể hiện qua ánh mắt đằm thắm, si tình của nàng. Chính vẻ đẹp đó đã khiến Auguste điên đảo, lúc nào cũng chỉ nghỉ đến nàng.

Trong bữa ăn tối hôm đó, Auguste quan sát nàng. Recamier không nói nhiều, chỉ đăm đăm nhìn xuống, nhưng một hay hai lần nàng cũng ngước mắt nhìn lên, nhìn trực tiếp vào hoàng tử. Sau bữa ăn tối, khách lũ lượt kéo nhau vào phòng nghe nhạc và đàn hạc được đem vào. Hoàng tử ngạc nhiên khi thấy Recamier chơi đàn và hát một bản nhạc tình yêu. Đang chơi nhạc nàng đột nhiên thay đổi, liếc nhìn hoàng tử với ánh mắt tinh ranh. Giọng nói thiên thần, những cái liếc mắt và sức sống trên khuôn mặt của nàng khiến đầu óc chàng quay cuồng. Chàng rất bối rối. Khi sự việc trong đêm sau diễn tiến như ngày hôm trước thì vị hoàng tử quyết định kéo dài ngày ở lại trong lâu đài.

Trong những ngày tiếp theo, hoàng tử và Recamier cùng nhau đi dạo, chèo thuyền ra hồ và tham dự những buổi nhảy đầm, ở đó cuối cùng chàng cũng nắm được tay nàng. Cả hai nói chuyện đến khuya. Tuy nhiên, không có điều gì trở nên rõ ràng với chàng: Nàng sống tâm linh, quá quý tộc, rồi sau đó là sự va chạm nhẹ trên tay, một dấu hiệu gợi tình bất ngờ. Sau hai tuần lễ ở lại lâu đài, hoàng tử độc thân ở Châu Âu đã bỏ hết những thói quen truỵ lạc của mình ngỏ lời cầu hôn nhân Recamier. Auguste sẽ theo tín ngưỡng của nàng – đạo Thiên chúa và Recamier sẽ ly dị người chồng già khụ của mình. (Recamier đã kể cho hoàng tử nghe về cuộc hôn nhân chưa bao giờ hoàn hảo của nàng và nhà thờ sẽ hủy bỏ nó). Sau đó nàng sẽ sang sống với chàng ở nước Phổ. Recamier hứa sẽ làm những gì chàng muốn. Vị hoàng tử nhanh chóng về nước Phổ để kiếm tìm sự ủng hộ của gia đình và Recamier quay lại Paris để hủy bỏ cuộc hôn nhân. Trong thời gian đó Auguste đã gửi thư tới tấp cho nàng và ngày đêm mong ngóng nàng trở lại. Thời gian cứ lặng lẽ trôi. Nỗi khắc khoải chờ mong nàng đã khiến chàng phát điên lên mất. Nhưng cuối cùng nàng viết thư báo cho chàng biết là nàng đã thay đổi suy nghĩ.

Một vài tháng sau, Madame Recamier gửi cho Auguste một món quà. Đó là bức tranh nổi tiếng do họa sĩ Gerard vẽ nàng trong tư thế nằm dài trên chiếc ghế sô pha. Hoàng tử đã dành ra nhiều tiếng đồng hồ trước bức tranh đó, ra sức soi toạc mức bàn bí ẩn dưới ánh nhìn của nàng. Auguste đã gia nhập vào đội ngũ những người chinh phục của nàng – những người đàn ông như nhà văn Benjamin Constant, ông nói về bà: “Nàng là tình yêu sau cùng của tôi. Trong

quảng đời còn lại, tôi giống như gốc cây bị sét đánh.”

Giải thích: Recamier ngày càng chinh phục được những nhân vật tầm cỡ như: Hoàng tử Metternich, Công tước xứ Wellington, hai nhà văn Constant và Chateaubriand. Đối với tất cả những người đàn ông này thì Recamier là một nỗi ám ảnh. Nguồn quyến rũ trong bà tăng lên gấp bội lần. Đầu tiên, bà có một gương mặt thiên thần thu hút đàn ông đến với mình. Có lẽ do bà thừa hưởng các bản năng của bên nội, duyên dáng với vẻ vô tư. Nhưng rồi có một khả năng thứ hai hé ra, những cái nhìn gợi tình, điệu nhảy man dại, vẻ vui mừng bất ngờ, tất cả những điều ấy làm đàn ông mất cảnh giác. Rõ ràng có nhiều thứ ở Recamier hơn là họ tưởng, một điều phức tạp quá thu hút. Khi ở một mình, họ suy nghĩ cân nhắc về những điều mâu thuẫn, như thể một chất độc đang trên đường vào trong máu của họ. Recamier là một điều bí ẩn, một vấn đề cần phải được giải quyết. Recamier chắc chắn khuyến khích giữ lấy hình bóng này bằng cách để cho đàn ông ở một khoảng cách nào đó, do đó họ không bao giờ có thể tìm ra được. Recamier lại là nữ hoàng của những hiệu quả có tính toán trước, như khi bà xuất hiện đột ngột tại lâu đài Coppet, làm bà trở thành trung tâm điểm của sự chú ý dù chỉ là chốc lát.

Quá trình quyến rũ bao gồm làm cho hình ảnh của bạn tràn ngập trong đầu của người đó. Vẻ vô tư của bạn, vẻ đẹp hay vẻ gợi tình của bạn có thể thu hút sự chú ý của họ chứ không phải vật ám ảnh họ. Để làm tăng thêm sở thích của họ, bạn phải gợi ý đến một điều phức tạp mà không thể nắm bắt được trong vòng một hay hai tuần. Bạn là một điều bí mật khó nắm bắt, một sự mê hoặc không tài nào cưỡng lại nổi, hứa hẹn mang lại nhiều thú vị một khi có thể sở hữu được. Khi họ bắt đầu mê muội bạn thì họ đang ở trên đà lao xuống bờ vực không thể nào kìm hãm được.

Nhân tạo và tự nhiên

Vở hài kịch ngắn gây cú hích lớn của năm 1881 là vở Sự kiên nhẫn do Gilbert và Sullivan viết, một vở kịch châm biếm về thế giới tự do phóng túng của nhiều nhà thẩm mỹ và những người thích ăn mặc diêm dúa, một thế giới đã trở nên quá thời thượng ở London. Để kiếm chác được trong trào lưu đang hình thành này, những người khởi xướng ra vở hài kịch này đã quyết định mời một trong những nhà thẩm mỹ tai tiếng đến Hoa kỳ cho một tua thuyết trình, ông Oscar Wilde. Thời điểm đó Wilde chỉ mới 27 tuổi đã nổi tiếng là người của công chúng hơn là phần công việc nhỏ nhoi của ông. Những người đề xướng của Mỹ tự tin rằng quần chúng sẽ bị người đàn ông này thu hút, một người mà họ luôn tưởng tượng là tay cầm một bó hoa đi vòng quanh. Tuy nhiên họ cũng không mong đợi việc nào kéo dài; ông sẽ thuyết giảng, rồi thì sự việc mới mẻ này cũng sẽ lắng xuống và họ sẽ cho tàu đưa ông về. Tiền trả tốt Wilde chấp nhận. Lúc đến New York, một nhân viên hải quan hỏi ông có muốn thông báo điều gì không. Ông trả lời: "Tôi không có gì để tuyên bố ngoại trừ tài năng của tôi."

Lời mời dồn về tới tấp, người dân Mỹ tò mò muốn gặp mặt con người kỳ dị này. Các phụ nữ thì thấy Wilde say mê, nhưng các tờ báo thì ít tử tế hơn. Tạp chí New York Times gọi Wilde là 'người giả làm thẩm mỹ'. Wilde thuyết trình một tuần sau khi ông đến. Hội trường đông nghẹt; hơn một ngàn người đến, nhiều người trong số họ đến chỉ muốn xem ông trông như thế nào mà thôi. Họ đã không thất vọng. Wilde đã không mang theo bó hoa và ông cao hơn mọi người nghĩ, nhưng ông lại có một mái tóc dài xõa xuống và mặc một bộ com lê bằng nhung xanh lá cây và thắt cà vạt, quần ống túm đến đầu gối và đôi bít tất tơ. Nhiều khán giả chần chừ, họ ngước nhìn ông từ phía hàng ghế của mình. Việc kết hợp giữa kích cỡ bự với các đồ trang trí xinh xinh của ông trông khá chọi nhau. Một vài người cười cợt một cách công khai, số khác thì không giấu được sự khó chịu. Rồi người đàn ông bắt đầu nói.

Đề tài lần này nói về phong trào "sự phục hưng của nước Anh" và "nghệ thuật vị nghệ thuật" vào cuối thế kỷ 19 ở Anh. Giọng nói của Wilde tỏ ra thôi miên người nghe. Ông nói bằng giọng cầu kỳ, đo lường và nhân tạo và rất ít người có thể hiểu được điều ông đang nói, nhưng bài diễn văn của ông rất dí dỏm và bài cứ thế trôi chảy. Chắc chắn là ngoại hình của ông rất kỳ lạ, nhưng nhìn chung, không có người New York nào đã từng thấy và nghe một người có sức hấp dẫn đến thế và bài diễn văn là một thành công lớn lao. Thậm chí các báo đài cũng hâm nóng bài diễn văn này. Ở Boston vài tuần sau, khoảng 60 thanh niên Harvard đã lập ra một cuộc mục kích: Họ sẽ chọc vui nhà thơ ẻo lả này bằng cách mặc quần túm tới đầu gối, mang hoa và vỗ tay từ xa khi ông bước vào. Wilde không hề có chút bối rối nào. Khán giả cười nhiệt tình trước lời bình luận ứng đối ngay của ông và khi những cậu con trai đó hỏi vặn lại ông thì ông vẫn giữ được sự uy nghiêm của mình, không hề có chút dấu hiệu giận dữ nào. Một lần nữa, sự trái biệt giữa cá tính và ngoại hình của ông đã làm cho ông có vẻ khá khác thường. Nhiều người thật sự có ấn tượng sâu sắc và Wilde đang trở thành một vấn đề náo động.

Ông thực hiện tua diễn thuyết ngắn hạn ở một số nước. Ở San Francisco, nhà diễn thuyết về thẩm mỹ và nghệ thuật đã tỏ ra là người hòa đồng với mọi người, uống rượu và chơi bài xì, điều này khiến ông trở thành một cú hích trong mùa. Trên đường trở về West Coast, Wilde sẽ phải dừng lại ở nhiều nơi tại Colorado và ông bị cảnh báo là nếu như nhà văn xinh trai này dám xuất hiện ở thị trấn mỏ của Leadville thì ông sẽ bị treo lên cây cao nhất. Đây là lời mời mà Wilde không thể từ chối. Đến Leadville, ông phớt lờ những kẻ truy vấn mình và những cái nhìn khó chịu; ông ghé vào mỏ, uống rượu và chơi bài, rồi sau đó diễn thuyết về Botticelli và Cellini tại phòng khách. Cũng giống như tất cả mọi người, những người thợ mỏ rơi ngay vào bùa chú của ông liền. Người ta nghe một tay cao bồi nói: "Gã đó là một tay nghệ sĩ, thế nhưng gã lại có tửu lượng uống rượu hơn chúng ta và rồi sau đó gã vác một lúc hai người về nhà."

Giải thích: Trong bữa ăn tối, Oscar Wilde ứng khẩu ngay lập tức, ông nói về những thanh sắt tự nhiên ao ước được đến thăm một thanh nam châm gần bên. Khi những thanh sắt nói với nhau về việc này, tự bản thân chúng đang nhích gần đến thỏi nam châm mà không thể nhận ra như thế nào và tại sao. Cuối cùng những thanh nam châm bị quét sạch thành một đống về bên thanh nam châm. "Rồi thỏi nam châm mỉm cười bởi vì những thanh sắt rốt cuộc rồi cũng phải trả giá cho sự thăm viếng tùy tiện của chúng." Đây chính là tác dụng mà tự bản thân của Wilde tác động lên mọi người xung quanh ông.

Sức hấp dẫn của Wilde chỉ là một cá tính phụ của ông mà thôi, nó đã được ông hơi tính toán. Wilde là một kẻ đam mê sự nghịch lý, ông đã lợi dụng có ý thức sự lập dị và mơ hồ của chính mình, sự trái ngược giữa vẻ ngoài cầu kỳ và tính dí dỏm sâu sắc của ông, việc trình diễn không cần bỏ ra nỗ lực. Wilde đã xây dựng hình ảnh của mình một cách ấm áp tự nhiên mà không gò bó, trái hẳn với bản chất của ông. Mọi người bị hố, bối rối, tò mò để rồi cuối cùng bị hút vào người đàn ông mà họ dường như không thể nào khám phá ra được.

Sự nghịch lý tạo nên quyến rũ bởi vì nó phảng phất nhiều ý nghĩa. Chúng ta bị những điều hợp lý trong cuộc sống của mình (nơi mà mọi thứ đều có ý nghĩa riêng của nó) bí mật đè nén; ngược lại, sự quyến rũ đẩy mạnh điều mơ hồ, những dấu hiệu pha trộn, bất cứ thứ gì mà tránh né sự diễn giải. Hầu hết mọi người hiển nhiên là đau khổ. Nếu như tính cách của họ phô trương quá, thì chúng ta có lẽ chỉ bị thu hút trong chốc lát mà thôi, rồi sự thu hút đó cũng lụi đi; không hề có một chiều sâu, không có chuyển động trái ngược nào để hút chúng ta vào. Chìa khóa để vừa thu hút và giữ được sự chú ý là phát ra sự bí ẩn. Và không một ai tự nhiên sinh ra là có vẻ bí mật, ít ra là không có trong một thời gian dài; điều bí ẩn là thứ mà bạn phải cất công làm ra, là một phần thủ đoạn trong con người bạn, là thứ mà bạn cần phải sử dụng ngay lúc đầu trong quá trình quyến rũ. Hãy để cho một phần cá tính của bạn được thể hiện ra để mọi người chú ý đến. (Như trong ví dụ về Oscar Wilde, cá tính kiểu cách đó được truyền đạt qua quần áo và dáng người). Tuy nhiên cũng nên phát ra những tín hiệu pha trộn, một dấu hiệu nào đó mà khiến bạn không giống bạn, một sự nghịch biến. Đừng nên lo lắng nếu như việc hạ thấp này là một điều tiêu cực, như nguy hiểm, tàn nhẫn; dẫu sao người ta cũng bị lôi kéo vào điều khó hiểu này.

Bí quyết quyến rũ

Không có gì có thể tiến thẳng đến sự quyến rũ trừ phi bạn có thể thu hút và níu giữ được sự chú ý của nạn nhân. Sự hiện diện về mặt thể xác của bạn trở thành một sự hiện diện tinh thần đều đặn đến ám ảnh. Thật sự ra để tạo nên sự dao động ban đầu đó thì khá dễ dàng như một lối ăn mặc lôi cuốn, một cái liếc mắt đầy ngụ ý, hay một điểm gì đó nổi bật ở bạn. Nhưng chuyện gì sẽ xảy ra sau đó đây? Đầu óc của chúng ta bị những hình ảnh dồn dập tới tấp, những hình ảnh không chỉ từ phương tiện truyền thông mà còn là những hình ảnh xuất phát từ những xáo trộn trong cuộc sống hằng ngày. Mà rất nhiều hình ảnh này rất ấn tượng. Bạn trở nên là một thứ kêu hét đòi sự chú ý, sự hấp dẫn ở bạn sẽ mất đi nếu bạn không nháng lên một thứ bùa chú bền bỉ để mê hoặc người ta nghĩ về bạn khi bạn vắng mặt. Điều đó có nghĩa là bạn đang hòa hợp trong sự tưởng tượng của họ, làm cho họ nghĩ rằng ở bạn có nhiều thứ hơn là điều họ đang trông thấy. Một khi họ bắt đầu tô chuốt hình ảnh bạn với lòng đam mê thì có nghĩa là họ đã bị mắc câu rồi.

Tuy nhiên, bạn bắt buộc phải thực hiện điều này ngay từ đầu trước khi các mục tiêu của bạn biết quá nhiều và ấn tượng của họ về bạn đã được ấn định. Việc này nên thực hiện ngay lúc họ để mắt tới bạn. Bạn sẽ tạo ra được một chút ngạc nhiên, một chút căng thẳng bằng cách gửi đi những tín hiệu lẫn lộn trong cuộc gặp đầu tiên: Bạn có thể ra vẻ là một người vô tư, ngỗ nghịch, tri thức, dí dỏm; bạn cũng có thể ném cho họ cái nhìn của một con người khác nữa, một con người ma lanh hơn, mắc cỡ, thoải mái, buồn bã. Hãy giữ cho mọi thứ thiên tư. Nếu như cá tính thứ hai trong bạn quá mạnh, bạn sẽ có vẻ như tâm thần phân liệt. Nhưng hãy làm cho họ phân vân tại sao bạn lại có vẻ mắc cỡ và buồn bã bên dưới vẻ lém lỉnh đầy tri thức mà ngông ngênh của bạn, rồi bạn sẽ tạo được sự chú ý ở họ. Làm cho họ một sự mơ hồ để họ thấy cái mà họ muốn thấy, truy bắt sự tưởng tượng của họ bằng cái liếc mắt đầy khiêu dâm vào trong linh hồn đen tối của bạn.

Triết gia người Hy Lạp, Socrates, là một trong những bậc thầy quyến rũ trong lịch sử. Những thanh niên trai trẻ đi theo ông không chỉ bị những quan điểm của ông làm cho mê mẩn mà họ còn yêu luôn ông. Điển hình là sinh viên Alcibiades, một tay ăn chơi khét tiếng, người đã trở thành một nhân vật chính trị đầy quyền lực vào cuối thế kỷ V trước công nguyên. Trong một hội nghị chuyên đề ở Plato, Alcibiades đã miêu tả những năng lực quyến rũ của Socrates bằng việc so sánh ông với những hình ảnh nhỏ của thần Silenus. Trong thần thoại Hy lạp, thần Silenus khá xấu, nhưng cũng là một nhà tiên tri thông thái. Vì thế những bức tượng của thần Silenus rỗng không và khi bạn tách những bức tượng đó ra, bạn sẽ thấy một số hình ảnh của những vị thần trong đó (sự thật bên trong và vẻ đẹp bên dưới cái bề ngoài không mấy hấp dẫn). Và Alcibiades thấy Socrates cũng tương tự như thế, Socrates quá xấu xí đến nỗi mọi người phải bật dội người ra, nhưng gương mặt lại tỏa ra vẻ đẹp bên trong và sự mãn nguyện. Chính hiệu quả đó làm bối rối và thu hút mọi người. Thêm một bậc thầy quyến rũ thời cổ đại nữa là Cleopatra, cũng phát ra những dấu hiệu gây lẫn lộn: Theo ý kiến chung là bà có những lôi cuốn về mặt thể chất như chất giọng, gương mặt, thân hình và cá tính; Cleopatra còn có một trí óc cực kỳ minh mẫn mà rất nhiều nhà văn thời đó viết về bà với vẻ nam tính về mặt tinh thần. Những cá tính trái ngược này cho nữ hoàng Cleopatra vẻ phức tạp mà chính sự phức tạp đó mang lại cho bà quyền lực.

Để nắm bắt và níu giữ được sự chú ý, bạn cần thể hiện những nét thuộc tính quy về bạn mà đi ngược lại với vẻ ngoài, tạo ra được chiều sâu và sự huyền bí. Nếu bạn may mắn sở hữu được một gương mặt xinh đẹp và vẻ vô tư thì bạn hãy bộc lộ ra những ẩn ý về điều gì đó đen tối, thậm chí hơi tàn nhẫn trong tính cách của bạn. Bạn không thể quảng cáo những ẩn ý đó bằng lời nói được mà phải bằng chính cách cư xử của bạn. Nam diễn viên Errol Flynn có một gương mặt nam nhi hơi thiên thần và đượm một chút buồn buồn. Tuy nhiên, bên dưới vẻ ngoài này, phụ nữ có thể cảm nhận được một sự tàn nhẫn tiềm ẩn, một tính cách xấu xa, một kiểu nguy hiểm dễ bị khích động. Việc chơi trò sử dụng những tính cách trái ngược là để lôi cuốn sở thích ám ảnh. Một ví dụ đại loại như trên trong giới nữ đó là nữ diễn viên Marilyn Monroe. Cô có một gương mặt và giọng nói của một thiếu nữ, nhưng ở cô cũng tỏa ra một điều gì đó nữ tính và quậy phá. Madame Recamier thể hiện được tất cả những điều này bằng ánh mắt của bà, cái nhìn chăm chú của một thiên sứ, rồi bất chợt một điều gì đó với vẻ nữ tính và gợi tình xen lẫn

vào.

Việc thể hiện những vai trò thuộc về giới tính là một loại nghịch lý gây tò mò, nó có lịch sử dài trong nghệ thuật quyến rũ. Những anh chàng Don Juan bậc thầy đã làm được sự xinh xắn và yểu điệu thục nữ và những cô gái điếm đầy hấp dẫn nhất có được tính cách nam nhi. Dù vậy, chiến lược chỉ có công lực khi mà một tính cách thấp kém hơn được gợi ý đến. Nếu như sự lẫn lộn giữa hai cá tính quá hiển nhiên và gây nổi trội thì nó sẽ có vẻ hơi kỳ dị và thậm chí đe dọa nữa. Cô gái điếm Người Pháp ở thế kỷ 17, Ninon de l'enclos có vẻ ngoài yểu điệu thướt tha, nhưng mọi người gặp cô đều bật dội lại ngay với cái vẻ xông xáo và tự do trong bà, nhưng đó chỉ là một nét tính cách thôi. Tiểu thuyết gia người Ý cuối thế kỷ 19, Gabriele d'Annunzio rất là nam tính trong những cách tiếp cận của ông, nhưng trong ông lại có một sự dịu dàng, một sự cân nhắc, trộn lẫn và một sở thích ăn mặc nữ tính, những sự kết hợp đó có thể được tung hứng lại theo mọi cách: Oscar Wilde có vẻ ngoài và cách cư xử hơi nữ tính, nhưng có một sự gợi ý nho nhỏ là thật ra ông khá là nam tính đã lôi hút cả đàn ông lẫn phụ nữ đến với mình.

Sự khác nhau mạnh mẽ về chủ đề này chính là sự pha trộn lẫn lộn giữa sức hút về cơ thể và sự lạnh nhạt về tình cảm. Những người đàn ông thích ăn diện như Beau Brummel và Andy Warhol kết hợp những vẻ ngoài cơ thể nổi bật với cách cư xử lạnh lùng, một khoảng cách giữa mọi người và mọi thứ. Cả hai người đều rất lôi cuốn và rất khó sở hữu được mà mọi người dành cả cuộc đời để đuổi theo những người đàn ông như thế. Năng lực của người mà ta rõ ràng không thể có được này là một sự quyến rũ đầy ma lực. Chúng ta muốn được là người đi chinh phục họ. Họ cũng gói mình trong sự lấp lửng và huyền bí, hoặc nói chuyện rất ít hoặc chỉ nói về những vấn đề mặt nổi mà thôi, nhẹ nhàng khơi gợi lên chiều sâu cá tính mà bạn chẳng bao giờ có thể vươn tới. Khi Marlene Dietrich bước vào phòng, hay đến dự một buổi dạ tiệc thì tất cả mọi cặp mắt đều đổ dồn về bà. Và bà có một vẻ dửng dưng lãnh đạm. Cả đàn ông lẫn đàn bà đều bị Marlene ám ảnh, họ nghĩ đến cô rất lâu sau những ký ức khác của buổi tối đã dần phai. Hãy nhớ rằng ấn tượng ban đầu đó (sự lôi cuốn) là rất quan trọng. Bạn thể hiện quá nhiều ham muốn được gây sự chú ý thì bạn đã ra dấu hiệu không an toàn và thông thường sẽ khiến mọi người bỏ đi hết. Mặt khác, tỏ vẻ lạnh lùng và vô tư thì không ai thèm đến gần bạn nữa. Cái mẹo ở đây là phải kết hợp cả hai thái độ trên cùng một lúc. Đây là điều thiết yếu của việc chinh phục.

Có lẽ bạn có một sự nổi tiếng về một phẩm chất đặc biệt mà khi mọi người thấy bạn thì ngay tức khắc trong đầu họ nghĩ đến phẩm chất đó. Bạn nên níu lấy sự chú ý của mọi người bằng cách tỏ ra đằng sau sự nổi tiếng này còn có một vài phẩm chất khác nữa đang ẩn mình. Không người nào sở hữu một sự nổi tiếng đầy tội lỗi và đen tối hơn Lord Byron. Điều khiến phụ nữ mê mệt Byron đó là đằng sau vẻ bề ngoài khinh khỉnh và lạnh lùng của ông, họ có thể cảm nhận được rằng Byron thật ra rất lãng mạn, thậm chí là người sống về tinh thần. Byron phô trương ra bằng vẻ sầu muộn và thình thoảng có hành vi nghĩa hiệp. Nhiều phụ nữ bị ngẩn ngơ và lẫn lộn, họ nghĩ là họ có thể là người hướng Byron tới điều tốt đẹp, biến Byron thành người tình trung thành. Khi một phụ nữ ấp ủ một ý nghĩ như thế này thì người đó đã hoàn toàn trúng phải bùa mê của Byron rồi. Chẳng có gì khó khăn để tạo ra hiệu quả quyến rũ như thế. Bạn nên được mọi người biết đến là một người nổi tiếng là hợp lý, như là gợi ý đến điều gì đó gây phi lý. Johannes, người tường thuật lại Nhật ký của kẻ quyến rũ của Kierkegarrd, lúc đầu cư xử với cô bé Cordelion bằng vẻ nhã nhặn lịch thiệp kiểu bàn thảo công việc, vì danh tiếng này của ông sẽ đưa cô gái đến với những gì mong đợi. Tuy nhiên, Cordelia ngay từ đầu đã nghe lỏm được ông nhận xét về ông còn có những tính cách thi sĩ và hoang dại. Và nàng Cordelia đã bị khích động và tò mò.

Những nguyên tắc này có nhiều ứng dụng vượt xa hơn cả việc quyến rũ tình dục. Để giữ được sự chú ý của đông đảo quần chúng, để quyến rũ họ nghĩ về bạn thì bạn cần phải làm lẫn lộn mọi dấu hiệu về bạn. Bạn trưng bày ra quá nhiều về một phẩm chất của mình (cho dù phẩm chất đó là cao quý như kiến thức và năng lực). Mọi người sẽ cảm thấy rằng bạn thiếu tính nhân văn. Tất cả chúng ta đều phức tạp và mơ hồ, đầy rẫy những thôi thúc mâu thuẫn, nếu bạn chỉ thể hiện ra một mặt cho dù đó là mặt tốt của bạn thì bạn sẽ gây áp lực thần kinh lên họ. Họ sẽ nghi ngờ bạn là hạng người đạo đức giả. Mahatta Gandhi, một hình ảnh thánh thiện, đã công khai thú nhận đã có những cảm xúc giận dữ và mưu việc phục thù. John F.Kennedy, hình ảnh đầy quyến

rũ của nước Mỹ của mọi thời đại là một nghịch lý sống động: Kennedy là một quý tộc vùng Biển Đông với một tình yêu của một người bình thường, của một nam nhi, một anh hùng thời chiến, mà bạn lại có thể cảm nhận được sự nhu nhược yếu đuối và một nhà tri thức yêu mến văn hóa thịnh hành. Người ta bị hút đến với Kennedy giống như câu chuyện ngụ ngôn của Wilde về những thanh sắt. Bề mặt sáng chói có lẽ là một nét duyên tô điểm thêm, tuy nhiên điều thu hút ánh mắt của bạn vào một bức tranh chính là chiều sâu nhận thức, một sự mơ hồ không thể diễn tả được và một sự phức tạp mang tính siêu thực.

Biểu tượng

Bức màn Nhà hát. Trên sân khấu, những nếp gấp màu đỏ sậm nặng nề của bức màn thu hút ánh mắt của bạn với bề mặt như thôi miên của những nếp gấp đó. Tuy nhiên điều mà thực sự cuốn hút bạn chính là điều bạn nghĩ cái gì xảy ra sau bức màn: Một cái nhìn trộm, một sự ám thị bí mật, một điều gì đó sẽ xảy đến. Bạn cảm thấy sự hồi hộp của một khán giả sẽ xem màn trình diễn.

Điểm yếu

Tính phức tạp mà bạn ra tín hiệu cho người khác biết sẽ chỉ ảnh hưởng đến họ một cách chính xác nếu họ có khả năng để thưởng thức sự huyền bí. Một vài người thì thích mọi thứ đơn giản và thiếu kiên nhẫn để đeo đuổi một người mà không có những điều đó. Họ thích được phản chiếu chói chang và bị áp đảo. Cô gái điếm bậc thầy Belle Epoque, hay còn được biết đến là La Belle Otero, ứng dụng một thứ ma thuật phức tạp lên những họa sỹ và những nhân vật trong chính trị đã đổ vì cô, tuy nhiên trong việc ứng xử với một người đàn ông thích nhục dục và đơn giản thì Belle sẽ khiến họ ngạc nhiên với vẻ đẹp lộng lẫy. Khi lần đầu gặp một người đàn bà, Casanova có thể ăn mặc với vẻ lôi cuốn nhất, nào là nữ trang cùng với những màu sắc sáng chói để làm lé mắt người đàn bà đó. Casanova sẽ dùng đến phản ứng của mục tiêu để ước chừng cô gái sẽ đòi hỏi bị chinh phục theo kiểu phức tạp hơn hay không. Một vài nạn nhân của ông, đặc biệt là những cô gái trẻ, không cần gì hơn ngoài vẻ lộng lẫy và ngoại hình đẹp mê hồn (đây thực sự là điều mà họ muốn) và việc quyến rũ sẽ dừng lại ở mức độ đó.

Mọi chuyện phụ thuộc vào mục tiêu của bạn: Đừng có mất công tạo ra sự sâu lắng cho những người vô cảm với điều đó, hay những người cứ chần chừ hay bị sự sâu lắng làm xáo trộn. Bạn có thể nhận ra được những loại người như thế bởi những sự thích thú những cái đơn giản hơn trong cuộc sống, bởi sự thiếu kiên nhẫn cho một câu chuyện mang nhiều sắc thái hơn. Với họ, hãy để cho mọi thứ đơn giản.

Reichart đã thấy Juliette tại một buổi vũ hội nữa, nàng rụt rè từ chối rằng nàng không biết khiêu vũ, và rồi một lát sau, Juliette tháo bỏ chiếc áo đầm dạ hội nằng nề, để lộ ra một lớp váy mỏng bên dưới. Tứ phía, tiếng xì xào, nhỏ to về sự làm dáng và màu mè của nàng. Từ trước giờ, Juliette mặc chiếc váy sa tanh màu trắng, xẻ rất thấp ở phía sau lưng làm lộ ra đôi bờ vai duyên dáng. Cánh đàn ông khẩn nài nàng khiêu vũ với họ… tiếng nhạc êm dịu, nàng Juliette lướt nhẹ vào phòng trong chiếc áo choàng Hy lạp trong suốt. Trên đầu mình nàng quấn một chiếc khăn mỏng. Nàng e lệ cúi chào khán giả, và rồi nhẹ nhàng xoay người, ngón tay nàng lắc nhẹ chiếc khăn choàng cổ trong suốt để cho chiếc khăn lần lượt phồng lên thành một hình giống như bức màn, một đám mây. Tất cả những hình ảnh này cùng với sự pha trộn lạ lùng giữa sự chính xác và thờ ơ. Nàng sử dụng cặp mắt của mình theo kiểu lôi cuốn tế nhị – "nàng nhảy bằng mắt". Nhiều phụ nữ ngĩ rằng tất cả những sự uốn éo như rắn của cơ thể, tất cả những nhịp điệu nghiêng đầu cúi chào hờ hững của nàng đều đem lại cảm xúc. Đàn ông thì bị thu hút vào cõi đê mê siêu phàm. Juliette nguy hiểm hơn nhiều khi nàng trông giống như một thiên sứ. Âm nhạc trở nên lắng dịu dần. Bất ngờ, bằng một hành động hết sức khéo léo, nàng thả lỏng mái tóc màu nâu hạt dẻ rớt bồng bềnh quanh nàng. Một vài người nín thở, nàng biến mất vào trong khuê phòng được thắp sáng lờ mờ. Và đám đông đi theo sau nàng, ngắm nhìn nàng nằm tựa người trên chiếc ghế đi văng trong chiếc váy dài màu nước trà, trông nàng xanh xao rất thời trang (giống như Gerard's Psycher, trong khi những cô hầu gái làm mát long mày của nàng bằng nước lạnh).

Ý kiến rằng hai yếu tố khác biệt được kết hợp trong nụ cười nàng Mona Lisa là ý kiến đã làm cho một vài nhà phê bình ấn tượng. Họ cũng tìm thấy sự tương ứng trong nét đẹp của nàng Florentine, một nét đẹp đại diện hoàn hảo nhất của những sự trái ngược mà nắm quyền thống trị trong đời sống tình dục của phụ nữ; sự trái ngược giữa tính bảo thủ và tính chinh phục, và giữa sự dịu dàng ân cần nhất với một cảm xúc được đòi hỏi một cách lỗ mãng, gặm nhấm những người đàn ông như thể họ là những người xa lạ. Leonardo Da Vinci và ký ức thời thơ ấu của ông" – SIGMUND FREUD – ALAN TYSON biên dịch.

Hai bàn tay của Oscar Wilde mập mạp và nhẽo nhèo; cái bắt tay của ông không chắc nịch và tại lần ra mắt đầu tiên, một người có thể bị dội lại vì sự ẻo lả này. Tuy nhiên, sự chống đối này nhanh chóng được khuất phục khi Wilde bắt đầu nói tự vì sự thân ái thiệt tình và niềm mơ ước để làm hài lòng mọi người đã khiến cho người ta quên đi cái không mấy dễ chịu trong diện mạo và sự tiếp xúc của ông, đem lại sức mê hoặc trong cách cư xử của ông và sự có duyên trong bài diễn văn. Cái nhìn đầu tiên về ông ảnh hưởng đến mọi người theo nhiều cách. Một vài thì không thể nhịn cười được, số khác thì cảm thấy không mấy thân thiện, một số ít người thì thấy sợ hãi, nhiều người thì nhận thức được sự bồn chồn, nhưng ngoại trừ một nhóm thiểu số không bao giờ có thể thu hồi lại cảm giác không thích lúc đầu này và cho nên họ tránh xa ông;

cả hai giới đều thấy ông hấp dẫn không cưỡng lại được. Và đối với những thanh niên trai tráng cùng thời Wilde, như W.B.Yeats nói rằng Wilde trông giống như một người chiến thắng và táo bạo đến từ một thời đại khác – Oscar Wilde: Cuộc đời và tính dí dỏm của ông.

Ngày xửa ngày xưa có một thỏi nam châm, sống kế bên cạnh nó là những thanh sắt. Một ngày kia, tự dưng có hai hay ba thanh sắt muốn đi thăm thỏi nam châm, và chúng nói với nhau rằng chúng rất vui khi được làm chuyện này. Những thanh sắt còn lại gần đó đã nghe lỏm được cuộc nói chuyện giữa bọn chúng, và những thanh sắt đó cũng bị nhiễm luôn cái ý muốn đó. Chúng gia nhập vào hội, cho đến cuối cùng tất cả những thanh sắt bắt đầu bàn vào vấn đề và ý muốn mơ hồ của chúng ngày càng theo đà tăng dần lên. Một trong số những thanh sắt nói: "Sao không đi luôn ngày hôm nay?", nhưng những thanh còn lại cùng nhất trí tốt nhất đợi đến ngày mai. Trong khi đó, chúng không hề chú ý rằng bọn chúng đang vô tình dần nhích đến gần thỏi nam châm đang nằm bất động, rõ ràng thỏi nam châm không hề lưu tâm đến chúng. Và chúng cứ thế bàn luận, lúc nào cũng hút đến gần người hàng xóm của chúng. Chúng càng nói nhiều, chúng càng cảm nhận được ý muốn thôi thúc tăng lên mạnh mẽ cho đến khi nhiều thanh sắt tuyên bố rằng chúng sẽ đi ngày hôm đó cho dù đám còn lại có muốn gì đi nữa. Một vài thanh sắt nói là nhiệm vụ của bọn chúng là phải đến thăm thỏi nam châm, và chúng lẽ ra phải đi từ lâu lắm rồi. Và trong khi chúng nói chuyện, chúng di chuyển đến gần hơn nữa (mà không hề nhận ra chúng đang đi). Rồi cuối cùng, phần thắng đã nghiêng về phía những thanh sắt không kiên nhẫn và với một lực không cưỡng lại được, toàn thể những thanh sắt hét lớn lên: "Thiệt vô ích khi cứ phải chờ đợi. Chúng ta sẽ đi ngay hôm nay. Chúng ta sẽ đi ngay lập tức. Và rồi đám đông nhất trí, chúng lướt nhanh tới và chẳng mấy chốc chúng bị dính chặt vào hai đầu thỏi nam châm. Thỏi nam châm mỉm cười tự vì những thanh sắt rõ ràng đã không nghi ngờ chúng đang trả giá cho ý định của chính chúng. – Oscar Wilde, được Richard le Gallienne trích dẫn trong phần Cuộc đời và tính dí dỏm của Oscar Wilde.

Bấy giờ cuộc cởi ngựa đấu kiếm đã kết thúc và những chàng hiệp sĩ đang giải tán nhau, mỗi người đi theo hướng đến nơi mà ý nghĩ của họ muốn đến. Chàng Rivalin tình cờ hướng đến nơi nàng Blancheflor đang ngồi. Thấy nàng đang ngồi, Rivalin phóng nước đại đến và nhìn nàng bằng ánh mắt chào mừng hớn hở. "Chúa cứu độ nàng, hỡi cô gái đáng yêu ơi!". Nàng Blancheflor e lệ nói: "Cám ơn chàng. Đấng Tối Cao, người làm cho nhiều trái tim reo mừng, hãy làm cho trái tim và trí óc chàng vui sướng. Và lời cảm ơn chân thành của ta gửi đến chàng. Tuy vậy ta vẫn không quên cái đề tài tranh cãi với chàng." Rivallin nhã nhặn đáp lại: "Chà, quả là một phụ nữ quá ư ngọt ngào, ta phải làm gì đây?" "Chàng đã làm phiền ta qua người bạn tốt nhất mà ta từng có được." Rivalin thầm nghĩ: "Trời đất quỷ thần ơi, chuyện này là sao? Mình đã làm gì khiến nàng không vừa ý? Nàng nói ta đã làm gì nàng". Và Rivalin nghĩ chắc chàng đã làm bị thương một người bà con của nàng trong những buổi cưỡi ngựa đấu kiếm mà không hề hay biết và đó là lý do vì sao nàng tức giận với chàng. Nhưng không phải thế, người bạn mà nàng ám chỉ ở đây chính là trái tim nàng mà chàng đã khiến nàng tổn thương: Đó là người bạn nàng muốn nói đến. Nhưng Rivalin không hiểu điều đó. Chàng đáp lại với tất cả sự duyên dáng vốn có của mình: "Cô gái đáng yêu ơi, ta không muốn nàng giận dữ với ta hay nàng lộ ra ta thiếu thành ý. Thành ra nếu điều nàng nói với ta là sự thật, thì nàng hãy kết án bản thân của ta đi. Ta sẽ phục tùng mọi điều nàng ra lệnh." Cô gái nói ngọt ngào: "Ta không ghét chàng vì chuyện đã xảy ra. Ta cũng không yêu chàng vì chuyện này. Nhưng ta sẽ xem coi chàng có sửa đổi lỗi lầm mà chàng đã gây ra cho ta hay không và ta sẽ thử chàng lần tới." Rivalin cúi đầu chào như thể muốn ra đi. Và cô gái trẻ xinh bí mật thở dài với chàng, rồi nói bằng cảm xúc nhẹ nhàng. "Này người bạn thân yêu, Chúa chúc phúc cho chàng! Từ bây giờ suy nghĩ của người này sẽ là lên suy nghĩ của người kia." Rivalin quay đi, suy nghĩ nhiều điều. Chàng cân nhắc từ nhiều phía lý do vì sao nàng Blancheflor lại phật ý chàng và rốt cuộc ẩn chứa đằng sau nó là việc gì. Chàng xem xét lời chào của nàng, lòi nói của nàng. Rivalin cứ từng phút một lại suy nghĩ về việc nàng thở dài, tất cả hành vi của nàng…nhưng do chàng không chắc chắn được động cơ của nàng (nàng hành động từ tình yêu hay từ sự thù hằn), chàng chao đảo trong sự hỗn tạp. Chàng chập chờn trong những suy nghĩ lúc thế này lúc thế kia. Có một lúc, chàng đi lệch qua hướng này, rồi đột nhiên qua hướng khác, cho đến khi chàng tự đặt bẫy mình trong chính ước muốn của mình rằng chàng đã bất lực để rút khỏi… Những vướng mắc đã đặt chàng vào thế khó xử, tự vì chàng không biết là nàng chúc chàng khỏe mạnh hay ốm đau, chàng không thể làm rõ chàng yêu hay

là ghét chàng. Không có niềm hy vọng hay nỗi tuyệt vọng nào ngăn cản chàng bước lên hay lùi xuống – niềm hy vọng và nỗi tuyệt vọng dẫn chàng tới một bất đồng chẳng thể dứt điểm được. Hy vọng nói lên về tình yêu, còn tuyệt vọng thì lại bảo là sự căm ghét. Vì mối bất hòa này mà chàng mất niềm tin là không biết nên yêu hay là ghét đây. Cho nên những cảm giác của chàng trôi dạt đến một bến bờ không định – niềm hy vọng vực chàng đứng dậy, còn nỗi tuyệt vọng thì đẩy chàng đi xa. Chàng không tìm thầy sự kiên định nào trong cả hai thứ cảm giác này. Khi nỗi tuyệt vọng xâm chiếm và nói với chàng rằng nàng Blancheflor của chà ng là kẻ thù thì chàng nản lòng và tìm lối thoát, nhưng ngay khi niềm hy vọng vụt đến thì mang lại tình yêu cho chàng. Bề mặt ngoài của mối bất đồng, chàng không biết quay đầu chỗ nào: Không một nơi nào chàng có thể đi về. Chàng càng ra sức trốn chạy thì tình yêu lại ép chàng quay đầu về. Chàng càng cố gắng chạy trốn thì tình yêu sẽ chắc chắn kéo chàng quay về.

4. Tỏ ra là thứ mọi người muốn chiếm hữu – tạo thế tam giác

Ít ai bị lôi cuốn bởi người bị tránh né hay bỏ mặc; người ta đến với những người lôi cuốn được họ. Ta thường muốn những gì người khác muốn. Để kéo được nạn nhân lại gần và làm họ khao khát muốn sở hữu được bạn, phải tạo được một thoáng mong muốn – rằng bạn muốn được nhiều người yêu thích và theo đuổi. Họ sẽ đuổi theo cái hư ảo thành người được yêu thích hơn, là người chiếm được bạn trong số đông những người theo đuổi. Tạo ảo giác được yêu thích bằng cách tập trung quanh bạn nhiều người khác giới – bạn bè, người tình cũ, những người đang theo đuổi hiện tại. Hãy tạo thế tam giác để kích thích họ chống đối nhau và nâng giá trị của bạn lên. Hãy tạo dựng danh tiếng cho mình: Nếu có nhiều người phủ phục dưới chân bạn, ắt hẳn phải có lí do.

Tạo ra chuyện tình tay ba

Một buổi tối năm 1882, Paul Ree, một triết gia người Phổ 32 tuổi, lúc đó sống ở Rome, đến thăm ngôi nhà của một phụ nữ lớn tuổi, bà đang kinh doanh một tiệm thẩm mỹ ch những nhà văn và họa sĩ. Ree chú ý đến một người mới dọn tới ở đó, một cô gái 21 tuổi tên là Louvon Salome đã đến Rome với mẹ trong kỳ nghỉ. Ree tự giới thiệu mình với cô gái và cả hai người bắt đầu nói chuyện tới tận đêm khuya. Những quan điểm về Thiên chúa giáo và đạo lý của Salome đều trùng với quan điểm của Ree; nàng nói về quan điểm của mình một cách mạnh mẽ, cũng trong lúc đó ánh mắt của Salome có vẻ như tán tỉnh Ree. Trong vài ngày sau, Ree và Salome đi dạo rất lâu trong thành phố. Ree bị tâm trí của Salome gây tò mò nhưng vẫn lẫn lộn với những thứ tình cảm mà Salome khơi lên, Ree muốn có thời gian với nàng. Rồi, một ngày kia, nàng khiến chàng giật mình với một đề nghị: Salome biết Ree là bạn thân thiết với triết gia Friedrich Nietzsche và cũng muốn đến thăm nước Ý. Nàng nói, cả ba người cùng đi du lịch với nhau – không hẳn thế, thật ra là sống chung với nhau theo triết lý chuyện tình tay ba. Ree thấy ý kiến này hay. Ree viết thư cho bạn mình kể về Salome, miêu tả nàng đã mong muốn gặp ông như thế nào. Chỉ sau một vài lá thư như thế, Nietzche vội vàng đến Rome.

Ree mời chủ yếu để làm Salome hài lòng và để gây ấn tượng cho nàng. Ree cũng muốn xem coi Nietzche có chung nhiệt tình với ý kiến của cô gái trẻ này không. Nhưng ngay khi Nietzche đến, một chuyện không thoải mái xảy ra. Là một triết gia lớn, lúc nào cũng độc thân một mình nhưng đã bị Salome mê hoặc. Thay vì cả ba người họ cùng nhau nói chuyện tri thức thì Nietzche có vẻ đang âm mưu để độc chiếm Salome cho riêng mình. Khi Ree bắt gặp Nietzche và Salome nói chuyện mà không có ông thì ông run lên vì ghen tức. Phớt lờ triết lý mối tình tay ba: Salome là của ông, ông đã gặp nàng trước và ông sẽ không chia sẻ nàng cho ai hết thậm chí với người bạn tốt của ông. Cũng vì vậy mà ông muốn nàng ở một mình. Chỉ có lúc đó Ree mới tán tỉnh nàng và thắng thế được.

Madame Salome đã lên kế hoạch hộ tống cô con gái quay về Nga, nhưng nàng Salome thì lại muốn ở CHâu Âu. Thấy vậy Ree xen vào, mời Salome đi du lịch đến nước Đức và giới thiệu họ với mẹ ông. Ree hứa là mẹ ông sẽ chăm sóc cô gái và làm bảo mẫu cho nàng. (Ree thừa hiểu mẹ ông là mẫu người chăm sóc dở nhất). Madame Salome đồng ý đề nghị này, nhưng Nietzche thì không dễ gì bị lung lay: Nietzche quyết định đi chung với họ trong chuyến đi về hướng Bắc đến nhà của Ree ở nước Phổ. Trong chuyến đi, Nietzche và Salome đi dạo với nhau, và khi họ trở về, Ree có cảm giác là có điều gì đó về xác thịt đã xảy ra giữa hai người họ. Ree sối máu lên. Salome đang vuột khỏi vòng tay ông.

Cuối cùng nhóm người bị chia tách, bà mẹ quay trở về nước Nga, Nietzche đến chỗ nghỉ hè của ông ở Tautenberg, Ree và Salome ở lại tại nhà của Ree. Nhưng Salome không ở lại đó lâu: Nàng chấp nhận lời mời đến thăm Nietzche ở Tautenburg mà không có ai đi theo cùng. Vắng mặt Salome, Ree gặm nhấm trong những ngi ngờ và giận dữ. Ree muốn nàng hơn bao giờ hết và đã chuẩn bị tăng gấp đôi lại nỗ lực của ree. Cuối cùng thì Salome cũng quay về, Ree trút sự cay đắng lên nàng, phản đối Nietzche mãnh liệt, phê phán triết lý của Nietzche và nghi ngờ những động cơ của Nietzche đối với cô gái. Nhưng Salome đứng về phía của Nietzche. Ree tuyệt vọng và cảm nhận ông đã mất nàng. Tuy nhiên vài ngày sau Salome làm Ree ngạc nhiên lần nữa: Salome đã quyết định nàng muốn sống với Ree, chỉ một mình Ree mà thôi.

Cuối cùng thì Ree cũng có được cái ông mong chờ. Cặp vợ chồng định cư ở Berlin, họ mướn một căn hộ sống với nhau. Nhưng lúc bấy giờ, đúng như Ree lo lắng, chuyện cũ đã lập lại. Hai người chung sống với nhau nhưng xung quanh Salome có những chàng trai trẻ đến tán tỉnh nàng. Người yêu của những tri thức ở Berlin thì ngưỡng mộ tinh thần tự do của Salome, sự từ chối thỏa hiệp của Salome, Salome luôn luôn được những người phụ nữ của những người đàn ông đó vây quanh, ám chỉ bà là "Phu Nhân". Một lần nữa, Ree thấy bản thân mình cạnh tranh với sự chú ý với Salome. Tuyệt vọng, vài năm sau Ree rời bỏ nàng và cuối cùng tự vận.

Vào năm 1911, Sigmund Freud gặp Salome (lúc đó được biết đến là Lou Andreas Salome) tại một hội thảo ở Đức. Salome nói bà muốn cống hiến bản thân mình cho phong trào phần tích tâm lý, và Freud thấy bà thật mê ly, mặc dù cũng như những người khác, Freud thừa biết câu chuyện tình tai tiếng của bà với Nietzche. Salome không có chút kiến thức nền nào về phân

tích tâm lý hay các phương thức điếu trị, nhưng Freud đã nhận Salome vào nhóm đệ tử của ông – những người tham dự những bài thuyết giảng riêng với ông. Ngay sau khi gia nhập vào nhóm này, một trong những sinh viên xuất sắc và đầy triển vọng của Freud là tiến sĩ Victor Tausk đã yêu bà Salome (Victor nhỏ hơn bà những 16 tuổi). Mối quan hệ của Salome với Freud là tình bạn thuần khiết, nhưng Freud đã cực kỳ yêu mến bà rồi. Ông chán nản khi không thấy bà tham dự buổi học rồi ông gửi lời hỏi thăm và tặng hoa cho bà. Việc Salome có liên quan trong chuyện tình với Tausk khiến ông ghen tức dữ dội và ông bắt đầu cạnh tranh để giành sự chú ý của bà. Đối với Freud Tausk giống như một đứa con trai, nhưng lại là một đứa con trai đang đe dọa cướp đi người yêu thuần khiết của người cha. Tuy nhiên, Salome nhanh chóng rời khỏi Tausk. Bây giờ tình bạn của bà và Freud mạnh mẽ hơn bao giờ hết và nó kéo dài cho đến khi bà qua đời vào năm 1937.

Giải thích: Đàn ông không chỉ yêu Lou Andreas-Salome, họ bị cái khao khát được chiếm hữu bà áp đảo, giật mạnh bà ra khỏi người khác, được tự hào là người chủ sở hữu thân thể và tinh thần của bà. Họ hiếm khi nào thấy Salome một mình, bà luôn luôn được nhiều người đàn ông khác vây quanh. Khi thấy Ree thích mình, Salome đề cập ao ước được gặp Nietzche. Điều này đã khích động Ree và làm cho ông muốn kết hôn với bà và giữ bà lại cho mình. Nhưng Salome lại một mực đòi gặp bạn của ông. Những lá thư Ree gửi cho Nietzche đã biểu lộ ra ước muốn của ông dành cho người đàn bà này, chính ước muốn này của Ree đã nhen lên ước muốn của chính Nietzche dành cho Salome ngay cả trước khi Nietzche gặp Salome. Mỗi lần một trong hai người đàn ông ở một mìh với Salome thì người còn lại mất tự chủ. Rồi sau này, những người đàn ông gặp Salome đều biết đến chuyện tình đầy tai tiếng với Nietzche, mà điều này chỉ làm tăng thêm sự thèm muốn được chiếm hữu bà, được cạnh tranh vơi ký ức của Nietzche. Tượng tự, sự yêu thương mà Freud dành cho bà trở ra thành sự thèm khát tiềm ẩn khi Freud phải ganh tị với Tausk vì đã dành được nhiều sự chú ý của bà. Và khi họ đấu đá tranh giành bà thì là lúc bà có quyến lực, được tất cả mọi người thèm muốn mà bà lại không hướng về ai hết.

Ước muốn của chúng ta dành cho một người hầu như luôn luôn bao gồm những cân nhắc thuộc vê xã hội: Chúng ta bị thu hút bởi những người đi thu hút người khác. Chúng ta muốn sở hữu họ và cướp họ đi. Bạn có thể tin vào tất cả trò nhảm nhí ủy mị bạn muốn, nhưng rồi cuối cùng những trò nhảm nhí đó cần được thực hiện với sự kiêu căng và tham lam. Đừng nài nỉ và lên mặt dạy đời về sự ích kỷ của người khác, nhưng hãy sử dụng nó một cách đơn giản đối với lợi thế của bạn. Hình bóng mà bạn được những người khác thèm muốn sẽ khiến bạn trở nên hấp dẫn đối với những nạn nhân của bạn hơn là vẻ đẹp của gương mặt bạn hay thân hình hoàn hảo của bạn. Mà cách có hiệu quả nhất để tạo ra được hình bóng đó là tạo ra được chuyện tình tay ba: Đặt một người vào giữa bạn và nạn nhân của bạn, và làm cho nạn nhân của bạn nhận thức được người kia muốn bạn nhiều đến mức nào. Điểm thứ ba trong cuộc tình này là bạn không nhất thiết phải có một người: Xung quanh bạn có những người ngưỡng mộ mình, tiết lộ ra những người bạn chinh phục trong quá khứ – nói cách khác, bạn bọc cho mình một thần sắc khao khát. Làm cho những mục tiêu của bạn cạnh tranh với quá khứ và hiện tại của bạn. Họ sẽ thèm muốn sở hữu bạn cho bản thân họ, cho bạn quyền lực to lớn miễn là bạn thoát khỏi sự nắm giữ của họ. Nếu bạn không làm cho mình trở thành mục tiêu của sự thèm muốn, và bạn sẽ kết thúc sự nô lệ đối với những người bạn thích – họ sẽ bỏ bạn ngay khi họ hết thích thú bạn.

Một người sẽ thèm muốn bất cứ vật gì miễn là người đó bị thuyết phục rằng đã được một người nữa thèm muốn, người mà họ ngưỡng mộ.

Rene Grard

Bí quyết quyến rũ

Chúng ta là những sinh vật xã hội, và ta bị những sở thích và ham muốn của người khác tác động mạnh mẽ. Hãy thử tưởng tượng một sự tập trung xã hội lớn. Bạn nhìn thấy một người cô đơn, không một ai nói chuyện trong một thời gian dài, và là người đi lang thang một mình không có người bầu bạn, phải chăng có một sự cô lập anh ta? Sao anh ta có một mình, sao anh ta lại bị xa lánh? Chắc chắn phải có một lý do. Cho đến khi có một ai đó thấy tội nghiệp mà đến bắt chuyện với anh ta. Anh ta có thể ra vẻ bất cần và không hề mong muốn. Nhưng ở đằng kia, trong một góc khác, là một người phụ nữ được mọi người vây quanh. Họ cười khi cô bình luận, và khi họ cười thì những người thích sự ham vui liền gia nhập vào. Khi cô gái đi vòng quanh họ cũng đi theo. Gượng mặt của cô bừng lên sức thu hút. Điều này là có lý do của nó.

Dĩ nhiên trong cả hai trường hợp trên rốt cuộc thì cũng không có lý do gì để lý giải hết. Người đàn ông bị lãng quên ở trên có thể có những cá tính, cứ cho là bạn đã bắt chuyện với anh ta, nhưng hầu như bạn sẽ không nói đâu. Sự thèm muốn là một ảo tưởng quen thuộc. Khởi nguồn của sự thèm khát này, cái bạn nói hay cái bạn làm, hay bất cứ sự khoác lác hay tự quảng cáo bản thân mình ít hơn là cảm nhận người thèm muốn bạn. Để biến sở thích của mục tiêu của bạn thành một sở thích sâu sa hơn, thành một ham muốn, thì bạn cần làm cho họ thấy bạn là một người mà người khác phải thèm muốn và ấp ủ tình cảm với bạn. Ham muốn là sự kết hợp vừa mang tính bắt chước (chúng ta thích những cái mà mọi người cùng thích) vừa mang tính cạnh tranh (chúng ta muốn lấy lại những cái mà người khác có). Khi còn là con nít thì chúng ta muốn độc chiếm sự chú ý của cha hay của mẹ, muốn kéo sự chú ý đó ra khỏi những người anh em khác. Cảm giác kình chống nhau này lan tỏa khắp ham muốn của con người, lập đi lập lại trong suốt cuộc sống của chúng ta. Làm cho người ta cạnh tranh giành sự chú ý của bạn, làm cho họ thấy bạn được mọi người săn đón. Lúc đó vẻ thèm khát toát ra bao bọc lấy bạn.

Những người ngưỡng mộ bạn có thể là bạn bè hay thậm chí là những người đi cầu hôn bạn. Có thể coi đó là kết quả của chuyện hậu cung. Em gái của vua Napoleon, bà Pauline Bonaparte đã nâng thêm giá trị của bà trong mắt của cánh đàn ông bằng cách luôn luôn có một nhóm những người đàn ông sùng bái bà vây quanh bên những buổi vũ hội và dạ tiệc. Cũng có thể những người đàn ông này đơn thuần chỉ là bạn bè mà thôi hoặc thậm chí họ có thể là một lũ ăn theo, một điểm dựa của bà. Nhìn thấy những người này cũng đủ để ngụ ý rằng Bonaparte rất đáng giá và được mọi người ham muốn, một người đàn bà có giá trị để tranh giành lấy. Cũng thế, Andy Warhol được những người thú vị và những người đẹp mê ly vây quanh. Để có mặt trong đám người như thế này bạn cũng phải có được sức ham muốn. Bằng cách đặt bản thân của mình vào giữa nhóm người này, Andy đã dấy lên sự thèm muốn của con người để sở hữu ông.

Những bài thực hành như thế này không chỉ kích thích những ham muốn cạnh tranh, việc thực hành này nhắm vào yếu điểm chính của con người: Đó là tính kiêu căng và lòng tự trọng. Chúng ta có thể chịu đựng được cảm giác có thêm một người nữa tài giỏi hơn, nhiều tiền hơn; nhưng ta lại k thể chấp nhận được một đối thủ được nhiều người ham muốn. Đầu thế kỷ 18, Công tước Richelieu, một tay chơi bời cỡ bự, đã tìm cách để quyến rũ cho được một phụ nữ trẻ, một phụ nữ rất tín ngưỡng tôn giáo nhưng chồng của cô là một kẻ đần độn thường xuyên đi xa. Rồi Richelieu tiến lên chinh phục thêm người hàng xóm trên lầu của người phụ nữ trẻ này, đó là một góa phụ. Khi mà hai người đàn bà cùng phát hiện ra Richelieu trong cùng một đêm qua lại với hai người thì họ phản đối ông. Một người đàn ông kém cỏi hơn có lẽ đã bỏ trốn rồi, nhưng đó không phải là Richelieu; ông hiểu được sự vận động của tính kiêu căng và sự thèm muốn. Không người đàn bà nào muốn cảm nhận ông thích người phụ nữ nào hơn. Và do đó ông đã xoay xở để dàn xếp một chuyện tình tay ba, biết rằng bây giờ cả hai phụ nữ sẽ đấu tranh coi ai là người được Richelieu thích nhất. Khi tính kiêu căng của con người đạt đến mức nguy hiểm, bạn có thể khiến họ làm bất cứ điều gì bạn muốn. Theo Stendhal nếu bạn thích một phụ nữ thì hãy chú ý đến chị (em) gái của người đó. Chuyện này sẽ tạo ra một sự ham muốn tay ba.

Danh tiếng của bạn (một quá khứ lừng danh của một người đi quyến rũ) là một cách hiệu quả tạo ra sự thèm muốn. Đàn bà thả mình đi theo bước chân của Errol Flynn không chỉ vì ông có gương mặt điển trai, và chắc chắn không vì khả năng diễn xuất của ông, nhưng là do sự nổi tiếng của ông. Họ biết là những người phụ nữ khác cũng sẽ thấy ở ông vẻ hấp dẫn không cưỡng

lại nổi. Một khi Errol Flynn đã tạo lập được danh tiếng đó, ông không cần phải đuổi bắt phụ nữ nữa mà chính họ sẽ đến với ông. Nhiều người đàn ông tin rằng, một sự nổi tiếng về ăn chơi phóng đãng sẽ khiến cho phụ nữ sợ hãi hoặc không còn tin tưởng họ và cho nên sẽ giảm bớt việc ăn chơi lại, điều này hoàn toàn sai lầm rồi. Trái lại, việc này khiến cho đàn ông có sức hút nhiều hơn. Nữ công tước Montpesier, the Grande Mademoiselle của nước Pháp thế kỷ 17 đã bắt đầu bằng cách có được một tình bạn với Lauzun ăn chơi đàn đúm, nhưng rồi một ý nghĩ nảy ra khiến bà phiền muộn: Nếu một người trong quá khứ của Lauzun không coi bà có thể là người yêu của Lauzun, thế thì người sai lầm là bà. Sự lo lắng này dần dần đẩy bà vào vòng tay hắn. Để là một phần trong danh sách những người bị chinh phục của con người quyến rũ có thể là vấn đề đáng được tự hào và kiêu căng. Chúng ta rất vui được có người bạn như thế, tên tuổi của chúng ta sẽ được biết đến nhiều khi là người yêu của anh (cô) ta. Sự nổi tiếng của chính bạn có lẽ sẽ không mấy thu hút, nhưng bạn phải biết tìm một cách để ngụ ý đến nạn nhân của bạn rằng những người khác, rất nhiều người khác thấy bạn mà thèm muốn, điều này không giống như một nhà hàng có nhiều bàn bỏ trống thuyết phục bạn không đi vào.

Sự đa dạng trong chiến lược tay ba này là việc sử dụng đến sự trái ngược: Khai thác cẩn thận những người nhàm chán và không mấy hấp dẫn có thể đẩy mạnh sự hấp dẫn của bạn bằng cách so sánh. Ví dụ, trong quan hệ xã hội, bạn hãy chắc chắn rằng mục tiêu của bạn đang nói chuyện với một người độc thân đáng chán nhất. Bạn sẽ đến cứu họ và mục tiêu của bạn sẽ rất vui sướng nhìn thấy bạn. Trong cuốn Nhật ký của người quyến rũ của Soren Kierkegarrd, Johannes đã có nhiều dàn xếp cho cô gái trẻ ngây thơ Cordelia. Vẫn biết Edward (bạn của Cordelia) là một kẻ mắc cỡ và nhàm chán một cách vô vọng, Johannes khuyến khích người đàn ông này đến tán tỉnh cô gái; một vài tuần chú ý đến Edward sẽ làm cho ánh mắt của cô gái đi lang thang để tìm kiếm một bóng hình khác, bất cứ ai khác, và Johannes dám chắc là cặp mắt đó sẽ dồn về phía ông. Johannes đã chọn đi theo chiến lược và thao diễn có kỹ năng, nhưng hầu như trong bất kỳ môi trường xã hội nào cũng sẽ chứa đựng những mâu thuẫn mà bạn có thể tận dụng nó một cách tự nhiên. Nữ diễn viên người Anh, Nell Gwyn, sống ở thế kỷ 17 đã trở thành Phu nhân chính thức của Vua Charles II bởi vì tính hài hước và sự tự nhiên của bà đã tạo cho bà có được nhiều sự thèm muốn hơn trong số những quý bà kiêu căng tự phụ và cứng nhắc (những quý bà được vua Charles quyến rũ). Khi nữ diễn viên người Thượng hải, Jiang Qing, gặp Mao Zedong vào năm 1937, bà không cần phải bỏ sức nhiều để quyến rũ Mao. Những người đàn bà khác sống trên vùng núi chỗ ông ở Yenan thì ăn mặc y hệt như đàn ông, và dứt khoát là không có nữ tính chút nào. Hình ảnh Jiang một mình đã đủ để quyến rũ Mao rồi, anh ta ngay lập tức bỏ vợ mình mà đến với Jiang. Để tận dụng được những sự trái ngược, bạn hoặc là triển khai nó ra hoặc trưng bày những thuộc tính thu hút đó ra (như tính hài hước, hoạt bát, và vân vân), những thuộc tính hiếm có nhất trong một nhóm xã hội của bạn, hay bạn chọn một nhóm người mà trong nhóm đó những phẩm chất tự nhiên của bạn hiếm có và bạn sẽ tỏa sáng.

Việc sử dụng những điều mâu thuẫn có những kết quả trong chính trị to lớn, bởi vì một nhân vật làm chính trị cũng phải quyến rũ và có vẻ đáng được thèm muốn. Hãy học cách phô trương ra những tính cách mà đối thủ của bạn không hề có. Vua Peter II của nước Nga, ở thế kỷ 18, là một người kiêu căng và vô trách nhiệm, vì thế mà vợ của ông, bà Catherin the Great, đã làm tất cả mọi thứ để có vẻ khiêm tốn và đáng tin cậy. Khi Vladimir Lenin quay về nước Nga vào năm 1917, sau khi vua Nicholas đệ nhị bị phế ngôi, thì Lenin đã làm một cuộc biểu diễn về sự quyết đoán và tính kỷ luật, thể hiện một cách khá chính xác mà không một nhà lãnh đạo nào làm được trong thời ông. Trong cuộc chạy đua về bầu cử chức tổng thống ở Mỹ năm 1980, tính thiếu quyết tâm cảu Jimmy Carter đã làm cho cái ý chí hướng đến một mục đích duy nhất của Ronald Reagan có vẻ như đáng khao khát. Những sự mâu thuẫn là sự quyến rũ một cách nổi trội bởi vì chúng không phụ thuộc vào lời nói của chính bạn hay sự tự quảng cáo mình. Công chúng đọc một cách vô thức về chúng và thấy điều nó muốn họ thấy.

Cuối cùng, nếu bạn ra vẻ như đang được nhiều người khác nữa thèm muốn thì điều đó sẽ tăng thêm giá trị của bạn, nhưng thông thường thì bạn thể hiện bản thân như thế nào để có thể gây ảnh hưởng. Bạn đừng để cho mục tiêu của bạn thường xuyên thấy bạn; hãy giữ khoảng cách, ra vẻ không thể với tới được, ngoài tầm với của họ. Một đồ vật hiếm và khó có được nói chung rất có giá trị.

Biểu tượng

Chiếc cúp chiến thắng. Điều làm cho bạn muốn đoạt được chiếc cúp, và muốn thấy chiếc cúp như là một cái gì đó có giá trị đáng để đạt lấy, chính là cái nhìn của những đối thủ cạnh tranh khác. Một vài người, không có tinh thần nhân đạo, có thể muốn thưởng cho mọi người vì sự cố gắng, nhưng thế thì chiếc cúp sẽ mất đi giá trị của nó. Chiếc cúp không chỉ tượng trưng cho chiến thắng của bạn mà nó còn là sự thất bại của kẻ khác.

Điểm yếu

Không có điều ngược lại. Làm xuất hiện ước muốn trong con mặt của người khác là một việc làm rất cần thiết.

Để tôi kể bạn nghe về một quý ông mà tôi từng được biết. Người này mặc dù hài lòng về vẻ bên ngoài của mình và về hành vi khiêm tốn và cũng là một chiến binh nhiều khả năng, mặc cho anh ta không nổi trội lắm bởi vì những lời nhận xét về bất cứ đức tính nào của anh ta đều không tìm ra được ở nhiều người xứng là đối thủ của hay cao tay hơn anh ta. Tuy nhiên, may mắn đã đến, có một quý bà yêu ông say đắm. Quý bà này biết là anh ta cũng có cảm nhận giống như mình, và khi tình yêu trong cô ngày một gia tăng theo từng ngày, không có cách nào để hai người nói chuyện với nhau được nữa, thế là cô nàng liền tiết lộ những cảm xúc đó của cô cho một cô gái khác nữa, người mà cô hy vọng sẽ giúp cho cô trong chuyện này. Bấy giờ cô bạn của cô thì không đẹp và cũng không cùng giai cấp với cô; và khi cô bạn đó nghe người đàn ông trẻ nói một cách yêu thương (người này cô chưa bao giờ gặp)và bắt đầu nhận ra rằng người phụ nữ kia, người mà cô bạn biết là cực kỳ thận trọng và khôn ngoan, người đó đã yêu anh ta không lời nào có thể diễn tả được, cô bạn ngay lập tức tưởng tượng ra rằng anh ta chắc chắn rất là điển trai, là người thông minh nhất, người thận trọng nhất trong cánh đàn ông, và nói ngắn lại là một người xứng đáng nhất cho tình yêu của cô. Cho nên, dù chưa bao giờ để mắt đến anh ta, nhưng cô bạn đã yêu anh ta một cách say đắm đến nỗi cô vạch ra kế hoạch đoạt anh ta cho mình chứ không phải cho bạn mình. Và với suy nghĩ này cô bạn đã tiến đến với chút nỗ lực của mình, bởi vì thực ra cô bạn là người phụ nữ được tán tỉnh nhiều hơn là đi tán tỉnh người khác. Và bây giờ chúng ta hãy nghe đến đoạn kết quá tốt đẹp này: Không lâu sau khi xảy ra chuyện này, một lá thư mà cô đã viết cho người mình yêu đã rơi vào tay một người phụ nữ khác, người này thì vẻ đẹp, sự duyên dáng không kém gì cô.Từ đó, giống như những người phụ nữ khác, cô cũng tò mò và hăng say muốn biết những điều bí mật, cô mở bức thư ra và đọc. Cô bạn này nhận ra rằng bức thư được viết nồng nàn, bằng những từ ngữ tha thiết yêu đương nhất, lúc đầu cô hơi xúc động bởi vì cô biết rất rõ bức thư là từ ai đến và người được nhận bức thư. Tuy nhiên, sau đó, những từ ngữ mãnh liệt trong bức thư cô đọc, trong tâm trí cô những lời lẽ đó cứ lập đi lập lại và cô cân nhắc đó là loại đàn ông nào mà có thể khơi mào lên được một tình yêu lớn đến như thế, và ngay lập tức bản thân cô yêu anh ta luôn. Bức thư rõ ràng là có hiệu lực hơn nhiều nếu người đàn ông tự mình viết cho cố gái ấy. Mọi chuyện diễn biến như mọi khi: Hoàng tử chuẩn bị sẵn liều thuốc độc để giết người nếm thử món ăn của hoàng tử, cho nên thiệt tội nghiệp cho người phụ nữ ấy, cô đã quá tham lam mới uống tình dược được chuẩn bị cho người khác. Có thể nói được gì hơn nữa? câu chuyện không còn gì bí mật rồi, mọi chuyện quá tiến triển đến nỗi mà còn có nhiều phụ nữ khác, một phần để hại người khác và một phần để theo gương họ, đã đặt mọi sự chăm sóc và nỗ lực trong việc đoạt được tình yêu của người đàn ông, họ chí chóe giành nhau như những cậu bé giành nhau trái nho. (Serge Moscovici, thời đại đông đúc:luận án trong lịch sử về tâm lý học hàng loạt, được J.C Whitehouse biên dịch.

Sẽ là một điều thuận lợi quá suôn sẻ cho bạn để giải khuây một quý cô mà bạn đạt được với nhiều phụ nữ cùng yêu bạn, và những bước tiến mang tính quyết định mà những người phụ nữ đó đã làm; bởi vì điều này sẽ không chỉ chứng tỏ được rằng bạn là người được nhiều phụ nữ yêu thích và là một người đàn ông của sự kính nể đích thực, mà điều này cũng sẽ thuyết phục được cô gái ấy rằng cô gái cũng sẽ có được cái điều vinh dự ấy nếu có mặt trong danh sách như thế, và cô gái sẽ được tán dương theo cùng một kiểu trong sự hiện diện của những người bạn gái khác của cô. Điều này sẽ làm cho cô gái thích thú, và bạn không cần phải ngạc nhiên nếu cô nàng thể nghiệm sự ngưỡng mộ của mình về tính cách của bạn bằng việc choàng tay quanh cổ bạn ngay tại chỗ. (Loila Montez, nghệ thuật và những bí mật của cái đẹp; những gợi ý cho quý ông trong nghệ thuật quyến rũ).

Cái khao khát được bắt chước Girard nảy ra khi một chủ thể cá nhân thèm muốn một đồ vật bởi vì món đồ đó được một chủ thể khác nữa muốn có, ở đây chủ thể cá nhận được chỉ định là đối thủ: Khao khát được nặn theo khuôn mẫu dựa trên các ham muốn hay các hành động của người khác. Philippe Lacoue-Labarthe nói: “Lý thuyết căn bản dựa trên sự phân tích nổi tiếng của Girard đó là mọi sự thèm muốn đều là sự thèm muốn của người khác (và không chỉ ngay lập tức ham muốn một đồ vật), mọi cấu trúc của sự thèm muốn đều theo kiểu tay ba (bao gồm

thêm một người khác – người trung gian hay một kiểu mẫu – mà sự tham muốn của họ đều bắt chước người khác), cho nên mọi sự ham muốn là từ sự khởi đầu được đề cập đến bằng lòng hận thù và sự kình địch; nói ngắn gọn, nguồn gốc của sự thèm muốn là sự biết trước, và không có sự thèm muốn nào đã từng được tạo ra mà thèm muốn đó không gây khao khát sự chết sự biến mất ngay tức khắc của một kiểu mẫu hay một cá tính điển hình nào đã làm tăng sự thèm khát.

(James Mandrell, Donjuan và Sự Kính Trọng.

Người quen biết mới của chúng ta giống như cậu con trai thì thiệt là phiền phức. Nhưng chẳng lẽ những điều tốt đẹp nhất trong cuộc sống lại miễn phí hết cho tất cả mọi người sao? Mặt trời soi tỏa lên mọi người. Mặt trăng cùng với vô số những vì sao thậm chí còn dẫn lối cho những con vật đến cánh đồng. Bạn có thể nghĩ được điều gì đáng yêu hơn là con sông? Nhưng con sông đó chảy trên toàn thế giới. Tình yêu một mình rồi thì một điều gì đó lén lút hơn là thứ đáng để tự hào được không? Chính xác là điều đó, tôi không hề muốn bất kỳ một điều tốt đẹp nào trong cuộc sống trừ phi có người ganh tỵ với những điều đó.

(Petrinius, the Satyricon, do J.P.Sullivan biên dịch)

5. Tạo nhu cầu – khơi gợi lo lắng và bất mãn

Một người hoàn toàn hài lòng với chính mình không thể bị quyến rũ. Căng thẳng và không hòa hợp phải được tiêm nhiễm vào tâm trí con mồi. Khơi gợi trong họ cảm giác bất mãn, không hài lòng với tình cảnh của mình và với chính mình: Cuộc đời họ thiếu tính phiêu lưu, họ bị lạc hướng khỏi những lý tưởng thời trai trẻ, họ đã trở nên chán ngắt. Cảm giác thiếu thốn bạn tạo ra sẽ giúp bạn có chỗ trống để điền khuyết bằng chính hình ảnh của mình, làm họ thấy ở bạn câu trả lời cho vấn đề của họ. Nỗi đau và lo âu là tiền thân của khoái lạc. Hãy học cách tạo nhu cầu và sau đó đáp ứng những nhu cầu ấy.

Tạo vết thương lòng

Tại một thị trấn về khai thác than ở Eastwood, trung tâm nước Anh, có David Herbert Lawrence được mọi người coi là một gã quái chiêu lạ lùng. Lawrence là một người xanh xao và yếu ớt, không có thời gian để chơi hay theo đuổi những thú vui của bọn con trai mà ông lại rất quan tâm đến văn chương. Lawrence thích kết bạn với đám con gái và hầu hết bạn bè của ông đều là nữ. Lawrence thường đến thăm gia đình Chambers, đặc biệt là Jessie. Jessie là người hay mắc cở và nghiêm túc, mà ông đã khiến cho Jessie tin tưởng và tâm sự với ông là một thử thách dễ dàng quá. Qua nhiều năm trời Jessie lớn lên cùng với Lawrence và cả hai trở thành bạn tốt của nhau.

Vào một ngày năm 1906, lúc đó Lawrence 21 tuổi, đã vắng mặt vào giờ học thường ngày với Jessie. Cuối cùng, sau một lúc lâu, ông cũng đến trong một tâm trạng mà Jessie chưa bao giờ thấy trước đây – im lặng và lo lắng. Bây giờ lại đến lượt Jessie làm cho ông nói ra tâm sự. Sau chót, ông cũng lên tiếng. Ông có cảm nhận là Jessie đang ở quá gần ông. Tương lai cô sẽ ra sao đây? Cô sẽ lấy ai? Tất nhiên là không phải ông rồi, Lawrence nói, bởi vì hai người chỉ là bạn mà thôi. Nhưng sẽ thật là phi lý khi ông đi ngăn cản Jessie gặp những người khác. Họ chắc hẳn sẽ vẫn là bạn và vẫn sẽ nói chuyện nhưng có lẽ ít thường xuyên. Khi ông nói xong và bỏ đi, Jessie cảm thấy một sự trống trải lạ lùng. Cô chưa nghĩ nhiều về tình yêu hay hôn nhân. Bất giác cô nghi ngờ nhiều thứ. Tương lai cô sẽ đi đến đâu? Sao cô không nghĩ đến chuyện đó cơ chứ? Cô cảm thấy lo lắng và bực bội nhưng chẳng thể hiểu nổi tại sao nữa.

Lawrence vẫn tiếp tục đến thăm nhưng mọi thứ đã thay đổi. Anh phê bình cô chuyện này chuyện kia. Nào là cô không có sức khỏe, vậy thì cô làm vợ thế nào đây? Một người đàn ông cần nhiều thứ ở người đàn bà hơn là chỉ biết nói chuyện. Ông so sánh cô như một nữ tu. Cả hai bắt đầu ít gặp nhau hơn. Một thời gian sau, lúc đó Lawrence đã chấp nhận dạy học ở một ngôi trường ngoài London, Jessie cảm thấy nhẹ bớt một phần khi thoát khỏi ông trong một thời gian. Nhưng khi Lawrence chào tạm biệt cô và cả hai qua lại với nhau có thể là lần cuối thì Jessie run run và bật khóc lớn. Sau đó ông bắt đầu gửi thư hàng tuần cho cô. Trong thư ông viết về những cô gái mà ông gặp mà có thể một trong số họ sẽ là vợ của ông. Cuối cùng theo mệnh lệnh của ông, cô đến London thăm ông. Cả hai đối xử với nhau rất tốt như hồi xưa, nhưng rồi ông lại tiếp tục quấy rầy cô về tương lai của cô, ông lại gây ra vết thương cũ. Vào lễ Giáng sinh, Lawrence quay về Eastwood, mà khi đến thăm cô ông có vẻ hớn hở vui tươi. Ông đã quyết định cô là người ông nến kết hôn, rằng thật ra từ lâu ông đã bị cô thu hút rồi. Mặc dù sự nghiệp viết văn của ông đang phất lên (cuốn tiểu thuyết đầu tay của ông chuẩn bị xuất bản), nhưng cả hai nên giữ yên lặng chuyện này trong một thời gian vì ông cần kiếm nhiều tiền hơn. Bất ngờ vì lời thông báo này và bị nỗi vui mừng lấn át nên Jessie đã đồng ý mọi điều và là người yêu của nhau.

Tuy vậy chẳng bao lâu sau chuyện cũ lại tiếp diễn. Những sự chỉ trích, sự tan vỡ, những thông báo rằng ông sẽ đính hôn với một cô gái khác. Điều này chỉ làm giữ lấy Jessie lâu hơn. Mãi đến năm 1912, cô mới quyết định không bao giờ gặp ông nữa, cô cảm thấy khó chịu khi bị ông miêu tả chân dung của cô trong cuốn tự truyện: NHỮNG ĐỨA CON TRAI VÀ NHỮNG NGƯỜI TÌNH. Nhưng Lawrence suốt đời là một sự ám ảnh đối với cô.

Năm 1913, một phụ nữ trẻ người Anh tên là Ivy Low đã đọc những cuốn tiểu thuyết của ông và bắt đầu viết thư cho ông. Những lá thư cô viết tràn trề sự ngưỡng mộ với Lawrence. Lúc này ông đã kết hôn với một phụ nữ người Đức, Baroness Frieda von Richthofen. Dù vậy, Low ngạc nhiên khi Lawrence mời cô đến thăm ông và vợ ông ở Ý. Low biết là ông có một chút tính cách của một Don Juan nhưng cô vẫn rất náo nức mong gặp ông mà chấp nhận lời mời. Ông không giống như Low mong chờ: Giọng nói thì the thé, cặp mắt soi mói, có điều gì đó hơi mơ hồ về cá tính ông ta. Họ nhanh chóng nói chuyện với nhau, chuyện Low tâm sự với ông. Low cảm thấy hai người là bạn bè, chính điều này đã làm cô phấn chấn lên. Rồi bất ngờ, chỉ sau khi cô sắp sửa ra đi thì Lawrence bắt đầu tung ra một tràn chỉ trích cô, nói cô là quá mất tự nhiên, là người hay tiên đoán, khô khan như người máy. Low suy sụp trước cuộc phản công không ngờ đến này. Tuy nhiên cô phải đồng ý là những điếu mà Lawrence nhận xét là sự thật. Ngay lúc đầu gặp cô ông đã nghĩ về cô là gì? Vậy thì cô là ai? Low rời khỏi nước Ý mà cảm thấy trống rỗng, nhưng sau đó thì Lawrence tiếp tục viết thư cho cô như thể chưa có chuyện gì xảy ra. Cô sớm

nhận ra rằng cô đã yêu Lawrence một cách vô vọng bất chấp những điều anh nói với cô.

Năm 1914, nhà văn John Middleton-Murry nhận được một bức thư từ Lawrence, một người bạn tốt của John. Trong thư, không biết là từ đâu mà Lawrence phê phán Middle-Murry là người lạnh nhạt và không lịch thiệp với vợ ông là tiểu thuyết gia Katherine Mansfield. Sau này, Middleton-Murry viết: "Trước đó tôi chưa bao giờ cảm nhận được một người đàn ông mà lá thư của ông ta lại khiến tôi nghĩ về ông. Chuyện này thật mới mẻ, một chuyện độc nhất vô nhị theo kinh nghiệm của tôi." Middleton-Murry cảm thấy một sức thu hút về xác thịt kỳ lạ mà ông không thể lý giải được.

Giải thích: Nhiều người đàn ông và đàn bà đã đổ dưới bùa chú của Lawrence đều ngạc nhiên là ông ta là người không mấy dễ chịu cho lắm. Trong hầu hết mọi trường hợp ở trên, lúc đầu mối quan hệ chỉ là tình bạn với những câu chuyện thẳng thắn, những sự trao đổi tâm tư, một mối liên hệ về tinh thần. Để rồi, sau đó ông ta bất ngờ đối đầu với họ, lên tiếng cá nhân chỉ trích họ mạnh mẽ. Đến lúc đó, Lawrence đã quá hiểu họ rồi, và thường những lời phê bình khá chính xác và chạm đến thần kinh họ. Điều này sẽ kéo dài sự bối rối không thể nào tránh khỏi trong nạn nhân của ông. Choáng váng hết cả người, họ mất cảm giác bình thường của họ, và họ sẽ cảm thấy bị chia cắt ở bên trong. Một nửa thắc mắc sao ông ta lại làm điều này và thấy ông ta không công bằng; nửa kia thì tin rằng tất cả là sự thật. Và rồi, trong những lúc tự nghi ngờ đó, họ sẽ nhận lấy một bức thư và lời mời từ Lawrence.

Bây giờ họ thấy anh ta rất khác biệt. Lúc đó họ yếu đuối và dễ bị tổn thương, cần một điều gì đó, mà anh ta lại có vẻ quá mạnh mẽ. Giờ thì Lawrence kéo họ lại với anh ta, những cảm giác của tình bạn đang chuyển thành tình yêu thương và sự thèm muốn. Một khi họ đã cảm nhận sự không chắc chắn của bản thân thì họ dễ sa vào tình yêu.

Hầu hết chúng ta bảo vệ bản thân mình khỏi sự khắc nghiệt của cuộc sống bằng cách chịu thua trước những sự việc lập lại hoài, bằng cách gói mình lại không gặp người khác. Nhưng nằm dưới những thói quen này lại là một thứ cảm giác không an toàn và có tính chất tự vệ. Chúng ta cảm thấy chúng ta thật sự không sống. Người đi quyến rũ phải gây ra vết thương này và mang lại những suy nghĩ nửa mê nửa tỉnh thành sự nhận thức đầy đủ. Đây chính là cách mà Lawrence đã làm. Sự bất ngờ của ông ta, những cú đâm không ngờ tới sẽ đánh trúng điểm yếu của họ.

Mặc cho Lawrence có những thành công to lớn trong bước tiếp cận lúc đầu, nhưng thường sẽ tốt hơn nếu khuấy lên những suy nghĩ không chính xác và thiếu chắc chắn một cách gián tiếp, bằng cách gợi ý những sự so sánh đến bản thân bạn hay đến những người khác, và bằng cách nào đó bóng gió rằng cuộc sống của nạn nhân bạn thì nhỏ bé hơn so với những gì họ tưởng tượng ra. Bạn muốn họ cảm thấy mâu thuẫn với bản thân, bị tách ra hai hướng và lo lắng về chuyện tách ra này. Sự lo lắng, một cảm giác thiếu thốn và cần có, là điềm báo trước của sự thèm muốn. Những cú đâm thọt vào trong tâm trí của nạn nhân tạo ra khoảng trống để bạn luồn lách bóng gió đến độc tố, tiếng gọi phiêu lưu mạo hiểm hay sự lấp đầy mà sẽ khiến cho họ bước vào lưới của bạn. Không có nỗi lo lắng và cảm giác thiếu thốn sẽ không có sự quyến rũ.

Ham muốn và tình yêu dành cho những đồ vật hay cá tính khác mà một người hiện tại không sở hữu được mà cái người đó thiếu.

Bí quyết quyến rũ

Trong xã hội, mỗi người đều mang một mặt nạ, chúng ta tỏ vẻ ta đây rất chắc chắn về bản thân mình. Chúng ta không muốn người khác nhìn thoáng qua mà bản thân đang nghi ngờ ta. Sự thật là, cái tôi và nhân phẩm của chúng ta thì dễ vỡ hơn nhiều so với bề ngoài thể hiện ra, cái tôi và nhân phẩm che đậy những cảm xúc bối rối và trống trải. Là một người đi quyến rũ, bạn phải không bao giờ nhầm lẫn vẻ bề ngoài của một người là điều thực tế. Con người luôn luôn bị mắc vào bẫy bị quyến rũ, bởi vì thực ra mọi người thiếu cảm giác hoàn hảo, họ cảm thấy có cái gì đó thất lạc ở sâu bên trong. Hãy mang những nghi ngờ và lo lắng của họ ra ngoài và họ có thể bị dẫn đường dụ lối đi theo bạn.

Không một ai có thể coi bạn là một người để đi theo hay là người đê họ yêu trử phi lúc đầu tự họ, bằng cách nào đó, phản chiếu lên họ và lên cái họ đang thấy thiêu thiếu, họ có thể tập trung coi bạn là một người có thể lấp đầy khoảng trống đó. Hãy nhớ rằng: Hết thảy chúng ta đều lười nhác. Để làm giảm bớt những cảm giác buồn chán hay những cảm giác không tương xứng của chính chúng ta đòi hỏi quá nhiều nỗ lực. Thiệt là dễ dàng và có nhiều hứng thú nếu để người khác làm công việc này. Cái ao ước để người khác lấp đầy sự trống rỗng chính là một điểm yếu mà tất cả những người đi quyến rũ săn lấy. Làm cho họ nghi ngờ về lý lịch của họ, khiến họ cảm nhận được sự buồn tẻ đang gặm nhấm cuộc đời họ. Mảnh đất đã được dọn sẵn. Hạt mầm quyến rũ đã có thể gieo xuống mảnh đất đó rồi.

Trong bài đối thoại của triết lý Plato, tại buổi họp chuyên đề, một chuyên luận xưa cũ nhất của phương Tây về tình yêu, và một bản văn mà có sự ảnh hưởng nhất quyết về những ý kiến của chúng ta về sự thèm muốn: Cô gái điếm Diotima lý giải thần Socrates có nguồn gốc tổ tiên từ thần tình yêu Eros. Cha của thần Eros là Thần Trù tính, hay còn gọi là thần Khôn khéo, và mẹ của Eros là nữ thần Nghèo đói, hay còn gọi là thần Nhu cầu. Thần Eros giống cả cha mẹ mình: Eros luôn luôn đòi hỏi nhu cầu, điều mà thần Eros lúc nào cũng âm mưu tính toán để lấp đầy. Là vị thần tình yêu, Eros biết là chúng ta không thể dùng tình yêu để quyến rũ người khác trừ phi họ cũng cảm thấy có nhu cầu. Và đó cũng là điều mà những mũi tên của thần làm: Cắm vào da thịt của con người, những mũi tên làm cho con người cảm thấy một sự thiếu thốn, một vết đau, một ham muốn. Là một người đi quyến rũ thì đây là nhiệm vụ thiết yếu của bạn. Giống như thần Eros, bạn phải tạo ra một vết thương ở nạn nhân của bạn, nhắm vào điểm mềm yếu nhất của họ, khe hở trong lòng tự trọng của họ. Nếu như họ bị mắc kẹt trong một đống những nề nếp thì hãy làm cho họ cảm nhận điều này một cách sâu sa hơn, vô tình khơi gợi lên chuyện này và nói về nó. Điều bạn muốn chính là một vết thương, một điều không an toàn mà bạn có thể làm cho nó lan ra một tí, một sự lo lắng mà có thể được làm dịu tốt nhất bằng sự liên quan đến một người nữa, đó là bạn. Họ bắt buộc phải cảm nhận được vết thương đó trước khi đem lòng yêu. Hãy để ý làm sao mà Lawrence gợi lên được sự lo lắng, luôn luôn đánh trúng vào điểm yếu của những nạn nhân ông ta: Như đối với Jessie Chambers là sự lạnh lẽo về thể xác; Ivy Low thiếu sự tự nhiên; với Middleton-Murry thiếu sự lịch thiệp.

Ngay đêm đầu gặp Julius Caesar, Cleopatra đã làm cho ông ngủ với bà. Tuy vậy, sự quyến rũ thật sự mà đã khiến Caesar là nô lệ cho bà sau này mới bắt đầu. Trong những câu chuyện xảy ra giữa họ, Cleopatra nói tới nói lui về Alexander Đại đế, người anh hùng mà Cleopatra cho rằng bà được di truyên từ ông, không ai có thể đem ra so sánh với ông được. Với ngụ ý này, Caesar đã bị Cleopatra làm cho cảm thấy ông thấp kém hơn. Cleopatra hiểu được rằng bên dưới một Caesar dũng cảm là một sự không an toàn, bà đã đánh thức sự lo lắng trong ông, một nỗi khao khát được tỏ ra vĩ đại. Khi đã cảm nhận được điều này thì Caesar dễ dấn sâu vào việc bị quyến rũ hơn. Những nghi ngờ về tính nam nhi của ông chính là một điểm yếu.

Khi Caesar bị ám sát, Cleopatra đã chuyển tầm mắt của bà sang Mark Antony, một trong những người kế vị Caesar chức lãnh đạo Rome. Antony yêu thích sự khoái lạc và sự gây chú ý, và những sở thích của ông rất dâm đãng. Đầu tiên, Cleopatra xuất hiện trước mặt Mark Antony trên một thuyền rồng của hoàng gia, rồi sau đó uống rượu và thiết tiệc chiêu đãi ông. Mọi thứ được điều chỉnh lại để ngụ ý cho Antony về lối sống xa hoa của người Ai cập cao hơn người La mã, ít ra là nó dẫn đến sự khoái lạc. Bằng cách so sánh dân La mã rất đơn điệu và tẻ nhạt, và khi Antony bị buộc phải cảm nhận là ông đang mất đi không biết bao nhiêu là thời gian với đám lính chán phèo và bà vợ La mã đoan trang. Antony thấy Cleopatra là sự hiện thân của tất cả

những điều thú vị. Ông đã trở nên nô lệ của bà.

Đây là sự quyến rũ của ngoại lai. Trong vai trò là một người đi quyến rũ, bạn cố gắng đặt bản thân bạn vào vị trí như là một người đến từ bên ngoài, một kẻ xa lạ. Bạn tượng trưng cho sự thay đổi, một điều khác biệt, một sự phá vỡ những thói quen. Làm cho những nạn nhân của bạn cảm nhận rằng bằng cách so sánh cuộc sống đang rất buồn tẻ của họ và những người bạn không mấy thú vị cũa họ, hoàn cảnh, những khía cạnh bên ngoài cuộc sống họ. Có rất nhiều truyền thuyết về chàng Don Juan, nhưng những truyền thuyết đó thường miêu tả Don Juan quyến rũ một cô thôn nữ trong làng bằng cách làm cho cô gái đó cảm thấy rằng cuộc sống của cô luôn ở cái làng quê mùa này một cách khủng khiếp. Trong khi đó, chana2g Don Juan mặc những bộ quần áo lộng lẫy và ở vị trí quý tộc. Lạ lùng và mang nét ngoại lai, chàng Don Juan luôn là một người từ nơi khác đến. Trước hết, cô thôn nữ cảm thấy sự nhàm chán của cuộc đời cô, sau đó cô gái thấy hắn như là một đấng cứu rồi. Bạn hãy nhớ rằng: Con người thích được cảm nhận rằng nếu như cuộc sống của họ vô vị thì đó không phải là do chính bản thân họ mà là do hoàn cảnh, những con người tẻ nhạt mà họ biết, thị trấn nơi họ sinh ra. Khi bạn đã khiến cho họ cảm nhận sự lôi kéo từ bên ngoài thì việc quyến rũ dễ lắm.

Một lĩnh vực quyến rũ xấu xa khác nữa là nhắm vào quá khứ của nạn nhân. Lớn tuổi hơn tức là đã từ chối hay thỏa hiệp với những lý tưởng thời trẻ, để trở nên ít gò bó hơn, hay ít sống động hơn. Sự nhận biết này nằm im ngấm ngầm trong tất cả chúng ta. Là một người đi quyến rũ, bạn phải mang điều này thể hiện ra bên ngoài, làm rõ là con người đã lệch ra khỏi những mục đích và lý tưởng trong quá khứ bao xa rồi. Đến lượt bạn thể hiện bản thân bạn là biểu tượng cho lý tưởng đó, là lời mời chào của cơ hội để nắm bắt lại tuổi trẻ đã mất qua cuộc phiêu lưu mạo hiểm – qua nghệ thuật quyến rũ. Trong những năm sau này, Nữ hoàng Elizabeth đệ nhất của nước Anh được biết đến là một người cai trị khá nghiêm khắc và hay đòi hỏi. Elizabeth không để cho những người đi tán tỉnh bà thấy được bất kỳ một điểm yếu hay ủy mị của bà. Nhưng sau đó, Robert Devereux, bá tước Essex đến ve vãn bà. Essex trẻ hơn Nữ hoàng nhiều lắm, một Essex xông xáo thường sẽ phạt bà tội chua cay. Nhưng nữ hoàng lại tha thứ cho ông vì ông quá hồ hởi và thoải mái, ông kiểm soát được bản thân mình. Nhưng những lời bình luận của ông làm cho nữ hoàng phải lưu tâm đến. Trong sự có mặt của Essex đã dẫn nữ hoàng đến việc nhớ lại tất cả những lý tưởng thởi trẻ của bà – sự hăng say, nét quyến rũ nữ tính – mà từ đó đã biến mất khỏi cuộc đời bà. Essex nhanh chóng trở thành người bà yêu thích, và bà sớm đem lòng yêu ông. Tuổi già luôn luôn bị tuổi trẻ quyến rũ, nhưng trước hết những người trẻ tuổi phải làm rõ điều mà những người lớn hơn đang thiếu, họ đã đánh mất lý tưởng của họ như thế nào. Chỉ những lúc đó những người lớn tuổi hơn sẽ cảm nhận được sự hiện diện của tuổi trẻ sẽ để họ nắm bắt lại tinh thần mang tính nổi loạn mà tuổi tác và xã hội đã mưu toan kìm hãm lại.

Định nghĩa này có những áp dụng vô định. Các công ty và các chính trị gia biết rằng họ không thể nào quyến rũ được công chúng mua cái mà họ muốn công chúng mua, hay muốn họ làm điều gì trừ phi trước hết những người này phải đánh thức được cảm nhận của nhu cầu và sự bất bình. Tạo ra một đống những điều không chắc chắn về lý lịch của họ và bạn có thể giúp họ xác định lại. Điều này đúng cho những nhóm người hay quốc gia cũng như những cá nhân: Họ có thể bị quyến rũ mà không cần phải cần phải cảm thấy thiếu điều gì đó. Một phần trong chiến lược bầu cử của tổng thống John F.Kennedy vào năm 1960 là làm cho người dân Mỹ không thấy vui vẻ về thập niên 1950, và đất nước đã đi lệch ra khỏi những lý tưởng của họ xa đến mức nào rồi. Trong bài phát biểu về thập niên 1950, Kennedy không đề cập đến việc ổn định kinh tế quốc gia hay tình trạng khẩn cấp của một cường quốc siêu mạnh. Thay vì vậy, Kennedy đã ngụ ý rằng giai đoạn này được đánh dấu bằng sự hài hòa, một sự thiếu vắng rủi ro và mạo hiểm, một sự mất những giá trị biên giới. Để bầu cho Kennedy là phải lao vô một cuộc mạo hiểm tập thể, là phải quay về những lý tưởng mà chúng ta đã từ bỏ. Nhưng trước khi bất cứ ai gia nhập vào chiến dịch vận động của ông họ phải nhận thức được họ đã đánh mất bao nhiêu thứ, điều gì đang thất lạc. Một nhóm người, cũng giống như là một cá nhân, có thể bị đẩy vào thói quen, mất dấu của những mục đích lúc đầu. Quá sung túc thịnh vượng làm cạn kiệt sức mạnh mẽ. Bạn có thể quyến rũ toàn bộ quốc gia bằng cách nhắm vào sự không an toàn tập thể của quốc gia, cảm giác âm ỉ đó không như vẻ ngoài của nó. Gợi lên sự bất mãn với hiện tại và gợi nhắc con

người về quá khứ huy hoàng có thể làm con người không được yên ổn với lý lịch của họ. Và rồi bạn có thể là người điều chỉnh lại điều đó – một sự quyến rũ to lớn.

Biểu tượng

Mũi tên thần Cupid. Điều đánh thức ham muốn nơi người bị quyến rũ không phải là sự chạm nhẹ hay một cảm nhận dễ chịu, mà là một vết thương. Mũi tên tạo ra sự đau đớn, một sự nhức nhối, một nhu cầu làm dịu vết đau. Trước khi có ham muốn phải có một vết đau. Nhắm mũi tên vào điểm yếu nhất của việc tạo ra một vết thương mà bạn có thể mở ra và mở ra lại.

Điểm yếu

Nếu như bạn đi quá xa trong việc làm giảm lòng tự trọng của những mục tiêu, thì những mục tiêu đó có thể cảm thấy quá bất ổn đến nỗi họ không thể nào dẫn thân vào quá trình quyến rũ của bạn. Đừng nên quá mạnh tay, hãy giống như Lawrence lúc nào cũng dõi theo cuộc tấn công gây tổn thương với cữ chỉ xoa dịu. Nếu không thì bạn sẽ đơn giản trở nên xa lạ với họ.

Sự lôi cuốn thường là một thói quen huyền ảo và nhiều hiệu quả hơn đối với việc quyến rũ. Phó thủ tướng Benjamin Disraeli thời nữ hoàng Victoria luôn luôn làm cho con người cảm thấy tốt hơn về bản thân họ. Benjamin nhượng bộ họ làm họ thành trung tâm chú ý, làm họ cảm thấy họ hóm hỉnh và rộn ràng: Benjamin là một lợi ích đối với việc phù phiếm của họ và họ trở nên hâm mộ ông. Đây là một kiểu quyến rũ gây khuếch tán, thiếu sự căng thẳng và chìm sâu trong những tình cảm mà sự đa dạng của giới tính gợi lên; sự đa dạng của giới tính bỏ qua sự đói khát cảu con người, nhu cầu của họ dành cho một loại mãn nguyện nào đó. Nhưng nếu như bạn mang tính thiên tư và khôn ngoan, nó có thể là một cách giảm sự phòng thủ của họ, tạo ra một tình bạn an toàn. Một khi họ rơi vào bùa chú của bạn bằng cách này, bạn có thể mở ra vết thương đó. Thật ra, sau khi Disraeli đã quyến rũ được Nữ hoàng Victoria mà thiết lập nên một tình bạn với bà thì Disraeli đã làm cho Nữ hoàng mơ hồ cảm nhận về sự không tương xứng trong việc thành lập của đế chế và việc ngộ ra những lý tưởng của bà. Mọi thứ đều lệ thuộc vào mục tiêu. Người được sự bất ổn vây lấy thì có thể đòi hỏi sự đa dạng dịu dàng hơn. Một khi họ cảm nhận sự thoải mái cùng bạn thì bạn hãy nhắm những mũi tên của bạn.

Không ai có thể yêu nếu như người ấy được thỏa mãn đều hai yếu tố: Cái người ấy có được và người ấy là ai. Kinh nghiệm yêu đương bắt nguồn từ một sự hụt hẫng cực độ, không có khả năng tìm thấy điều gì đó có giá trị trong cuộc sống hằng ngày. Triệu chứng của ảnh hưởng yêu đương này không phải là sự thèm muốn có ý thức để làm như thế, thèm muốn cao độ để làm phong phú cuộc sống của chúng ta, nó là một cảm nhận uyên thâm của việc mất đi giá trị và của việc không có thứ gì đáng giá và nỗi tủi hổ của việc không có được nó… Vì lý do này, rơi vào yêu đương xảy ra thường xuyên hơn giữa những người trẻ tuổi bởi vì họ không chắc chắn về giá trị của họ và thường mặc cảm về bản thân. Điều này tương tự với những người ở lứa tuổi còn lại khi họ đánh mất điều gì đó trong cuộc sống như khi tuổi trẻ đã kết thúc hay khi họ bắt đầu già đi. (Francesco Alberoni, YÊU NHAU, do Lawrence Venuti biên dịch)

Tôi nói: “Vậy thần tình yêu có thể là gì?” “Một cái chết?” “Xa hơn sự chết. Chà, thế là cái gì? Như trong những ví dụ trước của tôi, tình yêu là ở giữa cái chết và sự bất tử. Sau này, tình yêu ra sao hả Diotima? Thần Socrates là một người vĩ đại; là mọi thứ của bản chất của con người đó là nửa thần thánh, nửa con người.” Tôi hỏi: “Cha mẹ của thần Socrates là ai?”. Cô trả lời: “Đó là một câu chuyện khá dài nhưng tôi sẽ kể cho bạn nghe. Vào ngày thần Aphrodite ra đời, các vị thần khác đang ăn tiệc, trong số họ là con trai của thần Trù tính; và sau bữa ăn tối, nữ thần Nghèo đói thấy buổi tiệc đang diễn ra, nữ thần đứng cầu xin ở cửa. Lúc bấy giờ Thần Trù tính đã say khướt vì rượu tiên, tôi có thể nói là ông ta vẫn chưa nhận ra, và thần đi ra khu vườn của thần Zeus và bị cơn buồn ngủ chế ngự. Vì thế mà nữ thần Nghèo đói đã suy nghĩ để làm giảm bớt điều kiện khốn khổ của bà bằng cách hạ sinh một đứa trẻ cho thần Trù tính, bà nằm với ông và mang thai thần Tình yêu. Bởi vì thần Tình yêu được sinh ra vào ngày sinh nhật của Aphrodite, và bởi vì thần tình yêu bẩm sinh có tình cảm với cái đẹp rồi nên vẻ đẹp của nàng Aphordite đã làm thần đi theo và làm nô lệ cho bà. Một lần nữa, có người cha là thần Trù tính và mẹ là nữ thần Nghèo đói nên thần tình yêu mang cả hai tính cách sau đây:thần luôn nghèo khổ, và khác xa với sự nhạy cảm và xinh đẹp, thần rất khắc khổ và đầy nét phong trần, không giày dép, vô gia cư, luôn luôn ngủ ở ngoài vì muốn có một cái giường, trên mặt đất, trên bậc cửa, và ngoài đường phố. Từ đó đến nay thần tình yêu giống như mẹ mình mà sống trong ước muốn. Tuy nhiên, cũng là con của người cha, thần lập kế hoạch có được bất cứ điều gì tốt và xinh đẹp cho bản thân thần. Thần rất can đảm và tự phụ và luôn đòi hỏi, lúc nào cũng nghĩ ra những mánh lới giống như tay thợ săn tài tình.

(Triết lý Plato, buổi họp chuyên đề, do Walter Hamilton biên dịch)

Tất cả chúng ta đều giống như những mảnh của đồng tiền cắc mà đám con nít bẻ làm đôi để làm kỷ niệm – làm một thành hai như là con cá bẹt – và mỗi một người trong chúng ta sẽ mãi

mãi tìm kiếm nửa mảnh còn lại mà ăn khớp với mình. Và như thế tất cả điều cần làm là tàn tích của tình trạng nguyên thủy của chúng ta khi chúng ta nguyên vẹn, và bây giờ, khi chúng ta đang ao ước và theo đuổi sau sự nguyên vẹn lúc đầu, chúng ta nói là chúng ta đang yêu.

(diễn văn của Aristophannes trong chuyên đề về triết lý Plato, trích trong James Mandrell, Don Juan và điều vinh dự)

Don Juan: "Chà lại gặp cô thôn nữ xinh đẹp nữa rồi! Thế nào? Đó có phải là những sinh vật xinh xắn như là nàng trong những cánh đồng này, trong những rừng cây này và những tảng đá này?" Chalotta: "Em là người mà ông đang thấy." Don Juan: "Em là người trong làng hả?" Chalotta: "Thưa ông đúng vậy." Don Juan: "Tên em là gì?" Chalotta: "Thưa ông, em tên là CHalotta."Don Juan: "À, một cái tên đẹp làm sao! Cặp mắt em như soi thấu được người khác." Chalotta: 'Thưa ông, ông làm em xấu hổ quá…' Don Juan: 'em chalotta xinh đẹp, em chưa có chồng phải không?' Chalotta: 'THưa ông chưa, Nhưng em sẽ sớm lấy anh Pierrot, con trai Goody Simonetta.' Don Juan: 'Nàng nói sao? Một người như em mà lấy tên nông dân đó sao? KHông, không được, đó là một điều xúc phạm vẻ đẹp cảu em. Nàng không phải sinh ra để sống ở nơi này. Em chắc chắn đáng được một tài sản lớn hơn và một thiên đường, biết rõ điều này nên ta đến đây với mục đích là ngăn cản cuộc hôn nhân này. Nói ngắn gọn, em Chalotta khả ái ơi, ta yêu em bằng cả trái tim ta, và nếu em đồng ý ta sẽ mang em ra khỏi nơi khốn khổ này, và đặt em vào một nơi tốt hơn em đáng được. Tình yêu là một sự ngạc nhiên không nghi ngờ gì. Ta yêu em nhiều.

(Moliere, Don Juan hay kẻ phóng đãng, do John Ozell biên dịch)

Tối nay tôi đứng đối diện với phía Tây nơi đã một thời là ranh giới cuối cùng. Từ những vùng đất trải dài hàng ngàn dặm đằng sau lưng tôi, những người đi tiên phong của chế độ cũ đã từ bỏ sự an toàn của họ, sự thoải mái và đôi khi từ bỏ cả cuộc sống họ để xây dựng nên một thế giới mới ở nơi đây, tại phương tây này. Họ không phải là những cá nhân bị giam hãm trong chính sự nghi ngờ của họ, những tù nhân của những bảng giá. Phương châm của họ không phải là: "Mọi người vì mình" mà là "tất cả cho nguyên nhân chung". "Họ được quyết định để tạo ra một thế giới mạnh mẽ và tự do, để chế ngự những khó khăn, để chinh phục được những kẻ thù đang đe dọa từ bên trong… Hôm nay, vài người sẽ nói rằng những khó khăn đó đã được khắc phục, rằng tất cả những chân trời đó đã được khám phá ra, rằng những trận chiến đã giành phần thắng, rằng đã không còn ranh giới của dân Mỹ nữa. Nhưng tôi tin rằng không ai trong đám đông đang có mặt ở đây sẽ đồng ý với những cảm nhận này… Tôi nói cho bạn biết là Ranh giới mới là ở đây dù ta có đi tìm hay không…sẽ dễ dàng hơn để thu hẹp lại đường ranh giới đó, để nhìn đến điều tầm thường an toàn trong quá khứ, để được những ý định tốt đẹp và những lời lẽ hoa mỹ cao độ ru ngủ – và những con người thích đi theo con đường đó thì đừng nên bỏ phiếu bầu tôi, không kể đến Đảng. Nhưng tôi tin rằng thời kỳ này đòi hỏi sự phát minh, sự đổi mới, óc tưởng tượng, sự quyết định. Tôi đang yêu cầu mỗi một người trong các bạn là những người tiên phong mới trong ranh giới đó. Lời kêu gọi của tôi đến các bạn trẻ không kể tuổi tác.

(John F. Kennedy, bài diễn văn đề cử tranh chức tổng thống, do John Hellmann trích: Nỗi ám ảnh Kennedy: Câu chuyện của dân Mỹ về JFK)

Giai điệu bình thường của cuộc sống nói chung thì chao đảo giữa một sự tự thỏa mãn ôn hòa và một chút sự bực bội, nó khởi nguồn từ nhận thức của những khuyết điểm cá nhân. Chúng ta thích là một người xinh đẹp, trẻ trung, mạnh mẽ hay thông minh như những người khác mà chúng ta quen biết. Chúng ta ước gì chúng ta đạt được nhiều thứ mà họ có, khao khát có những lợi thế tương tự họ, những địa vị, những thành công vang dội. Để được vui vẻ với bản thân là điều ngoại lệ, mà thường thì đủ rồi, một màn khói ngụy trang ta tạo ra cho bản thân chúng ta và dĩ nhiên cho cả những người khác. Lởn vởn đâu đó trong màn khói ngụy trang này là cảm giác khó chịu và một chút sự tự căm ghét. Tôi chắc chắn rằng một sự gia tăng của khuynh hướng bất đồng quan điểm này sẽ khiến cho một người đặc biệt nghi ngờ là "đang yêu"… Trong hầu hết mọi trường hợp, thái độ lo lắng bất an này là vô ý thức, nhưng ở một số người thái độ này chạm đến ngưỡng cửa của sự nhận thức trong sự lo lắng chút chút, hay trong sự bất mãn bị ứ đọng, hay là sự ngộ ra đang khó chịu mà không hiểu vì sao.

(Theodor Reik: Tình yêu và ham muốn)

6. Làm chủ nghệ thuật tác động

Làm con mồi cảm thấy bất mãn và cần được bạn chú ý là điều thiết yếu, nhưng nếu quá lộ liễu họ sẽ nhìn thấu bạn và nảy sinh tâm lí phòng vệ. Tuy nhiên không ai phòng vệ sự tác động – nghệ thuật gieo ý nghĩ vào đầu óc người khác bằng những gợi ý khó hiểu mà về sau sẽ bén rễ trong suy nghĩ của họ, thậm chí làm họ tưởng như đó là ý nghĩ của chính mình. Tác động là một cách thượng thặng để gây ảnh hưởng đối với người khác. Hãy sử dụng ngôn ngữ ngầm – những khẳng định hùng hồn ẩn phía sau hành động thu mình lại, những nhận xét nước đôi, những câu nói sáo rỗng kết hợp với những cái liếc mắt làm mê đắm lòng người – đi vào tiềm thức con mồi để truyền tải ý kiến của bạn. Hãy làm mọi việc bằng cách gợi ý.

Ham muốn bóng gió

Một tối của thập niên 1770, một người đàn ông trẻ đến Nhà hát Paris để gặp người yêu của mình là một nữ bá tước. Hai người đang gây chiến và ông ta rất lo lắng để gặp lại bà. Nữ bá tước vẫn chưa đến chỗ ngồi của bà, nhưng ở chỗ ngồi kế bên, một trong những người bạn của nữ bá tước, Madame de T_, đã gọi người đàn ông trẻ đến chỗ bà ngồi. Madame de T_ nói rằng họ gặp nhau vào tối nay thiệt là một điều may mắn, và ông phải để cho bà làm bạn trên chuyến đi. Người đàn ông trẻ này mong mỏi gặp người yêu của mình, nhưng Madame rất duyên dáng và khăng khăng nên ông đã đồng ý đi với bà. Trước khi mà ông có thể hỏi tại sao và đi đâu thì Madame đã nhanh chóng hộ tống ông ra xe ngựa của bà ở bên ngoài. Rồi sau đó chiếc xe tăng tốc đi.

Bấy giờ, người đàn ông trẻ mới hỏi bà chủ nhà của ông nói cho ông biết là bà đang đưa ông đi đâu. Lúc đầu, bà chỉ cười, nhưng sau cùng bà nói với ông là đến lâu đài của chồng bà. Hai vợ chồng bà đã bất hòa với nhau nhưng đã quyết định hòa giải rồi. Tuy nhiên, chồng của Madame là một người chán ngắt, và bà cảm thấy một người đàn ông trẻ trung quyến rũ như ông sẽ làm cho mọi chuyện vui lên. Người đàn ông trẻ rất ư là tò mò:Madame là một phụ nữ lớn tuổi, nổi tiếng là một người khá kiểu cách, mặc dù ông cũng biết bà có người tình là một hầu tước. Tại sao Madame lại chọn ông là người đi với bà trong chuyến đi chơi này? Câu chuyện bà nói không đáng tin lắm. Và khi họ đang đi, Madame đề nghị ông nhìn ra ngoài cửa sổ giống như bà đang nhìn phong cảnh đang lướt qua. Ông phải nhướng người qua bà thì mới coi được, và khi làm như thế thì chiếc xe ngựa bị xóc lên. Madame chộp lấy bàn tay ông và ngã chúi vào hai cánh tay ông. Bà để yên như thế một hồi rồi nhanh chóng rụt lẹ ra. Sau một hồi im lặng lung túng, bà lên tiếng: “Có phải anh định đánh giá tôi về hành động vừa rồi phải không?”. Ông phản đối và nói là sự việc vừa rồi chỉ là một tai nạn và bảo đảm với bà rằng ông sẽ cư xử phải phép. Tuy nhiên, sự thật là khi mà bà ở trong vòng tay ông thì khiến ông nghĩ khác đi.

Hai người đến lâu đài. Người chồng đến gặp họ và người đàn ông trẻ bày tỏ lời ngưỡng mộ đến tòa lâu đài. Madame ngắt lời ông: “Cái anh thấy thì không là gì cả, tôi sẽ dẫn anh đến căn hộ của quý ông đây.” Ông chưa kịp hỏi bà thế là ý gì thì bà đã chuyển qua đề tài khác một cách mau mắn. Thật vậy, người chồng là một người chán ngắt, nhưng sau bữa ăn tối ông đã cáo lỗi. Giờ chỉ còn lại Madame và người đàn ông trẻ. Madame mời ông đi dạo trong vườn với bà; đó là một buổi tối quá đẹp trời, và trong lúc hai người đi dạo bà đã dúi tay mình vào người đàn ông. Bà nói rằng bà không hề lo ngại ông ta sẽ lợi dụng bởi vì bà biết là ông và người bạn tốt của bà (nữ bá tước) quyến luyến nhau ra sao rồi. Cả hai người nói về những chuyện khác và rồi bà quay trở lại đề tài người yêu của ông: “Cô ấy đang làm cho anh hạnh phúc đúng không? Ôi, em sợ ngược lại cơ, và điều này làm em lo âu… anh có thường xuyên là nạn nhân của tính khí bất thường lạ lùng của cô ta không?” Người đàn ông ngạc nhiên khi Madame bắt đầu nói về nữ bá tước theo cái kiểu là bá tước không trung thành với ông (điều mà ông đã nghi ngờ). Madame thở dài, bà hối tiếc khi nói ra những điều như thế về bạn mình, và yêu cầu ông tha thứ cho bà. Rồi, như thể một ý nghĩ mới chợt nảy ra trong bà, bà đề cập đến một ngôi nhà kế bên, một nơi vui thú tràn đầy những ký ức vui vẻ. Nhưng thật là xấu hổ vì nơi đó đã bị khóa lại và không có chìa khóa. Mặc dù vậy họ vẫn tìm được cách đi vào ngôi nhà đó, cánh cửa để mở ra. Bên trong nhà tối thui, nhưng người đàn ông trẻ có thể cảm nhận được đây là một nơi dành cho hẹn hò. Hai người bước vào và thả người ngồi xuống chiếc ghế bành. Và ông chưa kịp hiểu điều gì tác động đến mình thì ông đã vòng tay ôm lấy bà. Madame có vẻ như muốn đẩy ông ra nhưng rồi bất lực. Cuối cùng bà cũng nhận thức được: Họ phải quay về lâu đài thôi. Ông ta đã đi quá xa rồi? ông ta phải tự kiềm chế bản thân.

Khi hai người tản bộ đi về lâu đài, Madame nói: “Chúng ta đã trải qua một đêm tuyệt vời.” Phải chăng bà đang muốn ám chỉ tới chuyện đã xảy ra ở trong ngôi nhà đó? Bà tiếp tục: “Thậm chí còn có một căn phòng quyến rũ ở trong lâu đài, nhưng em không thể chỉ cho anh coi bất cứ thứ gì được.” Bà đã đề cập đến căn phòng này (căn hộ của quý ông) mấy lần trước đó rồi; ông chẳng thể nào tưởng tượng nổi có điều gì thú vị về căn phòng đó, nhưng đến lúc này thì ông lại tha thiết muốn coi căn phòng và khăng khăng đòi bà chỉ đi. Hai mắt mở lớn bà trả lời: “Nếu anh hứa anh sẽ ngoan.” Bà dẫn ông đi xuyên qua bóng tối vào căn phòng, ông thích thú vì căn phòng có một lô những điều thoải mái: Trên bốn bức tường có gắn nhiều gương, những bức

tranh vẽ như thật gợi lên một khu rừng, thậm chí là một hang động nhân tạo tăm tối và một bức tượng thần Eros đội vòng hoa. Người đàn ông trẻ bị tâm trạng của nơi đây áp đảo nên đã nhanh chóng lấy lại được trạng thái lúc bắt đầu trong ngôi nhà, và ông không còn nhớ gì về giờ giấc nữa nếu không có một người đày tớ ù chạy vào báo cho họ biết là bên ngoài sắp lên đèn – Quý ông sẽ sớm có mặt.

Cả hai nhanh chóng rời nhau ra. Sau ngày hôm đó, khi người đàn ông trẻ chuẩn bị rời khỏi thì bà chủ nhà nói với ông: "Tạm biệt Ngài; tôi nợ ngài quá nhiều sự thoải mái nhưng ta đã trả cho Ngài bằng một giấc mộng đẹp. Giờ đây tình yêu của Ngài triệu ngài quay về… đừng tạo cho Nữ bá tước có lý do để cãi vã với tôi." Trên đường quay trở về ông nhớ lại những điều vừa xảy ra mà ông không thể nào đoán được ý nghĩa. Ông mơ hồ cảm nhận hình như ông đang bị lợi dụng, nhưng những sự thích thú mà ông nhớ lại đã đè bẹp những nghị ngờ của ông.

Giải thích: Madame de T – là một nhân vật trong truyện ngắn tự do phong lạc thế kỷ 18 "Không ngày mai" của tác giả Vivant Denon. Người đàn ông trẻ là người tường thuật lại câu chuyện. Mặc dù là một tiểu thuyết, nhưng những kỹ năng của Madame được dựa trên những sự phóng đãng nổi tiếng của thời đại đó, những bậc thầy về trò chơi quyến rũ. Và những vũ khí nguy hiểm nhất của họ là những luồn lách bóng gió – những phương tiện mà Madame đã tung bùa chú lên người đàn ông trẻ, khiến ông dường như là kẻ đi xâm lược, cho bà một đêm vui vẻ như bà ao ước và bảo vệ danh tiếng vô tội của bà, tất cả chỉ là một cú nháng. Sau cùng, chính ông là người khởi đầu sự tiếp xúc thân thể hay vẻ như thế. Sự thật thì Madame mới là người nắm quyền kiểm soát, bà gieo một cách chính xác những ý kiến vào trong đầu ông như bà mong muốn. Ví dụ như sự va chạm thân thể lúc đầu ở trong toa xe ngựa đó, bà đã tự tạo ra bằng cách mời gọi ông đến gần hơn: Sau này bà lại khiển trách ông vì quá tiến tới, nhưng điều lớn vởn trong trí óc ông chính là khoảnh khắc đầy kích đông đó. Về chuyện bà nói đến nữ bá tước đã làm cho ông bối rối và thấy có tội; nhưng rồi bà lại gợi ý rằng người yêu của ông không trung thành, gieo vào đầu ông một hạt giống mới: Sự giận dữ, và sự ao ước trả thù. Và sau đó bà lại yêu cầu ông quên đi và tha thứ cho những gì bà đã nói, một chiến lược bóng gió: "Em đang yêu cầu ông quên đi chuyện em đã nói mà em biết là ông không thể nào quên được, ý nghĩ đó sẽ mãi ở trong đầu ông." Một vài lần bà đề cập đến đến căn phòng ở trong tòa lâu đài, hẳn nhiên là ông ta khăng khăng muốn đi đến đó. Bà nói đến buổi tối đó với một vẻ nhập nhằng. Thậm chí những lời nói như: "Nếu anh hứa là anh sẽ ngoan" có thể được hiểu theo nhiều lối. Trong đầu và trái tim của người đàn ông trẻ bừng lên tất cả mọi cảm giác – bất đồng, bối rối, ao ước – mà bà đã gián tiếp truyền vào trong ông.

Đặc biệt là trong những giai đoạn đầu của một sự quyến rũ, hãy học cách làm cho mọi thứ đúng như bạn nói và làm kiểu bóng gió. Nghi ngờ vu vơ bóng gió với một lời bình luận đó đây về những người khác trong cuộc sống của nạn nhân, làm cho nạn nhân cảm thấy mềm yếu. Những tiếp xúc về thân thể nhẹ nhàng ám chỉ vu vơ đến ham muốn, cũng như là cái lướt nhìn thoáng qua nhưng đáng để nhớ hay là một giọng nói ấm áp bất chợt, cả hai đều dành cho những khoảnh khắc cực nhanh nhất. Một lời nhận xét tình cờ điều gì đó về nạn nhân khiến bạn thích, nhưng hãy giữ nó thiên tư, những lời nói của bạn bộc lộ điều có thể, tạo ra một sự nghi ngờ. Bạn đang gieo những hạt giống mà sẽ mọc rễ trong nhiều tuần tới. Khi bạn không có mặt ở đó thì những mục tiêu của bạn sẽ mơ tưởng đến những ý kiến mà bạn gợi lên, và chiêm nghiệm về những điều ngờ vực. Họ đang từ từ bị dẫn lối vào lưới của bạn mà không ý thức là bạn đang nắm quyền kiểm soát. Làm sao họ có thể kháng cự hay trở nên phòng vệ nếu họ thậm chí không thể thấy được chuyện gì đang xảy ra cơ chứ?

Điều phân biệt một sự khêu gợi với những loại gây ảnh hưởng thuộc về siêu nhiên (như một mệnh lệnh hay việc cho một thông tin hay lời hướng dẫn)đó là, xét trong trường hợp là một sự khêu gợi, một ý kiến được khơi gợi lên trong não của một người khác mà không được kiểm chứng có liên quan đến nguồn gốc của ý kiến đó nhưng lại được chấp nhận như thể sự khêu gợi đó phát sinh tự do trong đầu óc người đó.

Sigmund Freud

Bí quyết quyến rũ

Bạn không thể đi qua hết cuộc đời của mình mà không bằng cách này thì cũng bằng cách khác cố gắng thuyết phục được người khác. Hãy chọn con đường trực tiếp là nói một cách chính xác điều bạn muốn, và sự chân thật của bạn có lẽ sẽ làm bạn thấy tốt nhưng chẳng đưa bạn đến đâu hết. Con người có những ý kiến của riêng họ mà được đóng cứng lại bởi những thói quen; những lời nói của bạn đi vào tâm trí họ, cạnh tranh với hàng ngàn những quan điểm có nhận thức trước, đã có sẵn rồi và sẽ chẳng dẫn đến đâu. Ngoài ra, con người thể hiện sự tức giận khi thấy bạn cố gắng thuyết phục họ, làm như thể tự họ không có khả năng quyết định, như thể bạn biết nhiều hơn. Thay vì vậy, hãy suy nghĩ đến sức mạnh của sự luồn lách bóng gió và sự khêu gợi. Nó đòi hỏi chút kiên nhẫn và nghệ thuật, mà kết quả thì có đáng giá hơn rất nhiều.

Cái cách mà những lời bóng gió thê hiện thì đơn giản thôi: Hãy ngụy trang thành một lời nhận xét hay cuộc gặp gỡ thông thường, và thả ra lời gợi ý. Nó về vấn đề tình cảm – một sự thoải mái mà chưa có được, sự thiếu thốn điều khích động trong cuộc sống của một người. Lời gợi ý được nhận thấy trong tâm trí của mục tiêu, một vết đâm huyền bí vào chỗ không an toàn của anh (cô) ta; nguồn gốc vết đâm thì mau chóng chìm vào quên lãng. Vết đâm quá huyền bí đến nỗi không thể nhớ vào lúc đó, và sau này, khi mà vết đâm đó mọc rễ và phát triển lên thì nó dường như đã hiện rõ một cách tự nhiên từ tâm trí của mục tiêu như thể nó đã ở đó rồi. Sự luồn lách bóng gió để cho bạn đi qua sự kháng cự tự nhiên của con người, bởi vì con người có vẻ chỉ lắng nghe điều bắt nguồn từ họ. Nó có một ngôn ngữ riêng của nó, giao tiếp một cách trực tiếp với sự vô tiềm thức. Không có một người đi quyến rũ nào, không một người thuyết phục nào có thể hy vọng thành công mà không cần thành thạo ngôn ngữ và nghệ thuật của lời nói bóng gió.

Một người đàn ông lạ mặt đã từng đến cung điện của Louis XV. Không một ai biết bất cứ điều gì về ông ta, và giọng nói và tuổi tác cũng không rõ. Ông ta tự xưng mình là Bá tước Saint-Germain. Dĩ nhiên là ông ta giàu có; tất cả mọi loại đá quý và kim cương tỏa sáng long lánh trên áo ông, trên hai tay áo, trên giày và những ngón tay của ông. Ông ta có thể chơi piano đến độ tuyệt vời, có thể vẽ tranh cực đẹp. Tuy nhiên điều thu hút nhất ở ông chính là cách nói chuyện.

Sự thật thì ông bá tước chính là tên trùm bịp bợm của thế kỷ 18 – một người thành thạo về nghệ thuật bóng gió. Khi ông nói, lời nói đây đó luồn ra, một sự ám chỉ bóng gió mơ hồ đến hòn đá phù thủy, mà có thể biến kim loại thành vàng hay là một liều thuốc Trường sinh. Ông ta không hề nói rằng ông ta sở hữu những thứ này, nhưng ông ta biến bạn thành người đồng hành với quyền lực của ông ta. Ông ta mà đơn giản nói lên điều đó sẽ không có ai tin ông ta và mọi người sẽ ngoảnh mặt với ông. Ông bá tước có thể ám chỉ tới một người đàn ông đã chết 40 năm trước đó như thể chính ông ta biết người đó; nếu đúng là như vậy thì ông bá tước ở tuổi 80, mặc dù ông chỉ trông khoảng tuổi 40 mà thôi. Ông đề cập về liều thuốc Trường sinh… ông quá trẻ…

Điều chốt yếu trong lời nói của bá tước là sự mơ hồ. Ông ta luôn luôn buông thả những lời gợi ý vào trong một cuộc nói chuyện trực diện, duyên dáng đưa ra những nhận xét theo một giai điệu du dương. Chỉ một lát sau là mọi người sẽ phản chiếu những gì ông ta đã nói. Hồi sau, mọi người bắt đầu đến với ông, yêu cầu về hòn đá phù thủy và liều thuốc Trường sinh, mà không hề nhận ra rằng chính ông ta là người đã gieo những ý tưởng đó vào trong đầu óc họ. Hãy nhớ rằng: Để gieo một ý tưởng quyến rũ bạn bắt buộc phải hòa nhập vào trí tưởng tượng của họ, sự mơ mộng của họ, những khao khát thầm kín nhất của họ. Cái làm cho sự việc vận động đều là khơi gợi lên những chuyện mà con người muốn nghe – khả năng giàu có, sức khỏe, khoái lạc, sự mạo hiểm. Cuối cùng, những điều tốt đẹp này lại hóa ra lại chính xác là thứ mà bạn có vẻ như muốn ban tặng cho họ. Họ sẽ đến bên bạn như thể chính họ mà không ý thức rằng bạn đang gây bóng gió ý tưởng đó vào trong đầu họ.

Năm 1807, Napoleon Bonaparte đã quyết định đây là thời điểm quan trọng để ông kéo Vua Nga, Alexander I về phe ông. Napoleon muốn hai điều từ vị vua Nga này: Một hiệp ước hòa bình mà họ đã đồng ý chia nhỏ Châu Âu và Trung Đông; và một liên minh về hôn nhân, trong đó Napoleon sẽ ly dị vợ ông, bà Josephine mà lấy người trong hoàng gia của vua Nga. Thay vì

trực tiếp đồng ý những điều khoản này, vua Napoleon đã quyết định quyến rũ vua nước Nga. Napoleon dùng đến những cuộc gặp gỡ xã hội lịch thiệp và những cuộc nói chuyện thân mật như về những chuyện chiến trường, ông ta đi đến hành động. Napoleon rõ ràng buột miệng để lộ ra rằng Josephine không thể sanh con, mà nhanh chóng thay đổi đề tài. Một nhận xét đó đây ra vẻ đề nghị một sự gắn kết số phận giữa nước Pháp và nước Nga. Ngay trước lúc ông sắp rời khỏi tối hôm đó, ông nói đến chuyện ông mong ước có những đứa con, thở dài buồn bã, rồi cáo lui về phòng ngủ, để lại cho vị vua với những ý nghĩ đó. Napoleon hộ tống vị vua Nga đến một vở kịch nói về đề tài sự huy hoàng, sự vinh danh và đế chế; bấy giờ, trong những câu chuyện sau đó, Napoleon ngụy trang cho những lời lẽ bóng gió của ông dưới vỏ bọc là bàn luận về vở kịch. Trong vài tuần, vị vua nga nói với các bộ trưởng của mình về một sự liên minh hôn nhân và một hiệp ước với nước Pháp như thể chúng là những ý kiến của chính ông.

Lỡ miệng nói ra những lời nhận xét không có chủ ý, thu hút những sự tham khảo, câu nói mà bạn nhanh chóng phải xin lỗi – tất cả những điều này có một quyền lực bóng gió mạnh mẽ. Chúng luồn lách dưới da con người như một độc dược, chấp nhận cuộc sống của chính họ. Chìa khóa thành công với những lời nói bóng gió của bạn là tạo ra chúng khi mà những mục tiêu của bạn đang xả hơi hay đang phân tâm, để mà họ không nhận thức được cái đang diễn ra.Những lời nói đùa lịch sự thường là lời mở đầu hoàn hảo; con người sẽ nghĩ họ sẽ nói gì tiếp theo đây, hoặc là họ sẽ tiếp thu thành những ý nghĩ của chính họ.

Một trong những chiến dịch bầu cử đầu tiên, John F.Kennedy đọc trước một nhóm những người lính cựu binh. Những chiến tích dũng cảm của Kennedy trong suốt thế chiến thứ hai – sự kiện PT_109 đã làm ông trở thành người anh hùng chiến tranh – được tất cả mọi người biết đến; nhưng trong bài diễn văn, ông lại nói đến một người đàn ông khác trên thuyền mà chưa bao giờ đề cập đến chính bản thân ông. Tuy nhiên, Kennedy hiểu là những việc ông đã làm thì trong đầu mọi người đã biết bởi vì thực tế là ông đã đặt sẵn ở trong đầu họ rồi. Sự im lặng của Kennedy trong đề tài đã không chỉ làm cho mọi người tự nghĩ đến mà còn làm cho ông trở nên nhún nhường và khiêm tốn, những đức tính đi đôi với chủ nghĩa anh hùng. Trong nghệ thuật quyến rũ, giống như cô gái điếm người Pháp, Ninon de l'Enclos, khuyên là tốt hơn là đừng nói về tình yêu của bạn dành cho một người. Hãy để cho mục tiêu của bạn tự đọc nó. Sự im lặng của bạn trong đề tài sẽ là một quyền năng bóng gió hơn là bạn trực tiếp diễn tả nó ra.

Không chỉ có lời nói phải bóng gió mà cần chú ý đến cử chỉ và cái nhìn. Thuật ngữ yêu thích của Madame Recamier chính là giữ cho những lời nói của bà thật đơn giản và ánh nhìn của bà thiệt hấp dẫn. Mạch chảy của câu chuyện sẽ ngăn cho cánh đàn ông suy nghĩ quá sâu sa về những cái nhìn thi thoảng mới có, mà họ còn bị những ánh mắt đó ám ảnh. Lord Byron có ánh nhìn cúi thấp xuống nổi tiếng: Trong khi mọi người đang thảo luận về đề tài không mấy thú vị nào đó, ông ta sẽ hạ đầu xuống, nhưng khi một phụ nữ trẻ (mục tiêu của ông) thấy ông đang liếc lên nhìn về phía bà thì đầu của ông sẽ nghiêng xuống. Đó là một cái nhìn dường như nguy hiểm, thử thách nhưng cũng lấp lửng; rất nhiều phụ nữ bị cái nhìn đó giăng bẫy. Khuôn mặt nói lên được ngôn ngữ của chính nó. Chúng ta đã quen với việc thử đọc những nét mặt của con người, thường là những dấu hiệu tốt để chỉ ra cảm xúc của họ hơn là điều họ nói, cái quá dễ để kiểm soát. Bởi vì con người luôn luôn đọc những cái nhìn, nên hãy sử dụng đến chúng để chuyển những dấu hiệu luồn lách bóng gió mà bạn chọn.

Cuối cùng, lý do mà những lời bóng gió hoạt động khá tốt không chỉ vì nó đi qua được sự phản kháng tự nhiên của con người. Mà nó còn là ngôn ngữ của sự khoái lạc. Có quá ít điều bí mật trên thế giới này; quá nhiều người nói một cách chính xác điều họ cảm nhận và họ muốn. Chúng ta khao khát điều gì đó khó hiểu, điều gì đó để nuôi dưỡng điều mơ mộng của ta. Bởi vì thiếu thốn việc đề xuất và sự nhập nhằng trong cuộc sống hằng ngày, một người đột nhiên dùng đến hai điều trên có vẻ như có điều gì đó lôi cuốn và tràn đầy hứa hẹn. Đó là một dạng trò chơi khêu gợi – vậy người này có ý định gì chăng? Anh (cô) ta muốn gì? Những lời gợi ý, những lúc đề xuất, và những luồn lách bóng gió tạo ra một bầu không khí quyến rũ, ra hiệu cho nạn nhân của họ là họ không còn liên quan đến những lề lối cũ của cuộc sống hằng ngày nữa mà họ đã bước vào một thế giới khác.

Biểu tượng

Hạt giống. Mảnh đất đã được chuẩn bị kỹ càng. Những hạt giống đã được gieo trước đó vài tháng. Khi những hạt giống đã ở dưới mặt đất thì không ai có thể biết được bàn tay ai gieo chúng xuống. Những hạt giống là một phần của đất. Bạn hãy ngụy trang những việc đi thao túng của mình bằng các trồng những hạt giống để chúng tự mọc rễ.

Điểm yếu

Sự nguy hiểm trong những lời lẽ bóng gió chính là khi bạn để lại những điều mơ hồ, mục tiêu của bạn có thể diễn giải sai lầm về chúng. Có những khoảnh khắc, đặc biệt là trong giai đoạn sau trở đi trong việc đi quyến rũ, khi mà thuận lợi nhất để bạn truyền đạt ý kiến của bạn một cách trực tiếp, nhất là lúc bạn biết mục tiêu của bạn sẽ chào đón ý kiến đó. Casanova thường sử dụng lối đó. Khi mà ông có thể cảm nhận một người đàn bà khao khát ông, và cần một chút sự chuẩn bị, thì ông sẽ dùng một lời nhận xét trực tiếp, thân thiện tiến thẳng vào trong đầu của người đàn bà đó giống như một viên thuốc và khiến cho bà rơi vào bùa chú của ông ta. Khi nhà văn Gabriele D'Annunzio gặp một người phụ nữ mà ông thèm muốn, ông ta hiếm khi nào chần chừ. Những lời lẽ tâng bốc từ miệng ông và từ ngòi bút của ông tuôn chảy ra. Ông ta sẽ dùng sự "thân thiện" của ông mà chinh phục (ông có thể giả bộ là thân thiện và đó chỉ là một mánh khóe trong số những mánh khóe khác mà thôi). Tuy nhiên điều này chỉ công hiệu khi bạn cảm nhận mục tiêu đó dễ dàng là của bạn. Nếu không, những sự phòng thủ, nghi ngờ mà bạn dựng nên bằng cuộc tấn công trực diện sẽ làm cho việc đi quyến rũ của bạn không thể thực hiện được. Khi bị nghi ngờ thì phương thức gián tiếp là một chiêu tốt hơn nhiều.

Khi chúng tôi chuẩn bị bước vào phòng, cô ta chặn tôi lại và nói một cách nghiêm trang: "Hãy nhớ rằng anh có bổn phận không bao giờ được nhìn, thậm chí không bao giờ được nghi ngờ nơi thiêng liêng mà anh sắp bước vào…" … tất cả những điều này giống như là một buổi lễ khai nạp. Cô dắt tay tôi đi qua một hành lang nhỏ tối om. Trái tim tôi đập thình thịch như thể tôi là một người cải đạo trẻ tuổi được đem kiểm tra trước khi lễ chúc mừng của những điều bí mật lớn lao… cô ta dừng lại và nói: "Nhưng nữ bá tước của anh.." tôi sắp sửa trả lời thì cánh cửa mở ra; câu trả lời của tôi đã bị sự ngưỡng mộ ngắt đoạn. Tôi ngạc nhiên, vui mùng, tôi không còn biết là tôi đã trở nên cái gì nữa, và tôi bắt đầu tin vào ma thuật với lòng trung thành… Sự thật, tôi thấy bản thân mình nhốt trong những tấm gương to lớn, mà những hình ảnh trong những tấm gương đó được tô vẽ quá nghệ thuật nên chúng đã tạo ra được ảo ảnh của tất cả các đồ vật khác mà chúng tượng trưng.

(Vivant Denon, "không ngày mai")

Cách đây mấy năm, trong thành phố của chúng tôi, nơi mà sự bịp bợm và xảo quyệt phát triển phồn thịnh hơn tình yêu hay lòng trung thành, có một người phụ nữ cao quý với một vẻ đẹp quyến rũ và một gia tộc không chê vào đâu được, bà được khả năng thiên phú tự nhiên với một tính khí ngạo mạn và một sự hiểu biết sắc sảo mà có thể tìm thấy được ở bất cứ người phụ nữ nào cùng thời với bà… Người đàn bà này, được sinh ra trong một dòng dõi lịch thiệp, và thấy mình bị gả cho một nhà làm rèm len,một người ngẫu nhiên giàu lên, ông ta không thể tóm được sự khinh khỉnh trong tim bà. Bởi vì bà có một ý kiến chắc như đinh đóng cột là không có người đàn ông nào ở điều kiện thấp, dù giàu có, mà xứng đáng có một người vợ cao quý. Và khi phát hiện rằng tất cả khả năng của ông là có thể phân biệt vải len và vải bong (dù tài sản ông kếch sù), ông giám sát việc thành lập của một nhà máy dệt, hay ông tranh luận những công dụng của một loại sợi đặc biệt với một phụ nữ xe sợi thì bà vẫn kiên quyết rằng đến mức mà chuyện này vẫn nằm trong quyền lực của bà thì bà sẽ không làm gì với sự vuốt ve thú tính của ông. Hơn nữa, bà còn quyết định tìm kiếm sự khoái lạc ở nơi khác, tìm một người bạn có vẻ xứng đáng với tình yêu của bà. Và sự việc đã đến, bà yêu say đắm một người đàn ông rất hội đủ những tiêu chí của bà ở tuổi ba mươi mấy. Bất cứ khi nào một ngày trôi qua mà cô không để mắt đến người đàn ông đấy là lòng cô bất an trong suốt đêm hôm sau. Tuy nhiên, quý ông đó lại không một chút mảy may nghi ngờ sự việc này, và không hề để ý đến bà. Về phần bà, bà rất thận trọng, bà sẽ không mạo hiểm để tuyên bố tình yêu mình ra bằng cách phái một tên đầy tớ đi hay viết một bức thư cho ông vì bà sợ những mối nguy hiểm bị theo dõi. Tuy nhiên bà nhận thấy ông ta rất thân với một linh mục nào đó mập mạp, mọi rợ, cá nhân vậy mà lại được xem như là linh mục nổi trội xét theo cách sống thánh thiện của ông ta. Bà ta đã tính toán và nhận thấy người bạn này sẽ là một người trung gian lý tưởng cho bà và người đàn ông bà yêu. Và do đó, sau khi phản chiếu lại chiến lược bà chấp nhận, bà đến thăm nhà thờ nơi có thể tìm thấy vị linh mục đó, vào một giờ thích hợp trong ngày, và bà đã tìm thấy ông cha và hỏi ông là có thể giải tội cho bà được không. Vì vị linh mục nhìn liếc qua thấy đây là một quý bà thượng lưu nên đã vui mừng nghe bà xưng tội, và khi bà xưng gần xong, bà tiếp tục: "Thưa Cha, con sẽ giải

thích ngay bây giờ cho Cha, có một vấn đề mà con buộc phải tìm đến lời khuyên và sự trợ giúp của Cha. Con đã xưng tên con cho Cha rồi, con cảm thấy chắc chắn là Cha sẽ biết về gia đình và chồng của con. Chồng con yêu con hơn là cuộc sống này, và bởi vì anh giàu kếch sù nên anh chưa bao giờ gặp một chút xíu khó khăn hay chần chừ nào trong việc cung phụng cho con bất cứ một món đồ nào mà con lộ ra là con mong muốn. Và vì thế mà tình yêu của con dành cho ảnh khá vô tận, và nếu như những ý nghĩ đơn thuần của con đi ngược lại với những mong ước và danh dự của ảnh thì con đáng bị lửa hỏa ngục thiêu đốt hơn là một người phụ nữ quỷ quyệt nhất từng sống trên đời. "Bây giờ lại có một người với vẻ bề ngoài đáng tôn kính, người mà trừ phi con nhầm lẫ thì hình như đó là một người quen thân cận của cha. Con thật sự không thể nói ra tên người ấy, chỉ biết là anh ta cao, đẹp trai, quần áo anh ta màu nâu và gọn gàng lịch thiệp, và có thể bởi vì anh ta không nhận thức được bản chất kiên quyết của con nên anh ta có vẻ như tiến hành vây hãm con. Anh ta xuất hiện vào bất cứ khi nào mà con đang nhìn ra ngoài cửa sổ hay con đứng ở cửa trước hay khi con rời khỏi nhà. Mà bây giờ con rất ngạc nhiên khi không thấy anh ta có mặt ở đây. Khỏi phải nói là con đã tức giận về tất cả chuyện này như thế nào rồi tự vì kiểu hành động của anh ta thường làm cho một người đàn bà chân thật một tai tiếng xấu, dù cho cô ta vô tội. "…Cho nên, vì tình yêu của Đức Chúa, con khẩn nài Cha hãy nói chuyện một cách nghiêm khắc với anh ta và thuyết phục anh ta cố kiềm chế những hành động quấy rối này. Có rất nhiều phụ nữ khác chắc chắn thấy điều này là khôi hài và họ sẽ hưởng thụ bị anh ta nhìn chằm chằm và theo dõi, nhưng bản thân con không thích khuynh hướng này và con thấy hành vi của anh ta không thể nào chấp nhận được." và khi đã đến đoạn kết của câu chuyện, người đàn bà đó cúi đầu chào như thể bà sắp òa ra khóc vậy. Đức Cha này đa ngay lập tức nhận ra người đàn ông bà ta đang ám chỉ đên là ai, và Cha đã ấm áp khuyên bà hãy làm trong sạch tâm trí lại… Cha hứa sẽ làm hết cách cần thiết để bảo đảm rằng người đó thôi quấy rầy bà… Một thời gian ngắn sau, người đàn ông bị nghi vấn đến thăm vị linh mục, và sau khi cả hai người nói chuyện với nhau được một lát về những đề tài chung chung, vị linh mục kéo ông ta về một phía và trách anh ta theo kiểu cha con vì tội liếc mắt đa tình, theo như người đàn bà đó cho cha hiểu. Quá bất ngờ, người đàn ông đó ngạc nhiên bởi vì ông ta chưa bao giờ nhìn người đàn bà đó nhiều như thế và rất hiếm khi ông đi ngang qua nhà bà…Qúy ông này có nhận thức nhiều hơn vị linh mục, ông không quá chậm hiểu để đánh giá sự thông minh của người đàn bà này và hứa là sẽ không làm phiền bà ta nữa. Thế nhưng sau khi rời khỏi nhà Cha thì ông ta đi về phía ngôi nhà của người đàn bà đó. Bà ta vẫn còn tiếp tục ngồi đọc kinh tại khung cửa sổ bé xíu để mà bà có thể thấy ông ta nếu như ông ta có tình cờ đi ngang qua… Và từ ngày đó trở đi, người đàn ông thận trọng tiến tới nhanh và truyền tải sự ấn tượng mà ông ta đã tham gia vào trong toàn bộ công việc, ông ta trở thành một vị khách thường xuyên của người hàng xóm.

(The Decameron, Giovani Boccaccio, G.H. McWilliam biên dịch)

Những cái liếc mắt chính là khẩu đại bác nặng của việc tán tỉnh: Mọi thứ có thể được truyền đạt trong một ánh nhìn, tuy ánh nhìn đó cũng có thể bị từ chối bởi vì nó không thể được diễn tả từng lời một.

(STENDHAL, trích dẫn trong Richard Daveport-Hines,Vice: Tập tiểu luận)

7. Đi vào tâm hồn

Hầu hết mọi người bị nhốt trong thế giới của chính mình, làm họ cố chấp và khó thuyết phục. Cách kéo họ ra khỏi vỏ bọc và quyến rũ là đi vào tâm hồn họ. Chơi theo luật lệ của họ, tận hưởng những gì họ tận hưởng, chiều theo tâm trạng của họ. Làm như vậy bạn sẽ vuốt ve tính tự ái đã ăn sâu trong họ và làm họ giảm bớt phòng vệ. Khi bị thôi miên bởi chính hình ảnh của mình phản chiếu qua bạn, họ sẽ cởi mở hơn, trở nên dễ bị khuất phục bởi tác động khéo léo của bạn. Bạn sẽ nhanh chóng hoán đổi được vị trí: Một khi bạn đã đi vào tâm hồn họ, bạn sẽ làm họ muốn đi vào tâm trí bạn, đến lúc nào đó họ sẽ không thể quay lại được nữa. Hãy chiều theo tâm trạng và ý thích của họ, làm họ không có gì để phản ứng hay chống đối lại.

Chiến lược chiều theo

Tháng 10/1961, nhà báo người Mỹ Cindy Adams được ban cho một cuộc phỏng vấn độc quyền với tổng thống Indonesia, Sukarno. Đây là một sự kiện nổi bật bởi vì vào thời đó Adams là một nhà báo ít tên tuổi trong khi tổng thống Sukarno là một nhân vật thế giới vào giữa thời kỳ khủng hoảng. Một nhà lãnh đạo đấu tranh giành độc lập cho Indonesia Sukarno đã là tổng thống của đất nước vào năm 1949 khi đó Hà Lan cuối cùng đã đầu hàng thuộc địa. Đến đầu những năm 1960, chính sách ngoại giao liều lĩnh của ông khiến ông bị Hoa Kỳ căm ghét, một vài người còn gọi ông là Hitler của Châu Á.

Adams đã quyết định trong một buổi phỏng vấn trực tiếp thì bà sẽ không để cho Sukarno làm cho sợ hãi hay thán phục, và bà bắt đầu câu chuyện bằng cách nói đùa giỡn với ông. Adams quá ngạc nhiên khi mà chiến lược phá vỡ tảng băng của bà có vẻ như hiệu nghiệm: Sukarno nồng nhiệt với bà. Sukarno để cho cuộc phỏng vấn tốt đẹp trong vòng một tiếng đồng hồ, và khi kết thúc phỏng vấn ông tặng bà một đống quà cáp. Thành công của nhà báo Adams đủ để nổi trội rồi, nhưng thậm chí còn hơn nữa khi bà bắt đầu nhận được những bức thư thân thiện từ Sukarno sau khi bà và chồng quay về New York. Vài năm sau, Sukarno đề nghị rằng Adams hợp tác với ông trong cuốn tự truyện của ông.

Nhà báo Adams, người đã quen với việc viết những mẩu báo lá cải về nhân vật nổi tiếng mức độ thứ ba, thì bối rối. Bà thừa biết sự nổi tiếng xấu xa của Sukarno giống như Don Juan – bậc thầy quyến rũ, người Pháp gọi ông như thế. Sukarno có bốn bà vợ và hàng trăm vợ lẽ. Sukarno đẹp trai, và dĩ nhiên ông ta thu hút bà rồi, thế nhưng tại sao lại chọn bà vào nhiệm vụ uy tín này? Phải chăng là bản tính nhục dục của ông quá mạnh đến nỗi ông ta không thể quan tâm đến những chuyện như thế này. Tuy nhiên, đây là một lời mời mà bà không thể từ chối.

Tháng 1/1964, Adams quay lại Indonesia. Bà đã quyết định giữ nguyên chiến lược của mình là: Bà vẫn ngang ngạnh và nói thẳng, là người dường như đã quyến rũ được Sukarno 3 năm trước. Trong suốt cuộc phỏng vấn lúc đầu với ông ta, bà phàn nàn khá mạnh miệng về những căn phòng mà ở. Như thể Sukarno là thư ký của bà vậy, bà ta đọc thư cho ông viết mà ông ta đã ký lên, ông xem xét kỹ những điều đặc biệt mà bà đưa ra từ một cho đến tất cả. Adams kinh ngạc khi thấy ông ghi lại một cách có nhiệm vụ về bức thư và ký lên.

Bước kế tiếp trong kế hoạch của Adams là một tua đi đến Indonesia để phỏng vấn mọi người mà đã từng biết Sukarno thời còn trẻ. Cho nên Adams than phiền với ông về chuyến bay của bà, bà nói chuyến bay không an toàn. Bà nói với ông: "Anh yêu, em nói nè, em nghĩ anh nên cho em một máy bay riêng em." Ông trả lời, rõ ràng là có cái gì đó lung túng: "Được rồi." Tuy vậy, một điều chưa đủ, bà tiếp tục đòi thêm; bà yêu cầu một vài chiếc máy bay, một chiếc phản lực, và một phi công cho riêng bà, một phi công giỏi. Sukarno đồng ý mọi điều. Người lãnh đạo đất nước Indonesia dường như không chỉ bị Adams dọa nạt mà ông hoàn toàn rơi vào bùa chú của bà. Sukarno tán dương sự thông minh và hóm hỉnh của bà. Có lúc ông đã tâm sự: "Em có biết sao mà anh viết tiểu sử không?… Chỉ là vì em, nguyên nhân là vậy." Ông chú ý đến quần áo của bà, khen những trang phục bà mặc, chú ý đến bất kỳ một thay đổi trong trang phục. Sukarno giống như là một kẻ đeo đuổi nịnh nọt hơn là "một Hitler của Châu Á".

Hiển nhiên, không thể nào tránh khỏi việc ông ta ham muốn xác thịt với bà. Adams là một người đàn bà lôi cuốn. Lúc đầu là hai tay chạm nhau, sau đó là hôn trộm. Mỗi lần như thế bà đều hất ông ra, nói rõ với ông là bà có một hôn nhân hạnh phúc, nhưng bà lại lo lắng: Nếu như tất cả mọi điều ông muốn là công việc thì vụ làm ăn này có thể đổ vỡ. Mặc dù vậy, một lần nữa chiến lược thẳng thắn của bà có vẻ như là một chiến lược đúng đắn. Thật là ngạc nhiên, Sukarno lui bước mà không hề giận giữ hay tức tối. Ông hứa là những cử chỉ yêu thương ông dành cho bà sẽ chỉ là ở mức tình bạn mà thôi. Bà phải công nhận rằng ông ta chẳng đúng như bà mong đợi hay được miêu tả. Có lẽ ông ta thích được một người đàn bà thống lĩnh.

Các cuộc phỏng vấn tiếp tục trong vài tháng, và bà chú ý ở ông có chút xíu những thay đổi. Bà vẫn xưng hô một cách thân quen với ông, bà thêm vào những câu bình luận ngang ngược để làm đậm đà thêm câu chuyện, nhưng giờ đây ông trở chứng, ông vui thích trước những câu nói đùa xấc xược. Ông làm ra một tâm trạng sống động như bà đã cố ép mình một cách có chiến lược. Lúc đầu ông ta ăn mặc trong trang phục quân đội hay trong những bộ cánh Ý. Giờ đây ông

ăn mặc bình thường, thậm chí còn đi chân trần. Vào một đêm ông nói là ông thích màu tóc của bà. Bà giải thích đó là màu xanh-đen, màu Clairol. Ông muốn màu tóc giống như thế; bà phải mang tới một lọ màu như thế cho ông. Bà làm như ông yêu cầu và nghĩ là ông ta đang đùa thôi. Nhưng một vài ngày sau ông yêu cầu bà có mặt ở dinh thự để nhuộm tóc cho ông. Bà cũng đến, và bấy giờ cả hai người đều có màu tóc giống hệt nhau.

Cuốn sách, Sukarno: Tiểu sử được kể đến Cindy Adams, được xuất bản năm 1965. Những độc giả Mỹ ngạc nhiên khi Sukarno được hiểu như là một người đáng yêu và quyến rũ một cách ấn tượng, điều mà thật ra Adams đã miêu tả ông ta như thế nào. Nếu như có bất kỳ ai đó tranh luận thì Adams sẽ nói rằng họ không biết ông ta theo cái cách của bà. Sukarno đã rất là hài lòng và đã phân phối cuốn sách cùng khắp. Việc này giúp ông có được sự cảm thông ở Indonesia, nơi mà ông lúc đó đang bị đe dọa bởi một vấn đề quân sự. Và Sukarno không lấy làm ngạc nhiên cho lắm, ông thừa biết là Adams sẽ làm công việc tốt hơn nhiều với cuốn tự truyện của ông hơn bất cứ tay nhà báo "nghiêm túc" nào.

Giải thích: Ai đang quyến rũ ai đây? Đó chính là Sukarno đi quyến rũ, và việc đi quyến rũ bà Adams được theo một trình tự cổ điển. Đầu tiên, ông đã chọn đúng nạn nhân. Một nhà báo có kinh nghiệm sẽ kháng cự lại sức lôi cuốn của mối quan hệ cá nhân với đề tài, và một người đàn ông sẽ ít bị nghi ngờ hơn với sự quyến rũ của ông ta. Và do đó ông đã chọn lấy một người phụ nữ, một người mà kinh nghiệm viết báo vẫn còn nằm đâu đó. Tại cuộc họp đầu tiên của ông với bà Adams, ông ta đã gửi đi những dấu hiệu lẫn lộn: Ông ta rất thân thiện với bà, nhưng lại ngụ ý thêm một sự thích thú nữa. Rồi, luồn lách bóng gió một nghi ngờ vào trong đầu óc bà (có lẽ ông ta muốn quan hệ?), ông ta tiến thẳng đến phản chiếu bà. Sukarno chiều theo mọi trạng thái của bà, rút lui lại mỗi khi bà than phiền. Chiều theo một người là một hình thức đi vào tinh thần của họ, để cho họ được thống trị trong thời gian đó.

Có lẽ việc qua mặt được Adams chỉ ra cái khả năng nhục dục của ông ta không thể kiểm soát được, hay có lẽ chúng quá khôn khéo. Ông ta nổi tiếng như Don Juan; không tán được bà sẽ làm cho bà bị tổn thương. (Phụ nữ thường ít bị sỉ nhục khi thấy mình quyến rũ hấp dẫn hơn, và Sukarno đủ thông minh để để gây ấn tượng cho một trong bốn bà vợ của ông thấy được bà là người ông thích nhất). Ông ta bắt đầu tiến xa hơn vào trong tinh thần của bà, theo vẻ bình dân của bà, thậm chí còn làm vẻ nữ tính bằng cách chấp nhận màu tóc giống bà. Kết quả là bà đã quyết định Sukarno không giống như là người bà đã mong đợi hay như bà đã sợ như thế. Ông ta ít nhất không đáng sợ, và sau cùng, bà chính là người bị kiểm soát. Điều mà Sukarno không nhận ra được chính là khi mà sự phòng thủ của bà thấp xuống, dĩ nhiên bà sẽ cảm nhận được ông đã nhập vào tình cảm của bà sâu đậm như thế nào rồi. Bà không quyến rũ ông ta, mà là ông ta quyến rũ. Cái mà ông ta muốn là cái ông ta đã có: Một tự truyện cá nhân được một người ngoại quốc đầy thông cảm với ông viết ra.

Trong tất cả mọi chiến thuật quyến rũ, đi vào tinh thần của một người có lẽ là chiến thuật xấu xa nhất. Chiến thuật này cho các nạn nhân của bạn những cảm giác rằng họ đang quyến rũ bạn. Sự thật rằng bạn đang chiều theo họ, bắt chước họ, đi vào tinh thần họ, ngụ ý là bạn đang rơi vào bùa chú của họ. Bạn không phải là một người đi quyến rũ nguy hiểm để phải e sợ, mà là một ai đó chịu nhượng bộ và không mang lại sự đe dọa nào. Việc bạn chú ý đến họ làm họ say đắm – bởi vì bạn đang phản chiếu hình ảnh bạn lên họ, mọi thứ họ nhìn thấy và nghe được từ bạn phản chiếu cái tôi và sở thích của họ. Làm gia tăng sự kiêu ngạo cho họ. Tất cả những điều này đã thiết lập nên quy trình đi quyến rũ, hàng loạt những người đi thao túng sẽ làm cho thuốc nổ quay lại. Một khi mà sự phòng thủ của họ đi xuống, họ mở rộng đến sự ảnh hưởng tâm linh của bạn. Bạn sẽ sớm bắt đầu đảm nhận việc khiêu vũ, mà không hề nhận ra rằng sự dịch chuyển, họ sẽ thấy bản thân họ bước vào tinh thần bạn. Đây là đoạn kết của trò chơi.

Phụ nữ không dễ dãi trừ những người đón lấy những cơ hội của họ và bước vào tinh thần họ.

Ninon de l'Enclos

Bí quyết quyến rũ

Một trong những nguồn gây giận dữ nhiều trong cuộc sống của chúng ta chính là sự ngang bướng của người khác. Đến được với họ thiệt là khó, để làm cho họ thấy sự vật theo cách của chúng ta. Chúng ta thường thán phục mình rằng khi họ có vẻ như đang lắng nghe chúng ta và rõ ràng là đồng tình với chúng ta, tất cả chỉ là bề nổi mà thôi, lúc chúng ta đi thì họ sẽ chuyển hướng về những ý kiến của chính họ. Chúng ta bỏ ra thời gian để xông vô người khác làm như thể họ là những bức tường đá vậy. Nhưng thay vì than phiền bạn đã hiểu lầm hay phớt lờ, thì tại sao lại không thử làm điều gì đó khác lạ: Thay vì nhìn người khác hằn học hay dửng dưng, thay vì cố gắng để tìm hiểu tại sao họ lại hành động theo cách đó, thì hãy nhìn họ qua cặp mắt của người đi quyến rũ. Cách để dụ dỗ con người ra khỏi sự cứng đầu tự nhiên và tự ám ảnh chính là bước vào tinh thần của họ.

Tất cả chúng ta đều là những người yêu bản thân mình. Khi chúng ta còn là con nít thì bản tính tự yêu mình thuộc thể xác: Chúng ta thích hình ảnh của chính mình, cơ thể chính mình như thế chúng là một thứ tách biệt ra. Khi chúng ta lớn lên thì bản tính tự yêu mình phát triển về mặt tâm lý hơn: Chúng ta trở nên chìm đắm trong sở thích của mình, các ý kiến và kinh nghiệm của mình. Một lớp vỏ bọc cứng hình thành xung quanh chúng ta. Một cách nghịch lý, cái cách để lôi kéo con người ra khỏi vỏ bọc này chính là trở nên giống như họ, thật ra là một hình ảnh phản chiếu của họ. Bạn không phải dành ra nhiều ngày để nghiên cứu tâm trí họ; chỉ đơn giản là tuân theo những trạng thái của họ, thích ứng với sở thích của họ, giả bộ với bất cứ điều gì họ gửi thông điệp. Làm như thế là bạn sẽ hạ thấp sự phòng vệ của họ xuống. Cảm giác tự trọng của họ không cảm thấy sự lạ mặt hay những thói quen khác biệt của bạn đe dọa. Con người thật ra đều yêu bản thân mình, nhưng điều mà họ yêu hơn tất cả chính là được nhìn thấy những ý kiến và sở thích của họ phản chiếu lên một người khác nữa. Việc này làm cho họ có hiệu lực. Sự không an toàn cổ hủ của họ sẽ biến mất. Bị chính hình ảnh của mình thôi miên nên họ tự thư giãn. Bây giờ thì bức tường trong họ đã vỡ vụn ra, bạn có thể từ từ kéo họ ra và dần dần đặt thuốc nổ xung quanh. Một khi mà họ đã mở sẵn cho bạn thì bạn dễ dàng tiêm nhiễm cho họ những trạng thái của bạn. Đi vào tinh thần của người khác chính là một loại hình thôi miên; nó là một hình thái thuyết phục có hiệu quả và độc hại ngầm được con người biết đến.

Vào thế kỷ 18, trong cuốn tiểu thuyết Giấc mơ căn phòng màu đỏ, tất cả các cô gái trẻ trong căn nhà giàu có của Chia đều đem lòng yêu chàng Pao Yu bảnh bao phong nhã. Dĩ nhiên là anh ta đẹp trai nhưng điều đã khiến anh ta hấp dẫn không cưỡng lại được chính là khả năng kỳ lạ của ông ta trong việc xâm nhập vào tinh thần của một cô gái trẻ. Pao Yu dành tuổi xuân của mình bên cạnh những cô gái trẻ. Kết quả là, anh ta chưa bao giờ tiếp cận như là một người đe dọa hay hung hăng. Anh ta ban cho những cô gái lối vào phòng mình, những cô gái thấy ông ta ở mọi nơi, mà họ càng thấy anh ta thì họ càng rơi vào bùa chú của anh ta. Chuyện này không phải Pao Yu mang nét nữ tính, anh ta vẫn là một người đàn ông nhưng là một người đàn ông có thể nam tính nhiều hơn hay ít đi tùy thuộc vào hoàn cảnh đòi hỏi. Việc ông ta thân mật với các cô gái cho phép anh ta sư linh hoạt bước vào tinh thần của họ.

Đây là một điều thuận lợi lớn. Sự khác biệt giữa hai giới là cái làm cho tình yêu và sự quyến rũ có thể được, nhưng nó nó cũng liên quan đến một yếu tố của sự lo sợ và không tin tưởng. Một người phụ nữ có thể sợ một người đàn ông hung hăng và bạo lực; một người đàn ông thường không thể bước vào tình thần của một người phụ nữ và vì thế mà anh ta vẫn giữ sự lạ lùng và đe dọa. Những bậc thầy đi quyến rũ trong lịch sử, từ Casanova cho đến John F.Kennedy, đều lớn lên bên cạnh những người phụ nữ và bản thân họ đã chạm đến nét nữ tính. Triết gia Soren Kierkegaard trong cuốn tiểu thuyết Nhật ký người đi quyến rũ, đã giới thiệu việc dành nhiều thời gian hơn với giới kia, tìm hiểu xem "kẻ thù" và điểm yếu của nó, để mà bạn có thể chuyển sự hiểu biết thành lợi thế của bạn.

Ninon de l'Enclos, một trong những cô gái đi quyến rũ bậc thầy từng sống đã có những phẩm chất của nam giới nhất định. Bà có thể làm một người đàn ông phục lăn bà với sự yêu thích triết lý mạnh mẽ, và quyến rũ người đó bằng cách ra vẻ như chia sẻ với sở thích anh ta về chính trị và chiến tranh. Nhiều người đàn ông lúc đầu đã hình thành nên một tình bạn sâu đậm với bà, chỉ sau đó mới yêu bà một cách điên dại. Tính nam giới trong một người đàn bà thì dễ làm dịu giống như bản tính nữ giới trong một người đàn ông đối với một người đàn bà. Với

một người đàn ông, sự lạ mặt của một người đàn bà có thể tạo nên sự giận dữ và thậm chí thân thiện. Anh ta có thể bị dụ dỗ vào sự gặp mặt, nhưng một bùa chú kéo dài lâu hơn không thể không được tạo ra mà không có sự đồng hành với việc quyến rũ trí óc. Chìa khóa ở đây là bước vào tinh thần anh ta. Đàn ông thường bị quyến rũ bởi yếu tố nam tính trong hành xử hay tính cách của một người

Trong cuốn tiểu thuyết Clarissa của Samuel Richardson, một Clarissa Harlowe trẻ tuổi và mộ đạo được Lovelace, một gã nổi tiếng bảnh bao phóng túng tán tỉnh. Clarissa biết sự nổi tiếng này của Lovelace, nhưng anh ta lại hành động không giống như cô mong đợi: Anh ta lịch sự, có vẻ hơi đượm buồn và bối rối. Có lúc cô phát hiện ra rằng anh ta đã làm một việc cao quý và từ thiện cho một gia đình đang trong cảnh túng quẫn, cho người cha tiền, giúp đỡ cô gái ông ta lập gia đình, cho cả nhà họ lời khuyên. Cuối cùng, Lovelace thú nhận với Clarissa điều mà cô đã nghi ngờ: Anh ta muốn hối cải, muốn thay đổi những cách thức của mình. Những bức thư anh gửi cho cô tràn đầy tình cảm, hầu hết đều viết theo kiểu tình thương tôn giáo. Có lẽ cô là người dẫn anh ta đến đường ngay nẻo chính? Nhưng dĩ nhiên là Lovelace đã giăng bẫy cô ta: Anh ta đang dung chiến lược của người đi quyến rũ là bắt chước sở thích của cô ta, trong trường hợp này là sự sùng đạo của cô. Một khi mà cô ta để cho sự cảnh giác của mình lỏng lẻ, một khi cô ta tin là cô ta có thể cải cách lại anh ta thì cô ta gặp phải bất hạnh rồi: Giờ đây anh ta có thể từ từ luồn lách những bong gió trong tinh thần anh ta vào trong những bức thư và những buổi gặp gỡ cô ta. Hãy nhớ rằng: Từ dùng ở đây là "tinh thần" và đó chính xác là nơi nhắm đến. Bằng cách ra vẻ phản chiếu những giá trị tinh thần là bạn có thể thiết lập nên một mối tương đồng ăn sâu bám rễ giữa hai người các bạn, mà sau này nó có thể chuyển sang bề mặt thể xác.

Khi Josephine Baker di chuyển đến Paris, vào năm 1925, là một phần của vở kịch đả kích toàn bộ màu đen, sự ngoại lai ở cô khiến cho cô có cảm nhận qua đêm. Tuy nhiên, người Pháp khét tiếng là hay thay đổi, và Baker cảm nhận sở thích của họ dành cho cô sẽ nhanh chóng chuyển sang người khác. Để quyến rũ họ điều tốt thì cô ta bước vào tinh thần họ. Cô bắt đầu học và hát bằng tiếng Pháp. Cô ta bắt đầu ăn mặc và hành động như một quý bà người Pháp có phong cách, như thể bà ta thích lối sống của người Pháp hơn là của người dân Mỹ. Đất nước cũng giống như con người vậy: Chúng có những sự không an toàn và chúng thấy bị những phong tục tập quán khác đe dọa. Để quyến rũ một người dễ hơn là thấy người ngoài chấp nhận lối sống của họ. Benjamin Disraeli sinh ra và sống cả cuộc đời ông ở nước Anh, nhưng ông là người Do thái và có những nét ngoại lai; những người dân nước Anh coi ông là một người ở bên ngoài. Tuy vậy, Benjamin ứng xử và sở thích còn hơn là một người gốc Anh, và đây là một phần quyến rũ của ông, một phần mà sau này ông chứng minh được bằng cách trở thành một người lãnh đạo Đảng Bảo thủ. Bạn mà là một người đến từ bên ngoài thì hãy biến điều đó thành một điểm thuận lợi của bạn: Hãy dùng bản chất đến từ bên ngoài này của bạn theo cách để chỉ ra rằng bạn thích sở thích và tập quán của họ sâu đậm như thế nào.

Vào năm 1752, Saltykov, một người khét tiếng là bảnh bao phóng túng đã quyết định là người đàn ông đầu tiên trong cung điện Nga đi quyến rũ một nữ bá tước 23 tuổi, Nữ hoàng Catherine trong tương lai. Saltykov biết rằng bà ta cô đơn; người chồng Peter không thèm đếm xỉa gì đến bà, giống như những người đi tán tỉnh khác.Tuy vậy những chướng ngại vật gia tăng: Bà ta bị theo dõi cả ngày lẫn đêm. Saltykov vẫn xoay xở tìm cách làm bạn cho bằng được với người phụ nữ trẻ tuổi này, và để bước vào vòng vây kín của bà. Cuối cùng ông cũng có ở riêng được với bà, và ông tường tận giải thích rằng ông ta rất hiểu sự cô đơn của bà, rằng ông ta căm ghét chồng của bà đến mức nào, và ông ta đã cùng sở thích với bà trong những ý kiến mới mà đang ảnh hưởng chung đến Châu Âu. Ông ta sớm tự mình tìm có thể sắp xếp những buổi gặp, mà trong những buổi gặp đó ông đã làm bà phải phục lăn rằng khi ông ở với bà thì không có việc gì làm ông bận tâm hết. Catherine đem long yêu ông sâu đậm, và thực ra ông là người yêu đầu tiên của bà. Saltykov đã bước vào tinh thần bà.

Khi bạn bắt chước người ta, bạn tập trung sự chú ý mạnh mẽ vào họ. Họ sẽ cảm nhận được nỗ lực bạn đang làm, và họ thấy bạn đang tâng bốc họ. Hiển nhiên là bạn đã chọn họ, tách biệt họ ra hẳn với những người còn lại. Dường như không còn điều gì khác nữa ngoài họ ra (những tâm trạng của họ, sở thích của họ, tinh thần họ). Bạn càng tập trung vào họ thì bạn càng tạo ra được bùa chú, và tác động gây say sưa bạn có trên tính kiêu ngạo của họ.

Nhiều người trong chúng ta gặp khó khăn trong việc hòa giải người mà ở ngay ta với người mà ta muốn. Chúng ta thất vọng rằng chúng ta đã thỏa hiệp những lý tưởng thời trẻ của mình, và chúng ta vẫn còn tưởng tượng bản thân chúng ta là người đó, người có quá nhiều hứa hẹn, nhưng là người mà trong nhiều hoàn cảnh ngăn chặn nhận ra điều này. Khi bạn bắt chước một người, không dừng lại người đó; hãy bước vào tinh thần của người lý tưởng đó mà họ muốn. Đây chính là cách mà nhà văn Chateaubriand đã cố gắng để trở thành một người đi quyến rũ, dù cho vẻ bên ngoải ông ta xấu xí. Khi ông ta lớn lên, vào cuối thế kỷ 18, thời kỳ mà chủ nghĩa lãng mạn trở nên thời thượng, và rất nhiều phụ nữ cảm thấy đè nén vì thiếu sự lãng mạn trong cuộc sống của họ. Chateaubriand đã khơi lại sự mơ tưởng mà họ có khi là những cô bé lướt đi trên chân trần, hay lấp đầy những lý tưởng lãng mạn. Loại hình đi vào tinh thần của người khác có lẽ là loại hình hiêu quả nhất bởi vì nó làm cho con người cảm thấy tốt hơn về bản thân họ. Sự có mặt của bạn, họ sống cuộc sống của một người mà họ muốn – một người tình, một người anh hung lãng mạn, bất cứ điều gì đi nữa. Hãy khám phá ra những lý tưởng và bắt chước họ, hồi sinh những lý tưởng đó bằng cách phản chiếu chúng lại đối với mục tiêu của bạn. Rất ít người có thể kháng cự lại sự dụ dỗ đó.

Biểu tượng

Chiếc gương của người thợ săn. Chim chiền chiện là một loại chim rất ngon nhưng khó mà bắt được. Trên cánh đồng, người thợ săn để một chiếc gương đứng. Con chim đậu xuống trước mặt gương, bước tới bước lui, bị chính hình ảnh chuyển động của nó và những bước nhảy phản chiếu mà nó thấy đang trình diễn trước mắt nó quyến rũ. Bị thôi miên, con chim mất hết cảm giác về mọi thứ chung quanh nó cho đến khi những cái bẫy của người thợ săn.

Điểm yếu

Vào năm 1897 ở Berlin, nhà thơ Rainer Maria Rike, người mà danh tiếng sau này bao trùm cả thế giới, đã gặp Lou Andreas-Salome, nhà văn gốc Nga người khét tiếng làm tan vỡ trái tim Nietzche. Salome là người tình của những nhà trí thức ở Berlin, và mặc dù Rike 22 tuổi và bà ta 36 tuổi nhưng Rike vẫn yêu bà. Rike tới tấp gửi thư cho bà, trong những bức thư Rike bày tỏ rằng ông đã đọc hết tất cả những cuồn sách của bà và biết được những sở thích của bà. Cả hai trở thành bạn bè. Bà sớm đã biên tập thơ của ông, và ông giữ chặt lấy từng từ một của bà.

Salome được Rike tâng bốc bằng cách bắt chước khuynh hướng của bà, bị sức chú ý mãnh liệt và sự trao đổi tinh thần mà họ bắt đầu triển khai ếm bùa. Salome trở thành người yêu của ông. Nhưng bà ta lại lo lắng cho tương lai của ông, thiệt là khó khi kiếm sống bằng nghề viết thơ và bà khuyến khích ông ta học thêm tiếng mẹ đẻ của bà (tiếng Nga) để trở thành người biên dịch. Rike nghe theo lời bà một cách năng nổ đến nỗi chỉ trong vài tháng ông ta có thể nói tiếng Nga. Họ đến Nga để thăm nhau, và Rike bị áp đảo bởi những điều ông ta nhìn thấy: Những người nông dân, phong tục nhà quê, nghệ thuật, và kiến trúc. Quay về Berlin, ông ta biến căn phòng của mình thành một nơi thánh đường giống như của Nga, và bắt đầu mặc những chiếc áo nông dân của người Nga và cắm tới tấp những câu chuyện bằng những mệnh đề của nước Nga. Bây giờ thì việc quyến rũ bằng bắt chước của ông đã lụi dần. Lúc đầu, Salome được tâng bốc rằng ông ta có chung những sở thích với bà, nhưng giờ thì bà thấy một điều gì khác nữa: Ông ta dường như không có được một lai lịch thật sự. Ông ta đã trở nên quá lệ thuộc vào bà vì tính tự trọng của chính ông ta. Tất cả giống như đang sao chép lại vậy. Vào năm 1898, ông ta kinh hoàng khi bà cắt đứt mối quan hệ này.

Bài học ở đây đơn giản lắm: Việc bạn bước vào tinh thần của một người phải là một chiến thuật, một cách để mang anh(cô)ta vào bùa chú của bạn. Bạn không thể là một miếng bọt biển, ướt đẫm trong những tâm trạng của người khác. Bắt chước giống họ trong thời gian dài và họ sẽ thấy bạn và bị chính bạn làm cho chống cự lại. Nằm ẩn dưới sự giống nhau với họ mà bạn làm cho họ thấy được thì bạn bắt buộc phải có một cảm giác mạnh mẽ về lai lịch của chính bạn. Khi thời gian chín mùi, bạn sẽ muốn dẫn họ vào trong tình thần bạn; bạn không thể ăn bám vào họ mãi được. Đừng bao giờ bắt chước quá sâu vào họ. Nó chỉ có hữu ích trong giai đoạn đầu của việc quyến rũ mà thôi.

Bạn lo lắng để giữ lòng người tình mình? Hãy thuyết phục nàng rằng nàng đã hạ gục bạn thành một đống bằng những ánh nhìn hấp dẫn chết ngươi. Nếu như nàng mặc đồ màu tím thì hãy ca ngợi màu tím. Khi nàng mặc áo đầm bằng lụa thì ca tụng lụa. Hãy hòa hợp tốt nhất với nàng…bày tỏ ngưỡng mộ giọng nói như ngân nga của nàng, những cử chỉ khi nàng khiêu vũ. Hãy la to "một lần nữa" khi nàng dừng lại. Bạn thậm chí có thể tán dương tài năng yêu đương của nàng, giải thích tường tận điều gì làm bạn thay đổi. Mặc cho nàng có thể hành động gay gắt hơn bất kỳ một loài sứa biển nào, người yêu của nàng cũng sẽ miêu tả nàng tốt bụng và ngoan hiền. Nhưng hãy cẩn thận chớ để cho bản thân bạn đi quá xa. Không được phép nói ra những lời khen tặng mỉa mai. Nét mặt của bạn có thể hủi hoại hết thông điệp. Nghệ thuật sẽ hiệu quả nhất khi nó được che đậy. Việc khám phá ra sẽ bôi nhọ điều tốt của bạn.

(Nghệ thuật của tình yêu, OVID, do Peter Green biên dịch)

Cô bé hay cậu bé tìm cách để làm cho ba mẹ thích mình. Trong tác phẩm văn học Khuynh hướng, sự bắt chước được cho là một trong những cách để thu hút.ví dụ Trong những cuốn sách của Sanskirt, đã cho một phần quan trọng về việc mưu mẹo của một người phụ nữ đã bắt chước cách ăn mặc, nét mặt, và lối nói chuyện của người mà cô ta yêu. Đây là một loại kịch bản bắt chước của người phụ nữ: "Không thể nào hòa hợp với người mình yêu nên cô đã bắt chước anh ta để phân tán những ý nghĩ của anh ta." Thì một đứa trẻ cũng vậy, chúng sử dụng đến việc nhái theo thái độ, ăn mặc, và vân vân để tìm sự yêu thương, với một khuynh hướng đầy ma thuật, người cha hay người mẹ đã phân tâm trong ý nghĩ. Sự giống nhau có nghĩa là một người đang từ bỏ và không từ bỏ những ham muốn lẳng lơ. Đầy là một sự dụ dỗ mà đứa trẻ dùng đến để nắm bắt lấy cha mẹ mình và có thể công nhận là họ đã đổ. Điều này đúng với đám đông, những người bắt chước lãnh đạo của mình, khắc tên ông ta và lập lại những cử chỉ của người đó. Họ cúi đầu trước ông ta, nhưng cùng lúc đó họ cũng vô ý thức bẫy mồi để giữ người đó.

Những kiểu cách và những việc làm chỉ là những dịp khi mà nhiều thái độ cùng quyến rũ người lãnh đạo đó và ngược lại.

(Serge Moscovici, Thời đại đám đông, do J.C Whitehouse biên dịch)

Ước muốn dành cho một người khác giới mà tượng trưng cho chúng ta một cách tuyệt đối khi vẫn là người khác, đối với một sinh vật ma thuật, người là bản thân chúng ta trong khi đang sở hữu một điều thuận lợi, qua hết sự tưởng tượng của chúng ta, của một sự tồn tại độc lập.. Chúng ta thấy dấu vết của chúng thậm chí trong những hoàn cảnh tầm thường nhất của tình yêu: Trong sự thu hút nối liến đến bất kỳ sự thay đổi nào, bất kỳ sự ngụy trang nào, vì trong tầm quan trọng của sự thống nhất và sự lập lại bản thân của người khác… những yêu đương lẳng lơ tất cả đều được nối kết đến sự thật rằng một người tưởng tượng người đó thấy bí mật của mình đang theo dõi mình đằng sau bức màn của ánh mắt nữa.

(Robert Musil, trích trong Denis De Rougemont, tình yêu được công khai, do Richard Howard biên dịch)

8. Tạo cám dỗ

Nhử con mồi lún sâu vào vòng quyến rũ bằng cách tạo cám dỗ: Hứa hẹn sự vui thích phía trước. Giống như con rắn dụ dỗ Eva bằng những hứa hẹn về trái cấm, bạn phải đánh thức trong con mồi những khao khát mà họ không có được. Phải tìm ra điểm yếu đó của họ, những ảo tưởng vẫn chưa thành hiện thực, và tỏ ý rằng bạn có thể đưa họ đến với điều đó. Đó có thể là của cải, có thể là phiêu lưu, có thể là những niềm vui tội lỗi, bị cấm đoán; vấn đề là phải làm mọi thứ trở nên mơ hồ. Để phần thưởng lơ lửng trước mắt họ, trì hoãn sự thỏa mãn trong họ, và để trí não họ làm phần việc còn lại. Chuyện khả thi dường như chỉ còn là sớm muộn. Hãy kích thích tính tò mò của họ nhiều hơn những nghi ngờ và lo lắng kèm theo, và họ sẽ đi theo bạn.

Mục tiêu trêu ngươi

Vào khoảng những năm 1880, một quý ông tên Don Juan de Todellas đang quanh quẩn trong một công viên ở Maldrid thì trông thấy một phụ nữ ở tuổi đôi mươi bước ra khỏi một chiếc xe ngựa, theo sau là một đứa trẻ hai tuổi và một người giữ trẻ. Người phụ nữ ăn mặc rất lịch sự nhưng điều làm Don Juan ngạc nhiên là người phụ nữ ấy rất giống một người phụ nữ mà anh quen biết gần ba năm trước. Chắc chắn cô ấy không thể là người ấy được. Người phụ nữ mà Don Juan biết, Cristeta Moreruela, là một ca sĩ trong một rạp hát hạng hai. Cô là một trẻ mồ côi và rất nghèo – cuộc sống của cô không thể thay đổi nhiều đến thế. Don Juan tiến lại gần hơn: Vẫn khuôn mặt xinh đẹp ấy. Rồi anh nghe thấy giọng nói của cô. Don Juan sốc đến nỗi anh phải ngồi xuống: Đích thực là cô ấy.

Don Juan là một kẻ quyến rũ hết thuốc chữa, những lần chinh phục là vô số và muôn hình vạn trạng. Nhưng Don Juan còn nhớ mối tình của mình với Cristeta khá rõ, vì cô ấy rất trẻ – là cô gái quyến rũ nhất mà anh từng gặp. Don Juan đã gặp cô trong nhà hát và đã tốn rất nhiều công sức để tán tỉnh cô, Don Juan đã tìm cách thuyết phục cô cùng đi một chuyến với anh tới một thị trấn cạnh biển. Mặc dù họ ở hai phòng khác nhau nhưng không gì có thể ngăn nổi Don Juan: Anh dựng nên một câu chuyện về những khó khăn trong việc làm ăn, giành lấy sự đồng cảm từ cô, và trong một giây phút xao xuyến đã tận dụng sự yếu đuối của cô. Vài ngày sau Don Juan từ biệt Cristeta viện cớ là phải giải quyết việc làm ăn. Don Juan tin là mình sẽ không bao giờ còn gặp lại cô nữa. Cảm thấy có đôi chút ray rứt – một cảm giác hiếm có ở Don Juan – anh gởi cho cô 5000 đồng peseta, giả vờ là mình cuối cùng rồi cũng sẽ đoàn tụ với cô. Thay vì vậy Don Juan đi tới Paris. Anh chỉ vừa trở về Maldrid mới đây.

Lúc ngồi xuống và nhớ lại tất cả mọi chuyện, một suy nghĩ khiến Don Juan phải lo lắng: Đứa trẻ. Đứa trẻ ấy có thể nào là con của mình? Nếu không phải là vậy, chắc hẳn cô đã kết hôn gần như là ngay tức khắc sau khi họ chia tay. Làm sao cô ấy có thể làm như vậy được? Nhưng rõ ràng là bây giờ cô ấy rất giàu có. Ai có thể là chồng cô ấy được? Người ấy có biết về quá khứ của cô ấy không? Tại sao mình có thể dễ dàng từ bỏ cô ấy như vậy được? Bằng cách nào đó, dù là cô ấy đã kết hôn, anh cũng phải giành lại cô.

Don Juan bắt đầu thường xuyên tới công viên mỗi ngày. Anh nhìn thấy cô thêm một vài lần nữa; rồi họ chạm mặt nhau nhưng Cristeta giả vờ không chú ý đến anh. Theo dấu người giữ trẻ trong một lần cô này đi công việc, Don Juan bắt chuyện với cô và hỏi thăm người này về chồng của Cristeta. Cô bảo anh tên người ấy là Senor Martínez và người này đang vắng nhà trong một chuyến công tác kéo dài; người giữ trẻ cũng cho Don Juan biết chỗ Cristeta đang ở. Don juan đưa cho cô một mẩu giấy để đưa cho Cristeta. Thế rồi Don Juan lần bước đến nhà của Cristeta – một dinh thự xinh đẹp. Những điều ngờ vực tệ hại nhất của anh giờ đã được khẳng định: Cristeta kết hôn là vì tiền.

Cristeta từ chối gặp anh. Don juan vẫn cố chấp, gởi cho cô thêm nhiều lá thư nữa. Cuối cùng để tránh một viễn cảnh có thể xảy đến, cô đồng ý gặp anh nhưng chỉ một lần ở công viên. Don Juan chuẩn bị cho buổi gặp mặt rất kĩ càng: Quyến rũ cô một lần nữa sẽ là một việc làm hết sức tinh tế. Thế nhưng khi trông thấy Cristeta tiến về phía mình trong trang phục xinh đẹp thì cảm xúc và khát khao của Don Juan đã lấn át anh. Don Juan nói, cô ấy chỉ có thể thuộc về mình, không bao giờ thuộc về một người đàn ông khác. Cristeta cảm thấy bị xúc phạm vì điều này; rõ ràng là cuộc sống hiện tại không cho phép cô có thêm buổi gặp gỡ nào nữa. Dầu vậy, đằng sau vẻ lạnh lùng của cô, Don Juan có thể cảm nhận được những xúc cảm mạnh mẽ. Don Juan cầu xin Cristeta gặp mình một lần nữa nhưng cô rời khỏi đó mà không hứa hẹn điều gì. Don Juan gởi cho cô thêm nhiều lá thư nữa, trong khi đó cứ mãi trằn trọc suy nghĩ cố gắng hiểu rõ mọi chuyện: Tay Senor Martínez này là ai? Tại sao hắn ta lại cưới một ca sĩ? Làm sao Cristeta lại có thể bị cướp mất khỏi tay của mình?

Rốt cuộc Cristeta cũng đồng ý gặp Don Juan thêm một lần nữa ở rạp hát, nơi anh không dám mạo hiểm gây nên chuyện tai tiếng. Họ tìm một chỗ nơi họ có thể nói chuyện. Cristeta đoan chắc với anh rằng đứa trẻ không phải là con anh. Cô nói Don Juan chỉ muốn có được cô bây giờ là vì cô đã thuộc về người khác và vì anh không thể có được cô. Don Juan đáp, không, anh đã thay đổi; anh sẽ làm bất cứ điều gì để giành lại nàng. Bối rối thay, có những lúc đôi mắt của cô

dường như đang tán tỉnh anh. Nhưng rồi cô dường như sắp sửa bật khóc và gối đầu lên vai của Don Juan – để rồi đứng phắt dậy như thể nhận ra đó là một sai lầm. Cô nói đây là cuộc gặp cuối cùng của họ rồi nhanh chóng rời đi. Don Juan không còn kiểm soát nổi mình nữa. Cristeta đang trêu đùa anh; cô ấy là một người tán tỉnh. Don Juan chỉ tuyên bố là mình đã thay đổi nhưng có lẽ điều đó là đúng: Chưa có người phụ nữ nào từng đối xử với anh theo cách này trước kia. Trước đây không bao giờ Don Juan cho phép điều này xảy ra.

Trong những đêm sau đó Don Juan không thể ngủ được. Tất cả những gì anh nghĩ tới là Cristeta. Don Juan có những cơn ác mộng về việc giết chồng của Cristeta, về việc trở nên già đi và sống cô đơn một mình. Tất cả đã quá sức chịu đựng. Anh phải rời khỏi thị trấn. Don Juan gởi cho cô một lá thư từ biệt, và trước sự kinh ngạc của mình, Cristeta hồi đáp: Cô muốn gặp anh, cô có chuyện muốn nói với anh. Giờ thì Don Juan đã yếu đuối đến nỗi không thể khước từ. Theo như Cristeta yêu cầu, Don Juan gặp cô trên một chiếc cầu vào ban đêm. Lần này, cô chẳng hề cố gắng kiểm soát bản thân: Đúng như thế, cô vẫn còn yêu Don Juan và sẵn sàng chạy trốn cùng anh. Thế nhưng Don Juan phải đến nhà cô ngày hôm sau vào giữa ban ngày và đưa cô đi. Sẽ không có bất kỳ sự dấu diếm nào.

Quá vui mừng, Don Juan đồng ý với những yêu cầu của Cristeta. Ngày hôm sau Don Juan đến nhà cô vào giờ đã hẹn và yêu cầu được gặp cô Senora Martínez. Người phụ nữ đứng ở cửa nói không ai ở đó có tên như thế. Don Juan khẳng định: Tên cô ấy là Cristeta. Người phụ nữ đáp: Ồ, Cristeta, cô ấy sống ở phía sau cùng với những người thuê phòng khác. Lấy làm bối rối, Don Juan đi ra phía sau khu dinh thự. Ở đó Don Juan nghĩ mình đã thấy được con trai cô ấy, cậu bé đang chơi trên đường trong bộ quần áo dơ bẩn. Nhưng Don Juan tự nhủ, không, đó chắc hẳn là một đứa bé khác. Don Juan bước tới cửa phòng Cristeta và thay vì người giúp việc thì chính Cristeta là người mở cửa. Don Juan bước vào. Đó là một căn phòng cho người nghèo. Tuy nhiên giữa những bộ quần áo rách rưới tự chế là bộ trang phục lịch lãm của Cristeta. Như thể đang mơ, Don Juan ngồi bệt xuống đất, á khẩu và lắng nghe Cristeta tiết lộ sự thật.

Cristeta chưa kết hôn, cô cũng chưa có con. Nhiều tháng sau khi Don Juan rời bỏ cô, cô nhận ra mình là nạn nhân của một kẻ quyến rũ sừng sỏ. Cô vẫn còn yêu Don Juan nhưng cô quyết tâm xoay chuyển thế cờ. Qua một người bạn thân, cô biết Don Juan đã trở về Maldrid, cô liền đem 5000 peseta mà anh đã gởi cho cô để mua những bộ trang phục đắt tiền. Cristeta mượn một đứa trẻ của người hàng xóm và nhờ một người bà con của người láng giềng đóng vai người giữ trẻ, cô thuê một chiếc xe ngựa – tất cả chỉ để tạo nên một ảo tưởng phức tạp chỉ tồn tại trong suy nghĩ của Don Juan mà thôi. Thậm chí cô không phải nói dối: Thực sự cô chưa bao giờ nói cô đã kết hôn và đã có con. Cristeta biết rằng việc không thể có được cô sẽ khiến anh càng khao khát có được cô hơn bao giờ hết. Đó chính là cách duy nhất để quyến rũ một người đàn ông như Don Juan.

Choáng ngợp trước chặng đường mà cô đã đi tới và trước những tình cảm mà cô đã rất khéo léo ghơi gợi nên trong con người anh, Don Juan tha thứ cho Cristeta và ngỏ lời cầu hôn nàng. Trước sự ngạc nhiên của Don Juan và có lẽ trước sự giải tỏa của mình, Cristeta lịch sự từ chối. Cô nói, thời khắc họ làm lễ cưới, đôi mắt của anh sẽ thơ thẩn ở một nơi khác. Chỉ có duy trì cuộc sống như họ đã sống trước đây thì cô mới có thể tiếp tục nắm quyền kiểm soát. Don Juan không còn sự lựa chọn nào khác ngoài việc đồng ý.

Giải thích: Cristeta và Don Juan là những nhân vật trong tiểu thuyết Dulce y Sabrosa (Ngọt Ngào và Cay Đắng, 1891) của nhà văn người Tây Ban Nha Jacinto Octavio Picón. Hầu hết các tác phẩm của Picón đều đề cập tới những kẻ quyến rũ thuộc phái nam và những nạn nhân nữ của họ, một chủ đề mà Picón đã nghiên cứu và hiểu biết rất nhiều. Khi bị Don Juan bỏ rơi, sau đó suy gẫm về bản chất của anh, Cristeta quyết định dùng một mũi tên để giết hai con chim nhạn: Cô sẽ trả thù được Don Juan đồng thời giành lại anh ta. Nhưng làm sao cô có thể quyến rũ được một người như Don Juan? Trái ngọt một khi đã nếm thử, anh ta không còn muốn thích nữa. Những gì đến với anh một cách dễ dàng, hay lọt vào tay anh, chẳng có gì hấp dẫn với anh. Điều sẽ cám dỗ Don Juan trở lại khao khát Cristeta, trở lại theo đuổi cô, chính là cảm giác cô đã bị tước mất, cô là trái cấm. Đó chính là điểm yếu của Don Juan – đó là lý do tại sao mà anh lại theo đuổi cả những cô gái trinh tiết lẫn những người phụ nữ đã có chồng, những phụ nữ mà anh không được phép có. Cô lí giải, đối với một người đàn ông cỏ dường như luôn mọc xanh

hơn ở một nơi khác. Cô sẽ biến chính mình trở thành mục tiêu hấp dẫn, xa vời đó, đơn giản là ở ngoài tầm với, làm cho Don Juan khao khát nhưng không thể có được, khuấy động những cảm xúc mà anh không thể kiểm soát. Don Juan biết rằng đối với mình đã một thời Cristeta thật quyến rũ, khiến người ta khao khát đến chừng nào. Ý nghĩ giành lại cô và niềm vui mà Don Juan tưởng tượng điều đó sẽ mang lại làm cho anh choáng ngợp: Don Juan đã cắn câu.

Quyến rũ là một quá trình hai mặt. Thoạt tiên bạn tỏ ra hấp dẫn, lôi cuốn; bạn kích thích niềm khao khát bằng lời hứa đem lại niềm vui và sự thoát ly khỏi cuộc sống thường ngày. Cùng lúc đó, bạn tuyên bố rõ ràng với đối phương rằng họ không thể có được bạn, ít nhất là không ngay lúc bấy giờ. Bạn đang thiết lập một rào cản, một trạng thái căng thẳng.

Ngày tháng trôi qua những rào cản như thế dễ dàng được thiết lập bằng cách tận dụng những rào cản xã hội đã có từ trước – về giai cấp, chủng tộc, hôn nhân, tôn giáo. Ngày nay những rào cản như vậy càng phải thiên về mặt tâm lý nhiều hơn: Trái tim của bạn bị một người khác cướp đi; bạn không thực sự quan tâm tới đối phương, có một bí mật nào đó ngăn bạn lại; việc tính toán thời gian thật tệ hại; bạn không phải là người phù hợp cho đối phương; đối phương không thích hợp cho bạn; và còn nhiều điều khác. Ngược lại, bạn có thể chọn một ai đó đã có những rào cản trong nội tâm: Họ đã bị cướp đi, họ không có ý khao khát bạn. Những rào cản như vậy tinh tế hơn những rào cản biến tướng về tôn giáo hay xã hội nhưng chung quy chúng vẫn là những rào cản và mặt tâm lý của chúng vẫn như thế. Con người cảm thấy rất hứng thú một cách ngoan cố với những gì họ không thể hay không nên có. Hãy tạo ra mâu thuẫn nội tâm này – bạn mang đến sự hào hứng và thích thú nhưng bạn không sẵn sàng cho đi – và bạn sẽ thấy họ cố nắm lấy bạn cũng như Tantalus đã cố với tay lấy nước. Và cũng như với Don Juan và Cristeta, bạn càng khiến cho đối phương muốn theo đuổi mình, họ sẽ càng có ảo tưởng rằng chính họ là kẻ chiếm ưu thế. Trò chơi quyến rũ của bạn đã được ngụy trang hoàn hảo.

Cách duy nhất để gạt bỏ đi sự cám dỗ chính là buông xuôi theo cơn cám dỗ ấy.

Oscar Wilde

Bí quyết quyến rũ

Hầu hết thời gian, mọi người cố gắng duy trì sự an toàn và một cảm giác cân bằng trong cuộc sống. Nếu họ cứ luôn từ bỏ bản thân để theo đuổi tất cả những người con mới hay mộng tưởng đi ngang qua đời họ, họ không thể tồn tại qua những chuỗi ngày tẻ nhạt của cuộc sống. Thường thì họ chiến thắng trong cuộc đấu tranh ấy, nhưng chiến thắng ấy không đến một cách dễ dàng. Thế gian đầy rẫy những cám dỗ. Họ đọc những câu chuyện kể về những người có nhiều thứ hơn họ, về những chuyến phiêu lưu mà những người khác đang thực hiện, về những người đã tìm thấy được của cải và hạnh phúc. Sự an toàn mà họ đấu tranh để có được, và sự an toàn ấy họ dường như có được trong cuộc sống, nhưng thực ra đó chỉ là ảo giác. Sự an toàn ấy chỉ là vỏ bọc bên ngoài một sự căng thẳng thường xuyên.

Là một kẻ quyến rũ, bạn có thể không bao giờ nhầm lẫn vẻ bề ngoài của mọi người với bản chất thật của họ. Bạn biết rằng cuộc đấu tranh để giữ gìn trật tự trong cuộc sống của họ làm họ kiệt sức, rằng họ bị những nỗi hoài nghi và hối tiếc làm cho tàn tạ. Thật là khó để tỏ ra tốt bụng và đạo đức, luôn luôn phải đè nén những ham muốn mãnh liệt nhất. Với những ý nghĩ đó trong đầu, trò chơi quyến rũ của bạn sẽ dễ dàng hơn. Điều mọi người muốn không phải là sự cám dỗ; sự cám dỗ diễn ra hằng ngày. Những gì họ muốn là buông mình vào trong sự cám dỗ, là phó mặc mọi chuyện. Đó chính là cách duy nhất để tống khứ đi sự căng thẳng trong cuộc sống của họ. Cự tuyệt lại sự cám dỗ sẽ tốn nhiều sức lực hơn là đầu hàng.

Như thế, nhiệm vụ của họ là tạo nên một sự cám dỗ còn mạnh mẽ hơn cả trạng thái muôn màu muôn vẻ hằng ngày. Sự cám dỗ ấy phải được tập trung vào họ, nhắm đến từng người – vào điểm yếu của họ. Phải hiểu rằng: Ai ai cũng có một điểm yếu chủ chốt, từ đó phát sinh những điểm yếu khác. Hãy tìm ra sự bất an trong thời thơ ấu, sự mất mát trong cuộc sống và bạn sẽ nắm được chìa khóa để cám dỗ họ. Điểm yếu của họ có thể là lòng tham, niềm kiêu hãnh, sự nhàm chán, một khao khát sâu kín nào đó, hay ham muốn được ăn trái cấm. Họ biểu hiện điều đó trong những chi tiết nhỏ nhặt vượt khỏi tầm kiểm soát nhận thức của họ: Cách ăn mặc, một lời nhận xét hời hợt. Qua khứ của họ, đặc biệt là những chuyện tình trong quá khứ, sẽ chứa đựng rất nhiều những manh mối. Hãy mang đến cho họ một sự cám dỗ mạnh mẽ, được kiến tạo riêng cho điểm yếu của họ, và bạn có thể làm cho niềm hy vọng có được niềm vui mà bạn khơi dậy trong họ trở nên quan trọng hơn rất nhiều so với những nỗi hoài nghi và lo lắng đi song hành với hy vọng ấy.

Năm 1621, vua Philip đệ tam của Tây Ban Nha cố tình thiết lập một liên minh với nước Anh bằng cách gả con gái mình cho hoàng tử của vua nước Anh, vua James đệ nhất. Vua James dường như rất cởi mở với ý định này, nhưng ngài lại trì hoãn thời gian. Đại sứ của Tâu Ban Nha, một người đàn ông tên Gondomar được phái đến triều đình nước Anh với nhiệm vụ đẩy nhanh kế hoạch của vua Philip. Ngài đại sứ để mắt tới người được nhà vua trọng dụng nhất, công tước (trước kia là bá tước) xứ Buckingham.

Gondomar biết điểm yếu chủ chốt của ngài công tước: Lòng kiêu hãnh. Công tước khao khát có được vinh quang vàsự phiêu lưu sẽ làm cho ngài nổi danh hơn; ngài công tước chán nản với những nhiệm vụ bị giới hạn, ngài công tước bĩu môi và thở dài vì điều này. Ngài đại sứ thoạt đầu tâng bốc bá tước lên chín tầng mây – ngài công tước là người tài năng nhất trong đất nước và thật là hổ thẹn khi ngài công tước không có nhiều việc để làm. Thế rồi, ngài đại sứ bắt đầu thì thầm với ngài công tước về một chuyến phiêu lưu vĩ đại. Theo Gondomar biết, ngài công tước rất ủng hộ cuộc hôn nhân với công chúa Tây Ban Nha, thế nhưng những thỏa thuận về cuộc hôn nhân đáng nguyền rủa này với vua James đã tốn quá nhiều thời gian và sẽ chẳng đi đến đâu. Vậy nếu ngài công tước đi cùng với con trai của nhà vua cũng là bạn tốt của ngài, hoàng tử Charles đi đến Tây Ban Nha? Dĩ nhiên, điều này phải được tiến hành bí mật, không có quân lính hay tùy tùng đi theo vì triều đình và những quan chức của nước Anh sẽ chẳng bao giờ chấp nhận một chuyến đi như thế. Thế nhưng điều đó sẽ khiến mọi thứ càng trở nên nguy hiểm và lãng mạn hơn. Khi đã đặt chân đến Maldrid, hoàng tử sẽ quỳ xuống chân của công chúa Maria, tuyên bố tình yêu vĩnh cửu của ngài, rồi mang cô trở về nước Anh trong chiến thắng. Đó sẽ là một hành động cao cả biết bao và tất cả đều vì tình yêu. Ngài công tước sẽ nhận được những lời khen ngợi hết mực và sẽ làm cho tên tuổi ngài nổi tiếng qua hàng thế kỷ.

Ngài công tước ngã lòng với ý kiến này và thuyết phục hoàng tử Charles đi cùng với mình; sau nhiều tranh cãi, họ cũng thuyết phục cả một vị vua James do dự. Chuyến đi gần như là một tai họa (Hoàng tử Charles sẽ phải cải đạo thành Thiên Chúa giáo mới cưới được công chúa Maria), và hôn nhân giữa họ chẳng bao giờ xảy đến, nhưng Gondomar đã hoàn thành nhiệm vụ của mình. Ngài đại sứ không hối lộ công tước bằng những lời hứa hẹn tiền tài hay quyền lực – ngài đại sứ nhắm đến phần nhân cách trẻ con trong con người công tước không bao giờ lớn lên được. Một đứa trẻ không có nhiều sức mạnh để chống cự. Đứa trẻ ấy muốn có tất cả mọi thứ và ít khi nghĩ đến hậu quả. Mảng nhân cách trẻ con ấy lẩn trốn đâu đó trong mọi người – một niềm vui khước từ họ, một khao khát bị đè nén. Đánh trúng vào phần nhân cách đó, dụ dỗ họ bằng một công cụ phù hợp (phiêu lưu, tiền bạc, thú vui), và họ sẽ đánh mất đi sự khôn ngoan thường ngày của một người lớn. Nhận biết điểm yếu của họ qua bất cứ cách cư xử trẻ con nào họ biểu lộ trong cuộc sống hằng ngày – đó là một phần trong trò chơi quyến rũ.

Năm 1796, Napoleon Bonaparte được bổ nhiệm làm đại tướng tối cao của quân đội Pháp. Nhiệm vụ của ngài là đánh bại quân đội Uc đã chiếm đóng miền Bắc nước Ý. Trở ngại là vô số: Lúc bấy giờ Napoleon mới chỉ hai mươi sáu tuổi; những tướng dưới quyền ghen tị với địa vị của ngài và nghi ngờ về khả năng của Napoleon. Quân đội của ngài thì mệt mỏi, thiếu ăn, lương bổng thấp và nóng nảy. Làm sao Napoleon có thể động viên được nhóm người này chống lại quân đội Úc già dặn kinh nghiệm? Lúc chuẩn bị băng qua dãy Alps để vào nước Ý, Napoleon có cuộc nói chuyện với quân đội của mình và có lẽ đó là bước ngoặt trong sự nghiệp của ngài, cũng như trong cuộc đời của ngài: "Hỡi các anh em, các bạn nửa thì đói khát nửa thì trần truồng. Triều đình nợ các bạn rất nhiều nhưng chẳng thể làm gì cho các bạn. Sự kiên nhẫn, lòng can đảm cho các bạn có được danh dự nhưng không mang lại vinh quang cho các bạn…Tôi sẽ dẫn các bạn tới những đồng bằng màu mỡ nhất trên thế giới. Ở đó các bạn sẽ tìm thấy những thành phố giàu có, những tỉnh làng trù phú. Ở đó các bạn sẽ có được danh dự, vinh quang, và của cải." Bài cáo quả là có một tác động rất mạnh mẽ. Nhiều ngày sau cũng chính những người lính ấy, sau một hành trình vượt núi leo đèo vất vả, trông mắt xuống thung lũng Piedmont. Những lời nói của Napoleon vẫn còn văng vẳng trong tai họ, vậy là một nhóm người tàn tạ, hay ca cẩm, trở thành một đội quân hùng mạnh sẽ càn quét qua miền Bắc nước Ý theo dấu quân Úc.

Cách quyến rũ của Napoleon có hai yếu tố: Đằng sau bạn là một quá khứ tối tăm; trước mặt bạn là một tương lai nhiều của cải và vinh quang, với điều kiện anh phải theo tôi. Gắn bó với chiến lược quyến rũ là một minh chứng rõ ràng cho thấy đối phương không có gì để mất và sẽ có được mọi thứ. Hiện tại không mang đến cho ta hy vọng nào, tương lai có thể tràn ngập niềm vui và hào hứng. Dù vậy hãy giữ cho những điều có thể đạt được trong tương lai trở nên mơ hồ, một điều gì đó ngoài tầm với. Nếu quá rõ ràng, bạn sẽ thất vọng; nếu làm cho lời hứa quá cận kề trong tầm tay rồi thì bạn sẽ không thể trì hoãn sự thỏa mãn đủ lâu để có được những gì mình muốn.

Những rào cản và căng thẳng trong quyến rũ vẫn có đó để cản ngăn mọi người không nhượng bộ quá dễ dàng và hời hợt. Bạn muốn họ phải đấu tranh, phải kháng cự, phải lo lắng. Hoàng hậu Victoria chắc chắn đã yêu ngài thủ tướng Benjamin Disraeli, nhưng lại có những rào cản về tôn giáo (ngài thủ tướng là một người Do Thái da màu), về giai cấp (dĩ nhiên bà là một hoàng hậu), thị hiếu xã hội (hoàng hậu là một mẫu gương đức hạnh, còn ngài thủ tướng là một tay dỏm dáng tai tiếng). Mối quan hệ chẳng bao giờ được trọn vẹn, nhưng những rào cản ấy mang đến cho những lần gặp mặt thường ngày của họ biết bao sự ngọt ngào, biết bao cám dỗ luôn chất chứa trong những lần chạm trán ấy.

Ngày nay rất nhiều những rào cản xã hội như thế đã không còn, vì thế chúng phải được tái tạo – đó là cách duy nhất để thêm hương thêm sắc vào trò chơi quyến rũ của bạn. Những lời nói thô tục ở bất kỳ hình thức nào đều là nguồn mạch của sự căng thẳng, bấy giờ chúng thuộc về tâm lý, không còn liên hệ đến tôn giáo nữa. Bạn đang tìm kiếm một sự đè nén nào đó, một khát khao thầm kín nào đó sẽ làm cho đối phương thấy hổ thẹn một cách không thoải mái nếu bạn đoán trúng nhưng sẽ quyến rũ được đối phương nhiều hơn. Kiếm tìm trong quá khứ của họ; bất kỳ điều gì họ dường như sợ hãi hay trốn chạy đều có thể là mấu chốt. Đó có thể là một khát khao có được một người cha hay người mẹ, hay ham muốn quan hệ đồng tính bị che giấu.

Có lẽ bạn có thể làm thỏa mãn được khát khao ấy bằng cách thể hiện mình là một quý bà mạnh mẽ hay một quý ông yểu điệu. Đối với những người khác, bạn có thể đóng vai nàng Lolita khêu gợi, hay một người cha – một người mà họ không có quyền sở hữu, đó là mảng tối trong nhân cách của họ. Hãy giữ cho mối liên hệ không rõ ràng – bạn muốn họ đạt tới một điều gì độc nhất, một điều nằm ngoài khả năng suy nghĩ của họ.

Năm 1769, ở Luân Đôn, Casanova gặp một phụ nữ trẻ tên Charpillon. Cô gái trẻ hơn Casanova rất nhiều, một người phụ nữ xinh đẹp nhất mà anh quen biết và có tiếng là đánh đổ đàn ông. Ở một trong những lần gặp mặt đầu tiên của họ Charpillon nói ngay rằng Casanova sẽ rơi vào tay mình và cô sẽ đánh đổ anh. Trước sự khó tin của mọi người, Casanova đã theo đuổi Charpillon. Mỗi lần gặp nhau, Charpillon tỏ ý cô có thể bằng lòng – nhưng có lẽ là lần tiếp theo nếu anh tốt với cô. Charpillon khơi dậy sự tò mò của Casanova – cô sẽ buông xuôi trước vui thú nào; anh sẽ là người đầu tiên, anh sẽ cưa đổ được nàng. Sau này Casanova thuật lại, "chất độc của niềm khát khao đã thấm sâu hoàn toàn vào thân thể tôi, cô ấy muốn như thế, cô ấy có thể tước đi mọi thứ mà tôi có. Lẽ ra tôi phải cầu xin nàng cho tôi một nụ hôn." Quả thực mối tình này đã minh chứng việc Casanova bị đánh đổ; Charpillon đã làm xấu mặt Casanova. Charpillon đã nhận xét chính xác điểm yếu cơ bản của Casanova chính là nhu cầu đi chinh phục, chiến thắng thử thách, thưởng thức những gì mà chưa người đàn ông nào thưởng thức. Đằng sau những nhu cầu ấy là một con người lập dị, tìm kiếm niềm vui trong sự đau đớn mà một người phụ nữ mang đến cho mình. Đóng vai là một người phụ nữ không thể khuất phục, quyến rũ và chọc tức Casanova, Charpillon tạo ra sự cám dỗ tuyệt đỉnh. Một cách thức thường mang lại hiệu quả chính là đưa đến cho đối phương cảm giác bạn là một thử thách, một phần thưởng phải chinh phục. Khi có được bạn họ sẽ có được những gì mà người khác không có. Thậm chí họ có thể bị tổn thương; nhưng tổn thương lại cận kề với niềm vui, và tổn thương mang đến nét quyến rũ riêng của tổn thương.

Trong Cựu Ước có đoạn "Vua David trỗi dậy từ giường của mình và đi bộ trên sân thượng cung đình…[và] từ trên ấy ngài trông thấy một người phụ nữ đang tắm; người phụ nữ ấy rất xinh đẹp." Người phụ nữ ấy là Bathseba. Vua David triệu kiến nàng, quyến rũ nàng (giả định), đoạn tìm cách đưa chồng nàng, Uriah, ra chiến trận. Tuy nhiên trên thực tế, chính Bathsheba mới là người dụ dỗ vua David. Nàng tắm trên mái nhà của mình vào thời điểm mà nàng biết chắc là vua David sẽ có mặt trên ban công. Sau khi quyến rũ một người đàn ông mà nàng biết có điểm yếu là đam mê phụ nữ, nàng đóng vai một kẻ dụ dỗ, bắt buộc nhà vua phải theo mình. Đây chính là chiến lược tạo cơ hội: Cho ai đó yếu đuối cơ hội để có những gì họ khát khao chỉ bằng cách đơn thuần đặt bạn vào tầm với của họ như thể là tình cờ. Quyến rũ thường là vấn đề lựa chọn thời điểm, băng qua lối của kẻ yếu lòng vào đúng thời khắc, cho họ cơ hội để đầu hàng.

Bathsheba sử dụng toàn bộ thân thể mình làm công cụ cám dỗ, nhưng thường sẽ hiệu quả hơn khi sử dụng một phần cơ thể, tạo ra tác động của một vật thể ghơi gợi. Quý bà Récamier sẽ chỉ để bạn liếc nhìn thân thể của cô bên dưới những chiếc áo mỏng manh mà cô mặc, nhưng chỉ trong một thời khắc ngắn ngủi lúc cô cởi áo khoác để khiêu vũ. Tối hôm đó, những người đàn ông sẽ về nhà mà cứ nghĩ ngợi về từng chi tiết mà họ đã nhìn thấy. Nữ vương Josephine phải chắc chắn là phải phô bày cánh tay xinh đẹp của mình ra trước công chúng. Hãy cho đối phương thấy chỉ một phần của bạn để mộng tưởng, nhờ đó tạo nên một sự cám dỗ xuyên suốt trong suy nghĩ của họ.

Biểu tượng

Quả táo trong vườn Eden. Trái táo trông có vẻ hết sức mời gọi, và bạn không được phép ăn trái táo ấy; điều đó bị cấm. Nhưng đó chính xác là lý do tại sao mà bạn cứ đêm ngày nghĩ về nó. Bạn nhìn thấy quả táo nhưng không thể có được nó. Và cách duy nhất để gạt bỏ đi sự cám dỗ ấy chính là đầu hàng sự cám dỗ rồi thưởng thức quả táo ấy.

Điểm yếu

Điểm yếu của sự cám dỗ là sự an toàn và thỏa mãn, cả hai yếu tố này là tai họa của sự quyến rũ. Nếu bạn không thể lôi cuốn ai đó ra khỏi đặc tính thích được an ủi cố hữu thì bạn cũng không thể quyến rũ được họ. Nếu bạn hài lòng với ước muốn mà bạn đã đánh thức thì kể như sự quyến rũ sẽ chấm dứt. Đối với sự cám dỗ không có điều ngược lại. Mặc dù một số bước có thể được thực hiện xong, nhưng không có sự quyến rũ nào có thể diễn tiến mà không có một số hình thức cám dỗ, chính vì vậy hãy chuẩn bị thật kỹ lưỡng trước khi thực hiện là phương cách hay nhất, làm cho nó thích ứng với sự yếu đuối và tính trẻ con ở mục tiêu quyến rũ cụ thể của bạn.

Vì hai tội lỗi này mà Tantalus bị trừng phạt bằng sự sụp đổ vương quốc mình, cùng với sự giày vò vĩnh cửu, sau cái chết bởi chính tay thần Zeus, cùng chung số phận là Ixion, Sisyphus, Tityus, nhà Danaid và những người khác. Bấy giờ Tantalus, quanh năm suốt tháng phải chịu đói chịu khát, mắc kẹt dưới một cành cây có nhiều trái vươn ra một bờ hồ lầy lội. Những ngọn sóng trong hồ chạm vào thắt lưng Tantalus, thỉnh thoảng còn chạm vào cằm nữa, nhưng bất cứ lúc nào Tantalus cúi xuống để uống nước, nước liền trôi đi, chẳng có gì còn lại trừ thứ bùn đen ở dưới chân; hoặc nếu có bao giờ Tantalus gạn được một tay đầy nước đi nữa thì chúng chúng chảy hết qua những ngón tay trước khi Tantalus có thể làm được điều gì ngoài việc thấm ướt đôi môi nứt nẻ của mình, làm cho Tantalus còn khát nước hơn bao giờ hết. Trên cây đầy những trái lê, trái táo óng ánh, những trái sung ngọt lịm, những trái ô liu chín mọng và những trái lựu, treo lủng lẳng trước ngực Tantalus; nhưng bất cứ lúc nào Tantalus với tay hái những trái cây ngon lành ấy, một cơn gió mạnh liền thổi chúng ra xa tầm với của Tantalus.

Robert Graves, Thần Thoại Hy Lạp, bộ 2.

Don Juan: Arminta, hãy lắng nghe sự thật – phải chăng phụ nữ không phải là bạn của sự thật ư? Ta là một người quý tộc, là người thừa kế của gia tộc Tenorios xa xưa, những người chinh phục thành Seville. Sau đức vua cha ta là người có quyền lực nhất và được coi là trụ cột của triều đình…Tình cờ ta đi trên con đường này và bắt gặp nàng. Tình yêu đôi lúc cũng xử sự theo một cách thức thậm chí còn làm chính nó ngạc nhiên nữa đấy…

Arminta: Em không biết những gì chàng nói có đúng sự thật hay không hay chỉ là khoa trương giả dối. Em đã được gả cho Batricio rồi, ai cũng biết điều đó. Làm sao cuộc hôn nhân này có thể bị chối bỏ được, dù cho Batricio có từ bỏ em?

Don Juan: Khi hôn nhân không được trọn vẹn, dù là bởi ác tâm hay lừa dối, hôn nhân có thể bị chối bỏ…

Arminta: Chàng nói đúng. Nhưng ôi Chúa ơi, chàng sẽ không bỏ mặc em lúc chàng tách em ra khỏi chồng mình chứ?…

Don Juan: Arminta, ánh sáng cho đôi mắt ta, ngày mai đôi chân đẹp đẽ của em sẽ được xỏ vào những chiếc hài màu bạc lấp lánh với những nút cài bằng vàng tinh khiết nhất. Cổ nàng sẽ được đeo những chiếc vòng xinh đẹp; trên những ngón tay nàng, những chiếc nhẫn đính đá quý sẽ tỏa sáng như những ngôi sao, còn đôi tai nàng sẽ đung đưa những hạt ngọc trai phương Đông.

Arminta: Em là của chàng.

Tirso de Molina, The Playboy of Seville, Adrienne M. Schizzano và Oscar Mandel dịch, trong tái phẩm của Mandel, The Theatre of Don Juan.

Lúc bấy giờ loài rắn là loài thú tinh quái nhất hơn bất kỳ loài thú hoang nào mà Chúa Cha đã tạo dựng nên. Con rắn nói với người đàn bà, “Có phải Thiên Chúa nói, ‘Các ngươi không được ăn bất kỳ trai cây nào trong vườn’?” Người phụ nữ trả lời con rắn, “Chúng tôi được ăn quả các loại cây trong vườn; nhưng Thiên Chúa nói, ‘Các ngươi không được ăn quả của cây ở giữa vườn, nếu các ngươi ăn nó các ngươi sẽ phải chết.’” Nhưng con rắn lại nói với người đàn bà, “Các ngươi sẽ không chết đâu. Vì Thiên Chúa biết khi các ngươi ăn quả của cây giữa vườn, mắt các ngươi sẽ mở ra, các ngươi sẽ trở nên giống Thiên Chúa, sẽ phân biệt được điều thiện điều ác.” Thế là người phụ nữ thấy trái cây ấy ngon lành và vui mắt, vả lại cây đó có thể làm cho con người trở nên thông minh, người phụ nữ liền hái lấy trái cây mà ăn; người phụ nữ còn đưa cho chồng mình, và người đàn ông cũng ăn.

Sách Sáng Thế, chương 3 câu 1, Cựu Ước.

Ngươi – người cám dỗ mạnh mẽ, cơ hội là ở ngươi.

John Dryden

Khi lắng nghe câu chuyện, Masetto cảm nhận được một nỗi khao khát được cùng đi và ở với những người nữ tu đến nỗi toàn thân anh tràn ngập nỗi hào hứng, vì rõ ràng từ những gì mà anh nghe được, anh có thể đạt được những gì mà mình suy tính. Tuy nhiên, khi nhận ra là mình sẽ chẳng đi tới đâu khi tiết lộ ý định của mình với Nuto, Masetto đáp: "Cậu đã rất đúng khi rời khỏi đó [tu viện]! Có người đàn ông nào lại có sống được một cuộc sống khi mà mình bị vây quanh bởi quá nhiều phụ nữ cơ chứ? Anh ta cũng giống như đang sống giữa một bầy quỷ dữ. Tại sao ư, sáu lần bảy họ thậm chí còn không biết họ nghĩ gì." Nhưng khi họ đã nói chuyện xong, Masetto bắt đầu cân nhắc xem phải tiến hành bước nào để có thể cùng đi và ở với họ. Biết mình hoàn toàn có khả năng thực hiện những bổn phận mà Nuto nói đến, Masetto chẳng hề lo lắng bị mất việc về phương diện ấy, nhưng anh lo sợ lỡ như mình bị từ chối vì nét trẻ trung và vẻ bề ngoài hấp dẫn lạ thường của mình. Thế là, sau khi đã loại bỏ một số phương cách có thể khác, cuối cùng Masetto tự nghĩ: "Tu viện là một nơi hẻo lánh xa xôi, hơn nữa ở đó chẳng có ai biết mình. Nếu mình có thể giả vờ câm, họ sẽ nhận mình cho mà xem." Tin chắc vào dự đoán này, vậy là Masetto khoác lên mình bộ đồ rách rưới của một kẻ nghèo kiết xác, vác một cái rìu lên vai, không nói cho ai biết là mình đi đâu, Masetto lên đường đi tới tu viện. Đến nơi, Masetto đi lang thang trong khuôn viên tu viện, thật là 'buồn ngủ lại gặp chiếu manh' Masetto đi ngang qua chỗ người quản gia, sử dụng cách ra dấu như một người câm thường làm, Masetto tỏ ý mình đang xin thứ gì để ăn, ngược lại nếu có số củi nào cần chẻ chính Masetto sẽ làm. Người quản gia vui vẻ cho Masetto ăn, sau đó ông chỉ cho Masetto một đống củi mà Nuto đã không thể chẻ…Giờ đây, khi người quản gia đã nhận thấy rằng Masetto là một người làm vườn giỏi giang đến thế nào, ông ra dấu cho Masetto hỏi anh có muốn ở lại tu viện không, Masetto cũng ra hiệu là mình sẵn sàng làm bất cứ điều gì người quản gia muốn… Một ngày nọ, khi Masetto tình cờ đang nằm nghỉ sau một phiên làm việc vất vả, có hai nữ tu trẻ ra ngoài đi dạo đang tiến về phía Masetto. Vì Masetto ra vẻ là mình đã ngủ say, họ bắt đầu nhìn chằm chằm vào anh, người bạo dạn hơn nói với bạn của mình: "Nếu em chắc là chỉ sẽ giữ bí mật, em sẽ nói cho chị biết một suy nghĩ thường thoáng qua trong đầu em và một suy nghĩ có thể mang lại lợi ích cho cả hai chúng ta." Người kia trả lời: "Cứ nói đi, chị có thể hoàn toàn chắc chắn rằng em sẽ không nói cho bất kỳ ai nghe đâu." Người nữ tu bạo dạn hơn bắt đầu nói rõ ràng hơn, "Chị tự hỏi liệu em có bao giờ cho rằng chúng ta đang phải sống một cuộc sống thật khắt khe không, và làm sao mà những người đàn ông duy nhất dám đặt chân vào nơi này lại là một người quản gia già yếu và người làm vườn câm này của chúng ta không. Nhưng chị thường nghe nhiều quý cô tới thăm chúng ta nói rằng, tất cả những niềm vui trên trái đất này chỉ đơn thuần là vặt vãnh khi đem so sánh khi so sánh với niềm vui có được ở một người phụ nữ khi cô ấy ở cùng một người đàn ông. Vì vậy mà chị cứ nghĩ vì chúng ta không có ai khác để nắm tay, nên chị muốn khám phá với sự giúp đỡ của anh bạn câm này xem họ có nói đúng không. Trùng hợp thay, không thể có một người đàn ông nào tốt hơn để làm điều này bởi thậm chí nếu anh ta muốn tiết lộ sự việc anh ta cũng sẽ chẳng thể làm được. Thậm chí anh ta sẽ chẳng biết làm thế nào để giải thích, vì em có thể tự mình thấy đấy anh bạn trẻ của chúng ta thật chậm phát triển và kém thông minh. Chị sẽ rất vui khi biết em nghĩ thế nào về suy nghĩ này." Cô nữ tu kia trả lời, "Ôi Chúa ơi!, chị không thấy là chúng ta đã tuyên hứa với Thiên Chúa sẽ giữ gìn trinh tiết của mình hay sao?" Người nữ tu bạo dạn trả lời: "Hừ! Chúng ta lúc nào cũng tuyên hứa với Ngài những lời hứa mà chúng ta không bao giờ gìn giữ! Có gì nghiêm trọng đâu nếu chúng ta không giữ lời hứa này? Thiên Chúa luôn luôn có thể tìm kiếm những cô gái khác để gìn giữ trinh tiết cho Ngài mà."… Trước lúc họ phải rời khỏi đó, mỗi người đều liên tục thử khả năng 'cưỡi của anh chàng câm, tiếp theo sau đó khi họ miệt mài trao đổi những câu chuyện liên quan đến 'chuyện ấy', họ đều đồng ý rằng mọi chuyện đúng là một trải nghiệm đầy khoái lạc như họ đã tin và thực sự còn hơn thế nữa. Từ đó trở đi, bất kỳ lúc nào có cơ hội họ liền giết thời gian bằng khoái lạc trong vòng tay của Masetto. Nhưng rồi một ngày nọ, một người bạn tu của họ tình cờ nhìn ra từ cửa sổ từ phòng mình, thấy tất cả những gì diễn ra, cô còn lôi kéo hai người bạn nữa cùng quan sát những gì đang diễn ra. Khi vấn đề đã được bàn bạc trong nội bộ,

đầu tiên họ quyết định báo cáo hai người nữ tu kia cho nữ tu viện trưởng. Nhưng rồi họ thay đổi quyết định, bằng sự nhất trí với hai người nữ tu kia, họ chia phần ôm ấp của Masetto. Và vì những hành động thiếu suy nghĩ khác nhau, nhóm năm người nữ tu này sau đó có thêm ba người còn lại tham gia, hết nhóm này lại đến nhóm kia. Cuối cùng, nữ tu viện trưởng, người vẫn chưa biết tất cả những chuyện này, đi dạo trong vườn vào một ngày rất nóng nực chỉ có một mình thì bắt gặp Masetto đang nằm ngủ mê mệt dưới bóng cây hạnh. Quá nhiều lạc thú vào ban đêm đã không cho Masetto còn chút sức lực nào cho một ngày lao động, vì thế anh ta nằm ở đó, quần áo bị thổi tốc lên trước gió, để lộ toàn bộ thân hình. Nhận thấy chỉ có một mình, nữ tu viện trưởng đứng dán mắt vào cảnh tượng này, và cô cũng bị hớp hồn bởi cùng một sự ham muốn mà những nữ tu dưới quyền đã không thể kháng cự. Vậy là sau khi đã dựng Masetto dậy, nữ tu viện trưởng đưa anh về phòng của mình, vị nữ tu này giữ Masetto lại đó trong vài ngày, bởi đó làm dấy lên những lời than phiền từ phía những người nữ tu về việc người làm công đã từ bỏ công việc làm vườn. Trước khi trả Masetto về lại chính vị trí của mình, nữ tu viện trưởng đã liên tục thưởng thức chính niềm khoái lạc mà cô luôn dành cho nó sự phản đối khắc nghiệt nhất, rồi từ đó về sau, cô luôn đòi hỏi những lần ôm ấp bổ sung đều đặn, còn vượt xa hơn phần mà mình đáng được hưởng.

Giai đoạn 2: Đánh lạc hướng – tạo thích thú và khó hiểu

Nạn nhân đã gần như bị cám dỗ và họ càng lúc càng khao khát có bạn nhưng sự ràng buộc còn yếu ớt và họ có thể quyết định quay lại bất cứ lúc nào. Mục tiêu của giai đoạn này là dẫn dắt nạn nhân đi chệch hướng – làm họ vừa tình cảm vừa mơ hồ, cho họ niềm vui nhưng làm họ muốn nhiều hơn nữa – đến lúc họ không còn có thể quay lại. Bất ngờ tạo ngạc nhiên sẽ làm họ thấy bạn là người thú vị, không thể đoán trước được, nhưng cũng sẽ làm họ mất thăng bằng (9: Làm họ hồi hộp – tiếp theo sẽ là gì?) Sử dụng có nghệ thuật những lời nói dịu dàng, nhỏ nhẹ sẽ đầu độc họ, kích thích trí tưởng tượng trong họ (10: Sử dụng sức mạnh mãnh liệt của ngôn từ để gieo rắc sự khó hiểu cho nạn nhân). Một chút thẩm mỹ và những tiểu tiết thú vị sẽ kích thích các giác quan, làm họ rối trí (11: Để tâm đến chi tiết).

Nguy cơ lớn nhất trong giai đoạn này là chỉ còn những viễn cảnh về thói quen và sự nhàm chán. Cần giữ chút bí ẩn, giữ khoảng cách để những lúc không có bạn, nạn nhân cảm thấy nhớ nhung (12: Thơ hóa sự hiện diện của bạn). Họ có thể cảm thấy đang bắt đầu yêu nhưng tuyệt đối không được nghi ngờ chính bạn đang đứng sau những điều này. Để lộ điểm yếu những lúc cần thiết, tỏ ra mình đã quá yêu sẽ giúp che dấu bớt động cơ của bạn (13: Tỏ ra yếu ớt bằng sự mong manh có chủ ý). Để kích thích nạn nhân, làm họ cảm thấy cực kì xúc cảm, bạn phải cho họ cảm giác rằng thật ra họ đang sống theo trí tưởng tượng ban đầu bạn đã khơi gợi lên (14: Xóa bỏ ranh giới mong muốn và hiện thực). Khi chỉ cho họ một phần những gì trong tưởng tượng, bạn sẽ làm họ quay lại để tìm kiếm nhiều hơn nữa. Hãy tập trung mọi chú ý của bạn đến họ để cả thế giới còn lại nhạt nhòa đi, thậm chí dẫn họ đi du lịch, họ sẽ lạc hướng (15: Cô lập nạn nhân). Sẽ không còn đường quay về.

9. Làm họ hồi hộp – tiếp theo sẽ là gì?

Khi người ta biết phải mong đợi gì ở bạn, sức quyến rũ của bạn đã mất đi. Hơn nữa: Bạn đã nhường quyền lại cho họ. Cách duy nhất xỏ mũi được nạn nhân và giữ cơ trên là tạo hồi hộp, một sự ngạc nhiên có tính toán. Con người thích bí ẩn và đây là chìa khóa để cám dỗ họ dấn sâu hơn vào ma trận của bạn. Hành động khó hiểu để họ phả thắc mắc: Bạn đang làm gì? Làm gì đó họ không ngờ tới sẽ làm họ có cảm giác thanh thoát, không gò bó – họ sẽ không thể đoán trước tiếp theo sẽ là gì. Bạn phải luôn tự chủ và đi trước một bước. Phải khiến nạn nhân thấy ly kỳ bằng việc đột ngột chuyển hướng vấn đề.

Sự ngạc nhiên nằm trong dự đoán

Năm 1753, chàng trai hai mươi tám tuổi Casanova gặp và yêu một cô gái trẻ tên Caterina. Cha cô biết Casanova là người thế nào, và để ngăn chặn chuyện đáng tiếc xảy ra trước khi Casanova có thể cưới cô đi mất, cha cô đã gởi cô tới một tu viện trên đảo Murano vùng Venice và cô phải lưu lại đó bốn năm.

Tuy nhiên, Casanova không phải là một kẻ dễ bị làm nhụt chí. Anh bí mật gởi những lá thư cho Caterina. Casanova bắt đầu tham dự nghi thức thánh hóa bánh và rượu ở tu viện vài lần trong một tuần để được nhìn thấy nàng. Các nữ tu bắt đầu bàn tán xôn xao: Chàng thanh niên đẹp trai thường xuyên có mặt ở đây là ai vậy? Một buổi sáng nọ, khi Casanova vừa tham dự nghi lễ xong chuẩn bị lên thuyền thì một người hầu gái từ tu viện đi ngang qua và đánh rơi một lá thư dưới chân Casanova. Nghĩ rằng lá thư ấy có thể là của Caterina, anh nhặt nó lên. Lá thư đích thực là gởi cho Casanova nhưng không phải là từ Caterina; chủ nhân của nó là một nữ tu ở tu viện đã để ý đến anh trong nhiều lần tới tu viện và muốn làm quen với anh. Casanova liệu có quan tâm không? Nếu có, anh ta nên đến phòng khách của thư viện vào một thời điểm nào đó, lúc cô nữ tu này sẽ được tiếp một vị khách ở ngoài tới, một người bạn của cô là một nữ bá tước, Casanova có thể đứng xa xa, ngắm nhìn cô và quyết định xem liệu mình có thích thú với cô ấy hay không.

Lá thư ấy đã làm cho Casanova vô cùng hứng thú: Phong cách của lá thư ấy rất sang trọng nhưng cũng có chút gì đó ghơi gợi – đặc biệt lại là từ một nữ tu. Casanova phải tìm hiểu cặn kẽ hơn. Vào ngày giờ đã định, Casanova đứng ở một bên phòng tiếp khách của thư viện và trông thấy một người phụ nữa ăn mặc lịch sự nói chuyện với một nữ tu ngồi sau một chấn song. Casanova nghe thấy tên của người nữ tu được nhắc tới và lấy làm ngạc nhiên: Đó là Mathilde M. Một cư dân Venice nổi tiếng ở những năm đầu tuổi hai mươi, quyết định đi tu của cô đã làm ngạc nhiên toàn bộ thành phố. Nhưng điều khiến Casanova ngạc nhiên nhất đó chính là đằng sau cách cư xử của một nữ tu, anh có thể nhìn thấy một người thiếu nữ xinh đẹp, đặc biệt đôi mắt màu xanh dương trong sáng. Có lẽ cô cần ai đó ban cho một ân huệ và dự tính anh sẽ là người đó.

Óc tò mò của Casanova lấn át anh. Mấy ngày sau Casanova trở lại tu viện và yêu cầu được gặp cô. Lúc đợi cô, tim Casanova đập liên hồi – anh không biết phải mong đợi điều gì. Cuối cùng thì cô cũng xuất hiện và ngồi sau chấn song. Hai người ở một mình trong phòng tiếp khách, thế là cô nói cô có thể sắp xếp để họ cùng ăn tối với nhau ở một biệt thự gần đó. Casanova rất thích thú nhưng lại tự hỏi mình đang đối diện với hạng nữ tu nào đây. Casanova hỏi: "Vậy là em không có tình nhân nào trừ tôi phải không?" Cô đáp: "Em có một người bạn, cũng chính xác là thầy em, em nợ người thầy ấy tất cả những gì mình có." Cô hỏi Casanoca đã có người yêu chưa và anh trả lời là có. Đoạn cô nói bằng một giọng bí ẩn: "Em cảnh báo anh một khi anh đã để cho em chiếm mất chỗ cô ấy trong tim anh, sẽ chẳng có sức mạnh nào trên trái đất có thể tách rời em khỏi vị trí ấy." Kế đó cô đưa chìa khóa căn biệt thự cho Casanova và bảo anh gặp cô ở đó trong hai đêm nữa. Casanova hôn cô qua chấn song và rời khỏi đó trong tâm trạng rối bời. Casanova kể: "Hai ngày kế đó tôi sống trong tâm trạng háo hức cùng cực, tôi không thể ngủ mà cũng chẳng thể ăn uống được gì. Vượt trên cả việc làm người, sắc đẹp và sự ngôn khoan, cuộc chinh phục mới của tôi còn có thêm một nét cám dỗ: Cô ấy là trái cấm. Tôi sắp sửa trở thành một kẻ thù của Giáo Hội." Casanova tưởng tượng ra hình ảnh của cô trong phong thái của một nữ tu còn đầu đã được cạo.

Casanova đi đến căn biệt thự vào giờ đã hẹn. Mathilde đang đợi ở đó. Trước sự ngạc nhiên của Casanova, cô mặc một chiếc đầm lịch lãm, và bằng cách nào đó cô đã tránh không để đầu bị cạo vì mái tóc nàng được búi rất đẹp. Casanova bắt đầu hôn cô. Mathilde cự tuyệt nhưng chỉ là thoáng qua rồi nàng bước lùi lại và nói thức ăn đã sẵn sàng. Trong bữa ăn cô còn lấp đầy những khoảng trống giữa hai người: Tiền bạc của cô cho phép cô hối lộ một số người để cô có thể thoát khỏi tu viện thường xuyên đến thế. Cô đã nhắc tới anh cho bạn và cũng là thầy của cô biết còn anh cũng chấp nhận mối quan hệ giữa họ với nhau. Casanova hỏi: "Chắc anh già lắm phải không? Cô trả lời là không, đôi mắt ánh lên, anh đang ở tuổi bốn mươi và rất đẹp trai. Sau bữa tối, một tiếng chuông vang lên – đó chính là dấu hiệu cô phải quay trở về tu viện nếu không cô sẽ bị bắt gặp. Mathilde trở lại cách cư xử của một nữ tu và rời khỏi đó.

Một cảnh tượng tuyệt đẹp dường như trải hiện ra trước mắt Casanova về những tháng ngày sống ở căn biệt thự với con người thú vị này, tất cả chính là nhờ vị chủ nhân bí ẩn đã tạo nên nó. Chẳng bao lâu sau Casanova quay trở lại tu viện để thu xếp cuộc hẹn kế tiếp. Họ sẽ gặp nhau ở một góc thành phố Venice sau đó quay về biệt thự. Vào đúng thời gian và địa điểm đã hẹn, Casanova trông thấy một người đàn ông đang tiến về phía mình. Lo sợ rằng đó chính là người bạn bí ẩn của Mathilde hoặc một kẻ nào khác được phái đến để giết mình, Casanova vội rảo bước nhanh. Người đàn ông quanh quẩn theo sau rồi tiến lại gần: Đó là Mathilde đeo một chiếc mặt nạ và mặc quần áo đàn ông. Cô bật cười vì nỗi sợ hãi mà mình đã đưa đến cho Casanova. Thật là một nữ tu tinh quái. Casanova phải thừa nhận với việc cải trang thành đàn ông cô còn khiến cho anh càng hào hứng thêm.

Casanova bắt đầu nghi ngờ mọi việc không như mình tưởng. Bởi lẽ, anh tìm thấy một bộ những quyển tiểu thuyết và cẩm nang về tình dục trong nhà của Mathilde. Cô còn đưa ra những lời bình phẩm xúc phạm tới Thiên Chúa, chẳng hạn về niềm vui mà họ chia sẻ với nhau trong mùa chay, cô nói việc chay tịnh làm "nhục nhã xác thịt của họ." Giờ thì cô ám chỉ tới người bạn bí ẩn của mình như người yêu của cô. Một kế hoạch hiện ra trong đầu của Casanova để tách cô ra khỏi người đàn ông này và cả ra khỏi tu viện nữ, để rồi chạy trốn với cô và chỉ mình sở hữu cô.

Vài ngày sau, Casanova nhận được một lá thư từ Malthilde, trong lá thư ấy cô thú nhận: Trong một buổi hẹn đầy đam mê của hai người, người yêu của cô đã trốn trong một căn phòng và đã thấy hết tất cả mọi việc diễn ra. Cô nói với Casanova, người yêu của cô là một đại sứ nước Pháp được phái tới Venice và Casanova đã gay ấn tượng cho người ấy. Casanova không phải là người để đem ra làm trò đùa như thế, nhưng ngày hôm sau anh vẫn trở lại tu viện, ngoan ngoãn sắp xếp một cuộc hẹn khác. Lần này Mathilde xuất hiện ngay thời điểm đã định và Casanova ôm lấy cô – rồi không ngờ mình lại đang ôm Caterina đang mặc đồ của Mathilde. Mathilde đã kết bạn với Caterina và đã biết về câu chuyện của cô. Dường như thong cảm cho Caterina, Mathilde đã sắp xếp mọi việc để Caterina có thể rời khỏi tu viện vào buổi tối rồi gặp mặt với Casanova. Chỉ vài tháng trước Casanova đã yêu cô gái này nhưng anh đã quên cô. So với một Mathilde sáng dạ, Caterina chỉ là một nỗi chán chường ngờ nghệch. Casanova không thể che giấu được sự thất vọng của mình. Anh rất mong mỏi được gặp Mathilde.

Casanova rất giận trò chơi khăm mà Mathilde đã dựng nên. Nhưng một vài ngày sau, khi gặp lại cô, tất cả đều biến mất. Như cô đã tiên đoán trong buổi gặp gỡ đầu tiên của họ, quyền lực của cô đối với Casanova là tuyệt đối. Casanova đã trở thành nô lệ của cô, mê đắm với những ước muốn bất chợt của cô, với những niềm vui nguy hiểm mà cô mang đến. Không ai biết được Casanova có thể đã thực hiện hành động liều lĩnh nào vì Mathilde hay không và điều đó đã khiến cho mối tình của họ không bị đoản mệnh bởi hoàn cảnh.

Giải thích: Casanova hầu như luôn luôn nắm được quyền kiểm soát trong những lần quyến rũ của mình. Anh là một người dẫn dắt, đưa đối phương đi đến một nơi bất định, dụ dỗ đối phương rơi vào bẫy của mình. Trong tất cả những hồi ký của Casanova, câu chuyện về Mathilde là lần quyến rũ duy nhất mà bàn cờ được xoay chuyển một cách vui vẻ: Casanova giờ đây là người bị quyến rũ, là một nạn nhân bị làm cho bối rối.

Điều khiến cho Casanova trở thành nô lệ của Mathilde chính là cùng một mưu chước mà anh đã sử dụng đối với vô số những cô gái khác: Sự cám dỗ không thể cưỡng lại khi được người khác dẫn dắt, sự kích động khi bị ngạc nhiên, sức mạnh của sự bí ẩn. Mỗi lần Casanova rời khỏi Mathilde, suy nghĩ của anh quay cuồng với những câu hỏi. Chính khả năng luôn mang đến cho Casanova những điều ngạc nhiên đã giữ cho hình ảnh của Mathilde luôn ở trong đầu của anh, bùa chú phát huy tác dụng mạnh hơn và che khuất đi hình ảnh của Caterina. Mỗi sự ngạc nhiên đều được tính toán kỹ lưỡng để nhắm đến tác động mà sự ngạc nhiên đó sẽ tạo nên. Lá thư bất ngờ đầu tiên của Mathilde đã khơi dậy trí tò mò của Casanova, lần đầu tiên nhìn thấy cô ở phòng chờ cũng mang lại hiệu quả như vậy; bỗng nhiên nhìn thấy cô ăn mặc như một người phụ nữ lịch lãm đã đánh động niềm khát khao cùng cực; kế đó lần trông thấy cô ăn mặc như một người đàn ông lại tăng cường thêm bản chất vô độ quá khích trong mối quan hệ của họ. Những điều ngạc nhiên làm Casanova không còn giữ được sự cân bằng, lại còn làm cho Casanova phải run rẩy khi dự đoán về điều ngạc nhiên kế tiếp. Thậm chí một sự ngạc nhiên

không dễ chịu như lần gặp mặt với Caterina mà Mathilde đã sắp đặt cũng khiến cho Casanova luôn giữ được thang bậc cảm xúc và yếu đuối. Chạm trán với một Caterina tẻ nhạt ở một chừng mực nào đó vào giây phút ấy chỉ càng làm cho Casanova thêm khao khát Mathilde.

Trong trò chơi quyến rũ, bạn cần tạo ra cảm giác căng thẳng và hồi hộp liên tục, một cảm giác rằng với bạn không gì có thể đoán trước được. Đừng xem điều này là một thử thách khó khăn. Bạn đang tạo nên biến cố trong cuộc sống thực, vì thế hãy đổ đầy năng lượng của bạn vào đó, hãy vui vẻ. Có đủ mọi hình thức ngạc nhiên được tính toán trước mà bạn có thể gây bất ngờ cho đối phương – bất thần gởi một lá thư, đột nhiên xuất hiện, đưa đối phương tới một nơi họ chưa bao giờ tới. Nhưng hiệu quả hơn cả đó chính là những điều ngạc nhiên hé lộ những điều mới mẻ về nhân cách của bạn. Điều này cần phải được sắp đặt trước. Trong một vài tuần đầu tiên, đối tượng sẽ có khuynh hướng đưa ra những nhận xét chớp nhoáng về bạn dựa vào vẻ bề ngoài. Có lẽ họ thấy bạn hơi e thẹn, thực tế và nguyên tắc. Bạn biết đó không phải là con người thực của mình, nhưng là cách mà bạn ứng xử trong những hoàn cảnh xã hội. Nhưng hãy để họ giữ những ấn tượng đó, thực tế là khá chú trọng đến chúng mà không cư xử thái quá: Chẳng hạn tỏ ra có đôi chút dè dặt hơn bình thường. Giờ thì bạn có cơ hội để bất ngờ làm họ ngạc nhiên bằng một hành động ngỗ ngược, thơ mộng hay táo bạo nào đó. Một khi họ đã thay đổi suy nghĩ của họ về bạn, hãy làm họ ngạc nhiên một lần nữa, như Mathilde đã làm với Casanova – đầu tiên là một nữ tu muốn tạo một mối quan hệ, kế đó là một kẻ dung tục, kế đó là một người quyến rũ với mảng nhân cách biến thái. Khi họ cố hiểu rõ về bạn, họ sẽ luôn luôn nghĩ đến bạn, và sẽ muốn hiểu biết bạn nhiều hơn. Óc tò mò của họ sẽ đưa họ vướng sâu vào bẫy của bạn, cho tới khi họ muốn quay lại thì đã quá trễ.

Đây luôn luôn là quy tắc cho điều hấp dẫn… Nếu một người chỉ cần biết cách làm cho người khác ngạc nhiên, họ sẽ luôn luôn là người chiến thắng. Năng lượng của đối phương tạm thời bị cắt đứt vì người ấy làm cho đối phương không thể hành động.

Soren Kierkegaard

Bí quyết quyến rũ

Một đứa trẻ thường là một người cứng đầu, cố chấp, cứ cố tình làm điều trái ngược với những điều ta bảo. Nhưng có một trường hợp những đứa trẻsẽ vui vẻ gạt bỏ sự cứng đầu thường ngày của chúng: Đó là khi chúng được hứa hẹn một sự ngạc nhiên. Có thể đó là một món quà được giấu trong một chiếc hộp, một trò chơi không biết được kết thúc, một chuyến đi không biết nơi đến, một câu chuyện li kỳ có một kết cục ngạc nhiên. Ở những thời khắc chúng chờ đợi điều ngạc nhiên, sự tự chủ của chúng sẽ mất đi. Chúng sẽ nằm trong tầm kiểm soát của bạn tới chừng nào bạn vẫn còn đưa ra cơ hội trước mắt họ. Cách cư xử trẻ con này được chôn sâu trong chúng ta, và chính là nguồn mạch cho một niềm vui cơ bản của con người: Niềm vui được dẫn dắt bởi một người biết họ đang đi đâu và là người đưa chúng ta cùng đi trong một chuyến hành trình. (Có thể niềm vui của chúng ta khi được người khác đưa lối có liên quan đến một hồi ức đã chôn giấu khi được dẫn dắt thực sự bởi người cha hoặc người mẹ khi chúng ta còn nhỏ.)

Chúng ta cũng có được sự kích động tương tự khi chúng ta xem một bộ phim hay đọc một câu chuyện trinh thám: Chúng ta nằm trong tay của một người đạo diễn hay một nhà văn đang dẫn dắt chúng ta đi cùng câu chuyện, đưa chúng ta qua kết khúc quanh này đến chỗ ngoặt khác. Chúng ta ngồi tại chỗ, chúng ta lật từng trang sách, thích thú làm nô lệ cho sự hồi hộp mà câu chuyện mang lại. Đó là niềm vui có ở một người phụ nữ khi được đưa bước bởi một người bạn nhảy tự tin, xua tan đi bất kỳ sự chống cự nào mà cô cảm thấy và để cho một người khác dẫn dắt. Tình yêu còn bao hàm cả sự dự đoán; chúng ta sắp sửa đón đầu ở một phương hướng mới, bước vào một cuộc sống mới nơi mọi thứ sẽ trở nên lạ lẫm. Đối phương muốn được dẫn dắt, muốn được đưa lối như một đứa trẻ. Nếu họ có thể đoán trước được bạn, sự quyến rũ sẽ nhạt phai; cuộc sống hàng ngày hoàn toàn khả đoán. Trong tác phẩm "Nghìn lẻ một đêm" của Ả Rập, mỗi đêm vua Shahriyar đều cưới một cô gái đồng trinh làm vợ rồi giết cô vào sáng hôm sau. Một cô gái đồng trinh như thế là Shahrazad tìm cách thoát khỏi định mệnh này bằng cách kể cho nhà vua nghe một câu chuyện mà chỉ có thể kể hết vào ngày hôm sau. Shahrazad đã kể hết đêm này qua đêm nọ, giữ cho nhà vua lúc nào cũng hồi hộp. Khi câu chuyện này kết thúc, nàng nhanh chóng kể một câu chuyện khác. Nàng cứ kể như thế gần ba năm cho tới khi nhà vua cuối cùng quyết định cho nàng được sống. Hãy giống như Shahrazad: Nếu không có những câu chuyện mới, không tạo được dự cảm, trò chơi quyến rũ của bạn sẽ chấm hết. Hãy giữ cho ngọn lửa luôn bùng cháy đêm đêm. Đối phương chẳng bao giờ biết được điều gì xảy đến kế tiếp – bạn sẽ dành cho họ những điều ngạc nhiên nào đây. Cũng như vua Shahriyar, đối phương sẽ nằm dưới quyền kiểm soát của bạn cho tới chừng nào bạn còn giữ cho họ tiếp tục dự đoán.

Năm 1765, Casanova gặp một nữ bá tước trẻ người Ý tên Clementina sống với hai người em trong một lâu đài. Clementina thích đọc sách và không hề quan tâm tới những người đàn ông vây quanh mình. Casanova cũng thêm tên mình vào danh sách ấy, anh mua cho cô rất nhiều sách, khiến cô tham gia vào những buổi đàm đạo về văn chương, nhưng cô cũng vẫn trơ mặt ra với anh như với những người đàn ông khác. Một ngày nọ Casanova mời cả ba chị em cùng đi trong một chuyến du lịch nhỏ. Họ bước lên xe, suốt quảng đường cố đoán mình đang đi tới đâu. Vài giờ sau họ tới Milan – tuyệt làm sao, ba người họ chưa từng bao giờ tới đây. Casanova đưa họ tới nhà của mình, có ba chiếc đầm đã được để sẵn – những chiếc đầm lộng lẫy nhất mà ba cô từng thấy. Casanova nói, mỗi người có một chiếc, còn chiếc đầm màu xanh là để cho Clementina. Quá ngỡ ngàng, Clementina mặc chiếc đầm vào, khuôn mặt cô rực sáng hẳn lên. Những điều ngạc nhiên còn chưa dừng lại ở đó – còn có một bữa ăn ngon miệng, có rượu sâmpanh, cả những trò chơi nữa. Lúc họ trở về lâu đài vào buổi chiều tàn, Clementina đã yêu Casanova đến vô vọng.

Lý do rất đơn giản: Ngạc nhiên tạo nên một thời khắc khi sự kháng cự của con người lắng xuống và những xúc cảm mới tuôn đến. Nếu điều ngạc nhiên ấy là dễ chịu, chất độc cám dỗ sẽ ngấm sâu vào mạch máu của họ mà họ không nhận thấy. Bất kỳ một biến cố bất ngờ nào cũng có tác động tương tự, tấn công trực diện vào xúc cảm trước khi chúng ta có thể phòng thủ. Những tay phong lưu biết rất rõ loại sức mạnh này.

Một người phụ nữ trẻ đã có chồng ở triều đại vua Louis thứ XV, nước Pháp thế kỷ XVIII, để mắt tới một quan tòa trẻ đẹp trai đang ngắm nhìn cô, đầu tiên là ở nhà hát nhạc kịch, kế đó là ở

nhà thờ. Sau khi hỏi thăm, cô biết đó là công tước Richelieu, một kẻ phong lưu tai tiếng nhất ở Pháp. Cô được cảnh báo là không người đàn bà nào có thể thoát khỏi tay người này; không thể cưỡng lại hắn và cô nên tránh xa hắn bằng bất cứ giá nào. Cô trả lời đó chỉ là chuyện tầm phào, cô đang có đời sống hôn nhân rất hạnh phúc. Hắn ta không thể quyến rũ được cô. Khi gặp lại Richelieu, cô cười trên sự cố chấp của hắn. Hắn thường cải trang thành một gã ăn mày và tiếp cận cô trong công viên, nếu không thì xe của hắn sẽ cặp sát bên xe cô. Hắn ta chẳng bao giờ hung hăng, và dường như vô hại. Cô để cho hắn nói chuyện với cô trong cung; hắn rất quyến rũ và hóm hỉnh, thậm chí còn yêu cầu gặp chồng cô nữa.

Nhiều tuần trôi qua và cô nhận ra là mình đã phạm một sai lầm: Cô mong mỏi được gặp hắn. Cô đã dở bỏ hàng rào bảo vệ của mình. Điều này phải được chấm dứt. Bấy giờ cô bắt đầu tránh mặt hắn, còn hắn dường như tôn trọng cảm nhận của cô: Hắn không còn làm phiền cô nữa. Nhiều tuần sau, một ngày nọ khi cô đang ở tại một căn hộ ở vùng quê của một người bạn thì hắn bất ngờ xuất hiện. Cô thẹn thùng, run rẩy và bỏ chạy nhưng sự xuất hiện đường đột của hắn đã khiến cô ngỡ ngàng – là một giọt nước làm tràn ly. Vài ngày sau cô trở thành một nạn nhân khác của Richelieu. Dĩ nhiên hắn đã sắp đặt mọi thứ bao gồm lần gặp mặt gây ngạc nhiên giả tạo này.

Sự bất ngờ không chỉ mang đến xúc cảm quyến rũ, mà còn che đậy sự sắp đặt trước. Xuất hiện ở một nơi nào đó một cách bất ngờ, đột nhiên nói hay làm điều gì đó, như vậy mọi người sẽ không có thời gian để tìm hiểu xem động thái của bạn liệu có được tính toán trước hay không. Hãy đưa họ tới một nơi mới lạ nào đó như thể nơi đó chỉ vừa mới xuất hiện trong đầu bạn, bỗng nhiên tiết lộ một bí mật nào đó. Một khi dễ bị tác động về tình cảm, họ sẽ bối rối đến nỗi không thể nhìn thấu suốt bạn. Bất kỳ điều gì xảy ra bất ngờ đều có vẻ tự nhiên, và bất kỳ điều gì tự nhiên cũng đều có nét quyến rũ của nó.

Năm 1926, chỉ vài tháng sau khi đến Paris, Josephine Baker đã hoàn toàn quyến rũ và chinh phục được công chúng Pháp bằng điệu nhảy hoang dã của mình. Nhưng không tới một năm sau cô có thể nhận thấy rằng sự thích thú của họ đã giảm sút. Từ lúc còn thơ ấu, cô đã rất căm ghét cảm giác không còn kiểm soát được cuộc sống của mình. Tại sao phải khép nép dưới bóng của những người dân Pháp không giữ vững lập trường? Cô rời khỏi Paris và trở lại đây một năm sau đó, phong thái của cô giờ đã thay đổi hoàn toàn – giờ thì cô đóng vai của một người phụ nữ Pháp lịch lãm tình cờ là một vũ công và là một người biểu diễn sáng tạo. Công chúng Pháp yêu thích cô trở lại; sức mạnh nay đã trở về bên cô. Nếu bạn được công chúng để mắt tới, hãy học hỏi từ mưu kế gây ngạc nhiên này. Con người cảm thấy nhàm chán, không chỉ với chính cuộc sống của họ mà còn với những người có nghĩa vụ làm cho họ không cảm thấy nhàm chán. Ngay giây phút họ họ cảm thấy họ có thể đoán trước được bước kế tiếp của bạn là gì, họ sẽ ăn tươi nuốt sống bạn. Họa sĩ Andy Warhol luôn thay đổi hết vai trò này đến vai trò khác, không ai có thể đoán biết được vai trò kế tiếp – họa sĩ, nhà làm phim, hay một người làm công tác xã hội. Hãy luôn cất giữ một điều ngạc nhiên. Để giữ sự quan tâm của họ, giữ cho họ luôn trong trạng thái dự đoán. Hãy để cho những nhà đạo đức kết tội bạn là người không chân thành, không có cốt lõi hay trung tâm nào. Thực ra họ chỉ đố kị với sự tự do và vui vẻ mà bạn phô bày ra trước công chúng.

Cuối cùng, có thể bạn nghĩ sẽ là khôn ngoan hơn nếu thể hiện mình là một con người đáng tin cậy, không phải là một người hay thay đổi. Nếu thế, thực sự bạn chỉ là một con người đơn thuần là nhút nhát. Để khởi đầu một lần quyến rũ cần phải can đảm và nỗ lực. Sự tin cậy rất cần thiết để lôi kéo mọi người nhưng nếu cứ mãi tỏ ra đáng tin cậy, trong bạn sẽ luôn có sự nhàm chán. Loài chó đáng tin cậy nhưng một kẻ quyến rũ người khác thì không. Mặt khác, nếu bạn thích tùy cơ ứng biến, tưởng tượng ra bất kỳ một kế hoách hay toán nào đi ngược lại với cốt lõi của sự ngạc nhiên thì bạn đang phạm một sai lầm nghiêm trọng. Liên tục tùy cơ ứng biến chỉ đơn thuần có nghĩa bạn là người lười biếng và chỉ nghĩ đến bản thân mình. Cảm giác bạn đã tăng cường nỗ lực nhân danh đối phương là điều thường hấp dẫn đối phương. Bạn không cần phải khua chiêng gõ trống ầm ĩ khi làm điều này mà hãy thể hiện rõ ràng điều đó trong những món quà mà bạn tạo ra, những chuyến đi nhỏ mà bạn lên kế hoạch, hay những mưu mẹo vặt vãnh mà bạn dẫn dụ mọi người. Những cố gắng nhỏ nhặt thế này sẽ được tưởng thưởng vô số kể khi chinh phục được trái tim và ý chí của đối phương.

Biểu tượng

Tàu lượn siêu tốc. Con tàu chầm chậm leo lên đỉnh dốc, rồi bất ngờ hất tung bạn vào không trung, lắc bạn sang một bên, thổi bạn úp ngược xuống, theo mọi hướng có thể. Người ngồi trên tàu cười và la lên. Điều khiến họ kích động chính là cứ để mình thả lỏng, để người khác kiểm soát mình, đẩy bạn đi theo những chiều hướng không ngờ. Ở khúc quanh kế tiếp, sự kích động mới mẻ nào đang chờ đợi họ đây?

Điểm yếu

Ngạc nhiên sẽ không còn là ngạc nhiên nếu bạn cứ lặp lại một điều gì. Jiang Qing đã cố làm chồng bà, ông Mao Trạch Đông, ngạc nhiên bằng cách bất ngờ thay đổi tâm trạng, từ khó chịu sang tốt bụng và ngược lại. Lúc đầu ông cũng bị hấp dẫn; ông thích cảm giác không thể biết được tiếp theo sẽ là gì. Nhưng cứ tiếp tục năm này sang năm khác và luôn luôn là như vậy. Sự thay đổi tâm trạng cứ tưởng là không lường trước được của bà cuối cùng cũng làm ông bực mình. Bạn cần thay đổi cách gây ngạc nhiên. Khi quý bà De Pompadour là người tình của vua Louis XV, một người vốn tẻ nhạt, bà luôn thay đổi cách làm ông ngạc nhiên – một thú vị mới, một trò chơi mới, một thời trang mới, một tâm trạng mới. Ông không thể đoán trước được chuyện gì sẽ xảy đến tiếp theo, và khi ông còn đang đợi điều ngạc nhiên kế tiếp thì sức mạnh ý chí của ông vẫn tạm thời bị gác lại. Không người đàn ông nào có thể nô lệ người đàn bà hơn là Louis đối với Bà De Pompadour. Khi chuyển hướng, hướng mới phải thực sự là mới.

Tôi tin chắc sẽ làm cho [nhân dân Pháp] ngạc nhiên. Một hành động dũng cảm sẽ khuấy động sự điềm tĩnh của mọi người, và họ sẽ á khẩu trước một điều khác lạ lớn lao.

Napoleon Bonapate, trích trong Napoleon của Emil Ludwic, Eden và Cedar Paul dịch.

Mối quan tâm của bất kì một tay dỏm dáng chính là đừng bao giờ làm những gì người khác kì vọng, mà phải luôn luôn đi xa hơn thế… Điều bất ngờ có thể không là gì ngoài một cử chỉ nhưng là một cử hoàn toàn khác thường. Alcibiades cắt đuôi con chó của mình để làm người khác ngạc nhiên. Khi anh thấy vẻ mặt của những người bạn khi họ nhìn chằm chằm vào con vật bị tổn hại ấy, anh nói: "Vâng, đó chính xác là điều mà tôi muốn xảy ra: Chừng nào những người dân Athen còn bàn tán về điều này, họ sẽ không nói bất kì điều gì xấu hơn về tôi." Thu hút sự chú ý không phải là mục tiêu duy nhất của một anh chàng dỏm dáng, anh ta còn phải giữ được sự chú ý đó bằng những biện pháp bất ngờ, thậm chí còn nực cười nữa. Tiếp theo sau Alcibiades, có biết bao nhiêu những tay dỏm dáng mới vào nghề đã cắt đuôi những con chó của mình! Nam tước vùng Saint-Cricq chẳng hạn, với những chiếc giày đựng đầy kem của mình: Vào một ngày rất nóng nực ở Tortonis, nam tước đã gọi hai phần kem, một phần kem vani để vào giày phải, còn phần kem dâu bên giày trái… Bá tước Saint-German thích đưa những người bạn của mình tới rạp hát trên chiếc xe ngựa lòe loẹt được lót bằng vải sa tanh màu hồng, được hai chú ngựa với những chiếc đuôi khổng lồ kéo; bá tước hỏi những người bạn của mình bằng một giọng không thể bắt chước được: "Mấy cậu thích xem trò nào đây? Chương trình tạp kỹ hay rạp hát hoàng gia Palais? Tớ đã mạo muội đặt chỗ cho cả hai nơi ấy rồi." Khi đã quyết định xong, với một vẻ mặt ngạo nghễ, bá tước sẽ lấy những chiếc vé không sử dụng tới, cuộn chúng lại rồi dùng chúng để châm điếu xì gà của mình.

Maud de Belleroche, Dandy au Play-boy.

Khi Shahzaman đang ngồi ở cửa sổ nhìn xuống khu vườn của nhà vua, chàng nhìn thấy một cánh cửa được mở ra trong cung điện, từ cánh cửa đó có hai mươi cô gái nô lệ và hai mươi người da đen bước ra. Trong số họ là hoàng hậu của anh trai chàng [vua Shariyar], một người phụ nữ có sắc đẹp hơn người. Họ đi về phía đài nước, ở đó tất cả họ đều cởi hết y phục và ngồi lên cỏ. Vợ của nhà vua gọi lớn tiếng: "Mass'odd đến đây nào!" và tức khắc có một nô lệ da đen đi tới chỗ hoàng hậu, anh ta đè lên người hoàng hậu sau khi đã làm bà say đắm bằng những cái ôm hôn. Những người da đen khác cũng làm như vậy đối với những cô gái nô lệ, họ cứ vui đùa với nhau như thế cho tới khi đêm xuống… Và thế là Shahzaman tường thuật cho anh trai mình vua Shahriyar tất cả những gì đã thấy trong khu vườn của nhà vua ngày hôm ấy… Khi nghe xong câu chuyện này Shahriyar loan báo ý định tiến hành một chuyến đi khác. Quân lính tiến ra ngoài thành phố mang theo lều trại, còn vua Shahriyar theo sau họ. Sau khi trú ngụ trong khu cắm trại được một thời gian, nhà vua ra lệnh cho những nô lệ rằng không ai được phép vào lều của nhà vua. Đoạn nhà vua tự cải trang rồi bí mật trở về cung điện, nơi người em đang đợi. Cả hai người cùng ngồi ở cửa sổ nhìn xuống khu vườn; khi họ đã ở đó được một lúc thì hoàng hậu và những nữ tì của bà xuất hiện cùng với những người da đen, họ đã hành động như những gì mà Shahzaman đã miêu tả…Ngay khi hai anh em bước vào cung điện vua Shahriyar đã phán vợ mình tội chết, cả những nữ tì và những người da đen cũng cùng chung số phận. Kể từ đó, nhà vua lập nên một tục lệ cưới một cô gái đồng trinh, ngủ với nàng rồi giết nàng vào sáng hôm sau. Nhà vua tiếp tục duy trì tục lệ này trong ba năm cho tới khi dân chúng bắt đầu kêu la,

một vài người đã trốn chạy khỏi đất nước với con gái của mình. Bấy giờ quan tể tướng có hai người con gái. Người lớn hơn gọi là Shahrazad, còn người nhỏ hơn gọi là Dunyazad. Shahrayad có rất nhiều tài năng và được rất rành rõ về sự khôn ngoan của những nhà thơ cùng với những truyền thuyết về các vị vua cổ đại. Một ngày nọ Shahrayad nhận thấy vẻ lo lắng của cha mình liền hỏi cha chuyện gì đã làm cho ông bối rối như vậy. Khi quan tể tướng đã kể cho nàng nghe về tình huống khó xử của mình, nàng nói: "Hãy gả con cho nhà vua; nếu con chết con sẽ là một món tiền chuộc cho những người con gái của người Hồi giáo, còn nếu con sống con cũng sẽ làm cho họ được cứu." Quan tể tướng khẩn thiết van nài cô đừng lao mình vào một việc làm nguy hiểm như thế; nhưng ý Shahrayad đã quyết, và sẽ không bị lay chuyển bởi những lời khẩn cầu của cha nàng…Vậy là quan tể tướng mặc lên người con gái mình tấm áo cưới, đeo cho nàng nhiều đồ trang sức và sẵn sàng loan tin lễ cưới của Shahrayad với nhà vua. Trước khi nói lời từ biệt em gái mình, Shahrayar chỉ bảo cô những diều này: "Lúc chị được nhà vua chấp nhận, chị sẽ cho mời em đến. Rồi khi nhà vua thực hiện xong chuyện của ngài với chị, em phải nói: 'Chị ơi, hãy kể cho em nghe một câu chuyện diệu kỳ nào đi để làm khuây khỏa đêm này.' Rồi chị sẽ kể cho em nghe một câu chuyện, nếu thánh Allah ban ơn, đó sẽ là cách để chúng ta được cứu." Quan tể tướng cùng với con gái mình tới yết kiến nhà vua. Khi nhà vua đưa thiếu nữ Shahrayad lên giường và đã ăn nằm với nàng, Shahrayar bật khóc và nói: "Thiếp có một người em mà thiếp rất muốn nói lời từ biệt." Nhà vua cho triệu Dunyazad đến. Khi Dunyazad tới, Shahrayad ôm chầm lấy cổ em mình và ngồi xuống bên cạnh em mình. Đoạn Dunyazad nói với chị mình: "Chị ơi hãy kể cho em nghe một câu chuyện diệu kỳ nào đi, để đêm nay trôi qua thật nhẹ nhàng." Shahrayad trả lời: "Rất sẵn lòng, nếu nhà vua cho phép." Nhà vua vốn bị chứng mất ngủ hành hạ, rất háo hức nghe câu chuyện của Shahrayad: Ngày xửa ngày xưa, ở thành phố Basrah, có một người thợ may giàu có rất thích thể thao và vui chơi…[Gần ba năm trôi qua.] Trong suốt thời gian này Shahrayad đã sinh cho vua Shahriyar ba người con trai. Vào đêm thứ một ngàn lẻ một, khi Shahrayad kết thúc câu chuyện về Ma'aruf, nàng đứng dậy rồi quỳ trước mặt nhà vua mà nói: "Thưa đức vua vĩ đại, trong một ngàn lẻ một đêm qua thiếp đã kể cho ngài nghe những câu chuyện về thời xa xưa và những truyền thuyết về những vị vua cổ đại. Liệu thiếp có quá bạo gan khi xin ngài một ân huệ không, thưa bệ hạ? Nhà vua đáp: "Hãy xin và ân huệ sẽ được ban." Shahrayad cho gọi những người vú nuôi, nàng nói: "Hãy đem các con của ta tới đây."… "Hãy xem những trẻ nhỏ mà thánh Allah đã ban cho chúng ta. Vì chúng thiếp xin người hãy cho thiếp được sống. Vì nếu bệ hạ xuống tay trên người mẹ của những trẻ nhỏ này, chúng sẽ không tìm thấy được ai trong số những người đàn bà yêu thương chúng như thiếp đã yêu thương." Nhà vua ôm lấy những đứa trẻ, mắt ngài đẫm lệ, nhà vua phán: "Hỡi Shahrayad, ta thề có thánh Allah, nàng đã được tha thứ trước khi những đứa trẻ này chào đời. Ta yêu nàng vì ta thấy nàng trong trắng và dịu dàng, thông minh và ăn nói giỏi giang. Cầu xin thánh Allah phù hộ cho nàng, cho cha mẹ nàng, cho tổ tiên và tất cả hậu duệ của nàng. Ôi Shahrayad, đêm thứ một ngàn lẻ một này với chúng ta còn sáng tỏ hơn cả ban ngày!"

Nghìn lẻ một đêm, N. J. Dawood dịch.

10. Dùng sức mạnh hủy hoại của lời nói để gây mơ hồ

Không phải dễ để nói mà người ta nghe; ai cũng dồn tâm trí vào suy nghĩ và mong muốn của mình nên khó mà để ý đến bạn. Thủ thuật làm họ phải nghe là nói những gì họ muốn nghe, nhét vào tai họ những gì họ thấy dễ chịu. Đây là bản chất của ngôn ngữ quyến rũ. Hãy thổi bùng ngọn lửa tình cảm trong con người bằng những cụm từ đầy hàm ý, tôn vinh họ, vỗ về những bất an trong họ, bao bọc họ trong những điều tưởng tượng, trong lời nói và những hứa hẹn ngọt ngào; họ không chỉ nghe theo bạn, họ còn mất cả ý chí chống lại bạn. Phải khiến cho ngôn ngữ bạn sử dụng trở nên mơ hồ, không rõ ràng, và để tự họ suy diễn theo chủ ý của mình. Sử dụng cả chữ viết để khơi gợi cho họ tưởng tượng và tạo ra chân dung lý tưởng cho bạn.

Tài hùng biện quyến rũ

Vào ngày 13 tháng 5 năm 1958, phe cánh hữu người Pháp và những người ủng hộ họ trong quân đội đã nắm được quyền kiểm soát Algeria, nơi sau này trở thành thuộc địa của Pháp. Họ đã từng e ngại rằng chính quyền xã hội chủ nghĩa của Pháp sẽ công nhận quyền độc lập của Algeria. Bây giờ, với nước Algeria nằm dưới sự kiểm soát, họ đe dọa rằng sẽ tiếp quản toàn bộ nước Pháp. Chiến tranh của nhân dân xem ra không thể tránh khỏi.

Vào thời điểm khốc liệt này, tất cả mọi sự chú ý đổ dồn vào tướng quân Charles de Gaulle, là một anh hùng trong thế chiến thứ 2, người đã từng đóng vai trò chủ yếu trong sự nghiệp giải phóng nước Pháp khỏi tay phát xít Đức. Trong 10 năm cuối cùng de Gaulle đã không tham dự vào các hoạt động chính trị, ông đã chán ghét sự đấu tranh nội bộ giữa những đảng phái khác nhau. Ông vẫn còn được nhiều người ngưỡng mộ, thường được xem như là một người có thể thống nhất đất nước, nhưng ông cũng là một thành viên của Đảng Bảo Thủ và những thành viên phe cánh hữu cảm thấy chắc chắn rằng nếu de Gaulle lên cầm quyền thì ông sẽ ủng hộ sự nghiệp của họ. Những ngày sau ngày 13 tháng 5 kì diệu, chính phủ Pháp – nền Cộng Hòa thứ tư – đã sụp đổ, và Quốc Hội đã kêu gọi de Gaulle giúp đỡ thiết lập một chính phủ mới, nền Cộng Hòa thứ năm. Ông yêu cầu và được cung cấp toàn quyền trong bốn tháng. Vào ngày 4 tháng 6, những ngày sau khi trở thành nhà lãnh đạo chính quyền, de Gaulle bay sang Algeria.

Những tên thực dân Pháp vô cùng sung sướng. Đó là hàng một hành động phi thường của chúng đã gián tiếp đưa de Gaulle lên cầm quyền; rõ ràng, họ tưởng tượng ông ta đến để cảm ơn họ và để đoan chắc một lần nữa rằng Algeria sẽ thuộc về tay người Pháp. Khi ông ta đến Algeria, hàng ngàn người đã đổ dồn vào quảng trường chính của thành phố. Không khí tưng bừng như lễ hội – có những biểu ngữ, âm nhạc, và những khẩu hiệu hô to không ngừng "Algeria thuộc Pháp", khẩu hiệu của thực dân Pháp. Một cách bất ngờ, ông ta xuất hiện trên một ban công nhìn ra quảng trường. Quần chúng tập hợp rất đông. Vị tướng quân, một người đàn ông rất to cao, giơ đôi tay cao lên khỏi đầu, và tiếng hoan hô vang dội lên. Quần chúng đang mong đợi ông ta tham dự. Thay vào đó ông ta hạ dần tay xuống cho tới khi tất cả im lặng, sau đó giang tay rộng ra, và chậm rãi phát biểu một cách sâu sắc, "Je vous ai compris" – Tôi hiểu các bạn. Có một khoảnh khắc của sự im lặng, và sau đó, dường như câu nói của ông ta đã thấm nhuần, một tiếng hét chói tai: Ông ta đã hiểu được họ. Đó là tất cả những gì họ cần nghe.

De Gaulle bắt đầu nói về sự to lớn của nước Pháp. Tiếng hoan hô lớn hơn. Ông ta hứa rằng sẽ có những cuộc bầu cử mới, và "với những đại biểu đã đắc cử này chúng ta sẽ thấy thế nào là sự yên tâm." Đúng vậy, một chính quyền mới, chỉ là cái quần chúng muốn có – những tiếng hoan hô vang dội hơn. Ông ta sẽ "tìm ra một chỗ đứng cho Algeria" trong "ấn tượng chung" của nước Pháp. Đó phải là "kỷ luật tuyệt đối, không có sự hạn chế và không có những điều kiện" – Ai có thể bàn cãi về điều đó? Ông ta kết thúc với một tiếng hô vang: "Nền Cộng Hòa muôn năm! Nước Pháp muôn năm!", một khẩu hiệu cảm động đã từng là lời kêu gọi tập hợp lại trong cuộc đấu tranh chống chủ nghĩa Phát Xít. Tất cả mọi người một lần nữa lại reo vang nó lên. Trong một vài ngày sau de Gaulle có những bài diễn văn tương tự khắp Algeria, tới những đám đông cuồng nhiệt hơn nữa.

Chỉ sau khi de Gaulle trở về Pháp để thực hiện những lời nói trong các bài diễn văn: Không phải là ông ta đã từng hứa rằng sẽ giữ mối quan hệ giữa người Pháp và Algeria. Thực ra, ông ta đã gián tiếp gợi ý rằng ông có thể trao cho người Ả Rập quyền bầu cử, và có thể ban đặc ân cho những nhóm phiến loạn đang đấu tranh giành quyền kiểm soát của người Pháp ở Algeria. Dù thế nào chăng nữa, trong sự kích động mà những lời nói của ông ta đã tạo ra, những tên thực dân đã lơ là trong việc tập trung vào những gì họ thực sự muốn. De Gaulle đã lừa bịp họ. Và thực vậy, trong những tháng tới, ông ta thực hiện việc công nhận nền độc lập của Algeria – một nhiệm vụ mà rốt cuộc ông ta đã hoàn thành vào năm 1962.

Sự thể hiện. De Gaulle chú tâm một chút đến một thuộc địa cũ của Pháp, và đến những gì nó tượng trưng cho một số người Pháp. Ông ta cũng không có bất kì sự đồng tình nào cho bất kì ai thúc giục chiến tranh thường dân. Một mối quan tâm của ông ta là tạo cho nước Pháp một sức mạnh hiện đại. Và như vậy, Khi đến Algiers, ông ta có một kế hoạch dài hạn: Làm suy yếu những phe cánh hữu bằng cách làm cho họ xảy ra đấu tranh nội bộ, và hoạt động hướng về sự

độc lập của Algerian. Mục tiêu ngắn hạn của ông ta là làm xoa dịu tình trạng căng thẳng và đạt được chính mình vào một lúc nào đó. Ông ta sẽ không lừa dối những tên thực dân bằng cách nói rằng ông sẽ hỗ trợ mục đích của họ – điều đó sẽ gây ra vấn đề ngược lại trong nước. Thay vào đó là ông ta sẽ đánh lừa họ với tài hùng biện quyến rũ của mình, làm say sưa họ bằng những lời nói. Câu nói nổi tiếng của ông ta "Tôi đã hiểu các bạn" rõ ràng là có ý nghĩa, "Tôi hiểu những mối nguy hiểm mà các bạn đang đối mặt". Nhưng quần chúng hân hoan chờ đợi sự hỗ trợ của ông ta như cách mà họ muốn. Để họ vẫn giữ được sự phấn chấn cao độ, de Gaulle nhắc đến những mối quan hệ cảm động – về phong trào kháng chiến ở Pháp trong suốt Đệ Nhị Thế Chiến, để làm gương, và tới sự cần thiết cho "Kỷ luật", một từ hết sức cần thiết đối với những phe cánh hữu. Ông ta nhồi nhét vào lỗ tai họ đầy những lời hứa – một chính quyền mới, một tương lai huy hoàng. Ông ta làm cho họ phải hân hoan, tạo nên một mối quan hệ cảm động. Ông ta nói với giọng điệu đầy ấn tượng và cảm xúc đầy rung động. Những lời nói của ông ta tạo nên phần nào sự cuồng nhiệt.

De Gaulle không cố gắng để biểu lộ những cảm nghĩ của chính mình hoặc nói sự thật; ông ta đang cố gắng để sản sinh ra một sự hiệu quả. Đây là chìa khóa của nghệ thuật quyến rũ. Cho dù bạn đang nói chuyện với một cá nhân đơn lẻ hay là một đám đông, hãy cố gắng thử nghiệm điều này: Kiềm chế mong muốn của mình để chứng tỏ bản thân. Trước khi mở miệng, hãy đặt cho chính bạn một câu hỏi: Mình có thể nói gì cho hiệu quả và làm người nghe hài lòng tuyệt đối? Thường thì những đòi hỏi này sẽ tâng bốc lòng tự trọng của họ, làm giảm bớt những sự thiếu tự tin, đem đến cho họ những hi vọng mơ hồ về tương lai, đồng cảm với những khó khăn của họ ("Tôi thấu hiểu bạn"). Khởi đầu với một vài điều vui vẻ và mọi thứ sẽ trở nên dễ dàng: Sự đề phòng của người ta sẽ giảm đi. Họ sẽ trở nên dễ bảo, sẵn sàng cho sự đề nghị. Nghĩ về những lời nói của bạn như một thứ thuốc mê, rằng nó sẽ làm người ta dễ xúc động và bối rối. Giữ cho cách diễn đạt của bạn được đa nghĩa và mơ hồ, hãy để cho người nghe lấp đầy những khoảng trống với những sự tưởng tượng của họ. Thay vì gạt bạn ra khỏi vấn đề, bắt đầu tức tối hay đề phòng, trở nên thiếu kiên nhẫn đối với bạn và muốn bạn chấm dứt, ngược lại họ sẽ trở nên dễ bị tác động, vui vẻ với những lời nói dễ nghe của bạn.

Văn phong quyến rũ

Vào một buổi chiều mùa xuân trong những năm cuối thập kỉ 1830, tại một con đường ở Copenhagen, một người đàn ông tên là Johannes nhìn thấy sự thoáng hiện của một cô gái đẹp. Con người cô ấy còn mang đầy sự hấp dẫn của một cô gái ngây thơ trong trắng, cô ấy đã quyến rũ anh ta, và anh ta đi theo cô ấy, nhưng giữ một khoảng cách, và đã tìm ra nơi cô ấy sống. Suốt nhiều tuần liên tiếp anh ta đã tìm hiểu nhiều thông tin và đã biết được thêm nhiều về cô ấy. Tên cô ấy là Cordelia Wahl, cô ấy sống chung với người dì. Hai người có một cách sống trầm lặng; Cordelia thích đọc sách và sống một mình. Quyến rũ những cô gái trẻ là "chuyên ngành" của Johannes, nhưng đối với Cordelia sẽ là một sự theo đuổi: Cô ấy đã từng bác bỏ một vài người theo đuổi.

Johannes cho rằng Cordelia có thể khao khát một vài thứ bên ngoài cuộc sống, vài điều gì đó quan trọng, một vài thứ tương tự như những cuốn sách mà cô ấy đã đọc và những mơ mộng, rằng những điều đó có lẽ sẽ lấp đầy tâm trạng cô đơn của cô ấy. Anh ta sắp xếp một cuộc giới thiệu và bắt đầu hay lui tới nhà cô ấy, đi cùng với một người bạn tên là Edward. Chàng thanh niên trẻ này có ý định tán tỉnh Cordelia, nhưng anh ta lại vụng về, và không chiều chuộng cô ấy. Về phía Johannes thì gần như cố tình lờ đi cô ấy, thay vào đó là làm bạn với dì của cô. Họ sẽ nói chuyện về những điều tầm thường nhất – cuộc sống ở nông trại, bất cứ điều gì có trong tin tức. Đôi khi Johannes đổi đề tài sang thảo luận về triết học, thay cho cái mà anh ta quan tâm, ở phía bên kia, đó là những lúc mà Cordelia sẽ lắng nghe anh ta tỉ mỉ hơn, trong khi vẫn làm ra vẻ đang lắng nghe Edward.

Điều này diễn ra khoảng một vài tuần. Johannes và Cordelia mới nói chuyện với nhau, nhưng anh ta có thể nói rằng anh thích cô ấy, và Edward vẫn tiếp tục làm cô phát cáu. Vào một buổi sáng, khi biết rằng người dì đã đi ra ngoài, anh ta đến nhà họ. Đó là lần đầu tiên anh ta và Cordelia gặp riêng nhau. Với tất cả sự đơn giản và lịch sự, anh ta tiến đến cầu hôn cô ấy. Không cần phải nói thì chúng ta cũng biết cô ấy bị sốc và bối rối. Một người đàn ông đã không hề tỏ ra yêu thích cô ấy chút nào đột nhiên muốn kết hôn với cô? Cô ấy thực sự ngạc nhiên cho nên đã hỏi ý kiến người dì, người mà Johannes đã mong đợi sẽ đưa ra sự tán thành.

Về vẻ bề ngoài, mọi thứ đã thay đổi. Hai người đã được ràng buộc với nhau. Bây giờ Johannes đến nhà họ một mình, ngồi với Cordelia, nắm tay cô ấy, nói chuyện với cô. Nhưng trong thâm tâm anh ta đảm bảo mọi thứ vẫn như cũ. Anh ta vẫn tỏ ra dè dặt và lịch sự. Đôi lúc anh ta trở nên sôi nổi, đặc biệt khi trò chuyện về văn chương (chủ đề mà Cordelia thích nhất), nhưng có một điểm quan trọng, anh ta luôn trở lại nhiều chủ đề thông thường hơn. Anh ta biết điều này gây thất vọng cho Cordelia, người đã từng mong đợi anh ta sẽ khác hơn. Thậm chí khi họ đi ra ngoài cùng nhau, anh ta đưa cô ấy đến những nơi công cộng dành cho những cặp tình nhân. Thật là tầm thường! Liệu đây có phải là những gì mà tình yêu và hôn nhân cần có, đây có phải là thời kì quá sớm để mọi người nói về gia đình và tương lai buồn tẻ của họ? Cordelia, cô nàng lúc nào cũng e thẹn, yêu cầu Johannes đừng lôi kéo cô ấy vào những việc như vậy nữa.

Chiến trường đã được dọn sẵn. Cordelia bị bối rối và băn khoăn. Sau đó, một vài tuần sau cuộc hẹn hò của họ, Johannes gửi cho cô ấy một lá thư. Ở đây anh ta miêu tả trạng thái tâm hồn mình, và anh thực sự yêu cô ấy. Anh ta nói một cách bóng gió, gợi ý rằng anh ta đã phải đợi trong nhiều năm liền, giang tay chờ đợi sự xuất hiện của Cordelia; ước mơ dần trở thành sự thật, cái mong đợi rồi cũng sẽ đến. Văn phong thật nên thơ, từ ngữ chan chứa đầy sự mong ước, nhưng tất cả lại đầy nhập nhằng – Cordelia có thể sẽ phải đọc lại lá thư mười lần mà vẫn không biết chắc là trong thư nói gì. Ngày tiếp theo Johannes nhận được hồi âm. Lối viết rất đơn giản và thẳng thắn, nhưng lại đầy tình cảm: Cordelia viết rằng lá thư của anh ta đã làm cô ấy rất vui, và cô ấy đã không thể tưởng tượng rằng đây chính là anh ta. Anh ta hồi âm bằng cách viết rằng anh đã thay đổi. Anh ta không nói rằng như thế nào hay tại sao, nhưng sự hàm ý là bởi vì cô ấy.

Bây giờ những lá thư của anh ta đến hàng ngày. Độ dài của chúng thì gần như nhau, theo một phong cách lãng mạng và thêm chút điên rồ, như là anh ta say sưa trong tình yêu. Anh ta nói như thần thoại Hy Lạp, ví Cordelia như một nữ thần và chính anh ta đã rơi vào một dòng sông tình yêu với một thiếu nữ. Trong tâm trí anh, anh ta nói, chỉ có mỗi hình bóng của cô ấy; cô ấy

là tất cả những gì anh ta có thể thấy và nghĩ về. Trong lúc đó, anh ta nhận ra những sự thay đổi trong Cordelia: Những lá thư của cô ấy trở nên thật nên thơ, thiếu tự chủ. Không nhận ra rằng mình đang lặp lại ý tưởng của anh ta, bắt chước phong cách và hình tượng của anh ta như là chúng thuộc về cô ấy. Hơn nữa, khi chúng cùng tồn tại trong người, cô ấy sẽ dễ bị kích thích. Anh ta tạo nên một điểm tương đồng, xa lìa và hạnh phúc, nhưng anh ta có thể nói rằng cô ấy nhìn thấy sự khác biệt ở anh, cảm nhận rằng không thể đo lường được những sự sâu sắc nơi anh. Một cách công khai, cô ấy dựa vào từng lời của anh ta. Cô phải ghi nhớ những lá thư của anh ta, để cô có thể nhắc lại mỗi khi họ trò chuyện. Đó là một cuộc sống bí ẩn mà họ chia sẻ. Khi cô ấy nắm tay anh ta, cô ấy nắm chặt hơn bao giờ hết. Đôi mắt cô ấy biểu lộ một sự nôn nóng, như thể là cô đang hi vọng rằng vào bất cứ lúc nào anh ta có thể làm điều gì đó táo bạo hơn.

Johannes bắt đầu viết thư ngắn hơn nhưng có vần điệu hơn, đôi khi gửi đi vài lá trong cùng một ngày. Hình tượng trở nên tự nhiên hơn và gợi nhớ hơn, phong cách rời rạc hơn, như là anh ta chỉ có thể tổ chức những suy nghĩ của mình. Đôi khi anh ta gửi một lá thư ngắn chỉ có một hoặc hai câu. Trong một lần tham dự một bữa tiệc tại nhà Cordelia, anh ta bỏ một lá thư ngắn vào túi len của cô ấy và đứng nhìn khi cô ấy chạy đi để đọc nó, gương mặt cô đầy xúc động. Trong những lá thư của cô ấy, anh ta nhận thấy những biểu hiện của tình cảm và sự xôn xao. Lặp lại một cảm nghĩ mà anh ta đã gợi ý trong một bức thư trước đó, cô ấy viết rằng cô ghét tất cả những cuộc hẹn công việc, nó nằm bên ngoài tình yêu của họ.

Mọi thứ đã sẵn sàng. Cô ấy sẽ thuộc về anh ta sớm thôi, theo cách mà anh ta muốn. Cô ấy sẽ chấm dứt sự hứa hẹn. Một chỗ hẹn ở vùng quê sẽ đơn giản để sắp xếp hơn – thực ra cô ấy sẽ là người đề nghị điều đó. Đây sẽ là sự quyến rũ tài giỏi nhất của anh ta.

Giải thích: Johannes và Cordelia là những nhân vật trong cuốn tự truyện The Seducer's Diary (1843), được viết bởi nhà triết học Đan Mạch Soren Kierkegaard. Johannes là một kẻ dụ dỗ đầy kinh nghiệm, người chuyên về hoạt động trong tâm trí của các nạn nhân. Đây chính xác là nơi mà những người theo đuổi Cordelia trước kia đã phạm sai lầm: Họ đã bắt đầu bằng cách gây ấn tượng cho chính mình, một sai lầm thường gặp phải. Chúng ta phải nghĩ rằng bằng cách kiên trì theo đuổi, áp đảo các đối tượng của chúng ta với những sự ân cần lãng mạn, chúng ta phải thuyết phục họ bằng sự yêu mến của chúng ta. Nhưng thay vào đó, chúng ta lại đang thuyết phục họ bằng sự thiếu kiên nhẫn và thiếu tự tin. Sự ân cần hăng hái không thể làm hài lòng bởi vì nó không mang tính cá nhân. Đó là hành động thiếu kiềm chế về tình cảm; đối tượng có thể hiểu được điều đó. Rõ ràng Johannes đã bắt đầu rất khôn khéo. Thay vào đó, anh ta chùn một bước, kích thích sự tò mò của Cordelia bằng cách thể hiện một chút lạnh nhạt, và rất cẩn thận trong việc tạo nên ấn tượng theo một cách trang trọng, có một chút gì đó của người đàn ông kín đáo. Chỉ sau đó anh ta mới đột kích cô ấy với lá thư đầu tiên. Rõ ràng có nhiều điều về anh ta hơn là cô ấy đã nghĩ, và một khi cô ấy bắt đầu tin điều này, sự tưởng tượng của cô ấy sẽ trở nên không kiềm chế được. Bây giờ anh ta có thể làm say sưa cô ấy với những lá thư tình của mình, tạo nên một sự hiện diện mà nó sẽ ám ảnh cô ấy như một hồn ma. Những lời lẽ của anh ta, với những hình ảnh và những sự liên quan về lãng mạn, chúng luôn luôn hiện diện trong tâm trí cô ấy. Và đây là nền tảng của sự quyến rũ: Chiếm hữu tâm trí cô ấy trước khi tiến đến chinh phục thể xác.

Câu chuyện của Johannes cho thấy thế nào là một trong số cả kho vũ khí của những kẻ dụ dỗ, thậm chí cả một lá thư cũng có thể. Nhưng nó là điều quan trọng khi học làm thế nào để hợp nhất những lá thư thành sự cám dỗ. Điều tốt nhất là không nên bắt đầu quan hệ thư từ cho đến khi có tối thiểu vài tuần sau sự tiếp xúc ban đầu. Hãy để cho nạn nhân có được một một ấn tượng về bạn: Bạn trông thật hấp dẫn, còn bạn thì thể hiện không có sự quan tâm đặc biệt gì về nó. Khi bạn cảm thấy rằng họ đang nghĩ về bạn, đó là lúc để tấn công họ với lá thư đầu tiên. Bất kì sự mong muốn nào mà bạn muốn bày tỏ với họ sẽ trở thành một điều ngạc nhiên; niềm kiêu hãnh của họ sẽ bị tác động và họ sẽ muốn nhiều hơn nữa. Bây giờ thì hãy viết thư thường xuyên, thật ra thì nên thường xuyên hơn so với những sự hiện diện của bạn. Điều này sẽ cho họ thời gian và không gian để suy nghĩ tốt về bạn, cái mà sẽ trở nên khó khăn hơn nếu bạn luôn hiện diện trước mặt họ. Sau khi họ đã rơi vào sự thu hút của bạn, bạn có thể lùi một bước, hãy gửi thư ít hơn – để cho họ nghĩ rằng bạn đang quân tâm ít đi và họ sẽ khao khát nhiều hơn.

Trình bày những bức thư như những sự tôn trọng của bạn dành cho các đối tượng. Làm cho họ hiểu những điều bạn viết, như thể họ là tất cả những gì mà bạn có thể nghĩ đến – một hiệu quả đặc biệt. Nếu bạn kể một chuyện vặt, làm sao để cho nó có liên quan đến họ. Quan hệ thư từ như là một sự phản ánh cho thấy bạn đang duy trì mối quan hệ với họ – họ sẽ thấy được chính bản thân họ hiện diện trong sự mong ước của bạn. Nếu vì một vài lí do mà họ không thích bạn, thì hãy viết lại cho họ như là họ đã làm. Hãy nhớ: Giọng điệu những bức thư của bạn sẽ là những gì mà họ phải chú ý. Nếu ngôn ngữ của bạn đầy phấn chấn, lãng mạn, sáng tạo mang tính ca ngợi, nó sẽ khiến cho họ bất chấp đến bản thân. Đừng bao giờ tranh cãi, đừng bao giờ bênh vực bản thân hay kết tội họ nhẫn tâm. Điều đó sẽ làm tiêu tan sự thu hút.

Một bức thư có thể gợi nên cảm xúc bởi vẻ bề ngoài hỗn độn, lan man từ chủ đề này sang chủ đề khác. Rõ ràng nó rất khó cho bạn suy nghĩ, tình cảm của bạn đã làm cho bạn rối trí. Những suy nghĩ rối loạn là những suy nghĩ hồi hộp. Đừng phí thời gian vào thực tế; hãy tập trung vào những cảm nhận và các cảm giác, sử dụng những biểu hiện chính chắn và có ý nghĩa. Đặt ra những ý tưởng bằng cách nêu ra những gợi ý, lối viết mang tính gợi cảm mà không giải thích về bản thân. Đừng bao giờ lên lớp và tỏ ra vẻ trí thức hay làm cao – bạn sẽ chỉ khoa trương cho chính bản thân mình, điều đó rất nguy hiểm. Tốt hơn hết là hãy nói một cách bình thường, suy nghĩ với một khía cạnh đầy thi vị để đưa ngôn ngữ của bạn vượt lên mức tầm thường. Đừng trở nên ủy mị – nó rất nhàm chán, và quá lộ liễu. Tốt hơn nên gợi ra sự ảnh hưởng của đối tượng đối với bạn hơn là thổ lộ bạn cảm giác như thế nào. Dừng lại ở tính mơ hồ và lưỡng nghĩa, để cho người đọc có được không gian để hình dung và mơ màng. Mục tiêu lối viết của bạn không phải để biểu hiện bản thân mà là để tạo nên cảm xúc cho người đọc, phơi bày sự bối rối và sự mong ước.

Bạn sẽ biết rằng những lá thư của bạn đang có sự tác động thích hợp khi các đối tượng của bạn trở thành sự phản ánh những suy nghĩ của bạn, lặp lại những lời mà bạn đã viết, dù trong những lá thư của họ hay trong con người họ. Đây chính là lúc tiến tới tự nhiên và gợi cảm hơn. Dùng ngôn ngữ có ý nghĩa rung động giới tính, hoặc, tốt hơn là vẫn như vậy, gợi lên bản năng giới tính bằng cách viết thư ngắn hơn, thường xuyên hơn, và thậm chí còn lộn xộn hơn trước kia. Không có gì nên thơ hơn là một bức thư ngắn gửi đến đột ngột. Những suy nghĩ chưa được hoàn thành: Chúng chỉ có thể được hoàn tất bởi người khác.

Sganarelle gửi tới Don Juan: Xem nào, điều anh phải nói là…Anh không biết phải nói gì; để cho em thay đổi những thứ theo như cách mà em nói, điều đó có vẻ như là em đúng; và còn nữa, sự thật là chính nó, em thì không phải. Anh có những suy nghĩ tốt nhất trên đời, và những lời nói của em đã làm đảo lộn nó.

Molière

Bí quyết quyến rũ

Hiếm khi chúng ta suy nghĩ trước khi chúng ta nói. Đó là bản chất tự nhiên của con người khi nói ra cái điều đầu tiên mà chúng ta nghĩ trong đầu – và là những điều gì đó trước tiên về bản thân chúng ta. Chủ yếu chúng ta sử dụng những lời nói để biểu hiện những tâm trạng của mình, các ý tưởng, và những quan điểm. (Cũng là để phàn nàn và tranh cãi.) Đây là bởi vì hầu hết chúng ta đều chỉ quan tâm đến mình – người quan tâm đến chúng ta chủ yếu là bản thân chúng ta. Về một mức độ chắc chắn, đây là điều không thể tránh được, và trong suốt cuộc sống của chúng ta không có gì là sai lầm đối với nó; chúng ta có thể thực hiện khá tốt cách này. Trong sự quyến rũ, dù như thế nào, nó cũng giới hạn khả năng của chúng ta.

Bạn không thể quyến rũ nếu không có một khả năng để bộc lộ chính mình và thấu hiểu bản thân người khác, xuyên thấu tâm lý của họ. Chìa khóa để đạt được ngôn ngữ quyến rũ không phải là những lời lẽ mà bạn bày tỏ, hay giọng nói có sức quyến rũ của bạn; nó là một sự thay đổi hoàn toàn về viễn cảnh và thói quen. Bạn phải ngưng nói về điều bạn nghĩ trước tiên – bạn phải kiểm soát sự ham muốn về những chuyện tầm thường và thông suốt những quan điểm của mình. Chìa khóa chính là việc xem những lời nói như một công cụ, không phải dùng để truyền đạt những suy nghĩ và những cảm nhận thực sự, nhưng để làm lúng túng, làm vui thích, say sưa.

Sự khác biệt giữa ngôn ngữ thông thường và ngôn ngữ quyến rũ cũng giống như sự khác biệt giữa tiếng ồn ào và âm nhạc. Sự ồn ào là một sự bất biến trong đời sống hiện đại, một vài thứ kích thích chúng ta phát ra nếu chúng ta có thể. Ngôn ngữ thông thường của chúng ta giống như tiếng ồn – mọi người có thể sẽ không chú ý lắng nghe khi chúng ta đang kể về chính mình, nhưng đúng như trong nhiều trường hợp thường thì suy nghĩ của họ lại ở tận đẩu tận đâu. Thỉnh thoảng thì họ vểnh tai lên nghe khi một vài điều chúng ta nói động chạm đến họ, nhưng những điều này chỉ tồn tại cho đến khi chúng ta vẫn chưa chuyển đề tài sang câu chuyện khác về chính mình. Ngay từ thời thơ ấu, chúng ta đã học cách phát ra dạng tiếng ồn này (đặc biệt là khi nó đến từ cha mẹ của chúng ta).

Âm nhạc, là một khía cạnh khác, lại có sức quyến rũ, và làm chúng ta phải chú ý. Nó được định ra cho niềm vui thích. Một giai điệu hay nhiệp điệu ngấm sâu vào trong máu chúng ta trong nhiều ngày sau khi chúng ta được nghe nó, biến đổi tâm trạng và cảm xúc của chúng ta, làm bớt căng thẳng hoặc kích thích chúng ta. Để lấy âm nhạc thay thế cho sự ồn ào, bạn phải nói những điều làm vừa lòng – những điều có liên quan đến đời sống mọi người, đụng chạm tới sự kiêu căng tự phụ của họ. Nếu họ có nhiều vấn đề, bạn có thể tạo ra tác dụng tương tự bằng cách làm rối trí họ, tách rời sự chú ý của họ bằng cách nói những điều hóm hỉnh và thú vị, hoặc là những điều làm cho tương lai có vẻ sáng sủa và đầy hy vọng. Những lời tâng bốc và hứa hẹn chính là thứ âm nhạc mà bất kì ai cũng muốn nghe. Đây là ngôn ngữ dành cho việc lay động lòng người và làm giảm đi sự đề phòng của họ. Nó là thứ ngôn ngữ dành cho họ, không phải là nhằm vào họ.

Tác giả người Ý Gabriele D'Annunzio thật sự là chẳng có gì hấp dẫn, phụ nữ lại còn không thể chịu đựng được ông ta. Ngay cả những người biết đến nhân vật Don Juan nổi tiếng của ông ta cũng ghét ông ta bởi vì nó (cô đào hát Eleanora Duse và diễn viên múa Isadora Duncan, là một thí dụ) chịu sức ảnh hưởng mạnh của ông ta. Bí quyết chính là luồng lời nói mà anh ta sử dụng để bao trùm lấy một người phụ nữ. Giọng điệu của ông ta nghe rất êm tai, ngôn ngữ nên thơ, và hầu hết đã phá hủy tất cả, ông ta biết làm thế nào để tâng bốc. Sự tâng bốc của ông ta hoàn toàn nhằm vào những điểm yếu của một người phụ nữ, những phạm vi mà cô ta cần sự thông qua. Một người phụ nữ đẹp, hãy còn thiếu sự tin tưởng vào sự hóm hỉnh và trí óc của mình? Ông ta dám chắc để nói rằng ông ta bị mê mẩn không phải là vì vẻ đẹp mà vì tâm hồn của cô ta. Ông ta có thể so sánh cô ta như một tế bào bài tiết của văn chương, hay như là một sự lựa chọn chu đáo cho nhân vật thần thoại. Khi trò chuyện với ông ta, cái tôi của cô ta sẽ được nhân đôi.

Sự tâng bốc là ngôn ngữ quyến rũ ở dạng thuần túy nhất của nó. Mục đích của nó không phải để biểu lộ một sự thật hay một cảm giác thực sự, mà chỉ để tạo nên một tác động đến người nhận. Giống như D'Annunzio, tìm cách nhắm sự tâng bốc một cách trực tiếp vào sự thiếu tự tin

của một con người. Lấy làm thí dụ, nếu một người đàn ông là một diễn viên giỏi và anh ta cảm thấy tin chắc vào những kĩ năng chuyên nghiệp của mình, khi tâng bốc anh ta với sự diễn xuất của anh thì sẽ có rất ít hiệu quả, và thậm chí còn có thể thu được kết quả trái ngược – anh ta có thể cảm thấy rằng anh ta có thừa sự vuốt ve cần thiết cho cái tôi của mình, và sự tâng bốc của bạn sẽ có vẻ như nói về mặt khác. Nhưng hãy để chúng tôi nói rằng nam diễn viên này là một nhạc sĩ hoặc một họa sĩ nghiệp dư. Anh ta làm công việc này bằng chính bản thân, không cần sự hỗ trợ chuyên nghiệp hay sự quảng cáo, và anh ta nhận thức rất tốt được rằng những thứ khác làm nên sự tồn tại của chúng. Sự tâng bốc những sự kỳ vọng nghệ sĩ của anh ta sẽ đi thẳng đến đầu óc anh ta và giúp cho bạn nhân đôi mục đích. Tìm cách để phát hiện ra những thành phần của cái tôi trong một con người cần được thông qua. Hãy tạo nên một sự ngạc nhiên, một vài điều gì đó trước kia chưa có ai khác nghĩ ra để tâng bốc – một vài điều mà bạn có thể miêu tả như là một tài năng hay quả quyết về năng lực mà những người khác chưa từng chú ý. Nói với một chút rung động, như thể là sức hấp dẫn của đối tượng đã lấn át bạn và làm bạn cảm động.

Sự tâng bốc có thể ví như một loại lời nói kích thích. Những sức mạnh của nữ thần Aphrodite về sự quyến rũ, nó được nói rằng đã đến từ cái thắt lưng lộng lẫy mà bà ta đeo, gồm cả một ngôn ngữ dịu dàng – một sự khéo léo nhẹ nhàng, lời nói quyến rũ mà sẽ mở đường cho những suy nghĩ tình tứ. Những sự thiếu tự tin và gây khó khăn cho bản thân sẽ có tác động làm giảm đi sự thôi thúc về tình cảm. Hãy làm cho các mục tiêu của bạn cảm thấy an toàn và lôi cuốn bởi các lời nói tâng bốc của bạn và sự kháng cự của họ sẽ tan biến đi.

Đôi khi điều làm người ta hài lòng nhất là được nghe lời hứa về một vài điều gì đó tuyệt vời, một tương lai mơ hồ nhưng lạc quan rằng đó chỉ là một phương diện nào đó. Tổng thống Franklin Delano Roosevelt, trong những bài diễn văn chung của ông ta, có nói một chút về những chương trình riêng biệt cho sự buôn bán với Sự phiền muộn; thay vào đó ông ta sử dụng thuật hùng biện sôi nổi để vẽ ra một bức tranh về tương lai huy hoàng của nước Mỹ. Trong nhiều truyền thuyết về Don Juan, một kẻ dụ dỗ tài giỏi sẽ ngay lập tức thu hút được sự chú ý của người phụ nữ vào tương lai, một thế giới không tưởng cho cái mà anh ta hứa sẽ nhanh chóng mang đến cho họ. Làm cho những lời nói ngọt ngào của bạn thích ứng với những vấn đề đặc biệt và khả năng tưởng tượng của các đối tượng. Hãy hứa một vài điều có thể thực hiện được, vài điều gì đó hợp lý, nhưng đừng làm cho nó quá rõ ràng; bạn đang đưa họ vào giấc mơ. Nếu họ bị sa lầy vào sự thẫn thờ như thường lệ, hãy nói về sự phiêu lưu, tốt nhất là với bạn. Đừng tranh luận làm thế nào để nó được thực hiện; hãy nói như thể là điều kì diệu là có thật, ở một nơi nào đó trong tương lai. Hãy đưa những suy nghĩ của con người lên các tầng mây và họ sẽ cảm thấy dễ chịu, những sự đề phòng của họ sẽ giảm xuống, và nó sẽ trở nên dễ dàng để dẫn dắt họ đi lệch hướng. Những lời nói của bạn trở thành một liều thuốc nâng cao.

Hình thức ngôn ngữ để chống lại sự cám dỗ hữu hiệu nhất là sự tranh luận. Có bao nhiêu kẻ thù thầm lặng mà chúng ta tạo ra bằng cách tranh luận? Đó là một cách tốt hơn để khiến cho mọi người lắng nghe và bị thuyết phục: Sự hóm hỉnh và một kĩ năng sáng suốt. Ở thế kỉ 19 nhà chính trị người Anh Benjamin Disraeli là một bậc thầy về trò chơi này. Trong nghị viện, việc thất bại khi đáp lại một sự buộc tội hay lời phê bình phỉ báng là một sai lầm chết người: Sự im lặng có nghĩa là người buộc tội đã đúng. Vào lúc đó việc phản ứng lại đầy giận dữ, để đi vào một sự tranh cãi, là việc xem ra rất tồi tệ và có tính chất phòng thủ. Disraeli sử dụng một thủ đoạn khác: Ông ta vẫn bình tĩnh. Khi thời cơ đến để đáp lại một sự tấn công, ông ta sẽ chậm rãi tiến đến bàn phát biểu, tạm ngừng, sau đó sẽ phát biểu đầy hóm hỉnh hoặc nói vặn lại đầy châm biếm. Tất cả mọi người sẽ cười. Bây giờ điều đó đã làm hâm nóng mọi người, ông ta sẽ bắt đầu bắt bẻ lại địch thủ của mình, vẫn pha trộn những lời bình luận vui; hay có lẽ ông ta sẽ chỉ tiếp sang một chủ đề khác, như thể là ông ta không dính líu gì đến chúng cả. Sự hài hước của ông ta đã làm mất đi sự chỉ trích của bất kì sự tấn công nào vào ông ta. Tiếng cười và sự hoan nghênh có một hiệu quả liên hoàn: Một khi những người nghe đã cười, có khả năng họ sẽ muốn cười một lần nữa. Trong tâm trạng thư thái như vậy, họ cũng sẽ muốn lắng nghe hơn. Một phong cách tinh vi và một chút châm biếm sẽ cho bạn khả năng để thuyết phục họ, đưa họ đến bên cạnh bạn, chế nhạo các địch thủ của bạn. Đó là một hình thức có tính quyến rũ của lý lẽ.

Không lâu sau cái chết của Julius Caesar, kẻ cầm đầu trong băng nhóm có âm mưu đã giết

ông ta, Brutus, bị một quần chúng giận dữ tấn công. Hắn ta cố gắng lập luận với dân chúng, giải thích rằng hắn ta đã muốn cứu vãn nền Cộng Hòa La Mã ra khỏi chế độ độc tài. Chỉ trong giây lát mọi người đã bị thuyết phục, Brutus được xem như một người đứng đắn. Sau đó Mark Antony lên vũ đài, và ông ta lần lượt phát biểu lời ca ngợi về Caesar. Ông ta trông có vẻ như tràn ngập trong cảm xúc. Ông ta nói về tình cảm của ông ta giành cho Caesar, và về tình yêu của Caesar dành cho người dân La Mã. Ông ta đề cập đến nguyện vọng của Caesar; quần chúng la hét lên khi nghe điều đó, nhưng Antony nói không, bởi vì nếu ông ta đọc nó lên thì thì họ sẽ biết Caesar đã từng yêu thương họ sâu sắc như thế nào, và vụ án mạng đê tiện này là như thế nào. Quần chúng một lần nữa khăng khăng đòi ông ta phải đọc lên nguyện vọng của Caesar; thay vào đó ông ta lại đưa ra cái áo choàng nhuốm máu của Caesar, chú thích những vết rách và chỗ hỏng. Đây là nơi mà Brutus đã đã đâm nhà vua vĩ đại, ông ta nói; Cassius đã đâm ngài ở đây. Rốt cuộc sau đó ông ta cũng đọc nguyện vọng của Caesar, sự giàu có mà Caesar đã để lại cho người dân La Mã là rất nhiều. Đây là nhát đâm cho chết hẳn – quần chúng trở nên căm thù với những kẻ chủ mưu và tiến hành việc hành hình chúng.

Antony là một người thông minh, là người biết thế nào để lay động quần chúng. Theo nhà sử học Hy Lạp Plutarch, “Khi ông ta nhận thấy rằng tài hùng biện của mình đã mê hoặc toàn bộ quần chúng và họ hết sức bị khuấy động bởi những lời của mình, ông ta bắt đầu đưa vào những lời ca ngợi của mình [về Caesar] một giọng điệu nuối tiếc và sự căm phẫn cho số phận của Caesar.” Ngôn ngữ quyến rũ nhắm vào những cảm xúc của con người, bởi vì cảm xúc của con người dễ dàng bị đánh lừa. Antony sử dụng nhiều phương sách khác nhau để lay động quần chúng: Sự rung động trong giọng nói của mình, một giọng điệu quẫn trí và sau đó là giận dữ. Một giọng nói cảm động có một tác động trực tiếp, truyền cảm đối với người nghe. Antony cũng trêu chọc quần chúng với di nguyện của Caesar, đọc nó chậm rãi cho đến khi kết thúc, biết rằng nó sẽ đẩy mọi người ra khỏi khía cạnh của vấn đề. Giơ tấm áo choàng lên cao, ông ta tạo nên hình tượng của chính bản thân mình.

Có lẽ không phải bạn đang muốn làm cho quần chúng nổi giận; bạn chỉ muốn thuyết phục mọi người nghe theo bạn. Hãy lựa chọn chiến lược và lời nói của bạn một cách thận trọng. Bạn có thể nghĩ nó tốt hơn để lập luận với mọi người, để giải thích ý tưởng của bạn. Nhưng nó rất khó cho một thính giả có nên hay không khi lựa chọn một lý lẽ hợp lý khi họ lắng nghe lúc bạn nói. Họ phải tập trung và lắng nghe một cách tỉ mỉ, cái đòi hỏi sự hết sức cố gắng. Con người dễ bị làm rối trí bởi các tác nhân kích thích khác, và nếu như họ bỏ lỡ một phần lý lẽ của bạn, họ sẽ cảm thấy bối rối, thua kém về mặt trí thức, và phỏng chừng một cách ngờ ngợ. Sẽ có tính thuyết phục khi lôi cuốn tình cảm của con người hơn là đầu óc của họ.Mọi ngươi sẽ chia sẻ cảm xúc, và không ai cảm thấy thua kém hơn một diễn giả, người đang làm lay động cảm nghĩ của họ. Quần chúng ràng buộc lẫn nhau, mọi người dễ dàng cảm nhận được cùng những cảm xúc. Antony nói về Caesar như thể là mình và những ngươi nghe đang trải qua vụ án mạng từ quan điểm của Caesar. Cái gì có thể trở nên khiêu khích hơn? Đại loại như sử dụng những thay đổi của viễn cảnh để làm cho người nghe cảm nhận được bạn đang nói gì. Sắp đặt những tác động của bạn. Nó sẽ hiệu quả hơn khi tạo ra từ một cảm xúc này đến cảm xúc khác hơn là chỉ nhằm sự chú ý vào một cái duy nhất. Sự tương phản giữa sự yêu mến giành cho Caesar và sự căm phẫn đối với những tên sát nhân của Antony có nhiều tác động mạnh hơn nếu như ông ta đã chỉ ngừng lại với một cảm tưởng hay một thứ khác.

Cảm xúc mà bạn đang cố gắng đánh thức nên phải là một cảm xúc mạnh. Đừng nói về tình hữu nghị hay và sự bất đồng; hãy nói về lòng yêu thương và sự căm ghét. Và nó mang tính quyết định khi cố gắng cảm nhận một vài cảm xúc mà bạn đang cố để gợi ra. Bạn sẽ được tin cậy hơn bằng cách đó. Điều này không khó: Hãy tưởng tượng ra những lý do cho tình yêu và sự thù hận trước khi bạn nói. Nếu cần thiết, hãy nghĩ về vài điều gì đó trong quá khứ đã làm bạn giận dữ. Cảm xúc rất dễ lây lan; nó dễ hơn là làm cho ai đó khóc theo nếu bạn đang khóc. Hãy làm cho giọng nói của bạn trở thành một công cụ, và sử dụng nó khi truyền đạt cảm xúc. Hãy làm ra vẻ chân thành. Napoleon đã học tập các diễn viên vĩ đại nhất trong thời kì của ông, và khi chỉ có một mình ông ta sẽ rèn luyện để đưa cảm xúc vào trong giọng nói của mình.

Mục tiêu của lối nói quyến rũ thường là để tạo ra một dạng thôi miên: Bạn đang làm rối trí mọi ngươi, làm sự đề phòng của họ trở nên yếu đi, làm cho họ dễ bị tấn công hơn bởi sự khêu

gợi. Hãy nghiên cứu những lời khuyên của các nhà thôi miên về sự nhắc lại và sự khẳng định, những yếu tố chủ chốt trong việc đưa một đối tượng vào trong giấc ngủ. Sự nhắc lại bao gồm những lời nói giống nhau được lặp đi lặp lại, tốt nhất là một lời nói có nội dung dễ cảm động: "Những gánh nặng", "những người tự do", "những người mù quáng". Sự thôi miên đang có hiệu quả – những ý tưởng có thể được khắc ghi vào tiềm thức của con người một cách đơn giản bằng cách luôn lặp lại cho tới khi đạt được hiệu quả. Sự khẳng định đơn giản chỉ là sự tạo nên những tuyên bố quả quyết chắc chắn, giống như những mệnh lệnh của nhà thôi miên. Ngôn ngữ quyến rũ nên có một tính táo bạo, cái sẽ che giấu được vô số tội lỗi. Người nghe sẽ bị ngắt lời với ngôn ngữ táo bạo của bạn, họ sẽ không có thời gian để suy nghĩ cho dù nó có đúng sự thật hay không. Đừng bao giờ nói "Tôi không nghĩ khía cạnh khác sẽ tạo nên một quyết định sáng suốt"; "Chúng ta đáng được tốt hơn," hay nói là "Họ đã làm mọi thứ hỗn độn." Ngôn ngữ khẳng định là ngôn ngữ chủ động, nhiều động từ, nhiều mệnh lệnh, và những câu văn ngắn gọn. Hãy bỏ bớt "Tôi tin","Có lẽ", "Theo quan điểm của tôi." Hãy đánh thẳng vào tình cảm.

Bạn đang học cách nói một loại ngôn ngữ khác. Đa số mọi người tận dụng ngôn ngữ biểu tượng – những lời nói của họ đại diện cho những điều có thật, những cảm nhận, những ý tưởng, và những sự tin tưởng mà họ thực sự có. Hoặc chúng đại diện cho những cái cụ thể trong thế giới thực. (Nguồn gốc của từ "biểu tượng" dựa vào một từ Hy Lạp có nghĩa là "mang nhiều thứ cùng nhau" – trong trường hợp này, một từ và một vài điều gì đó có thực.) Như một kẻ dụ dỗ, bạn đang sử dụng điều trái ngược: Ngôn ngữ hiểm ác. Những lời nói của bạn không đại diện cho bất kì điều gì có thực; âm thanh của chúng, những cảm giác mà chúng gợi lên, thì quan trọng hơn là những gì chúng được cho là đại diện. (Từ "hiểm ác" có ý nghĩa cơ bản là tách rời, ném bỏ vài thứ đi – ở đây, lời nói và tính xác thực.) Bạn càng làm mọi người tập trung vào ngôn ngữ ngọt ngào của mình, và vào những ảo tưởng và những ý nghĩ kỳ quặc mà chúng gợi lên, thì bạn lại càng giảm bớt được mối liên hệ của họ với sự thật. Bạn dẫn họ vào những tầng mây, nơi rất khó để phân biệt giữa sự thật và điều giả dối, thực tế hay ảo tưởng. Giữ cho lời nói của bạn mơ hồ và nhập nhằng, đến nỗi mọi người hoàn toàn không bao giờ biết chắc được bạn có ý định gì. Bao bọc họ với???, ngôn ngữ hiểm ác và họ sẽ không thể biết được những thủ đoạn của bạn, sự quyến rũ của bạn sẽ đạt được kết quả. Và họ lại càng đánh mất chính mình trong những ảo tưởng, sẽ càng dễ dàng hơn để làm họ đi lệch hướng và quyến rũ họ.

Biểu tượng

Bầu trời. Trong bầu trời rất khó để nhìn thấy chi tiết nhiều điều. Mọi thứ dường như mơ hồ; trí tưởng tượng bao la, những cái mà ta nhìn thấy ở đó không phải là ở đó. Lời nói của bạn sẽ đưa mọi người lên những tầng mây, là nơi dễ dàng để họ đánh mất con đường của chình mình.

Điểm yếu

Đừng nhầm lẫn ngôn ngữ hoa mỹ với quyến rũ: Khi sử dụng ngôn ngữ hoa mỹ, nguy cơ bạn sẽ làm con mồi bực mình vì bạn có vẻ rất giả tạo. Dài dòng thái quá là biểu hiện của tính ích kỉ, rằng bạn không có khả năng kềm chế khuynh hướng tự nhiên của mình. Đối với ngôn ngữ, ít hơn nghĩa là nhiều hơn; một cụm từ lưỡng nghĩa, mơ hồ, khó nắm bắt có giá trị buộc người nghe suy ngẫm hơn là một câu toàn lời nói khoa trương, hoa mỹ.

Bạn luôn phải nghĩ đến con mồi của mình đầu tiên, nghĩ xem những gì dễ chịu đối với tai họ. Nhiều khi im lặng lại là tối ưu. Điều bạn không nói lại mang đầy hàm ý và là lời nói hùng hồn nhất, giúp bạn có vẻ bí ẩn. Trong cuốn "Sách gối đầu giường của Sei Shonagon", một cuốn nhật kí của triều đình Nhật thế kỉ VI, ông hội đồng Yoshichika bị lôi cuốn bởi một phụ nữ trầm lặng, xinh đẹp ngồi trên xe ngựa. Ông viết cho bà một lá thư và bà cũng phúc đáp lại; chỉ có ông đọc lá thư nhưng qua phản ứng người ta biết lá thư rất tệ, hoặc cách viết rất tệ. Nó phá hủy cả vẻ đẹp của bà. Shonagon viết: "Tôi nghe người ta khuyên rằng không trả lời còn tốt hơn trả lời dở." Nếu bạn không phải là người biết ăn nói, nếu bạn không thể sử dụng ngôn ngữ quyến rũ, thì ít nhất hãy kiềm chế cái lưỡi của mình – dùng im lặng để tạo hiệu ứng bí ẩn.

Cuối cùng, quyến rũ có cường độ và nhịp điệu. Ở giai đoạn một bạn cần cẩn thận và gián tiếp. Tốt nhất là ngụy trang chủ ý, khiến con mồi dễ chịu bằng lời nói bình thường. Cách nói chuyện phải vô hại, thậm chí phải nhã nhặn, lễ phép một chút. Ở giai đoạn hai này, bạn phải chuyển sang tấn công nhiều hơn; đây là lúc dùng ngôn ngữ quyến rũ. Giờ đây dùng lời nói hay chữ viết đầy quyến rũ sẽ là một ngạc nhiên thú vị đối với con mồi. Nó làm họ có cảm giác vô cùng dễ chịu, rằng họ là người khiến bạn đột nhiên cần phải sử dụng loại ngôn ngữ văn thơ đi vào lòng người như vậy.

Người tình của tôi cấm cửa…
Tôi trở lại làm thơ và ca ngợi,
Những vũ khí tự nhiên của tôi. Những lời nói nhẹ nhàng
Tháo bỏ xích cửa xù xì. Đó là sự kì diệu trong thơ ca, những quyền năng của nó
Có thể kéo mặt trăng đỏ máu rơi xuống,
Quay ngược mặt trời, khiến cho đôi rắn xa lìa
Hay làm những con sông chảy ngược dòng.
Những cánh cửa không thể làm được những điều xuất thần như vậy, sự dẻo dai nhất
Những lọn tóc có thể là những chìa khóa thần kì bởi sức quyến rũ của nó.
Nhưng anh hùng ca là một sự khô héo đối với tôi. Tôi sẽ chẳng đi tới đâu với sự vội vã
Thần Achilles, hay với những đứa con trai khác của thần Atreus.
Những gì mà tên của ông ta đã trải qua hai mươi năm trong chiến tranh và phiêu lưu,
Hector đáng thương bị kéo lê trong bụi cát
Không tốt. Nhưng có rất nhiều lời lẽ tốt đẹp về hình bóng của một vài cô gái trẻ
Và dù sớm hay muộn thì cô ta cũng đệ trình bản thân như quyền thừa kế,
Một sự đền đáp xứng đáng cho những nỗ lực của bạn. Tạm biệt những anh hùng
Những nhân vật huyền thoại – chỉ là miếng thuốc lá
Những bày tỏ ủng hộ cảu bạn sẽ không cám dỗ được tôi. Một bầy phụ nữ đẹp
Tất cả bị xúc động bởi những bản tình ca của tôi – đó là những gì tôi muốn.

Ovid, The Amores, Peter Green dịch

Khi cô ta vừa nhận được một lá thư, khi chất độc không màu của nó vừa xâm nhập vào máu cô, sau đó chỉ cần một lời là đủ để làm tình cảm của cô ta nóng lòng bộc lộ…Sự hiện diện của cá nhân tôi sẽ ngăn chặn sự nhập định. Nếu tôi chỉ hiện diện trong một bức thư, khi đó cô ấy có thể dễ dàng đối phó với tôi; đối với một vài phạm vi, cô ta nhầm lẫn tôi với một người nổi tiếng nào đó, kẻ trú ngụ trong tình cảm của cô ta. Sau đó cũng vậy, chỉ cần một lá thư có thể dễ dàng có được sự tự do kiểm soát; trong một lá thư tôi có thể hạ mình xuống dưới chân cô ta với kiểu cách tuyệt vời nhất, vân vân. – một vài điều sẽ dễ dàng có vẻ giống như những hành động vô nghĩa nếu như tôi đã đích thân làm nó, và sự ảo tưởng sẽ mất đi…

Rốt cuộc, những bức thư là và sẽ tiếp tục là một ý nghĩa vô giá cho việc tạo nên một ấn tượng đối với một cô gái trẻ; một lá thư với phong cách viết nghèo nàn thường có nhiều ảnh hưởng

hơn một lời lẽ sinh động. Một lá thư là một sự truyền đạt kín đáo; một khi đã làm chủ được tình hình, thì sẽ không cảm thấy bị sức ép bởi sự hiện diện của người khác, và tôi tin rằng một cô gái trẻ sẽ thích ở một mình với lý tưởng của mình hơn.

Soren Kierkegaard, The Seducer's Diary (Nhật Kí Kẻ Gạ Dẫm), Howard V. Hong và Edna H. Hong dịch

Hãy để??? mở đường cho bạn, trải ra trên những bánh xà phòng mượt mà,
Hãy để??? đi trước như một một minh chứng cho tâm hồn của bạn –
Mang lại cho cô ta những lời lẽ tâng bốc của bạn, những lời lẽ giống như người tình:
Và hãy nhớ, bạn đã từng là ai, cũng phải thêm vào sự tử tế
Những lời cầu xin. Những lời cầu xin là những gì khiến cho Achilles trả lại
Thân thể của Hector trở về với Priam; thậm chí một sự giận dữ của thượng đế
Cũng bị mang đi bởi tiếng cầu nguyện. Thực hiện những lời hứa, cái gì là điều tệ hại trong đó
Hứa hẹn? đây là nơi mà bất kì ai cũng có thể làm rất tốt…
Một bức thư có sức thuyết phục là
Thứ để bắt đầu với, thám hiểm tâm hồn cô ta,
Thăm dò quang cảnh. Một thông điệp khắc trên quả táo
Cydippe bị phản bội: Bà ta bị gài bẫy bởi chính những lời nói của mình.
Lời khuyên của tôi, rồi thì, những người lính trẻ thành Rome, cũng trở thành cao quý
Những mưu kế của người biện hộ – không chỉ để bảo vệ cho bạn
Một số khách hàng nhút nhát: Một người phụ nữ, không ít là công chúng,
Thượng nghị sĩ Elite, hay một thẩm phán nghiêm nghị,
Cũng phải đầu hàng trước tài hùng biện. Tuy thế nhưng vẫn giả vờ
Những khả năng của bạn, nên tránh những lời lẽ dài dòng.
Đừng ra vẻ quá trí thức. Ai mà lại không ngu ngốc ngờ nghệch
Mà không thơ thẩn trước tình nhân của mình? Thật là một cách thiếu thông minh
Những cô gái rất hay từ chối.
Hãy dùng ngôn ngữ thông thường,
Lúc này giống như những lời thuyết phục – như thể là
Bạn ở đó, trong sự hiện diện của cô ấy. Nếu cô ta từ chối lá thư của bạn,
Hãy gửi lại cho dù cô ấy không đọc, một cách kiên trì.

Ovid, Nghệ Thuật Tình Yêu, dịch bởi Peter Green

Vì thế, người không thể viết thư và thông điệp không bao giờ có thể trở thành một kẻ gạ gẫm lợi hại.

Soren Kierregaard, dịch bởi Howard V. Hong và Edna H. Hong

Đứng trên một vách đá cheo leo của đỉnh Olympus
Từ ngai vàng của thần thánh, Hera nhìn thấy em trai của mình,
Cũng là em trai của chồng mình,
Hãnh diện với sự tôn vinh của con người,
Và trái tim của bà rung động. Rồi bà ta nhìn thấy Zeus
Đang ngồi trên đỉnh Ida cao nhất
Và tràn ngập sự oán giận. Đôi mắt đáng sợ của Hera
Trầm ngâm suy nghĩ làm thế nào để đánh lừa
Sự quan tâm che chở của Zeus,
Và một kế hoạch có vẻ tốt nhất cho bà ta
Là chuẩn bị tinh thần và đi đến Ida,
Thuyết phục Zeus, và sau đó làm cho ông ta cảm động
Với ánh mắt nhẹ nhàng và nồng ấm…
Khi mọi thứ đã tốt đẹp, bà ta bước đi
Ra khỏi phòng mình và gọi Aphrodite
Và buông một lời bí mật:
"Hỡi đứa con yêu quý của ta, con sẽ làm vài điều gì đó cho mẹ chứ,
Mẹ muốn biết, hay là con từ chối, tức giận bởi vì
Mẹ thiên vị người dân Hy Lạp và con ủng hộ người dân thành Troa?"

Và Aphrodite đáp lại:
“Con kính trọng người như con gái của Cronus,
Người cứ nói thẳng. Hãy nói cho con biết người muốn gì
Và con sẽ giúp người nếu con có khả năng.”
Và Hera, với mọi mục đích để đánh lừa:
“Hãy trao cho ta Sự Hấp Dẫn và Sự Ao Ước
Cái mà con sử dụng để chinh phục những con người và những vị thần bất tử…”
Và Aphrodite, người ưa mỉm cười:
“Làm thế nào con có thể, hay con sẽ, từ chối ai đó
Người ngủ trong vòng tay của thần Zeus đầy quyền năng?”
Và với điều đó bà để lộ ra từ bộ ngực của mình
Một khăn choàng lộng lẫy đầy hấp dẫn. Mà trong đó là dục vọng, sự Ham Muốn và tính quyến rũ
Lời nói ngọt ngào, thậm chí có thể lừa gạt cả sự khôn ngoan…
Hera nhanh chóng tiến gần lại Gargarus,
Trên đỉnh cao nhất của Ida, khi Zeus nhìn thấy bà, và khi ông ta nhìn thấy bà ôm lấy mình một cách thèm khát,
Chỉ là lần đầu tiên họ làm tình.
Cởi bỏ y phục để ngủ với nhau sau lưng cha mẹ.
Ông ta đứng gần bà và nói: “Hera, tại sao nàng rời bỏ Olympus?
Xe ngựa nàng để ở đâu?”
Và Hera, với tất cả mục đích để lừa dối:
“Thiếp ra đi để đi đến nơi tận cùng của trái đất
Với cha Ocean và mẹ Tethys
Người nuôi dưỡng và dạy dỗ thiếp ở nhà…”
Và Zeus, với những đám mây lướt qua mình:
“Nàng có thể đến đó sau cũng được.
Bây giờ hãy đi ngủ và âu yếm nhau đi nào.
Ta chưa từng với nữ thần hay phụ nữ bao giờ
Hãy làm cho ta thỏa mãn sự thèm khát…
Ta chưa bao giờ yêu bất kì ai giống như nàng bây giờ,
Chưa bao giờ bị lôi vào sự ham muốn thật ngọt ngào.”
Và Hera, với quyết tâm để dụ dỗ:
“Đúng là điều chàng nên nói, hỡi chúa tể đáng kính của thiếp.
Ý chàng muốn nói chúng ta sẽ nằm trên đỉnh Ida này
Và âu yếm nhau giữa ban ngày sao!
Nếu có vị thần bất tử nào nhìn thấy chúng ta
Khi chúng ta đang ngủ và đi gặp tất cả những vị thần khác
Và kể cho họ thì sao? Thiếp có thể không bao giờ tỉnh dậy
Và trở về nhà. Thật là xấu hổ.
Nhưng nếu như chàng thật sự muốn làm điều này,
Ở kia là phòng ngủ mà người con trai yêu quý Hephaetus
xây cho chàng, với cửa nẻo chắc chắn. Nào chúng ta hãy đi
Đến đó và nằm xuống, khi chàng thích.”
Và Zeus, người thống lĩnh bầu trời, đáp lại:
“Hera, đừng lo ngại về bất kì thần linh hay con người nào
Sẽ trông thấy chúng ta. Ta sẽ ôm nàng trong một đám mây dày đặc
Và thậm chí Helios cũng không thể phát hiện ra chúng ta,
cho dù ánh sáng của hắn ta có sắc nét như thế nào.”

Homer, The Iliad, được dịch bởi Stanley Lombardo

ANTONY: Hỡi các bạn, những thần dân La Mã, hãy lắng nghe tôi;
Tôi đến là để chôn cất Caesar, không phải là để ca ngợi ngài.
Sự tồi tệ là cuộc sống của mọi người phải theo điều đó. Tài sản thường được chôn theo hài cốt của họ. Vì vậy hãy để nó ở bên cạnh Caesar…

Tôi nói lên đây không phải để bác bỏ những gì mà Brutus đã nói.
Nhưng ở đây tôi nói những gì mà tôi biết rõ.
Một khi các bạn đã yêu mến ông ta, không phải là không có lý do.
Những lý do gì làm cho các bạn thương xót ông ta?
Không có sự phán xét, thủ đoạn của mi tàn bạo như thú vật,
Và con người đã đánh mất lẽ phải của mình! Hãy chịu đựng cùng tôi.
Trong quan tài có tấm lòng của tôi cũng với Caesar,
Và tôi phải chờ đợi cho đến khi nó quay về với tôi…
PLEBEIAN: Hỡi linh hồn đau khổ! Đôi mắt ông ta đỏ rực như lửa và đẫm lệ.
PLEBEIAN: Ở Rome không có ai quí phái hơn ANTONY.
PLEBEIAN: Bây giờ hãy chú ý vào ông ta. Ông ta đang bắt đầu nói nữa.
ANTONY: Song ngày hôm qua, có thể lời nói của Caesar đã có giá trị đối với nhân loại. Bây giờ ông ta đã nằm đó,
Và không có ai phải nhún nhường để kính trọng ông ấy nữa.
Ôi các bậc thầy! Nếu như tôi được sắp đặt để làm lay động
Con tim và khối óc các bạn sẽ nổi loạn và thịnh nộ,
Tôi nên đổ tiếng xấu cho Brutus, cho Cassius,
Những ai, trong các bạn biết tất cả, là những người xứng đáng.
Tôi sẽ không đổ tiếng xấu cho họ…
Nhưng ở đây có bản giấy da và dấu ấn của Caesar.
Tôi đã tìm ra nó trong phòng ông ấy; đó là chúc thư của ông ấy.
Các bạn hãy chú ý lắng nghe bản di chúc này,
Xin hãy thứ lỗi vì tôi không có ý sẽ đọc,
Và họ sẽ tiến đến và hôn vào thi thể của Caesar
Và nhúng khăn vào máu thiêng của ông ta…
PLEBEIAN: Chúng ta sẽ nghe bản di chúc! Hãy đọc nó đi, MARK ANTONY.
Tất cả đồng loạt: Di chúc, di chúc! Chúng tôi sẽ nghe bản di chúc của Caesar!
ANTONY: Hãy kiên nhẫn, hỡi các bạn; tôi không phải đọc nó.
Nó sẽ không cho các bạn biết Caesar đã yêu thương các bạn như thế nào.
Các bạn không phải là gỗ đá, mà là con người;
Và là những người, lắng nghe di chúc của Caesar,
Nó sẽ khích động các bạn, sẽ làm các bạn giận dữ.
Nó là tài sản mà các bạn không phải là người thừa hưởng;
Nếu như các bạn cần, Ôi, nó sẽ mang lại điều gì?…
Nếu các bạn có nước mắt, hãy chuẩn bị khóc ngay bây giờ.
Các bạn biết tất cả về cái áo choàng này. Tôi nhớ
Lần đầu tiên Caesar đã mặc nó vào…
Hãy nhìn xem, chỗ này là nơi Caesar đeo dao găm.
Hãy xem, sự đố kị mà Caesar mà đã tạo nên là một vết rách.
Brutus đã đâm xuyên qua chỗ này,đã giết chết người chúng ta hết lòng yêu mến;
Và khi hắn ta rút thanh gươm đáng nguyền rủa của mình ra,
Máu của Caesar đã tuôn ra theo nó như thế nào…
Đối với Caesar, như các bạn biết, Brustus là một người hiền lành.
Hãy nghĩ xem, có chúa chứng giám, Caesar đã yêu quí hắn ta như thế nào!
Đây chính là sự nghiệt ngã nhất;
Khi Caesar đáng kính nhìn thấy hắn ta đâm mình,
Sự vô ơn bạc nghĩa, trở nên rõ ràng trong đôi tay của kẻ phản bội,
Đã hoàn toàn đánh bại hắn ta…
Ôi, bây giờ các bạn khóc, và tôi hiểu được tấm lòng của các bạn
Vết thương trong lòng của sự đau xót. Đây là những giọt nước mắt nhân từ.
Những tâm hồn tử tế, các bạn khóc vì điều gì khi bạn chỉ mới nhìn thấy
Chiếc áo choàng vấy máu của Caesar chúng ta? Bạn hãy nhìn vào đây!
Đây chính là hắn ta, sự ô nhục khi bạn thấy những kẻ phản bội.

William Shakespeare, Julius Caesar

11. Để tâm đến tiểu tiết

Lời nói cao quí và cử chỉ thanh cao có thể gây nghi ngờ: Vì sao bạn cố sức làm hài lòng người khác? Những chi tiết cám dỗ – cử chỉ tế nhị, những việc làm tự nhiên – thường lôi cuốn và thể hiện được nhiều hơn. Bạn phải học cách đánh lạc hướng nạn nhân bằng hàng vạn những tiểu tiết dễ chịu – những món quà đầy ý nghĩa dành riêng cho họ, quần áo, đồ trang sức thiết kế riêng cho họ, những cử chỉ chứng tỏ thời gian, tâm sức bạn dành cho họ. Mọi giác quan của họ sẽ bị lôi cuốn bởi những tiểu tiết bạn đang thể hiện. Tạo ngoạn mục để làm lóa mắt họ; khi bị thôi miên bởi những cái đập vào mắt, họ sẽ không chú ý đến những việc thật sự bạn đang làm. Hãy học cách khơi gợi cảm xúc và tâm trạng phù hợp bằng tiểu tiết.

Hiệu ứng mê hoặc

Vào tháng 12 năm 1898, các vị phu nhân của 7 ngài đại sứ miền Tây tại Trung Hoa nhận được lời mời lạ lùng: Hoàng Thái hậu Từ Hy chủ tọa một buổi tiệc danh dự tại Tử Cấm Thành ở Bắc Kinh. Với nhiều lý do, chính các ngài đại sứ không an lòng chút nào về bà Hoàng Thái hậu này. Bà ta là người Mãn Châu, một nòi giống phương Bắc đã xâm chiếm Trung Hoa vào đầu thế kỷ mười bảy, thành lập nên triều đại nhà Thanh (Ching) và cai trị đất nước gần khoảng 300 trăm năm. Vào thập niên 1890, các thế lực phương Tây bắt đầu mò chạm đến một phần lãnh thổ Trung Hoa, một quốc gia mà họ xem là lạc hậu. Họ muốn canh tân người Trung Hoa, nhưng các vị hoàng đế Mãn châu thì bảo thủ, và từ chối mọi hình thức cải cách. Đầu năm 1898, Hoàng đế Trung Hoa Khang Hy (Kuang Hsu), người cháu 27 tuổi của bà Hoàng thái hậu, đã thực sự bắt đầu công cuộc cải cách với sự trợ giúp của Phương Tây. Rồi 100 ngày trong thời kỳ cải cách sau đó, các lời đồn đãi đến tai các ngài đại sứ phương Tây ở Tử Cấm Thành là vị hoàng đế đã hoàn toàn ngã bệnh, và chính bà Hoàng Thái hậu sẽ nắm lấy quyền lực. Họ nghi ngờ đó là vở kịch gian lận; bà Hoàng Thái hậu muốn đóng kịch để chấm dứt việc cải cách. Hoàng đế bị đối xử tàn tệ, hoặc là bị thuốc độc – có lẻ đã chết rồi. Khi 7 vị phu nhân lo chuẩn bị cho chuyến viếng thăm bất thường, các ông chồng đã cảnh báo họ: Đừng tin tưởng gì về bà Hoàng Thái hậu này. Với cái tính ác độc của người phụ nữ, bà ta đã nổi danh từ vùng đen tối để trở thành thứ phi của vị hoàng đế tiên triều và trong nhiều năm vốn đã âm mưu tích lũy quyền lực quan trọng. Vượt qua cả vị hoàng đế, bà ta trở thành kẻ đáng sợ nhất ở Trung Hoa.

Vào cái ngày đã định, những vị phu nhân được đưa đến Tử Cấm Thành theo một đoàn diễn hành ghế kiệu do các thái giám triều đình mặc trang phục lòe loẹt khuân vác. Các vị phu nhân không nổi bật hơn được, mặc quần áo mới nhất phương Tây – Cái áo nịt ngực bó chặt, bộ đồ dài nhung tơ với ống chân dài, áo lót nổi cuộn, chiếc nón cao màu hạnh đào. Các cư dân của Tử Cấm Thành nhìn chằm chặm vào quần áo của họ pha nét ngạc nhiên, và đặc biệt là các cách mà trang phục của họ làm tôn lên nét xúc động. Các vị phu nhân cảm thấy an tâm là họ đã tạo ra ấn tượng lên vị chủ nhân. Tại tòa đại sảnh, họ được các vị hoàng tử, công chúa đón chào như hoàng gia cấp nhỏ hơn. Các vị phu nhân người Trung Hoa cũng mặc trang phục Mãn Châu lộng lẫy với cái áo trùm đầu màu đen mạ trang sức, cao và truyền thống, họ được sắp xếp theo trật tự phân cấp phản ảnh đúng về trang phục, tạo thành cái cầu vòng sắc màu rực rỡ đến kinh ngạc.

Người ta phục vụ cho các vị phu nhân thức uống trà trong những cái tách bằng sứ mượt mà nhất, rồi hộ tống họ diện kiến Hoàng Thái hậu. Quang cảnh làm họ nín thở. Bà Hoàng Thái hậu ngồi ngự trên bệ rồng, được đính toàn hạt châu báu. Bà mặc một cái áo thụng kim tuyến nặng nề, đội cái mũ lộng lẫy với kim cương, ngọc trai, ngọc bích, và một vòng đeo cổ khổng lồ hoàn toàn bằng ngọc trai. Bà ta có vóc người nhỏ bé, nhưng ngồi trên bệ rồng, với trang phục như thế, trông bà vĩ đại to lớn. Bà mĩm cười với các phu nhân với tính cách thân mật và chân thành. Để cho đỡ căng thẳng, ngồi phía sau bà là người cháu của bà, vị hoàng đế. Ông ta trông xanh xao, nhưng ông ta chào đón họ thật nhiệt tình và dường như có vẻ phấn chấn. Có lẻ ông ta chỉ bị ốm nhẹ.

Bà Hoàng Thái Hậu bắt tay từng vị phu nhân. Mỗi lần làm vậy, một vị hoạn quan theo hầu đưa cho bà một bộ nhẫn đeo tay bằng vàng to lớn đầy ngọc trai, mà bà để nó tuồn tuột vào tay từng vị phu nhân. Sau nghi thức giới thiệu, các vị phu nhân được hướng dẫn đến một căn phòng khác, tại nơi đây, họ lại được mời dùng trà lần nữa, rồi được dẫn đến phòng đại sảnh yến tiệc. Ở đó, bà Hoàng Thái hậu đang ngồi trên một cái ghế phủ vải satin màu vàng – cái màu vàng tượng trưng cho hoàng gia. Bà ta nói chuyện với họ một chốc; bà có giọng nói dễ chịu (Có thể nói là giọng nói bà Hoàng Thái Hậu thật đúng là làm ấm áp con chim rời xa cây cối). Lúc kết thúc buổi đàm thoại, bà ta đưa tay về phía các vị phu nhân một lần nữa, với giọng đầy xúc động, bà nói: "Đại gia đình – Tất cả là Đại gia đình". Rồi các vị phu nhân được xem một màn hát diễn hoàng gia. Cuối cùng, vị hoàng thái hậu trao cho họ lời nói cuối cùng. Bà ta xin lỗi về vở diễn vừa xem, có lẻ là hạ cấp với những gì mà các vị phu nhân quen thấy ở phương Tây. Rồi thêm một tuần trà nữa, và chính lúc này, các vị phu nhân của đại sứ Mỹ quốc tường thuật lại, bà Hoàng Thái Hậu tiến bước dần về phía trước, nhón lấy từng tách trà đổ vào miệng và nuốt nhẹ, rồi nghiêng cốc trà sang một bên, kê lên môi, và nói nữa: "Đại gia đình – tất cả là đại gia đình".

Các vị phu nhân được tặng nhiều quà, rồi họ được đưa trở lại ghế kiệu và rời xa Tử Cấm Thành.

Các vị phu nhân tường thuật lại cho chồng với niềm tin tha thiết là họ đã đánh giá sai lầm về bà Hoàng Thái hậu. Các vị phu nhân đại sứ Mỹ quốc nói: "Bà ta thông minh và vui vẻ, khuôn mặt bà đầy thiện chí tốt lành. Không thấy có bất kỳ dấu vết nào về ác nghiệt. Bà ta hành động tự nhiên và thân mật… (Chúng tôi) hoàn toàn ngưỡng mộ về dáng dấp uy nghi và cầu chúc cho đất nước Trung Hoa". Các đức ông chồng báo cáo lại cho chính phủ là bà Hoàng Thái Hậu hoàn toàn đứng đắn và có thể tin tưởng được.

Giải thích: Các đạo quân đóng ở Trung Hoa không có suy nghĩ nào về cái gì thực sự xảy ra ở Tử Cấm Thành. Thực ra, vị hoàng đế đã âm mưu bắt giữ và có thể ám sát bà dì của mình. Khám phá ra âm mưu, một hình phạt khủng khiếp theo thuật ngữ nhà nho, bà ta ép buộc hoàng đế ký tên thoái vị, giam cầm ông, và loan báo cho nước ngoài biết là ông ta bị bệnh. Như là một phần của hình phạt, hoàng đế phải xuất hiện theo dáng vẻ tự nhiên, không có gì xảy ra.

Bà Hoàng Thái Hậu ghê tởm người phương Tây, mà ba ta xem là man rợ. Bà không thích các vị phu nhân đại sứ, ăn mặc trang phục xấu xí và luôn luôn cười điệu. Buổi yến tiệc chỉ là một hình thức lôi cuốn, chiêu dụ quyền lực người phương Tây, vốn dĩ đang đe dọa xâm chiếm nếu vị hoàng đế bị giết chết. Bà Hoàng Thái Hậu áp dụng tất cả sự tinh thông cho mưu định, và bà chính là thiên tài cho việc này. Sắp xếp các công việc cho việc trọng đại này, đầu tiên là quan hoạn mặc đồng phục, rồi kế đến là các phu nhân Mãn châu với mũ đội và cuối cùng là chính bản thân bà Hoàng Thái Hậu. Đó là một nhà hát đúng nghĩa thực sự. Khi bà Hoàng Thái Hậu mang xuống một cái khía hình chữ V, nhân cách hóa nó bằng quà tặng, lời chào đón nồng nhiệt, sự hiện diện xác nhận của hoàng đế, trà và giải trí, mà không có một vật cản nào đối với mục tiêu của phương Tây. Bà ta chấm dứt buổi yến tiệc bằng một hình thức cao cấp khác; đó là một vở kịch nhỏ cùng với tiệc trà, đi kèm với nó là những quà tặng tráng lệ hơn nữa. Đầu óc các vị phu nhân quay cuồng khi họ rời đi. Thực ra, họ không bao giờ nhìn thấy những gì rực rỡ chói lọi ngoại lai như vậy – và họ cũng không bao giờ hiểu được việc bà Hoàng Thái Hậu chỉ huy thực hiện chi tiết cẩn thận như thế nào. Duyên dáng vì những trang sức, họ truyền đạt những tình cảm vui sướng trong họ cho bà Hoàng Thái Hậu và nói lời chấp thuận, đó chính là điều bà Hoàng Thái Hậu cần muốn.

Chìa khóa để lôi kéo người khác (hấp dẫn chính là làm sao lãng) là hoạt động là đầy ắp trong mặt và tai nghe những chi tiết, nhưng nghi lễ nhỏ nhặt, vật trang sức màu sắc. Chi tiết là cái giả tạo làm cho mọi việc có vẻ thực và trọng yếu. Một món quà ý nghĩa dường như dẫn theo một động lực tiềm ẩn. Một nghi thức đầy những thao tác duyên dáng sẽ làm hấp dẫn người xem. Châu báu, đồ trang sức đẹp, màu sắc mịn màng trên quần áo, sẽ làm lóa mắt. Đó chính là yếu điểm như trẻ con của chúng ta: Chúng ta thích chú ý và những chi tiết nhỏ hay ho hơn là bức tranh tổng thể. Bạn càng cầu mong nhiều cảm giác, hiệu ứng mê hoặc càng mạnh. Các công cụ mà bạn sử dụng mê hoặc (quà, áo quần, v.v…) đã nói ra ngôn ngữ riêng của nó, và đó chính là quyền lực. Đừng bao giờ bỏ qua chi tiết nào hay để cơ hội trôi qua. Hãy điều khiển chúng và mục tiêu và không có ai để ý đến bạn sẽ thực hiện nó như thế nào.

Hiệu ứng khoái lạc

Một ngày kia, một lời nhắn cho Hoàng tử Genji đã bất thần qua đời – một người đang già đi nhưng hãy còn là người hấp dẫn của triều đại Heian ở cuối thế kỷ thứ 10 Nhật Bản – đó là một trong những thành quả chiêu dụ lúc còn trẻ – đã để lại đứa con mồ côi, một phụ nữ trẻ mang tên Tamakazura. Genji không phải là cha của Tamakazura, nhưng ông ta quyết định mang cô ta về triều đình và trở thành người bảo trợ cho cô ta với mọi cách. Chẳng bao lâu sau khi cô ta đến, những người có chức vụ cao nhất bắt đầu tán tỉnh cô ta. Genji đã bảo với mọi người là cô ta là đứa con mồ côi của ông ta, kết quả là, họ cho là cô ta rất đẹp, bởi vì Genji là người đàn ông lịch lãm nhất trong triều. Lúc đó, người ta ít khi thấy được mặt mày của cô gái trẻ trước khi đám cưới; theo lý thuyết, họ chấp thuận cho nói chuyện với cô ta nếu như cô ta đứng nép bên trong màn cửa. Genji bắt buộc cô ta phải chú ý, giúp cô ta sắp xếp lại những lá thư tình mà cô ta nhận được và khuyên cô ta đối xử đúng cách.

Với tư cách là người bảo vệ Tamakazura, Genji có thể thấy được mặt của nàng, thực ra nàng rất đẹp. Ông ta bắt đầu yêu. Ông ta nghĩ mình thật xấu hổ khi giao cho kẻ khác một sinh linh đáng yêu như thế này. Một tối kia, với vẻ duyên dáng lấn áp của nàng, ông ta nắm lấy bàn tay nàng và bảo rằng nàng trông giống như mẹ nàng, là người ông đã từng yêu mến. Tuy nhiên, cô ta rung rẩy không những khích động mà còn sợ hãi, bởi vì dù không phải là cha nàng, ông ta vẫn được xem là người bảo trợ, mà là người si tình. Những người theo đuổi nàng bây giờ đã biến mất. Đó là một đêm đẹp trời. Genji nhẹ nhàng ném bỏ cái áo tẩm hương ra và kéo nàng ta xuống vào lòng. Nàng bắt đầu khóc lóc và kháng cự. Luôn luôn là người lịch xự, Genji bảo rằng ông ta tôn trọng ước muốn của nàng, và nàng không có gì phải sợ hãi. Ông ta lịch sự xin lỗi.

Vài ngày sau khi Genji giúp Tamakazura sắp xếp thư tín thì ông ta đọc được một lá thư tình yêu của chính em trai ông ta, hoàng tử Hotaru, một trong số kẻ theo đuổi. Trong thư, Hotaru nhiếc móc Tamakuzura không để cho anh ta tạo ra cơ hội thực sự đủ cần thiết để nói với nàng về tình cảm của mình. Tamakuzura không trả lời thư; một phong cách bất thường trong triều đình, nàng rơi vào cảm giác thẹn thùng và như bị dọa dẫm. Như thể muốn giúp nàng, Genji đã lấy một trong số gia nhân của mình viết thư cho Hotaru bằng tên của Tamakuzura. Lá thư viết trên giấy có mùi hương, thân tình mời hoàng tử ghé thăm nàng.

Hotaru xuất hiện theo giờ đã hẹn. Anh ta ngửi thấy mùi hương khói che áp, huyền ảo và hấp dẫn. (Được pha trộn vào mùi hương này là mùi hương của Genji). Vị hoàng tử cảm thấy một đợt sóng khích động. Áp sát vào cái màn đằng sau Hotaru đang ngồi, anh ta thổ lộ tình yêu của mình với Tamakuzura. Không tạo ra âm thanh nào, nàng xoay mình sang hướng khác, xa hơn. Bất chợt có một tia chớp lóe sáng, như thể là ngọn đuốc sáng, Hotaru trông thấy dáng vẻ của nàng đằng sau vẻ bên ngoài: Nàng ta đẹp nhiều hơn là tưởng tượng. Có 2 điều làm vị hoàng tử phấn khởi: Tia chớp sáng bất thần bí mật và cái liếc nhìn của của người anh ta yêu. Bây giờ, thực sự anh ta đã rơi vào lưới tình.

Hotaru bắt đầu chăm chút cho nàng chuyên cần nhiều hơn. Trong lúc đó, với cảm giác chắc chắn là Genji không còn theo đuổi nàng nữa, Tamakazura nhận thấy người bảo vệ nàng thường xuyên hơn. Và giờ đây, nàng không thể nhờ cậy những chi tiết nhỏ như là cái áo dài của Genji dường như lấp lánh, hòa dịu màu sắc lung linh, như thể mờ dần bởi bàn tay thanh tao. So sánh với bộ áo của Hotaru thì trông buồn tẻ. Mùi hương bột phát trong quần áo của Genji, say đắm như thế nào. Không một ai khác chán ngàn được mùi hương như thế. Nét chữ của Hotaru thì nắn nót và lịch sự, nhưng các lá thư của Genji gửi cho nàng viết trên loại giấy đẹp, tẩm hương và mờ ảo, chúng được đính kèm với những vần thơ, luôn luôn làm ngạc nhiên trong những tình huống thích hợp. Genji cũng trồng và sưu tập loài hoa, chẳng hạn như cẩm chướng hoang dại, mà ông làm quà tặng và dường như nó thể hiện cho nét duyên dáng độc nhất của mình.

Một buổi chiều kia, Genji đề nghị dạy cho nàng Tamakuzura cách chời đàn koto. Nàng vui mừng. Nàng thích đọc các tiểu thuyết diễm tình, và bất cứ lúc nào Genji chơi đàn koto, cảm thấy như thể là nàng được hóa thân vào nhân vật của cuốn sách. Không ai chơi nhạc hay hơn Genji; nàng có thể tự hào khi học đàn do ông hướng dẫn. Bây giờ, ông càng trông thấy nàng thường xuyên hơn nữa, các phương pháp trong bài học thì đơn giản: Nàng có thể chọn lấy bài hát để ông ta chơi nhạc, và rồi cố gắng bắt chước ông ta. Sau khi họ chơi nhạc xong, họ có thể

nằm xuống bên cạnh nhau, đầu ngã vào cây đàn koto, nhìn thẳng vào mặt trăng. Genji đã đốt sáng đuốc cắm sẵn trong khu vườn, tạo cho quang cảnh một ánh sáng rực rỡ hòa dịu nhất.

Tamakuzura càng ngày càng trông thấy cách ve vãn của hoàng tử Hotaru, của người khác nữa, của chính vị hoàng đế, thì nàng càng nhận thức rằng không ai có thể so sánh với Genji. Ông ta đã được đề bạt là người bảo vệ nàng; vâng, đó là sự thực, nhưng đó cũng là cái bẫy giẳng ra để nàng rời vào lưới tình của ông. Bối rối, nàng nhìn thấy mình nằm trong sự mơn trớn vuốt ve cùng với những nụ hôn mà ông ta bắt đầu làm nàng ngạc nhiên và giờ đây nàng đã yếu ớt không thể kháng cự được nữa.

Giải thích: Genji là vai chính trong câu chuyện tiểu thuyết thế kỷ mười bảy, Chuyện về Genji, do Murasaki Shikibu viết, một phụ nữ của triều đình Heian, Nhân vật hầu như được cảm hứng từ kẻ săn đuổi Fujiwara no Korechika có thực.

Trong việc săn đuổi Tamakuzura, chiến thuật của Genji rất đơn giản: Ông làm cho nàng nhận thức một cách gián tiếp ông ta lịch lãm và không sức kháng cự bởi dáng vẻ của nàng không thể nói chi tiết bằng lời. Ông cũng để cho nàng tiếp xúc với em trai ông; so sánh với vẻ buồn rầu, nét cứng cỏi làm cho tính ưu việt của Genji rõ rệt hơn. Cái đêm đầu tiên Hotaru đến thăm nàng, Genji sắp đặt mọi việc như thể là ủng hộ Hotaru theo đuổi bằng những mùi hương thần bí, rồi tia chớp sáng của quang cảnh (Ngọn đèn xuất phát từ hiệu ứng mới lạ: Buổi chiều vừa đến, Genji sưu tập hàng trăm con đom đóm để trong túi vải. Vào lúc thích hợp, ông ta thả chúng ra ngoài một lượt). Nhưng khi Tamakura trông thấy Genji cổ vủ việc theo đuổi nàng, bản năng kháng cự với người bảo vệ của nàng trỗi dậy trở nên mềm đi, để cho cảm giác trong nàng đầy ắp những ảnh hưởng lôi cuốn của người bảo vệ. Genji điều khiển kỹ lưỡng những chi tiết như là giấy tẩm hương, cái áo màu sắc, ngọn đèn trong vườn, hoa cẩm chướng hoang dại, vầng thơ ngụ ý, bài học chơi đàn koto đã dẫn dắt những ý nghĩ hòa hợp không thể khác được. Tamakuzura nhận ra nàng bị lôi vào vùng nước xoáy khoái lạc. Vượt qua tính e thẹn và nghi ngờ thì những lời nói và hành động trở nên tồi tệ hơn, Genji Bao quanh mình bằng những vật thể, quang cảnh, âm thanh và mùi hương có thể hiện thân cho sự khoái lạc nhiều hơn là vẻ bề ngoài thực sự của ông tạo ra. Thực ra, sự hiện diện của ông chỉ mang tính dọa dẫm. Ông ta biết rõ cảm giác của cô gái trẻ chính là điểm yếu nhất của nàng.

Cái chìa khóa chủ đạo mà Genji áp dụng chi tiết vào mục tiêu chinh phục. Giống như Genji, bạn phải điều chỉnh những cảm xúc của mình hướng đến mục tiêu, theo dõi chúng cẩn thận, thích ứng cho từng trạng thái. Bạn phải cảm nhận khi nào chúng kháng cự và hòa dịu. Bạn cũng phải nhận diện khi nào chúng đến và chuyển hướng nào. Các chi tiết được sắp đặt, giữa 2 thứ như bạn chọn lựa quà tặng, giải trí, bạn chọn lựa quần áo, hoa tươi phải phù hợp với sở thích của đối tượng. Genji biết mình phải đối xử với cô gái trẻ vốn yêu thích những tiểu thuyết tình cảm lãng mạn, những bông hoa hoang dại, kỹ thuật ông chơi đàn koto và những câu thơ mang thế giới về cho họ. Hãy chăm chút từng động thái của mục tiêu và khao khát hướng về chúng, và bày tỏ sự quan tâm từng chút của mình vào những đối tượng mà mình hướng đến, lấp đầy chúng bằng những cảm giác tâm trạng mà bạn cần cảm hứng. Chúng có thể đối nghịch với tư duy của mình nhưng không thể ảnh hưởng đến cảm giác của mình.

Vì vậy, theo quan điểm cá nhân, khi người cận kề mình mong muốn thổ lộ tình cảm, anh ta nên thực hiện bằng hành động tốt hơn là bằng lời nói, bởi vì trực giác của một người đàn ông thỉnh thoảng được tiết lộ rõ ràng hơn thông qua những dáng vẻ tôn sùng hoặc tính nhút nhát nào đó hơn là trọng lượng từ lời nói…

Baldassare Castiglione

Bí quyết quyến rũ

Khi chúng ta còn nhỏ, trực giác của ta năng động hơn nhiều. Màu sắc của đồ chơi, hay sự kiện nào đó như gánh xiếc, thường chiếm giữ chúng ta như kiểm soát nô lệ; mùi vị hay âm thanh có thể lôi cuốn ta. Trong trò chơi, chúng ta sáng tạo ra những gì lý thú đạt được từ lúc điều khiển kiểm soát chúng một cách chi tiết, mà rất nhiều thứ có thể tái diễn lại trong thế giới người lớn theo cơ cấu nhỏ hơn. Chúng ta hãy để ý mọi việc.

Khi chúng ta lớn lên, cảm giác dần dần trở nên chai lỳ. Chúng ta không còn để ý nhiều việc nữa bởi vì chúng ta phải vội vả phải thu nhận những gì đã làm xong, rồi sẵn sàng cho việc làm kế tiếp. Trong việc thu hút lôi cuốn, bạn sẽ phải dẫn dắt mục tiêu về những khoảng khắc vàng son thơ ấu. Trẻ con thì ít chín chắn chừng nào thì càng dễ bị đánh lừa hơn. Trẻ con cũng thường bị lôi cuốn về cảm giác làm thích thú. Vì vậy khi đối tượng của mình đang ở gần bên mình, bạn đừng bao giờ cho họ thấy được cái ý nghĩ là họ đang ở trong thế giới thực tại, nơi mà chúng ta phải bị mọi việc xô bồ, thô lỗ, mất tự chủ. Bạn cần phải để cho mọi việc từ từ thận trọng, hướng câu chuyện về khoảng thời gian thơ ấu vô tư hơn. Những chi tiết mà bạn phải kiểm soát như màu sắc, quà tặng, buổi tiệc nho nhỏ phải hướng về cảm giác, vào lúc vàng son thơ ấu mà chúng ta có được tức khắc trong thế giới tự nhiên. Những cảm giác này đầy ắp những đồ vật tươi vui, chúng chẳng phải là những lý lẻ, suy nghĩ xa vời. Hãy chú ý thật chi tiết và bạn sẽ nhận thấy chính mình đang chìm đắm trong bước đi chậm chậm; đối tượng của mình sẽ không bao giờ chú ý vào bạn sẽ là gì sau này (ưu đãi tình dục, quyền lực, v.v…), bởi vì bạn dường như chín chắn, lôi cuốn. Trên ánh hào quang thơ ấu, mà bạn bao phủ chúng, chúng sẽ có được cái cảm giác rõ hơn là bạn đang đẩy chúng vướng vào cái gì đó phân biệt với thế giới thực tại, một cấu thành thiết yếu của nghệ thuật quyến rũ. Hãy nhớ là: Càng ngaỳ bạn càng hướng con người vào chi tiết nhỏ, bạn càng ít nhận ra chiều hướng rộng hơn. Nghệ thuật quyến rũ đòi hỏi bước tiến chậm rãi, mê hoặc của nghi thức, mà trong đó là các chi tiết có ý nghĩa quan trọng và là những giây phút đầy tưởng niệm.

Ở nước Trung Hoa thế kỷ mười tám, Hoàng đế Minh Hoàng (Ming Huang) bắt gặp ánh nhìn của cô gái trẻ, đang chải tóc bên cạnh bờ hồ vương giả. Tên của nàng là Yang Kuei-fei, và mặc cho nàng là thứ phi của con trai mình, vị hoàng đế quyết có được nàng trong tay. Bởi vì ngài là hoàng đế, không một ai ngăn cản được ngài. Hoàng đế là người thực tiễn, đã có nhiều thứ phi thê thiếp, tất cả đều có nét duyên dáng riêng, nhưng ngài không bao giờ để tâm tư chệch vào một phụ nữ nào cả. Dù sao, nàng Yang Kuei-fei thì khác. Thân thể nàng toát ra mùi hương tuyệt diệu. Nàng mặc áo choàng làm hoàn toàn bằng tơ mỏng ánh bạc được thêu bằng những đóa hoa khác nhau tùy theo từng mùa. Trong khi đi bộ, nàng tỏ ra thảnh thơi, bước chân nhỏ nhắn của nàng dường như vô hình bên dưới cái áo thụng. Nàng nhảy múa tuyệt vời, hát bài ca mà theo ngài là hùng tráng như thể nhìn chăm vào ngài mà cho bầu máu nóng sôi sục khát khao. Rất nhanh chóng, nàng trở thành đối tượng yêu mến của ngài.

Nàng Yang Kuei-fei dẫn dắt vị hoàng đế vào chốn đam mê. Hoàng đế xây dinh thự cho nàng, hầu hết thời gian ở bên cạnh nàng, thỏa mãn cho nàng từng ý thích. Trước khi triều đại sụp đổ rất lâu, Yang Fuei-fei là người quyến rũ bậc thầy, vốn đã để lại ảnh hưởng tàn khốc cho những người đàn ông đi qua cuộc đời nàng. Có nhiều phương cách để cho vẻ duyên dáng của nàng thể hiện, như mùi hương, giọng nói, cử chỉ, lối nói chuyện dí dỏm, ánh mắt nghệ thuật, áo quần thêu hoa. Những chi tiết hấp dẫn này đã biến một hoàng đế vĩ đại trở thành đứa trẻ dễ bảo.

Từ lúc xa xưa, người phụ nữ hiểu rằng trong vòng tay người đàn ông hoàn toàn tự chủ là một động vật mà họ có thể dẫn dắt được bằng những cảm giác đầy nét quyến rũ thích ứng. Chìa khóa là hãy tấn công vào nhiều tiền đồn nếu có thể. Đừng bỏ qua giọng nói của mình, dáng điệu, bước đi, quần áo, ánh mắt nhìn. Trong lịch sử, có một vài phụ nữ quyến rũ nhất đã hấp dẫn nạn nhân của mình bằng những chi tiết mà người đàn ông khó nhận diện được tất cả, mà chỉ như là ảo ảnh.

Bắt đầu từ thập niên 1940 cho đến đầu thập niên 1960, cô Pamela Churchill Harriman có nhiều mối quan hệ liên quan đến những người đàn ông lỗi lạc và giàu sang nhất trên thế giới, Averill Harriman (cô ta cưới vào các năm sau nay), Gianni Agnelli (thừa kế tài sản Fiat), Baron Elie de Rothschild. Cái gì đã lôi cuốn họ, và biến họ thành tôi đòi, không phải là sắc đẹp của cô

ta hay là giòng giống hoặc là tính cách nhanh nhẫu, mà là tính chú ý khác thường vào chi tiết của cô ta. Mở đầu với cái nhìn chăm chú khi cô ta lắng nghe từng lời bạn nói như hòa mình vào sở thích của bạn. Có một lần, cô ta đi trên đường về nhà bạn, cô ta sẽ rãi đầy những bông hoa bạn yêu thích, trở thành đầu bếp nấu những đĩa ăn mà bạn chỉ nếm được ở những nhà hàng danh tiếng nhất. Bạn quan tâm đến nghệ sĩ nào chăng? Vài ngày sau đó, người nghệ sĩ đó có thể trở thành một trong những thành viên của bạn. Cô ta đi tìm những đồ cổ vật cho bạn, ăn mặc theo phong cách làm bạn hài lòng và thích thú nhất, và cô ta làm những điều này mà không cần bạn nói một lời nào, do cô ta đã điều nghiên, thu thập thông tin từ đối tác thứ ba, lắng nghe bạn nói chuyện với ai đó. Harriman chú ý đến chi tiết có ảnh hưởng mê say lên những người đàn ông trong đời cô ta. Nó là những điều phổ dụng như sự nuông chiều của bà mẹ, mang đến trật tự và dễ chịu cho cuộc sống của họ, theo dõi nhu cầu của họ. Cuộc sống nghiệt ngã và đầy cạnh tranh. Theo dõi thật chi tiết theo những cách thức vuốt ve những người khác làm cho họ phụ thuộc vào cô ta. Chìa khóa phương cách làm sao để mò mẫm ước muốn của họ thì không được rõ ràng lắm, vì vậy khi bạn tỏ ra những điệu bộ một cách chính xác, thì nó trở nên huyền bí như thể bạn đã đọc được nó trong đầu họ. Có một cách khác là hướng mục tiêu của bạn vào thời kỳ thơ ấu khi đó các ước muốn của họ được thỏa mãn.

Trong con mắt của phụ nữ trên thế giới, Rudolph Valentino ngự trị như là Thần Tình Yêu hầu như cả thập niên 1920. Cá tính đằng sau lời kêu gọi của anh ta dường như bao gồm nét lịch lãm, gần như là khuôn mặt đẹp, khả năng khiêu vũ hay, những đường nét kích thích kỳ lạ cộc cằn trong tư chất của anh ta. Nhưng có lẻ điểm nét yếu mến nhất của anh ta là cách tiêu tốn thời gian ve vãn tìm hiểu. Những bộ phim anh ta đóng chứng tỏ anh ta quyến rũ phụ nữ chậm rãi, với các chi tiết tỉ mỉ, như là gửi tặng hoa (lựa chọn các loại khác nhau phù hợp với tâm trạng mà anh ta muốn dẫn dụ), nắm tay nàng, đốt thuốc lá cho nàng, đưa nàng đến những nơi lãng mạn, dìu nàng trên sàn nhảy. Đây thực là những cuốn phim cấm lặng vì khán giả không bao giờ nghe được anh ta nói chuyện, tất cả là nét riêng của anh. Người đàn ông khác thì ghét anh ta, nhưng đối với vợ của họ hay bạn gái thì thích thú với quan hệ chậm rãi và cẩn thận của Valentino.

Valentino có những đường nét nữ tính; có thể nói là anh ta mồi chài phụ nữ theo cái cách mà người phụ nữ sẽ làm. Những tính chất nữ tính của anh ta không làm hình dung được phương pháp quyến rũ của anh ta. Vào đầu thập niên 1770, Hoàng tử Gregory Potemkin bắt đầu một quan hệ với hoàng hậu Catherine Nga hoàng, triều đại kéo dài nhiều năm. Potemkin là một người đàn ông nam tính, và cũng chẳng đẹp trai. Nhưng ông xoay sở chiếm trọn trái tim của bà hoàng hậu bằng rất nhiều sự việc nho nhỏ do ông thực hiện, và tiếp tục lâu dài sau khi mối quan hệ bắt đầu. Ông ta khơi nóng bà hoàng hậu bằng những món quà quí giá, và không bao giờ mệt mỏi viết những lá thư dài, sắp đặt tất cả những trò giải trí cho bà, những bài ca soạn riêng cho vẻ đẹp của bà. Nhưng ông ta có thể xuất hiện khi bà với đôi chân trần, tóc chưa chãi, quần áo nhăn nhúm. Không có hình ảnh nào cầu kỳ cẩu thả khi ông ta chăm chút, tuy nhiên, điều rõ ràng là ông ta có thể đi đến tận chân trời vì bà. Cảm giác của người phụ nữ thì tinh tế hơn người đàn ông; đối với phụ nữ, mong muốn nhạy cảm công khai của nàng Yang Kuei-fei dường như quá vội vàng và sỗ sàng. Mặc dù là điều ra sao, thì đó là điều tất cả người đàn ông phải làm từ từ, làm cho việc quyến rũ đầy những nghi lễ nho nhỏ nhắm vào mục tiêu. Nếu ông ta có thời gian, ông ta sẽ dùng đôi tay của mình đưa nàng đi dự tiệc.

Khi quyến rũ mọi việc chỉ là một dấu hiệu, và chẳng có cái gì khác hơn quần áo. Không phải là việc bạn phải ăn mặc trông dễ nhìn, lịch sự, hay kích thích, mà bạn phải ăn mặc vì đối tượng, phải phù hợp với sở thích của đối tượng. Khi Cleopatre quyến rũ Mark Antony, trang phục của nàng khêu gợi trâng tráo; nàng ăn mặc như một nữ thần Hy Lạp, vì biết rõ yếu điểm của chàng đứng trước những hình dáng trong đầu đã tưởng tượng. Phu nhân de Pompadour, hoàng hậu của vua Louis XV, khi biết rõ yếu điểm của nhà vua, buồn chán kinh niên; tức khắc bà ta mặc đồ khác biệt, thay đổi không những màu sắc mà còn kiểu áo, trình bày trước mắt những khêu gợi dục vọng của nhà vua. Pamela Harriman đầy tính chinh phục trong thời trang ăn mặc, thích hợp với vai trò của nàng như một nàng geisha xã hội thượng lưu và phản ảnh sở thích điều độ của người đàn ông nàng quyến rũ. Những công việc trái ngược tất cả đều tốt ở đây; khi làm việc hay ở nhà, bạn có thể ăn mặc thoải mái – chẳng hạn như Marilyn Monroe mặc quần jean

và áo sơ mi ở nhà, nhưng khi bạn đi với đối tượng của mình, bạn phải mặc đồ nào đó phức tạp, dường như bạn đang mặc lễ phục. Việc biến đổi của nàng Cinderella sẽ khuấy động say mê, và cảm giác là bạn đã làm việc gì đó chỉ dành riêng cho người mà bạn muốn tiếp xúc. Mỗi khi bạn muốn nỗi bật cá nhân (bạn không diện đồ giống như bất cứ người khác), thì thật là hấp dẫn vô bờ.

Vào thập niên 1870, Nữ hoàng Victoria nhận thấy mình đang quyến rũ Benjamin Disraeli, ngài thủ tướng của mình. Những lời nói của Disraeli thì xu nịnh hay phong thái của ngài thì đầy bóng gió; ngài cũng gửi cho bà những bông hoa, đồ kỷ niệm lễ Tình nhân, quà tặng, nhưng không chỉ vì quà tặng hay bông hoa, mà còn là loại mà hầu hết người đàn ông gửi tặng. Hoa là cây báo xuân, biểu tượng của tình bạn đẹp đẽ đơn giản. Từ đó cứ tiếp diễn, bất cứ khi nào Nữ hoàng Victoria trông thấy cây báo xuân, là bà nghĩ đến Disraeli. Hoặc giả ngài viết trên đồ kỷ nhiệm Tình nhân là: "Không còn gì nữa khi hoàng hôn, chỉ còn là thoáng bóng của hình ảnh ngài, phải đương đầu với những lo âu cuộc sống và khó nhọc; nhưng điều này cũng có tính lãng mạn, khi ngài nhớ lại đã từng sống lân cận người phụ nữ diễm kiều nhất". Hoặc giả ngài sẽ gửi cho bà một cái hộp nhỏ, chẳng có câu đề tặng, nhưng có quả tim bị mũi tên xuyên qua một bên và có ghi chữ "Trung tín" hoặc là "Trung thực" trên lá thư khác. Hoàng hậu Victoria đã rơi vào lưới tình của Disraeli.

Món quà có quyền lực vô biên hấp dẫn, nhưng chính đồ vật thì ít quan trọng hơn là cách thức, và cái ý nghĩ phãng phất hoặc xúc động mà nó truyền đạt đi. Có lẻ cơ hội liên quan điều gì từ quá khứ của đối tượng, hoặc hiện thân cho điều gì xen giữa bạn và chỉ là đại diện cho khoảng đường dài mà bạn sẽ dẫn dắt đến hài lòng. Đó không phải là tiền bạc mà Disraeli phung phí gây ấn tượng lên Victoria, mà là thời gian ngài tìm kiếm những điều gì thích hợp hoặc làm ra dáng vẻ tương ứng. Những món quà đắt tiền không kèm theo tình cảm nào cả; chúng có thể tạm thời kích thích người nhận nhưng chúng sẽ dễ dàng bị lãng quên nhanh chóng, như một đứa trẻ quên món đồ chơi mới. Mục tiêu là phản ánh được sự quan tâm của người gửi thể hiện qua sức mạnh của tình cảm lan man, làm nỗi bật những thời gian mà chủ nhân của chúng nhìn thấy được.

Năm 1919, văn sĩ người Ý và vị anh hùng thời chiến Gabriele D'Annunzio đã cố gắng xếp đặt lại thành một dãy hoa tươi và tiếp quản tỉnh lỵ Fiune, ở miền duyên hải Adriatic (bây giờ thuộc về Slovenia). Ở đó, họ thiết lập nên chính quyền tự chủ, kéo dài được 1 năm. D'Annunzio khởi động một loạt đề tài công chúng mà có thể ảnh hưởng rộng khắp lên những chính khách nơi khác. Ông ta ngỏ lời với công chúng từ cái ban công nhìn lên quãng trường chính của tỉnh, nơi đó đầy ắp những biểu ngữ màu sắc, cờ xí, biểu tượng đa thần, và lúc đêm, có cả đuốc lửa. Bài diễn thuyết được chú ý. Mặc dù D'Annunzio không phải là phát xít, những gì ông ta làm ở Fiune đều ảnh hưởng trực tiếp đến Benito Mussolini, người đã vay mượn lối chào người La mã, sử dụng biểu tượng, cách thức nói chuyện trước công chúng. Những sự kiện như thế này đã được sử dụng với các chính quyền khắp nơi, ngay cả các đảng phái dân chủ. Cái ấn tượng tổng thể có lẻ lớn, nhưng nó chỉ là chi tiết được điều nghiên mà làm cho mọi việc trôi chảy, nhiều cảm giác họ mong muốn, càng có nhiều xúc động mà họ phải chịu. Bạn đang nhắm vào cách lôi cuốn mọi người, thì chẳng có gì hấp dẫn hơn là sự thịnh vượng từ cái nhỏ nhặt nhất, ánh lửa, cờ xí, âm nhạc, đồng phục, diễu hành quân đội, cảm xúc đám đông vây chặc. Suy nghĩ chín chắn trở thành khó khăn, đặc biệt là khi biểu tượng và chi tiết kích thích được niềm xúc động yêu nước.

Cuối cùng, trong nghệ thuật quyến rũ thì lời nói là quan trọng, và có nhiều sức mạnh để làm bối rối, lôi kéo, và gia tăng tính hư ảo của mục tiêu. Nhưng cái gì quyến rũ nhất trong diễn biến chính là cái mà bạn không được nói, là cái mà bạn giao tiếp gián triếp. Lời nói đến dễ dàng thì người ta ngờ vực. Bất cứ ai nói điều gì đúng; và khi nói ra, chẳng có gì trói buộc, và họ có thể quên bẵng đi. Dáng diệu, quà tặng ý nghĩa, chi tiết nhỏ nhặt dường như thực tế và trọng yếu. Chúng cũng sẽ trở thành hấp dẫn hơn lời nói cao ngất về tình yếu, một cách chính xác bởi vì họ nói về chính họ và để cho người bị quyến rũ đọc được hơn là tự người bị quyến rũ có được. Đừng bao giờ nói với ai những gì mà bạn cảm thấy, hãy để cho họ đoán ra trong ánh mắt và cử chỉ của bạn. Đó chính là ngôn ngữ thuyết phục nhất.

Biểu tượng

Đại tiệc. Một bữa yến tiệc đã được chuẩn bị long trọng. Mọi thứ đã được sắp xấp đâu vào đó – hoa, vật trang trí, khách mời dự kiến, vũ công, âm nhạc, bàn tiệc 05 món, đặc biệt là rượu uống không bao giờ cạn. Đại tiệc làm cho bạn ba hoa chích chòe nhưng cũng khiến bạn phải kiềm chế.

Điểm yếu

Không có điều ngược lại. Những tiểu tiết là yếu tố cần thiết mang lại thành công cho bất kỳ sự quyến rũ nào, cho nên bạn không được bỏ qua.

Nàng ngồi trong thuyền mui, giống chiếc ngai vàng đánh bóng
Bóng láng trên mặt nước: Đuôi thuyền bập bềnh ánh vàng
Mái chèo tím ngắt, và hương hoa ngào ngạt
đến nỗi ngọn gió cũng si dại với chúng; mái chèo lấp lánh màu bạc
Điệu nhạc du dương của tiếng sáo nhịp nhàng; và làm cho
dòng nước mà họ vỗ về cuốn đi theo nhanh hơn
Khi tình si nhịp khẻ, đối với người tình riêng
Van xin lời giải thích: Nàng đã dối trá
Trong túp lều của nàng với trang phục tơ vàng
Ai kia ngắm nhin nơi có thần Vệ nữ
Trí tưởng tượng vượt qua tự nhiên: Ở mỗi bên của nàng
Những chàng trai có má lúm đồng tiền, như thần Cupid mĩm cười
Với những cái quạt đầy màu sắc, mà gió của chúng mang đến
làm tươi lên đôi má ngọt lịm mà chúng đã giá lạnh
Và điều mà họ không làm là…
người phụ nữ lịch lãm trong nàng, giống như Nereids,
Quá nhiều gia nhân, chăm chăm nhìn họ
Và họ cúi nhìn dáng hình tô điểm: Ở trên cái mũ đội
Người gia nhân làm ra vẻ khua động: Đồ dùng bằng bạc
đặc sắc khi chạm tay vào bàn tay mềm như bông hoa
Cái khung cửa trong phòng làm việc. Từ chiếc thuyền mui
Một mùi hương vô hình kỳ lạ đập vào giác gian
Thuộc về cầu tàu bên cạnh. Quang cảnh thành phố
Người quen của nàng vượt qua nàng; và Antony
Enthron đã đi dạo chợ, ngồi xuống cô đơn
Huýt sáo vào không trung, chỉ để lang thang
Cũng phải tiến đến nhìn chằm chằm vào Cleopatre
Và làm gì đó xa rời tự nhiên.

William Shakespear, Antony And Cleopatra

Vào những ngày huy hoàng trong khu tứ giác vui tươi ở Edo, có một người sành sỏi về thời trang tên là Sakakura là người trở nên thân thiện với gái làm tiền hạng sang nổi tiếng Chitosé. Người đàn bà này được mang cho nhiều rượu saké để uống; khi một đĩa đồ ăn mà nàng hứng thú với cái gọi là quả táo dại hình bông hoa, được tìm thấy ở con sông Mogani phía Đông,, và nàng đã nhặt những quả táo này thêm vào muối ăn để thưởng thức. Biết được điều này, Sakakura ủy thác cho một họa sĩ của trường Kano thực hiện trên đỉnh cây tre được dát bằng vàng nhuyễn bột trên cái ghế trường kỹ nhỏ xíu hình quả táo này; ông ta cố định giá tiền của mỗi cái kệ họa tiết này ở một miếng chữ nhật bằng vàng, và đưa cho Chitosé xem trong suốt nhiều ngày, để nàng ta không bao giờ thiếu thốn chúng được.

Ihara Saikaru, Cuộc Đời Của Người Đàn Bà Si Tình, và tác phẩm khác, Ivan Morris dịch thuật.

Đối với những người đàn ông như vậy, khi áp dụng tình yêu, đã có lúc nắm giữ điều này, thì một câu châm ngôn nỗi tiếng được coi là vô ích được so sánh với người phụ nữ trong trang phục của nàng. Một lần nữa khi bạn phản ánh cách thức mà một người đàn ông thể hiện lòng quả cảm, làm nhàu nát, ôm ghì anh thắp lên ánh sáng cho trang phục lộng lẫy của các vị phu nhân, và cách thức anh ta làm lụn bại và hao tổn quần áo dát vàng và giăng đầy tơ bạc, cho đến chất liệu trang sức kim tuyến và óng bạc, ngọc trai và đá quý, điều này giải thích làm sao mà lòng nhiệt tâm và lòng thỏa mãn của anh ta được gia tăng nhiều lần, nhiều hơn cả những cô chăn cừu hồn nhiên hay những phụ nữ khác giống tính cách, hãy để nàng ta tự là nàng như thế. Và tại sao ngày xưa Thần vệ nữ nhận ra tính chính đáng và khao khát như thế, nếu không với tất cả vẻ đẹp của nàng luôn luôn được trang điểm duyên dáng, cũng còn là hương thơm ngát, mà nàng đã từng ngửi thấy ngọt ngào dù cách xa hàng trăm bước chân. Bởi vì có bao giờ người

ta biết hết được cách thức mà mùi hương tác động vào tình cảm đâu. Đó là lý do tại sao vị hoàng hậu và các phu nhân thành La Mã tận dụng mọi ưu điểm của mùi hương và các vị phu nhân nổi tiếng khác của Pháp cũng làm như thế, và như vậy đối với phu nhân người Tây Ban Nha và Ý mà vào cái thời xa xưa nhất, có nhiều chuyện tò mò và kích thích về tính xa xỉ hơn là các phụ nữ Pháp, cũng như mùi hương lẫn quần áo hay trang sức lộng lẫy, thuộc về những người đàng hoàng nước Pháp đã vay mượn nhiều mẫu thiết kế và sao chép tinh thần làm việc. Ngoài ra, những người khác như người Ý, Tây Ban Nha, đã học được điều tương tự từ những kiểu cũ và bức tượng cổ xưa tạc hình các vị phu nhân La Mã, được mọi người trông thấy giữa cái tạp nhạp cổ xưa tuy chưa lan tới Tây Ban Nha và Ý, nếu bất cứ người đàn ông nào xem xét chúng cẩn thận, thì sẽ nhận thấy được tính hoàn hảo trong kiểu tóc và thời trang áo đầm và chúng kích thích rất nhiều tình yêu.

Seigneur De Brantôme, Cuộc Đời Các Phu Nhân Thanh Lịch Và Hào Hoa, A.R. Allinson dịch

Nhiều năm sau khi nàng đến chốn dinh thự, một số lớn đồng nữ được chọn lọc để phục vụ trang phục cho nàng Keui-fei, chúng được chọn lựa kỹ càng phù hợp với hoa lá bốn mùa. Chẳng hạn vào năm mới (mùa xuân) là nở trái cây quả nơ, quả mận, hoa thủy tiên; đối với mùa hè, nàng chỉ thích hoa sen; đối với mùa thu, là hoa mẫu đơn; mùa đông nàng khai thác hoa cúc. Về trang sức, nàng yêu thích nhất là ngọc trai, và những sản phẩm đẹp nhất trên thế giới được nhìn thấy trên đường đi đến khuê phòng của nàng và thường được thêu trên vô số áo quần của nàng. Keui-fei là hiện thân cho tất cả những gì đáng yêu và phung phí. Chẳng ngạc nhiên là không có nhà vua, hoàng tử, quan thần hoặc người tham dự triều chính đã từng gặp được nàng có thể kháng cự lại được vẻ lôi cuốn duyên dáng của nàng. Ngoài ra, nàng là người phụ nữ tài hoa và biết cách khai thác những quà tặng thiên nhiên vào mục đích của mình… Hoàng đế Ming Huang, tối cao của lãnh thổ chủ nhân của hàng vạn nô tỳ xinh đẹp được tuyển chọn, đã trở thành nô lệ hoàn toàn dưới quyền lực hấp dẫn của nàng… Trãi qua từng ngày từng đêm, với ảnh hưởng của nàng, hoàng đế đã từ bỏ toàn bộ vương triều chỉ vì nàng.

Shu-chiung, Yang Jeui-fei: Sắc Đẹp Nổi Tiếng Nhất Của Trung Hoa

Rồi khi Pao-yu gọi anh ta là Bright Design và nói với nàng: “Hãy đi và nhìn thấy Huyền ngọc bích đang làm gì? Nếu nàng hỏi ta, chỉ có thể nói là ta có mặt ngay”. Bright Design nói “Nàng sẽ phải nghĩ đến lời xin lỗi hay hơn lời nói đó, chẳng có gì mà nàng muốn vay mượn? Ta không muốn đến đó và trông giống như một tên điên không có gì nói ra!” Pao-yu nghĩ ngợi một lát, rồi lấy ra 2 cái khăn tay bên dưới cái gối của ông và đưa chúng cho người hầu gái, rồi nói: “Tốt thôi! Hãy bảo với nàng ta là tôi nhờ cô đem cái này đi”. Người hầu gái mĩm cười: “Thật là món quà kỳ cục! Cô ta muốn gì với 2 chiếc khăn tay cũ kỹ này?” Bà ta sẽ tức giận nữa và nói là phu nhân tìm cách giễu cợt bà”. Pao-yu trấn an cô ta: “Đừng lo! Bà ta sẽ hiểu”. Khi Bright Design đến Bamboo Retreat thì Huyền Ngọc Bích đã đi nghỉ. Huyền Ngọc Bích hỏi: “Tại sao cô đến vào giờ này?”. Pao-yu yêu cầu tôi mang những khăn tay này đến cho Huyền Ngọc Bích”. Một lát sau, Huyền Ngọc Bích như mất hẳn sự quan tâm của mình tại sao Pao-yu lại gửi cho cô món quà trong tình huống đặc biệt”. Huyền Ngọc Bích nói: “Tôi ngờ rằng có gì đó bất thường xảy đến cho anh ta. Hãy bảo chính anh ta giữ chúng lại hoặc gửi chúng cho người nào tiếp nhận được chúng. Tôi không cần đến chúng.”. Bright Design nói: “Chúng không có gì bất thường cả, chỉ là 2 cái khăn tay mà anh ta tình tờ có được ở đâu đó”. Huyền Ngọc Bích càng ngạc nhiên hơn, rồi thình lình sự việc bao phủ lấy cô ta: Pao-yu biết rằng cô ta sẽ khóc vì anh ta và vì thế đã gửi 2 chiếc khăn tay để anh ta sử dụng”. Cô ta nói với Bright Design, đến lượt anh ta ngạc nhiên là Huyền Ngọc Bích không có chút kháng cự nào về điều làm cho cô ta xem như trò chơi thô thiển,: “Anh có thể vứt chúng đi”. Khi Huyền Ngọc Bích nghĩ ngợi về ý nghĩa của những chiến khăn tay, cô ta vui vẻ rồi chuyển sang buồn rầu: Vui vì Pao-yu đọc được ý nghĩa thầm kín nhất trong nàng và buồn bã vì nàng không hiểu được cái gì sâu thẳm nhất trong ý nghĩ của nàng, có bao giờ lấp đầy được không? Vì vậy với các suy tư về chính tương lai của nàng hay quá khứ, nàng không thể đi vào giấc ngủ được. Mặc cho Purple Cuckoo khuyên can, nàng đã khơi dậy ngọn đèn trong nàng và bắt đầu sáng tác một loạt câu thơ tứ tuyệt, viết ngay xuống những chiếc khăn tay mà nàng Pao-yu gửi đi.

Tsao Hsueh Chin, Giấc Mơ Trong Phòng Khách Màu Hồng, Chi-chen Wang dịch

12. Thơ hóa sự hiện diện của bạn

Những điều quan trọng sẽ xảy ra khi con mồi ở một mình: Cảm giác nhẹ nhàng được giải thoát khi bạn không có mặt, và như vậy là hết. Sự quen thuộc và có mặt quá nhiều của bạn đã tạo ra phản ứng này. Vậy nên phải tỏ ra hư ảo, khó nắm bắt để khi bạn không có mặt, họ phải mong muốn gặp lại bạn và luôn hình dung bạn với những suy nghĩ dễ chịu nhất. Xâm chiếm đầu óc họ bằng cách luân phiên sự hiện diện thú vị với khoảng cách thờ ơ, sau những lúc vắng mặt có tính toán là giây phút thăng hoa. Gắn hình ảnh của bạn với hình ảnh, vật thể mang chất thơ để khi nghĩ về bạn, họ thấy bạn qua ánh hào quang được lí tưởng hóa. Càng có chỗ đứng trong tâm trí họ, bạn càng được họ bao bọc trong những mường tượng đầy cám dỗ. Hãy nuôi sống những mường tượng này bằng mâu thuẫn và bất nhất trong ứng xử của bạn.

Sự xuất hiện và vắng mặt của thơ ca

Vào năm 1943, quân đội Argentina lật đổ chính phủ. Có một đại tá khoảng 48 tuổi tên Juan Péron được biết đến như là một thư ky cho Sở Lao Động và Xã Hội. Péron là một người góa vợ và rất yêu các con gái nhỏ của mình. Trong một cuộc hẹn của ông, ông đã để tâm đến một cô gái, người mà ông đã giới thiệu với tất cả mọi người như là con gái của ông.

Vào một buổi tối tháng 1 năm 1944, Péron được bố trí ngồi giữa những nhà lãnh đạo quân đội ở sân vận động Buenos Aires để tham dự đại hội của các nghệ sĩ. Lúc đó cũng quá trễ và có một số chỗ ngồi còn trống xung quanh ông. Hết chỗ ngồi nên có hai nữ diễn viên xin phép ông ngồ xuống đó. Họ đang đùa chăng? Péron rất vui mừng. Ông nhận ra một trong các ca sĩ đó có mặt của Eva Duarte, một ngôi sao opera thường kỳ trên radio và hình của cô ta thường xuất hiện trên trang bìa của các báo. Nữ diễn viên kia thì trẻ và xinh đẹp hơn nhưng Péron vẫn không rời mắt khỏi Eva trong khi cô đang nói chuyện với một đại tá khác. Dù thế nào đi nữa thì Eva không là loại người mà Péron tìm kiếm. Eva chỉ mới 24 tuổi, cách xa lứa tuổi mà ông muốn. Cô ta ăn mặc sặc sỡ và có một chút thờ ơ thể hiện trong cử chỉ của cô. Tuy nhiên khi vô tình nhìn sang Péron, và cái nhìn thoáng qua của cô đã gây chú y đối với Péron. Ông nhìn sang chỗ khác một lúc và điều kế tiếp xảy ra chính là cô ta đổi chỗ ngồi và đến ngồi gần ông. Họ bắt đầu nói chuyện với nhau. Eva hiểu rõ mỗi lời nói của Péron. Đúng vậy, mọi điều ông nói chính xác như cách cô cảm nhận. Những người nghèo, những công nhân, họ là tương lai của người Argentina. Chính cô đà hiểu được sự nghèo khó. Cô gần như muốn khóc trong khi nói và lúc kết thúc cuộc đối thoại: "Cám ơn sự có mặt của ông".

Vài ngày sau đó, Eva tìm cách loại bỏ tư cách như là con gái của Péron và cô chính thức ở trong căn hộ của Péron. Mọi nơi ông đến đều có sự hiện diện của cô, nấu cho ông những bữa ăn, chăm sóc khi ông bệnh và cho ông lời khuyên trong công việc. Tại sao ông để Eva ở đó? Thông thường ông sẽ chế nhạo một cô gái nói năng thiếu cẩn thận, và rồi từ bỏ cô ta khi cô ấy dường như cứ quanh quẩn quanh ông quá nhiều. Nhưng hoàn toàn không có sự bất cẩn ở đây đối với Eva. Thời gian trôi qua ông cảm thấy mình ghiện cảm giác mà cô ấy tạo cho ông. Eva rất trung thành, thể hiện trong mỗi y nghĩ của ông và hết lời khen ngợi ông. Ông cảm thấy mình ngày càng mạnh mẽ hơn trước mặt Eva và ông ngày càng có quyền lực lớn hơn. Eva tin rằng ông sẽ trở thành nhà lãnh đạo ly tưởng của đất nước. Và chính niềm tin của cô đã thôi thúc ông hơn. Eva giống người phụ nữ trong những bài hát điệu tango mà ông yêu thích. Đó là người phụ nữ biết chịu đựng trở nên có những đặc tính của đức mẹ và chăm sóc người yêu của họ. Péron gặp cô mỗi ngày nhưng ông không bao giờ cảm thấy hiểu hết cô. Một ngày nọ, cô ấy có những lời nhận xét hơi ghê gớm và kế đến cô trở thành người phụ nữ hoàn hảo. Péron lo lắng một điều là: Cô ta đang tìm một người để kết hôn và ông có thể không bao giờ cưới cô. Eva là một nữ diễn viên có quá khứ không minh bạch. Một đại tá khác đã bị tai tiếng có liên quan đến cô ta. Tuy nhiên chuyện này đã qua rồi.

Vào năm 1945, Péron bí sa thải khỏi đồn và bị tống giam sau đó. Nhiều đại tá lo ngại danh tiếng đang lớn dần của ông ta và không tin vào sức mạnh của người ông yêu, người mà hầu như có ảnh hưởng rất lớn đối với ông. Đó là lần đầu tiên trong gần 2 năm ông thật sự cô đơn và thật sự xa cách Eva. Đột nhiên ông cảm nhận những cảm giác mới mẻ tràn ngập trong ông: Ông đã treo tất cả các bức ảnh của Eva lên tường. Bên ngoài có nhiều nổ lực lớn nhằm đầu tranh chống lại việc ông bị bắt giữ trong khi bản thân ông lại hoàn toàn suy nghĩ về Eva. Cô là một thánh nhân, một người phụ nữ của số phận. Péron đã viết về thư cho Eva: "Chỉ có khi xa cách người mình yêu thương thì ta mới nhận ra được tình cảm của mình. Từ khi anh xa em…anh không thể nào kìm nén được trái tim đau khổ của mình…Sự cô đơn mênh mông trong anh được lắp đầy bởi những kỷ niệm về em." Lúc này ông hứa sẽ cưới cô.

Những cuộc đấu tranh đến hồi căng thẳng. Sau 8 ngày, Péron được trả tự do; Ông nhanh chóng cưới Eva. Vài tháng sau đó, ông được bầu làm tổng thống. Là người phụ nữ đầu tiên, Eva có mặt trong các buổi họp chính phủ trong trang phục và những trang sức sặc sỡ. Cô được xem như là một nữ diễn viên trước đây có cả một tủ áo lớn. Sau đó, vào năm 1947 Eva đi du lịch đến Châu Âu và người Argentina đã theo cô trong mối chuyến đi, những đám đông hâm mộ chào đón cô ở Tây Ban Nha, và khán giả của cô có sự cố chấp và trong khi cô vắng mặt y kiến của họ về cô đã thay đổi. Eva đã thể hiện rất tốt tinh thần của người Argentina, sự mộc mạc của họ và

quan điểm của họ về hài kịch. Sau khi cô trở về vài tuần, họ làm cho cô choáng ngợp bằng sự chú y của họ.

Eva có quá nhiều thay đổi trong suốt chuyến đi Châu Âu của cô: Lúc này mái tóc nhuộm vàng hoe chuyển thành tóc búi giản dị. Eva mặc bộ comple may trông có vẻ nghiêm túc hơn, thích hợp cho người trở thành vị cứu tinh của dân nghèo. Ngay sau đó, hình ảnh của cô có mặt khắp mọi nơi. Lúc đầu là trên tường, rồi đến khăn trải giường, khăn tắm trong bệnh viện dành cho người nghèo. Hình của cô có trên áo của đội bóng đá từ những người nghèo nhất ở Argentina ở câu lạc bộ do cô tài trợ. Gương mặt thật lớn của cô đang cười bao phủ các phía của các cao ốc. Từ khi biết rằng tất cả điều riêng tư về cô là không thể biết thì tất cả hình ảnh rất tỉ mỉ về cô làm nổi bật Eva hơn. Và sau đó căn bệnh ung thư đã cướp mất sự sống của cô vào năm 1952 ở lứa tuổi 33 (cùng tuổi Chúa Giê-su mất). Cả nước thương tiếc cho cô. Hàng triệu người ướp xác cho cô. Eva không còn là một nữ diễn viên trên radio, một người vợ, người phụ nữ đầu tiên mà giờ đây cô là vị thánh Evita.

Giải thích: Eva Duarte là một đứa trẻ mồ côi, lớn lên trong sự nghèo khó trốn thoát Buenos Aires để trở thành một nữ diễn viên và rồi bị bắt buộc làm quá nhiều điều để mưu sinh và đã tiến vào thế giới sân khấu. Ước mơ của cô là muốn thoát khỏi tất cả gánh nặng trong tương lai của mình bởi vì cô là một người khá có nhiều tham vọng. Péron hoàn toàn là một nạn nhân. Ông tự tưởng tượng mình là một nhà lãnh đạo lỗi lạc nhưng sự thật thì ông ta nhanh chóng trở thành một ông già phóng đãng. Ông ta đã quá già yếu đến nỗi không thể nào khỏe mạnh hơn nữa. Eva đã đưa thơ ca vào trong cuộc sống của ông. Ngôn từ của cô ta thì bóng bẩy và hoa mỹ. Eva vây quanh Péron bằng sự quan tâm chăm sóc đến ngẹt thở dù sự cung phụng của cô đối với một người một người nổi tiếng thì chỉ là một hình ảnh cổ điển. Tuy nhiên Eva vẫn cố gắng duy trì nét huyền bí giống như ngôi sao điện ảnh mà mọi lúc bạn xem trên truyền hình nhưng chẳng bao giờ biết hết sự thật về họ. Và khi cuối cùng Péron thật sự cô đơn trong từ thì những hình ảnh mang tính thơ ca và cả sự liên tưởng này lại hiện lên trong đầu của ông. Và ông đã ly tưởng hóa Eva một cách điên cuồng. Khi ông quá quan tâm đến cô thì Eva không còn là nữ diễn viên có một quá khứ hào nhoáng nữa. Cô đã quyến rũ toàn thể đất nước với cùng một cách này. Bí quyết đó là sự thể hiện thơ ca đầy kịch tính của cô ta kết hợp với sự va chạm về khoảng cách thoái thác; Sau đó bạn sẽ thấy những gì bạn muốn biết về cô ta. Lúc này bạn sẽ thấy mọi người nghĩ về Eva như thế nào.

Sự thân quen quá mức mất đi nét quyến rũ. Điều này hiếm khi xảy ra sớm. Có quá nhiều điều nên biết đối với một người mới. Nhưng có thể đến khi đối tượng đã bắt đầu ly tưởng hóa và mê hoặc bạn trừ phi biết rằng bạn không như những gì anh ta/cô ta đã nghĩ. Đó không phải là câu hỏi thường gặp hay luôn có mà chỉ là một sự tưởng tượng. Thật ra, khi đối tượng của bạn hiếm khi gặp bạn thì bạn không cho họ thứ gì để nuôi dưỡng và sự quan tâm của họ có thể bị người khác giành lấy và bạn chiếm hết vị trí trong tâm trí họ. Quan trọng hơn là sự kiên trì, rõ ràng, mang tính nhân văn và thực tế. Đối tượng của bạn sẽ không thể nào ly tưởng bạn được nếu họ đã biết quá nhiều về bạn, nếu họ bắt đầu biết bạn cũng như tất cả mọi người khác. Không những bạn cần giữ khoảng cách mà còn có một điều gì đó cuốn hút và quyến rũ thuộc về bạn, làm bộc lộ sự vui vẻ hạnh phúc trong đầu của họ. Khả năng mà Eva có được là khả năng mà cô ta là những gì trong văn hóa của người Argentina xem đó là một người phụ nữ ly tưởng, biết hy sinh, có những đức tính của người mẹ, một vị thánh – tuy có nhiều ly tưởng trong thơ ca mà bạn cố gắng thể hiện. Tinh thần thượng vó, sự mạo hiểm, lãng mạn và vân vân được coi là có sự thu hút nhất và nếu bạn có thể thổi nhẹ một luồng hơi của họ về bạn thì bạn có thể thổi thơ ca vào không khí để làm đầy tâm trí họ bằng cả sự mê hoặc và mơ mộng. Nói chung, bạn cần thể hiện một điều gì đó, thậm chí nếu đó là một sự gian xảo hay một điều gì đó xấu xa. Tất cả nhằm tránh làm hỏng đi sự thấu hiểu hết mọi thứ và sự tầm thường.

Điều mà tôi cần là một người phụ nữ có một nét gì đó, bất kể đó là điều gì; có thể rất đẹp, hay rất tử tế, là người xấu xa nhất, rất dí dỏm hay đần độn và có thể là nét gì đó.

Alfred De Musset

Bí quyết quyến rũ

Mỗi chúng ta đều có một sự nhận thức về bản thân mình tốt hơn thực tế: Chúng ta nghĩ mình rộng lượng hơn, không ích kỷ, thật thà, tốt bụng, thông minh hay đẹp hơn những gì chúng ta thật sự có. Thành thật với bản thân mình về nhược điểm của mỗi người quả là điều rất khó khăn. Chúng ta mong muốn mãnh liệt để ly tưởng hóa bản thân mình. Như tác giả Angela Carter nhân xét, chúng ta muốn xếp cùng vị trí với các bận thánh nhân hơn là với một người giám mục cao hơn mà chúng ta đi xuống từ đó.

Nhu cầu ly tưởng hóa mở rộng giới hạn lãng mạn của chúng ta bởi vì khi yêu, hay bị thu hút bởi người khác, chúng ta sẽ thấy sự phản ảnh của chính bản thân mình. Việc chọn lựa của chúng ta nhằm trở nên gắn bó với một người khác bộc lộ một điều gì đó quan trọng và nói về chúng ta. Chúng ta phủ nhận chính bản thân chúng ta khi yêu một ai đó tầm thường, nhạt nhẽo bởi vì điều đó phản ánh xấu xa về chúng ta. Hơn nữa, chúng ta thường muốn yêu một ai đó giống chúng ta về một phương diện nào đó, Người đó không hoàn thiện hoặc thậm chí tệ hơn bình thường và rồi sẽ có một điều gì đó không hoàn thiện hoặc bình thường đối với chúng ta. Nói chung, người chúng ta yêu cần được đánh giá cao và ly tưởng hóa, ít nhất là vì mục đích lòng tự trọng của chính chúng ta. Bên đó, trong thế giới đầy khắc khe và đấy thất vọng thì thật hạnh phúc khi mơ tưởng về người chúng ta yêu.

Điều này làm cho công việc của một người quyến rũ trở nên dễ dàng. Nhiều người khao khát được cho cơ hội để nghĩ về bạn. Đừng làm hỏng cơ hội hiếm hoi này bằng cách để đó quá lâu hoặc trở nên quá thân quen hoặc tầm thường đến nỗi mà đối tượng của bạn biết chính xác bạn là người như thế nào. Bạn không cần phải là một vị thần hay mẫu người hoàn hảo bởi vì điều đó rất nhàm chán. Bạn có thể là người hung dũ, bướng bỉnh, hay thậm chí thiếu tế nhị và điều này tùy thuộc vào sở thích của nạn nhân bạn. Đừng bao giữ nguyên con người của bạn hay qua giới hạn. Trong thơ ca (khác với thực tế), mọi thứ đều có thể..

Ngay sau khi chúng ta bị một người nào đó quyến rũ thì chúng ta hình thành một sự tưởng tượng trong đầu của mình về việc họ là ai và họ có thể làm cho chúng ta vui vẻ ra sao. Chúng ta lại nghĩ về họ khi cô đơn và chúng ta lại có khuynh hướng làm cho sự tượng tượng này ngày càng ly tưởng hơn. Nhà viết tiểu thuyết Stendhal, trong tác phẩm "Khi Yêu" đã gọi hiện tượng này là "sự kết tinh" và ông kể câu chuyện về cách thức ở Salzburg, Úc, họ thường ném một cành cây không có lá xuống những hố muối sâu bị bỏ đi vào giữa mùa đông. Khi cành cây bị rớt xuống trong nhiều tháng sau đó thì nó sẽ bị bao phủ bằng tỉnh thể lấp lánh. Đó là những gì sẽ xảy ra đối với người yêu trong tâm trí của bạn.

Theo Stendhal thì sẽ có nhiều sự kết tinh. Sự kết tinh thứ nhất xả ra khi lần đầu tiên chúng ta gặp người đó. Lần thứ hai và những lần quan trọng hơn sẽ xảy ra sau. Khi có một vài rung động, bạn có mong muốn đối với người khác nhưng họ thì lảng tránh bạn và bạn sẽ không chắc rằng họ thuộc về bạn. Một ít nghi ngờ này thì rất đáng nói. Nó khiến trí tưởng tượn của bạn tăng lên gấp đôi và điều này làm khắc sâu quá trình đầy thi vị. Vào thế kỷ XVII, người chơi bời nổi tiếng Duc de Lauzun đã thực hiện một trong các cách quyến rũ ngoạn mục nhất trong lịch sử – đó là Grande Mademoiselle, anh em họ với vua Louis XIV và là người phụ nữ giàu có và có quyền thế nhất ở Pháp. Ông đã kích thích sự tưởng tưởng tượng của cô ta qua nhiều lần gặp gỡ ở cung điện, để cho cô ta thoáng qua tài dí dỏm, sự táo bạo và cung cách lạnh lùng của ông. Cô bắt đầu nghĩ về ông khi cô đơn. Sau đó, cô bắt đầu có nhiều lần gặp gỡ ông hơn ở cung điện và họ cũng có nói chuyện với nhau một ít và cùng đi dạo với nhau. Khi những lần gặp gỡ này qua đi, những gì còn đọng lại trong cô ta là một nghi ngờ: Anh ta có thích mình không nhỉ? Điều này thôi thúc cô muốn gặp ông hơn nhằm làm dịu đi những nghi ngờ của cô. Cô bắt đầu ly tưởng hóa ông so với thực tế thông thường đối với một vị công tước là một người vô lại cố chấp.

Hãy nhớ rằng: Nếu bạn có một thứ gì đó quá dễ dàng thì bạn không đáng để có nó. Thật khó trở nên thú vị đối với một người nào đó mà có được một cách dễ dàng. Nếu, sau sự quan tâm đầu tiên bạn biết rõ rằng bạn không thể cho đó là chuyện hiển nhiên. Nếu bạn cổ nổi nghi ngờ, đối tượng của bạn sẽ tưởng tượng rằng có một điều gì đó đặc biệt, cao thượng và không thể đạt được về phía bạn. Hình ảnh của bạn sẽ được kết tinh hóa trong trí nhớ của người khác.

Cleopatra biết rằng cô ta thật sự không có gì khác biệt so với phụ nữ khác, và thật vậy nét

mặt của cô thì cũng không có quá đẹp. Tuy nhiên, cô biết rằng năm giới có khuynh hướng đánh giá cao về cô. Tất cả điều đó gợi y rằng bạn có một nét gì đó khác biệt để làm cho họ liên tưởng đến bạn bằng một điều gì đó lớn lao và nên thơ. Cô đã làm cho Casear hướng về cô cùng với nhiều vị vua và hoàng hậu lỗi lạc trong quá khứ của Ai Cập. Đối với Antony, cô ấy tạo ra sự lôi cuốn mà chính cô đã giảm dần so với Aphrodite. Những người đàn ông này trở nên sung sướng không chỉ vì có được một người phụ nữ kiên quyết mà còn vì có được một nữ thần. Ngày nay những liên tưởng như thế rất khó thể hiện nhưng người ta vẫn cảm thây sung sướng từ việc liên tưởng đến người khác bằng một vài đặc điểm tưởng tượng lúc thời thơ ấu. John F. Kennedy tự xem mình như một người hào hoa – cao sang, can đảm và mê hoặc. Pablo Picasso không chỉ là một họa sĩ tiếng tăm yêu thích nhiều cô gái trẻ mà còn là một Nhân Ngư trong thần thoại Hy Lạp hay người lừa đảo quá quyến rũ đối với phụ nữ. Những liên tưởng này không nên thực hiện quá sớm. Chúng chỉ có hiệu lực khi đối tượng của bạn bắt đầu bị bạn quyến rũ và dễ bị xao động trước những lời đề nghị. Một người đàn ông gặp Cleopatra sẽ thấy sự liên tưởng của Approdite rất buồn cười. Nhưng một người khi đang yêu thì sẵn sàng tin vào bất cứ điều gì. Bí quyết này nhằm liên tưởng hình ảnh của bạn có một điều gì đó không có thực thông qua trang phục bạn mặc, điều bạn nói và những nơi bạn đến.

Trong tiểu thuyết của Marcel Proust: “Nhớ Về Quá Khứ”, nhân vật Swann thấy anh ta dần dần bị quyến rũ bởi một người phụ nữ không thật sự là người anh ấy muốn. Anh ta là người nhạy cảm và yêu nét đẹp tâm hồn trong cuộc sống. Cô ta thuộc về một tầng lớp thấp hơn, thiếu tế nhị và thậm chí khiếm nhã. Những gì ca tụng cô ta trong đầu anh là những giây phút ngọt ngào họ đã có với nhau và để rồi từ đó anh lại liên tưởng về cô. Một trong các điều này là buổi hòa nhạc ở trong buổi hòa nhạc mà họ đã tham dự và ở đó anh đã say sưa với điệu nhạc cảu bản xô nát (bản nhạc soạn cho nhạc cụ piano). Bất cứ lúc nào nghĩ về cô, anh ta cũng điều nhớ về tình tiết nhạc này. Những món quà nhỏ mà cô đã tặng anh, những vật mà cô đã cầm và tất cả điều này bắt đầu thừa nhận cuộc sống của riêng họ. Bất kỳ kỷ niệm nổi bật nào có tính chất nhạy cảm hay thuộc về tinh thần đều tồn tại trong đầu của họ lâu hơn so với bình thường. Bạn cần tìm cách chia sẻ những giây phút như thế với đối tượng của bạn – một buổi hòa nhạc, một vở kịch, một cuộc thi trí tuệ bất kể là diễn ra ở đâu để họ liên tưởng một điều gì đó liên quan đến bạn. Những giây phúc ngọt ngào có nhau có sự thu hút rất lớn. Tương tự, bất kỳ vật gì cũng thầm đẫm sự cộng hưởng đầy thi vị và liên tưởng tình cảm như được nói đến trong chương cuối cùng. Nưhngx món quà bạn tặng cùng những vật khác cũng thấm đẫm sự có mặt của bạn. Nếu họ liên tưởng về kỷ niệm vui vẻ thì quan điểm của họ muốn ghi nhớ bạn tỏng tâm trí họ và thúc giục quá trình thi vị hóa.

Mặc dù người ta nói rằng càng xa càng nhớ nhưng một sự thiếu vắng qua sớm sẽ tỏ ra không có hiệu lực gì đối với tiến trình kết tinh. Giống như Eva Péron, bạn cần bao quanh đối tượng của bạn bằng sự quan tâm chăm sóc để mà trong những giấy phút đáng nhớ này thi khi cô đơn thì tâm trí của họ quay cuồng với ánh hào quang. Có phải tất cả những gì bạn làm đều khiến đối tượng của bạn nghĩ về bạn không? Những lá thư, quà lưu niệm, quà tặng, những cuộc gặp gỡ bất ngờ, tất cả điều này làm cho bạn xuất hiện khắp mọi nơi. Mọi thứ đều làm họ nghĩ đến bạn.

Sau cùng, nếu đối tượng của bạn nghĩ rằng bạn đáng được đánh giá cao thì sẽ có nhiều thứ cần được tôn trọng bằng cách làm cho họ cũng cảm thấy được đánh giá cao. Tác giả người Pháp Chateaubriand có thể làm cho một người phụ nữ cảm thấy cô ta như một nữ thần. Cô có sự tác động mạnh mẽ đối với ông. Ông đã gửi cho cô nhiều bài thơ mà cô thích. Nhằm làm cho hoàng hậu Victoria cảm nhận được bà ta là một phụ nữ quyến rũ và là một nhà lãnh đạo tài tình, Benjamin Disraeli sẽ so sánh bà với những nhân vật thần thoại và những người lãnh đạo lỗi lạc trước đó như hoàng hậu Elizabeth I. Ly tưởng hóa mục tiêu cuả bạn bằng cách này, bạn sẽ khiến họ ly tưởng hóa ngược trở lại bạn bởi vì bạn cần được đánh giá cao một cách công bằng và nhìn nhận tất cả những điều tốt đẹp của họ. Dần dần họ cũng sẽ nghiện với cảm giác được tôn trọng mà chính bạn đã mang lại cho họ.

Biểu tượng

Ánh Hào Quang. Dần dần, khi đối tượng của bạn cô đơn, cô ta hoặc anh ta bắt đầu tưởng tượng một loại ánh sáng mờ nhạt quanh đầu bạn được hình thành bằng tất cả những niềm hạnh phúc mà bạn đã tạo ra, ánh sáng rực rỡ về sự có mặt của bạn, tính cách tốt đẹp của bạn. Ánh hào quang sẽ tách biệt bạn ra khỏi những người khác. Đừng làm cho nó biến mất khi bạn trở nên quá quên thuộc và bình thường.

Điểm yếu

Dường như biện pháp hồi tưởng nhằm thể hiện tất cả về con người của bạn một cách hoàn toàn chân thật về tội lỗi và cả những đức tính tốt cuả bạn. Sự chân thành này là một đức tính tốt mà Lord Byon có được – Ông gần như lo lắng không thể tiết lộ tất cả tính cách xấu xa, đáng ghét của ông và thậm chí nhiều hơn nữa trong cuộc đời mình để kể cho mọi người nghe nhiều chuyện loạn luân với em họ của ông. Mối quan hệ nguy hiểm này là sự quyến rũ khác biệt. Đối tượng sẽ ca ngợi sự xấu xa của bạn và sự chân thành của bạn đối với họ. Họ sẽ bắt đầu xem xét nhiều hơn những gì có sẵn. Nói cách khác, quá trình ly tưởng hóa là không thể tránh khỏi. Điều duy nhất không thể được ly tưởng hóa là sự tầm thường và không có gì là quyến rũ. Không có cách nào mang tính khả khi để tạo ra sự quyến rũ mà không cần tạo ra sự mê hoặc và ca ngợi.

Anh ta không biết cách làm tấn công một cô gái để cô ta mất đi cảm giác về mọi thứ mà anh không muốn cô nhìn thấy, anh ta không biết cách tự ca tụng mình trước một cô gái để rồi mọi thứ có thể xảy ra theo muốn của anh ta. Anh vẫn là người vụng về. Để ca tụng một người nào đó trước một cô gái là một nghệ thuật.

Soren Kierkegaad, Nhật Ký Của Một Người Quyến Rũ do Howard V. Hong và Edna H. Hong dịch

Còn điều gì khác nữa? Khi cô ta đi ra ngoài thì căn cứ vào sự cẩu thả của cô ta. Hãy thực hiện các biện pháp của bạn một cách cẩn thận và hãy đánh lừa tiếng nói của những người quanh bạn. Khéo léo lựa chọn mỗi từ ngữ bằng những cách mơ hồ. Nếu cô ta đang đi thư giản bằng cách tản bộ xuống các hàng cây thì bạn cũng hãy đến đó. Hãy thay đổi nhịp bước của bạn với nhịp bước của cô ta. Hãy đi nhanh về phía trước và rồi chậm lại phía sau cô gái và ngược lại. Hãy can đảm lên. Chạy quanh giữa những hàng cây giữa bạn và chạm nhẹ vào đối tượng rồi từ từ lướt ngang cô ta. Bạn sẽ không nên vắng mặt trong rạp hát. Khi cô ta đến đó thì bạn hãy nhìn chằm chằm vào sắc đẹp của cô ta. Và sau khi trải qua một lúc thích thí thì chắc chắn cô ta sẽ cảm thấy vui đối với những cái liếc nhìn ngưỡng mộ này. Sự nhanh nhẹn của hàng chân mày dường như cũng là dấu hiệu nói nên lời. Hãy vỗ tay khi thấy nam vũ công đi trông giống như một nữ nhân vật chính. Hãy chúc mừng cho vai diễn của mỗi người yêu. Khi cô ta đi thì bạn cũng hãy đi theo nhưng cũng hãy ngồi đó trong suốt thời gian cô ở đó như mất thời gian cho sở thích thất thường của người tình của bạn…Hãy làm cho cô ta quen với sự có mặt của bạn. Thói quen chính là bí quyết và hãy bỏ qua vất vả cho đến khi đạt được y định. Hãy làm cho cô ta luôn thấy bạn hiện diện quanh cô, luôn nghe tiếng bạn nói. Hãy làm cho cô thấy sự xuất hiện của bạn ở mọi lúc. Khi bạn nghĩ rằng bạn sẽ được nhớ đến cũng chính lúc sự vắng mặt của bạn sẽ làm cho cô ta cảm thấy nuối tiếc. Hãy cho cô ta thư giản như một cánh đồng được cải tạo sau khi bỏ hoang, như vùng đất khô cằn thâm mưa. Sự hiện diện của Demophoon đã tạo cho Phyllis không gì khác hơn chính là sự phấn khởi. Chính sự lèo lái của anh ta đã đốt cháy con tim cô. Penepole bị lôi cuốn bởi cách vắng mặt của Ulysses. Protesilaus ở nước ngoài đã làm cho Laodamei héo mòn. Sự chia tay ngắn ngủi là có hiệu quả hơn cả mặc dù thời gian sẽ làm lành mọi vết thương. Xa cách có thể làm cho tình yêu phai nhạt và sẽ có một người mới thay thế. Khi Menelaus đi xa, việc Helen ghét ngủ một mình đã làm dẫn cô đến một cái giường ngủ ấm áp của khách vào ban đêm. Có phải bạn điên không Menelaus?

Ovid, Nghệ Thuật Yêu do Peter Green dịch

Nói đến sự xuất hiện của tình yêu. Đây là những gì xảy ra trong tâm hồn. 1. Sự ngưỡng mộ. 2. Bạn nghĩ: "Để hôn và được hôn thì rất hạnh phúc" và… 3. Hy vọng. Bạn quan sát sự hoàn hảo của cô ta. Đó là khi một người phụ nữ từ bỏ đam mê thể chất. Thậm chí một người phụ nữ bảo thủ nhất cũng đỏ mặt hiện lên trong mắt họ vào lúc hy vọng. Cảm xúc quá mạnh mẽ và đam mê quá sâu sắc đến nỗi họ tự phản bội mình. 4. Tình yêu nảy sinh. Yêu là muốn nhìn, đụng chạm và cảm nhận bằng tất cả các giác quan thật gần gũi. Một đối tượng đáng yêu sẽ yêu và ngược lại. 5. Sự kết tinh bắt đầu. Nếu bạn chắc rằng một người phụ nữ yêu bạn thì thật là hạnh phúc để cho cô ta thấy hàng ngàn sự hoàn hảo và kể đến sự tôn sùng của bạn bằng sự thoả mãn xác định. Cuối cùng thì bạn đánh giá quá cao và xem cô ta như một vật rơi từ trên trời xuống mà bạn nghĩ là thuộc về bạn. Hãy để người yêu có suy nghĩ của riêng anh ta trong một ngày đêm và đây là những gì sẽ xảy ra. Tại những kho muối ở Salzburg, họ ném một cành cây trụi lá xuống là một trong những việc làm cấm kỵ. Hai hoặc ba tháng sau họ kéo chiếc lá đó lên thì thấy nó bị

một lớp tinh thể bao bọc lấp lánh. Nhành cây con nhỏ nhất, không lớn hơn móng của con chim sẻ được kết thành những hạt kim cương. Nhánh cây thật sự ban đầu thì không còn được nhận ra nữa. Những gì mà tôi gọi là sự kết tinh là một quá trình thuộc về tâm hồn diễn ra từ mọi thứ và xảy ra với những chứng cứ mới đối với sự hoàn hảo của người yêu. Một người đàn ông đang yêu thấy được mọi sự hoàn hảo ở người yêu nhưng sự chú y của anh ta phụ thuộc vào y nghĩ lan man sau một lúc bởi vì một người sẽ cảm thấy mệt mỏi về bất cứ điều gì quy tắc quá, thậm chí đó là hạnh phúc hoàn hảo. Đây là những gì xảy ra tiếp theo để kết hợp với sự chú y. 6. Cảm giác nghi ngờ xâm chiếm…Anh ta sẽ bị cho là người dửng dưng, lạnh lùng và thậm chí là giận dữ nếu anh ta xuất hiện quá tự tin. Người yêu sẽ bắt đầu không chắc chắn vận may mà anh ta đang mong đợi và những thứ mà anh ta lấy ly do hy vọng sẽ có một sự kiểm tra phê bình. Anh ta cố gắng bù đắp lại bằng cách chuyển sang tìm niềm vui khác nhưng lại tìm thấy chúng vô nghĩa. Anh ta bị cảm giác sợ hãi chiếm lấy, những tai hoạ và bấy giờ anh ta hoàn toàn tập trung. Vì vậy, hãy bắt đầu: 7. Sự kết tinh thứ hai đang làm đọng lại những lớp kim cương chứng tỏ rằng "cô ấy yêu tôi".

Nhiễu lúc trong đêm dẫn đến sự nghi ngờ, người yêu có những khi nghi ngờ đáng sợ và rồi anh ta đảm bảo rằng: "Cô ấy yêu tôi". Và sự kết tinh bắt đầu thể hiện sức hấp dẫn mới. Và rồi ánh mắt ngờ ngạc của sự nghi ngờ xuyên qua anh ta và anh không còn sửng sờ nữa. Anh quên thở và thì thầm: "Nhưng liệu cô ấy có yêu mình không?" Bị giằng xé giữa sự nghi ngờ và niềm hạnh phúc, người yêu của anh ta thuyết phục rằng cô sẽ làm cho anh hạnh phúc mà anh sẽ không tìm thấy được ở bất cứ nơi nào trên Trái đất này.

Stendhal, Tình Yêu, do Gilbert và Suzanne Sale dịch

Yêu một người nào đó một cách tự nguyện có khuynh hướng nghiêng về sự ngớ ngẩn. Nó dẫn đến hành động một cách cực đoan. Điều này được biết bởi "kẻ xâm chiếm" của cả 2 giới tính. Khi sự chú y của một người phụ nữ hòa hợp với một người đàn ông thì thật dễ dàng cho anh ta chiếm lấy hoàn toàn suy nghĩ của cô. Một sự dao động đơn giản gữa nhiệt tình và thờ ơ, hiện diện và vắng mặt là tất cả những gì được yêu cầu. Sự nhịp nhàng của kỹ thuật này thể hiện sự chú y của người phụ nữ giống như động cơ hơi nước và kết thúc bằng cách trút cô ta ra khỏi phần còn lại của thế giới. Người ta đã đặt nó tốt làm sao: "Để lôi cuốn các giác quan của một người nào đó". Thật vậy, một người bị thu hút bởi một đối tượng nào đó. Hầu hết các "chuyện tình" đều bị giảm nhẹ đối với vai trò máy móc của người yêu và sự chú y của người kia. Điều duy nhất có thể cứu lấy người tình là có một cú shock mạnh tác động từ bên ngoài, một biện pháp bắt buộc cho anh ta. Nhiều người nghĩ rằng sự vắng mặt và xa cách có thể là liều thuốc hay đối với những người đang yêu. Qua khỏa sát cho thấy rằng đây là những biện pháp nhằm gây sự chú y đối với người yêu. Khoảng cách từ người yêu dấu mong muốn sự chú y của chúng ta hướng về anh ấy. Những chuyến đi xa bắt chúng ta phải vượt qua chính bản thân mình và giải quyết hàng trăm vấn đề nhỏ bằng cách buộc chúng ta rời bỏ sự bố trí quen thuộc và bắt buộc hàng trăm những vấn đề không mong đợi đến với chúng ta, thành công trong việc nơi cư trú của một người điên và mở đường cho sự nhận thức bị mờ ảo của anh ta thông qua luồng khí trong lành và lối vào thông thường.

José Ỏtega Y Gasset, Khi Yêu: Những Khía Cạnh Của Một Đề Tài Đơn Độc do Toby Talbot dịch

Sự thân mật quá mức có thể hủy hoại sự kết tinh. Một cô gái duyên dáng mười sáu tuổi trở nên thích một chàng trai cùng tuổi với cô, thường đi ngang qua dưới cửa sổ nhà cô mối khi hoàng hôn. Mẹ cô gái mời anh ta ở lại với họ một tuần ở miền quê. Tôi thừa nhận đó là một cách thức liều lĩnh nhưng cô gái này có khuynh hướng nghiêng về sự lãng mạn và chàng trai trẻ này như một vật vô tri; chỉ trong ba ngày thì cô ta cảm thấy xem thường anh ta.

13. Tỏ ra yếu ớt bằng sự mong manh có chủ ý

Quá nhiều hành động về phần bạn có thể gây nghi ngờ. Cách tốt nhất để che dấu vết là làm người khác cảm thấy cao hơn và mạnh hơn. Nếu tỏ ra yếu ớt, mong manh, dễ bị người khác mê hoặc và không thể tự chủ, những hành động của bạn trông sẽ tự nhiên, ít tính toán hơn. Yếu ớt về thể chất – nước mắt, rụt rè, xanh xao – sẽ giúp tạo hiệu ứng tốt. Để được tin cậy hơn nữa, bạn phải tỏ ra thật thà: Tỏ ra "thật thà" bằng cách nhận tội về mình – không cần phải là thật. Trung thực còn quan trọng hơn tốt tính. Điều khiển nạn nhân, sau đó chuyển sự cảm thông của họ thành tình yêu.

Nghệ thuật làm nạn nhân

Tháng tám oi ả lúc đó là vào những năm 1770 khi Prédente de Tourvel đến thăm lâu đài của người bạn cũ của cô là Madame de Rosemande. Để chồng ở lại nhà, cô mong muốn tận hưởng những giây phút yên bình và tỉnh lặng của cuộc sống miền quê ít nhiều chỉ có riêng cô. Tuy nhiên, cô yêu thích những điều bình dị và ngay khi cuộc sống hằng ngày ở cung điện thể hiện sự thoải mái – đi thánh lễ mỗi ngày, đi dạo ở quê, làm từ thiện ở những ngôi làng lân cận và buổi tối thì đánh bạc. Khi cháu trai của Madame de Rosemonde đến thăm, Présidente cảm thấy không thoải mái nhưng cô vẫn tò mò muốn biết.

Cháu trai của Madame de Rosemonde là Vicomte de Valmont là người phóng đãng khét tiếng nhất ở Paris. Anh rất đẹp trai nhưng vẫn không là những gì cô mong đợi: Valmont dường như buồn bả vì bị chà đạp và là người xa lạ nhất và anh cũng ít quan tâm đến cô. Présidente không kiêu kỳ. Cô ăn mặc đơn giản, không quan tâm đến thời trang và rất yêu chồng của minh. Tuy nhiên, cô trẻ, đẹp và thường thu hút đối với nam giới. Trong suy nghĩ của mình, cô cũng có chút xao động và anh thì cũng có để y đến cô. Và rồi, vào một ngày ở Thánh Lễ, cô bắt gắp ánh mắt liếc nhìn của Valmont trong lúc cầu nguyện. Và cô nghĩ rằng anh ta đang tìm kiếm sự đồng cảm trong tâm hồn.

Sau khi có tin đồn rằng Valmont đang ở cung lâu đài, Présidente nhận được một lá thư từ một người bạn cảnh báo cô đối phó với người đàn ông nguy hiểm này. Tuy nhiên, cô nghĩ chính cô là người phụ nữ cuối cùng trên thế gian này có thể gây tổn thương cho anh. Ngoài ra, Valmont dường như cũng đang ăn năn tội lỗi đã qua của anh. Có thể cô sẽ hướng anh theo cách này. Đó là chiến thắng tuyệt vời làm sao đối với vị thần. Và vì thế, Présidente chú y đến việc đi lại của Valmont, cố gắng hiểu những gì anh ta đang nghĩ. Chẳng hạn, thật là lạ khi Valmont thường rời khỏi nhà vào buổi chiều để đi săn và anh không bao giờ quay lại bất cứ thú vui nào. Vào một ngày nọ, cô nhờ người hầu của mình theo dõi anh ta và Présidente thật ngạc nhiên và vui sướng khi biết rằng Valmont không phải đi săn bắn mà anh đến một ngôi làng lân cận để phát tiền cho những gia đình nghèo bị đuổi ra khỏi nhà của họ. Phải, cô đã nghĩ đúng. Tâm hồn say đắm của anh ta đã chuyển từ nhục dục sang có những đức tính tốt. Điều đó làm cho cô thật vui sướng!

Tối hôm đó, lần đầu tiên chỉ có mỗi Valmont và Présidente thì Valmont đột nhiên thú nhận rằng anh hoàn toàn đã yêu Présidente và anh yêu cô bằng một tình yêu mà anh chưa bao giờ có được trước đây. Lòng tốt của cô, sắc đẹp của cô và cả cách đối xử tử tế của cô đã chinh phục trái tim anh. Sự rộng lượng của anh đối với dân nghèo chiều hôm đó là vì cô và có thể do cô thôi thúc và thậm chí có điều gì đó dữ dội hơn nữa có liên quan đến cô. Và anh sẽ chẳng bao giờ thú nhận điều này nhưng khi thấy mình cô đơn trước cô thì anh đã không thể nào kiềm chế được cảm xúc của mình. Valmont đã quỳ xuống và xin cô hãy giúp anh và hãy chỉ dẫn cho anh trong nỗi khổ này.

Présidente mất hết cảnh giác và bắt đầu khóc. Quá bối rối, cô đã chạy ra khỏi phòng và vài ngày sau cô giả vời bị bệnh. Cô không biết cách trả lời những lá thư của Valmont gửi đến và xin cô tha thứ cho anh. Anh khen ngợi gương mặt đẹp và tâm hồn cao thượng của cô và nói rằng chính cô đã làm anh suy nghĩ lại cuộc đời mình. Những lá thư đầy tình cảm này làm cho Présidente cảm thấy phiền vàTourvel tự hào về sự bình tỉnh và thận trọng của cô. Cô biết và khẳng định rằng Valmont sẽ rời khỏi lâu đài và cô đã viết cho anh một lá thư như vậy. Và khi anh nói với Madame de Rosemonde rằng anh sẽ ra đi, Présidente cảm thấy có một sự dằn vặt vì tội lỗi: Người chủ và cô của anh sẽ nhớ anh và cô trông anh cũng có vẻ xanh xao. Anh ta hoàn toàn rất đau khổ.

Bấy giờ nhiều lá thư từ Valmont bắt đầu được gửi đến và Tourvel cảm thấy hối tiếc để anh ra đi. Anh lờ đi yêu cầu của cô là không đề cập đến chuyện tình cảm. Thật vậy, anh đã thề yêu cô mãi mãi. Anh trách cô lạnh lùng và vô tình đối với anh. Anh giải thích rằng con đường tội lỗi trong cuộc đời anh là không phải lỗi do anh. Anh không có định hướng và hoàn toàn bị lạc lối. Không có sự giúp đỡ của cô thì anh sẽ chẳng bao giờ trở lại thế giới này. Anh nói: "Xin em đừng vô tâm đến thế. Chính em là người đã quyến rũ anh. Anh là nô lệ, là nạn nhân của sự duyên dáng và tử tế của em vì em mạnh mẽ, không có cảm giác giống anh và em không sợ bất cứ điều

gì cả. Thật vậy, Présidente de Tourvel thấy tiếc cho Valmont – anh quá yếu ớt và không thể kiểm soát được cảm xúc của mình. Làm cách nào cô có thể giúp anh đây? Và tại sao cô lại suy nghĩ về anh ngày càng nhiều như thế? Cô đã có chồng và là người phụ nữ hạnh phúc. Không được nữa, cô cần kết thúc mối quan hệ phiền phức này. Cô viết: "Không đề cập đến chuyện tình cảm nữa, nếu không cô sẽ không hồi âm. Những lá thư của anh thôi không đến nữa và cô cảm thấy khuây khỏa vì cuối cùng mọi thứ cũng yên bình.

Tuy nhiên, vào một buổi tối khi cô đang ngồi ở bàn ăn thì đột nhiên nghe tiếng của Valmont từ phí sau đang đến nhà Madame de Rosemond. Trong giây phút vội vã, anh nói anh đã quyết định trở lại ghé thăm. Tourvel cảm thấy lạnh người và nét mặt của cô trở nên đỏ bừng. Anh đến gần và ngồi xuống cạnh cô. Valmont nhìn cô nhưng cô lại quay sang chỗ khác rồi nói lời xin lỗi cô và đi lên phòng cô. Tuy vậy, cô hoàn toàn không thể tránh mặt anh trong vài ngày sau đó và cô cảm thấy anh xanh xao hơn bao giờ hết. Anh vẫn tỏ ra lịch sự và một ngày trôi qua cô không gặp anh nhưng sự vắng mặt ngắn ngủi này lại có kết quả ngược lại. Cô nhận biết điều gì xảy ra. Tourvel cảm thấy nhớ Valmont và cô cũng muốn gặp anh. Một người có đức tính nhân từ, tốt bụng lại hoàn toàn có thể yêu một người phóng đãng cố chấp. Ghê tởm chính mình và những gì cô đã để xảy ra. Tourvel rời cung điện vào lúc nửa đêm mà không nói với bất kỳ ai và đi thẳng về Paris, nơi cô định tìm cách chuộc lại tội lỗi của mình

Giải thích: Nhân vật Valmont trong tiểu thuyết bằng thư của Choderlos de Laclos có tên là "Mối Quan Hệ Nguy Hiểm" được dựa trên nhiều người có đời sống truỵ lạc thật sự ở Pháp vào thế kỷ XVIII. Mọi điều Valmont làm đều được tính toán lợi ích của nó. Nhiều hành động mơ hồ đã làm cho Tourvel để tâm đến anh, và việc làm từ thiện trong làng (anh biết anh bị theo dõi), việc trở lại thăm lâu đài, sự xanh xao trên gương mặt anh (Valmont đang yêu một cô gái ở lâu đài và sự say sưa suốt đêm của họ đã làm cho anh xem thường). Nổi bật nhất trong tất cả là vị trí của anh như một người yếu ớt, bị người kákhc quyến rũ và là nạn nhân. Làm sao Présidente có thể tưởng tượng được rằng anh ta đang điều khiển cô trong khi mọi thứ cho thấy rằng anh đang bị choáng ngợp bởi vẻ đẹp của cô bất kể là về ngoại hình hay về tâm hồn? Valmont không thể nào là người nhận trong khi anh ta lập lại sự thú nhận "sự thật" về chính anh ta: Anh thừa nhận rằng việc làm từ thiện của anh ta nghi ngờ là bị kích thích. Valmont giải thích tại sao anh đã đi lạc lối, anh đã để Tourvel đi vào cảm xúc của anh. (Tất nhiên tất cả sự "thành thật" đều được tính toán). Thật ra, anh giống như nữ giới hay ít nhất như người phụ nữ thời bấy giờ – dễ cảm động, không thể kiểm soát được mình, dễ xúc động và không có lập trường. Còn Tourvel thì lạnh lùng và vô tâm như nam giới. Trong vai trò là nạn nhân của Tourvel, Valmont không thể chỉ che đậy sự điều khiển của anh mà còn kích thích sự nuối tiếc và quan tâm. Đóng vai nạn nhân, anh có thể khuấy động những cảm xúc được tạo ra như một đứa trẻ bị bệnh hay như một động vật bị thương. Và những cảm xúc này dễ dàng chuyển sang tình yêu như khi Présidente phát hiện ra sự mất bình tỉnh của cô.

Quyến rũ là cách làm giảm đi sự nghi ngờ và phản đối. Biện pháp khéo léo nhất để thực hiện điều này là làm cho người khác cảm thấy mạnh mẽ hơn trong kiểm soát mọi điều. Nghi ngờ thường biểu lộ sự không tin tưởng: Nếu đối tượng của bạn cảm thấy nổi trội và không tin tưởng vào sự có mặt của bạn thì họ gần như nghi ngờ động cơ của bạn. Bạn qua yếu đuối, dễ xúc động và phụ thuộc vào nhiều điều. Hãy sử dụng biện pháp này và sẽ biết hiệu quả của nó. Hãy thể hiện cảm xúc của bạn và xem chúng ảnh hưởng sâu sắc đến bạn như thế nào. Hãy làm cho nhiều người cảm thấy sức mạnh mà họ có được đối với bạn thì bạn đang tôn vinh họ. Sự chân thành quan trọng hơn cả đức tính tốt. Và một cử chỉ chân thành sẽ làm mờ đi nhiều hành động dối gian. Tạo ấn tượng về sự yếu đuối – thể chất, tinh thần, xúc cảm. Sức mạnh và lòng tin có thể là đáng sợ. Hãy làm cho sự yếu đuối của bạn trở thành niềm an ủi và đóng vai là nạn nhân trước sức mạnh của họ đối với bạn, đối với hoàn cảnh, đối với cuộc sống nói chung. Đây là cách tốt nhất che đậy con đường của bạn.

Bạn biết không, một người đàn ông sẽ không đáng… nếu anh ta không biết khóc đúng lúc.

Lyndon Baines Johnson

Bí quyết quyến rũ

Tất cả chúng ta đều có sự yếu đuối, dễ bị tổn thương,... trong đời sống tinh thần. Có thể chúng ta ngại ngùng và quá nhạy cảm hay cần sự chú y – bất kể đó là sự yếu đuối ra sao đi nữa thì thỉnh thoảng chúng ta vẫn không thể kiểm soát được. Chúng ta có thể cố gắng bù đắp hay che giấu nó đi nhưng thông thường đó là một sự sai lầm: Chúng ta cảm thấy có điều gì đó không xác thực hoặc không tự nhiên. Hãy nhớ rằng: Những gì là tự nhiên đối với tính cách của bạn đã có sức quyến rũ. Sự nghi ngờ của một người, những gĩ họ không thể kiểm soát được thường là những gì quyến rũ nhất thuộc về họ. Người không thể hiên sự yếu đuối thường kích thích sự mong muốn, sợ hãi và giận dữ – chúng ta phá vỡ chúng đi chỉ nhằm làm giảm bớt đi điều này.

Đừng đấu tranh chống lại những điểm yếu của bạn hay cố gắng dẹp bỏ chúng đi mà hãy đặt chúng đúng phạm vi. Hãy học cách chuyển chúng thành sức mạnh. Cách này khá khéo léo: Nếu bạn cứ đắm chìm trong sự yếu đuối, liều lĩnh của mình thì bạn được xem như là người đang đi tìm sự cảm thông hoặc thậm chí là dễ xúc động. Không, những gì hiệu quả nhất là cho phép nhiều người có cái nhìn vô tình vào mặt mềm mỏng, yếu đuối trong tính cách của bạn và thông thường chỉ sau khi họ đã biết một ít về bạn. Cái nhìn đó sẽ nhân tính hóa con người bạn, làm giảm đi sự nghi ngờ của họ đối với bạn và mở đường cho sự gắn bó sâu sắc hơn. Hãy mạnh mẽ như bình thường và trong lúc kiểm soát và đôi khi bạn để nó qua đi. Hãy đưa nó vào trong sự yếu đuối của bạn và làm cho họ thấy điều này.

Bằng cách này, Valmont đã sử dụng điểm yếu của mình. Anh ta đã không còn ngây thơ nữa nhưng nó vẫn còn tồn tại bên trong và anh cảm thấy tiếc cho điều đó. Valmont yếu đuối với một ai đó thật sự ngây thơ. Sự quyến rũ của anh đối với Présidente thành công là do đó không phải hoàn toàn là sự đóng kịch. Vẫn có điểm yếu thật sự trong đó làm anh đôi khi có thể khóc. Anh để Présidente thấy khía cạnh này của anh vào thời điểm then chốt nhằm làm cho cô ta không nghi ngờ. Như Valmont, bạn có thể vừa đóng kịch vừa thành thật cung một lúc. Giả sử rằng bạn thật sự ngai ngùng vào lúc nào đó thì hãy làm cho việc ngại ngùng của bạn ngày càng nhiều hơn nữa. Điều này dễ dàng cho bạn bổ sung vào tính cách mà bạn sẵn có.

Sau khi Lord Byron bài thơ chủ yếu đầu tay của anh vào năm 1812 thì anh trở nên sớm có một sự nhanh nhẹn. Đằng sau một tác giả tài ba, anh cũng rất đẹp trai, thậm chí dễ mến và anh cũng qua suy ngẫm và bí ẩn như những nhân vật anh viết về. Women went wild over Lord Byron. Anh ta khét tiếng là "hay nhìn trộm", hơi cuối đầu và liếc lên nhìn một người phụ nữ làm cho cô ta bối rối. Tuy vậy, Byron có những tính cách khác như lần đầu tiên gặp anh, bạn không thể không chú y đến những cử chỉ lúng túng của anh, trang phục không vừa vặn với anh, cử chỉ ngại ngùng lạ thường và sự ngập ngừng đáng chú y. Người đàn ông khét tiếng mà coi thường tất cả các cuộc đối thoại và quá nguy hiểm này thì thật sự yếu đuối và dễ bị tổn thương.

Trong bài thơ của Byron có tên là Don Juan, nhân vật anh hùng ít là người quyến rũ phụ nữ hơn so với nam giới thường bị họ theo đuổi. Bài thơ là một tự truyện: Phụ nữ mà chăm sóc người đàn ông yếu đuối này thì dường như ít kiểm soát được cảm xúc của anh ta. Hơn một thế kỷ sau đó, John F. Kennedy, khi còn nhỏ trở nên bị ảm ảnh bởi Byron, người đàn ông mà Kennedy hầu như muốn tranh đua. Kennedy cố gắng mượn "các nhìn trộm" của Byron. Kennedy là một người yếu đuối khi còn trẻ và hay có vấn đề về sức khỏe. Kennedy cũng khá dễ mến và nhiều bạn bè lại nhận thấy có nét gì đó nữ tính trong ông. Điểm yếu của Kennedy bao gồm cả thể chất và tinh thần bởi vì ông rất dễ bị tổn thương, ngại ngùng và rất nhạy cảm là tất cả những gì muốn nói đến nét nữ tính trong ông. Nếu Byron và Kennedy muốn che đậy điểm yếu của họ bằng thái độ của một người nam thì họ sẽ không còn có sự dịu dàng quyến rũ nữa. Thay vào đó, họ học cách thể hiển điểm yếu của mình một cách khéo léo để người phụ nữ có thể cảm nhận được khía cạnh mềm yếu của họ.

Có nhiều nổi sợ và sự nghi ngờ kỳ lạ đối với mỗi giới tính: Việc sử dụng điểm yếu có tính chiến lược của bạn luôn cần tính đến những điều khác nhau. Chẳng hạn, một người phụ nữ có thể bị thu hút bằng sức mạnh và sự tự tin của nam giới. Tuy nhiên, quá mạnh mẽ và tự tin có thể tạo ra sự sợ hãi làm cho nó trở nên không tự nhiên và xấu đi. Đặc biệt, đáng sợ hãi là cảm

giác nam giới lạnh lùng và vô cảm. Cô cảm thấy nghi ngờ rằng anh ta chỉ là người không ham muốn gì hơn là thể xác. Từ xưa, nam giới quyến rũ đã học cách trở nên nữ tính hơn để thể hiện cảm giác của họ và dường nhe quan tâm đến đời sống đối tượng của bạn. Nhiều thi sĩ thời trung đại là người đầu tiên thành thạo chiến lược này. Họ sáng tác thơ ca ngợi phụ nữ, thể hiện sự bất tận về cảm giác của họ và trải qua hàng giờ ở khuê phòng của phái nữ để lắng nghe phàn nàn của họ và hiểu sâu hơn tâm hồn họ. Nhằm đáp lại sự sẵn lòng trong vai người yếu đuối, nhiều thi sĩ tìm kiếm ly do để yêu.

Từ đó có một ít thay đổi. Một số người quyến rũ nổi tiếng nhất trong thời gian gần đây – Gabriele D' Annunzio. Duke Ellington, Error Flynn – đều hiểu được giá trị của việc đóng kịch một cách say mê đối với phụ nữ giống như một thi sĩ đang quỳ xuống. Bí quyết là nhằm thỏa mãn mặt yếu đuối của bạn trong khi vẫn cố gắng duy trì mặt nam tính. Điều nãy có thể bao gồm thể hiện sự rụt rè vô tình của bạn, cái mà triết gia Soren Kierkegaard nghĩ đó là một cách cực kỳ quyến rũ đối với nam giới – Điều đó làm cho phái nữ có cảm giác an ủi, và thậm chí là tốt hơn nữa. Mặc dù vậy, hãy nhớ giữ mọi thứ thật hiện đại. Chỉ một cái liếc mắt thẹn thùng là đủ, nếu quá nhiều điều đó thì đối tượng sẽ thất vọng và e rằng cô ta sẽ ngừng làm tất cả mọi thứ.

Nỗi sợ hãi và yếu đuối của một người nam liên quan đến giác quan giới tính của anh ta; anh ta thường hoảng sợ bởi một người phụ nữ công khai quyến rũ và quá mạnh mẽ. Những người phụ nữ quyến rũ nhất trong lịch sử biết cách che đậy nét quyến rũ của minh bằng cách đóng vai một cô gái nhỏ cần được nam giới bảo vệ. Một cô gái làm tiền nổi tiếng thời xưa ở Trung Quốc tên Su Shou thường trang điểm khuôn mặt của cô trong có vẻ xanh xao và yếu đuối. Cô cũng thường đi trên con đường làm cho cô yếu đuối hơn. Một cô gái làm tiền nổi tiếng ở thế kỷ XIX là Cora Pearl sẽ ăn mặc và hành động giống như một đứa bé gái. Marilyn Monroe biết cách tạo ấn tượng là cô phụ thuộc vào sức mạnh của người nam để tồn tại. Trong tất cả các trường hợpj này, nữ giới là người kiểm soát sự năng động, đề cao nam tính của người đàn ông để cuối cùng nô lệ anh ta. Để thực hiện điều này một cách có hiệu quả nhất, một người phụ nữ nên cần sự bảo vệ và quyến rũ nhằm tạo cho nam giới sự say mê bất tận.

Empress Josephine, vợ của Napoleon Bonaparte đã sớm chiếm lĩnh trái tim của chồng cô ta thông qua sự duyên dáng được tính trước. Mặc dừ vậy, sau đó cô vẫn nắm quyền hành thông qua sự kiên định cảu cô mà không phải là sử dụng nước mặt một cách dại dột. Thấy một người nào đó khóc thường có một ảnh hưởng tức thì lên cảm xúc của chúng ta: Chúng ta không thể là người dửng dưng được. Chúng ta sẽ cảm thấy thông cảm và hầu như thường làm điều gì đó để ngăn chặn những giọt nước mắt kia bao gồm cả việc mà thông thường chúng ta sẽ không làm. Khóc là một cách có hiệu quả không ngờ đến nhưng người khóc thì không phải lúc nào cũng ngây thơ. Thông thường cũng có nét gì đó là thật sự trong những giọt nước mắt nhưng cũng có yếu tố là đóng kịch, đóng kịch một cách hiệu quả. (Và nếu đối tượng cảm thấy cách này là không đáng trừng phạt). Đằng sau sự ảnh hưởng của những giọt nước mắt thì cũng có điều gì đó quyến rũ trong nỗi buồn. Chúng ta muốn an ủi người khác và khi Tourvel nhận ra thì mong muốn đó trở thành tình yêu… Sadness, và thậm chí đôi khi khó có giá trị chiến lược đối với nam giới. Đó là một kỷ năng bạn cần học. Nhân vật chính trong tiểu thuyết Pháp thế kỷ XVIII có tên là Marianne của tác giả Marivaux sẽ nghĩ về điều gì đó trong quá khứ để trong hiện tại cô tự khóc và buồn.

Sử dụng nước mắt một cách hợp ly và tiết kiệm đúng lúc. Có thể đó là lúc mục tiêu nghi ngờ động cơ của bạn hoặc khi bạn lo lắng nước mắt không có tác dụng gì đối với anh ta hoặc cô ta. Nước mắt là công cụ chắc chắn nhất cho thấy người khác đang yêu bạn. Nếu họ dường như cảm thấy phiền hoặc chống lại sự quyến rũ thì trường hợp của bạn có thể là vô vọng.

Trong những hoàn cảnh xã hội và chính trị, dường như có quá nhiều tham vọng và sự kiểm soát sẽ làm cho người ta cảm thấy sợ bạn. Do đó, thể hiện mặt yếu của bạn là rất quan trọng. Việc thể hiện điểm yếu nào đó sẽ giấu đi được nhiều thao tác khác. Lúc này thì cảm xúc hay những giọt nước mắt sẽ có hiệu quả hơn. Hầu hết những người quyến rũ đóng vai nạn nhân. Trong bài diễn thuyết đầu tiên của mình ở Quốc Hội, Benjamin Disraeli đã chuẩn bị một bài diễn văn khá tỉ mỉ nhưng khi ông đọc thì có sự chống đối bằng cách hét lên và cười quá lớn đến nỗi khó một ai có thể nghe được. Ông ta vẫn tiếp tục và đọc hết bài diễn văn. Tuy nhiên, khi

ngỗi xuống ông ta mới cảm nhận được sự thất bại đau đớn. Nhưng ông thật ngạc nhiên khi các đồng nghiệp của ông bảo rằng bài thuyết trình thành công lớn. Nó sẽ thất bại nếu như ông phàn nàn hay bỏ lỡ nửa chứng nhưng thay vì vậy thì ông đà tiếp tục nên ông đã thành công. Ông đã tự đặt mình như là nạn nhân của tội ác và bè phái vô độ. Lúc bấy giờ hầu hết mọi người thông cảm với ông và giúp ích cho ông nhiều hơn sau này. Phê bình đối thủ có thể làm cho bạn cũng trở nên xấu đi. Thay vì vậy, hãy nhận cú đánh của họ và đóng vai nạn nhân. Mọi người sẽ bên cạnh bạn, trong một sự đáp lại tình cảm mà có vai trò chính yếu trong sự thu hút về mặt chính trị quan trọng.

Biểu tượng

Nhược điểm. Một gương mặt đẹp dễ nhìn nhưng nếu nó quá hoàn hảo thì sẽ làm cho chúng ta cảm thấy sự lạnh lùng và sợ hãi. Và có nốt ruồi nhỏ trên mặt sẽ làm cho gương mặt trở nên có cảm tình và đáng yêu. Vì thế, đừng che giấu đi nhược điểm của bạn. Bạn cần chúng để làm dịu đi nhiều đặc điểm và kích thích cảm giác dịu dàng

Điểm yếu

Canh thời gian là cốt lõi vấn đề trong nghệ thuật quyến rũ; phải luôn chắc chắn rằng con mồi đang mắc bẫy của bạn. Một người đang yêu thường bỏ qua điểm yếu của người kia, thậm chí còn thấy chúng đáng yêu. Ngược lại một người lí trí, không bị quyến rũ thì thấy sự thẹn thùng hay khóc lóc thảm thiết rất phiền phức. Cũng có những điểm yếu chẳng có giá trị quyến rũ gì cho dù con mồi có yêu bạn đến mức nào.

Cô gái làng chơi nổi tiếng thế kỉ XVII, Ninon de l'Enclos, thích những người đàn ông yếu đuối. Nhưng có khi có một người đàn ông đi quá xa, cứ phàn nàn rằng cô không yêu ông nhiều, rằng cô hay thay đổi và độc lập, và ông thấy mình bị ngược đãi và đối xử bất công. Đối với Ninon lối cư xử như vậy làm mất đi sức quyến rũ, và cô nhanh chóng kết thúc mối quan hệ. Phàn nàn, lải nhải, đòi được quan tâm, đối với con mồi, không còn là những điểm yếu đáng yêu mà là cố muốn được nắm quyền. Khi điều khiển nạn nhân, bạn phải rất khéo léo, không được làm thái quá. Chỉ được sử dụng những điểm yếu làm bạn đáng yêu hơn. Bằng mọi giá phải kìm chế và triệt tiêu những mong muốn khác.

Những người yếu ớt có sự ảnh hưởng mạnh mẽ đối với chúng ta. Tôi có thể làm mà không cần đến những người mạnh mẽ dứt khoát. Bản chất của tôi là người yếu đuối và không dứt khoát, và một người phụ nữ mà ít nói, không hòa đồng và theo đuổi ước muốn của một người đàn ông thậm chí đối với cho phép chính cô ta bị sử dụng thì có nhiều hấp dẫn hơn. Người đàn ông đó có thể nặn cô ta thành những hình dạng mà anh muốn và trở thành người yêu thích cô ta hơn tất cả mọi lúc.

Murasaki Shiikibu, Câu Chuyện Về Genji do Edward G. Seidensticker dịch

Hera, con gái của Cronus và Rhea đã được sinh ra trên đảo Samos hoặc như một số người nói là ở Argos và được nuôi lớn lên ở Arcadia bởi Temenus, con trai của Pelagus. Seaons là y tá của cô. Sau khi trục xuất cha của họ là Cronus đi thì người anh trai sinh đôi của Hera đã tìm thấy cô tại Cnossus ở Crete hay một số người nói là ở Mount Thormax (ngày nay gọi là Núi Cuckoo) ở Argolis, nơi mà lần đầu tiên anh tán tỉnh cô không thành công. Cô cảm thấy tiếc cho anh chỉ khi anh ta cải trang thành một chàng ngốc bị kéo lê đi và cô dịu dàng sưởi ấm cho anh trong lòng ngực. Khi đó anh hồi phục lại và đã cướp đi đời con gái của cô để cô xấu hổ và chấp nhận lấy anh.

Robert Graves, Thần Thoại Hy Lạp

Trong một cách quyến rũ, một người đã thu hút người khác bằng sự yếu ớt và cũng chính là sự yếu ớt của người còn lại. Một sự yếu ớt đã được tính toàn, một sự yếu ớt không toan tính; Một người thách thức người còn lại nhận lấy… Quyến rũ là để thể hiện sự yếu ớt. Quyến rũ cũng chính là đáp lại sự yếu ớt. Chúng ta quyến rũ bằng sự yếu ớt của chúng ta chứ không bao giờ bằng sự mạnh mẽ. Trong sự quyến rũ, chúng ta thể hiện sự yếu ớt và đây là những gì tạo cho sự quyến rũ sức mạnh riêng của nó. Chúng ta quyến rũ bằng cái chết cảu chúng ta, sự yếu ớt của chúng ta và bằng sự thiếu thốn hay xuất hiện trong đầu của chúng ta. Bí quyết để biết cách thể hiện sự mất mác nằm trong sự thiếu vắng cái nhìn, cử chỉ, trong sự thiếu sự hiểu biết hoặc y nghĩa. Một nhà phân tâm học chỉ chúng ta thể hiện sự yếu ớt và thụ động của mình nhưng trong hầu hết các khía cạnh tôn giáo biến chúng thành một hình thức chối bỏ và chấp nhận nhằm thúc đẩy một đức tính tốt. Ngược lại, quyến rũ sẽ chiến thắng sự yếu đuối, làm thành một trò chơi đối với nó và bằng chính những vai trò của nó.

Jean Baudrillard, Sự Quyến Rũ do ca sĩ Brian dịch

Có một câu tục ngữ của người Mỹ nói rằng nếu bạn muốn lừa một ai đó thì bạn cần làm cho anh ta tin tưởng bạn hoặc ít nhất cảm thấy nghi ngờ đối với bạn (hai kiến này có liên quan với nhau) và làm cho anh ta ít cảnh giác đối với bạn. Câu tục ngữ giải thích nhiều về quãng cáo trên TV. Nếu chúng ta cho rằng con người không ngốc nghếch thì họ cần có phản ứng đối với quãng cáo TV bằng cảm giác nghi ngờ cho phép họ tin rằng họ đang bị kiểm soát. Khi ảo ảnh về sự mong muốn vẫn còn thì họ không phải sự điều gì từ quãng cáo. Người ta có khuynh hướng tin vào bất cứ điều gì mà họ nghĩ rằng họ đã có sự điều khiển. Quãng cáo trên TV ngớ ngẩn, vụng về và vô hiệu quả. Chúng được thể hiện cách này ở mức độ nhận thức nhằm bị nhạo bán và bác bỏ một cách có y thức. Hầu hết các nam quãng cáo sẽ nhận định rằng qua nhiều năm

những quãng cáo dường như là tệ nhất đã được công nhận là những quãng cáo tốt nhất. Một chương trình quãng cáo hiệu quả được thiết kế nhằm nhằm mục đích xúc phạm đến khả năng nhận thức của người xem, do đó thấu hiểu được sự biện hộ của nó.

Wilson Bryan Key, Sự Quyến Rũ Về Mặt Tiềm Thức

Sự dụng sự rụt rè là một nghệ thuật, nhưng một người có thể làm điều đó thường xuyên. Tôi đã thường dùng sự rụt rè để lừa một cô gái nhỏ. Thông thường, các cô gái trẻ hay nói những lời khó nghe về những người đàn ông rụt rè nhưng thật ra họ thích những người này. Rụt rè một ít làm tôn lên tính tự cao của cô gái trẻ, làm cho cô ta cảm thấy nghi ngờ. Đó là bản tính nghiêm túc của cô ta. Khi họ muốn ngủ, và rồi một lúc nào đó họ tin rằng bạn không còn rụt rè nữa, bạn chứng tỏ cho họ thấy rằng bạn hoàn toàn khác trước đó là bạn đã có thể tự lực được. Tình rụt rè làm một người đàn ông mất đi nét nam tính của anh ta và vì vậy đây là cách hay để trung hòa mối quan hệ giới tính.

Soren Kierkegaarg, Nhật Ký Của Người Quyến Rũ do Howard V. Hong và Edna H. Hong dịch

Tuy nhiên, có một hình thức khác thể hiện lòng nhân từ thường đi với việc làm hướng về những tù nhân nghèo bị bắt giam trong ngục tối và bị lấy mất đi niềm vui đối với phụ nữ. Vợ của những cai ngục và những người phụ nữ chăm sóc họ hoặc những bà chủ nhà có từ nhân chiến tranh trong nhà của họ cảm thấy thương tiếc và chia sẽ sự nhân từ và lòng thương xót đối với họ… Vì vậy, vợ của những cai ngục này, những bà chủ qúy tộc và những người khác nữa, mặc dù những người bị bắt giam và không hạnh phúc nhưng họ cảm thấy không ngừng cắn rứt lương tâm cho những gì mà họ đã làm trước đây…Để xác nhận những gì tôi nói, tôi sẽ đưa dẫn chứng câu chuyện về thuyền trưởng Beaulieu, Captain của King's Galleys, của người mà tôi đã nói trước đó kể lại cho tôi. Ông ta phục vụ cho cấp bề trên của Pháp, một thành viên của viện Lorraine, người có nhiều gắn bó với ông. Một lần đến nhận nhiệm vụ bảo trợ tại Malta trong một con tàu nhỏ. Anh ta được đưa đến bằng tàu chiến Sicillian và những tù nhân được mang đến Caste-à-mare ở Palermo, nơi anh ta bị bắt giữ trong một nhà tù chật hẹp, tối tăm, bẩn thỉu và bị đối xử tàn tệ trong thời gian 3 tháng. Tình cờ, thống đốc của Lâu Đài, một người Tây Ban Nha có hai cô con gái xinh đẹp đang phàn nàn và than khóc xin cha của họ đến thăm anh thể hiện sự tôn kính và đối với điều này thì cha của họ sẵn sàng cho phép. Khi thấy thuyền trưởng là một người bàn lĩnh, thanh lịch và ready-tongued và anh đã chinh phục họ bằng phương diện này ngay từ cái nhìn đầu tiên đến nỗi họ xin phép cha mình cho anh rời khỏi nhà tù dơ bẩn và chuyển đến ở một phòng khác và sẽ được đối xử tốt hơn. Không những thế, họ còn được phép tự do đến thăm anh mỗi ngày và trò chuyện với anh. Và điều này đã tiến triển tốt đẹp đến nỗi cả hai cô gái đều đã yêu anh mặc dù anh không phải là người đẹp trai trong khi hai cô giá đều xinh đẹp. Và vì thế, không cần suy nghĩ đến việc ở từ khắc nghiệt hay thậm chí chết đi và do khao khát cơ hội này nên anh đã từ cho phép mình vui vẻ với cả 2 cô gái bằng cả sự quyết tâm và ham muốn. Và những niềm vui vẻ này vẫn tiếp tục mà không có bất kỳ tai tiếng nào. Vì thế anh ta qua may măn trong cuộc chinh phục suốt thời gian khoảng 8 tháng. Không có bất kỳ tai tiếng nào xảy ra trong suốt thời gian đó, sự bất tiện, điều bất ngờ hay phát hiện nào. Thật vậy, cả hai chị em họ quá hiểu nhau nên họ sẵn sàng giúp đỡ lẫn nhau, thay phiên làm lính gác cho nhau và không bao giờ có điều xấu xảy ra. Và anh ta nói với tôi như một người bạn thân thiết của tôi rằng anh chưa bao giờ có được những ngày tự do tuyệt vời để thư giản, hoặc cảm thấy khao khát hơn trong nhà tù được nói. Và đây thật sự là nhà giam tốt đối với anh mặc dù người ta nói rằng không có trại giam nào là tốt cả. Và thời gian hạnh phúc này tiếp tục trong khoảng thời gian 8 tháng khi có lệnh ngừng bắn giữa Đế Quốc và Henri II, một vị vủa ở Pháp. Vì thế, tất cả tù nhân rời khỏi trại giam và trốn thoát. Anh ta nói với tôi rằng anh chưa bao giờ đau lòng hơn là phải bỏ trại giam này và cảm thấy lấy làm tiếc phải rời xa hai cô gái xinh đẹp này, những người mà anh yêu thương và cảm thấy tiếc nuối khi chia tay.

Seigneur De Brantôme, Cuộc Sống Của Những Cô Gái Xinh Đẹp do A. R. Allíon dịch

14. Xóa bỏ ranh giới ước muốn và hiện thực – một ảo giác hoàn hảo

Để bù lại những khó khăn trong cuộc sống, người ta thường thích mơ mộng viễn vông, tưởng tượng một tương lai đầy phiêu lưu, thành công và lãng mạn. Nếu tạo được ảo giác rằng nhờ bạn họ có thể sống cuộc sống họ hằng mơ ước, bạn sẽ điều khiển họ trong tầm tay. Điều quan trọng là phải bắt đầu từ từ, chiếm được lòng tin của họ, và dần dần tạo ra những tưởng tượng phù hợp với mong muốn của họ. Hãy nhằm vào mong ước thầm kín bị che đậy, kìm nén của họ, khơi dậy những tình cảm không kiểm soát được, che mờ sức mạnh lí trí của họ. Một ảo giác hoàn hảo là ảo giác không tách rời quá so với thực tế, nhưng cũng phải có chút không thật, giống như một giấc mơ lúc đang thức. Dẫn dắt cho con mồi lúng túng đến mức độ không còn phân biệt được đâu là thực đâu là hư nữa.

Sự tưởng tượng có thật

Vào năm 1964, có một cậu thanh niên người Pháp 20 tuổi tên là Bernard Bouriscout đến Bắc Kinh, thuộc Trung Quốc để làm việc như một kế toán ở Đại Sứ Quán Pháp. Những tuần đầu tiên ở đó của anh không giống như những gì anh mong đợi. Bouriscout đã lớn lên trong các tỉnh ở Pháp. Anh thích đi du lịch và phiêu lưu. Khi Bouriscout được cử đến Trung Quốc, hình ảnh của Cấm Cung hay sòng bạc ở Macao đã hiện lên nhảy múa trong đầu anh. Nhưng đây là Cộng Sản Trung Hoa và sự tiếp xúc giữa những người Phương Tây và người Trung Hoa là không thể có lúc bấy giờ. Bouriscout phải hòa nhập với những người Châu Âu khác ở thành phố. Nhưng anh cảm thấy chán làm sao khi biết họ phân biệt phe phái. Anh cô đơn và cảm thấy tiếc khi nhận nhiệm vụ và bắt đầu dự định ra đi.

Và rồi trong một bữa tiệc Giáng Sinh năm đó, Bouricout là người phương Tây duy nhất ở đó sau cùng thích một điều gì đó thực sự và ngoại lại. Peipu, là một diễn viên nổi tiếng trong nhạc kịch opera và đến từ một gia đình có quan hệ với triều đại cai trị trước đây. Bấy giờ anh ta bắt đầu viết nhạc opera về những người công nhân nhưng anh ta nói về điều này bằng một quan điểm trái ngược. Họ bắt đầu gặp nhau thường xuyên. Pei Pu giới thiệu cho Bouricout quang cảnh ở Bắc Kinh. Bouricout thích câu chuyện của anh ta. Pei Pu nói một cách chậm rãi và mỗi sự kiện lịch sử dường như sống lại khi anh ta kể và tay của anh chuyển động minh họa cho lời nói. Anh ấy nói đây là nơi triều đại nhà Minh cuối cùng treo cổ, chỉ về nơi đó và đồng thời kể lại câu chuyện. Hay người đầu bếp ở nhà hàng chúng ta vừa ăn đã từng phục vụ cho cung điện của hoàng đế cuối cùng và rồi anh lại tiếp tục kể câu chuyên ly kỳ khác. Pei Pu cùng nói về cuộc sống trong đội nhạc kịch Bắc Kinh, nơi người nam thường đóng vai nữ giới và đôi khi trở nên nổi tiếng từ đó.

Hai người đàn ông trở thành bạn của nhau. Người Trung Quốc tiếp xúc với người nước ngoài bị giới hạn nhưng họ vẫn cố gắng tìm cách gặp nhau. Một buổi tối, Bouricout đã cùng đi với Pei Pu khi Pei Pu đến thăm nhà của một viên chức người Pháp để dạy cho những đứa trẻ. Anh ta lăng nghe trong lúc Pei Pu kể chuyện cho lũ trẻ nghe "Câu chuyện về loài bướm", một câu chuyện trong nhạc kịch Opera của người Trung Quốc: Một cô gái trẻ khao khát được vào học ở trường thuôch hoàng tộc mà con gái không được phép học ở đó. Cô hóa trang thanh nam giới, thi đậu và vào trường học. Có một người bạn học đã yêu cô và cô cũng bị anh ta thu hút. Vì thế cô nói với anh ta rằng cô thật sự là con gái. Như hầu hết những câu chuyện kể này, câu chuyện cũng kết thúc một cách bi thảm. Pei Pu kể câu chuyện bằng cảm xúc khác thường, thật ra anh ta đã đóng vai người con gái trong nhạc kịch.

Một vài đêm sau đó, khi họ đang đi bộ trước khi đến công của Cấm Cung, Pei Pu quay lại "Câu chuyện về loài bướm". Pei Pu nói: "Hãy nhìn vào tay em", "hãy nhìn vào mặt em. Câu chuyện về loài bướm cũng chính là câu chuyện đời em". Nói một cách chậm rãi và buồn bã, Pei Pu giải thích rằng hai người con đầu tiên của mẹ anh ta là con gái. Ở Trung Quốc thì con trai quan trong hơn. Nếu đứa con thứ ba là con gái thì cha anh ta sẽ cưới vợ lẻ. Người con thứ ba chào đời lại là một cô con gái. Nhưng người mẹ đã qua hoảng sợ đến nỗi mà không thể nào nói ra sự thật và bà đã có một thỏa thuận với cô đỡ. Họ sẽ nói rằng đứa con này là trai và nó sẽ được nuôi lớn lên. Đứa bé thứ ba đó chính là Pei Pu.

Qua nhiều năm, Pei Pu đã phát triển chiều cao để che giấu giới tính của cô ta. Pei Pu không bao giờ tắm phòng tắm công cộng, nhổ tóc mai của mình để trông giống như là cô ta bị hói, v.v. Bouricout bị câu chuyện thu hút và cảm thấy an ủi bởi vì giống như người con trai trong câu chuyện về loài bướm, anh ta bị Pei Pu thu hút. Bây giờ mọi thứ đã rõ – bàn tay nhỏ nhắn, giọng nói the thẻ, cái cổ thon nhỏ. Và anh ta đã yêu cô và dường như tình cảm đó cũng được đền đáp lại.

Pei Pu bắt đầu đến nhà của Bouriscout và sau đó họ đã ngủ với nhau. Pei Pu tiếp tục cải trang như nam giới thậm chí ngay khi ở nhà của Bouriscout nhưng dù sao thì phụ nữ ở Trung Quốc cũng mặc trang phục của nam giới và Pei Pu cải trang giống con gái hơn bất kỳ cô gái Trung Hoa nào mà anh đã gặp. Trên giường, Pei Pu cũng ngại ngùng và cử chỉ tay của anh thì rất say mê và nữ tính. Cô đã làm mọi thứ trở nên lãng mạn và nổi bật hơn. Và khi cách xa cô, mọi lời nói và cử chỉ của cô lại khắc sâu trong tâm trí anh. Tất cả những gì làm cho cuộc tình này trở

nên thú vị hơn là họ đã phải giữ bí mật.

Vào tháng 12 năm 1965, Bouriscout rời khỏi Bắc Kinh và trở về Paris. Anh ta đã đi du lịch và có những cuộc tình khác ở đó nhưng trong suy nghĩ của anh ta vẫn không ngừng muốn quay về với Pei Pu. Khi Cuộc Cách Mạng Văn Hóa nổ ra ở Trung Quốc và anh đã mất liên lạc với Pei Pu. Trước khi anh ra đi, Pei Pu nói với anh rằng cô đã có mang. Anh cũng không biết đó là trai hay gái. Nổi ám ảnh trong đầu anh về Pei Pu ngày càng nhiều hơn và vào năm 1969 anh ta đã tìm một công việc khác ở Bắc Kinh.

Gặp gỡ nhiều người nước ngoài lúc bấy giờ còn chán hơn so với lần đến đầu tiên nhưng anh vẫn tìm cách theo dõi Pei Pu. Cô nói với anh rằng cô sinh bé trai vào năm 1966 và nó trông giống Bouriscout và ngày càng ghét người nước ngoài ở Trung Quốc. Nhằm muốn giữ bí mật về giới tính của cô, cô đã đưa con đến một vung xa xôi gần nước Nga. Ở đó thời tiết quá lạnh và đứa bé có thể đã chết. Pei Pu đưa những bức ảnh của đứa bé cho Bouriscout xem và anh cũng thấy đứa trẻ giống mình. Qua nhiều tuần kế đến, họ tìm cách gặp gỡ đó đây, và Bouriscout có định: Anh ta thông cảm với Cuộc Cách Mạng Văn Hóa. Anh ta muốn tìm hiểu tất cả những ngăn cấm cản trở anh gặp Pei Pu. Vì vậy, ông đã đề nghị thực hiện một số quan sát. Lời đề nghị được chuyển đến những người có quyền và ngay sau đó Bouriscuot đã đánh cắp một số tài liệu cho những người Đảng Cộng Sản. Đứa bé trai tên Bertrand được gọi về Bắc Kinh và cuối cùng Bouriscout cũng đã gặp con mình. Bây giờ một sự mạo hiểm gấp 3 lần lấp đầy cuộc đời Bouriscout: Pei Pu quyến rũ, sự hồi hộp của một gián điệp và cả đứa bé bất hợp pháp mà anh muốn mang trở lại Pháp.

Vào năm 1972, Bouriscout rờ khỏi Bắc King. Qua vài năm sau đó anh vẫn cố gắng lại đưa Pei Pu và con trai anh về Pháp và khoảng 10 năm sau đó thì anh đã thành công: Cả 3 người họ trở thành m ột gia đình. Mặc dù vậy, năm 1983 nghi ngờ mối quan hệ giữa viên chức văn phòng ở nước ngoài và một người đàn ông Trung Hoa và bằng một cuộc điều tra họ đã biết được việc làm gián điệp cuả Bouriscout. Anh ta bị bắt giữ do bị nghi ngờ rằng người đàn ông sống chung với anh ta thật ra là một phụ nữ. Qua nghi ngờ nên Pháp đã ra lệnh kiểm tra Pei Pu và như họ đã nghĩ thì anh ta trông giống một người đàn ông hơn. Bouriscout đã bị bỏ tù.

Thậm chí sau khi Bouriscout đã nghe về sự nghi ngờ người yêu trước đây của anh ta. Anh vẫn tin rằng Pei Pu là nữ.Thân hình mềm mại của cô, mối quan hệ thân mật của họ – Làm sao anh có thể sai được? Chỉ khi Pei Pu bị bắt giữ cùng một trại giam với Bouriscout, chỉ cho anh xem bằng chứng không thể chối cãi được về giới tính của anh ta đã làm cho Bouriscout cuối cùng cũng đã chấp nhận điều đó.

Giải thích: Khi Pei Pu gặp Bouriscout, anh nhận ra rằng anh đã tìm thấy một đối tượng hoàn hảo. Bouriscout cô đơn, chán nản và tuyệt vọng. Cách anh đáp lại Pei Pu cho thấy rằng anh là người đồng tính luyến ái hoặc có thể là người lưỡng tính hoặc ít nhất là không rõ ràng. (Thật ra Bouriscout đã có những quan hệ đồng tính nam, quá xấu hổ điều đó nên anh ta đã cố gắng ngăn chặn mặt này). Pei Pu luôn đóng vai nữ giới trước đây và rất nhập vai. Anh ta ốm yếu và có cử chỉ giống con gái, về mặt thể chất thì cơ thể anh ta không to khỏe. Nhưng ai sẽ tin một câu chuyện như thế hoặc ít nhất không hoài nghi?

Thành phần đáng chỉ trích tạo nên sự quyến rũ của Pei Pu mà trong đó anh đã mang đến cho một người Pháp thích mạo hiểm là bắt đầu một cách chầm chậm và hình thành một y nghĩ trong đầu nạn nhân. Trong một người Pháp hoàn hảo (mặc dù đầy những ấn tượng thú vị về Trung Hoa), anh đã làm cho Bouriscout quen với việc nghe những truyện kể và cổ tích mà trông đó một số thì thật và một số khác thì không thật nhưng tất cả đều được kể bằng giọng điệu đáng tin cậy và thương tâm. Và rồi Pei Pu đã gieo y nghĩ về sự hiện thân của anh ta trong "Cầu chuyện về loài bướm". Nhưng khi anh thú nhận "sự thật" về giới tính của mình thì Bouriscout đã hoàn toàn bi anh ta mê hoặc.

Bouriscout tránh đi tất cả những suy nghĩ nghi ngờ bởi vì anh ta muốn tin câu chuyện của Pei Pu. Từ đó mọi thứ trở nên dễ dàng. Pei Pu làm cho mọi thứ giống như thật. Thật không mất quá nhiều tiền để có được một bé trai mà anh có thể xem như con trai mình một cách hợp ly. Quan trọng hơn nữa, anh đóng vai mê hoặc một cách hoàn toàn nhằm duy trì sự lảng tránh và khó hiểu (là những gì mà người phương Tây mong đợi từ một phụ nữ Á Châu) trong khi che

đậy quá khứ và sự trỉa qua một số kích động trong qua khứ. Khi sau đó Bouriscout giải thích. “Pei Pu đã lừa tôi trong y nghĩ…Tôi đang có nhiều mối quan hệ và trong suy nghĩ của tôi, giấc mơ của tôi, tôi có một sự khá xa so với những gì là sự thật”.

Buriscout nghĩ anh ta đang có một cuộc phiêu lưu kỳ lạ, một sự mê hoặc dài lâu. Ít nghi ngờ, anh ta có cách thỏa mãn cho sự đồng tính luyến ái đã bị kiềm nén. Có 2 suy nghĩ trong đầu anh ta: Suy nghĩ thứ nhất là tin điều gì vui vẻ đáng tin và thứ hai là có một nhu cầu tự bỏa vệ đối với việc nghi ngờ nhiều người. Nếu bạn bắt đầu một cách quá cường điệu, bạn khó đến nỗi không thể tạo ra được sự mê hoặc. Bạn sẽ nuôi dưỡng sự nghi ngờ trong đầu của mình và một khi đã được nuôi dưỡng thì sự nghi ngờ có thể tăng lên gấp đôi. Thay vì vậy, bạn hãy bắt đầu một cách chầm chậm, xây dựng niềm tin trong khi có thể để người ta thấy một điều gì đó lạ và thú vị đối với bạn để thể hiện sự quan tâm của họ. Và rồi, bạn tạo ra câu chuyện của chính mình như bất kỳ tiểu thuyết nào. Bạn đã tạo được nền tảng của sự tin cậy và bấy giờ nhiều sự say mê và giấc mơ mà bạn ấp ủ đột nhiên trở nên đáng tin cậy.

Hãy nhớ rằng người ta muốn tin những điều khác thường; bằng nền tảng nhỏ, một ít sự kích thích thì họ sẽ rơi vào sự ảo giác của bạn. Nếu có bất cứ điều gì, sai sót về mặt thực tế thì hãy sử dụng những cách chống đỡ (giống như đứa trẻ Pei Pu chúng tỏ với Bouriscout) và thêm vào những lời lôi cuốn hay một cử chỉ tình cờ làm cho bạn có một chút không thực tế. Khi bạn cảm thấy họ đang mắc bẫy của bạn thì hãy làm tăng thêm, tăng thêm sự quyến rũ của mình. Lúc đó họ đã nghĩ qua xa trong đầu của họ rằng bạn sẽ không phải làm phiền họ bằng cách làm ra vẻ thật nữa.

Thực hiện mong muốn

Vào năm 1762, Catherine, vợ của Czar Peter III, đã thực hiện một việc làm táo bạo chống lại người chồng bất lực của cô và và tự xưng là nữ hoàng của Nga. Qua vài năm sau đó, Cathurine vẫn thống trị nhưng liên tục có nhiều người tình. Người Nga gọi những người đàn ông này là vremienchiki, "những người đàn ông đương thời" và vào năm 1774 người này là Gregory Potemkin, một trung úy 35 tuổi, nhỏ hơn Catherine 10 tuổi và là một ứng viên có rất ít khả năng thắng nhất. Potemkin kém cỏi và cũng không đẹp trai (anh ta đã mất một mặt trong một lần bị tai nạn). Nhưng anh ta biết cách làm cho Catherine cười, anh tôn sùng cô quá dữ dội đến nỗi cô dần dần bị chinh phục. Potemkin nhanh chóng trở thành người tình của cô.

Catherine thăng chức cho Potemkin ngay càng cao hơn trong hệ thống cấp bậc và dần dần làm cho anh ta trở thành người thống trị Nga Trắng, một khu vực lớn phía Đông Nam bao gồm cả Ukraina. Là một nhà thống trị, Potemkin phải rời khỏi St. Petersburg và đến sống ở miền Nam. Anh biết rằng Matherine không thể làm bất cứ điều gì mà không có sự kết thân với nam giới nên anh đã tự mình vremienchiki đến sau của Catherine. Cô không chỉ chập nhận với sự sắp xếp này mà còn còn nói rõ rằng cô sẽ luôn duy trì sở thích của mình.

Giấc mơ của Catherine là bắt đâù một cuộc chiến tranh ở Thổ Nhĩ Kỳ, lấy lại Consultantinople cho Giáo Hội Chính Thống và đưa người Thổ Nhĩ Kỳ ra khỏi Châu Âu. Cô muốn chia sẻ chiến dịch này với hoàng đế trẻ Hapsburg, Joseph II nhưng Joseph chẳng bao giờ tự mang mình ra kỹ hiệp ước sẽ liên kết với họ trong chiến tranh. Thiếu kiên nhẫn ngày càng lớn dần, vào năm 1783 Catherine đã thôn tính Crimea, một bán đảo phía Nam hầu như do người Muslim Tartars định cư. Cô hỏi Potemkin để làm ở đó những gì mà anh đã từng tìm cách thực hiện ở Ukraina – giải thoát khu vực của những kẻ cướp, xây đường, hiện đại hòa cảng, mang sự phồn thịnh đến cho người nghèo. Khi anh ta đã sắp xếp ngăn nắp, cô sẽ thực hiện một cái đồn tấn công hoàn hảo cho cuộc chiến tranh chống lại Thổ Nhĩ Kỳ.

Crimea là vùng đất phía sau nhưng Potemkin thích sự thử thách. Làm việc với hàng trăm dự án khác nhau, Potemkin càng thêm say sưa bằng ảo tưởng phép màu anh sẽ thực hiện ở đó. Anh sẽ thành lập một thủ đô trên sông Dnieper, Ekaterinoslav ("đối với sự vẻ vang của Catherine") và cái này sẽ cạnh tranh với St. Petersburg và sẽ có một trường đại học lỗng lẫy hơn bất cứ trường nào ở Châu Âu. Miền quê sẽ có những cánh đồng ngôbất tận, những vườn trái cây qu hiếm từ những nước Phương Đông, những trại tằm, nhiều thị trấn mới có nhiều chợ búa náo nhiệt. Trong một lần đến thăm nữ hoàng vào năm 1785, Potemkin nói về mọi thứ y như là chúng đã có sẵ và sự miêu tả của anh quá sống động. Nữ hoàng vui sướng nhưng nhiều cấp dưới của cô hoài nghi – Potemkin say sưa nói về điều đó. Bỏ qua nhiều cảnh báo, vào năm 1787 Catherine đã sắp xếp một chuyến đi đến khu vực này. Cô hỏi Joseph II đi cùng cô – anh ta quá ấn tượng với sự hiện đại củ Crimea đến nỗi mà anh ta ngay lập tức ky hiệp ước cho chiến tranh chống lại Thổ Nhĩ Kỳ. Tất nhiên Catherine và Potemkin phải sắp xếp lại toàn bộ sự việc.

Và vì thế, vào tháng năm của năm đó, sau khi Dnieper ấm hơn, Catherine chuẩn bị một cuộc hành trình từ Kiev ở Ukraina đến Sebastopol ở Crimea. Potemkin chuẩn bị 7 lâu đài trên mặt nước để đưa Catherine và đoàn tùy tùng qua sông. Cuộc hành trình bắt đầu và khi Catherine, Joseph và các cận thần nhìn sang bờ bên kia thì họ thấy cổng khải hoàn ở phía trước của những thị trấn sạch sẽ, tường được sơn phết; những đàn gia súc khỏe mạnh đang gặm cỏ trên đồng, nhiều quan lính đang diễu hành trên đường, cao ốc mọc lên khắp nơi. Buổi tối, họ được thư giản bởi những người nông dân mặc trang phục sáng sủa, những cô gái đang mỉm cười có cài hoa trên tóc và đang nhảy múa trên bờ. Catherine đã đến khu vực này nhiều năm trước đó và sự ngheo khó của những người nông dân làm cô chạnh lòng. Và cô cũng quyết định rằng cô sẽ thay đổi số phận của họ. Nhìn thấy trước mắt cô quang cảnh của sự thay đổi làm cho cô choáng ngợp và cô đã mắng nhiếc những người chỉ trích Potemkin: Hãy nhìn xem nguyện vọng của tôi đã được hoàn thành, hãy nhìn vào những kỳ tích này đi!

Họ thả neo tại 3 thị trán dọc đường, để lại mỗi nơi một lâu đài mới xây tráng lệ có mưa nhân tạo trong khu vườn kiểu Anh. Lên bờ, họ đi qua nhiều ngôi làng có chợ búa tấp nập; nhiều nông dân làm việc một cách vui vẻ, xây nhà và sửa chữa. Mỗi nơi họ qua đêm đều có nhiều điều ngoạn mục diễn ra trước mắt họ – nhảy múa, diễu hành, hoạt cảnh thần thoại, những núi lửa

nhân tạo sáng lên ở khu vườn thuộc Ma-rốc. Cuối cùng, cuối cùng hành trình, trong lâu đài ở Sebastopol, Catherine và Joseph thảo luận về cuộc chiến tranh đối với Thổ Nhĩ Kỹ. Joseph lặp lại sự quan tâm của anh ta. Đột nhiên, Potemkin ngắt lời: "Tôi có 100.000 quân lính đang đợi tôi nói 'Tiến lên'". Khi đó, cửa sổ của lâu đài mở toang,họ nghe âm thanh của súng đại bác và nhiều quân lính, nhiều tàu thuyền đầy cả bến cảng. Bị sợ hài bởi quang cảnh đó, những hình ảnh của nhiều thành phố phí Tây Châu Âu diễn ra từ những người Thổ Nhĩ Kỳ nhảy múa trong đầu của họ, cuối cung Joseph đã k hiệp ước. Catherine bị mê hoặc và tình yêu của cô dành cho Potemkin đạt đến đỉnh cao mới. Anh đã biến giấc mơ của cô thành hiện thực.

Catherine không bao giờ nghi ngờ rằng hầu hết mọi thứ mà cô thấy là sự giả tạo, có thể đó là sự đánh lừa tinh vi nhất được tạo ra bởi một người đàn ông.

Giải thích: Trong bốn năm làm thống trị Crimea, Potemkin đã có một ít thành tựu bởi vì xoáy nước này mất nhiều năm mới hoàn thiện được. Nhưng chỉ trong vài tháng trước chuyến đi của Catherine, anh ta đã làm như sau: Mỗi cao ốc đối diện con đường hay bờ sẽ được phủ sơn; nhiều cây nhân tạo sẽ được mọc lên nhằm che đi chỗ xấu của quang cảnh; nhiều mái nhà dột nát sẽ được sửa chữa bằng ván mỏng được sơn phết để trông giống tôn. Đoàn người sẽ thấy mọi người được báo mặc quần áo đẹp nhất của họ và trông có vẻ vui tươi. Mọi người già yếu sẽ ở trong nhà. Lơ lừng trong cung điện xuống Dnieper, đoàn tùy tùng nhiều ngôi làng mới toanh nhưng hầu hết các cao ốc thì chỉ là bề ngoài. Những đàn gia cầm được chở về từ rất xa và được chuyển vào ban đêm đến những cách đồng mơn mởn dọc theo con đường. Những người dân ngheo hát múa được huấn luyện phục vụ cho việc giải trí. Sau đó họ được đưa lên xe và vội vã đến cửa sông khác vì những người lính diễu hành thì dường như có mặt khắp mọi nơi. Khu vườn ở những lâu đài mới thì lắp đầy những cây ghép mà sẽ chết sau một vài ngày. Những lâu đài được xây một cách nhanh chóng và xấu nhưng lại được trang bị một cách lộng lẫy đến không ai chú y. Một pháo đài dọc theo con đường được xây bằng cát và sau đó nhanh chóng bị sấm chớp phá hủy.

Chi phí cho sự đánh lừa này là rất lớn và cuộc chiến tranh với Thổ Nhĩ Kỹ đã thất bại nhưng Potemkin đã đạt được mục tiêu của anh. Tất nhiên đối với người quan sát thì có dấu hiệu dọc theo con đường thật ra không đúng như vậy. Tuy nhiên, khi chính nữ hoàng đã khẳng định rằng mọi thứ là thật và rực rỡ thì tất cả những cận thần chỉ biết đồng y. Điều này là cốt lõi của sự quyến rũ. Catherine đã mong muốn một cách liều lĩnh để được xem như là một người cai trị đáng yêu và tiến bộ, người mà sẽ đánh thắng người Thổ Nhỹ Kỳ và giải phóng Châu Âu và khi cô thấy các dấu hiệu của sự thay đổi ở Crimea, tâm trí cô đã được lắp đầy những hình ảnh.

Khi cảm xúc của chúng ta bị ràng buộc, chúng ta thường khó thấy được bản chất của vấn đề. Cảm giác về tình yêu lơ lửng trong đầu chúng ta, làm cho chúng ta tô màu mọi thứ như mong muốn của chúng ta. Để làm cho nhiều người tin vào sự giả tạo do bạn tạo ra, bạn cần nuôi dưỡng cảm giác mà chúng đã bị kiểm soát. Thông thường cách tốt nhất để thực hiện điều này là xác định được ham muốn bất tận của họ, những mong muốn khao khát được thực hiện. Có thể họ muốn thấy chính mình cao thượng và lãng mạn nhưng cuộc sống đã làm cản trở họ. Có thể họ muốn mạo hiểm. Nếu một điều gì đó có hiệu lực với mong muốn này thì họ trở nên xúc động và không thể tin được, hầu như là ảo giác.

Hãy nhớ bao vây họ trong ảo giác của bạn một cách chầm chậm. Potemkin không bắt đầu bằng những hình ảnh lộng lẫy mà bằng những quang cảnh dọc theo con đường như đàn gia súc đang gặm cỏ. Rồi anh ta đưa họ lên bờ, cộng thêm vở kịch cho đến khi đạt được cao trào như mong muốn là khi cửa sổ mở ra để thể hiện một cổ máy chiến tranh mạnh mẽ – thật ra một vài ngàn nam giới và thuyền được xếp hàng để trông thấy nhiều hơn. Giống như Potemkin, thu hút đối tượng trong vài cuộc hành trình thuộc về thể chất hoặc ngược lại. Cảm giác về có chung một chuyến phiêu lưu thì có nhiều sự mê hoặc. Làm cho nhiều người cảm thấy rằng đang nhận ra một điều gì đó liên quan đến mong muốn sâu sắc nhất của họ và họ sẽ rất vui mừng, nhiều ngôi làng phồn thịnh cũng chỉ là vẻ bề ngoài.

Cuộc hành trình thật sự thông qua vùng đất thánh của Potemkin bắt đầu. Đó giống như là một giấc mơ – giấc mơ của những nhà ảo thuật, người đã khám phá ra bí mật của bí mật của việc hiện thực hóa ước mơ của họ… [Catherine] và những người tùy tùng đã rời khỏi thế giới hiện thực mà phía sau… Cuộc nói chuyện của họ về Iphigenia và những vị thần thời xưa, và

Catherine cảm thấy rằng cô ta chính là Alexander và Cleopatra.

Gina Kaus

Bí quyết quyến rũ

Thế giới hiện thực khó có thể rộng lượng: Những sự kiện xảy ra mà chúng ra ít kiểm soát, những người khác lờ đi cảm giác của chúng ta để đạt được những gì họ mong muốn, thời gian trôi qua trước khi chúng ta hoàn thành những gì chúng ta muốn. Thật may mắn, chúng ta phát triển thói quen mơ mộng của mình sớm. Mặc khác, thế giới tinh thần mà chúng ta đang có, tương lai đầy triển vọng. Có thể mai này chúng ta sẽ bán tưởng thông minh đó hoặc gặp được người sẽ làm thay đổi cuộc đời ta. Nền văn hóa của chúng ta kích thích trí tưởng tượng có nhiều hình ảnh cố định này và những câu chuyện về những điều xảy ra một cách kỳ diệu và sự lạng mạn thú vị.

Vấn đề là những hình ảnh và trí tưởng tượng này chỉ tồn tại trong đầu của chúng ta hoặc chỉ là màn ảnh. Chúng thật sự không đủ – Chúng ta mong mỏi sự thật chứ không phải là mơ mộng hảo huyền và sự kích động vô cùng. Trách nhiệm của bạn là một người quyến rũ là mang đến những điều có thật đến với trí tượng tưởng của một người nào đó bằng cách thể hiện một đặc tính tưởng tưởng hoặc tạo ra một cảch tượng giống như giấc mơ của người đó. Không ai có thể chống lại sự lôi kéo của những ham muốn bí mật trở thành thành hiện thực hiện ra trước mắt họ. Trước hết, bạn cần chọn đối tượng có sự kiềm chế hoặc mơ mộng không thật luôn luôn là đối tượng quyến rũ nhất. Từ từ, bạn sẽ hình thành ảo giác mà họ sẽ thấy, cảm nhận và làm sống lại những giấc mơ của họ. Và khi họ có cảm giác này thì họ sẽ mất liên lạc với thực tế và bắt đầu thấy trí tưởng tượng của bạn có thật hơn bất kỳ thứ gì khác. Và một khi họ mất liên lạc với thực tại thì họ sẽ giống như con chim quay rơi vào miệng bạn (để chứng minh Stendhal trong các nạn nhân nữ của Lord Byron).

Hầu hết mọi người có một nhận thức sai về ảo giác. Bởi vì bất kỳ ảo thuật gia nào cũng biết điều này nên không cần tạo ra điều gì to tác và màu mè. Thật vậy, những điều to tát và màu mè có thể làm phá hủy đi và gây nhiều chú y đối với bạn và cả kế hoạch của bạn. Thay vì vậy thì hãy tạo ra một diện mạo bình thường. Một khi những đối tượng của bạn cảm thấy lo âu – không có điều gì là không bình thường – bạn có ly do để lừa dối họ. Pei Pu không nói dối về giới tính của anh ta ngay lập tức. Anh ta tận dụng thời gian làm cho Bouriscout đến với anh ta. Và một khi Bouriscout đã đến với anh thì Pei Pu vẫn tiếp tục mặc trang phục nam giới. Trong việc kích thích sự tưởng tượng, lỗi lầm lớn nhất là kích thích sự tưởng tượng cần phải lớn hơn thực tế cuộc sống. Điều đó sẽ gần với việc tạo ra sự giải trí hơn là quyến rũ. Thay vì vậy, những gì bạn muốn là những gì Freud gọi đó là "huyền bí", một số điều lạ và quen thuộc cùng một lúc giống như là một dé ja vu hay một kỷ niệm thời thơ ấu – bất cứ điều gì phi ly hay giống như một giấc mơ. Sự huyền bí, kết hợp giữa yếu tố thật và không thật, có ảnh hưởng mạnh mẽ lên trí tưởng tượng của chúng ta. Những điều tưởng tượng mà bạn mang đến cho cuộc sống cho đối tượng của bạn sẽ không là kỳ lạ hay khác thường. Chúng có nguồn gốc từ thực tế, có dấu hiệu lạ lùng, cầu kỳ, huyền bí (Chẳng hạn trong cuộc nói chuyện về vận mệnh). Bạn gợi nhiều người nhớ về thời thơ ấu của họ, hoặc một nhân vật trong phim hoặc sách. Thậm chí trước khi Bouriscout nghe câu chuyện của Pei Pu, anh đã có cảm giác lạ về một điều gì đó khác thường trong một người đàn ông trông có vẻ bình thường này. Bí mật của việc tạo ra một ảnh hưởng huyền bí là hãy giữ cho nó huyền bí và mang tính lôi cuốn.

Emma Hart đến từ một hoàn cảnh bình thường. Cha của cô ta là một người thợ rèn ở miền quê của nước Anh vào thế kỷ XVIII. Emma xinh đẹp nhưng lại không có tài năng gì cả. Tuy nhiên cô lại trở thành một trong những người phụ nữ quyến rũ nhất trong lịch sử, đầu tiên là quyến rũ ông William Hamilton, đại sứ Anh đến tòa án của Naples và rồi đến (bà Hamilton, vợ của ông William) phó đô đốc Lord Nelson. Điều lạ lùng nhất khi bạn gặp cô ấy là một cảm giác huyền bí bởi cô là một nhân vật trong quá khứ, một người phụ nữ không thuộc về thần thoại Hy Lạp hay lịch sử cổ đại. Ông William là một người nghiên cứu về Hy Lạp và đồ cổ La Mã. Để quyến rũ ông, Emma từ làm cho mình giống như một bức tượng Hy Lạp và những nhân vật huyền bí của thời đại. Đó không chỉ là cách cô đội tóc giả, mặc trang phục mà là tư cách của cô, cách cô thể hiện chính mình. Đó giống như là một trong những bức tranh ông ta đa sưu tầm trở thành hiện thực. Ngay sau đó, ông William bắt đầu tổ chức những bữa tiệc ở nhà ông tại Naples mà ở đó Emma sẽ mặc trang phục và có những điệu bộ, những hình ảnh được tạo ra từ thần thoại và lịch sử. Hàng tá đàn ông yêu cô bởi vì cô thể hiện một hình ảnh về thời thơ ấu của họ,

một hình ảnh về vẻ đẹp và sự hoàn hảo. Bí quyết trong việc tạo ra sự tưởng tượng này là do có chung một vài điểm văn hóa – thần thoại, người phụ nữ quyến rũ như Cleopatra. Mỗi nền văn hóa có chung những nhân vật như thế từ quá khứ xa xôi và cận đại. Có có một sự tương tự trong tâm hồn và diện mạo nhưng bạn là người thường. Điều gì có thể hồi hộp hơn cảm giác là sự thể hiện của một sự tưởng tượng nào đó trở về với kỷ niệm ban đầu của bạn?

Vào một buổi tối, Pauline Bonaparte, chị gái của Napoleon, tổ chức một lễ hội tại nhà cô. Sau đó, một viên chức đẹp trai người Đức đến gần cô trong khu vườn và nhờ cô giúp ông gửi một lời đề nghị cho nữ hoàng Pauline và nói rằng cô ấy sẽ làm hết sức mình và rồi bằng một cái nhìn bí ẩn, cô bảo anh ấy trở lại nơi nào vào buổi tối hôm sau. Viên chức đó trở về và được một phụ nữ trẻ chào đón anh ta và dẫn anh đến một số phòng gần khu vườn và rồi đến một chiếc salon lông lẫy và kết thúc dừng lại ở một nhà tắm hết sức sang trọng.Sau đó, có một phụ nữ trẻ khác bước vào trong cửa mặc trang phục rất mỏng manh. Đó là Pauline. Chuông reo lên, dây thường được kéo ra và cô gái xuất hiện, chuẩn bị phòng tắm và đưa cho viên chức đó một áo choàng và rồi biến mất. Sau đó, người viên chức tả lại buổi tối hôm đó như một thứ gì đó không có trong truyện cổ tích và anh có cảm giác rằng Pauline đang thông thả đóng vai trò của một người phụ nữ quyến rũ trong thần thoại. Pauline đủ xinh đẹp và mạnh mẽ để có thể chiếm được bất kỳ người đàn ông nào cô muốn và cô không quan tâm đến việc chỉ đơn giản quyến rũ một người đàn ông lên giường. Cô muốn tấn công anh ta bằng một cuộc phiêu lưu lãng mạn và làm mê muội tâm trí anh ta. Một phần của cuộc phiêu lưu là cảm giác do cô đóng kịch và mời gọi đối tượng của cô chia sẻ sự tưởng tượng này.

Đóng kịch thì rất thú vị. Sự lôi cuốn của nó làm cho người ta trỏ về với thời thơ ấu, nơi mà đầu tiên chúng ta có thể học cách thử những vai khác nhau, bắt chước người lớn hoặc những nhân vật không thuộc về tiểu thuyết. Bởi vì khi chúng ta lớn lên và xã hội quy định một vai trò cho chúng ta, một số chúng ta mong muốn được sự vui đùa mà chúng ta đã từng có, những cái mặt nạ mà chúng ta đã mang chẳng hạn. Chúng ta vẫn muốn chơi trò này để đóng một vai khác trong cuộc sống này. Hãy chiều lòng đối tượng của bạn bằng cách trước hết cần nhờ rõ rằng bạn đang đóng vai và rồi mời họ tham gia cùng bạn có chung một tưởng tượng. Bạn càng sắp đặt mọi thứ giống như một vở kịch hay một tiểu thuyết càng tốt. Hãy chú y cách Pauline bắt đầu thực hiện quyến rũ bằng một đề nghị lạ rằng viên chức xuất hiện vào đêm kế đến và rồi người phụ nữ thứ hai dẫn anh ta đến một dãy phòng thật huyền bí. Pauline trì hoãn sự xuất hiện của cô và khi xuất hiện, cô không đề cập gì đến công việc của anh ta đối với Napoleon hay bất cứ điều gì tầm thường xa xôi. Cô có cử chỉ nhẹ nhàng và anh ta đã được mời để tham gia vào một câu chuyện cổ tích. Buổi tối đó là có thật nhưng có một sự trùng hợp lạ lùng đối với một giấc mơ tình ái.

Casanova vẫn tiếp tục thực hiện vai trò cuả mình. Anh liếc qua tủ quần áo và va li đồ dùng, có nhiều món quà cho những đối tượng của anh ta bao gồm quần áo, đồ trang sức và những thứ khác. Và một số thứ anh ta nói rằng anh đã được dựa theo những quyển tiểu thuyết mà anh đã đọc và những câu chuyện mà anh đã nghe. Anh làm cho bao quanh người phụ nữ bằng không khí lãng mạn được làm tăng thêm tính thực tế đối với giác quan của họ. Như Casanova, bạn cần nhìn thế giới như một nhà hát kịch. Hãy thêm một tia sáng nào đó vào vai trò của bạn; Hãy cố gắng tạo ra cảm giác về kịch hoặc ảo ảnh; Làm cho nhiều người bối rối bằng một chút không thực tế của từ ngữ và cử chỉ trong tiêu thuyết; Trong cuộc sống đời thường, hãy là một diễn viên tuyệt vời. Nền văn hóa của chúng ta làm thay đổi các diễn viên vì sự tự do diễn vai của họ. Đó là những gì mà tất cả chúng ta mong muốn.

Qua nhiều năm, Cardinal de Rohan sợ rằng bằng một cách nào đó anh ta đã xúc phạm hoàng hậu của mình, Marie Antoinette. Cô sẽ không nhìn anh ta nhiều nữa. Và rồi vào năm 1784, Comtesse de Lamotte-Valois đề nghị Cardinal de Rohan rằng hoàng hậu không chỉ sắp thay đổi tình huống này mà còn thật sự là bạn của anh ta. Lamotte-Valois nói rằng hoàng hậu sẽ chỉ định điều này trong buổi chiêu đãi long trọng kế tiếp. Cô ta sẽ chào anh bằng một cách nào đó.

Trong suốt buổi chiêu đãi, Rohan một sự thay đổi nhẹ trong cách cư xử của hoàng hậu đối với anh ta., một cái liếc nhìn quan sát về hướng anh ta. Anh ta rất vui sướng. Bấy giờ nữ bá tước đề nghị họ trao đổi thư và Rohan mất vài ngày viết đi viết lại lá thư đầu tiên ch hoàng hậu. Niềm vui của anh chính là anh cũng được nhận lại một lá thư. Kế đến hoàng hậu yêu cầu có

một cuộc nói chuyện riêng với anh ta trong vườn Versailles. Rohan cảm thấy vừa vui mừng vừa lo lắng. Đêm đến, Rohan gặp mặt hoàng hậu tại các khu vườn và bước xuống sân hôn vào vạt áo của cô. Cô nói: "Anh hy vọng rằng quá khứ sẽ được quên lãng. Khi họ nghe tiếng nói phát ra, hoàng hậu sợ rằng một ai đó sẽ thấy họ và cô nhanh chóng bỏ trốn cùng người hầu của mình. Nhưng Rohan nhanh chóng nhận được một yêu cầu của cô thông qua nữ tước: Cô muốn tìm được vòng cổ kim cương đẹp nhất chưa bao giờ được tạo ra. Cô cần một người mai mối cho cô mua nó bởi vì nhà vua nghĩ nó quá đắc tiền. Cô đã chọn Rohan thực hiện công việc này. Anh ta luôn sẵn sằng thực hiện trách nhiệm này để chứng tỏ và hoàng hậu sẽ không nghi ngờ anh nữa. Rohan đã tìm được chuỗi hạt. Nữ tước đưa nó đến tay hoàng hậu. Bấy giờ Rohan mong chờ hoàng hậu cám ơn anh và đền đáp lại anh.

Tuy nhiên điều này chẳng bao giờ xảy ra. Thật vật, nữ tước là một người lừa đảo. Hoàng hậu chẳng bao giờ chào anh. Anh chỉ tưởng tưởng điều đó mà thôi. Những lá thư mà anh đã nhận từ cô ta là một giả mạo và không đàng hoàng. Người phụ nữ mà anh đã gặp ở công viên là một cô gái làm tiền được thuê để cải trang và đóng kịch thôi. Tất nhiên chuỗi hạt là thật và khi Rohan tìm được nó và đưa cho nữ tước thì nó lại biến mất đi. Nó được chia ra thành nhiều phần và được bán đến khắp Châu Âu với một số lượng lớn. Và khi cuối cùng Rohan phàn nàn với hoàng hậu về điều đó thì tin tức về việc mua bán phi lý này nhanh chóng truyền đi khắp nơi. Mọi người tin vào câu chuyện của Rohan là hoàng hậu đã thật sự mua chuỗi hạt của anh ta và ngươi lại đang giả vờ không biết. Quyển tiểu thuyết này là bước đầu tiên trong nguyên nhân đổ nát danh tiếng của cô ta.

Mọi người mất một thứ gì đó trong cuộc sống và cảm thấy thất vọng. Chúng ta nghĩ rằng có thể lấy lại điều đó, nghĩ rằng một lỗi lầm có thể được sửa đổi là mang tính rất quyến rũ. Nghĩ rằng hoàng hậu sẽ tha thứ lỗi lầm do anh ta gây ra, Rohan ảo giác tất cả mọi thứ – không có những cái chào, những lá thư là mang tính hời hợt nhất đối với sự giả mạo, một cô gái làm tiên trở thành Marie Antoinette. Y chí mềm yếu đối với lời đề nghị và đặc biệt khi có liên quan đến mong muốn. Và không điều gì mạnh mẽ hơn mong muốn thay đổi quá khứ, sửa sai và làm thỏa mãn sự thất vọng. Tìm thấy những ham muốn này trong nạn nhân của bạn và tạo ra những sự tưởng tượng đáng tin cậy là đơn giản đối với bạn: Một vài người có khả năng nhìn xem xét ảo giác mà họ muốn tin.

Biểu tượng

Shangri-La. Trong đầu ai cũng có hình ảnh một thiên đường, ở đó ai cũng tốt bụng và cao quý, ở đó giấc mơ của họ thành hiện thực và mong ước của họ được đáp ứng, ở đó cuộc sống đầy phiêu lưu lãng mạn. Hãy dẫn con mồi du lịch đến đó, cho họ thoáng thấy hình ảnh của Shangri-La qua làn sương mù trên núi, họ sẽ bị chinh phục.

Điểm yếu

Không thể có điều ngược lại trong chương này. Không thể quyến rũ mà không tạo ảo giác, ảo giác về một thế giới thật nhưng tách biệt khỏi thực tế.

Những người đang yêu và người điên thì có tâm trí bị xáo động có những mơ mộng quá nhạy cảm đến nỗi mọi người đều biết điều này và có nhiều hơn một ly do để hiểu điều này.

William Shakespeare, Giấc Mơ Vào Một Đêm Giữa Mùa Hạ

Anh ta không phải là người đam mê thể xác. Anh ta giống như một người từ trên trời rơi xuống. Anh không giống một con người thật sự. Bạn cũng không thể nói rằng anh ta là nam hay nữ. Anh ta là một người lạ lùng…Bạn cảm thấy anh ta giống một người đến từ hành tinh khác, quá đẹp, quá nổi bật và cách biệt khỏi cuộc sống trên trái đất này.

Bernard Bouriscourt Ở Joyce Wadler, Liason

Romance có cách của cô được nhân cách hóa bởi một viên chức trẻ đẹp, Lieutenant Konrad Friedrich, đã gọi cho cô ở Neuilly để nhờ cô giúp đỡ. Anh ta muốn Pauline [Bonaparle] dùng sự ảnh hưởng của cô đối với Napoleon về việc đáp ứng nhu cầu cho quân đội Pháp ở Papal States. Anh ta có ấn tượng ngay tức thì với công chúa, người đi cùng anh đến quanh vườn của cô đến khi họ đến hòn non bộ. Ở đó, cô đã chặn anh lại và nhìn vào mắt anh một cách bí ẩn, yêu cầu anh trở lại nơi này cùng giờ vào ngày hôm sau vì cô có tin vui cho anh. Viên chức trẻ đồng y và rời khỏi. Trong những hồi k của anh, anh thể hiện khá rõ những gì xảy ra sau lần đầu tiên gặp Pauline: “Vào đúng giờ hẹn, tôi đến Nauilly tại địa điểm đã được nói đến trong khu vườn và đứng trước hòn non bộ. Tôi ở đó không lâu đến khi có một cô gái xuất hiện, chào tôi một cách vui vẻ và dẫn tôi đi ngang qua một cái cửa và đến phí trong của hòn non bộ, nơi có vài phòng và phòng trưng bày, một salon lộng lẫy và phòng tắm sang trọng.

Chuyến đi bắt đầu gây ấn tượng cho tôi rất lãng mạn và giống như một câu chuyện cổ tích và bởi vì tôi tự hỏi rằng sẽ như thế nào khi một phụ nữ mặc áo choàng, bước vào cạnh cửa, bước đến gần tôi và hỏi tôi rằng tôi cảm thấy thế nào khi ở đó. Một lần, tôi nhận ra người chi xinh đẹp của Napoleon, một người hoàn hảo được phát họa một cách rõ ràng bởi những cử động của chiếc áo choàng của cô. Cô đưa tay cho tôi hôn và bảo tôi ngồi xuống ghế cạnh cô. Lúc này tôi chắc tôi không phải là người…quyến rũ. Sau một lúc, Pauline cởi áo choàng và bảo một người phụ nữ, người mà trả lời răng bà ta đã chuẩn bị phòng tắm cho cô và cô muốn mời tôi tắm chung. Mạc bộ đồ tắm bằng vải lanh tốt nhất,chúng tôi tắm đến gần một giờ đồng hồ trong làn nước trong xanh. Sau đó, chúng tôi ăn tối ở một phòng khác và ở lại với nhau cho đến tối. Khi rời khỏi đó tôi phải hứa sớm trở lại với cô và tôi đã có những buổi chiều như thế với công chúa.

Harrison Brent, Pauline Bonaparte: Chuyện tình của một cô gái

Một cô gái làm tiền là một người buông thả, không rõ ràng và chẳng bao giờ hài lòng với chính cô ta trong tưởng tưởng. Cô có một kỷ niệm về câu chuyện mà trong đó giấc mơ đã trở thành hiện thực và ngược lại. Những màu sắc phai nhạt dần và tên tuổi của cô trở nên nổi tiếng, nổi tiếng hơn tất cả bởi vì cô lấy tên đó từ một người đi trước nào đó. Quan niệm về cô gái làm tiền là khu vườn hạnh phúc mà trong đó những tình nhân cùng đi dạo, cùng thưởng thức hương thơm của hoa dù không biết nó có từ đâu mà làm anh ta say đắm như thế. Sao người con gái làm tiền lại lẫn tránh sự phân tích rõ ràng? Cô không muốn mọi người biết cô là ai nhưng cô lai mong được phép để quan hệ với người khác. Cô nói lên sự thật về mình, ham muốn của cô. Những gì cô đáp lại là bản thân một người nào đó và giờ phúc vui vẻ khi có cô. Tình yêu nảy sinh khi bạn nhìn cô ta: Điều đó có đủ không? Cô ta là người có khả năng tưởng tượng mạnh mẽ, khơi nguồn cho mọi đam mê, ngưỡng cửa của chiêm ngưỡng vẻ đẹp thân thể.

Lynne Lawer, cuộc sống của những cô gái làm tiền: Chân dung của thời kỳ phục hưng

Đó là vào ngày 16 tháng 3, cùng ngày công tước Gloucester viết thư cho ông William rằng Goethe ghi nhận lại cuộc biểu diễn đầu tiên về những gì được dự định đặt tên là Thái Độ của Emma. Đó là những gì mà chúng ta có thể biết được một cách ngắn gọn. Trước hết cần nhấn mạnh rằng thái độ chỉ là sự thể hiện quan điểm yêu mến. Goethe, học trò của Winckelman, lúc bấy giờ rất sợ con người theo một người cùng thời đã viết. Đây là một khán giả ly tưởng đối

với hài kịch cổ điển Emma và ông William đã rèn luyện trong nhiều buôit tối mùa đông. Chúng ta hãy ngồi xuống và quyết định xem buỗi biễu diễn theo như anh ta đã diễn tả: "Ông William hamilton…sau nhiều năm cống hiến cho nghệ thuật và nghiên cứu thiên nhiên đã tìm ra được niềm hạnh phúc nhất ở một người con gái người Anh, 20 tuổi có gương mặt đẹp và một thân hình hoàn hảo. Ông ta có bộ trang phục Hy Lạp may cho cô và cực kỳ xinh đẹp. Mặc trang phục này, cô xõa tóc và với nhiều khăn choàng làm cho cô trở nên có những thái độ, cử chỉ, sự thể hiện… khác nhau mà khán giả khó có thể tin vào mắt cô. Ông thấy hàng ngàn nghệ sỹ thích thể hiện nổi bật trước ông bằng những cử chỉ và sự thay đổi đến ngạc nhiên như đứng, quỳ, ngồi, từ đầu, nghiêm nghị, buồn, vui, sung sướng, ăn năn, thu hút, hoảng sợ, lo lắng. Điệu bộ này nối tiếp nhau không ngừng. Cô biết cách sắp xếp những cử chỉ chuyển động khăn sao cho hợp với từng tâm trạng và có hàng trăm cách biến chúng thành khăn choàng. Một hiệp sĩ già tôn sùng cô và hoàn toàn say mê những gì cô làm. Trong cô, ông tìm thấy tất cả những nét thuộc về cổ xưa, tất cả những tài liệu về đồng tiền Sicilian về vị thần Apollo Belvedere. Điều này là chắc chắn: Màn biểu diễn của cô ta thì không giống những gì bạn đã xem trước đó. Chúng tôi đã thưởng thức trong hai buổi tối."

Flora Fraser, Emma, Lady Hamilton

Đối với điều kỳ lạ này thì trong thực tế không có gì là mới hay cũ nhưng có một số điều quen thuộc được hình thành trong đầu chúng ta và trở nên xa lạ chỉ khi bị kiềm nén. Hơn nữa, việc nhắc đến nhân tố kiềm nén làm cho chúng ta có thể hiểu được định nghĩa của Schelling điều kỳ lạ như một thứ gì đó đã được chôn giấu nhưng lại sặp lóe lên tia sáng…Có thêm một điểm áp dụng chung nữa mà tôi muốn thêm vào…đó là kết quả bí ẩn thì thường được tạo ra khi sự phân biệt giữa tưởng tượng và thực tế đang bị xóa mờ như một điều gì đó cho đến nay chúng ta vẫn xem như tưởng tượng xuất hiện trước chúng ta trong thực tế hoặc khi một biểu tượng nào đó thực hiện chức năng của nó về một điều gì đó mà đáng lẽ ra chỉ là tượng trưng…v.v Đó là nhân tố đóng góp không ít đối với kết quả huyền bí gắn liền với những việc làm thần kỳ. Trong đó, yếu tố trẻ con cũng chiếm lấy trong đầu óc của những người rối loạn thần kinh là sự nhận mạnh quá mức về sự so sánh giữa thế giới tinh thần và thế giới vật chất – một nhân tố gắn liền niềm tin trong sức mạnh của suy nghĩ.

Sigmund Freud, "Điều Huyền Bí" Trong Những Bài Viết Và Những Lá Thư Tâm Lý.

15. Cô lập nạn nhân

Một người bị cô lập rất yếu ớt. Từ từ cô lập nạn nhân, bạn sẽ làm họ dễ bị ảnh hưởng hơn. Cô lập về mặt tâm lí: Che chắn tầm nhìn bằng sự quan tâm để chịu bạn dành cho họ, xua tan những thứ khác trong đầu họ. Họ chỉ thấy và nghĩ về bạn. Cô lập về mặt vật lí: Đưa họ ra khỏi môi trường bình thường, bạn bè, gia đình. Làm họ có cảm giác đứng ngoài lề, bị bỏ rơi – họ đang bỏ lại đằng sau một thế giới và bước vào một thế giới khác. Khi đã bị cô lập như vậy, họ không còn sự ủng hộ từ bên ngoài, và khi lúng túng, họ dễ dàng đi lạc hướng. Cám dỗ nạn nhân vào hang ổ của bạn, nơi không có gì quen thuộc với họ cả.

Sự cô lập – hiệu ứng mới lạ

Đầu thế kỷ thứ V trước công nguyên, Phù Sai, vua nước Ngô, đánh bại kẻ thù lớn nhất của mình là Câu tiễn, vua nước Việt, qua rất nhiều trận đánh. Câu Tiễn bị bắt và bị buộc phải làm người giữ ngựa trong chuồng ngựa của Phù Sai. Rối cuộc thì Câu Tiễn cũng được cho phép trở về quê nhà, nhưng mỗi năm phải cống nạp một số lượng lớn tiền bạc và quà cáp cho Ngô Vương. Qua nhiều năm, của cống nạp ngày càng tăng thêm, vì thế mà nước Ngô trở nên thịnh vượng còn Phù Sai thì trở nên giàu có.

Năm nọ, Câu Tiễn cử một đoàn sứ giả tới nước Ngô: Họ muốn biết liệu nhà vua có chấp nhận món quà là hai cô gái xinh đẹp như một phần của cống nạp hay không. Phù Sai tỏ ra tò mò và chấp nhận lời đề nghị. Vài ngày sau, hai người phụ nữ đến, người ta đoán già đoán non, và nhà vua đón tiếp họ trong cung điện của ngài. Hai người phụ nữ tiến về phía ngai vua – mái tóc họ được búi một cách ấn tượng, theo kiểu gọi là "búi mây," được trang điểm với những đồ trang sức bằng ngọc trai và lông bồ nông. Lúc họ bước đi, những chiếc vòng ngọc quàng quanh thắt lưng tạo nên một âm điệu thanh khiết nhất. Không gian tràn ngập một mùi hương làm mê say lòng người. Nhà vua vô cùng hài lòng. Vẻ đẹp của một trong hai cô gái vượt xa người kia; tên cô gái ấy là Tây Thi. Nàng nhìn thẳng vào mắt nhà vua không chút e thẹn; quả thực nàng rất tự tin và quyến rũ, một điều mà Phù Sai không thường thấy ở một người phụ nữ trẻ như thế.

Phù Sai ra lệnh mở tiệc chiêu đãi để ghi nhớ sự kiện này. Khắp cung điện đầy những người dự tiệc; rượu làm cho Tây Thi hưng phấn, nàng bắt đầu nhảy múa trước mặt nhà vua. Nàng còn hát nữa, giọng nàng thật hay. Ngồi trên chiếc ghế bằng bạch ngọc, nàng trông giống như một nữ thần. Nhà vua không thể rời khỏi nàng. Ngày hôm sau nhà vua theo nàng đi khắp nơi. Trước sự kinh ngạc của nhà vua, Tây Thi tỏ ra hóm hỉnh, nhạy bén, và am hiểu nhiều điều, nàng có thể trích dẫn những tác phẩm kinh điển giỏi hơn nhà vua nhiều. Khi nhà vua phải tạm biệt nàng để lo việc triều chính, trí óc của nhà vua chất chứa đầy hình ảnh của nàng. Không bao lâu sau, nhà vua đưa nàng tới những buổi chầu triều của mình, hỏi ý kiến nàng về những vấn đề quan trọng. Nàng bảo nhà vua hãy bớt nghe lời những quan thần của mình; vì nhà vua khôn ngoan hơn họ, sự phán xét của ngài cao quý hơn họ.

Quyền lực của Tây Thi ngày càng lớn mạnh. Tuy vậy muốn chiều lòng nàng thì không phải dễ; nếu nhà vua không đồng ý thực hiện một ước muốn nào đó của nàng, lệ sẽ đẫm mắt nàng, trái tim của nhà vua sẽ tan chảy đi, và ngài sẽ nhượng bộ. Một ngày nọ, nàng cầu xin ngài xây cho nàng một cung điện ở ngoài kinh thành. Dĩ nhiên là nhà vua tuân lệnh nàng. Và rồi khi nhà vua tới thăm cung điện, ngài vô cùng ngạc nhiên trước vẻ lộng lẫy của nó dù ngài chính là người đã bỏ của cải xây dựng nó: Tây Thi đã trang trí cung điện bằng những vật dụng hào nhoáng nhất. Sàn nhà cung điện có một hồ nước nhân tạo với những chiếc cầu bằng đá cẩm thạch bắc ngang. Phù Sai ngày càng dành nhiều thời gian hơn để lưu lại đây, ngồi bên cạnh một hồ nước và ngắm nhìn nàng chải tóc, dùng hồ nước làm gương soi. Nhà vua thường ngắm nhìn nàng chơi đùa với những chú chim trong những chiếc lồng được trang trí bằng ngọc quý, hay đơn thuần chỉ là ngắm nhìn nàng dạo bước khắp cung điện vì nàng bước đi như một cành liễu bay trong gió nhẹ. Tháng ngày trôi qua; nhà vua ở lại luôn trong cung điện của Tây Thi. Nhà vua quên những buổi chầu triều, bỏ mặc hoàng gia và bằng hữu, phớt lờ những nhiệm vụ triều công của ngài. Nhà vua đã không còn khái niệm thời gian. Khi một phái đoàn tới để tâu với ngài về những vụ việc khẩn cấp, nhà vua bị phân tâm tới nỗi không thể lắng nghe. Không gì ngoài Tây Thi có thể chiếm lấy thời gian của ngài, nhà vua vô cùng lo lắng nàng sẽ trở nên giận dỗi.

Cuối cùng thì tin tức cũng tới tai nhà vua về một cuộc khủng hoảng ngày càng trầm trọng: Số của cải mà nhà vua đã bỏ vào việc xây dựng cung điện đã làm thâm hụt ngân khố quốc gia, còn dân chúng thì bất mãn. Nhà vua trở về kinh thành, nhưng đã quá trễ: Một đội quân từ Việt quốc đã xâm lăng Ngô quốc và đã đặt chân đến kinh thành. Không còn gì nữa. Phù Sai không còn thì giờ để sum họp với nàng Tây Thi yêu quý của mình. Thay vì để mình rơi vao tay của Việt vương, người đã từng làm nô dịch trong chuồng ngựa của ngài, Phù Sai đã tự sát.

Phù Sai không hề biết rằng Câu Tiễn đã hoạch định cho cuộc xâm lăng này từ nhiều năm trước và sự quyến rũ công phu của nàng Tây Thi chính là nhân tố chủ chốt trong kế hoạch đó.

Giải thích: Câu Tiễn muốn chắc rằng cuộc đánh chiếm Ngô quốc không được thất bại. Kẻ thù

của Câu Tiễn không phải là quân đội của Phù Sai, cũng không phải là của cải hay tài nguyên của vị vua này mà chính là trí óc của Phù Sai. Nếu Phù Sai có thể bị phân tán tư tưởng một cách sâu sắc, nếu trí óc ngài bị lấp đầy bởi một điều gì đó ngoài việc triều chính, Phù Sai sẽ rụng như trái chín. Câu Tiễn tìm thấy cô gái đẹp nhất trong vương quốc của mình. Ngài đã huấn luyện cô gái này trong ba năm để tinh thông đủ mọi hình thức nghệ thuật – không chỉ là ca hát, nhảy múa, thư pháp, mà còn là cách ăn mặc, cách nói chuyện, cách để quyến rũ. Kế hoạch đã thành công: Tây Thi không cho Ngô vương một chút ngơi nghỉ. Mọi thứ liên quan đến nàng đều xa lạ, kì quặc. Phù Sai càng quan tâm đến Tây Thi, đến mái tóc, tâm trạng, ánh nhìn, lối đi đứng, nhà vua càng ít nghĩ tới vấn đề ngoại giao và chiến tranh. Phù Sai đã bị đẩy tới sự phân tán tư tưởng.

Tất cả chúng ta đều là những ông chúa bà hoàng bảo vệ cho vương quốc nhỏ bé là chính cuộc sống của mình, bị đè nặng bởi đủ loại trách nhiệm, bị vây quanh bởi các quan thần và cố vấn. Một bức tường được hình thành xung quanh ta – chúng ta miễn nhiễm với những ảnh hưởng của người khác vì chúng ta quá chú tâm vào việc mình làm. Vậy hãy làm như Tây Thi, bạn phải quyến rũ đối tượng một cách chậm rãi và nhẹ nhàng ra khỏi những công việc lấp đầy trí óc họ. Và điều quyến rũ họ ra khỏi lâu đài của mình hiệu quả nhất chính là hương vị của sự lạ lẫm. Mang đến cho họ những điều mới lạ sẽ làm họ si mê và níu giữ được sự chú ý của đối phương. Hãy tỏ ra khác biệt trong cách xử sự và vẻ bề ngoài, dần dần cuốn họ vào trong thế giới khác biệt này của bạn. Luôn giữ cho đối phương mất cân bằng qua sự thay đổi tâm trạng quyến rũ. Đừng lo lắng sự đột ngột mà bạn mang đến sẽ làm họ trở nên tình cảm hơn – đó chỉ là dấu hiệu họ đang dần trở nên yếu đuối. Hầu như ai cũng có hai mặt xúc cảm: Một đằng họ cảm thấy thoải mái với những thói quen và bổn phận, mặt khác họ cảm thấy chán chường, và sẽ sụp đổ bởi bất kỳ điều gì trông có vẻ là lạ, như là đến từ một thế giới khác. Họ có thể đấu tranh hoặc nghi ngại nhưng những niềm vui mới lạ là không thể cưỡng lại được. Bạn càng dẫn họ đi sâu vào thế giới của bạn, họ càng trở nên yếu đuối. Cũng như Ngô vương, đến lúc họ vỡ lẽ chuyện gì đã xảy ra, lúc ấy đã quá trễ.

Sự cô lập – hiệu ứng "chỉ có mình bạn"

Năm 1948, nữ diễn viên 29 tuổi Rita Hayworth, thường được gọi là Nữ Thần Tình Yêu Của Hollywood, đang ở một thời kỳ bi đát trong cuộc đời của mình. Cuộc hôn nhân với Orson Welles bị đổ vỡ, mẹ cô qua đời, sự nghiệp như khựng lại. Mùa hè năm đó cô tới Châu Âu. Welles lúc bấy giờ ở Ý, và tận trong sâu thẳm trí óc của mình Rita mơ có ngày họ sẽ hòa hợp.

Đầu tiên Rita dừng chân ở Riviera. Những lời mời cứ tuôn đến, đặc biệt là từ những người đàn ông giàu có, vì lúc bấy giờ cô được xem là người phụ nữ xinh đẹp nhất thế giới. Aristotle Onassis và quốc vương Iran hầu như ngày nào cũng gọi điện thoại cho cô, nài xin được hẹn gặp. Nhưng Rita đã khiến tất cả họ thất vọng. Dù vậy, vài ngày sau khi cô đặt chân đến Châu Âu, Rita nhận được một lời mời từ Elsa Maxwell, chủ của hội những người giàu có, sắp tổ chức một bữa tiệc nhỏ ở Cannes. Rita từ chối nhưng Maxwell vẫn nhất mực mời cô, bảo cô mua một chiếc váy mới, đến trễ một chút, và bước vào một cách trang trọng.

Rita làm theo lời Maxwell, cô đến bữa tiệc mặc một chiếc váy màu trắng kiểu Hy Lạp cổ, mái tóc màu đỏ buông xõa trên đôi vai trần. Cô được chào đón bằng một phản ứng mà cô đã trở nên quen thuộc: Tất cả chuyện trò đều chấm dứt khi cả đàn ông và phụ nữ xoay mình lại, cánh đàn ông nhìn cô bằng sự kinh ngạc, phía nữ thì ghen tị. Một người đàn ông vội vã đến bên cạnh cô và đi cùng cô tới bàn của mình. Ở bàn đó có hoàng tử Aly Khan 37 tuổi, con trai của Aga Khan đệ tam, nhà lãnh đạo thế giới của nhóm Ismaili Hồi giáo và là một trong những người đàn ông giàu có nhất trên thế giới. Rita đã được cảnh báo về Aly Khan, một công tử phong lưu tai tiếng. Trước sự thất vọng của mình, cô và Aly ngồi cạnh nhau, và Aly chẳng bao giờ rời khỏi cô. Aly hỏi cô rất nhiều câu hỏi – về Hollywood, sở thích, và còn nhiều điều khác nữa. Cô bắt đầu thư giãn đôi chút và cởi mở. Ở đó có nhiều những phụ nữ xinh đẹp, những cô cônng chúa, những nữ diễn viên khác, nhưng Aly Khan phớt lờ tất cả bon họ, làm như thể Rita là người phụ nữ duy nhất ở đó. Aly dẫn cô lên sàn nhảy nhưng mặc dù Aly là một tay khiêu vũ chuyên nghiệp, cô vẫn cảm thấy không thoải mái – anh chàng Aly ôm cô quá sát. Tuy nhiên khi Aly đề nghị đưa cô về khách sạn, cô liền đồng ý. Họ đi dọc theo đại lộ Corniche; đó là một buổi tối tuyệt vời. Trong chỉ một buổi chiều Rita đã tìm cách quên đi mọi vấn đề của mình, và cô rất biết ơn Aly, dù vậy cô vẫn còn yêu Welles, và một mối tình với một tay phong lưu như Aly Khan không phải là thứ cô cần.

Aly Khan phải đón máy bay đi công việc trong vài ngày; anh nài xin cô hãy ở lại Riviera cho tới khi anh quay về. Trong khi Aly đi vắng, anh ta thường xuyên gọi điện thoại. Mỗi buổi sáng đều có một bó hoa lớn được gởi tới. Qua điện thoại Aly dường như rất bực dọc một cách đặc biệt khi biết quốc vương Iran đang cố hết sức để được gặp cô, và Aly buộc cô phải hứa hủy cuộc hẹn với quốc vương mà cuối cùng thì cô cũng đồng ý. Trong suốt thời gian này, một gã thấy bói rong đến khách sạn và Rita đồng ý xem bói. Gã thầy bói nói với cô: "Cô sắp sửa bước vào mối tình lãng mạn nhất trong cuộc đời mình đấy, anh ta là một người mà cô đã quen biết…Cô phải đồng ý và xiêu lòng với anh ta hoàn toàn. Chỉ có làm như thế thì cô mới tìm được hạnh phúc lâu bền." Không biết ai có thê là người đàn ông đó, và vốn là người có điểm yếu là những điều thần bí, Rita quyết định ở lại lâu hơn. Aly Khan trở về, anh bảo cô rằng lâu đài của mình nhìn xuống vùng Địa Trung Hải là nơi hoàn hảo nhất để thoát khỏi giới báo chí và quên đi những phiền muộn của cô, và anh sẽ cư xử đúng như bản chất con người mình. Rita đồng ý. Cuộc sống ở lâu đài giống như trong chuyện thần tiên; hễ ngoảnh mặt đi đâu cũng có những người đầy tớ người Ấn Độ ở đó sẵn sangg giúp cô thực hiện mọi ước muốn của mình. Buổi tối Aly đưa cô tới sàn khiêu vũ khổng lồ của mình nơi chỉ có hai người họ khiêu vũ. Có thể nào đây là người mà gã thầy bói ám chỉ tới?

Aly Khan mời những người bạn của mình tới gặp cô. Ở giữa nhóm người không quen biết này Rita lại cảm thấy lạc lõng, buồn chán; cô quyết định rời khỏi lâu đài. Chỉ khi ấy, như thể đọc được ý nghĩ của cô, Aly Khan lập tức đưa cô tới Tây Ban Nha, đất nước làm cô vui thích nhất. Cánh báo chí nắm mọi thông tin về mối tình giữa họ và bắt đầu săn đuổi họ ở Tây Ban Nha: Rita đã có một người con gái với Welles – vậy đây có phải là cách mà một người mẹ xử sự hay không? Danh tiếng của Aly không giúp được gì, nhưng anh luôn ở cạnh cô, bảo vệ cô khỏi giới truyền thông với tất cả sức lực của mình. Giờ thì Rita cảm thấy cô độc hơn bao giờ hết, và lại càng phụ thuộc vào Aly.

Gần cuối chuyến đi, Aly Khan ngỏ lời cầu hôn với cô. Nhưng cô làm anh thất vọng; vì cô không nghĩ Aly là mẫu người đàn ông mà cô kết hôn. Aly theo cô tới Hollywood nơi những người bạn trước đây của cô tỏ ra ít thân thiện hơn trước. Ơn trời là cô còn có Aly Khan để giúp cô. Một năm sau Rita cũng ngã lòng, từ bỏ sự nghiệp của mình, dời tới lâu đài của Aly Khan và kết hôn với anh.

Giải thích: Giống như nhiều người đàn ông khác, Aly Khan yêu Rita Hayworth ngay lúc anh xem bộ phim Gilda phát hành vào năm 1948. Aly quyết định bằng cách nào đó anh sẽ quyến rũ cô. Lúc nghe tin cô đang tới Riviera, Aly nhờ bạn mình là Elsa Maxwell tìm cách đưa cô tới bữa tiệc và xếp cho cô ngồi cạnh mình. Aly đã biết về cuộc hôn nhân không thành của cô và cô dễ bị tổn thương tới mức nào. Chiến thuật của Aly là ngăn chặn tất cả mọi thứ không cho xâm nhập vào thế giới của cô – rắc rối, những gã đàn ông khác, những mối hoài nghi về Aly và những động cơ của anh, và nhiều thứ khác. Chiến dịch của Aly bắt đầu bằng việc tỏ bày một mối quan tâm mãnh liệt với cuộc sống của Rita – những cuộc điện thoại thường xuyên, hoa, quà tặng, tất cả là để giữ hình ảnh của anh trong tâm trí của cô. Aly còn sắp đặt chuyện gã thầy bói để gieo hạt giống tình yêu của mình. Khi Rita bắt đầu xiêu lòng với Aly, anh giới thiệu bạn của mình với nàng, biết rằng cô sẽ cảm thấy cô độc khi ở giữa họ, và vì vậy mà phải dựa dẫm vào anh. Rita càng phải dựa dẫm vào Aly trong chuyến đi tới Tây Ban Nha, nơi cô sống trên một miền đất lạ lẫm, bị những nhà báo vây quanh và buộc phải bám lấy Aly để được giúp đỡ. Aly từ từ lấn át ý nghĩ của Rita. Hễ cô ngoảnh mặt đi đâu, Aly cũng ở đó. Rốt cuộc thì Rita cũng ngã lòng vì sự yếu đuối và sự tôn cao bản ngã của cô mà lòng quan tâm của Aly mang lại. Dưới bùa mê của Aly, Rita quên đi tai tiếng tồi tệ của anh, chấm dứt những nỗi hoài nghi là thứ duy nhất bảo vệ cô khỏi anh.

Không phải là của cải hay dáng vẻ của Aly làm cho anh trở nên một kẻ quyến rũ đại tài. Thực ra Aly không được điển trai cho lắm còn của cải của anh thì đã tiêu tán gần hết bởi tiếng xấu của mình. Thành công của Aly là nhờ vào chiến thuật: Aly cô lập đối phương, chậm rãi và tinh tế đến nỗi đối phương không hề nhận thấy. Sự mãnh liệt của niềm quan tâm làm cho người phụ nữ cảm nhận được điều đó trong đôi mắt của Aly, ngay lúc đó, cô chính là người phụ nữ duy nhất trên trái đất. Sự cô lập được đón nhận như một niềm vui; người phụ nữ không biết rằng mình đang ngày càng trở nên phụ thuộc vào người khác, cô không biết làm thế nào mà cách người ấy lấp đầy trí óc của cô bằng sự quan tâm lại dần dần cô lập cô ra khỏi bạn bè và xã hội. Những mối nghi ngờ tự nhiên về người đàn ông bị chìm khuất bởi hiệu ứng kích động của người ấy lên cái tôi của người phụ nữ. Aly Khan gần như luôn luôn tạo ra được sự quyến rũ bằng cách đưa người phụ nữ tới một nơi thú vị nào đó – một nơi mà Aly biết rất rõ nhưng ở nơi ấy người phụ nữ lại cảm thấy lạc lõng.

Đừng để cho đối phương có thời gian hay khoảng trống để lo lắng, để nghi ngại, hay cự tuyệt bạn. Hãy phủ vây lấy họ bằng sự quan tâm xua tan đi tất cả những suy nghĩ, những mối bận tâm hay rắc rối khác. Hãy nhớ – con người thầm khao khát được dẫn lạc bước bởi một ai đó biết rõ họ đang đi đâu. Nếu trò chơi quyến rũ được chơi một cách chậm rãi và lịch lãm thì việc để người khác dẫn bước, thậm chí cảm giác cô lập và yếu đuối cũng có thể là một niềm vui.

Đặt đối phương vào một tình thế mà họ không có một phương hướng nào khác, và rồi họ sẽ chết trước khi chạy trốn.

Sun-tzu

Bí quyết quyến rũ

Những người xung quanh dường như có vẻ mạnh mẽ và ít nhiều kiểm soát được cuộc sống của mình nhưng đó chỉ đơn thuần là mặt bên ngoài. Còn bên trong, con người mỏng dòn hơn vỏ bọc mà họ khoác lên người. Điều làm họ trông mạnh mẽ là chuỗi những chiếc tổ và lưới an toàn mà họ tự bọc mình vào – bạn bè, gia đình, thói quen thường ngày, những thứ cho họ một cảm giác xuyên suốt, an toàn và có kiểm soát. Bất ngờ rút tấm thảm dưới chân họ ra, để họ một mình ở một nơi xa lạ nào đó nơi mà những biển báo quen thuộc không còn hay rối tinh rối mù, thì rồi bạn sẽ thấy được một con người rất khác lạ.

Nếu đối tượng là người mạnh mẽ và bảo thủ thì việc quyến rũ sẽ rất khó khăn. Nhưng thậm chí cả những người mạnh mẽ nhất cũng có thể trở nên dễ tổn thương nếu bạn tách họ ra khỏi những chiếc tổ và lưới an toàn của mình. Gạt bỏ bạn bè và gia đình họ sang một bên bằng sự hiện diện thường xuyên của bạn, cô lập họ ra khỏi thế giới mà họ vẫn hằng quen thuộc, và hãy đưa họ tới những nơi mà họ không biết. Hãy khiến đối phương dành nhiều thời gian hơn trong môi trường có bạn. Cố tình can thiệp vào những thói quen của họ, khiến họ làm những việc và họ chưa bao giờ làm. Họ sẽ trở nên tình cảm hơn, khiến họ dễ dàng bị lạc lối hơn. Hãy ngụy trang cho tất cả những điều này dưới hình thức của một trải nghiệm vui vẻ, rồi một ngày nọ đối phương sẽ thức dậy trong tình trạng bị tách biệt ra khỏi mọi thứ thường ngày vẫn khiến họ thoải mái. Thế là họ sẽ quay sang bạn để được giúp đỡ, cứ như một đứa trẻ khóc đòi mẹ khi bóng đèn bị tắt. Trong quyến rũ, cũng như trong chiến tranh, đối phương nếu bị cô lập sẽ trở nên yếu đuối và dễ bị tấn công.

Trong tác phẩm Clarissa của Samuel Richardson được viết vào năm 1748, tay công tử Lovelace cố quyến rũ nữ nhân vật chính xinh đẹp trong cuốn tiểu thuyết. Clarissa là một cô gái trẻ, đức hạnh và được gia đình cô che chở hết mực. Tuy thế nhưng Lovelace là một tay quyến rũ quỷ quyệt. Đầu tiên hắn dụ dỗ chị của Clarissa, Arabella. Họ dường như sẽ trở thành một cặp. Nhưng bất ngờ hắn chuyển sự quan tâm sang Clarisa, lợi dụng sự đối địch chị em để khiến Arabella điên tiết. James, anh trai họ, tức giận bởi sự thay đổi tình cảm của Lovelace; James gây gổ với Lovelace và bị thương. Cả gia đình nhốn nháo, đoàn kết chống lại Lovelace nhưng hắn cũng xoay sở để gởi những lá thư đến cho Clarissa và để đến gặp cô khi cô ở nhà một người bạn. Gia đình của Clarissa phát hiện ra sự việc và kết Clarissa tội bất hiếu. Clarissa vô tội; cô không xúi giục Lovelace viết thư hay tới gặp cô. Nhưng bấy giờ gia đình cô quyết định gả cô cho một người luống tuổi giàu có. Cô độc giữa thế gian, lại sắp sửa kết hôn với một người cô cảm thấy ghê tởm, cô chạy đến Lovelace như là người duy nhất có thể cứu cô ra khỏi mớ bòng bong này. Rốt cuộc thì Lovelace cũng giải thoát cô bằng cách đưa cô tới Paris, nơi cô có thể thoát khỏi cuộc hôn nhân kinh hãi này nhưng cũng là nơi cô cảm thấy lạc lõng một cách tuyệt vọng. Ở vào những tình huống như thế này xúc cảm của cô đối với Lovelace trở nên dịu dàng. Tất cả những sự việc trên đã được lo liệu một cách tài tình bởi chính Lovelace – sự hỗn loạn trong gia đình Clarissa, sự cô lập sau cùng của Clarissa ra khỏi gia đình mình, toàn bộ sự việc.

Kẻ thù đáng sợ nhất trong trò chơi quyến rũ của bạn thường là gia đình và bạn bè của đối phương. Họ ở bên ngoài vòng chơi và miễn nhiễm với bùa mê của bạn; họ có thể cất tiếng nói của lí trí đến đối tượng của bạn. Bạn phải tiến hành trò chơi một cách thầm lặng và tinh tế để cô lập đối phương ra khỏi họ. Ngầm ám chỉ rằng họ ghen tị với sự may mắn của đối phương khi tìm được bạn, hoặc họ là những bậc cha mẹ đã mất đi sở thích phiêu lưu. Luận điểm thứ hai là cực kỳ hiệu quả với những người trẻ, bản sắc của họ luôn biến đổi khôn lường và họ rất sẵn sàng chống lại bất kỳ nhân vật quyền thế nào, đặc biệt là cha mẹ họ. Bạn đại diện cho sự hào hứng và sức sống; những người bạn hay những bậc phụ huynh đại diện cho thói quen và sự nhàm chán.

Trong tác phẩm The Tragedy of Richard III do William Shakespeare viết, nhân vật Richard khi còn là bá tước xứ Gloucester đã giết hại vua Henry đệ lục và con trai vua này, hoàng tử Edward. Không lâu sau đó, Richard tiếp cận phu nhân Anne, vợ góa của hoàng tử Edward, người biết Richard đã làm gì với hai người đàn ông thân thiết nhất của mình, và nàng cũng căm ghét Richard với tất cả sự thù ghét có thể của một người phụ nữ. Tuy nhiên Richard lại quyết tâm quyến rũ Anne. Phương pháp của Richard thật đơn giản: Hắn bảo nàng những gì hắn

đã làm, hắn làm thế bởi tình yêu của hắn dành cho nàng. Hắn muốn trong đời nàng không có ai ngoại trừ hắn. Cảm xúc của hắn mạnh mẽ tới độ hắn phải giết người. Dĩ nhiên nàng Anne không chỉ khước từ những lời biện bạch này, nàng còn ghê tởm hắn. Nhưng hắn vẫn cứng đầu. Anne ở vào thời điểm nàng dễ bị tổn thương nhất – cô độc trên thế gian, không có ai giúp đỡ, lại ở tột đỉnh thương đau. Thật không ngờ, những lời nói của hắn bắt đầu có hiệu quả.

Giết người không phải là một thủ pháp quyến rũ nhưng người quyến rũ cũng thực hiện một hình thức giết người – một hình thức giết người về mặt tâm lý. Những mối dây liên kết với quá khứ chính là một cản trở cho hiện tại. Thậm chí những người chúng ta bỏ lại phía sau cũng có thể tiếp tục níu giữ chúng ta. Là một người quyến rũ bạn sẽ bị níu kéo với quá khứ, bị so sánh với những người theo đuổi trước đây, có thể bạn sẽ bị coi là thấp kém. Đừng để mọi chuyện diễn tiến tới mức độ ấy. Hãy gạt bỏ quá khứ bằng sự quan tâm của bạn ở hiện tại. Nếu cần thiết, hãy tìm cách chế giễu những tình nhân trước đây của đối phương – tế nhị hay không tế nhị cho lắm là tùy thuộc vào hoàn cảnh. Thậm chí có thể đi xa tới mức cần thiết để khơi lại những vết thương cũ, khiến họ cảm nhận được những nỗi đau xa xưa và hãy nhìn xem hiện tại mới tốt đẹp làm sao khi đem so sánh với quá khứ. Bạn càng kéo họ ra xa quá khứ bao nhiêu, họ sẽ chìm sâu vào hiện tại cùng bạn bấy nhiêu.

Nguyên tắc của sự cô lập có thể được hiểu theo nghĩa đen là đưa họ tới một địa điểm xa lạ nào đó. Đây là phương pháp của Aly; một hòn đảo hẻo lánh mang đến hiệu quả tốt nhất, và quả thực những hòn đảo, bị tách biệt khỏi thế giới, luôn luôn được liên hệ với việc tìm kiếm những lạc thú xác thịt. Hoàng đế La Mã Tiberius đã vướng vào cuộc sống trụy lạc khi có lần vị vua này xây dựng cung điện của mình trên đảo Capri. Nguy hiểm của việc đi đây đi đó là đối phương bị phô bày một cách cặn kẽ ra trước mắt bạn – khó mà duy trì được một bầu không khí huyền bí. Nhưng nếu bạn đưa họ tới một nơi đủ để quyến rũ để phân tán tư tưởng họ, bạn sẽ ngăn không cho họ tập trung chú ý vào bất kỳ điều gì bất bình thường trong tính cách của bạn. Nữ hoàng Cleopatra đã quyến rũ hoàng đế Julius Caesar tham gia một chuyến du thuyền dọc theo sông Nile. Càng đi sâu vào Ai Cập, hoàng đế Caesar càng cách xa khỏi La Mã, và Cleopatra càng hấp dẫn hơn gấp bội phần. Natalie Barney, một phụ nữ đồng tính đầu thế kỷ XX, có một mối tình lúc thức lúc ngủ với nhà thơ Renée Vivien; và để giàng lại tình yêu của Vivien, Natalie đưa Vivien đi một chuyến tới đảo Lesbos, một nơi mà Natalie đã tới rất nhiều lần. Làm như vậy Natalie không chỉ cô lập Vivien nhưng còn trấn tĩnh và làm phân tán tư tưởng của Vivien với những mối liên tưởng mà nơi họ ở tạo ra về ngôi nhà của nhà thơ đồng tính huyền thoại Sappho. Vivien thậm chí bắt đầu tưởng tượng rằng Natalie chính là Sappho. Nơi nào cũng đưa đối phương đến là không nên; hãy chọn nơi có những mối liên tưởng hiệu quả nhất.

Sức mạnh quyến rũ của sự cô lập vượt xa khỏi thế giới tính dục. Khi những tín đồ mới tham gia đội ngũ những đồ đệ nhiệt thành của Mahatma Gandhi, họ được khuyến khích cắt đứt những mối dây với quá khứ – với gia đình và bạn bè họ. Hình thức từ bỏ này là một yêu cầu của nhiều nhóm tôn giáo qua nhiều thế kỷ. Những người cô lập chính họ theo cách này dễ bị ảnh hưởng và thuyết phục hơn nhiều. Một chính trị gia xuất cách thường tận dụng và thậm chí khuyến khích những cảm giác của con người về sự cô lập. John F. Kennedy đã làm điều này và đã tạo nên một tác động lớn lao khi Kennedy tinh tế chỉ trích những năm mà tổng thống Eisenhiwer nắm quyền; theo Kennedy ám chỉ, những tiện nghi của những năm 1950 đã đưa những lý tưởng của người Mỹ tới bờ vực nguy hiểm. Ông mời gọi nhân dân Mỹ tham gia cùng với ông xây dựng một cuộc sống mới, trên một "Mặt Trận Mới", đầy những nguy hiểm và hứng thú. Đó là một sự quyến rũ cực kỳ hấp dẫn, đặc biệt là đối với những người trẻ, họ là những người ủng hộ Kennedy nhiệt tình nhất.

Cuối cùng, ở một thời điểm nào đó trong trò chơi quyến rũ bạn phải ngầm ám chỉ sự nguy hiểm trong mối tương giao. Đối phương cảm thấy họ đang có được sự phiêu lưu tuyệt vời khi theo bước bạn, nhưng đồng thời cũng có mất mát – một phần quá khứ của họ, sự thoải mái họ vẫn hằng ấp ủ. Hãy chủ động kích thích những cảm giác nước đôi ấy. Một chút sợ hãi sẽ là gia vị phù hợp cho trò chơi; dù sợ hãi quá độ sẽ làm đối phương yếu đuối nhưng với liều lượng nhỏ sợ hãi làm ta cảm thấy mình vẫn còn tỉnh táo. Như khi tung mình ra khỏi máy bay, cảm giác thật hứng thú, đó là một sự kích động, nhưng đồng thời cũng đưa đến chút sợ hãi. Và rồi người duy nhất có mặt ở đó để kết thúc giai đoạn rơi tự do hay đón lấy họ chính là bạn.

Biểu tượng

Chiếc Kèn Túi. Một anh bạn vui vẻ trong chiếc áo khoác đỏ vàng của mình, anh ta quyến rũ những đứa trẻ ra khỏi nhà của chúng bằng những âm thanh vui tai từ chiếc kèn túi của mình. Bị lôi cuốn, chúng không biết chúng sẽ đi bao xa, bỏ lại gia đình phía sau như thế nào. Chúng thậm chí còn không chú ý thấy cái hang mà sau cùng anh ta dẫn chúng vào, rồi hang sẽ đóng lại mãi mãi.

Điểm yếu

Những rủi ro của phương pháp này rất cơ bản: Bạn cô lập ai đó quá chóng vánh thì bạn sẽ tạo nên cảm giác sợ hãi có thể kết thúc bằng việc đối phương sẽ rời bỏ bạn. Sự cô lập mà bạn mang đến phải thật chậm rãi và được ngụy trang bằng niềm vui – niềm vui được quen biết bạn, bỏ thế giới lại sau lưng. Dù gì đi nữa cũng có một số người yếu đuối đến độ không thể bị tách rời khỏi cột chống đỡ của mình. Cô gái điểm hạng sang thời hiện đại nổi tiếng Pamela Hariman có một cách giải quyết đối với vấn đề này: Thị cô lập đối phương ra khỏi gia đình, những bà vợ hiện tại hay trước đây của họ, và thay vào những mối liên hệ thuộc về quá khứ đó thị nhanh chóng tạo lập nên những tiện nghi mới cho tình nhân của mình. Thị làm họ choáng ngợp bằng sự quan tâm, chú ý tới mọi nhu cầu của họ. Trong trường hợp của Averill Hariman, tay triệu phú này rốt cuộc cũng cưới cô, Pamela thực sự đã xây một ngôi nhà mới cho ông này, một ngôi nhà không gợi mối liên tưởng nào với quá khứ và đầy những lạc thú của hiện tại. Thật là không khôn ngoan khi cứ để cho đối phương treo lơ lửng trong không khí quá lâu mà không có gì quen thuộc hay thoải mái trong tầm mắt. Thay vào đó, hãy thay thế những điều quen thuộc mà bạn đã tách họ ra bằng một ngôi nhà mới, một chuỗi những tiện nghi mới.

Ở nước Ngô, những công tác chuẩn bị hoành tráng đã được tiến hành để đón tiếp hai người đẹp. Ngô vương đón tiếp họ giữa dân chúng, xung quanh là các quan thần và tất cả triều đình của ngài. Lúc họ tiến về phía ngài, những chiếc vòng ngọc quý quanh thắt lưng họ rộn lên tiếng nhạc còn không gian thì tràn ngập hương thơm tỏa ra từ những chiếc đầm của họ. Những đồ trang điểm bằng ngọc trai và lông bồ nông làm mái tóc họ nổi bật lên. Phù sai, vua nước Ngô, nhìn vào đôi mắt đáng yêu của nàng Tây Thi (495 – 472 TrCN) thì liền quên đi thần dân và vương quốc của mình. Giờ thì Tây Thi không còn quay mặt đi và e thẹn như ba năm trước bên cạnh bờ hồ nhỏ. Tây Thi là một cô nàng hoàn hảo của nghệ thuật quyến rũ vì cô biết cách kích thích nhà vua ngắm nhìn nàng lần nữa. Phù sai gần như không hề chú ý đến cô gái thứ hai có vẻ đẹp trầm lặng không hấp dẫn được ngài. Nhà vua chỉ để mắt tới Tây Thi, và trước khi buổi nghênh đón kết thúc thì những người ở triều đình nhận ra rằng Tây Thi sẽ là một đối thủ đáng gờm và cô gái này có thể ảnh hưởng lên nhà vua cả theo chiều hướng xấu lẫn tốt…Giữa những người dự tiệc trong cung điện của nước Ngô, Tây Thi vây chiếc lưới của sự hấp dẫn quanh trái tim của con người hoàng gia dễ xiêu lòng này… "Rượu đã ngấm, bấy giờ Tây Thi bắt đầu hát những bài hát về đất nước Ngô để lấy lòng vị vua ngu ngốc này; và trong điệu nhảy của bài ca Tsu, nàng tinh tế hòa lẫn tất cả những bước đi nhịp nhàng của mình vào mục đích khơi gợi của nàng."… Nhưng Tây Thi không chỉ có thể hát và nhảy để mua vui cho nhà vua, nàng còn có trí thông minh, và sự am hiểu về chính trị làm cho ngài phải ngạc nhiên. Nếu nàng muốn có được điều gì, nàng có thể rơi những giọt nước mắt làm xúc động trái tim của nhà vua tới nỗi ngài không thể từ chối nàng bất kỳ điều gì. Như Phạm Lãi đã nói, nàng là người độc nhất và duy nhất, nàng Tây Thi không gì so sánh được, nhân cách cuốn hút của nàng hấp dẫn mọi người, nhiều người thậm chí còn đi ngược lại với lý trí của mình nữa…Những mành vải thêu được dát thêm đá quý và san hô, những vật dụng có hương thơm và những chiếc bình phong phủ ngọc quý và xà cừ là những thứ xa xỉ luôn vây quanh người được nhà vua sủng ái…Trên một trong những ngọn đồi gần cung điện có một cái giếng nổi tiếng là nước rất trong sau này thường được người đời gọi là Giếng Ngô Vương. Để tiêu khiển cho nhà vua, Tây Thi thường chải đầu rửa mặt ở đây, dùng giếng làm gương soi trong khi vị vua cuồng dại chải đầu cho nàng…

Eloise Talcott Hibbert, Embroidered Gauze: Potraits of Famous Chinese Ladies

Ở Cairo, Aly si mê ca sĩ Juliette Greco trở lại. Anh mời cô khiêu vũ. Cô đáp: "Anh chỉ toàn tiếng xấu thôi." Aly vẫn kiên quyết: "Chúng ta đang trở nên quá cách xa nhau đấy, ngày mai em sẽ làm gì?" "Mai em bay tới Beirut," Greco trả lời. Khi cô bước lên máy bay, Aly đã ngồi sẵn ở đó, cười hả hê trước sự ngạc nhiên của cô…Mặc một chiếc quần lông thú sậm màu bó sát và một chiếc áo len màu đen, Greco thoải mái ngã người trên một chiếc ghế bành trong ở căn nhà tại Paris của cô và tự nhủ: "Người ta nói Greco này là một người phụ nữ nguy hiểm. Trước kia Aly là một gã nguy hiểm. Anh ta tỏ ra quyến rũ theo một cách rất đặc biệt. Có hạng đàn ông rất lanh lợi với phụ nữ. Hắn dẫn bạn ra ngoài tới một nhà hàng dù cho có người phụ nữ xinh đẹp nhất bước vào thì hắn cũng không nhìn cô ấy. Hắn làm bạn cảm thấy mình là một nữ hoàng. Đương nhiên là Greco này biết tỏng điều đó và cũng không tin chuyện đó. Mình sẽ cười và chỉ

ra người phụ nữ đẹp nhất. Nhưng đó là mình…Hầu hết phụ nữ đều cảm thấy rất hạnh phúc bởi sự quan tâm đó. Đó là bản ngã thuần túy. Họ nghĩ 'Mình sẽ là người duy nhất còn những người khác sẽ biến mất.'… "Với Aly, cảm giác của người phụ nữ là điều quan trọng nhất…Anh ta là một bậc thầy quyến rũ, một kẻ dụ dỗ có cỡ. Anh ta làm bạn cảm thấy dễ chịu và mọi thứ đều dễ dàng. Không có vấn đề nào phát sinh. Không có gì phải lo lắng. Không hối tiếc. Lúc nào cũng là 'Anh có thể làm điều gì cho em đây? Em cần gì?' Vé máy bay, xe hơi, tàu thủy; bạn cảm thấy như thể mình đang trên một áng mây hồng.

Leonard Slater, Aly: A Biography

Anne: Ngươi không giết vị vua này sao [vua Henry đệ lục] ư?

Richard: Ta thề với nàng rằng…

Anne: Không nơi nào thích hợp cho ngươi trừ địa ngục.

Richard: Đúng vậy, nhưng còn một nơi khác nữa, nếu nàng cho phép ta xướng tên nơi ấy.

Anne: Phải chăng là một nhà tù nào đó.

Richard: Đó là phòng ngủ của nàng.

Anne: Khốn thay cho chiếc giường mà ngươi nằm!

Richard: Sẽ là như thế cho tới khi chung chăn gối với nàng…

Nhưng phu nhân dịu dàng Anne không phải là người gây ra những cái chết bất tử của những người thuộc dòng tộc Plantagenet này, vua Henry và con trai Edward, Anne cũng đáng trách như tên đao phủ sao?

Anne: Ngươi là nguyên nhân và cũng là hệ quả đáng nguyền rủa nhất.

Richard: Vẻ đẹp của nàng chính là nguyên do của kết quả ấy. Sắc đẹp của nàng đã ám ảnh ta trong giấc ngủ bắt ta phải chịu trách nhiệm cho sự diệt vong của thế giới, vì thế mà ta có thể sống trong vòng tay ngọt ngào của nàng được một giờ.

William Shakespeare, The Tragedy of King Richard III

Hỡi người yêu ta hãy tưởng tượng xem mọi thứ sẽ trông ngọt ngào biết bao nếu ta được sống với nhau ở vùng đất tốt đẹp ấy,

Ở đó, tình yêu thật chậm rãi và vĩnh cữu,

Ở đó, tình yêu và sự chết luôn ẩn hiện trong những cảnh sắc bắt chước vẻ đẹp của nàng,

Khí hậu ấn tượng đó.

Ở đó mặt trời lặn ngụp trong mây chiếu sáng lung linh, xuyên qua không gian đầy những mây khiến tôi cảm động bằng một sự huyền bí như khi cảnh cảnh tượng ấy xuất hiện ở những chân trời kia, trong đôi mắt luôn thay đổi của nàng khi ta nhìn ngắm chúng chiếu sáng qua những giọt lệ.

Ở đó, không có gì khác, chỉ có sự lịch lãm và chừng mực, sự giàu có, tĩnh lặng và niềm vui…

Hãy xem, ẩn giấu sau những con sóng,

Ở đó trong những dòng kênh yên ả,

Có những con thuyền thẫn thờ mơ được vượt sóng lên phía trước;

Đó là để thỏa lòng ước mơ bé bỏng của nàng,

Tới đây, chúng phiêu du qua mọi đại dương trên trái đất.

Mặt trời lúc hoàng hôn khoác lên những cánh đồng cỏ,

Lên những dòng kênh,

Rồi cuối cùng là cả thành phố

Tất cả trong một màu vàng và xanh tía: Chầm chậm mặt đất trôi dần vào giấc ngủ dưới một biển lửa êm dịu.

Ở đó, không có gì khác, chỉ có sự lịch lãm và chừng mực, sự giàu có, tĩnh lặng và niềm vui…

Charles Baudelaire, "Invitation to The Voyage," The Flowers of Evil, Richard Wilbur dịch

Giai đoạn 3: Vách đứng – gây ấn tượng mạnh bằng những biện pháp đặc biệt

Mục đích của giai đoạn này là làm mọi thứ sâu sắc hơn – ấn tượng mà bạn tạo được trong tâm trí của họ, những cảm giác yêu thương, quyến luyến, những căng thẳng bên trong con mồi. Lưỡi câu càng móc sâu, bạn càng dễ dàng đẩy họ tới tới lui lui từ hy vọng sang tuyệt vọng rồi ngược lại cho đến khi đối phương yếu ớt rồi chộp lấy. Tỏ ra bạn sẵn lòng với đối phương đến thế nào, hành động cao thượng và nghĩa hiệp. (16: Tự chứng tỏ mình) sẽ gây choáng váng mạnh mẽ, làm phản ứng của con mồi sẽ cực kì tích cực. Ai cũng có những vết thương, những thèm muốn bị đè nén và những việc chưa hoàn thành từ thời thơ ấu. Mang những khát khao, những vết thương của họ ra ngoài, làm đối phương cảm thấy như đang nhận được những gì họ chưa bao giờ có khi còn nhỏ và bạn sẽ thâm nhập sâu vào tinh thần của đối phương, khuấy động những xúc cảm không kiểm soát được của đối phương (17: Tạo hiệu ứng hồi tưởng). Giờ đây bạn có thể đưa con mồi vượt qua những giới hạn của họ, buộc họ phải thể hiện ra ngoài những mặt tối trong mình, thêm một cảm giác nguy hiểm vào cuộc quyến rũ (18: Kích động vượt rào và cấm kỵ).

Bạn cần đào sâu sức quyến rũ, không gì làm con mồi rối trí và vui sướng hơn che đậy việc quyến rũ bằng một vỏ bọc tinh thần. Không phải sự đam mê nhục dục thúc đẩy bạn mà là số phận, những tư tưởng siêu phàm và mọi thứ được tôn lên (19: Sử dụng sức quyến rũ tinh thần). Cái nhục dục ẩn dưới cái tinh thần. Giờ đây đối tượng đã được chuẩn bị sẵn sàng. Cố ý làm họ tổn thương, gieo rắc tâm lí e ngại và lo âu, bạn sẽ dẫn họ đến bên bờ vực thẳm, ở đó chỉ cần bị đẩy nhẹ, họ sẽ ngã gục (20: Hòa lẫn niềm vui và nỗi đau). Họ cảm thấy cực kì căng thẳng và đang mong mỏi được giải thoát.

16. Tự chứng tỏ mình

Hầu hết ai cũng muốn được quyến rũ. Nếu họ kháng cự, chắc là do bạn chưa đi đủ xa để làm dịu đi ngờ vực trong họ – về động cơ hay chiều sâu tình cảm của bạn hay những thứ khác. Một hành động đúng lúc chứng tỏ bạn muốn chinh phục họ đến mức nào sẽ xua tan những ngờ vực ấy. Đừng lo lắng việc bạn trông ngốc ngếch hay sẽ phạm sai lầm – bất kì hành động nào mang tính tự nguyện hy sinh vì con mồi sẽ làm họ ngập tràn tình cảm và không chú ý đến những điều khác nữa. Đừng bao giờ thể hiện sự chán nản hay than phiền khi bị kháng cự. Thay vào đó, phải vượt qua thách thức bằng những hành động cực kì nghĩa hiệp. Ngoài ra, còn phải kích khích họ tự chứng tỏ bằng cách tỏ vẻ mình là người khó với tới, khó có được và xứng đáng để người khác đấu tranh để có được.

Bằng chứng quyến rũ

Bất kỳ ai cũng có thể lớn giọng rằng tình cảm của họ là cao quí, luôn cho là họ rất quan tâm đến ta cũng như tất cả các dân tộc bị đàn áp trên thế giới. Nhưng nếu họ không hành động như những gì đã nói, ta sẽ phải hồ nghi tính thành thật của họ – có lẽ đó là một lang băm, một tên đạo đức giả, một kẻ hèn nhát. Những lời lẽ tâng bốc có cánh chỉ có thể đi xa được đến thế. Rồi cuối cùng cũng sẽ đến thời điểm bạn phải cho con mồi thấy một vài bằng chứng, để việc làm của bạn đúng theo lời nói.

Loại bằng chứng này có hai chức năng. Trước hết, nó giúp giảm đi những gì họ vẫn hoài nghi về bạn. Thứ hai, hành động bộc lộ những phẩm chất tích cực trong con người bạn tự nó cũng rất quyến rũ. Những hành động dũng cảm và quên mình thường tạo ra phản ứng xúc cảm tích cực và mạnh mẽ. Đừng lo lắng, những hành động của bạn không cần phải quá dũng cảm và quên mình đến phải mất hết mọi thứ trong quá trình quyến rũ. Chỉ cần có vẻ cao thượng là đủ. Thực tế, trong thế giới mà mọi người thích phân tích và nói quá nhiều, bất kỳ loại hành động nào cũng có tác động quyến rũ.

Tiến trình quyến rũ ta gặp phải những kháng cự là chuyện bình thường. Dĩ nhiên càng vượt qua nhiều trở ngại càng có nhiều điều thú vị nhưng nhiều khi việc quyến rũ gặp thất bại vì người quyến rũ không giải mã đúng những kháng cự của con mồi. Thường thì bạn từ bỏ quá dễ dàng. Trước hết, phải hiểu được một quy luật cơ bản của sự quyến rũ: Kháng cự là dấu hiệu cảm xúc của con mồi đã bị vướng vào quá trình quyến rũ. Người duy nhất bạn không thể quyến rũ là người có thái độ xa cách, hờ hững. Kháng cự có nghĩa là dễ xúc động và có thể bị biến đổi theo chiều ngược lại, như trong jujitsu, có thể dùng sự kháng cự của đối thủ để hạ gục họ. Nếu họ chống lại vì không tin tưởng bạn, một hành động quên mình, cho thấy bạn muốn tự chứng tỏ mình đến mức độ nào, là một phương thuốc hiệu nghiệm. Nếu kháng cự vì họ là người đức hạnh, hay bởi họ trung thành với một ai khác, vậy thì càng dễ – đức hạnh và những khát vọng bị kìm nén chỉ cần hành động là có thể dễ dàng vượt qua được. Như Natalie Barney, một người quyến rũ nổi tiếng, đã có lần viết, "Đức hạnh là nhu cầu được quyến rũ sâu sắc hơn."

Có hai cách tự chứng tỏ mình. Thứ nhất, hành động tự phát: Một tình huống mà con mồi cần giúp đỡ hay một vấn đề cần giải quyết. Bạn không thể thấy trước những tình huống này nhưng phải sẵn sàng vì những tình huống này có thể phát sinh bất cứ lúc nào. Hãy gây ấn tượng cho mục tiêu bằng cách đi xa hơn cần thiết phải thế – dành nhiều thời gian, tiền bạc và nỗ lực hơn so với những gì họ mong đợi. Đối tượng thường sẽ sử dụng những khoảnh khắc này, hoặc thậm chí tạo ra những khoảnh khắc đó, như một hình thức kiểm tra: Bạn rút lui? hay sẽ nắm lấy cơ hội ấy? Bạn không được do dự hay chùn bước cho dù chỉ một khoảnh khắc, không thì bạn sẽ mất tất cả. Trường hợp cần thiết, phải làm sao cho hành động ấy có vẻ gây tổn thất rất lớn so với thực tế, đừng bao giờ bằng lời nói mà thông qua những cử chỉ gián tiếp như ánh mắt mệt mỏi, lời tán chuyện qua người thứ ba hay đại loại như vậy.

Cách thứ hai để tự chứng tỏ mình là hành động dũng cảm mà chính bạn vạch ra và tiến hành trước vào một thời điểm hợp lý nhất – nhất là khi đối tượng ngày càng hồ nghi về tình cảm của bạn. Chọn một hành động kịch tính và khó khăn để chứng tỏ bạn bỏ nhiều thời gian, công sức đến thế nào. Nguy hiểm cũng có thể rất quyến rũ. Khéo léo dẫn dắt đối tượng đến một khoảnh khắc hiểm nghèo hay khủng hoảng, hoặc gián tiếp đặt họ vào một vị trí không thoải mái rồi đóng vai là người giải cứu, một hiệp sĩ dũng cảm. Những điều này có thể gợi ra những xúc cảm mạnh mẽ mà có thể dễ dàng lèo lái thành tình yêu.

Một số trường hợp điển hình

1. Ở nước Pháp những năm 1640, Marion de l'Orme là cô gái bao được nhiều đàn ông thèm muốn nhất. Nổi tiếng là có nhan sắc, bà đã từng là người tình của Cardinal Richelieu, một trong số những nhân vật quân sự và chính trị trứ danh. Để chinh phục được bà là một dấu hiệu thành công.

Trong nhiều tuần liền, Bá tước Grammont, một kẻ trác táng đến tán tỉnh de l'Orme, cuối cùng bà cũng cho vị bá tước nọ cuộc hẹn vào một buổi tối đặc biệt. Bá tước tưởng sẽ có một cuộc gặp gỡ thú vị nhưng hôm đó ông nhận được lá thư của de l'Orme trong đó bằng từ ngữ nhẹ nhàng, lịch sự bà đã rất lấy làm tiếc – bà bị đau đầu kinh khủng nhất từ trước giờ, và phải nằm liệt giường tối hôm đó. Cuộc hẹn bị hủy bỏ. Bá tước cảm thấy chắc là ông đã bị gạt ra vì một người khác, bởi de l'Orme thất thường như sắc đẹp của mình.

Grammont không do dự. Lúc hoàng hôn buông xuống ông phi ngựa tới Marais, nơi de l'Orme sống, để tìm kiếm. Trong một dặm vuông gần nhà bà, ông phát hiện một người đàn ông đang đi bộ đến gần. Nhận ra người đó là Công tước de Brissac, bá tước lập tức biết rằng người đàn ông này sẽ hất cẳng ông ngay trên giường của cô gái bao. Brissac có vẻ không vui khi thấy bá tước, vì thế Grammont liền tiến lại gần, "Brissac, bạn tôi ơi, anh phải giúp tôi một việc vô cùng quan trọng: Lần đầu tiên tôi có hẹn với một cô gái sống gần đây; và tôi đến bàn tính công việc nên chỉ gặp cô ấy trong giây lát. Cho tôi mượn áo choàng của anh thì hay quá, và giúp tôi dẫn ngựa đi đâu đó một lát đến khi tôi quay lại; nhưng quan trọng là đừng đi đâu xa nhé." Không đợi trả lời, Grammont lấy áo choàng của công tước và trao cương ngựa cho anh ta. Nhìn lại đằng sau, thấy Brissac đang nhìn mình nên ông giả vờ đi vào căn nhà ấy, lẻn qua sau nhà, đi bọc lại để tới nhà de l'Orme mà không bị ai nhìn thấy.

Grammont gõ cửa, người phục vụ tưởng ông ta là công tước nên mở cửa. Ông tiến thẳng đến phòng ngủ của bà, ở đó ông thấy bà đang nằm trên đi văng, trong bộ áo dài mỏng dính. Ông ném chiếc áo choàng của Brissac và thấy bà thở hổn hển sợ hãi. "Có chuyện gì vậy, hỡi người đẹp?" ông hỏi. "Trông có vẻ như cơn đau đầu của em đã qua đi phải không nào?" Bà làm ra vẻ ủ rũ, bảo mình vẫn đang đau đầu và bắt ông phải đi đi. Bà khăng khăng chuyện mình muốn hẹn hay hủy hẹn với ai chuyện của bà. Grammont điềm tĩnh nói "Thưa bà! Tôi biết cái gì làm bà bối rối: Bà sợ rằng Brissac có thể gặp tôi ở đây nhưng riêng chuyện đó bà có thể yên tâm". Rồi ông mở cửa sổ, Brissac đang bên ngoài khung cửa, tận tụy làm tròn nhiệm vụ dẫn ngựa đi tới đi lui giống như một cậu bé ngoan ngoãn. Ông trông rất lố bịch; de l'Orme phá lên cười, ôm choàng bá tước và kêu lên "Chevalier yêu quý của em, em không thể chịu được nữa; em thật sự xin lỗi vì anh quá đáng yêu và quá kì dị". Bá tước kể bà nghe toàn bộ câu chuyện, và bà hứa rằng công tước muốn luyện tập cho ngựa suốt đêm cũng được, nhưng bà sẽ không cho ông ta vào nhà. Họ hẹn gặp tối hôm sau. Ra khỏi nhà, bá tước trả chiếc áo choàng lại cho công tước và xin lỗi vì đi quá lâu và cảm ơn công tước. Brissac cực kỳ rộng lượng, ngay cả việc giữ ngựa cho Grammont cho cưỡi lên, và vẫy tay chào tạm biệt khi bá tước phi ngựa rời.

Giải thích: Bá tước Grammont biết rằng hầu hết những người có dự định quyến rũ thường bỏ cuộc quá dễ dàng do hiểu sai rằng những thất thường hay lãnh đạm bề ngoài là dấu hiệu của thiếu quan tâm. Thực ra biểu hiện này mang nhiều nghĩa: Có thể họ đang kiểm tra bạn, muốn xem bạn có thực sự nghiêm túc không. Cư xử gây mất lòng chính là kiểu kiểm tra này – bỏ cuộc khi gặp dấu hiệu khó khăn đầu tiên nghĩa là bạn không cần họ nhiều lắm. Hoặc có thể họ đang có cảm giác không chắc chắn về bạn hay đang chọn lựa giữa bạn và một người khác. Trường hợp nào đi nữa, bỏ cuộc là hành động rất ngớ ngẩn. Thể hiện hùng hồn rằng bạn sẵn sàng làm tất cả sẽ gạt bỏ mọi nghi ngờ. Bạn còn có thể đánh bại đối thủ, vì hầu hết mọi người đều nhút nhát, lo rằng mình sẽ xử sự như thằng ngốc, và chẳng bao giờ dám mạo hiểm điều gì.

Khi gặp con mồi khó tính hay kháng cự thì cách Grammont đã sử dụng thường là cách ứng biến hay nhất. Hành động của bạn nếu mang vẻ đột ngột, bất ngờ sẽ khiến con mồi rất xúc động, làm họ thả lỏng hơn trước bạn. Một chút quanh co để có được thông tin – một chút tình báo – luôn là ý hay. Quan trọng nhất là cách bạn tạo ra bằng chứng. Nếu bạn vô tư vui vẻ và hay khôi hài, nếu bạn khiến con mồi cười, vừa tự chứng tỏ vừa khiến con mồi vui vẻ, sẽ chẳng sao nếu hành động ngốc nghếch hay cho dù họ thấy bạn đang dùng một chút quỷ quyệt. Họ sẽ bị

lừa với tâm trạng dễ chịu bạn đã tạo ra. Lưu ý rằng bá tước không bao giờ than van, giận giữ điên tiết hay phòng thủ. Tất cả việc ông phải làm chỉ là vén bức màn cửa để lộ công tước đang dẫn ngựa đi dạo, khiến sự kháng cự trong de l'Orme tan biến vì cười. Chỉ một hành động kết liễu, bá tước đã chứng tỏ ông có thể làm gì để được bà ban cho một đêm vui thú.

2. Theo một phiên bản về truyền thuyết vua Arthur, Ngài Lancelot, một hiệp sĩ danh dự, có lần bắt gặp cái liếc nhìn của Hoàng hậu Guinevere, vợ vua Arthur; cái nhìn thoáng qua đó đủ làm chàng hiệp sĩ chết mê chết mệt. Vì thế khi hay tin hoàng hậu Guinevere bị một hiệp sĩ độc ác bắt cóc, Lancelot không một chút do dự – ông quên ngay những nhiệm vụ khác và nhanh chóng truy kích. Khi ngựa ngã quị trên đường, ông tiếp tục chạy bộ đuổi theo. Cuối cùng cũng kịp nhưng ông kiệt sức và ngã quị. Một chiếc xe ngựa thồ chạy ngang qua; trên xe chất đầy những người trông gớm ghiếc bị cùm lại với nhau. Thời ấy người ta thường bỏ những tên tội phạm – những tên giết người, phản bội, hèn nhát, trộm cắp – trong một chiếc xe ngựa như thế, sau đó đi qua mọi nẻo đường trong thành phố để mọi người xem. Nếu bị bỏ lên chiếc xe đó, một người sẽ mất hết tất cả các loại quyền trong quãng đời còn lại của mình. Chiếc xe là một biểu tượng khủng khiếp đến độ nếu thấy không có người trên đó bạn sẽ run sợ và làm dấu thánh giá. Dù có là vậy nhưng Ngài Lanselot vẫn gạ gẫm người lái xe ngựa, một gã lùn: "Nhân danh Chúa, hãy nói ta biết ngươi có nhìn thấy lệnh bà của ta, nữ hoàng đi qua đường này không?" Gã lùn nói: "Nếu ngài chịu vào ngồi trong chiếc xe ngựa tôi đang lái thì nội ngày mai ngài sẽ biết chuyện gì đã xảy đến với nữ hoàng." Rồi ông lái chiếc xe ngựa tiến về phía trước. Lancelot do dự nhưng chỉ hai bước chân, ông quyết định chạy theo và trèo lên xe.

Chiếc xe đến đâu người dân cũng hỏi han. Họ rất tò mò về chàng hiệp sĩ trong số các hành khách. Tội của hắn là gì? Hắn sẽ bị chết như thế nào – lột da chăng? Hay dìm chết? Hay bị hỏa thiêu? Cuối cùng gã lùn để ông ra ngoài, chẳng nói một lời chuyện manh mối về nữ hoàng. Vấn đề càng tệ hơn khi giờ đây không một ai thèm đến gần hay nói chuyện với ngài Lancelot cả, vì ông đã ở trong chiếc xe đó. Ông tiếp tục rượt đuổi theo nữ hoàng, và suốt dọc đường lúc nào ông cũng bị nguyền rủa, phỉ báng vào mặt, bị những hiệp sĩ khác thách đấu. Ông làm ô nhục tinh thần hiệp sĩ vì đã lên chiếc xe đó. Nhưng không ai có thể ngăn cản hay kiềm chế được ông, và cuối cùng ông phát hiện ra kẻ bắt cóc nữ hoàng là tên Meleagant quỷ quyệt. Ông đuổi theo kịp Meleagant và hai người đã quyết đấu tay đôi. Vẫn còn đang mệt vì cuộc đuổi bắt, Lancelot gần như bị đánh bại, nhưng khi hay tin nữ hoàng đang xem trận đấu quyết tử, ông lấy lại sức mạnh và nếu không bị yêu cầu ngừng đấu thì suýt nữa đã giết chết Meleagant. Guinevere được trao lại cho ông.

Lancelot khó kiềm chế nổi vui mừng khi nghĩ cuối cùng cũng được gặp lại hoàng hậu. Nhưng bà có vẻ tức giận và không nhìn mặt người đã cứu mình, khiến Lancelot vô cùng sửng sốt. Bà nói với cha Meleagant, "Thưa ngài, sự thực là ông ta chỉ hoài công. Tôi không bao giờ cảm thấy biết ơn ông ta." Lancelot chết lặng nhưng không chút phàn nàn. Sau đó khá lâu, qua vô số những thử thách khác, cuối cùng bà dịu lại và họ bắt đầu yêu nhau thắm thiết. Một ngày nọ, ông hỏi bà: Bà bị Meleagant bắt cóc khi nào, bà đã nghe chuyện chiếc xe ngựa chưa, và bà có biết ông đã làm ô nhục tinh thần hiệp sĩ thế nào không? Và có phải vì vậy mà hôm ấy bà đối xử lạnh nhạt với ông không? Nữ hoàng đáp lại: "Trì hoãn hai bước chân chứng tỏ chàng chưa sẵn sàng leo lên chiếc xe đó. Nói thật, đó chính là lí do em không muốn thấy hay nói chuyện với chàng nữa."

Giải thích: Cơ hội thực hiện những hành động không nghĩ đến bản thân thường đến rất bất ngờ. Bạn phải chứng minh mình xứng đáng ngay thời khắc ấy và hành động ngay. Đó có thể là một tình huống giải thoát, một món quà hay việc gì đó bạn có thể làm, một yêu cầu bất ngờ bạn phải từ bỏ mọi thứ để đến giúp họ. Vấn đề tiên quyết không phải chuyện hành động liều lĩnh, gây lỗi lầm hay làm chuyện ngu ngốc, mà bạn phải có vẻ như đang hành động hoàn toàn vì họ mà không suy nghĩ chút gì về bản thân mình hay hậu quả về sau.

Trong khoảnh khắc này, do dự dù chỉ một giây cũng có thể làm hỏng tất cả những nỗ lực quyến rũ trước đây, chứng tỏ bạn là người chỉ biết quan tâm đến bản thân mình, tiểu nhân và hèn nhát. Hãy nhớ: Vấn đề không chỉ là làm cái gì mà còn là làm như thế nào. Nếu bản chất của bạn là luôn quan tâm đến bản thâm mình thì hãy học cách che đậy điều đó. Phản ứng càng tự phát càng tốt, thổi phồng kết quả bằng cách làm ra vẻ bối rối, kích động quá độ, thậm chí dại

dột – tình yêu đã dồn bạn đến mức đó. Nếu phải nhảy vào chiếc xe vì Guinevere, phải bảo đảm rằng bà ta thấy bạn làm điều đó không một chút do dự.

3. Một thời kỳ ở thành Rome khoảng năm 1531, người ta bàn tán xôn xao về một phụ nữ trẻ đẹp lạ thường tên là Tullia d'Aragona. Theo tiêu chuẩn của thời kỳ đó, Tullia không phải là cô gái có vẻ đẹp cổ điển; thời kỳ mà những phụ nữ tròn trịa và khêu gợi được xem là lý tưởng thì cô lại cao và mảnh mai. Và cô không có kiểu sến, hay cười khúc khích hầu hết các cô gái trẻ muốn dùng để thu hút chú ý của cánh đàn ông. Không, phẩm chất của cô cao quý hơn nhiều. Cô sành tiếng La tinh, có thể tranh luận về văn chương mới nhất, biết chơi đàn luýt và hát. Nói cách khác, cô là một người cao quí, và vì đó chính là điều mà cánh đàn ông luôn tìm kiếm, họ bắt đầu viếng thăm cô ngày một nhiều hơn. Cô có người yêu là một nhà ngoại giao; nghĩ đến chuyện một người đàn ông đã chinh phục được cô khiến tất cả họ phát điên lên. Những vị khách này bắt đầu ganh đua nhau để được quan tâm bằng cách làm thơ tặng cô, ganh đua trở thành niềm vui thích nhất của cô. Không ai trong số họ thành công nhưng họ vẫn tiếp tục cố gắng.

Dĩ nhiên có một vài người bị cô làm tổn thương, rêu rao rằng cô ta không hơn một cô gái điếm cao cấp. Họ nhắc lại tin đồn (có lẽ đúng) rằng cô khiến những người đứng tuổi nhảy múa khi cô chơi đàn luýt, và nếu họ nhảy múa mà làm cô hài lòng thì được ôm cô trong vòng tay. Đối với những người theo đuổi trung thành của Tullia, thường đều được sinh ra trong gia đình quý tộc, thì đây là sự vu khống. Họ viết một tài liệu tán phát khắp nơi: "Cô gái của chúng tôi, quý cô đáng kính, được sinh ra trong danh giá, Tullia d'Aragona, luôn vượt trội tất cả những phụ nữ của quá khứ, hiện tại và tương lai bởi những phẩm chất sáng chói… Bất kỳ ai cự tuyệt lời tuyên bố này hãy viết tên bên cạnh một trong những hiệp sĩ kí tên dưới đây; người này sẽ thuyết phục họ theo cách thông thường trước nay."

Tullia rời khỏi Rome vào năm 1535, đầu tiên đến Venice, nơi nhà thơ Tasso trở thành người tình của bà, rồi cuối cùng mới đến Ferrara lúc đó có lẽ là thành phố văn minh nhất nước Ý. Và bà đã tạo ra một làn sóng tình cảm đến thế nào ở đây. Giọng nói, tiếng hát, thậm chí những bài thơ của bà được hết lời ca ngợi khắp nơi. Bà mở một học viện văn chương dành riêng cho những tư tưởng tự do. Bà tự gọi mình là nàng thơ và cũng như ở Rome, lúc nào cũng có một nhóm đàn ông vây quanh bà. Họ theo bà đi lòng vòng thành phố, khắc tên bà lên những thân cây, làm thơ tặng bà rồi ngâm nga cho những ai chịu nghe.

Có một quí tộc trẻ bị lôi kéo bởi sự tôn sùng này: Dường như ai cũng yêu Tullia nhưng chẳng ai nhận lại được tình yêu của bà. Quyết tâm giành lấy bà và cưới bà làm vợ, anh chàng đã tìm cách buộc bà phải đồng ý cho anh ta đến thăm vào ban đêm. Anh ta thề trung thành vô hạn, tắm bà bằng nữ trang và quà tặng, rồi xin được nắm tay bà. Bà từ chối. Anh ta rút dao ra, bà vẫn từ chối, vậy là anh ta đâm dao vào chình mình. Anh ta sống, nhưng giờ thì tăm tiến của Tullia càng vang dội khắp nơi hơn nữa: Thậm chí tiền cũng không mua được sự ban ơn của bà, hoặc là dường như vậy. Năm tháng qua đi, sắc đẹp cũng phai dần nhưng một số nhà thơ hay trí thức vẫn luôn đến nơi bà ở để bảo vệ bà. Ít ai nghĩ đến một thực tế: Rằng Tullia thật ra là một cô gái bao, một trong những người nổi tiếng và được trả tiền hậu hĩ nhất trong nghề này.

Giải thích. Chúng ta ai cũng có những nhược điểm nào đó. Một số trong đó là do bẩm sinh và không sửa được. Tullia có rất nhiều nhược điểm như vậy. Về hình thể bà không phải là mẫu người đẹp thời kì phục hưng. Mẹ bà lại là một cô gái bao và bà là đứa con hoang. Vậy mà những đàn ông bị bà bỏ bùa mê không hề quan tâm. Họ bị lôi cuốn bởi hình tượng của bà – hình tượng một phụ nữ thanh cao, một phụ nữ mà ta phải ra sức đấu tranh mới có được. Kiểu cách của bà tiêu biểu ở thời Trung cổ, thời đại của những hiệp sĩ và những kẻ hát rong. Thời ấy, một phụ nữ, thường là đã kết hôn, có thể nắm quyền điều khiển người đàn ông bằng cách không ban phát tình cảm nữa cho đến khi chàng hiệp sĩ chứng tỏ được giá trị và tình cảm chân thành của mình. Họ có thể bị truy lùng, bị buộc phải sống với người hủi, hoặc một trận quyết đấu vì người phụ nữ của họ. Và họ phải làm những điều này không một tiếng phàn nàn. Mặc dù thời của những kẻ hát rong đã qua đi từ lâu nhưng kiểu cách ấy thì vẫn còn: Người đàn ông thật sự muốn tự chứng tỏ mình, được thử thách, được đấu tranh, được kiểm tra và thử nghiệm để đi đến thành công cuối cùng. Họ có một chút nét thống dâm; một phần trong họ thích được đau khổ. Và thật lạ lùng, người phụ nữ càng đòi hỏi nhiều càng chứng tỏ họ có giá trị. Người phụ nữ

dễ dàng có được không được coi là có giá trị mấy.

Hãy làm họ phải đấu tranh để có được sự quan tâm của bạn, cho họ cơ hội tự chứng tỏ mình, rồi bạn sẽ thấy họ lao vào thử thách. Cái nóng của quyến rũ sẽ được tăng lên nhờ những thử thách ấy – chứng minh cho tôi thấy là anh thật sự yêu tôi. Khi một người (bất kì là giới nào) phải làm điều đó thì người kia cũng cảm thấy phải làm như vậy, và quyến rũ sẽ được tôn cao. Bằng cách buộc người khác tự chứng minh họ, bạn đã nâng giá trị mình lên và che đậy những nhược điểm của mình. Con mồi thường quá để tâm việc tự chứng tỏ mà quên chú ý đến tai tiếng, thiếu sót của bạn.

Biểu tượng

Đấu thương. Trên sân là cờ hiệu sặc sỡ và những chú ngựa đeo vải phủ, người phụ nữ đứng xem những hiệp sĩ đang quyết đấu để có được bàn tay của mình. Họ vừa đã được nghe những hiệp sĩ ấy quì gối tuyên thệ tình yêu, những bài hát bất diệt và những lời hứa thật dễ thương. Họ đều rất giỏi những điểm ấy. Nhưng rồi tiếng kèn vang lên và trận đấu bắt đầu. Trong quyết đấu không thể có vờ vịt hay do dự. Người hiệp sĩ họ chọn phải máu me đầy mặt và gãy tay gãy chân.

Điểm yếu

Khi cố gắng chứng tỏ rằng mình xứng đáng với con mồi, hãy nhớ là mỗi mục tiêu nhìn sự việc khác nhau. Sử dụng thân thể dũng mãnh sẽ chẳng thể gây ấn tượng đối với những người không đánh giá cao sức mạnh thân thể; điều đó chỉ cho thấy là bạn chưa quan tâm họ đúng mức, khoa trương không đúng lúc. Người quyến rũ phải áp dụng những phương pháp chứng tỏ mình cho phù hợp với những hoài nghi và yếu điểm của con mồi. Đối với một số người, lời lẽ có cánh, đặc biệt nếu được viết ra, là những bằng chứng hay hơn những hành động đe dọa quỉ thần. Với những người này hãy chứng tỏ tình cảm bằng những lá thư – một dạng khác của bằng chứng vật chất, và là một dạng quyến rũ đầy chất thơ hơn là những hành động phô trương. Tìm hiểu con mồi thật kĩ càng rồi nhắm những bằng chứng quyến rũ của bạn đến những hoài nghi và chống đối của họ.

Tình yêu là một dạng chiến tranh. Những kị binh rề rà, hãy đi chỗ khác!
Hèn nhát không thể bảo vệ
Những chuẩn mực này. Nhiệm vụ những đêm đông, hành quân xa, tất cả
Khó nhọc, mọi kiểu chịu đựng: Tất cả đang chờ
Hỡi anh tân binh mong cuộc sống dễ chịu, anh sẽ bị loại bỏ
Trong cơn mưa bất chợt, hay doanh trại chỉ còn trống không
Mặt đất… kéo dài vô tận
Vẫn còn yêu những khát vọng của mình? Vậy hãy trút bỏ mọi kiêu hãnh.
Con đường thẳng đơn giản có lẽ đã từ chối bạn,
Cửa đã cài then, đóng im trước mặt bạn –
Vậy hãy sẵn sàng lẻn vào trong từ mái nhà,
Hay luồn vào qua cửa sổ tầng trên. Cô ấy sẽ hạnh phúc
Khi biết bạn đang nguy hiểm tính mạng, vì cô ấy: Điều đó tặng cho
Bất kì người phụ nữ nào bằng chứng hùng hồn về tình yêu của bạn.

Ovid, Nghệ thuật Yêu đương, do Peter Green dịch

Người đàn ông nói: "…Trái cây hái từ vườn nhà phải ngọt hơn từ một cây lạ, và những gì phải thật nỗ lực mới có được thì quí hơn nhiều so với những gì có được mà không tốn nhiều công sức. Như một câu ngạn ngữ, 'Có bỏ công mới thấy phần thưởng đáng quí.'"

Người phụ nữ nói, "Nếu phải bỏ công mới thấy phần thưởng đáng quí thì chàng sẽ phải chịu đựng mệt mỏi vì quá nhiều cực khổ mới có được cái mình đang cần tìm, bởi vì điều chàng tìm kiếm là một phần thưởng lớn hơn nữa."

Người đàn ông nói, "Tôi xin được bày tỏ lòng cảm ơn sâu sắc nhất tôi có thể vì nàng đã thật lòng hứa cho tôi tình yêu của nàng khi tôi có thể chịu đựng được những khổ nhọc. Nhưng Chúa trời đã ngăn cấm tôi hay bất kì ai có được tình yêu của một phụ nữ cao quí như nàng mà không bỏ công sức để giành lấy."

Andreas Capellanus bàn về Tình yêu, do P.G.Walsh dịch

Một hôm, [Saint-Preuil] khẩn khoản cầu xin Phu nhân de la Maisonfort ban cho ông những lời yêu đương đường mật mà một phụ nữ có thể ban phát, rồi ông đi xa hơn cả lời nói của mình. Vị phu nhân nói ông đã đi quá xa và lệnh cho ông không được xuất hiện trước mặt bà nữa. Ông rời khỏi phòng. Chỉ một tiếng sau, khi vị phu nhân như mọi khi đang đi dạo dọc một con kênh ở Bagnolet thì Saint-Preuil đột ngột nhảy ra từ một bờ dậu, hoàn toàn trần truồng, và đứng trước mặt vị phu nhân trong tình trạng như vậy rồi kêu lớn, "Lần cuối cùng, thưa phu nhân – Vĩnh biệt!" Rồi từ đó nhảy đâm đầu xuống dòng kênh. Người phụ nữ quá khiếp sợ trước cảnh tượng này đã kêu gào và chạy ngược về phía nhà mình, khi đến nơi thì bà ngất xỉu. Ngay khi tỉnh dậy bà bảo người đi xem tình trạng Saint-Preuil thế nào. Thật ra ông đã không ở lâu dưới dòng kênh mà nhanh chóng mặc quần áo, trốn về Paris nhiều ngày sau đó trong khi tin đồn cứ lan rộng là ông đã chết. Phu nhân de la Maisonfort đã vô cùng xúc động trước biện pháp quá khích này mà ông chọn để chứng minh tình cảm của mình. Hành động này đối với bà là dấu hiệu của một tình yêu phi thường; và có lẽ do còn chú ý đến những đường nét hấp dẫn trên cơ thể ông mà bà đã không nhận ra khi mặc áo quần đầy đủ nên bà đã vô cùng ân hận sự nhẫn tâm của mình và công khai cho biết bà cảm thấy mất mát đến mức nào. Những lời này đến tai

Saint-Preuil và ông lập tức tìm cách hồi sinh cho mình và không phí chút thời gian quay về tận dụng tình cảm yêu quí của người phụ nữ ấy.

Count Bussy-Rabutin, Lịch sử Yêu đương của Gaules

Để được làm người hầu của một phụ nữ… những người hát rong phải trải qua bốn giai đoạn, đó là người ước mơ, người cầu xin, người hầu, và người tình. Khi đạt đến giai đoạn cuối của khởi đầu yêu đương này họ phải thề trung thành và sự tôn kính của họ được đóng dấu bằng một nụ hôn.

Đối với dạng tình yêu phong nhã lí tưởng dành cho giới quí tộc này thì chuyện yêu đương được xem là một điều rất duyên dáng, trong khi sự khởi đầu sau đó và cuối cùng là đánh dấu một hiệp ước – tương đương với hành động phong tước cho hiệp sĩ – được liên tưởng như quá trình một quí tộc được huấn luyện và có nhiều chiến tích dũng cảm. Việc xác nhận một tình yêu thực thụ và một hiệp sĩ hoàn hảo là hoàn toàn giống nhau. Người tình sẽ phục vụ và tuân lệnh người phụ nữ giống như chàng hiệp sĩ sẽ phục vụ chủ công của mình. Trong cả hai trường hợp lời thề mang tính thiêng liêng như nhau.

Nina Epton, Tình yêu và người Pháp

Một người lính bao vây thành phố, một người tình thì nhà cô gái,
Một người tấn công cổng thành, người kia thì cửa trước.
Tình yêu, giống chiến tranh, là trò sấp ngửa. Kẻ bại trận có thể lật ngược ván cờ,
Khi bạn cứ tưởng họ hoàn toàn suy sụp;
Vậy nên nếu bạn có được tình yêu một cách dễ dàng
Tốt hơn bạn nên nghĩ lại. Tình yêu đòi hỏi
Bản năng và khởi động. Achilles vĩ đại hờn dỗi Briseis –
Nhanh lên, những anh chàng thành Troy, đập vỡ bức tường Argive!
Hector bước vào chiến trường từ vòng tay Andromache
mũ thì được vợ đội cho.
Chính Agamemnon bị đánh ngã vào vòng bùa mê
Khi thấy mái tóc rối bù của Cassandra;
Thậm chí thần Chiến tranh cũng bị bắt quả tang, sờ soạng tấm lưới của anh thợ rèn –
Vụ bê bối lớn nhất cung đình trong nhiều năm. Vậy hãy xét
Trường hợp của tôi. Tôi rảnh rang, sinh ra là để không có gì làm,
Đầu óc lơ mơ những nét nguệch ngoạc dưới bóng cây.
Nhưng tình yêu đối với cô gái đẹp buộc chàng lười
Phải hoạt động, phải siêng năng.
Và hãy xem tôi này – vừa như in, siêng năng các bài tập buổi tối:
Nếu muốn chữa căn bệnh lười biếng, bạn hãy yêu!

Ovid, Tình Yêu, do Peter Green dịch

17. Tạo hiệu ứng hồi tưởng

Những người mà trong quá khứ từng có những niềm vui nào đó thường cố gắng tìm kiếm lại những trải nghiệm ấy. Những kí ức vui vẻ nhất và bén rễ sâu nhất thường là từ thuở ấu thơ, và trong tiềm thức thường liên hệ với hình ảnh người cha hoặc mẹ. Hãy mang con mồi trở về thời điểm ấy bằng cách đặt mình vào tam giác phức cảm Oedipus (phức cảm người con ghen với cha hoặc mẹ mình) và xem họ như đứa trẻ đang thiếu thốn tình cảm. Không nhận thức được nguyên nhân sự đáp lại tình cảm của mình, họ sẽ phải lòng bạn. Nếu không thì, bạn cũng có thể đóng vai trò hồi tưởng, để họ làm người cha hay mẹ bảo vệ, chăm nom bạn. Trong cả hai trường hợp bạn đều đang cho họ niềm hạnh phúc tột cùng: Đó là cơ hội được quan hệ thân mật với cha hoặc mẹ, con trai hoặc con gái của mình.

Sự hồi tưởng nhục dục

Người lớn chúng ta thường đánh giá cao về tuổi thơ của mình. Vì bị phụ thuộc và không có quyền gì nên trẻ con thật sự phải chịu đựng, thế nhưng khi lớn lên ta lại quên mất điều đó và tình cảm hóa cái thiên đường đã để lại sau lưng. Ta quên những nỗi đau mà chỉ nhớ những niềm vui. Tại sao? Bởi lẽ gánh nặng trách nhiệm của một người lớn đôi khi quá nặng nề làm ta thầm mơ ước quay lại tình trạng phụ thuộc như thời thơ ấu, ước có được người chăm sóc mỗi một nhu cầu của ta, gánh giùm ta những lo lắng thường ngày. Giấc mơ hão huyền này của ta có một phần nhục dục mạnh mẽ vì cảm giác phụ thuộc của đứa trẻ đối với cha hoặc mẹ thường tích một chút dục tính. Cho một người cảm giác giống cảm giác phụ thuộc, được bảo vệ ấy của thời thơ ấu, họ sẽ chiếu toàn bộ những tưởng tượng lạc thú vào bạn, kể cả cảm giác yêu đương và hấp dẫn tình dục. Ta không muốn thừa nhận điều đó nhưng ta mong muốn được hồi tưởng lại, được trút bỏ lớp vỏ người lớn và thể hiện tình cảm trẻ con luôn đang chờ chực bên dưới lớp da.

Khi mới vào nghề, Sigmund Freud phải đối mặt với một vấn đề kì lạ: Rất nhiều bệnh nhân nữ phải lòng ông. Ông nghĩ mình giải thích được điều đang xảy ra: Được Freud khích lệ, người bệnh chìm sâu vào thời thơ ấu, dĩ nhiên đó chính là nguyên nhân gây bệnh cho họ. Họ sẽ nói về mối quan hệ với cha mình, kinh nghiệm đầu tiên về sự dịu dàng và tình yêu, và cả những thờ ơ và bỏ bê nữa. Quá trình này gợi nhớ đến những cảm xúc và kí ức mạnh mẽ. Ở một góc độ nào đó, họ được đưa ngược về thời thơ ấu. Hiệu ứng này càng tăng thêm khi chính Freud trở nên ít nói và tỏ vẻ hơi lạnh lùng, xa cách, mặc dù ông vẫn rất quan tâm – nói cách khác, giống như hình ảnh người cha thường gặp. Trong khi đó nạn nhân nằm trên ghế nệm, trong một tư thế thụ động và chơ vơ, tình huống đó lại càng làm tăng gấp đôi vai đóng của người cha và đứa con. Cuối cùng người bệnh hướng những tình cảm rối rắm đang cần được giải quyết này đến chính Freud. Không nhận thức được những gì đang diễn ra, họ sẽ liên hệ ông với cha mình. Họ sẽ hồi tưởng và phải lòng ông. Freud gọi hiện tượng này là "chuyển giao" và là một phần tích cực trong liệu pháp chữa trị của ông. Bằng cách khiến người bệnh chuyển những cảm giác bị đè nén sang bác sĩ, ông đã đưa vấn đề rắc rối của họ ra ngoài để chúng được điều trị ở cấp độ có ý thức.

Tuy nhiên, hiệu ứng chuyển giao quá mạnh mẽ đến mức Freud thường không thể khiến các bệnh nhân vượt qua sự đam mê ấy. Thực ra chuyển giao là một cách hiệu nghiệm để tạo ra gắn kết tình cảm – mục tiêu của bất kì cuộc quyến rũ nào. Phương pháp này có những ứng dụng vượt trội ngoài lĩnh vực phân tích tâm lí. Để thực tập nó ngoài đời, bạn cần đóng vai bác sĩ tâm lí, khích lệ người khác nói về tuổi thơ của họ. Hầu hết chúng ta rất thích được nói về điều đó chứ không hề là bắt buộc; và những kí ức của ta thì sống động và cảm xúc đến độ một phần trong ta chỉ hồi tưởng lại khi nói về những năm tháng đầu đời. Hơn nữa, trong khi nói, những bí mật nho nhỏ bị lộ ra: Ta để lộ toàn những thông tin quí giá về nhược điểm và bản chất tâm hồn ta, những thông tin bạn cần chú ý và ghi nhớ. Không cần quan tâm đến giá trị bề mặt của lời nói của con mồi; họ thường khoác thêm lớp áo ngọt ngào hay kịch tính cho những sự kiện trong quá khứ. Nhưng hãy chú ý đến giọng nói của họ, đến bất kì một thoáng bối rối nào, và đặc biệt là những điều họ không muốn nói ra, những gì họ chối bỏ hay làm họ đầy xúc cảm. Nhiều câu thực ra mang nghĩa ngược lại: Chẳng hạn như nếu họ nói mình rất ghét cha, bạn có thể chắc chắn rằng họ đang che dấu sự thất vọng – thật ra chỉ vì họ yêu cha quá nhiều và có lẽ đã không nhận được từ ông những gì mình muốn. Nghe kĩ những chủ đề hay câu chuyện lặp lại nhiều lần. Quan trọng nhất là hãy học cách phân tích phản ứng tình cảm và xem đằng sau đó là gì.

Khi nói chuyện hãy đứng ở góc độ người bác sĩ tâm lí – chú ý nhưng yên lặng, thỉnh thoảng nhận xét khách quan. Tỏ ra quan tâm nhưng vẫn xa cách – đúng hơn là không biểu lộ cảm xúc – rồi họ sẽ chuyển tình cảm và chiếu những ảo tưởng vui thú lên bạn. Với những thông tin thu được về tuổi thơ của họ và sợi dây tin tưởng đã tạo được, giờ đây bạn có thể bắt đầu tạo hiệu ứng hồi tưởng. Có lẽ bạn đã khám phá được mối quan hệ mật thiết với một người nào đó trong gia đình hay thầy giáo hay bất kì niềm say mê thời thơ ấu nào, một người ảnh hưởng đến tận cuộc sống hiện thời của họ. Khi biết được điều gì ở con người này đã ảnh hưởng mạnh mẽ đến họ như vậy, bạn sẽ đóng vai con người đó. Hoặc có thể bạn đã biết được khoảng trống lớn

trong tuổi thơ của họ – chẳng hạn như một người cha vô trách nhiệm. Giờ bạn có thể đóng vai người đó nhưng thay vì vô trách nhiệm thì phải tỏ ra quan tâm và tình cảm, điều mà cha hoặc mẹ họ đã không thể cho họ. Ai cũng có những chuyện chưa hoàn thành trong thời thơ ấu – thất vọng, thiếu thốn, kí ức đau buồn. Hãy hoàn thành nốt những điều ấy. Khám phá những gì con mồi chưa bao giờ có, rồi bạn sẽ có được công thức cho một cuộc quyến rũ sâu xa.

Bí quyết là không chỉ nói về kí ức – rất yếu ớt. Điều cần làm là khiến con mồi hành động ở hiện tại giống những chuyện trong quá khứ mà họ không nhận thức được chuyện gì đang diễn ra. Sự hồi tưởng bạn tạo ra có thể chia làm bốn loại.

Hồi tưởng thời sơ sinh. Sợi dây đầu tiên – giữa mẹ và đứa trẻ sơ sinh – là sợi dây mạnh mẽ nhất. Khác với loài vật, đứa bé phải trải qua một thời gian dài không tự lo cho mình được mà phải phụ thuộc vào người mẹ, tạo ra một gắn kết ảnh hưởng đến toàn bộ cuộc sống sau này của đứa bé. Tạo hiệu ứng hồi tưởng này là tái tạo cảm giác tình yêu không điều kiện mà người mẹ dành cho con mình. Chớ có phán xét con mồi – cứ để họ làm cái gì họ muốn, kể cả cư xử hư hỏng; đồng thời bảo bọc họ bằng tình yêu thương, quan tâm chăm sóc. Một phần trong họ sẽ hồi tưởng lại thời còn bé xíu khi mẹ chăm sóc cho họ mọi việc và hiếm khi nào để họ một mình. Điều này hiệu quả với hầu hết mọi người vì tình yêu không điều kiện là iểu tình yêu hiếm có và quí giá nhất. Thậm chí bạn không cần phải điều chỉnh cho phù hợp với tuổi thơ của họ vì ai cũng đã từng có kinh nghiệm với kiểu quan tâm này. Cùng lúc đó, hãy tạo môi trường củng cố tình cảm bạn đang tạo dựng – không khí ấm áp, những hoạt động vui đùa, màu sắc tươi sáng.

Hồi tưởng Oedipus. Sau sợi dây tình cảm mẹ con là tam giác phức cảm Oedipus giữa mẹ, cha, và con (phức cảm trong đó con trai ghen với cha hoặc con gái ghen với mẹ). Tam giác này được tạo ra trong quá trình đứa bé hình thành những khái niệm đầu tiên về tính dục. Bé trai muốn mẹ là của riêng mình, bé gái cũng vậy với cha, nhưng chúng không thể nào có được điều đó vì cha mẹ luôn có mối gắn kết rất chặt chẽ với nhau hoặc với những người lớn khác. Tình yêu không điều kiện đã qua đi; không thể tránh được giờ đây người cha hoặc mẹ phải từ chối một số đòi hỏi của đứa bé. Đưa con mồi về lại thời điểm này. Đóng vai người cha hoặc mẹ – hãy yêu thương nhưng đôi khi cũng rầy la và đặt ra một số kỉ luật. Trẻ con luôn thích một chút kỉ luật vì khiến chúng cảm thấy người lớn có quan tâm đến mình. Và những người lớn làm trẻ con sẽ cực kì vui sướng nếu bạn pha lẫn dịu dàng với một chút cứng rắn và hình phạt.

Khác với hồi tưởng thời sơ sinh, hồi tưởng Oedipus phải được điều chỉnh phù hợp với con mồi. Điều đó phụ thuộc vào thông tin bạn đã thu thập được. Nếu biết chưa đầy đủ có thể bạn cư xử với con mồi như với một đứa trẻ, thỉnh thoảng còn la mắng họ, rồi cuối cùng khám phá ra rằng mình đang khơi dậy những kí ức tồi tệ – thời bé họ đã chịu đựng quá nhiều kỉ luật. Hoặc bạn có thể khơi gợi kí ức về người cha hoặc mẹ mà họ vô cùng căm ghét và họ muốn chuyển những tình cảm ấy lên bạn. Không tạo hiệu ứng hồi tưởng đến khi nào bạn đã biết những điều cần thiết về con mồi – cái gì họ đã có quá nhiều, cái gì còn thiếu, v.v. Nếu con mồi gắn kết chặt chẽ với người cha hoặc mẹ nhưng gắn kết vẫn có phần không tốt thì hồi tưởng Oedipus vẫn khá hiệu quả. Chúng ta luôn có cảm giác yêu ghét lẫn lộn đối với cha hoặc mẹ; thậm chí khi ta rất yêu họ, ta vẫn ghét phải phụ thuộc vào họ. Không cần thiết khơi dậy những tình cảm này vì chúng không giúp gắn kết cha mẹ và con cái. Hãy nhớ thêm vào một chút tính dục khi đóng vai người cha hoặc mẹ. Giờ đây con mồi không chỉ có được cha hoặc mẹ cho riêng họ mà còn hơn thế nữa, điều trước đây bị cấm đoán nhưng bây giờ lại được cho phép.

Hồi tưởng người lí tưởng. Thời trẻ con ta thường hình dung ra một người lí tưởng. Trước hết ta muốn mình trở thành con người lí tưởng đó. Ta tưởng tượng mình là những nhân vật phiêu lưu dũng cảm, những người lãng mạn. Sau đó ở tuổi dậy thì ta bắt đầu chú ý đến người khác, chiếu những lí tưởng của mình lên người đó. Người đầu tiên ta yêu dường như có những phẩm chất ta muốn chính mình có, hoặc là họ làm ta cảm thấy như được đóng vai lí tưởng đó khi quan hệ với họ. Hầu hết chúng ta mang theo mình những lí tưởng này, để chúng ngay dưới lớp da của mình. Ta thầm thất vọng thấy mình đã thỏa hiệp đến thế nào, đã hạ thấp đến mức nào so với lí tưởng thời nhỏ. Giúp con mồi cảm thấy như đang sống dậy những lí tưởng thời trẻ và tiến gần đến làm mẫu người họ muốn, bạn sẽ tạo được một kiểu hồi tưởng khác, tạo cảm giác nhớ lại giai đoạn dậy thì. Mối quan hệ giữa bạn và con mồi ở thời điểm này bình đẳng hơn

những kiểu hồi tưởng trước – giống như tình cảm anh chị em. Thật ra những lí tưởng ấy thường được liên hệ với anh, chị hoặc em. Để tạo được hiệu ứng này, hãy cố tái tạo tâm trạng ngây thơ, sôi nổi của những đam mê thời trẻ.

Hồi tưởng ngược. Ở đây bạn là người hồi tưởng. Bạn cố ý đóng vai một đứa bé xinh xắn, dễ thương nhưng cũng gợi cảm. Người lớn tuổi luôn cảm thấy người nhỏ hơn quyến rũ đến khó tin. Trước sự hiện diện của tuổi trẻ, họ cảm thấy như một phần tuổi trẻ của mình quay lại; nhưng thật ra là già hơn nữa, và lẫn trong cảm giác sôi nổi khi có một người trẻ tuổi bên cạnh là niềm vui được đóng vai cha hay mẹ họ. Nếu đứa bé có cảm giác tính dục với cha hoặc mẹ mình, cảm giác ấy lập tức được kìm nén, thì người cha hoặc mẹ ngược lại cũng vậy. Hãy giả vờ đóng vai đứa con của con mồi và họ sẽ hành động lộ ra ngoài những tình cảm tính dục bị kìm nén ấy. Chiến thuật này dường như đòi hỏi phải có sự khác biệt tuổi tác nhưng thật ra cũng không cần thiết lắm. Những phẩm chất trẻ con được Marilyn Monroe cường điệu hóa vẫn có tác dụng tốt đối với những người đàn ông cùng tuổi. Cố ý để con mồi thấy điểm yếu ớt của mình sẽ cho họ cơ hội đóng vai người bảo vệ.

Những trường hợp điển hình

1. Cha mẹ nhà thơ Victor Hugo li thân không lâu sau khi ông ra đời. Mẹ ông, Sophie, đã có mối quan hệ lăng nhăng với một vị tướng là cấp trên của chồng bà. Bà đem ba đứa con nhà Hugo bỏ cha chúng lên Paris để nuôi dưỡng một mình. Bấy giờ các cậu bé có một cuộc sống rất xô bồ, vật lộn với đói nghèo, thường xuyên chuyển nhà, còn người mẹ thì tiếp tục quan hệ với vị tướng nọ. Trong ba người con, Victor là đứa gắn kết với mẹ nhất, tiếp thu những ý tưởng và tính bẳn hẳn như chó con của bà, đặc biệt là sự thù hận cha mình. Nhưng với tất cả những xáo động ấy thời thơ ấu, ông chưa bao giờ cảm thấy mình có đủ tình yêu thương, quan tâm từ người mẹ mà ông yêu quí. Khi bà mất năm 1821, nghèo khổ và nợ nần, thì ông suy sụp.

Một năm sau Hugo lấy người yêu thời thơ ấu của mình là Adèle, người có bề ngoài giống mẹ ông. Cuộc hôn nhân hạnh phúc được một thời gian nhưng rồi Adèle lại trở nên giống mẹ ông không chỉ vẻ bề ngoài: Năm 1832 ông phát hiện bà có tư tình với nhà phê bình văn học Pháp Sainte-Beuve, lúc đó là bạn thân của ông. Bấy giờ Hugo đã trở thành một nhà văn nổi tiếng nhưng ông không phải là loại người thận trọng. Nói chung ông là kiểu người ruột để ngoài da. Tuy nhiên ông không thể tiết lộ với ai chuyện Adèle ngoại tình; điều đó thật nhục nhã. Giải pháp duy nhất là bản thân ông cũng ngoại tình, với các diễn viên, gái bao, phụ nữ có chồng. Hugo có sở thích kì lạ, đôi khi đến với ba người phụ nữ trong cùng một ngày.

Gần cuối năm 1832, vở kịch đầu tiên của Hugo bắt đầu được sản xuất nên ông phải giám sát diễn xuất. Một nữ diễn viên hai mươi sáu tuổi tên là Juliette Drouet đến thử giọng cho một vai nhỏ. Bình thường vốn rất khéo lóe với phụ nữ bỗng Hugo thấy mình cứ lắp ba lắp bắp trước Juliette. Rõ ràng đây là người phụ nữ đẹp nhất Hugo từng gặp, điều này và cả tính cách điềm tĩnh của cô làm Hugo thấy sợ hãi. Dĩ nhiên Juliette được nhận vai diễn. Ông thấy mình lúc nào cũng nghĩ đến cô ấy. Dường như lúc nào cô cũng được một nhóm đàn ông hâm mộ vây quanh. Rõ ràng cô không quan tâm đến ông, hoặc giả ông nghĩ vậy. Thế nhưng vào một buổi tối sau buổi diễn, ông theo chân cô trên đường về và thấy cô không tức giận cũng chẳng ngạc nhiên – thật ra cô còn mời ông lên nhà. Ông qua đêm ở đó và sau đó thì ở đó mỗi đêm.

Hugo đã tìm lại được hạnh phúc. Ông vui mừng khi Julliet bỏ nghiệp nhà hát, đoạn giao với bạn bè cũ và học nấu ăn. Trước đây cô yêu thích quần áo đẹp và giao tiếp xã hội nhưng giờ thì thành thư kí riêng của Hugo, hiếm khi rời khỏi căn hộ ông đã sắp đặt cho cô và dường như chỉ sống với sự lui tới của ông. Tuy nhiên chỉ một thời gian rồi Hugo lại quay lại con đường cũ và có những chuyện tình linh tinh khác bên ngoài. Cô không phàn nàn gì – miễn là ông vẫn quay về với cô. Và thật ra Hugo đã trở nên khá phụ thuộc vào cô.

Năm 1843, đứa con gái yêu quí của Hugo chết vì tai nạn khiến ông chìm vào đau khổ. Cách duy nhất ông có thể làm để vượt qua nỗi đau là đi hẹn hò với một người mới. Và vì vậy sau đó không lâu ông phải lòng một cô quí tộc đã có gia đình tên là Léonie d'Aunet. Càng lúc ông càng ít đến với Juliette. Vài năm sau khi chắc chắn rằng mình là người được yêu nhiều hơn, Léonie đưa ra một tối hậu thư cho ông: Hoặc đoạn tuyệt hoàn toàn với Julliette hoặc kết thúc với cô ta. Hugo không đồng ý. Thay vì vậy ông quyết định đưa ra một cuộc thi: Ông sẽ tiếp tục hẹn hò với cả hai người phụ nữ trong một vài tháng và con tim ông sẽ quyết định xem ông thích ai hơn. Léonie rất phẫn nộ nhưng cô không còn cách nào khác. Chuyện ngoại tình với Hugo đã khiến cô đổ vỡ hôn nhân và không còn chỗ đứng trong xã hội; cô bị phụ thuộc vào ông. Dù sao đi nữa thì làm sao cô thua được – cô đang thì xuân sắc còn Juliette giờ đây tóc đã điểm bạc. Vì thế cô vờ đồng ý tham gia cuộc thi nhưng càng lúc nỗi giận dữ trong cô càng lớn dần và cô bắt đầu oán trách. Còn Juliette thì vẫn cư xử với thái độ như không có gì xảy ra. Mỗi khi ông đến thăm, bà vẫn cư xử bình thường như trước, bỏ qua mọi chuyện để an ủi và chăm sóc ông.

Cuộc thi kéo dài nhiều năm. Vào năm 1851, Hugo gặp rắc rối với Louis-Napoleon, một người bà con với Napoleon Bonaparte, Tổng thống Pháp đương thời. Hugo vạch trần những khuynh hướng độc tài của ông trên báo chí với lời lẽ hơi coi thường vì Louis-Napoleon là một người thù dai. Lo sợ cho cuộc sống của nhà văn nên Juliette đã tìm cách giấu ông ở nhà một người bạn và chuẩn bị cho ông một tấm hộ chiếu giả, tìm cách cải trang đưa ông trốn sang Brussel. Mọi việc đã diễn ra theo đúng kế hoạch vạch ra, một vài ngày sau Juliette cũng đi theo ông, mang theo những tài sản có giá trị nhất của ông. Rõ ràng chính những hành động dũng cảm đó

đã giúp bà giành được chiến thắng trong cuộc thi.

Tuy nhiên, sau khi kịch tính của cuộc sống mới đã qua đi thì bản tính lăng nhăng của ông lại trỗi dậy. Cuối cùng, lo lắng cho sức khỏe của ông và sợ rằng mình không còn đủ sức cạnh tranh với một cô nàng hai mươi tuổi nào nữa, rất bình tĩnh nhưng cương quyết bà đã đưa ra một yêu cầu: Không được thêm một phụ nữ nào nữa cả hoặc bà sẽ ra đi. Vô cùng ngạc nhiên nhưng cũng chắc rằng bà đang rất nghiêm túc, Hugo sụp xuống thổn thức. Giờ đã là một ông già, ông quì xuống và thề, trên Kinh Thánh và trên cuốn tiểu thuyết nổi tiếng Những người cùng khổ của mình, rằng sẽ không lăng nhăng nữa. Cho đến khi Juliette mất vào năm 1883, bùa mê của bà đối với ông hoàn toàn trọn vẹn.

Giải thích. Cuộc sống yêu đương của Hugo là do mối quan hệ giữa ông và mẹ mình quyết định. Ông chưa bao giờ cảm thấy mẹ yêu mình đủ nhiều. Hầu hết những phụ nữ ông quan hệ có hình dáng giống bà; ông muốn được bù đắp gấp nhiều lần tình yêu người mẹ đã không dành cho ông. Khi Juliette gặp ông, có lẽ bà đã không biết hết tất cả những điều này, nhưng chắc chắn bà cảm nhận được hai vấn đề: Ông hoàn toàn thất vọng về vợ mình và ông chưa thực sự trưởng thành. Sự bộc phát cảm xúc và đòi hỏi được chăm sóc và chiều chuộng của ông khiến ông trông giống như một đứa trẻ hơn là người đàn ông. Bà sẽ có được quyền lực đối với phần còn lại của cuộc đời ông nếu cho ông thứ ông chưa bao giờ có được, đó là tình yêu trọn vẹn, vô điều kiện của người mẹ.

Juliette không bao giờ phán xét hay chỉ trích những thói hư của Hugo. Bà quan tâm chăm sóc ông không đòi hỏi; đến với bà giống như về lại lòng mẹ. Thật ra trước mặt bà, ông trở thành cậu bé nhỏ hơn bao giờ hết. Làm sao ông có thể từ chối bà điều gì hay rời bỏ bà? Và cuối cùng khi bà dọa sẽ ra đi, ông chỉ còn là một đứa bé yếu đuối khóc đòi mẹ. Cuối cùng bà đã có toàn bộ quyền lực đối với ông.

Tình yêu không điều kiện rất hiếm và khó tìm nhưng đó là điều mà ai cũng ao ước có được vì đó là điều tuyệt vời ta đã trải qua hoặc khao khát. Bạn không cần phải đi quá xa như Juliette Drouet; chỉ cần là những ngầm ý về sự quan tâm hết lòng, chấp nhận họ cho dù họ là ai, luôn đáp ứng nhu cầu của họ, bạn sẽ đặt họ vào vị trí một đứa bé sơ sinh. Cảm giác bị phụ thuộc có thể làm họ hơi sợ, khiến họ ngầm lưỡng lự và đôi khi thấy cần phải tự khẳng định mình, như Hugo đã có những cuộc tình khác. Nhưng sợi dây bạn cột họ sẽ rất mạnh mẽ nên họ sẽ quay lại để được nhiều hơn nữa vì bị ám ảnh bởi ảo giác rằng họ đang tìm lại được tình yêu người mẹ những tưởng đã mãi mãi mất đi, hoặc chưa bao giờ có.

2. Vào những năm sắp bước sang thế kỉ hai mươi, hiệu trưởng một trường đại học dành cho nam giới ở một thị trấn nhỏ ở Đức, Giáo sư Mut, bắt đầu cảm thấy ngày càng ghét các sinh viên của ông. Mut đã gần sáu mươi tuổi và đã làm việc ở trường này trong nhiều năm. Ông dạy tiếng Hy Lạp và La Tinh và là một học giả cổ điển tài giỏi. Ông luôn cảm thấy cần phải đặt ra những kỉ luật nhưng bây giờ càng ngày càng bậy: Rõ ràng sinh viên không còn quan tâm đến Homer nữa. Họ nghe nhạc bậy và chỉ thích văn học hiện đại. Mặc dù họ chống đối, Mut cảm thấy họ mềm yếu và vô kỉ luật. Ông muốn dạy họ một bài học và làm họ khổ sở; cách ông thường đối phó với những đợt quậy phá của họ là đàn áp họ thẳng thừng, và thường là có hiệu quả.

Một ngày có một sinh viên mà Mut ghét – một thanh niên kiêu ngạo, ăn mặc đẹp tên Lohmann – đứng lên giữa lớp và nói, “Tôi không thể tiếp tục học trong lớp này, thưa Giáo sư. Nghe mùi bùn khủng khiếp.” Bùn là tên họ đã đặt cho Giáo sư Mut. Vị giáo sư chộp lấy tay Lomann, vặn mạnh rồi đuổi cậu ra khỏi phòng. Sau đó ông để ý thấy Lomann còn để quên cuốn tập lại trên bàn, lật qua ông thấy một đoạn viết về một nữ diễn viên tên Rosa Frohlich. Một âm mưu nảy ra trong đầu Mut: Ông sẽ bắt quả tang Lomann đang lơn tơn với cô diễn viên này, rõ ràng là một người đàn bà hư hỏng, và sẽ tống cổ cậu chàng ra khỏi trường.

Trước hết ông phải tìm ra cô ả biểu diễn ở đâu. Ông tìm kiếm khắp nơi, cuối cùng thấy tên cô bên ngoài một câu lạc bộ gọi là Thiên Thần Xanh. Ông bước vào. Đó là một nơi nồng khói thuốc, toàn dạng dân lao động mà ông vẫn coi thường. Rosa đang trên sân khấu. Cô đang hát; cách cô nhìn khán giả rất trâng tráo nhưng không hiểu sao Mut thấy ánh mắt ấy làm ông quên hết mọi tức giận. Ông nghỉ ngơi một chút, uống một chút rượu. Khi cô diễn xong, ông tìm đến phòng thay đồ, quyết tra hỏi cô chuyện Lomann. Vậy mà khi đã vào trong ông bỗng cảm thấy

khó chịu kì lạ nhưng cũng cố lấy hết dũng cảm kết cô tội dụ dỗ những nam sinh và dọa sẽ báo cảnh sát đóng cửa câu lạc bộ này. Nhưng Rosa không hề e sợ. Cô lật ngược mọi câu nói của Mut: Có lẽ ông mới chính là người khiến bọn học sinh lầm đường lạc lối. Giọng điệu của cô phỉnh phờ và châm biếm. Vâng, thì Lomann đã mua rượu và hoa cho cô – vậy thì sao? Chưa ai dám nói chuyện với Mut kiểu này; giọng nói uy quyền của ông thường làm người khác phải chịu thua. Lẽ ra ông phải cảm thấy xúc phạm: Cô ta ở tầng lớp thấp và là đàn bà, còn ông là một hiệu trưởng, vậy mà cô nói chuyện như thể họ đồng đẳng với nhau. Tuy nhiên ông không nổi giận cũng chẳng bỏ đi – có gì đó khiến ông ở lại.

Giờ thì cô im lặng. Cô nhặt chiếc vớ lên và cứ phớt lờ ông, bắt đầu mạng nó lại; mắt ông thì cứ dõi theo mỗi cử động của cô, đặc biệt là kiểu cô xoa cái đầu gối trần của mình. Cuối cùng ông lại nhắc chuyện Lomann và chuyện cảnh sát. “Ông không hề biết cuộc sống là như thế nào,” cô nói. “Mọi người đến đây đều nghĩ mình là viên sỏi nhỏ trên bãi biển. Nếu ông không cho họ cái họ cần, họ sẽ lấy cảnh sát ra đe dọa ông.” “Tôi vô cùng hối hận đã làm tổn thương một phụ nữ,” ông ngượng ngập. Khi cô đứng dậy khỏi ghế, đầu gối họ chạm nhau, ông thấy lạnh xương sống. Giờ cô lại tỏ ra tử tế, rót cho ông một chút rượu. Cô mời ông quay lại, rồi bỏ đi để diễn một tiết mục khác.

Ngày hôm sau ông vẫn cứ nghĩ về những lời cô nói, và cả ánh nhìn. Nghĩ về cô ta khi đang dạy làm ông có một cảm giác sung sướng hư hỏng. Tối đó ông quay lại câu lạc bộ, vẫn quyết bắt quả tang Lomann, rồi lại thấy mình đang ở trong căn phòng ấy, uống rượu và trở nên thụ động kì lạ. Cô nhờ ông giúp mặc đồ; dường như đó là một vinh hạnh và ông đã giúp. Giúp cô mặc áo ngực và trang điểm, ông quên bén chuyện Lomann. Ông thấy mình đang dấn thân vào một thế giới khác. Cô véo má và xoa cằm ông, đôi khi để ông liếc ngắm cặp chân trần khi cô kéo vớ lên.

Giờ thì Giáo sư Mut xuất hiện hết đêm này đến đêm khác, giúp cô thay quần áo, xem cô biểu diễn, với sự tự hào kinh ngạc. Ông đến đó thường xuyên đến độ Lomann và các bạn cậu không xuất hiện nữa. Ông đã thay chỗ của họ – ông là người tặng hoa cho cô, trả tiền rượu cho cô, là người phục vụ cho cô. Vâng, một người đàn ông như ông đã thắng anh chàng Lomann trẻ tuổi vốn cứ nghĩ anh ta quyến rũ lắm! Ông rất thích mỗi khi cô xoa cằm khen ông làm tốt nhưng ông còn thích thú hơn nữa khi cô quở trách, ném bông phấn vào mặt hay xô ông ngã xuống ghế. Điều đó có nghĩa là cô thích ông. Vậy là dần dần ông chi trả cho tất cả những thất thường của cô. Cũng khá nhiều tiền nhưng giữ được cô tránh xa những gã đàn ông khác. Cuối cùng ông cầu hôn cô. Họ cưới nhau rắc rối nối tiếp nhau kéo đến: Ông mất việc, nhanh chóng hết tiền và cuối cùng vào tù. Tuy nhiên cuối cùng lại ông vẫn không hề giận Rosa. Ông lại còn cứ thấy áy náy: Mình chưa làm được gì nhiều cho cô ấy.

Giải thích. Giáo sư Mut và Rosa Frohlich là những nhân vật trong tiểu thuyết Thiên Thần Xanh của Heinrich Mann viết năm 1905, sau đó chuyển thể thành phim do Marlene Dietrich đóng vai chính. Cách Rosa quyến rũ Mut là theo kiểu hồi tưởng Oedipus cổ điển. Trước tiên, người nữ đối xử với người nam giống kiểu mẹ với con trai. Cô la rầy ông nhưng kiểu rầy la không dữ tợn mà dịu dàng pha chút chọc ghẹo. Là người mẹ, bà biết mình đang cư xử với một người yếu thế hơn, một người cứ hư hỏng không kìm chế được. Bà pha lẫn trong quở trách những lời khen ngợi và động viên. Một khi người đàn ông đã bắt đầu hồi tưởng, bà lại thêm vào yếu tố thể chất – một chút đụng chạm thân thể khiến ông thích thú, tinh tế gợi một chút nhục dục. Nếu người đàn ông hồi tưởng, họ có thể sẽ có được phần thưởng rất sung sướng, đó là ngủ với mẹ mình. Nhưng phải luôn có một yếu tố cạnh tranh mà người mẹ phải cố tình nhấn mạnh. Người đàn ông phải dành được mẹ cho riêng mình, điều ông đã không làm được khi có cha, nhưng trước hết ông phải dành được bà từ những người khác.

Bí quyết của kiểu hồi tưởng này là xem con mồi như con trẻ. Không gì về họ làm bạn sợ cho dù họ có quyền lực hay vị thế trong xã hội đến thế nào đi nữa. Kiểu cách của bạn phải cho thấy bạn là bên mạnh hơn. Để được vậy có lẽ nên tưởng tượng họ khi còn nhỏ; bỗng nhiên những kẻ quyền lực dường như không còn uy quyền và đáng sợ nữa khi bạn tưởng tượng lúc họ còn nhỏ. Hãy nhớ rằng có những người dễ rung động hơn đối với hồi tưởng Oedipus. Hãy tìm những người, giống Giáo sư Mut, bên ngoài có vẻ rất trưởng thành – khắt khe, nghiêm trọng, hơi tự mãn. Họ đang cố gắng kìm nén khuynh hướng hồi tưởng để khỏa lấp những nhược điểm của mình. Thường người dường như có thể tự điều khiển mình nhất là những người dễ hồi tưởng

nhất. Thật ra họ thầm ao ước điều đó vì quyền lực, vị thế, trách nhiệm họ đang mang là gánh nặng hơn là niềm vui.

3. Sinh ra năm 1768, nhà văn Pháp Francois René de Chateaubriand lớn lên trong tòa lâu đài thời trung cổ ở Britany. Tòa lâu đài lạnh lẽo và u ám như thể có thể có những con ma quá khứ cư ngụ. Cả gia đình sống gần như ẩn dật ở đó. Chateaubriand hầu như suốt ngày ở cùng với người chị tên Lucile và gắn kết với chị đến độ xung quanh đồn đãi họ loạn luân. Nhưng khi ông khoảng mười lăm tuổi, một người phụ nữ mới tên Sylphide bước vào cuộc đời ông – một phụ nữ ông tự tưởng tượng ra, một tổng hợp tất cả những anh hùng, vị thánh, gái bao ông đã đọc trong sách. Ông thường xuyên hẹn hò với hình ảnh của bà trong tưởng tượng và nghe cả giọng nói của bà. Sau đó bà còn đi dạo, nói chuyện với ông. Ông tưởng tượng bà trong sáng và thanh cao, nhưng đôi khi họ cũng làm những chuyện không trong sáng lắm. Ông tiếp tục mối quan hệ này trong hai năm, đến khi ông đi Paris và thay thế Sylphide bằng những phụ nữ bằng da bằng thịt.

Công chúng Pháp, đang mệt mỏi sau những trận khủng bố những năm 1970, chào đón nồng nhiệt quyển sách đầu tiên của Chateaubriand, cảm nhận trong đó một tinh thần mới. Tiểu thuyết của ông đầy những lâu đài lộng gió, những anh hùng cô độc và những nữ anh hùng đầy tình cảm. Chủ nghĩa lãng mạn lên ngôi. Chính Chateaubriand giống những nhân vật trong tiểu thuyết của ông, và cho dù có ngoại hình không quyến rũ lắm, phụ nữ vẫn điên cuồng chạy theo ông – với ông họ có thể trốn khỏi những cuộc hôn nhân chán ngắt của mình để sống kiểu tình yêu lãng mạn sôi động như trong tiểu thuyết ông viết. Tên mọi người thường gọi Chateaubriand là Bùa Mê, và dù ông đã có vợ và là một tín đồ ngoan đạo của Thiên Chúa giáo, số chuyện ngoại tình của ông tăng lên theo năm tháng. Nhưng ông có bản chất không ngơi nghỉ – ông du lịch đến Trung Đông, đến Mỹ rồi khắp cả châu Âu. Đến bất kì đâu ông cũng không thể tìm được thứ mình cần và cả người phụ nữ thật sự của mình nữa: Khi những kịch tính ban đầu của một cuộc tình qua đi, ông lại ra đi. Cho đến năm 1807 ông đã có quá nhiều chuyện tình, nhưng vẫn chưa cảm thấy thỏa mãn, đến độ ông quyết định rút lui về tòa lâu đài ở vùng quê của mình gọi là Vallée aux Loups. Ở đây ông bắt đầu trồng các loại cây từ khắp thế giới, biến vùng đất này thành một nơi như trong tiểu thuyết của ông. Cũng tại đây ông bắt đầu viết tự truyện mà ông mường tượng sẽ là kiệt tác của mình.

Tuy nhiên đến năm 1817, cuộc đời Chateaubriand bắt đầu xuống dốc. Vấn đề tài chính buộc ông phải bán Vallée aux Loups. Đã trạc lục tuần, ông chợt cảm thấy già, cảm hứng cạn kiệt. Năm đó ông đến thăm nhà văn Phu nhân Stael, bị bệnh nặng và đang cận kề cái chết. Ông ở bên giường bệnh nhiều ngày, cùng người bạn thân của bà là Juliette Récamier. Chuyện tình của Phu nhân Récamier cũng rất nổi tiếng. Bà được gả cho một người đàn ông hơn nhiều tuổi nhưng họ không sống với nhau trong một thời gian; bà đã làm tan vỡ trái tim nhiều người đàn ông danh tiếng ở châu Âu, trong đó có Hoàng tử Metternich, Công tước Wellington và nhà văn Benjamin Constant. Còn có cả tin đồn đại rằng mặc cho những yêu đương lăng nhăng bà vẫn còn là một trinh nữ. Giờ đây đã gần bốn mươi nhưng bà vẫn là loại người dường như ở độ tuổi nào cũng trẻ trung. Gần gũi nhau hơn khi cùng lo lắng cho cái chết của Stael, bà và Chateubriand đã thành bạn bè. Bà luôn chăm chú lắng nghe, thông hiểu tâm trạng của ông, làm ông cảm thấy như cuối cùng mình đã gặp được người phụ nữ hiểu mình. Phu nhân Récamier có gì đó rất thanh tao. Dáng đi, giọng nói, ánh mắt – nhiều đàn ông đã so sánh bà với những thiên thần siêu trần. Không lâu sau Chateubriand bị thiêu đốt bởi khao khát muốn sở hữu bà trọn vẹn.

Một năm sau bà có một ngạc nhiên cho ông: Bà đã thuyết phục một người bạn mua Vallée aux Loups. Người bạn có việc đi xa vài tuần nên bà mời Chateubriand cùng bà đến khu nhà cũ của ông một thời gian. Ôngười vui vẻ nhận lời. Ông dẫn bà đi xem xung quanh, kể bà nghe từng mảnh đất nhỏ có ý nghĩa với ông đến mức nào, những kí ức mà khu nhà gợi ông nhớ lại. Ông lại cảm thấy trong mình dậy lên cảm giác tươi trẻ, cảm giác mà dường như ông đã quên mất. Ông chìm sâu vào quá khứ, kể lại những chuyện thời thơ ấu. Giây phút này, dạo bộ cùng Phu nhân Récamier, nhìn vào đôi mắt ấm áp ấy, ông chợt run rẩy nhận thấy điều gì đó, nhưng ông vẫn chưa định hình được đó là gì, chỉ biết rằng ông phải ngược về những kí ức đã bị xếp lại. “Tôi định dùng ít thời gian còn lại để tường thuật lại tuổi thanh xuân của mình,” ông nói, “miễn là tôi còn cảm thấy được cái chất ấy trong mình.”

Dường như Phu nhân Récamier cũng đáp lại tình yêu của Chateubriand nhưng như mọi khi, bà cố gắng giữ cho nó chỉ là một chuyện tình về tinh thần. Tuy nhiên ông rất xứng đáng với

biệt danh Bùa Mê. Thơ của ông, vẻ âu sầu và sự kiên nhẫn cuối cùng đã chiến thắng và bà chịu thua cuộc, có lẽ là lần đầu tiên trong đời. Giờ đây đã là tình nhân, họ không thể chia rẽ nữa. Nhưng như mọi khi đối với Chateaubriand, qua một thời gian thì một người phụ nữ dường như chưa đủ. Bản chất không ngơi nghỉ dường như lại quay trở lại. Ông lại bắt đầu ngoại tình. Không lâu sau hai người không hạn hò nhau nữa.

Năm 1832 Chateubriand đang chu du khắp Thụy Điển. Một lần nữa cuộc đời ông lại xuống dốc; đến lần này ông mới thật sự cảm thấy già đi, cả cơ thể và tinh thần. Tại dãy Anpơ, những ý tưởng kì lạ thời trẻ lại ồ ạt kéo về, những kí ức trong lâu đài ở Brittany. Ông nghe đâu Phu nhân Récamier lúc đó cũng đang ở trong vùng này. Ông đã không gặp bà nhiều năm nên vội vã đến ngay quán trọ bà đang ở. Bà vẫn đối tốt với ông như mọi khi; cả ngày họ cùng nhau đi dạo, rồi đêm đến cùng thức thật khuya, nói chuyện.

Một ngày kia, Chateubriand bảo Récamier rằng cuối cùng ông đã quyết định kết lại cuốn hồi kí. Và ông có một điều phải thú nhận: Ông kể bà nghe chuyện Sylphide, người tình trong tưởng tượng thời đang lớn. Ông từng hy vọng được gặp Sylphide trong đời thật nhưng những phụ nữ ông gặp so ra lại quá nhạt nhòa. Năm tháng qua đi ông quên mất người tình trong tưởng tượng này, nhưng giờ đây khi đã già, ông không chỉ nghĩ về cô ấy trở lại mà còn thấy được khuôn mặt, nghe được giọng nói của cô ấy. Và những kí ức ấy giúp ông nhận thấy thật ra mình đã gặp Sylphide trong đời thật – đó là Phu nhân Récamier. Khuôn mặt và giọng nói ấy rất gần gũi. Quan trọng hơn nữa là tư chất điềm tĩnh, phẩm chất trinh nữ, thanh cao. Đọc cho bà nghe những lời cầu nguyện ông viết cho Sylphide, ông bảo ông muốn được trẻ lại, và hẹn hò với bà mang lại cho ông tuổi thanh xuân. Làm lành với Phu nhân Récamier, ông lại tiếp tục viết tiếp cuốn hồi kí, và cuối cùng xuất bản với tựa đề Kí ức từ Bên ngoài Nấm mồ. Hầu hết các nhà phê bình công nhận đây là một tuyệt tác của ông. Cuốn hồi kí được đề tặng cho Phu nhân Récamier, người mà ông cận kề đến lúc ông mất vào năm 1848.

Giải thích. Chúng ta ai cũng mang theo mình một mẫu người lí tưởng mà ta mơ ước được gặp, được yêu. Thường thì mẫu người này tập hợp những phẩm chất tốt đẹp từ nhiều người ta gặp khi còn nhỏ, thậm chí từ cả những nhân vật trong truyện hay phim. Những người thường xuyên tác động đến ta – chẳng hạn như một giáo viên – cũng có nhiều ảnh hưởng. Những nét tính cách này chẳng liên quan đến những thói quen thông thường mà thường là vô thức, khó diễn đạt thành lời.

Ở tuổi dậy thì khi thường lí tưởng hóa mọi việc ta thường cố công tìm kiếm mẫu người này. Thường tình yêu đầu đời của ta mang những nét tính cách này nhiều hơn là những chuyện tình sau đó. Đối với Chateubriand, sống kiểu nửa ẩn dật trong tòa lâu đài thời thơ ấu, tình yêu đầu đời của ông là người chị Lucile, người ông yêu quí và lí tưởng hóa. Nhưng vì yêu chị là không thể được nên ông tạo ra trong trí tưởng tượng một người có tất cả những nét tính cách của chị mà ông thích – tinh thần thanh cao, trong sáng, dũng cảm.

Phu nhân Récamier có thể không biết chuyện mẫu người lí tưởng của Chateubriand nhưng bà biết một điều về ông, biết rõ ngay cả trước khi gặp ông. Bà đã đọc hết những cuốn sách ông viết, và những nhân vật trong truyện lại mang tính tự truyện cao. Bà biết nỗi ám ảnh về tuổi xuân đã mất của ông; và ai cũng biết những chuyện tình không dứt và không biết mệt mỏi của ông, tinh thần không hề muốn ngơi nghỉ của ông. Phu nhân Récamier biết cách phản chiếu người khác, đi vào tâm hồn họ, và một trong những bước đầu tiên của bà là đưa Chateubriand về lại khu nhà Vallée aux Loups, nơi ông cảm thấy mình đã để lại một phần tuổi xuân nơi đó. Những kí ức sống lại, ông hồi tưởng xa hơn về thời thơ ấu, về những ngày ở lâu đài. Bà tích cực khuyến khích điều này. Điều quan trọng nhất, bà là hiện thân cho một tinh thần đến với bà một cách tự nhiên nhưng lại hợp với lí tưởng thời trẻ của ông: Trong sáng, thanh cao, tốt bụng. Chuyện rất nhiều người đàn ông phải lòng bà cho thấy họ cũng có những lí tưởng tương tự như vậy.) Phu nhân Récamier là Lucile/Sylphide. Phải mất nhiều năm sau ông mới nhận ra điều đó và khi nhận ra thì bùa mê của bà đối với ông trở nên trọn vẹn.

Gần như không thể hiện thân hoàn toàn cho lí tưởng của ai đó. Nhưng nếu càng giống, nếu khơi gợi được những lí tưởng đó, bạn sẽ dẫn dụ được người đó dấn sâu vào vòng quyến rũ của mình. Muốn tạo hiệu ứng hồi tưởng, bạn phải đóng vai một bác sĩ tâm lí. Khiến con mồi mở cánh cửa quá khứ, nhất là những cuộc tình đã qua và đặc biệt nhất là tình yêu đầu tiên của họ.

Hãy để ý mọi biểu hiện thất vọng, người này người kia đã không đáp ứng được những gì họ muốn như thế nào. Dưa họ đến những nơi có thể khơi gợi lại tuổi trẻ. Hồi tưởng kiểu này không khơi gợi nhiều đến sự phụ thuộc và chưa trưởng thành mà gợi nhớ đến tinh thần tươi mới của tình yêu đầu đời. Có một nét trong sáng trong mối quan hệ này. Cuộc sống của người lớn có quá nhiều thỏa hiệp, quỷ quyệt và một chút khắc nghiệt. Tạo môi trường lí tưởng bằng cách loại bỏ những thứ đó, đưa người kia vào một mối quan hệ yếu ớt, tạo lại cảm giác trinh nguyên. Chuyện tình này phải mang chút tính chất như trong mơ, như thể con mồi đang sống lại tình yêu đầu đời của mình nhưng không thể tin được điều đó. Hãy khiến tất cả những lí tưởng này dần dần được hé mở Cảm giác được sống lại những vui vẻ thời quá khứ rõ ràng là điều không thể từ chối được.

4. Khoảng mùa hè năm 1614, nhiều thành viên giới quí tộc Anh, trong đó có Tổng Giám mục thành phố Canterbury, họp lại để bàn xem phải đối phó thế nào với Bá tước Somerset, người được vị vua James đệ nhất lúc này đã bốn mươi tám tuổi sủng ái. Sau tám năm được sủng ái, vị bá tước nọ đã thâu tóm được nhiều quyền lực và của cải, và cả những tước vị, đến mức chẳng còn gì cho người khác. Nhưng làm sao tống khứ được con người giờ đã đầy quyền uy này? Lúc bấy giờ những người đang bày mưu tính kế này không tìm được câu trả lời.

Một vài tuần sau, khi nhà vua kiểm tra chuồng ngựa hoàng gia, ông thấy một thanh niên mới vào triều: Chàng thanh niên George Villiers hai mươi hai tuổi, một người thuộc tầng lớp thấp. Các quan chức tháp tùng nhà vua ngày hôm đó quan sát thấy ánh mắt nhà vua cứ dõi theo Villiers và ông hỏi han về người thanh niên này với thái độ quan tâm đến thế nào. Thật ra ai cũng phải thừa nhận rằng đây là một thanh niên rất đẹp, có khuôn mặt thiên thần và dáng vẻ trẻ con rất lôi cuốn. Khi tin nhà vua quan tâm đến Villiers đến tai những người đang bày mưu, họ biết ngay rằng mình đã tìm được điều cần tìm: Một thanh niên có thể quyến rũ được đức vua và thay thế ke rdj sủng ái đáng sợ kia. Tuy nhiên để tự nhiên thì việc quyến rũ sẽ không thể nào xảy ra. Họ phải giúp xúc tiến điều đó. Vì vậy họ làm bạn với Villiers mà không cho anh ta biết kế hoạch của mình.

Vua James là con trai của nữ hoàng Mary triều đại Scots. Tuổi thơ của ông là một cơn ác mộng: Cha ông, người được mẹ ông sủng ái nhất, và toàn bộ ê kíp của ông bị sát hại; mẹ ông lúc đầu bị đày, sau bị hành hình. Khi James còn nhỏ, để tránh bị nghi ngờ ông phải giả vờ bị tâm thần. Ông căm ghét hình ảnh thanh gươm và không chịu được một dấu hiệu nhỏ nhất của việc tranh cãi. Khi người em họ là Nữ hoàng Elizabeth đệ nhất qua băng hà năm 1603 không người nối dõi, ông trở thành vua Vương Quốc Anh.

James tập trung quanh mình những thanh niên vui vẻ, sáng sủa và dường như thích nam giới hơn. Năm 1612, con trai ông là hoàng tử Henry mất. Đức vua không thể nào nguôi ngoai được. Ông cần tiêu khiển và được cổ vũ mà người được ông sủng ái, Bá tước Somersest, thì giờ không còn trẻ trung và quyến rũ nữa. Thời cơ cho một cuộc quyến rũ đã chín muồi. Vì vậy những người bày mưu bắt đầu huấn luyện Villiers dưới danh nghĩa giúp anh tiến thân trong triều đình. Họ cho anh ta một tủ quần áo lộng lẫy, trang sức, một cỗ xe sang trọng, những thứ mà nhà vua thường để ý. Họ tập anh ta cưỡi ngựa, đấu kiếm, chơi quần vợt, chơi chim cảnh, chó cảnh. Anh được dạy nghệ thuật nói chuyện – làm thế nào để tâng bốc, kể chuyện hài, thở dài đúng lúc. Cũng may Villiers là người tiếp thu tốt; bản chất anh ta vui vẻ và dường như không gì làm anh ta bận tâm nhiều. Cùng năm đó, những người bày mưu sắp xếp để anh được chọn làm người rót nước trong cung điện: Mỗi tối anh ta rót rượu cho nhà vua để ngài nhìn anh ta gần hơn. Sau một vài tuần nhà vua đã phải lòng anh ta. Anh chàng dường như cầu xin được quan tâm và nhẹ nhàng chăm sóc, chính là những gì ngài muốn ban phát. Thật tuyệt vời khi uốn nắn và dạy dỗ anh ta! Và anh ta có một vóc dáng thật hoàn hảo!

Những người bày mưu thuyết phục Villiers hồi hôn với một cô gái trẻ; nhà vua là người một lúc chỉ quan hệ tình cảm với một người và không chịu được việc phải tranh giành trong tình cảm. Không lâu sau nhà vua lúc nào cũng muốn quanh quẩn bên Villiers vì anh có những tính cách mà ngài ao ước: Ngây thơ và một tinh thần vô tư lự. Nhà vua chọn Villiers làm người chăm sóc phòng ngủ cho ngài để họ có thể ở riêng với nhau. Điều đặc biệt lôi cuốn James là Villiers không hề đòi hỏi một điều gì.

Cho đến năm 1616 Villiers đã hoàn toàn thay thế được người được sủng ái cũ. Giờ anh ta là

Bá tước Buckingham và là thành viên trong Hội đồng cơ mật. Tuy nhiên trước sự sửng sốt của những người bày mưu, anh ta nhanh chóng thâu tóm các đặc quyền đặc lợi thậm chí còn nhiều hơn cả Bá tước Somerset trước đây. Nhà vua thường gọi anh ta là người yêu trước công chúng, sửa áo hay chải tóc cho anh ta. James sốt sắng bảo vệ người mình yêu quí, lo lắng gìn giữ sự trong sáng chàng thanh niên. Ngài chăm sóc từng ý thích của anh ta, thực tế là biến thành nô lệ của anh ta. Thực ra nhà vua dường như đang hồi tưởng; mỗi khi Steenie, tên ngài đặt cho anh ta, bước vào phòng, anh ta hành động như một đứa trẻ. Hai người không thể tách rời nhau cho đến khi nhà vua mất năm 1625.

Giải thích. Chúng ta bị in đậm dấu ấn của cha mẹ theo kiểu mà ta không thể nào hoàn toàn hiểu được. Nhưng cha mẹ cũng bị đứa con ảnh hưởng và quyến rũ tương tự như vậy. Có thể họ đóng vai người bảo vệ nhưng trong quá trình đó lại tiếp thu tinh thần và năng lượng của đứa con, sống lại một phần tuổi thơ của họ. Và cũng giống như đứa trẻ đấu tranh chống lại cảm giác nhục dục đối với cha mẹ, cha mẹ cũng phải đè nén cảm giác ấy dưới sự dịu dàng chăm sóc con. Cách tốt nhất và ngấm ngầm nhất để quyến rũ người khác là tự đặt mình ở vị trí đứa trẻ. Cứ nghĩ mình mạnh mẽ hơn, quyền uy hơn, họ sẽ bị lôi vào lưới của bạn. Họ sẽ cảm thấy không có gì đáng sợ. Tôn lên vẻ chưa trưởng thành và yếu ớt của bạn để họ có được niềm vui bảo vệ, nuôi dưỡng bạn – một khao khát mạnh mẽ khi người ta có tuổi. Điều họ không nhận ra là bạn đã luồn lách dưới lớp da của họ – chính đứa bé là người điều khiển người lớn. Sự ngây thơ của bạn làm họ muốn bảo vệ bạn và lại là quan hệ có tích dục tính. Ngây thơ có tính quyến rũ cao; một số người thậm chí còn ao ước được đóng vai người hủy hoại tính ngây thơ. Khuấy động cảm giác nhục dục tiềm ẩn trong họ và bạn có thể dẫn dụ họ lầm đường lạc lối vì họ luôn hy vọng có được lạc thú bấy lâu bị kìm nén: Được ngủ với đứa trẻ. Trước mặt bạn họ cũng bắt đầu hồi tưởng vì bị tiêm nhiễm bởi sự trẻ con, vui đùa của bạn.

Tất cả những điều này dường như đến với Villiers một cách tự nhiên nhưng bạn phải có tính toán một chút. Cũng may là chúng ta ai cũng có trong mình khuynh hướng trẻ con có thể dễ dàng khơi gợi lại và cường điệu hóa lên. Hãy làm như những cử chỉ của mình tình cờ và tự nhiên. Những yếu tố nhục dục phải tỏ ra ngây thơ. Vô thức. Giống như Villiers đừng vội đòi hỏi điều gì. Cha mẹ hay thích làm hư những đứa trẻ không đòi hỏi điều gì. Tỏ vẻ không nhận xét, chỉ trích những gì diễn ra xung quanh sẽ làm bạn dường như tự nhiên và ngây thơ hơn. Hãy sống vui vẻ, thoải mái nhưng có một chút bỡn cợt. Tôn lên những điểm yếu của mình, những điều bạn không thể kiểm soát được. Hãy nhớ: Hầu như ai cũng nhớ lại thời thơ bé với sự trìu mến nhưng nghịch lí là những người có mối gắn kết chặt chẽ với thời thơ ấu chính là những người có tuổi thơ khó khăn nhất. Thật ra hoàn cảnh không cho họ được làm trẻ con nên họ không thể lớn lên và ao ước cái thiên đàng mình chưa được nếm trải. James đệ nhất rơi vào trường hợp này. Những loại người này là những con mồi thích hợp nhất cho chiến thuật hồi tưởng ngược.

Biểu tượng

Cái Giường. Nằm một mình trên giường, đứa bé cảm giác không được bảo vệ, sợ sệt, cần có người chăm sóc. Ở phòng bên cạnh có chiếc giường của ba mẹ. Nó lớn nhưng bị cấm đoán, nơi có những chuyện mà bạn không được phép biết. Hãy cho con mồi cả hai cảm giác – cần được chăm sóc và vượt giới hạn cho phép – khi đặt họ lên giường và ru họ ngủ.

Điểm yếu

Đảo ngược các chiến thuật hồi tưởng, các bên trong quá trình quyến rũ đều sẽ phải làm người lớn. Điều này không chỉ hiếm có mà còn chẳng vui vẻ lắm. Quyến rũ là nhận thấy những lạc thú nào đó. Làm một người lớn chín chắn và trách nhiệm không phải là một lạc thú, đó là trách nhiệm. Hơn nữa, một người lớn trong quan hệ với bạn khó quyến rũ hơn nhiều. Trong các kiểu quyến rũ – chính trị, truyền thông, cá nhân – con mồi phải hồi tưởng. Nguy hiểm duy nhất là đứa bé quá sợ cảm giác bị phụ thuộc sẽ quay lại nổi loạn, chống lại người đóng vai cha hay mẹ chúng. Bạn phải chuẩn bị điều này, nhưng đừng giống cha mẹ thực sự, đừng bao giờ làm nghiêm trọng điều đó.

[Ở Nhật,] cách nuôi dạy trẻ truyền thống dường như nhấn mạnh tính phụ thuộc thụ động. Đứa bé, ngày hay đêm, không bao giờ bị bỏ một mình ví nó thường được ngủ với mẹ. Khi ra ngoài, đứa bé không được đẩy trong xe nôi để nó đối mặt với thế giới mà được buộc chặt trên lưng mẹ bằng một tấm khăn ấm áp. Khi người mẹ cúi chào ai, đứa bé cũng làm theo vì vậy sự duyên dáng trong xã hội có được một cách tự nhiên khi nó cảm nhận nhịp tim đập của mẹ. Vì vậy cảm giác an toàn dường như phụ thuộc hoàn toàn vào sự có mặt của người mẹ.

…Trẻ con biết rằng thể hiện sự phụ thuộc thụ động cách tốt nhất để có được tình cảm hay điều mình muốn. Có một từ cho điều này trong tiếng Nhật: Amaeru, được dịch là "đoán chừng được tình cảm của người khác; hành động như trẻ con". Theo bác sĩ tâm lí Doi Takeo đây là điểm mấu chốt để giải thích tính cách của người Nhật. Điều đó còn tiếp tục đến cuộc sống sau này khi trưởng thành: Người nhỏ hơn thường cung kính người lơn hơn, hay trong bất kì nhóm người nào trong xã hội, phụ nữ thường cung kính đàn ông, đàn ông thì cung kính mẹ và đôi khi cả vợ…

…Tạp chí Phụ Nữ Trẻ (trên số báo Tháng 01/1982) có một bài đặc biệt về "cách tự làm đẹp", nói cách khác là làm thế nào hấp dẫn đàn ông. Tiếp theo, một tạp chí Mỹ hay châu Âu thường sẽ cho độc giả biết cách làm thế nào để gây thèm muốn tình dục, dĩ nhiên là đề nghị các loại bông phấn, kem dưỡng da và nước hoa. Nhưng Phụ Nữ Trẻ thì không thế. Nó cho biết, "Những phụ nữ hấp dẫn nhất là những người có tình mẹ bao la. Những phụ nữ không có tình mẹ là loại người không nam giới nào muốn lấy làm vợ… Phải nhìn đàn ông dưới con mắt một người mẹ."

Ian Buruma, Sau chiếc mặt nạ: Về những con quỉ tình dục, những người mẹ thiêng liêng, những tay găngxtơ, những kẻ lang bạt và những anh hùng khác trong văn hóa Nhật

Tôi đã nhấn mạnh rằng người ta yêu phải là người thay thế cho cái bản ngã lí tưởng của ta. Hai người yêu nhau là đang hoán đổi cái lí tưởng của mình. Họ yêu nhau chính là họ yêu cái lí tưởng của chính mình ở người kia. Sẽ không có tình yêu trên trái đất nếu không có nguyên tắc đó. Chúng ta yêu vì không thể có được cái tôi tốt hơn của chính mình. Khái niệm này cho thấy rõ ràng tình yêu chỉ có được trong một bối cảnh văn hóa nào đó hoặc khi sự phát triển nhân cách đã đạt đến một giai đoạn nhất định. Việc tạo ra bản ngã lí tưởng đánh dấu một bước tiến triển của loài người. Khi người ta hoàn toàn hài lòng với cái tôi thực tại của mình, sẽ không thể có tình yêu. Việc chuyển cái tôi lí tưởng sang một người khác là đặc điểm cơ bản nhất của tình yêu.

Theodore Reik, Tình yêu và Tình dục

Tôi cho [Sylphide] đôi mắt của một cô gái trong làng, làn da tươi mát của một cô gái khác. Chân dung của những phụ nữ vĩ đại thời Francis I, Henry IV và Louis XIV treo trong phòng tranh cho tôi mượn những đặc điểm khác, thậm chí tôi còn mượn nét đẹp trong những bức tranh chụp Madonna trong nhà thờ. Nhân vật ảo thuật này tàng hình theo tôi mọi nơi, tôi nói chuyện với cô ấy như với một người thật; cô thay đổi hình dáng tùy theo tính điên rồ của tôi; Aphrodite không đeo mạng che mặt, Diana khuất sau bầu trời xanh và hoa hồng, Thalia trong chiếc mặt nạ cười, Hebe với chiếc ly tuổi xuân – hoặc cô ấy biến thành một nàng tiên, cho tôi cái quyền được điều khiển cả thiên nhiên… Ảo giác này kéo dài cả hai năm, suốt quãng thời gian đó tâm hồn tôi đã đạt được đến đỉnh cao nhất của cảm giác ở trên mây.

Chateaubriand, Hồi kí từ Bên ngoài Nấm mồ, trích trong Friedrich Sieburg, Chateaubriand, do Violet M. MacDonald dịch

18. Khơi dậy mong muốn vượt rào và cấm kỵ

Trong xã hội luôn có những giới hạn một người phải tuân theo. Trong đó những điều cấm kị nhất bắt nguồn từ nhiều thế kỉ trước; những điều khác thường thì mang tính hình thức hơn, đơn giản chỉ là qui định phép lịch sự hay những cư xử chấp nhận được. Làm con mồi có cảm giác bạn đang dẫn dắt họ vượt qua những giới hạn này có sức cám dỗ mãnh liệt. Con người thường mong muốn khám phá phần đen tối trong họ. Tình yêu lãng mạn không phải lúc nào cũng phải là dịu dàng và êm ái; chứng tỏ rằng bạn có tính tàn bạo. Bạn không tôn trọng khác biệt tuổi tác, lời thề trong đám cưới hay ràng buộc gia đình. Một khi mong muốn vượt rào kéo con mồi đến với bạn, họ sẽ khó lòng kìm lại được. Dẫn họ đi xa hơn họ tưởng tượng – chia sẻ cảm giác phạm tội và đồng lõa sẽ tạo ra sợi dây vô hình trói chặt hai người.

Cái tôi bị đánh mất

Vào tháng 3 năm 1982, George Gorden Byron – 24 tuổi đã xuất bản những khổ thơ đầu tiên của bài thơ có tên "Childe Harold" mà ông viết. Bài thơ này chứa đầy hình tượng Gô tích quen thuộc – một tu viện đổ nát, sự trụy laic, những cuộc hành trình tới miền đông huyền bí. Nhưng điều làm nên sự khác biệt của bài thơ so với những tác phẩm khác đó là nhân vật chính của bài thơ cũng chính là nhân vật phản diện: Harold là một người đàn ông có cuộc sống trụy laic, coi khinh những tục lệ xã hội mà không hiểu vì sao vẫn chưa bị trừng phạt. Ngoài ra, tác phẩm không hình thành từ những vùng đất xa xôi nào đó mà là nước Anh lúc bấy giờ. Lần xuất bản đầu tiên nhanh chóng được bán heat. Nhiều ngày trôi qua, tiếng đồn lan truyền khắp nơi: Childe Harold, bài thơ viết về một nhà quý tộc trẻ trác táng thực sự đã trở thành tự truyện.

Lúc này, những nhà tinh hoa của xã hội lên tiếng đòi gặp ngài Byron, nhiều người trong số đó đã để lại danh thiếp của mình ở dinh thự của ngài ở Luân Đôn. Ngay sau đó, Byron xuất hiện tại nhà họ. Thật ngạc nhiên là Byron vượt quá những gì mà họ trông đợi. Ngài rất điển trai với mái tóc xoăn và giương mặt của một thiên sứ. Bộ đồ màu đen làm nổi bật thêm nước da nhợt màu của Byron. Ngài không nói nhiều, và chính điều đó đã tạo nên một ấn tượng. Khi Byron nói giọng ngài chậm rãi và như có sức thôi miên, giọng điệu có đôi chút khinh thường. Ngài đi tập tễnh (đó là dị tật bẩm sinh), vì vậy mà khi giàn nhạc bắt đầu tấu lên điệu Van, Byron lập tức đứng sang một bean với một cái nhìn xa xăm. Các quý bà di qua trước mặt Byron, và trong lúc đối diện với ngài, nàng Rose Berry cảm thấy tim mình đập mạnh (lẫn lộn giữa sợ hãi và hào hứng) đến nỗi nàng phải rảo bước tránh đi. Các quý bà tranh giành nhau để được ngồi cạnh ngài, gây sự chú ý và để được ngài cám dỗ. Như vậy liệu Byron có cảm thấy tội lỗi về một lỗi lầm bí mật nào đó như người anh hùng trong bài thơ của ông?

Nàng Caroline Lamb – phu nhân của William Lamb, con trai của Lord và bà Melbourne – là một phụ nữ điển hình cho xã hội lúc bấy giờ, nhưng thực sự thì nàng không hạnh phúc. Khi còn là một cô gái trẻ, nàng từng mơ về những cuộc phiêu lưu, sự lãng mạn hay thưởng ngoạn. Vậy mà lúc này, nàng buộc phải đóng vai một người vợ lịch trẻ thiệp, và điều đó không phù hợp với nàng. Caroline Lamb là một trong số những người đầu tiên đọc tác phẩm "Childe Harold," và có một điều gì đó hơn cả sự mới lạ đã lôi cuốn nàng. Khi nàng nhìn thấy ngài Byron tại một bữa tiệc, vây quanh bởi nhiều người phụ nữ khác, nàng đã nhìn vào mặt ngài, rồi sau đó bước đi. Tối hôm đó, nàng đã viết về Byron trong cuốn nhật ký của mình: "Điên khùng, tồi tệ và nguy hiểm khi biết được người ấy." Nàng còn viết thêm: "Gương mặt tai tái điển trai ấy là định mệnh của tôi."

Ngày hôm sau, Caroline rất ngạc nhiên vì Byron đã gọi cho nàng. Rõ ràng Byron đã nhìn thấy nàng đi ngang qua mình ở bữa tiệc và vẻ rụt rè của nàng đã gây tò mò cho ngài. Byron không thích những người phụ nữ tự tin, luôn theo sau gót mình, vì điều đó làm cho ngài coi khinh mọi thou, kể cả thành công của mình. Từ đó, Byron đến thăm Caroline mỗi ngày. Ngài quanh quẩn trong phòng ngủ của nàng, chơi đùa cùng những người con của nàng, giúp nàng chọn lựa trang phục hằng ngày. Caroline yêu cầu ngài kể về cuộc sống của mình: Byron đã tả về người cha tàn bạo của mình, những cái chết trước tuổi như là một lời nguyền độc của gia đình, rồi ngôi tu viện đổ nát mà ngài thừa kế, và cả những cuộc phiêu lưu tới Thổ Nhĩ Kỳ và Hy Lạp. Cuộc sống của ông thực sự cũng phiêu lưu như nhân vật chính trong "Childe Harold."

Nhiều ngày sau đó, hai người họ đã trở thành tình nhân. Tuy nhiên, lúc bay giờ tình thế đã đảo ngược, Caroline đã theo đuổi Byron với một thái độ hung hăng không xứng với một quý cô. Nàng cải trang thành một người hầu và lẻn vào xe ngựa của ngài, viết cho ngài những lá thư tình quái gở, phô trương sự việc…Byron đã trở nên thù địch với nàng. Byron chuyển từ yêu sang đau buồn. Ngài thú nhận với nàng về bản chất của những lỗi lầm thầm kín mà ngài đã mắc phải được ám chỉ trong "Childe Harold." Nhưng điều này chỉ thúc đẩy nàng tiến xa hơn. Nàng gởi tới cho ngài một nhúm tóc quen thuộc nhưng lại là từ lông mu của mình. Nàng đi theo ngài trên phố, làm ra những cảnh lộ liễu. Cuối cùng, gia đình đã gởi bà ra nước ngoài để tránh những vụ tai tiếng tiếp nữa. Sau khi Byron tuyên bố là mọi chuyện đã kết thúc, Caroline rơi vào trạng thái điên loạn mà chắc chắn sẽ kéo dài trong nhiều năm.

Năm 1813, một người bạn cũ của Byron, James Webster, mời ngài đến thăm điền trang của

mình. Webster có một người vợ rất trẻ và đẹp tên Frances, Webster biết Byron có tiếng là kẻ gạ gẫm nhưng vợ của anh là một người trầm tính tiết hạnh, chắc chắn nàng sẽ không mắc phải sự cám dỗ của kẻ như Byron. Đúng như niềm tin của mình, Byron ít khi nói chuyện với Frances, người mà dường như không mấy quan tâm đến ngài. Sau vài ngày tiếp xúc với Byron, Frances đã sắp xếp để được ở một mình với Byron trong phòng bida, ở đó nàng hỏi Byron: "Làm sao để một người phụ nữ thích một người đàn ông thổ lộ điều đó với anh ta khi anh ta không biết?" Byron vội viết một mảnh giấy như một câu trả lời đặc biệt, câu trả lời làm nàng đỏ mặt ngay khi đọc nó. Ngay sau đó, Byron mời hai người họ đến một tu viện vô danh của mình. Ở đó, Frances đức hạnh và chuẩn mực đã nhìn thấy Byron uống rượu từ một hộp sọ người. Họ thức cùng nhau đến khuya ở một trong những căn phòng bí mật của tu viện, đọc thơ rồi hôn nhau. Với Byron, dường như Frances quá háo hức với chuyện ngoại tình của mình.

Cùng năm đó, người chị cùng cha khác mẹ của Byron đã tới Luân Đôn để thoát khỏi người chồng đang gặp nhiều vấn đề về tiền bạc. Đã lâu Byron không gặp chị Augusta. Hai chị em có vẻ bề ngoài giống nhau – gương mặt giống nhau, nhiều tính cách cũng giống nhau. Augusta xem Byron như một phụ nữ, còn thái độ của ngài đối với Augusta thì có vẻ giống như với một người em trai hơn. Byron dẫn chị tới rạp haut, tới những buổi khiêu vũ, đón nàng ở nhà, đối xử với nàng hết sức nhiệt tình và Augusta sớm đáp lại. Quả thực, sự quan tâm tế nhị và âu yếm mà Byron dành cho mình sớm trở thành niềm quan tâm thể xác.

Augusta là một người vợ đã ly hôn có ba người con. Nàng đã chịu khuất phục trước những lời tán tỉnh của người em cùng cha khác mẹ của mình. Làm cách nào để tự giúp mình đây? Byron đã khuấy động một cảm xúc kỳ lạ trong nàng, một cảm xúc mãnh liệt hơn những gì mà nàng từng cảm nhận ở những người đàn ông khác, kể cả chồng cũ của mình. Với Byron, mối quan hệ với Augusta là lỗi lầm cùng cực và đỉnh cao trong quảng đời của mình. Ngay sau đó, Byron đã viết thư cho những người bạn của mình, tâm sự toàn bộ câu chuyện. Thực sự, Byron rất khoái chí khi nhận được sự phản ứng bàng hoàng của họ, và "The Bride ò Abydos" là bài thơ kể chuyện dài được ông lay chủ đề là mối quan hệ giữa em trai và chị gái. Những lời đồn về mối quan hệ giữa Byron và Augusta, nàng đã có thai với Byron, được lan rộng. Xã hội văn minh xa lánh ngài nhưng những người phụ nữ lại càng bị cuốn hút bởi ngài và những cuốn sách của ngài trở nên nổi tiếng hơn bao giờ hết.

Những tháng đầu tiên năm 1812, Annabella Mlbanke, em họ của Caroline Lamb đã gặp Byron khi ngài đang được nâng cốc chúc mừng ở Luân Đôn. Annabella là người nghiện rượu, thực tế, và mối quan tâm của nàng là khoa học và tôn giáo. Nhưng có điều gì đó ở Byron đã hấp dẫn nàng và cảm xúc dường như được đáp lại. Hai người không chỉ trở thành bạn. Byron đã tỏ ra quan tâm nàng quá mức, thậm chí có lúc còn muốn cưới nàng. Lúc này, vụ tai tiếng giữa Byron và Caroline vẫn còn vì thế mà Annabella không quan tâm mấ y đến lời cầu hôn. Trong vài tháng sau đó nàng theo dõi công việc của Byron từ đằng xa và nghe được những lời đồn đại về sự loạn luân. Lúc đó, vào năm 1813, nàng đã viết thư cho người cô của mình: "Cháu rất ước ao được quen biết Byron tới nỗi cháu có thể chấp nhận nguy cơ bị gọi là một con điếm chỉ để được tận hưởng niềm ước ao đó." Đọc được những bài thơ mới của ngài, nàng viết rằng "cách miêu tả tình yêu của Byron gần như khiến cho nàng yêu ngài hơn." Nàng đang dần bị ám ảnh bởi Byron, bất cứ lời nói nào cũng hướng về ngài. Chúng làm mới tình bạn của họ, và vào năm 1814, Byron cầu hôn nàng lần nữa. Lần này Annabella chấp nhận. Byron là một thiên sứ xuống trần và nàng đã làm thay đổi ngài.

Tuy nhiên, sự việc không tốt đẹp đến thế. Byron đã hy vọng cuộc sống hôn nhân sẽ làm mình điềm tĩnh lại nhưng sau lễ cưới ngài nhận ra đó là một sai lầm. Ngài nói với Annabella, "bây giờ hẳn là em đã nhận thấy mình kết hôn với một kẻ xảo quyệt." Mấy năm sau, cuộc hôn nhân đổ vỡ.

Năm 1816, Byron rời nước Anh, không bao giờ trở lại. Ngài du ngoạn qua Ý một thời gian. Mọi người đều biết chuyện của ngài – những mối tình, sự loạn luân, sự độc ác đối với người tình của mình. Tuy vậy, bất kỳ nơi nào mà ngài đến, phụ nữ Ý, đặc biệt là tầng lớp quý tộc đều theo đuổi ngài, tình nguyện là nạn nhân tiếp theo của ngài. Thực tế những người phụ nữ này đã trở thành những kẻ gây hấn trước. Như Byron đã nói với nhà thơ Shelley, "Tôi đã làm mê mẩn các cô gái nhiều hơn bất kỳ ai kể từ cuộc chiến tranh thành Troa."

Giải thích: Những phụ nữ trong thời của Byron luôn khát khao được đóng một vai trò khác những gì mà xã hội cho phép. Họ được cho là những người đoan trang, đức hạnh, chỉ có nam giới mới được thể hiên những bốc đồng xa hơn. Đăng sau những rào cản của xã hội lên những người phụ nữ, có lẽ là một nỗi sợ hãi khi có những mối quan hệ phi luân lý hay lối sống buông thả.

Cảm thấy bị ức chế và bất an, phụ nữ vào thời kỳ ấy đã đọc say sưa những cuốn tiểu thuyết, những câu chuyện lãng mạn mang hình tượng Gô tích. Ở đó, họ được phiêu lưu và được cũng có cả những điều tốt lẫn mặt xấu như nam giới. Những cuốn sách như thế giúp cho những người phụ nữ bùng lên những cuộc nổi loạn, còn với những những người như Caroline thì đây là dịp để vui đùa với mộng tưởng phong phú mà họ từng ao ước khi còn là thiếu nữ, khi mà ở một chừng mực nào đó những ao ước như vậy đã được cho phép. Byron đã xuất hiện đúng thời điểm. Ngài trở thành tia chớp để thỏa mãn những ước ao không được tỏ lộ của họ; ở với ngài, họ có thể đi quá giới hạn mà xã hội áp đặt. Đối với một số người, sự cám dỗ chính là thông gian, với những người khác đó là một cuộc nổi loạn lang mạn, hay một cơ hội để trở nên mất lí trí và văn hóa (mong muốn làm thay đổi ngài chỉ che đậy sự thật là họ muốn được ngài lấn át). Trong mọi trường hợp, đó là sự cám dỗ bị cấm kị, do sự nông cạn mà thành. Một khi bạn bị thu hút bởi Byron thì ngài sẽ dẫn bạn đi xa hơn bạn tưởng hay kỳ vọng vì ngài không thấy được những giới hạn cần thiết. Phụ nữ không chỉ đơn thuần đem lòng yêu ngài mà họ còn để ngài làm đảo lộn cuộc sống của họ, thậm chí hủy hoại họ. Họ thích bị hủy hoại như vậy hơn là bị kiềm hãm trong những cuộc hôn nhân buồn tẻ.

Nói chung, trường hợp của những người phụ nữ đầu thế kỷ 19 đã trở nên phổ biến vào đầu thế kỷ 21. Những phương tiện thỏa mãn cho những lối hành xử tồi tệ của đàn ông – chiến tranh, mưu mô bẩn thỉu, những cô em và những gái điếm hạng sang – đã mờ dần; ngày nay, không chỉ phụ nữ mà cả đàn ông cũng được cho là những người có văn minh và biết điều. Và nhiều người đã có một thời gian khó khăn để đấu tranh cho điều này. Khi còn trẻ chúng ta có thể biểu lộ những mặt xấu trong tính cách của mình, những mặt xấu mà ai cũng có. Nhưng dưới sức ép của xã hội (đầu tiên là những khuôn mẫu của cha mẹ), chúng ta kiềm chế dần sự tinh nghịch, chống đối, những tính nết hư hỏng trong tính cách của mình. Để tiến bộ, chúng ta học cách ngăn chặn những mặt tối, điều này khiến ta mất đi cái tôi của mình, một phần linh hồn của chúng ta bị chôn vùi dưới vẻ bề ngoài lịch thiệp của mình.

Khi đã trưởng thành, chúng ta thầm mong muốn tìm lại cái tôi đã mất ấy – phần tính cách ở thời thơ ấu, thích mạo hiểm, thiếu tôn trọng của mình. Chúng ta bị lôi cuốn bởi những người sống đúng với cái tôi của họ khi trưởng thành, thậm chí dù cho lối sống ấy có dính dáng tới những điều sai trái hoặc cấm kỵ. Cũng như Byron, bạn có thể trở thành tia chớp cho những ước muốn như vậy. Tuy nhiên bạn phải học cách để giữ cho khả năng này nằm trong tầm kiểm soát, và sử dụng đúng mục đích. Khi hào quang của những điều cấm kị xung quanh bạn đưa lối đối phương vào bẫy, đừng quá mạo hiểm, nếu không họ sẽ hoảng sợ. Một khi bạn cảm thấy họ đã mắc phải bùa mê của mình, bạn có thể thả lỏng. Nếu đối phương bắt đầu bắt chước bạn, như Caroline bắt chước Byron, hãy tiến xa hơn, đưa váo một chút tần nhẫn, lôi cuốn họ vào lỗi lầm, tội phạm, những hoạt động thô tục bằng bất cứ giá nào. Giải phóng cái tôi đã mất của họ, họ càng thể hiện cái tôi đó bạn càng chế ngự họ sâu hơn. Nếu thực hiện nửa vời bạn sẽ phá vỡ bùa mê và làm họ tự nhận thức lại mình. Hãy đi càng xa càng tốt.

Sự thấp hèn hấp dẫn mọi người.

Johann Wolfgang Goethe

Bí quyết quyến rũ

Xã hội và văn hóa được dựa trên những giới hạn – trong đó có thể có những kiểu cư xử được cho phép, kiểu khác lại không. Những giới hạn thường thay đổi theo thời gian nhưng vẫn luôn có những giới hạn. Khả năng là tình trạng hỗn loạn, hỗn độn của tự nhiên mà chúng ta khiếp sợ. Nhưng chúng ta là loài động vật bậc cao kỳ lạ: Thời điểm mà mọi giới hạn đều bị áp đặt cả về thân thể cũng như tâm lý, tính hiếu kỳ lập tức được biểu lộ. Một phần trong con người chúng ta muốn vượt qua những hạn định đó để khám phá những điều cấm kỵ.

Khi còn nhỏ, nếu chúng ta được yêu cầu không được đi đến một nơi nào đó, đó chắc chắn sẽ là nơi chúng ta muốn đi. Khi ta trưởng thành hơn, trở nên lịch sự và tôn trọng hơn thì ngày càng có nhiều rào cản gây trở ngại cho cuộc sống chúng ta. Tuy nhiên, đừng nhầm lẫn giữa lịch sự và hạnh phúc. Điều đó che đậy sự thất vọng hay thỏa hiệp ngoài ý muốn. Làm sao chúng ta có thể khám phá những mặt tối trong tính cách chúng ta mà không phải chịu sự trừng phạt hay tẩy chay? Những mặt tối ấy biểu lộ ra trong những giấc mơ của chúng ta. Thỉnh thoảng chúng ta thức giấc với cảm giác tội lỗi về việc giết người, loạn luân, ngoại tình và sợ hãi diễn ra trong giấc mơ, cho tới khi nhận ra rằng không một ai cần biết về những điều ấy ngoại trừ chính bản thân mình. Tuy nhiên mang lại cho một người cảm giác rằng khi ở với bạn họ sẽ có cơ hội để khám phá những điều vượt xa lối cư xử lịch thiệp được chấp nhận, và rằng khi có bạn bên cạnh, họ có thể biểu lộ được phần tính cách bị giấu kín của họ, và như thế bạn sẽ tạo ra được những nhân tố để tạo ra được sự cám dỗ mạnh mẽ và sâu sắc.

Thay vì đơn thuần dẫn dụ họ bằng những mộng tưởng khó thành, bạn phải đi xa hơn thế. Sức mạnh cám dỗ mà bất ngờ sẽ đến từ thực tế của những gì mà bạn mang lại cho họ. Giống như Byron, vào một thời điểm nào đó bạn thậm chí có thể đẩy mọi chuyện đi xa hơn mức mà đối phương mong muốn. Nếu họ đi theo bạn chỉ đơn thuần là vì tình hiếu kỳ, họ có thể cảm thấy đôi chút sợ hãi và chần chừ, nhưng một khi đối phương đã thực sự "mắc câu," họ sẽ cảm thấy khó mà cưỡng lại bạn, vì không dễ để quay lại một giới hạn khi mà bạn đã đi quá giới hạn đó. Đối phương càng khao khát có thêm nhiều thứ và không biết lúc nào để dừng lại. Bạn sẽ là người quyết định cho họ thời điểm nào để dừng lại.

Thời điểm con người cảm thấy điều gì đó bị ngăn cấm, một phần con người họ sẽ muốn có được điều đó. Đó chính là điều làm cho những người phụ nữ hay đàn ông đã kết hôn trở thành những mục tiêu "ngon ăn" – một người càng bị cấm đoán, khao khát của họ sẽ càng mãnh liệt hơn. George Villiers, bá tước xứ Buckingham, là người được vua James đệ nhất sủng ái đầu tiên, kế đó là con trai của vua James, vua Charles đệ nhất. Ngài bá tước chưa từng bị từ chối điều gì cả. Năm 1625, trong một chuyến đi tới Pháp, bá tước gặp được hoàng hậu Anne xinh đẹp và đã yêu hoàng hậu một cách vô vọng. Còn gì ngoài tầm với, bất khả thi hơn cho bằng hoàng hậu của một quốc gia thù địch? Ngài bá tước đã có thể chọn gần như bất lỳ một người đàn bà nào khác nhưng chính bản chất bị cấm đoán của hoàng hậu Anne đã hoàn toàn làm cho ngài bị kích động, cho tới khi ngài bá tước làm xấu mặt chính mình và đất nước của mình khi cố hôn hoàng hậu trước mặt đám đông.

Bởi những gì cấm kị đều được ham muốn nên bằng cách nào đó bạn phải khiến mình có vẻ như bị cấm. Cách công khai nhất để làm điều này là thể hiện cách cư xử mang đến cho bạn một phong thái bí ẩn và bị ngăn cấm. Về cơ bản, bạn là m một người khiến ai cũng tránh mặt; nhưng thực tế là bạn quá quyến rũ đến nỗi không thể cưỡng lại. Đó chính là sự hấp dẫn của diễn viên Errol Flynn, giống như Byron, anh thường cảm thấy mình là người bị theo đuổi chứ không phải là người theo đuổi. Flynn cực kỳ điển trai nhưng anh cũng có một thứ khác: Đó là một nét nhân cách tội phạm hẳn nhiên. Thời trai trẻ sa đọa của mình, Flynn dây vào đủ mọi loại hành động bất hợp pháp. Những năm 1950, Flynn bị buộc tội cưỡng hiếp, một vết nhơ vĩnh cửu trong thanh danh của mình mặc dù Flynn đã được tuyên bố là vô tội; nhưng như thế sự nổi tiếng của Flynn trong giới phụ nữ chỉ càng gia tăng thêm. Cường điệu hóa mặt tối trong nhân cách của bạn thì bạn cũng sẽ tạo nên được một tác động như vậy. Để đối phương bám ríu lấy bạn có nghĩa là bạn phải vượt qua những giới hạn của họ, nghĩa là bạn phải làm điều gì đó thô thiển và không thể chấp nhận – đối với xã hội và cả đối với những người đồng trang lứa với họ. Với nhiều người đó là lí do để cắn câu.

Trong tiểu thuyết Qicksand năm 1928 của Junichiro Tanazaki, nàng Sonoko Kakiuchi, vợ của một luật sư được mọi người kính trọng, cảm thấy nhàm chán và quyết định theo học những lớp nghệt thuật để giết thời gian. Ở những lớp học ấy, nàng cảm thấy mình bị cuốn hút bởi một người bạn nữ học chung, nàng Mitsuko xinh đẹp, người phụ nữ này kết bạn với Kakiuchi rồi quyến rũ nàng. Kakiuchi bị buộc phải liên tục nói dối với chồng mình về mối quan hệ với Mitsuko và những buổi hẹn thường xuyên giữa họ. Mitsuko dần dần đưa Kakiuchi tham gia vào đủ những hoạt động vô đạo đức, bao gồm một cuộc tình tay ba với một chàng thanh niên kỳ quặc. Mỗi lần Kakiuchi có cơ hội khám phá một lạc thú cấm kị nào đó, Mitsuko liền thách thức nàng đi xa hơn, xa hơn nữa. Kakiuchi chần chừ, cảm thấy hối tiếc – nàng biết mình mình nằm trong tầm khống chế của một nữ quái dụ dỗ người khác lợi dụng sự chán nản của nàng để khiến nàng lạc lối. Nhưng rốt cuộc, Kakiuchi không thể không theo sự dẫn dụ của Mitsuko – mỗi một hành động vượt quá giới hạn đều làm cho cô thèm muốn thêm. Một khi đối phương bị lôi kéo bởi sự hấp dẫn của những điều cấm kị, hãy thách thức họ sánh kịp với bạn về phương diện xử sự phi đạo đức. Bất kỳ sự thách thức nào cũng có tính hấp dẫn của nó. Hãy tiến hành chậm rãi, làm gia tăng thách thức chỉ sau khi đối phương có dấu hiệu xiêu lòng với bạn. Khi họ đã mắc phải bùa mê, họ có thể thậm chí còn không nhận thấy rằng bạn đã đưa họ mạo hiểm tới mức nào.

Tay công tử phong lưu nổi tiếng thế kỷ XVIII, công tước Richelieu rất ham mê những cô gái trẻ và Richelieu thường gia tăng thêm sự quyến rũ bằng cách cuốn họ vào những hành vi vô độ mà những cô gái trẻ rất dễ bị ảnh hưởng. Chẳng hạn, công tước thường tìm cách để vào nhà cô gái và quyến rũ cô lên giường của mình; thường thì cha mẹ cô gái ở ngay dưới đại sảnh, mang đến sự hào hứng hoàn hảo cho cuộc vụng trộm. Thỉnh thoảng Richelieu thường ra vẻ như thể họ sắp bị phát hiện, nỗi sợ hãi nhất thời đó càng làm tăng thêm sự hào hứng tổng thể. Trong mọi trường hợp, Richelieu thường cố khiến cho những cô gái quay sang chống đối cha mẹ mình, cười nhạo sự sùng đạo hay đoan trang hay thái độ nền nếp của họ. Chiến lược của ngài công tước chính là tấn công vào những giá trị mà đối phương tôn trọng nhất – chính xác là những giá trị tượng trưng cho một giới hạn nào đó. Ở một người trẻ, những mối dây gia đình, tôn giáo hay những thứ tương tự rất hữu ích cho những kẻ quyến rũ; những người trẻ hẳn là cần một lý do để chống đối lại những mối dây ràng buộc ấy. Dù vậy, chiến lược nói trên có thể được áp dụng cho đối phương thuộc mọi độ tuổi: Với mỗi một giá trị được giữ gìn sâu nặng luôn có một mặt tối, một mối hoài nghi, một khao khát để khám phá những gì mà những giá trị ấy cấm đoán.

Ở nước Ý thời phục hưng, một cô gái điếm thường ăn mặc như một quý cô và đi tới nhà thờ. Không gì hào hứng hơn với một người đàn ông khi liếc mắt đưa tình với một người phụ nữ mà anh ta biết là một gái điếm trong khi xung quanh mình là vợ, gia đình, bạn bè, và các linh mục tu sĩ. Mỗi tôn giáo hay hệ thống giá trị đều tạo ra một mặt tối, thế giới đen tối của tất cả mọi thứ mà những tôn giáo hay hệ thống giá trị ấy cấm đoán. Hãy dụ dỗ đối phương, để họ thích thú với bất kỳ điều gì bên ngoài khuôn khổ của những giá trị gia đình mà thường thiên về mặt tình nhưng lại hời hợt bởi vì những giá trị ấy được áp đặt từ phía bên ngoài.

Một trong những người đàn ông quyến rũ nhất thế kỷ XX, Rudolph Valentino, được người ta gọi là "Mối đe dọa tình dục." Sự quyến rũ của Valentino đối với phụ nữ thể hiện ở hai phương diện: Ông có thể dịu dàng và quan tâm nhưng cũng có thể ngầm tỏ ra tàn nhẫn. Lúc nào Valentino cũng có thể trở nên bạo gan một cách nguy hiểm, thậm chí còn mang chút bạo lực. Các đài truyền hình thường thổi phồng hình ảnh hai mặt này càng nhiều càng tốt – chẳng hạn, khi có tin là Valentino đã hành hung vợ mình, họ liền lập tức khai thác câu chuyện này. Một sự kết hợp giữa những nét nam tính và nữ tính, bạo lực và dịu dàng, sẽ luôn luôn có vẻ vượt quá giới hạn và quyến rũ. Người ta cho tình yêu là phải dịu dàng, tao nhã nhưng thực tế tình yêu có thể làm nảy sinh hung hãn và những tình cảm hủy diệt; vì thế mà sự hung hãn tiềm tàng của tình yêu, phương cách mà sự hung hãn ấy làm tiêu tan đi lí trí thông thường chúng ta chính là điều hấp dẫn chúng ta. Hãy tiếp cận mặt bạo lực của tình yêu bằng cách đưa một nét tính cách hung hãn vào sự quan tâm dịu dàng của bạn, đặc biệt là ở những giai đoạn về sau của trò chơi quyến rũ khi đối phương đã nằm trong tầm kiểm soát của bạn. Người ta biết cô gái điếm Lola Montez hay trở nên bạo lực, thỉnh thoảng lại sử dụng một chiếc roi, còn Lou Andreas-Salomé

có thể bất ngờ tỏ ra tàn nhẫn với những tình nhân của mình, chơi những trò chơi quyến rũ sau đó lại trở nên lạnh lùng và khó tính. Sự tàn nhẫn của cô chỉ khiến cho đối phương tiếp tục trở lại để tận hưởng thêm. Một mối quan hệ tình dục bạo lực có thể mang đến một sự giải tỏa phá vỡ giới hạn tuyệt vời.

Trò chơi quyến rũ của bạn càng tỏ ra bất chính bao nhiêu thì hiệu quả mang lại sẽ càng lớn lao bấy nhiêu. Mang đến cho đối phương cảm giác họ đang thực hiện một loại tội ác, một hành động mà tội lỗi mà họ cùng chia phần với bạn. Hãy tạo ra những khoảnh khắc ở nơi công cộng mà chỉ có hai người bạn cùng biết một bí mật còn những người xung quanh thì không. Đó có thể là một lời nói hay một cái nhìn mà chỉ bạn mới nhận ra, một bí mật. Sự hấp dẫn quyến rũ của Byron với nàng Frances diễn ra ngay bên cạnh sự gần gũi của chồng nàng – chẳng hạn lúc chồng nàng đi cùng Frances giấu một lá thư tình cho Byron trong lồng ngực của mình. Johannes, nhân vật chính trong tác phẩm The Seducer's Diary của Soren Kierkegaard, có gởi một thông điệp đến đối tượng của mình, nàng thiếu nữ Cordelia ngay giữa một buổi tiệc mà hai người cùng tham gia; Cordelia không thể tiết lộ cho những người khách khác biết được lá thư đó là của Johannes vì khi ấy cô sẽ phải giải thích mọi chuyện. Johannes cũng có thể nói những điều mang một ý nghĩa đặc biệt đối với cô trước mặt đám đông vì lời nói ấy ám chỉ tới những điều trong những lá thư của Johannes viết cho cô. Tất cả điều này làm tăng thêm sự thích thú cho mối tình của họ bằng cách mang lại cho mối tình ấy một cảm giác về một bí mật được sẻ chia, hay thậm chí là một tội lỗi. Tận dụng những sự căng thẳng như thế này ở những nơi công cộng là rất nguy hiểm vì sẽ tạo nên cảm giác đồng phạm chống lại cả thế giới.

Trong truyền thuyết Tristan và Isolde, đôi tình nhân nổi tiếng đã đạt đến đỉnh điểm của khoái cảm và thích thú chính bởi những điều cấm kỵ mà họ phá vỡ. Isolde đã đính hôn với vua Mark; chẳng bao lâu nữa nàng sẽ trở thành một phụ nữ đã có chồng. Tristan là một thần dân và là một chiến binh phục vụ vua Mark trạc tuổi cha chàng. Cả mối tình mang ý tưởng cướp đi cô dâu từ tay nhạc phụ. Là điển hình cho khái niệm tình yêu ở các nước phương tây, truyền thuyết đã có ảnh hưởng lớn lao qua nhiều thế hệ, và một phần trọng yếu của câu chuyện chính là thái độ cho rằng nếu không có trở ngại, không có cảm giác vượt quá giới hạn thì tình yêu sẽ chỉ là yếu đuối và vô vị.

Trong thế giới ngày nay, con người có thể đang cố gắng dỡ bỏ đi những giới hạn đối với cách hành xử của cá nhân, để làm cho mọi thứ trở nên thông thoáng hơn, nhưng điều đó chỉ làm cho việc quyến rũ trở nên khó khăn hơn và kém hào hứng hơn. Hãy làm tất cả những gì bạn có thể để mang trở lại cảm giác bẽ gãy giới hạn và tội lỗi, dù cho đó chỉ là về mặt tâm lý hay ảo tưởng. Phải có những rảo cản để vượt qua, những lề thói xã hội để bất tuân, luật pháp để vi phạm trước khi trò chơi quyến rũ có thể được hoàn tất. Dường như một xã hội tự do cũng áp đặt một vài giới hạn; vậy hãy tìm chúng. Sẽ luôn luôn có những giới hạn, những truyền thống cổ hũ, những chuẩn mực ứng xử – những nguồn cơn vô tận để khuấy động lên những điều đi quá giới hạn và cấm kỵ.

Biểu tượng

Khu Rừng. Trẻ con được dặn là không được đi vào khu rừng nằm bên kia những bức tường an toàn trong ngôi nhà của chúng. Ở đó không có luật lệ, chỉ có sự hỗn độn, những loài thú hoang và những tên tội pham. Thế nhưng cơ hội để được khám phá, bóng tối quyến rũ và việc khu rừng ấy bị cấm là không thể cưỡng lại được. Một khi đã đi vào bên trong, chúng sẽ muốn đi xa hơn, xa hơn.

Điểm yếu

Tình thế đảo ngược khi khơi gợi những điều cấm kị sẽ xảy ra khi ta bị bó buộc trong những giới hạn của cách hành xử thông thường. Điều đó sẽ tạo nên một sự quyến rũ rất khó chịu. Nghĩa là không chỉ có những cách hành xử điên dại xấu xa mới quyến rũ mà cả sự thánh thiện, tốt bụng và phẩm chất tinh thần cũng có thể hấp dẫn vô cùng, vì chúng là những phẩm chất hiếm có. Nhưng xin lưu ý rằng trò chơi vẫn không thay đổi. Một người tốt bụng, thánh thiện hay sùng đạo trong những giới hạn mà xã hội đưa ra thì sức quyến rũ của họ là rất yếu. Chỉ những ai vươn tới cực đỉnh – như Gandhi – mới quyến rũ được chúng ta. Họ không chỉ đơn thuần lý giải một lối sống đạo hạnh là như thế nào mà còn xa rời tất cả những tiện nghi vật chất cá nhân để thực hành những lý tưởng khổ hạnh của mình. Cả họ cũng vượt qua những giới hạn, dẹp bỏ đi cách hành xử thông thường, bởi vì xã hội sẽ thấy khó mà thực hiện những chức năng của mình nếu ai cũng có làm như vậy. Trong thế giới quyến rũ hoàn toàn không có sức mạnh nào trong việc tôn trọng những rào cản và giới hạn.

Chỉ là vấn đề về một cảm giác nhất định: Cảm giác bị lấn át. Có nhiều người rất sợ bị ai đó làm cho áp đảo; chẳng hạn, có ai đó làm cho họ cười nhạo với chính ý chí của mình, hoặc làm họ cười thỏa thê tột độ, hoặc tệ hơn nữa là kể cho họ nghe những điều mà họ đánh giá là chính xác nhưng lại không hoàn toàn hiểu được, những điều vượt xa những định kiến và sự khôn ngoan thông thường của mình. Hay nói cách khác, họ không muốn bị quyến rũ vì quyến rũ có nghĩa là buộc mọi người phải đối diện với những giới hạn của họ, những giới hạn được cho là đã được thiết lập và bền vững nhưng cũng là những giới hạn mà kẻ quyến rũ bất thình lình làm lay động. Quyến rũ chính là khao khát được người khác lấn át, đưa ta vượt qua những giới hạn.

Daniel Sibony, l'Amour Inconscient

Mới đây ta trông thấy một chú ngựa được siết chặt cương,

Với hàm thiếc trong răng và lướt đi như tia chớp.

Nhưng ngay chú ngựa cảm thấy dây cương được thả lỏng, không còn kép căng trên chiếc bờm bay của mình,

Chú ngựa đứng lại như chết.

Chúng ta mãi mãi bực dọc với những giới hạn,

Khao khát có được bất kỳ điều gì bị cấm đoán.

(Hãy xem người ta bảo một người bệnh đừng quanh quẩn tới nhà tắm.)

Ham muốn dâng tràn với những gì ngoài tầm với.

Một tên trộm bị thu hút bởi những mái nhà chống trộm.

Tình yêu có thường thăng hoa khi đối phương nhận lời?

Không phải sắc đẹp của vợ anh,

Nhưng chính niềm đam mê anh dành cho nàng khiến chúng tôi phải thèm muốn

Hẳn là nàng có điều gì đó đã làm cho anh rơi vào tay nàng.

Một cô gái được chồng mình chiều chuộng không phải là chung thủy mà là bị theo đuổi.

Nỗi sợ của nàng có sức lôi kéo còn lớn hơn thân xác nàng.

Niềm đam mê những điều cấm kỵ – dù muốn hay không – cũng ngọt ngào hơn.

Khi nàng thốt lên "Em sợ lắm," điều đó chỉ làm cho tôi thêm thích thú.

Ovid, The Amores, Peter Green dịch.

Thường thì sau này phụ nữ không thể phá vỡ được những mối liên hệ theo cách này đã được tạo nên trong suy nghĩ của họ giữa những hành động xác thịt và những điều cấm kỵ, và thế là họ trở nên bất lực về tinh thần, chẳng hạn như lãnh cảm, khi cuối cùng những hành động ấy được tự do thực hiện. Đây chính là nguồn gốc của ham muốn tồn tại ở nhiều phụ nữ khi họ giữ bí mật cả những mối quan hệ hợp pháp trong một thời gian; và cũng là nguồn gốc xuất hiện khả năng lấy lại cảm giác bình thường ở những người khác ngay khi điều kiện cấm đoán được phục hồi bởi một mưu mô bí mật nào đó – không đúng với những người chồng, họ có thể giữ

một trật tự chung thủy thứ hai với người yêu của mình. Theo tôi nghĩ, điều kiện cần thiết cho sự cấm kỵ trong đời sống xác thịt của phụ nữ cũng có cùng một vị trí như nhu cầu của đàn ông kiềm chế những ham muốn tình dục của mình…Những phụ nữ thuộc về những tầng lớp cao trong xã hội văn minh thường không vi phạm những điều cấm chống lại những hành vi tình dục trong suốt thời gian chờ lên xe hoa, và vì vậy mà họ đạt được mối liên hệ khăng khít giữa điều cấm kị và tình dục…Những hệ quả nguy hại khi thiếu khoái cảm tình dục ngay từ đầu được thể hiện qua việc không có được thõa mãn hoàn toàn khi sau này ham muốn tình dục được tự do hơn trong hôn nhân. Nhưng mặt khác, tự do tình dục vô độ ngay từ ban đầu cũng chẳng đi đến kết quả nào tốt hơn. Dễ dàng chỉ ra rằng giá trị mà lí trí đã thiết lập đối với những nhu cầu tình dục thường xuyên biến mất ngay khi sự thỏa mãn trở nên dễ dàng đạt được. Một rào cản nào đó là cần thiết để đẩy cơn khoái cảm lên đỉnh điểm của nó; và trong suốt chiều dài lịch sử, bất cứ lúc nào những rào cản tự nhiên trong bước đường tìm kiếm sự thỏa mãn là không đủ, con người đã dựng nên những rào cản truyền thống để có thể tận hưởng được tình yêu. Điều này đúng cho cả cá nhân lẫn quốc gia. Trong những thời kỳ không có bất cứ một rào cản nào đối với việc thỏa mãn tình dục tồn tại, chẳng hạn có thể là trong thời kỳ suy tàn của những nền văn minh xa xưa, tình yêu trở nên vô giá trị, cuộc sống trở nên trống vắng, và vì thế những sự phản kháng mạnh mẽ hay đúng hơn là những cuộc cải cách là cần thiết trước khi giá trị tình cảm thiết yếu của tình yêu có thể được hồi sinh.

Sigmund Freud, “Contributions to The Psychology of Love,” Sexuality and The Psychology of Love, Joan Rivière dịch.

Đây là cách mà ngài Mauclair phân tích thái độ của phái mày râu với nghề đĩ điếm: “Tình yêu của một cô gái đài các nhưng nồng nhiệt, hay việc kết hôn với một phụ nữ mà mình quý trọng cũng không thể thay thế được những cô gái điếm cho bản tính thú vật của con người trong những khoảng khắc cuồng điên khi người đàn ông khao khát niềm vui được hạ thấp chính mình mà không ảnh hưởng đến uy tín xã hội của họ. Không gì có thể thay thế được khoái lạc mạnh mẽ và kỳ quặc này khi được nói bất cứ điều gì, làm bất kỳ điều gì, cả phàm tục lẫn nhại cười mà không phải sợ bị trừng phạt, hối tiếc, hay nhận trách nhiệm. Đó là một cuộc cách mạng chống lại xã hội có tổ chức, chống lại cái tôi có học thức và nề nếp của cánh đàn ông và đặc biệt là chống lại tôn giáo của họ.” Ngài Mauclair nghe thấy tiếng gọi của ma quỷ trong niềm đam mê đen tối được phổ thơ bởi Baudelaire. “Những cô gái điếm tượng trưng cho điều vô thức cho phép chúng ta gạt bỏ đi những trách nhiệm của mình.”

Nina Epton, Love and The French

Quả tim và đôi mắt song hành với nhau trên bước đường từ trước đến nay vẫn mang lại niềm vui cho chúng; nếu có bất kỳ ai rắp tâm phá hoại trò chơi của chúng, người ấy chỉ làm cho chúng thêm si mê lẫn nhau, ai mà biết được…đó cũng là trường hợp của Tristan và Isolde. Ngay lúc họ bị cấm đoán ham muốn và bị ngăn không cho âu yếm lẫn nhau bởi những tên gián điệp và lính canh, họ bắt đầu đau khổ cùng cực. Ham muốn giờ đây giày vò họ một cách nghiêm trọng bởi ma thuật của nó, còn nghiêm trọng hơn trước gấp nhiều lần; nhu cầu cần có nhau càng đau đớn và khẩn thiết hơn bao giờ hết…Phụ nữ làm rất nhiều điều chỉ vì họ bị cấm, những điều đó họ chắc chắn sẽ không làm nếu họ không bị cấm…Thiên Chúa Cha đã trao cho Eve quyền tự do làm những gì mình thích với tất cả những hoa quả, cây trái trong vườn Địa Đàng, chỉ trừ một cây Thiên Chúa cấm Eve chạm đến nếu không sẽ phải chết..Eve đã hái trái cây đó và đã phá bỏ điều răn của Thiên Chúa…nhưng giờ tôi tin chắc rằng Eve sẽ chẳng bao giờ làm như thế nếu Eve không bị cấm.

Gottfried von Strassburg, Tristan và Islode, trích trong The Book of Courtly Love của Andrea Hopskins

Một trong những người bạn của Leopold Stern thuê một căn hộ của một người độc thân nơi mà anh đón tiếp người vợ của mình như một cô chủ, chiêu đãi cô với thịt và rượu và “tận hưởng tất cả những thích thú đê mê của tội ngoại tình.” Anh bảo Stern rằng thật là một cảm giác vui thích khi ‘cắm sừng’ chính mình.

Nina Epton, Love and The French

19. Sử dụng những con mồi tinh thần

Ai cũng hồ nghi và không yên tâm về cơ thể, giá trị và sự hấp dẫn của mình. Nếu sự chinh phục của bạn đòi hỏi riêng vấn đề thể chất thì bạn sẽ khuấy đạo những nghi ngờ này và làm cho đối phương tự suy nghĩ về nó. Thay vào đó, hãy nhử họ đến chỗ an tâm bằng cách tập trung vào những vấn đề tinh thần lớn lao: Trải nghiệm tôn giáo, một nghệ thuật cao sang hay sự siêu nhiên nào đó. Hãy đánh bóng những phẩm chất siêu phàm của bạn, tạo ra bầu không khí hư vô, xa rời hiện thực, trò chuyện với các vì sao, nói về số phận, những sợi chỉ bí ẩn kết hợp bạn với đối tượng cần chinh phục. Rơi vào đám sương mù của thế giới tâm linh, đối tượng sẽ cảm thấy nhẹ nhàng thoải mái. Gia tăng ảnh hưởng của sự chinh phục bằng cách tạo cho noá nhũưng điểm cực khoái như là sự hợp nhất của hai tâm hồn.

Khách thể của sự sùng bái

Liane de Pougy là một giái điếm hạng sang nổi tiếng ở Paris những năm 1890. Mảnh mai và đồng tính, cô là thứ của lạ mà những người đàn ông giàu có nhất Châu Âu phải ganh nhau để sở hữu. Tuy nhiên, vào cuối thập kỷ đó, cô bắt đầu mệt mỏi vì điều đó: "Thật là một cuộc đời tẻ ngắt" – cô viết cho một người bạn – "Lúc nào cũng là một chu trình nhàm chán: Tới Bois de Boulogne,, đua ngựa, thử quần áo, và kết thúc một ngày vô vị: Ăn tối". Sự chú ý thường xuyên của những người đàn ông ngưỡng mộ cô, muốn độc quyền một thân thể quyến rũ làm cô mệt mỏi.

Một ngày mùa xuân năm 1899, Liane ngồi trong một cỗ xe ngựa không mui đi ngang qua Boi de Boulogne, như thường lệ, những người đàn ông ngả mũ chào khi cô đi ngang qua. Nhưng một người trong số đó khiến cô ngỡ ngàng: Một cô gái tảe với mái tóc dài vàng óng nhìn Liane một cách chăm chú và ngưỡng mộ. Liane mỉm cười và cô gái gập mình đáp lễ.

Vài ngày sau, Liane bắt đầu nhận được danh thiếp và hoa từ một người Mỹ 23 tuổi, tên Natalie Barney, người tự nhận gặp cô ở Boi de Boulogne và xin phép được viếng thăm. Liane mời Natalie tới nhà chơi nhưng tự nhủ sẽ đùa một chút: Một người bạn sẽ thế chỗ cô, ngả người trên giường trong buồng tối khi Liane nấp sau bức rèm. Natalie đúng hẹn. Cô mặc bộ y phục của Florentine, cầm một lẵng hoa. Quỳ trước giường, cô bắt đầu tán dương ả điếm, so sánh ả như một bức hoạ của Fra Angelico. Không bao lâu, cô nghe thấy tiếng cười và khi đứng dậy, cô nhận ra trò đùa. Cô đỏ mặt vì ngượng và chạy ra phía cửa. Khi Liane vội vã rời khỏi chỗ nấp, Natalie túm chặt lấy ả điếm có khuôn mặt thiên thần nhưng rõ ràng là vô hồn. Hối hận, Liane huýt gió: "Hãy trở lại vào sáng mai, tôi sẽ ở một mình".

Cô gái Mỹ trở lại vào ngày hôm sau, trang phục không thay đổi, trông thông minh và thánh thiện. Ngồi yên một chỗ, Liane mời Natalie tham dự một chu trình của buổi sáng: Trang điểm, mặc quần áo trước khi ra ngoài. Nhìn rất lâu, Natalie nói mình tôn thờ cái đẹp và chưa bao giờ gặp người nào quyến rũ như Liane. Natalie theo Liane tới xe ngựa và cúi người, mở cửa và hộ tống ả trên con đường quen thuộc qua Bois de Boulogne. Một lần trong công viên, Natalie cúi cuống thành xe để những người đàn ông đang ngả mũ chào Liane không nhìn thấy; cô lẩm nhẩm những bài thơ của mình trong sự thán phục của Liane, và cô gọi đó là một cứu rỗi cô khỏi cái nghề chẳng ra gì mà cô từng rơi vào.

Tối đó, natalie đưa Liane tới nhà hát xem Sarah Bernhadt đóng Hamlet. Trên đường đi, cô nói với Liane rằng mình tự coi bản thân cũng như Hamlet, khát khao sự hoàn hảo, căm ghét sự chuyên chế, mà đối với cô chính là sự gia trưởng của đàn ông đối với đàn bà. Vài ngày sau, Liane sung sướng nhận một bó hoa nặng trĩu từ Natalie, kèm theo vài dòng thơ trên điện tín. Những lời nói và cái nhìn chậm rãi, tôn kính trở nên thường xuyên hơn rồi cả những nụ hôn chưa bao giờ Liane nhận được. Một buổi sáng, với sự có mặt của Natalie, Liane chuẩn bị đi tắm. Khi cô cởi đồ ngủ, Natalie chợt dập đầu xuống, hôn lên mắt cá chân cô bạn. Ả điếm vội tuột ra và vào bồn tắm, để cho Natalie ngắm nhìn. Chỉ trong vài ngày, cả Paris đều biết rằng Liane de Pougy có người yêu mới là Natalie Barney. Liane chẳng cần giấu giếm, xuất bản tiểu thuyết "Iylle Saphique", kể lại chi tiết sự chinh phục của Natalie đối với mình. Trước đó, cô chưa bao giờ có quan hệ với một người đàn bà nào khác và cô mô tả mối quan hệ với Natalie như một cái gì đó thần bí. Cho đến cuối đời, Liane vẫn nhớ như in sự việc đó.

Renée Virien là một cô gái trẻ người Anh tớ Paris để sáng tác thơ và chạy trốn khỏi cuộc hôn nhân mà cha cô đang sắp đặt. Renée bị ám ảnh về cái chết và cô cũng cảm thấy có cái gì đó không ổn với mình, tự chán ghét bản thân. Vào năm 1900, Renée gặp Natalie tại rạp hát. Điều gì đó trong đôi mắt nhân hậu của Natalie đã làm tan chảy những thành trì trong Renée và cô bắt đầu gửi thơ cho Natalie; Natalie cũng đáp lại bằng những vần thơ mới viết. Họ nhanh chóng kết bạn. Renée thú nhận mình đã có một tình bạn sâu đậm hơn mức bình thường với một người phụ nữ khác nhưng vẫn là mối quan hệ trong sáng. Nhưng ý nghĩ về sự hấp dẫn thể xác cứ giày vò cô. Natalie kể cho Renée nghe về nhà thơ Hy Lạp cổ đại Sappho, người chủ trương tự do yêu đương giữa những người phụ nữ, coi đó như thứ tình yêu duy nhất trong sáng, thanh khiết. Một tối, bị thôi thúc bởi những cuộc trò chuyện, Renée đã mời Natalie tới phòng mình, nơi đã bị cô biến thành một phòng xưng tội. Căn phòng thắp đầy nến với hoa ly

trắng muốt, loài hoa cô ví như Natalie. Tối hôm ấy, hai người đàn bà trở thành tình nhân. Họ nhanh chóng cặp kè với nhau nhưng Tenée nhận ra Natalie không thể chung tình với mình, tình yêu của cô trở thành lòng thù hận. Cô cắt đứt quan hệ, rời đi và thề không bao giờ gặp lại Natalie nữa.

Vài tháng sau, Natalie gửi thư và thơ rồi xuất hiện tại nhà của Renée. Renée từ chối có tiếp chuyện. Nhưng rồi một tối ở nhà hát, Natalie ngồi xuống bên cạnh và đưa cho Renée một bài thơ mới làm, thể hiện sự hối tiếc quá khứ, đồng thời đề nghị rằng hai cô nên hành hương tới hòn đảo Hy Lạp tên Lesbos – nhà của Sappho. Chỉ có ở nơi đây, họ mới có thể gội rửa chính mình. Renée không thể từ chối. Trên hòn đảo đó, họ tiếp tục sáng tác thơ văn, tưởng tượng mình được trở lại những ngày tháng hồn nhiên thời Hy Lạp cổ đại. Đối với Renée, Natalie đã trở thành Sappho. Khi họ về Paris, Renée viết cho Natalie: "Siren tóc vàng của em, em không muốn cưng thích những người khác trên thế gian này. Em muốn cưng ở mãi một mình vì đây là cách cưng thể hiện quyền lực của mình đối với em". Cuộc tình của họ kéo dài đến khi Renée chết, năm 1909.

Giải thích: Cả Liane de Pougy và Natalie Barney đều chịu chung một sự trói buộc: Tự kỷ và tự cao. Nguyên nhân của thói quen này ở Liane là sự chú ý quá thuồng xuyên của cánh đàn ông tới thân xác cô. Liane không thể thoát khỏi cái nhìn của họ, gây cho cô cảm giác nặng nề. Trong khi đó, Renée suy nghĩ quá nhiều về vấn đề của bản thân: Cái chết, kiềm chế xu hướng đồng tính ái. Cô bị nhấn chìm trong sự chán ghét chính bản thân mình.

Natalie Barney thì khác, thoáng hơn, biết hoà nhập với thế giới xung quanh. Số lần chinh phục của cô – có đến hàng trăm – đều tương tự nhau. Cô kéo nạn nhân ra khỏi cuộc sống của mình, hướng sự chú ý của họ vào cái đẹp, thơ ca và sự trong sáng trong tình yêu kiểu Sappho. Cô mời những người đàn bà của mình tham dự một loại tín ngưỡng trong đó họ tôn thờ những điều cao cả. Nhằm gia tăng tình cảm tôn giáo, cô lôi kéo họ vào một quy trình: Gọi nhau bằng những cái tên mới, gửi thơ cho nhau bằng điện tín, mặc trang phục cổ và hành hương tới những vùng đất thánh. Hai điều tất yếu sẽ xảy ra: Những người đàn bà sẽ hướng sự ngưỡng mộ về phía Natalie, tưởng như cô xinh đẹp và kiêu hãnh như chính những gì cô đã dựng nên để rồi đưa họ vào vương quốc tâm linh. Họ sẽ được giải thoát khỏi mọi gánh nặng từng phải gánh chịu, khả năng kiểm soát dục tình cũng sẽ bị tan chảy.

Vào thời điểm Natalie hân hoan vuốt ve họ, ngây thơ, trong sáng dường như họ đã trở về với Vườn Địa Đàng trường khi mọi chuyện kết thúc.

Tôn giáo là liều thuốc an thần cuyệgt vời nhất vì nó đưa chúng ta vượt ra khỏi chính mình, vươn tới những điều lớn lao hơn. Như ta đã đề cập vấn đề đối tượng của sự tôn thờ (Thượng đế, Tạo hoá), gánh nặng của chúng ta sẽ bị gỡ bỏ. Thật là tuyệt diệu khi được nâng đỡ, trải nghiệm sự thanh thoát, lâng lâng. Nhiều người trong chúng ta cảm thấy không thoả mãn với thân xác và những điều khác thuộc về mình. Một kẻ chinh phục tập trung quá nhiều vào vật chất sẽ tự khuấy động tâm trí mình, để rồi những gì còn lại chỉ là sự ghê tởm. Vì vậy, hãy chú ý đến những điều khác, hãy kêu gọi mọi người hướng đến những điều tốt đẹp. Nó có thể là thiên nhiên, nghệ thuật, thậm chí cả Thượng đế; loài người đang chết để sống ở một thế giới khác. Nên thêm vào một chút nghi lễ. Nếu bạn có thể tự làm cho bản thân giống với những gì bạn đang thờ phụng – bạn là do trời sinh, tuyệt mỹ, cao quý – thì đối tượng của bạn sẽ chuyển sự kính trọng sang bản thân bạn. Tôn giáo và tâm linh ẩn chứa đầy những dục vọng tinh thần có thể bị lộ tẩy nếu bạn để cho đối tượng mất đi sự ám thị. Từ xsự kích thích về tinh thần đến hưng phấn tình dục chỉ là một bước ngắn.

"Hãy trở lại đón em, nhanh lên, và đưa em đi, tẩy sạch em bằng ngọn lửa vĩ đại của tình yêu thanh khiết chứ không phải bản năng tầm thường. Cưng là tất cả linh hồn khi cưng muốn và cảm nhận được điều đó, hãy giải thoát em khỏi cơ thể trần tục này".

Liane de Pougy

Bí quyết quyến rũ

Tôn giáo là hệ thống chinh phục tinh vi nhất mà con người đã tạo ra. Cái chết là nỗi sợ lớn nhất và tôn giáo vẽ ra một điều hoang đường là chúng ta có thể bất diệt, một phần trong ta sẽ sống mãi. Ý nghĩ rằng chúng ta là một phần cực nhỏ của vũ trụ vĩ đại và phức tạp làm ta khiếp sợ. Tôn giáo nhân cách hoá vũ trụ, làm ta cảm thấy mình quan trọng và được yêu thương. Chúng ta không phải con thú bị thống trị bởi những cỗ máy không thể điều khiển được – những con thú chết không cần lý do; tạo hoá đặt ra hình ảnh của một sự tồn tại siêu thực. Chúng ta cũng có thể tốt đẹp, hợp lý và hoàn hảo. Bất cứ cái gì nuôi dưỡng những khát vọng hoang đường đều quyến rũ cả. Không gì có thể theo kịp được tôn giáo trong cuộc cạnh tranh này.

Sự hài lòng là mồi nhử một người vào lưới của bạn. Dù bạn có thông minh đến đâu, đối tượng cũng có thể nhận ra kết thúc mà bạn mong muốn. Bạn có thể cho rằng đối tượng của mình đang thèm khát sự hài lòng nhưng hầu hết chúng ta bực mình vì những khó khăn gây ra đối với bản năng của mình. Trừ phi bạn đương đầu với những khó khăn, sự chinh phục của bạn dù thành công nhanh chóng cũng chỉ là bề ngoài và tạm thời. Thay vào đó, như Natalie Barney, cố chiếm lấy tâm hồn của đối phương, xây dựng nền tạng của sự thu phục sâu sắc và lâu dài. Nhử con mồi vào sưau trong lưới của bạn, đồng thời tạo ra sự hài lòng về thể xác là tốt nhất. Tình cảm sẽ tạo điều kiện cho sự điều khiển dẫn dắt của bạn, hé mở rằng quan hệ của bạn là bền lâu và tạo một không gian cho sự hưng phần trong đầu của nạn nhân. Hãy nhớ rằng thu phục là một quá trình tâm lý và không gì làm người ta mê mẩn hơn tôn giáo, tìm cảm và quyền lực siêu nhiên.

Trong tiểu thuyết "Bà Bovary" của Gustave Flaubert, Rodolphe Boulanger ghé thăm bác sĩ Bovary và bị hấp dẫn bởi cô vợ sinh đẹp của bác sĩ – cô Emma. Boulanger là một kẻ nhỏ nhen, xấu xí nhưng lại có nhiều phẩm chất của một nghệ nhân với hàng chục người đàn bà qua tay. Anh ta cảm nhận Emma đang chán nản. Vài ngày sau, anh ta tìm cách tiếp cận cô trong một hội chợ trong tỉnh khi bắt gặp cô đang ngồi một mình. Anh ta vẽ ra một bức tranh buồn thảm và tăm tối:

- Nhiều lần tôi đi qua nghĩa địa dưới ánh trăng mờ ảo, tự hỏi liệu có tốt hơn nếu nằm dưới đó không.

Anh ta chủ động nhắc đến tiếng xấu của mình; thừa nhận có chuyện đó nhưng không cho rằng mình có lỗi.

- Em có thực sự biết rằng có những linh hồn tồn tại lang thang và đau khổ?

Vài lần anh ta nắm tay Emma nhưng cô nhẹ nhàng rút tay về. Anh thao thao về tình yêu, về sức hút gắn chặt hai người với nhau như là có cơ duyên từ kiếp trước, những hiện thân trước kia của họ.

- Ví dụ anh và em chẳng hạn. Tại sao chúng ta gặp nhau, cái gì đã xảy ra? Chỉ có thể là một động cơ thật đặc biệt đã thôi thúc cả hai thu hẹp khoảng cảnh, đó cũng là cái cách mà hai dòng sông hoà vào làm một. Anh cầm tay cô lần nữa và lần này không có sự phản kháng nào đáng kể. Sau hội chợ, anh tránh mặt cô vài tuần rồi đột nhiên xuất hiện, nói rằng đã cố tranh xa nhưng sự tự tin đã kéo anh trở lại. Anh rũ Emma cưỡi ngựa. Khi anh ta hướng vào rừng, cô sợ hãi rút lại:

- Chắc anh đã nhầm điều gì đó…

- Tôi đặt em trong tim mình như bức tượng Madona trên một chân đế vững chắc. Anh cầu xin em: Hãy là bạn, là em gái, là thiên thần của anh.

Bị mê hoặc bởi những lời lẽ đó, cô để anh ôm chặt và dẫn sâu vào rừng, nơi cô không thể cưỡng lại.

Kế hoạch của Rodolphe có ba giai đoạn. Đầu tiên, anh nói về nỗi buồn, sự u hoài, trống rỗng, nói rằng điều đó làm anh cao quý hơn và dường như cuộc sống vụn vặt không thể thoả mãn anh ta. Bước thứ hai, anh ta nói về sự hấp dẫn của hai tâm hồn. Nó làm cho sự hấp dẫn của Emma đối với anh không phải là nhất thời mà như là gắn liền với sự dịch chuyển của các vì sao. Cuối cùng, anh ta nói về những thiên thần, Đấng Toàn năng đã xếp đặt mọi thứ trong một ý tưởng; anh đã làm Emma bủn rủn, choáng váng và cuộc chinh phục chỉ mất ít tháng với vài

lần gặp "tình cờ".

Cách làm của Rodophe đã lỗi thời nhưng việc lên kế hoạch thì không bao giờ thừa. Áp dụng nó với những công cụ mới tạo ra không gian tâm linh bằng cách thể hiện sự trống rỗng, xa rời cuộx sống tầm thường. Không phải tiền bạc, tình dục hay thành công thôi thúc bạn. Dù là cái gì thì cũng làm cho nó trở nên mơ hồ để đối phương tưởng tượng ra chiều sâu ẩn chứa trong tâm hồn bạn. Những vì sao, chiêm tinh học, định mệnh lúc nào cũng hấp dẫn; hãy tạo ra ý nghĩ rằng chính định mệnh đã đưa bạn và đối tượng lại gần nhau. Nó sẽ làm cho sự chinh phục của bạn tự nhiên hơn. Trong một thế giới có quá nhiều thứ được chế tạo, điều khiển, ý nghĩ rằng số phận, quy luật hoặc những quyền năng cao hơn đang dẫn dắt quan hệ của bạn với đối tượng có thể tăng khả năng chinh phục lên gấp bội. Nếu bạn muốn dùng mô típ tôn giáo trong quá trình chinh phục của mình thì tốt hơn hết hãy chọn một tôn giáo ngoại sinh với một chút hơi hướng vô thần.Rất dễ chuyển từ vô thần tới duy vật chất phác. Một khi bạn đã khuấy động tâm hồn của đối tượng, hãy nhanh chóng chuyển hướng tấn công sang thể xác, làm cho tình dục như là sự tiếp diễn tự nhiên của rung động tình cảm đang trải nghiệm. Thêm nữa, hãy đặt kế hoạch càng gần với thời điểm bạn tung ra đòn quyết định càng tốt.

Tâm linh không loại trừ tôn giáo hay siêu nhiên. Bất cứ cái gì làm tăng sự hoàn mĩ hay những giá trị trường tồn đều có thể hỗ trợ cho nghệ thuật chinh phục. Trong thế giới hiện đại, văn hoá và nghệ thuật nhiều khi thay thế tôn giáo. Có hai cách dùng nghệ thuật trong sự chinh phục của bạn: Đầu tiên hãy tự mình sáng tạo ra nó trong sự thán phục của đối tượng. Natalie Barney làm thơ và tấn công đối tượng của mình bằng chính vũ khí đó. Một nửa trong số những lời thỉnh cầu của Picasso đối với phụ nữ là hi vọng ông có thể làm họ bất tử trong các bức hoạ của mình – vì như người Roma thường nói "nghệ thuật dài hơn cuộc sống rất nhiều". Ngay cả tình yêu của bạn cũng là một điều tưởng tượng bằng cách chộp lấy nó trong một lĩnh vực nghệ thuật mà bạn gán cho nó sự bất tử. Cách thứ hai để dùng nghệ thuật là sử dụng để đáng bóng mối quan hệ, tạo điều kiện cho sự chinh phục đạt đến cực điểm. Nataqlie Barney đưa đối tượng của mình đi xem kịch, tới nhà hát opera, bảo tàng và những nơi đầy không khí của lịch sử. Ở những nơi như vậy, tâm hồn của bạn có thể cộng hưởng cùng đối tượng. Tất nhiên, bạn nên tránh những việc làm tầm thường, nạt nhẽo, dễ làm lộ ý định của mình. Kịch, phim, sách có thể hợp thời, ngay cả một chút hoang dã cũng vậy, miễn là nó chứa đựng những thông điệp cao sang. Ngay cả một phong trào chính trị cũng có thể được nâng đỡ bằng tâm linh. Hãy làm sao cho miếng mồi tâm linh dính chặt vào đối tượng của bạn.

Nếu đối tượng là kẻ thực dụng, chủ nghĩa vô thần sẽ cuốn hút hơn rất nhiều so với những điều siêu phàm. Nhà thơ ngụ ngôn Nga Rasputin được tôn sùng vì sự thánh thiện và khả năng chữa lành các vết thương. Nhiều người đàn bà bị mê hoặc bởi Rasputin thường ghé thăm căn phòng của ông ở St. Peterburg để được ban những lời tư vấn tâm linh. Ông kể học nghe những điều tốt đẹp bình dị của người tá điền, sự tha thứ của Chúa trời và những điều cao cả khác. Nhưng sau vài phúc, ông sẽ chêm vào một hai lời bình luận về sắc đẹp của người phụ nữ đó, rằng làn môi của cô mới mời gọi làm sao, rằng sụ thèm khát có được cô sẽ làm một người đàn ông nào đó phát điên lên. Ông sẽ bàn về nhiều loại tình yêu: Yêu Chúa, yêu bạn bè, tình yêu đôi lứa nhưng pha trộn tất cả lại như thể chúng là một vậy. Tồi ôn trổ lại vấn đề tâm linh, bất ngờ cầm tay người đàn bà rồi thì thào bên tai cô…Tất cả những điều đó có một hiệu ứng gây hưng phấn mạnh mẽ. Những người đàn bà sẽ cảm thấy mình được đưa tới cao trào, thăng hoa về tinh thần cũng như thèm muốn xác thịt. Hàng trăm người đàn bà đã không cưỡng lại được những cuộc viếng thăm như thế vì ông ta cũng sẽ nói rằng họ không phải hối tiếc cho đến khi họ mặc lỗi và Rasputin là người đáng bị mắc lỗi hơn cả.

Rasputin hiểu mối liên hệ gần gũi giữa thể xác và tinh thần. Tình yêu của Chúa là một phiên bản tuyệt mĩ của tình yêu xác thịt. Ngôn ngữ của ngụ ngôn tôn giáo thời trung cổ chứa đầy những hình ảnh khêu gợi, sự thể nghiệm của Thượng đế và sự hoàn hảo có thể tạo ra cực khoái trong tư tưởng. Không có hỗn hợp nào hiệu quả hơn sự kết hợp giữa tâm linh và tình dục, giữa cao thượng và trần tục. Khi bạn nói về tâm linh, hãy để cái nhìn và cơ thể mình cùng thể hiện khả năng tình tục. Tạo ra sự hài hoà giữa vũ trụ và Thượng đế dường như đối lập với sự hài hoà giữa hai con người. Nếu bạn có thể kết thúc cuộc chinh phục như một sự trải nghiệm tâm linh, bạn không những gia tăng sự hài lòng về thể xác mà còn tạo ra một sự thu phục sâu sắc và

lâu bền.

Biểu tượng

Các vì sao trên bầu trời – những đối tượng được tôn thờ qua hàng thế kỷ vả biểu tượng của sự hoàn mĩ siêu nhiên. Hướng về chúng, ta nhất thời tháot khỏi mọi thứ tầm thường và tạm bợ để cảm nhận được sự thanh thản. Hãy đưa tâm trí của đối tượng lên với các vì sao và họ sẽ không ý thức được những gì đang xảy ra trên mặt đất.

Điểm yếu

Hãy để đối tượng cảm thấy ảnh hưởng của bạn không phải là bề ngoài và nhất thời. Điều đó sẽ làm họ rơi sâu hơn vào sự điều khiển của bạn. Nó cũng có thể khơi dậy sự bất an: Sợ phải cam kết, sợ mối liên hệ với những thế lực không tồn tại. Đừng để mồi nhử của bạn dẫn dắt theo hướng đó. Nân tập trung sự chú ý vào tương lai xa có thể ngấm ngầm thu hẹp tự do của họ và bạn nên chinh phục thay vì cầu hôn họ. Những gì bạn muốn là làm cho họ đánh mất mình trong một khoảnh khắc trải nghiệm chiều sâu tình cảm của bạn trong hiện tại.

Giovano Casanova dùng rất nhiều mồi câu tâm linh trong những lần chinh phục của mình: Thần quyền hay bất cứ những gì có thể gây ra sự rung động. Trong thời gian anh ta phải lòng một người đàn bả, cô ta sẽ nghĩ rằng anh sẽ làm mọi thứ vì cô, rằng anh không phải coi cô như một mối tình qua đường. Nhưng cô cũng biết rằng vào cuối cuộc chơi, anh ta sẽ khóc lóc tặng cô những món quà quý rồi lặng lẽ ra đi. Đó chỉ là những gì các cô gái trẻ mong muốn: Cuộc vui chốc lát hơn là hôn nhân hoặc gia đình gia trưởng. Đôi khi đỉnh cao của sự hài lòng chính là khi chúng ta thấy nó đang vụt qua.

Lúc nào cũng có thể tự do yêu người tình của người khác. Để cả đời ta đặt dưới chân người như những ngày qua. Bảo vệ người trước những thần linh để ta có thể đặt người trên chiếc giường rong rêu. Ta sẽ tìm thấy nhau lần nữa ở Lesbos. Khi hoàng hôn buông, ta sẽ đi vào rừng sâu để quên hết những con đường dẫn về hiện tại. Ta muốn tưởng tượng ra cả hai trên hòn đảo quyến rũ của những người bất tử. Ta vẽ ra nó với sự lộng lẫy, kiêu sa nhất. Hãy tới đây, ta sẽ giới thiệu em với những cặp đồng tính nữ ở đây, tách khỏi thành phố ồn áo. Chúng ta sẽ quên hết mọi chuyện trừ giá trị của Cái Đẹp.

Natalie Barney, Thư gửi Liane de Pougy, trích dẫn của Jean Chalon, Chân dung kẻ chinh phục: Thế giới của Natalie Barney, Carol Barko dịch.

Natalie kinh khủng, người đã thiêu rụi mảnh đất của tình yêu. Natalie ghê gớm làm những người chồng phải khếip sợ vì không ai có thể cưỡng lại sự chinh phục của cô. Và một người có thể thấy những người đàn bà bỏ rơi chồng con, gia đình để theo đuổi cái mụ phù thuỷ của Lesbos. Mụ đã chế ra những chất độc ma thuật. Natalie thích làm thơ, cô biết cách hoà trộn giữa thể xác và tinh thần.

Jean Chalon, Chân dung kẻ chinh phục: Thế giới của Natalie Barney, Carol Barko dịch.

Một người đàn ông giàu có và đông con ở thị trấn Gafsa, Barbary có một cô con gái kiều diễm tên Alibech. Bản thân cô không phải là tín đồ Thiên Chúa giáo nhưng trong thị trấn có rất nhiều người Thiên Chúa giáo. Một lần, nghe họ ca tụng sự công bằng và những cống hiến của Chúa trời, cô hỏi một người về cách tốt nhất để phụng sự Chúa. Ông ta nói rằng người phụng sự Chúa nhiều nhất là người rời xa nhất khỏi vật chất tầm thường, ví dụ như sống ở những vùng sâu giữa sa mạc Sahara. Cô không hỏi gì nữa nhưng sáng hôm sau, Alibech lẳng lặng ra đi, nhằm thẳng hướng sa mạc. Vài ngày sau, kiệt sức vì mệt và đói, cô tới một nơi hoang vắng. Nhìn thấy một túp lều ở xa, cô bước thấp bước cao về phía đó và gặp một đạo sĩ bên ngưỡng cửa.

Cô nói với ông rằng cô đã bị thôi thúc bởi Chúa và cô đang cô gắng không chỉ để phụng sự Ngài mà còn tìm kiếm người hướng dẫn cô cách phụng sự tốt nhất.

Thấy cô quá trẻ và xinh đẹp, người đàn ông không dám nghĩ đến chuyện che chở cho cô vì sợ quỷ dữ sẽ sai khiên chính mình. Chuẩn bị cho cô rất nhiều rễ cây, táo, thức ăn, nước uống, ông nói với cô: “Con gái à, không xa đây có một đạo sĩ có nhiều khả năng hơn ta để dạy con những điều đó. Con hãy đi theo ông ta”. Và ông chỉ đường cho cô đi. Khi tới chỗ người đàn ông thứ hai, cô lại được chỉ dẫn những điều tương tự và theo đó, cô tới một căn lều nhỏ của vị tu sĩ trẻ, một người rất mộ đạo và đáng kính tên là Russtico. Cô hỏi ông những điều đã nói với hai vị trước. Cố gắng thể hiện mình có một ý chí sắt đá, ông ta không làm như những người kia – đuổi cô đi hoặc chỉ cô tới chỗ những người khác; ông ta giữ cô lại trong một góc lều. Khi màn đêm buông xuống, ông chuẩn bị một cái giường tạm bằng lá thông, mời cô nằm nghỉ. Đã một lần, ông ta làm như vậy, nhưng chẳng được bao lâu trong đầu ông ta đã xảy ra cuộc cãi vả giữa cám dỗ và ý chí; sau một lát, ông thấy mình thất bại trên mọi mặt trận, nằm gối đầu lên tay. Đầu hàng. Quên đi mọi lý lẽ đạo đức giả, những lời cầu nguyện và sám hối, ông bắt đầu tập trung trí óc

vào tuổi trẻ, vào sắc đẹp của cô gái, tìm cách tiếp cận để cô không thể cho rằng ông là kẻ dâm dục. Sau vài câu hỏi, ông biết rằng cô chưa bao giờ có quan hệ với người khác giới, cô vẫn còn rất ngây thơ. Vì thế, ông nghĩ ra một cách có thể thuyết phục cô, với danh nghĩa phụng sự Chúa để thoả mãn cơn thèm khát của mình. Ông bắt đầu rao giảng, chỉ cho cô thấy một kẻ thù của Chúa có thể hung bạo ra sao và tiếp theo, gây ấn tượng cho cô rằng cách tốt nhất để phụng sự Chúa là đẩy lui con quỷ đó về địa ngục – nơi đầu tiên thượng đế toàn năng đã gửi gắm linh hồn.

Cô gái hỏi ông việc đó diễn ra như thế nào. Russtico trả lời: "Con sẽ thấy ngay thôi, chỉ cần bắt chức những gì ta làm". Ông bắt đầu cởi quần áo. Cô gái răm rắp làm theo. Russtico quỳ xuống như sắp cầu nguyện chỉ cô quỳ ở phía đối diện. Trong tư thế đó, sắc đẹp của cô gái rực rỡ nhất và ham muốn của Russtico bùng phát dữ dội. Alibech nhìn chăm chăm vào Russtico đang sửng sốt và nói: "Có cái ngay trước cha vậy?". "Ồ, con gái của ta", Russtico nói, "đó là con quỷ ta đã nói với con. Con có nhìn thấy nó đang làm gì không? Nó đang khiến ta không thể chịu đựng nổi." lạy Chúa. Cô gái nói: "Con có thể thấy rằng con hơn hẳn cha, vì con không có con quỷ dữ như vậy trên người". Con nói đúng nhưng con có những cái khác mà ta không có. Nó là cái gì vậy? con có địa ngục và ta thành thực ta tin rằng Chúa đã gửi con đến đây để cứu rỗi linh hồn ta. Nếu con quỷ này tiếp tục truyền bệnh cho ta và nếu con thấy tội nghiệp, hãy để cho ta đẩy nó về địa ngục. Con sẽ trợ giúp ta như dâng hiến cho Chúa. Ôi Cha, cô gái đáp lại rất ngây thơ, nếu con thực sự có địa ngục hãy làm ngay khi Cha sẵn sàng. Chúa phù hộ cho con. Hãy đẩy lui nó rồi nó sẽ để cho Cha yên. Ông ta đưa cô gái tới chiếc giường của họ, nơi ông chỉ dẫn cô "nghệ thuật" tống giam con quỷ ghê gớm đó. Chưa bao giờ đặt con quỷ nào vào địa ngục, cô gái cảm thấy hơi đau và nói với Russtico: "Con quỷ chắc là tồi tệ lắm Cha ạ. Một kẻ thù đích thực của Chúa cũng như loài người tội lỗi, nó làm đau địa ngục khi trở lại đấy". "Con gái, nó sẽ luôn luôn là như vậy". Và để chắc chắn không quay trở lại, trước khi rời khỏi giường, họ kéo nó tới lui cả chục lần, kìm chế sự ngạo mạn của nó ở múc độ vừa phải mà gã tu sĩ vui vẻ giữ cho đến hết ngày. Tuy nhiên trong vài ngày tiếp theo, sự kiêu hãnh của con quỷ vẫn thường xuyên ngóc đầu dậy và cô gái luôn sẵn sàng nghe theo tiếng gọi củ trách nhiệm, đưa nó vào vòng kiểm soát như một ý thích về thể dục và nói với Russtico: "Con chắc đã có thể nhìn thấy những gì mà những người đàn ông đáng kinh ở Gafsa ngụ ý khi họ nói rằng phụng sự Chúa thật là sung sướng. Con thành thực chưa bao giờ hạnh phúc bằng việc nhét con quỷ vào địa ngục. Theo cách nghĩ của con, bất cứ ai dành hết sức lực cho những việc khác đều là kẻ ngu dốt.

Và như vậy, hỡi những quý bà trẻ tuổi, nếu các bà muốn sự trọng đãi của Chúa hãy học cách nhét con quỷ vào địa ngục vì điếu ấy không chỉ tuyệt vời đối với nó mà còn tạo khoái cảm cho tất cả những người có liên quan… Và rất nhiếu mầm sống sẽ có thể trỗi dậy nối tiếp quá trình này.

Giovanni Boccacio, The Decameron, G.H.Mc William dịch

20. Sự kết hợp giữa thỏa mãn và sự đau đớn

Sai lầm lớn nhất trong chinh phục là thể hiện quá hoàn hảo. Thoạt đầu, có thể đức hạnh của bạn rất quyến rũ nhưng nó sẽ nhanh chóng trở nên nhàm chán; bạn đang cố gắng để làm hài lòng và dường như không mấy chắc chắn. Thay vì làm choáng ngợp đối tượng của mình với lòng tốt, hãy cố gắng gây ra một tổn thương. Gây sự chú ý cao độ rồi đột ngột thay đổi. Hãy làm cho họ cảm thấy có lỗi và bất an. Thậm chí có thể chủ động tạo ra một sự gián đoạn, đặt họ vào sự trống rỗng và đau đớn trong khi bạn có thời gian để chuẩn bị – sau đó nối lại mối quan hệ, tỏ ra hối lỗi, trở lại với sự tử tế ban đầu, điều đó sẽ làm suy yếu họ. Càng hạ thấp, bạn lại càng đắt giá. Để tăng khả năng khêu gợi, hãy tạo ra sự thích thú trong sợ hãi.

Tạo cảm giác bất an

Một chiều hè nóng nực năm 1894, Don Mateo Díaz, một cư dân 28 tuổi của Seville, quyết định ghé thăm nhà máy thuốc lá. Do có sự liên hệ trước, nên Don Mateo được phép đi dạo thoải mái trong nhà máy nhưng anh ta không mấy quan tâm tới bộ phận kinh doanh. Don Mateo thích những cô gái đẹp mà trong nhà máy có tới hàng trăm. Đúng như Mateo dự đoán, ngày hôm đó nhiều người trong số họ gần như không mặc gì cả vì nóng bức – thật là cầu được, ước thấy. Anh ta tận hưởng khung cảnh đó hồi lâu nhưng tiếng ồn và nhiệt độ cao nhanh chóng buộc Mateo phải đi ra. Ngay khi anh tới cửa, một công nhân không quá 16 tuổi gọi với theo: "Này chàng hiệp sĩ, nếu anh trả tôi một xu, tôi sẽ hát cho anh nghe một bài."

Cô gái đó là Conchita Pérez, trẻ trung và ngây thơ, trông rất xinh với đôi mắt long lanh như đang mời gọi. Thật là một đề nghị hấp dẫn. Anh nghe cô hát (dường như bị dẫn đi một cách mơ hồ), trả cô một đồng cắc tương đương cả tháng lương, ngả mũ chào cô rồi ra về. Dấn tới quá nhanh hoặc quá mạnh đều không tốt. Khi anh đi dọc theo con phố, anh tính cách nhử cô vào lưới tình. Đột nhiên, anh cảm thấy có một bàn tay đặt lên tay mình, quay lại và nhận thấy Conchita đang đi cạnh. Trời quá nóng để làm việc bây giờ, liệu anh sẽ là một quý ông đưa cô về nhà? Tất nhiên rồi. Em có người yêu chưa? Anh hỏi nhỏ. "Chưa, em còn mozita (Trinh nữ, trinh trắng) mà".

Conchita sống với mẹ tại khu thấp của thị trấn. Don Mateo pha trò vài câu, biếu bà mẹ ít tiền (Anh từng ý thức được tầm quan trọng của việc làm hài lòng các bà mẹ) rồi ra về. Họ nghĩ anh sẽ tới trong vài ngày nữa. Nhưng Don Mateo mất kiên nhẫn, trở lại ngay sáng ngày hôm sau. Bà mẹ đi vắng, anh và Conchita quy trở lại với trò bỡn cợt hôm trước. Anh rất ngạc nhiên khi thấy cô ngồi vào lòng mình, vòng tay ôm hôn anh rất tự nhiên. Hồn anh muốn bay ra ngoài cửa sổ. Anh ghì chặt và đáp lại nụ hôn của Conchita một cách nồng nhiệt. Ngay lập tức, cô nhảy dựng, mắt long lên giận dữ. "Anh đang lợi dụng tôi," cô nói, "Anh chỉ dùng tôi để mua vui qua đường mà thôi." Don Mateo vội giãi bày rằng mình không hề có ý nghĩ đó và xin lỗi vì đã đi quá xa. Khi ra về, anh cảm thấy bối rối: Cô ta chủ động hết thì tại sao anh phải nhận lỗi. Và anh chưa làm gì cơ mà. Các cô gái trẻ không thể đoán trước được; tốt nhất nên bẻ gãy họ từ từ.

Qua vài ngày sau, Don Mateo là một quý ông hoàn hảo. Anh viếng thăm hàng ngày, tặng quà hai mẹ con, không một lời tán tỉnh – ít nhất là ngay từ đầu. Cô gái đã trở nên thân thuộc đến nỗi có thể mặc thêm quần áo ngay trước mặt anh hoặc đón anh trong bộ đồ ngủ. Thân người cô lấp ló sau làn vải mỏng khiến anh như phát điên, và anh sẽ hôn trộm, chỉ để mong cô xua đuổi, trách mắng anh nữa. Nhiều tuần trôi qua, anh đã chứng tỏ rằng anh không phải là tay săn mồi qua đường. Mệt mỏi vì thời gian tìm hiểu bất tận, anh tìm cách tách hai mẹ con Conchita và đề nghị rằng anh sẽ mua cho cô một ngôi nhà, anh sẽ coi cô như một bà hoàng, cô sẽ có bất cứ cái gì mình muốn (dĩ nhiên, mẹ cô cũng vậy). Chắc chắn lời cầu hôn của anh đã thoả mãn cả hai người đàn bà nhưng ngày hôm sau, Conchita gửi anh mẩu giấy mà nội dung không thể hiện chút biết ơn nào mà toàn là những lời buộc tội gay gắt rằng anh đang mua tình yêu của cô. "Anh sẽ không bao giờ thấy tôi nữa" – cô kết thúc. Anh vội vã tới ngôi nhà chỉ để nhận ra rằng hai người đàn bà vừa mới rời đi.

Don Mateo cảm thấy tuyệt vọng. Thì ra, anh đã cư xử như một kẻ thô lỗ. Lần sau, anh sẽ đợi hàng tháng, thậm chí hàng năm trước khi cầu hôn. Tuy nhiên, một ý nghĩ khác xâm chiếm Mateo: Anh sẽ không bao giờ gặp lại Conchita nữa. Đến lúc này, anh mới nhận ra mình yêu cô dường nào.

Hết mùa đông, quãng thời gian tồi tệ nhất trong đời Mateo. Một này mùa xuân, khi đang đi xuống phố, anh nghe ai đó gọi tên mình. Anh nhìn lên: Conchita đứng trong một ô cửa, liếc nhìn thích thú. Cô cúi người chào, anh vội hôn tay cô. Tại sao cô đột nhiên biến mất? "Mọi việc diễn ra quá nhanh," cô nói. Cô đã sợ sự chú ý của anh cũng như những cảm xúc của chính cô. Nhưng gặp lại anh, cô đã chắc chắn rằng mình đã yêu. Phải, cô đã sẵn sàng trở thành phu nhân của Don Mateo. Cô sẽ chứng minh điều đó, sẽ đến với anh. Xa cách đã làm cả hai thay đổi.

Vài tối sau, như đã hứa, cô tới nhà anh. Họ hôn nhau và bắt đầu gỡ bỏ quần áo. Anh muốn nhấm nháp từng giây phút quý giá, tận hưởng chậm rãi nhưng lại cảm thấy mình như con bò kéo xe mới được thả rông. Anh theo cô tời giường, vuốt ve và cởi quần áo cho cô. Nhưng không

hiểu sao, nó bị thắt chặt một cách khó hiểu.

Cuối cùng, anh phải ngồi dậy quan sát: Cô mặc một cái gì đó bằng vải dù và được thiết kế rất công phu – những thứ anh chưa thấy bao giờ. Dù anh có cố gắng đến đâu nó cũng không bung ra. Như mất trí, anh muốn giằng xé Conchita nhưng rồi lại bật khóc.

Cô giải thích: Cô muốn làm mọi chuyện với anh nhưng vẫn muốn là mozita nên đã sử dụng chiếc quần đặc biệt đó. Cáu tiết, anh đưa cô về nhà.

Vài tuần sau, Don Mateo bắt đầu thay đổi suy nghĩ của mình về Cochita. Anh nhìn thấy cô quanh quẩn bên những người đàn ông khác, nhảy điệu flamenco khêu gợi trong bar rượu: Cô chẳng phải là mozita – anh quả quyết – cô chỉ mồi chài anh để kiếm tiền mà thôi. Anh chưa thể bỏ cô vì làm thế, một gã đàn ông khác sẽ nhảy vào thế chỗ ngay – một điều không thể chấp nhận được. Cô ấy sẽ mời anh qua đêm trên giường miễn là anh hứa không cưỡng bức cô và rồi như để hành hạ anh, cô sẽ khoả thân trên giường (cứ cho là vì nóng). Tất cả những điều này anh phải chịu đựng rất nhiều mới có được và không kẻ nào được phép có đặc quyền như vậy. Nhưng rồi một tối, bị đẩy tới cùng cực của nỗi ê chề, anh nổi giận và ra tối hậu thư: Hoặc cho anh cái anh cần hoặc chia tay. Conchita bật khóc. Anh chưa bao giờ trông thấy như vậy và điều đó tác động mạnh mẽ đến Mateo. Cô nói rằng mình đã quá mệt mỏi trong giọng đứt quãng và nếu chưa quá muộn, cô sẵn sàng chấp nhận lời cầu hôn mà cô từng từ chối: Mua tặng cô một ngôi nhà và anh sẽ nhận được những gì cô hiến dâng.

Don Mateo không để lãng phí thời gian. Anh mua ngay một biệt thự, chi nhiều tiền để cô trang trí. Sau 8 ngày, căn nhà đã hoàn tất. Cô sẽ chờ anh lúc nửa đêm. Lạc thú đang đợi anh ở phía trước. Don Mateo đến như đã hẹn. Cánh cửa vào sân đóng kín. Anh bấm chuông. Cô tới sau cửa và nói qua chấn song: "Hôn tay em đi…nào… hãy hôn gấu váy và mũi hài của em nữa". Anh làm theo. "Được rồi, anh có thể vào." Sự ngỡ ngàng của anh khiến cô bật cười. Cô bắt đầu chế nhạo và thừa nhận mình đã bị anh chinh phục. Ngôi nhà này đứng tên cô. Cuối cùng thì cô chẳng bị ràng buộc gì cả. Cô gọi lớn. Một chàng trai xuất hiện từ trong khoảng tối của sân. Ngay trước mắt Don Mateo, họ làm tình luôn trên sân.

Sáng hôm sau, Conchita xuất hiện ở nhà Don Mateo để xem anh đã tự tử chưa. Cô lấy làm ngạc nhiên vì việc đó chưa xảy ra. Anh giáng cho cô một cái tát mạnh đến nỗi cô ngã văng xuống sàn. "Conchita," anh gằn giọng, "Cô bắt tôi chịu nhục quá nhiều rồi. Cô đã nghĩ ra trò tra tấn tinh thần quái đản nhất và thử nghiệm với người đàn ông duy nhất yêu cô say đắm. Tôi tuyên bố sẽ chiếm hữu cô bằng vũ lực".

Conchita la lên rằng cô sẽ không bao giờ thuộc về Don Mateo nhưng cô bị anh đánh tới tấp. Cuối cùng, động lòng trước những giọt nước mắt, anh dừng lại. Cô nhìn anh trìu mến: "Hãy quên mọi chuyện đi anh yêu. Quên tất cả những gì em đã làm". Khi bị đánh, cô có thể nhận ra nỗi đau hằn trên gương mặt của anh. Cô đã chắc anh yêu cô chân thành. Cô vẫn là một trinh nữ. "Mối tình" với chàng trai tối hôm trước là do cô đạo diễn, đã kết thúc ngay khi Mateo bỏ đi. Cô vẫn thuộc về anh mà thôi. "Em đang khát khao được ôm anh trong vòng tay". Cuối cùng thì cô cũng nói thật lòng mình. Vui sướng tột độ, Don Mateo nhận ra sự trong trắng của Conchita.

Giải thích: Don Mateo và Conchita Pézez là những nhân vật trong truyện ngắn "Đàn bà và con rối" xuất bản năm 1896 của Pierre Louys, được xây dựng từ một câu chuyện có thật – "Cô Charpillon", một chương trong hồi ký của Casanova – cuốn sách đã được chuyển thể thành hai bộ phim "Quỷ dữ là một người đàn bà" của Josef Von Sternberg và "Vùng tối dục vọng" của Luis Bũnuel. Trong phim của Luis Bũnuel, Conchita quyến rũ một người đàn ông kiêu hãnh và hùng hổ rồi trong vài tháng biến hắn trở thành nô lệ bần tiện. Cách làm của cô rất đơn giản; kích thích cảm xúc càng nhiều càng tốt, gây ra thật nhiều nỗi đau. Cô khơi dậy lòng thèm khát của anh ta và khiến anh ta lầm tưởng mình đang lợi dụng cô. Cô bắt anh đảm nhận vai trò người giám hộ và khiến anh có cảm giác tội lỗi vì đã cố bán cô. Sự biến mất của cô làm anh đau khổ để rồi cô lại xuất hiện (tất nhiên là sắp đặt trước). Anh hân hoan tột độ nhưng cô quay ngoắt đi và khóc. Ghen tuông và bẽ bàng dẫn tối kết cục là cô trao cho anh sự trinh trắng của mình. Thậm chí sau đó, theo câu chuyện, cô còn tiếp tục tìm cách dày vò anh. Mỗi con bài cô dùng: Cảm giác tội lỗi, thất vọng, ghen tuông, trống rỗng đều làm cho cô cao giá hơn. Anh trở nên nghiện ngập, bị cuốn vào cái vòng luẩn quẩn: Nghiện và cai nghiện.

Nghệ thuật chinh phục của bạn không nên theo một công thức đơn điệu chỉ nghiêng về sự hài hoà và vừa lòng. Cao trào sẽ tới quá sớm và mức độ hài lòng sẽ rất mờ nhạt. Chúng ta thường chào đón những cái mà trước kia từng phải chịu đựng. Sự đe doạ của thần chết sẽ làm chúng ta yêu cuộc sống hơn; chuyến đi dài làm ta mong ngày về hơn. Việc bạn nên làm là tạo ra những khoảnh khắc của nỗi buồn, tuyệt vọng và thống khổ, tạo ra sự căng thẳng để rồi giải thoát. Đừng lo làm người khác giận giữ; cơn giận giữ là dấu hiệu chắc chắn bạn đã có một vị trí nhất định trong lòng họ. Cũng đừng lo mọi người sẽ chạy trốn – chúng ta chỉ loại bỏ những người không ưa ta mà thôi. Con đường bạn tạo ra những nạn nhân của mình có thể ngoằn ngoèo nhưng không bao giờ ngu ngốc. Bằng mọi giá, kìm chế cảm xúc và sự bực dọc.

Hãy tạo ra những mức độ cao thấp khác nhau và bạn sẽ quét sạch những dấu vết cuối cùng của uy lực mà họ có.

Sự cứng rắn và mềm mỏng

Năm 1972, Herry Kissinger, cố vấn anh ninh của tổng thống Richard Nixon, nhận được một yêu cầu phỏng vấn của nhà báo nổi tiếng người Ý tên Oriana Fallaci. Kissinger ít khi trả lời phỏng vấn. Ông cho rằng không thể kiểm soát được các buổi phỏng vấn khi chúng được đăng báo và ông là người muốn kiểm soát mọi thứ. Tuy nhiên, ông đã đọc bài phỏng vấn của Fallaci với các nhà lãnh đạo ở Miền Bắc Việt Nam. Cô rất hiểu biết về chiến tranh việt nam nên có lẽ ông nên đưa ra một số thông tin riêng để thu hút cô. Ông quyết định chấp nhận phỏng vấn và yêu cầu một cuộc gặp sơ bộ. Ông sẽ thử cô bằng những vấn đề khác nhau. Nếu Fallaci vượt qua đợt kiểm tra này, ông sẽ cho cô cơ hội phỏng vấn chính thức. Họ gặp nhau, ông có ấn tượng tốt về cô: Cực kỳ thông minh và cứng rắn. Qua mặt cô và chứng minh ông thậm chí còn cứng rắn hơn sẽ là một thử thách thú vị. Ông đồng ý phỏng vấn ngắn trong vài ngày sau.

Fallaci bắt đầu cuộc phỏng vấn bằng việc hỏi Kissinger có thất vọng bởi tiến triển chậm chạp của đàm phán hoà bình với Bắc Việt hay không. Điều đó khiến Kissinger bực mình vì ông đã nói ở cuộc phỏng vấn thử rằng mình sẽ không nói về đàm phán. Cô vẫn tiếp tục với những câu hỏi tương tự khiến ông nổi cáu: "Đủ rồi, tôi không muốn nói về Việt Nam". Mặc dù không chuyển chủ đề ngay nhưng các câu hỏi trở nên mềm mỏng hơn, về các quan điểm cá nhân về chính quyền Sài Gòn. Kissinger né tránh: "Tôi không phải loại người bị chi phối bởi tình cảm. Tình cảm không đem lại cho điều gì". Cô chuyển sang một chủ đề lớn hơn: Chiến tranh và hoà bình. Cô đề cao vai trò của ông trong việc nối lại mối quan hệ với Trung Quốc. Không nhận ra điều đó, Kissinger bắt đầu bộc bạch. Ông nói với sự khó chịu mà ông đang phải đương đầu ở Việt Nam. Ông thể hiện mình thiên về sử dụng sức mạnh. Đột nhiên, Fallaci đặt một câu hỏi sắc bén hơn: Liệu Kissinger có phải là cái bóng của Nixon như người ta nghĩ: Cô nhấn nhá tâng bốc rồi thả câu ông. Mục tiêu của ông là lấy thông tin từ cô trong khi không tiết lộ về bản thân nhưng rồi cuối cùng cô chẳng cho biết điều gì còn ông thì hở ra hàng loạt quan điểm, chẳng hạn: Cách nhìn đàn bà như thứ đồ chơi, niềm tin rằng ông nổi tiếng vì được nhìn nhận như một gã cao bồi cô độc, một người anh hùng có thể một mình quét sạch mọi thứ. Khi cuộc phỏng vấn được công khai, Nixon giận tím mặt!

Năm 1973, vua Iran Mohamed Riza Pahlovi cho phép Fallaci phỏng vấn. Ông ta biết cách kiểm soát báo chí: Không cam kết, không nói cái gì cụ thể, tỏ ra cứng rắn nhưng lịch sự. Cách thể hiện như vậy đã diễn ra hàng ngàn lần trước đó. Fallaci bắt đầu cuộc phỏng vấn ở mức độ cá nhân, hỏi ông ta về cảm giác khi làm vua, là mục tiêu của rất nhiều thế lực và tại sao các vị vua của xứ sở này đều có vẻ u buồn. Ông thổ lộ về những gánh nặng của trách nhiệm, nỗi đau và sự cô đơn mà ông cảm nhận như một cách chia sẻ vấn đề nghề nghiệp. Khi ông tâm sự, Fallaci nói rất ít. Sự im lặng của cô kích thích ông tiếp tục nói nhiều hơn. Đột nhiên, cô thay đổi đề tài: Ông đang gặp rắc rối với bà vợ thứ hai và liệu điều đó có làm ông tổn thương hay không. Đây là vết thương lòng khiến Pahlavi nổi giận. Ông cố đánh lạc hướng nhưng cô kiên trì theo đề tài đó. "Tại so cứ mất thời gian để nói về các bà vợ và đàn bà?" – ông mất kiên nhẫn. Ông lại đi quá xa khi phê phán đàn bà nói chung: Thiếu sáng tạo và tàn nhẫn. Fallaci đeo chặt vào điều này: "Ông có khuynh hướng độc tài và đất nước Iran không có những quyền tự do tối thiểu. Tôi có một cuốn sách viết về danh sách đen của chính quyền Iran." Nghe vậy, nhà vua cảm thấy vị đẩy lùi một bước. Có lẽ ông đang phải đương đầu với một cây viết đối lập. Nhưng rồi cô xuống giọng một lần nữa, hỏi về những thành công của ông. Sự việc lặp lại: Vào thời điểm ông thấy an toàn nhất, cô bất ngờ thọc sườn bằng một câu hỏi sắc sảo; khi ông nổi cáu, cô chuyển sang nhu ngay.

Cũng như Kissinger, Pahlavi nhận ra mình đã bị lột trần mặc dù trước đó đã ý thức được điều sau này phải hối tiếc như là để lộ dự định tăng giá dầu mỏ. Ông ta bị đánh gục và quay ra mơn trớn: "Ngay cả khi cô ở trong danh sách đen của chính quyền Iran, tôi vẫn đặt cô trong danh sách trắng của tim tôi."

Giải thích: Hầu hết các cuộc phỏng vấn của Fallaci đều được thực hiện với giới lãnh đạo đầy quyền lực, luôn muốn lấn át người khác và kiểm soát tình hình, tránh tiết lộ những thông tin nhạy cảm. Cô bắt họ cởi mở với cảm xúc tích cực rồi mất tự chủ lúc nào không hay. Mô típ chinh phục cổ điển tiếp cận bằng sự quyến rũ và tâng bốc sẽ chẳng đưa cô đến đâu, họ sẽ nhận ra ngay ý đồ của cô. Thay vì làm thế, fallaci câu nhử cảm xúc của họ, hết cứng rắn lại mềm

mỏng. Cô có thể hỏi một câu cộc cằn điểm trúng huyệt của đối phương, nơi họ mềm yếu nhất và chú ý phòng thủ, khoét sâu nó mặc dù như vậy có thể đánh động họ. Từ đó, lại làm nảy sinh nhu cầu của họ là muốn chứng minh với Fallaci rằng họ không đáng bị phê phán. Một cách mê muội, họ muốn làm hài lòng cô, làm cho cô thích họ. Khi cô chuyển hướng, khéo léo tán dương, họ cảm thấy đã chiếm thắng và tiếp tục sơ hở. Không nhận ra được điều này, họ sẽ trao cho cô dây cương điều khiển cảm xúc của mình.

Trong giao tiếp, chúng ta luôn mang những mặt nạ và giữ thế thủ. Nó làm ta lúng túng và cuối cùng là tiết lộ những cảm xúc thật. Là người đi chinh phục, bạn phải làm suy giảm khả năng đề kháng của đối phương. Cách tiếp cận bằng tâng bốc và gây chú ý kiểu mỹ nhân kế có thể hiệu quả với trường hợp này, đặc biệt với những người không vững vàng, nhưng phải mất hàng tháng trời, không ngoại trừ khả năng phản tác dụng. Để có được kết quả sớm hơn và đánh gục những người khó tiếp cận, nên sử dụng luân phiên cứng rắn và mềm mỏng. Sự cứng rắn rạo ra căng thẳng, khiến đối phương có thể bực mình nhưng họ cũng sẽ tự vấn: Mình đã làm gì khiến người khác không thích. Khi bạn mềm mỏng, họ cảm thấy được bù đắp nhưng cũng băn khoăn rằng bất cứ lúc nào họ cũng có thể làm bạn phiền lòng. Công thức này khiến họ hồi hộp: Sợ gay gắt và muốn bạn mềm mỏng. Mềm mỏng cũng như cứng rắn phải tinh tế, moi móc hay ca tụng gián tiếp là tốt nhất. Hãy làm một nhà tâm lý học: Chia nhỏ những lời bình luận liên quan đến động cơ sâu kín của họ và lắng nghe. Sự im lặng của bạn sẽ đẩy họ vào thế phải thú nhận. Bơm vào vài nhận xét ca ngợi, họ sẽ cố gắng làm vừa lòng bạn như một chú chó ngoan vậy.

Tình yêu là một bông hoa quý nhưng phải có khát khao hái nó từ bên bờ vực thẳm.

Stendhal

Bí quyết quyến rũ

Hầu như mọi người đều quá lịch sự hoặc thiếu lịch sự. Chúng ta sớm được dạy không nói ra những điều mình thật sự đang nghĩ; mỉm cười khi người khác pha trò, tỏ ra chăm chú nghe những câu chuyện của họ. Đó là cách duy nhất để sống với nhau. Rốt cuộc nó trở thành một thói quen. Ta tế nhị ngay cả khi không cần thiết. Ta cố gắng làm vừa lòng người khác, không giẫm lên chân họ, tránh mọi bất đồng và xung đột.

Tuy nhiên, mặc dù sự tế nhị ban đầu có thể đánh bóng bạn nhưng sẽ nhanh chóng giảm tác dụng. Cư xử quá tốt có thể làm cho đối tượng bị đẩy ra xa. Khêu gợi cảm xúc phụ thuộc vào việc tạo ra sức ép. Không có nó sẽ không có lo lắng, hồi hộp và vì vậy không có cảm giác được giải thoát – sự thích thú và hài lòng thực sự. Bạn phải tạo ra sức ép hướng về phía đối tượng của mình để kích thích cảm giám lo sợ, đẩy lui, đẩy tới để cho cực điểm của sự chinh phục có trọng lượng và cường độ đáng kể. Vì vậy hãy tránh thói quen xấu muốn gây gổ của mình trong mọi trường hợp. Bạn thường tỏ ra tế nhị nhưng không hẳn thực sự muốn thế mà xuất phát từ việc sợ làm mất lòng người khác hoặc tìm kiếm sự an toàn cho bản thân. Hãy vượt qua nỗi sợ đó và bạn có thể chọn lựa: Tự do gây ra nỗi đau rồi phù phép cho nó biến mất. Khả năng chinh phục của bạn sẽ tăng lên gấp bội.

Mọi người sẽ không bực mình nhiều như bạn tưởng. Ngày nay, người ta thường thèm khát được trải nghiệm, ngay cả những cảm xúc tiêu cực. Tổn thương mà bạn gây ra để đạt mục đích rốt cuộc lại khiến họ cảm thấy mình còn giá trị. Họ có thể phàn nàn đôi chút và đóng vai trò nạn nhân nhưng rồi kết cục vẫn là: Khi bạn chuyển nỗi đau thành sự hài lòng, họ sẽ sẵn sàng tha thứ. Hãy khơi dậy sự ghen tuông, làm họ cảm thấy bất an rồi công nhận cái tôi của họ sẽ nhân đôi niềm vui sướng của họ. Hãy nhớ rằng làm họ chán nản còn đáng sợ hơn khuấy động họ. Khi bị tổn thương, họ sẽ ràng buộc mình với bạn nhiều hơn. Hãy tạo ra sức ép để bạn có thể giải phóng nó. Nếu cần có hưng phấn, hãy tìm ra trong đối tượng những phần chọc tức bạn nhiều nhất và sử dụng nó như một cái phao cho việc chữa lành xung đột. Càng cứng rắn càng tốt.

Năm 1918, nhà văn Pháp Stendhal khi đó đang sống ở Milan gặp nữ bá tước Metida Viscontini. Đối với ông đó là một tình yêu sét đánh. Cô là người đàn bà kiêu hãnh và hơi khó tính, hay doạ dẫm Stendhal – người rất sợ lạm mếch lòng bà bá tước xinh đẹp vì những bình luận ngớ ngẩn hay hành động hợm hĩnh. Một ngày kia, không thể kìm chế được nữa, ông cầm tay cô và thú nhận tình yêu của mình. Hoảng sợ, cô yêu cầu ông đi ngay và không được trở lại một lần nào nữa.

Stendhal bủa vây Viscontini bằng một rừng thư, khẩn cầu cô tha thứ. Cuối cùng, cô dịu bớt: Chấp nhận gặp mặt nhưng với điều kiện chỉ một lần trong tuần, mỗi lần không quá một giờ và chỉ gặp ở nơi đông người. Stendhal đồng ý, ông không có sự lựa chọn nào khác. Ông sống trong chờ đợi những cuộc viếng thăm ngắn ngủi hai tuần một lần – những dịp lo âu, căng thẳng và sợ sệt vì ông không chắc cô có xua đuổi và bỏ rơi ông nữa hay không. Sự việc cứ tiếp diễn như vậy trong hơn hai năm và nữ bá tước chưa một lần thể hiện dấu hiệu nhỏ nhất của sự xiêu lòng. Stendhal không hiểu tại sao cô cứ khăng khăng sắp đặt như vậy. Có lẽ, cô muốn đùa bỡn hoặc giữ khoảng cách với ông. Tất cả những gì mà Stendhal ý thức được là tình yêu ông dành cho cô ngày càng mãnh liệt, trở nên một sự bức xúc không thể chịu đựng tiếp. Cuối cùng, ông phải rời Milan.

Để quên đi nỗi buồn, Stendhal viết tiểu thuyết nổi tiếng "Đang yêu" trong đó mô tả nỗi ám ảnh, sợ hại của sự thèm khát. Thứ nhất, nếu bạn sợ người bạn yêu, bạn sẽ không bao giờ có thể tiếp cận người đó. Thứ hai, trong nỗi sợ có một điều gì đó rất mạnh mẽ. Nó khiến bạn rung động với những cảm xúc, sự tự ý thức và đấy chính là sự khêu gợi mãnh liệt nhất. Theo Stendhal, người tình càng đẩy bạn đến sát mép vực bao nhiêu (tới cảm giác rằng có thể bị họ bỏ rơi), bạn sẽ càng choáng váng và mất mát bấy nhiêu. Yêu có nghĩa là mất tự chủ, là sự pha trộn của sợ hãi và thích thú.

Ngược lại, cần phải khôn ngoan: Đừng bao giờ để cho các đối tượng quá hài lòng về bạn. Hãy thể hiện lạnh lùng, giận hờn mà người khác không đoán được. Một chút phi lý cũng không sao. Lúc nào cũng phải có một con bài chiến lược: Sự gián đoạn. Hãy để cho họ cảm thấy đã mất

bạn mãi mãi, làm cho họ sợ sẽ không thể quyến rũ bạn. Bỏ mặc họ với những cảm xúc ấy trong một thời gian rồi kéo họ khỏi bờ vực thất vọng. Sự hoà giải sẽ mang lại cảm xúc mãnh liệt hơn.

Năm 33 trước công nguyên, Mark Antony nghe đồn rằng Cleopatra – người tình của ông trong nhiều năm – đã quyết định sẽ quyến rũ Octavius, kẻ thù của ông và đang chuẩn bị đầu độc ông. Cleopatra là một chuyên gia trong lĩnh vực này, bà đã đầu độc nhiều người trước đó. Antony hoang mang rồi cuối cùng chất vấn Cleopatra về điều đó. Cleopatra không phủ nhận. Bà có đủ khả năng đầu độc Antony bất cứ lúc nào mà ông không thể phòng tránh. Chỉ có tình yêu mới có thể giữ được mạng sống cho ông mà thôi. Để chứng minh, bà ném vài cánh hoa vào rượu của Antony. Ông ngập ngừng đưa rượu lên môi nhưng Cleopatra vội chặn tay ông lại. Bà bắt một tù nhân uống ly rượu đó và anh ta ngã lăn ra chết. Quỳ mọp dưới chân Cleopatra, Antony thổ lộ rằng chưa bao giờ yêu Cleopatra hơn lúc này; ông nói không chút hèn nhát, sợ hãi, rằng nếu Cleopatra đầu độc, ông cũng đã phải rời bỏ bà để quay về Rome. Không, chính Cleopatra đã kiểm soát những cảm xúc để đẩy ông tới ranh giới của sự sống và cái chết. Ông đã trở thành nô lệ của bà. Cách thể hiện quyền lực của Cleopatra không chỉ hiệu quả mà còn đầy quyến rũ.

Cũng như Antony, nhiều người thèm khát khổ dâm mà không nhận ra nó. Nó làm cho người ta gây đau đớn cho người khác vì những mong muốn bị kìm nén dồn tới đỉnh điểm. Bạn phải nhận ra hình thức tinh vi này vì mỗi người thích một loại riêng. Ví dụ, có người không thấy có gì tốt trên đời này và có người lại không thích thành công liên tục đã tự phá hoại sự nghiệp của mình. Hãy tỏ ra mềm mỏng, thừa nhận bạn khâm phục họ, họ sẽ không thoải mái vì thấy mình không giống như những gì bạn nghĩ. Những người tự kỷ sẽ làm việc tốt hơn với một hình phạt. Hãy chửi rủa họ, làm họ ý thức được sự tồi tệ của mình. Họ cảm thấy mình đáng bị trách móc và rồi chính điều đó lại làm họ khuây khoả. Rất dễ để làm cho họ có cảm giác mắc lỗi – một cảm giác ưa thích của họ.

Những người khác đảm nhận nhiều trách nhiệm của xã hội như là một gánh nặng và họ nóng lòng muốn quẳng chúng đi. Họ thường tìm kiếm một người hay vật gì đó để tôn thờ: Một sự nghiệp, một tôn giáo, một tu sĩ, một kẻ tử vì đạo… Có thể nhận ra họ từ việc họ thích cằn nhằm về sự đánh giá ngay thẳng và thiên lệch rồi tạo cho học một lý do để phàn nàn. Hãy nhớ: Cần phải tỏ ra thất vọng. Thường những người trông dũng mãnh như Kissinger hay Mateo có thể ẩn chứa mong muốn bị trừng phạt. Trong bất kỳ trường hợp nào, hãy theo đuổi nỗi đau và sự hai lòng và bạn sẽ tạo ra một tình trạng phụ thuộc của người khác vào mình.

Biểu tượng

Vực sâu. Bên bờ vực thẳm, người ta thường cảm thấy chóng mặt, sợ hãi. Trong khoảnh khắc, họ có thể tưởng tượng mình đang rơi xuống. Cùng lúc đó, một phần của họ sẽ bị kích động. Dẫn dắt vấn đề của bạn tới càng gần mép vực càng tốt; sau đó kéo họ trở lại. Không có sự kích thích nào mà không cần đến nỗi sợ.

Điểm yếu

Người vừa trải qua nỗi đau và mất mát sẽ bỏ trốn nếu bạn cố giáng cho họ những đòn cân não, những thứ họ đã có thừa. Tốt hơn, hãy làm cho họ hài lòng – điều đó sẽ đặt họ trong tầm kiểm soát của mình. Phương pháp tạo nỗi đau có tác dụng nhất đối với những người đang thoải mái, nhiều quyền lực và ít vấn đề phải suy nghĩ. Người có cuộc sống thoải mái cũng có thể bị gặm nhấm vì cảm giác tội lỗi – dường như họ đã lấy cắp cái gì đó. Họ có thể không ý thức được điều đó nhưng họ mong mỏi một cách kín đáo một hình phạt: Sự tra tấn tinh thần – điều có thể đưa học trở về với thế giới thực tại.

Cũng nên nhớ đừng dùng mẹo "mềm mỏng rồi cứng rằng" quá sớm. Vài người trong số những kẻ chinh phục vĩ đại nhất trong lịch sử như Byron, Giang Thanh (Vợ Mao Trạch Đông), Picasso có dã tâm, có khả năng giáng những đòn tra tấn chí mạng. Nếu nạn nhân của họ biết trước, họ đã chạy trốn rồi. Sự thực là hầu hết những kẻ chinh phục nhử con mồi vào mạng nhện do chúng chăng ra bằng cách thể hiện những gì hoàn hảo nhất, ngọt ngào nhất. Byron trông tựa thiên thần khi anh ta gặp một người đàn bà lần đầu tiên – làm cho cô ta phải nghi ngờ về sự nổi tiếng quỷ quái của gã. Sự nghi ngờ có tính quyến rũ vì nó cho phép cô ta nghĩ rằng mình là người duy nhất thực sự hiểu Byron. Sự thô bỉ của gã sẽ được thể hiện nhưng khi biết thì đã muộn. Nạn nhân bị chiếm trọn tình cảm và sự cứng rắn của Byron chỉ làm tăng thêm cảm xúc mà thôi.

Khi mới gặp, hãy mang bộ mặt của con cừu non, đánh bóng mồi câu lên, luồn sâu vào trong lòng rồi dắt họ đi theo một lộ trình rồ dại.

Sự hài lòng càng chung chung thì càng ít sâu sắc.

Stendhal, Tình yêu, Gilbert Sale dịch.

Bạn nên pha trộn sự chối từ
Với trò đùa vui vẻ. Tống anh ta ra khỏi nhà, để anh ta trong chờ đợi
Nguyền rủa cánh cửa khoá bưng đằng trước, để cho anh ta phải van xin
Và đe doạ mọi điều. Sự ngọt ngào làm chán ngấy
Nước càng đẳng càng tươi mát
Thường một con thuyền nhỏ
Dễ bị những làn gió nhấn chìm; chính là khả năng tiếp cận của các ông chồng đối với họ
Rất tùy tiện, nó tước đi rất nhiều tình yêu của các bà vợ
Hãy để cô ta trong khung cửa với bộ mặt lạnh lùng của người gác cổng mà nói với anh rằng
"Biến đi" và anh ấy sẽ thèm muốn
Dù vỡ mộng, hãy từ bỏ những lưỡi kiếm cùn để chiến đấu với vũ khí sắc bén hơn
(Tôi không tin lưỡi dao của mình
Sẽ chĩa về phía tôi. Khi một người yêu mới
Đang chật vật trong những công việc cực nhọc. Hãy để anh ta tin rằng
Chỉ mình anh mới có quyền tới giường của bạn – Nhưng ngay sau đó sẽ làm anh ta tỉnh ngộ
Trước mọi đối thủ; trước sự vui sướng được chia sẻ, cứ việc thờ ơ
Với những vũ khí này, nhuệ khí của anh ta sẽ tàn lụi. Một con ngựa đua khoẻ nhất
Khi trước mặt là đồng cỏ để rảo bước và đi qua. Vì vậy, những tàn tro chất chóc của say đắm có thể được quạt
Cho bùng lên ngọn lửa bởi sỉ nhục. Tôi chỉ có thể yêu
Chính tôi, tôi thừa nhận đó là sai nhưng đừng để nguyên nhân của
Nỗi đau quá rõ ràng: Hãy để người yêu nghi ngờ
Hơn là cho anh ta biết rõ. Hãy tạo ra một nô lệ, người canh chừng bạn
Từng cử động như kẻ ghen tuông
Sự hài lòng quá dễ dàng sẽ giảm đi nhiều hứng thú. Bạn muốn tự do
Hãy làm người khác sợ dù cánh cửa thật sự an toàn, để anh ta ở cạnh
Khung cửa sổ mà căng mắt nhìn. Để cho một trinh nữ thông minh chạy vào, la lên rằng
"Chúng ta đã bị bắt mất rồi" trong khi bạn giấu kín những rung động của mình
Nhưng hãy chắc chắn
Làm anh ấy sợ hãi với vài giây thảnh thơi
Nếu không, anh ta sẽ cho rằng một đêm với bạn không đãng để mạo hiểm.

Ovid, Nghệ thuật yêu, Peter Green dịch.

"Chắc chắn rồi," tôi nói, "Tôi thường bảo bạn rằng nỗi đau có một sự hấp dẫn kỳ lạ đối với tôi và rằng không gì nhen lên sự say đắm của tôi nhiều như sự độc đoán, thô lỗ và bất công của một người đàn bà xinh đẹp".

Leopold Von Sacher Masoch, Venus trong áo choàng, Jean Mc Neil dịch.

Hãy để họ căm ghét khi họ sợ tôi/ Dường như chỉ có ghét và sợ thuộc về nhau trong khi sợ và yêu chẳng liên quan chút gì, sự sợ hãi chẳng làm tình yêu thêm thú vị. Phải chăng không có một sự băn khoăn, lo sợ thầm kín về nó khi dàn hợp xướng tuyệt diệu của nó chơi những đoạn ngẫu hứng và hỗn độn, an toàn đằng sau sự phản bội. Nhưng sự băn khoăn, bồn chồn tạo ra sự say đắm nhiều nhất. Vì vậy, với tình yêu, sẽ hấp dẫn hơn nếu đằng sau nó còn ấp ủ sự khắc khoải mà từ đó hoa tình yêu nở rộ.

Sorn Kierkegaard, Nhật ký kẻ chinh phục, Howard V. Hong và Edna H. Hong dịch.

Tạo hoá đáng yêu ho một tràng và sắp xếp lại sự tăm tối xung quanh. "Cám ơn vì bài học cổ điển," tôi trả lời, "nhưng tôi không thể phủ nhận tằng trong thế giới đầy ánh nắng của bạn cũng như trong cái màn sương mù dày đặc của chúng tôi, đàn ông và đàn bà là kẻ thù tự nhiên của nhau. Ái tình có thể gắn họ thành một khối óc, một trái tim, một ý chí nhưng cũng nhanh chóng xé rách chúng ra từng mảnh. Và điều này, bạn biết rõ hơn tôi: Một trong hai phải buộc người kia phục tùng hoặc tự quỳ gối"... "Dưới chân người đàn bà, dĩ nhiên rồi," thần Venus xấc xược chen vào, "và rằng anh biết rõ hơn ta". "Tất nhiên, đó là vì tôi không ảo tưởng". "Hơn nữa, anh đích thực đang là nô lệ của ta và ta sẽ tàn nhẫn giẫm nát anh". "Thưa bà..." "Anh chẳng biết gì về tôi đâu. Tôi thừa nhận rằng tôi khá thô lỗ với những ngôn từ quá sắc dành cho anh. Nhưng tôi không đáng có quyền xưng hô như vậy ư? Một người đàn ông khát khao, một người đàn bà được thèm khát. Đó là lợi thế của đàn bà nhưng chỉ với những người cứng rắn, cương quyết. Bằng cách làm tổn thương rồi đem lại khoái cảm cho người đàn ông, tự nhiên, người đàn bà đã ban ơn cho đàn ông rồi; cô ta không muốn đối xử với anh như một vật xoàng xĩnh, một nô lệ hay một thứ đồ chơi nhưng cuối cùng cũng phản bội trong tiếng cười ngạo nghễ; cô ta là người không biết điều ". "Nhưng nguyên tắc của bà là..." tôi phản đối. "Được dựa trên kinh nghiệm hàng nghìn năm", bà ta trả lời ranh mãnh, luồn ngón tay dưới bộ lông sẫm màu. "Đàn bà càng ngoan ngoãn, đàn ông càng dễ khôi phục gia trưởng và trở nên độc đoán. Nhưng nếu càng dữ tợn, lật lọng, càng ngược đãi, đỏng đảnh, đàn bà càng khêu gợi thèm khát của cánh đàn ông và giữ được tình yêu và lòng ngưỡng mộ của họ. Sự thể luôn luôn là như thế, từ thời Helen và Deliah xử sự với Catherine the Great và Lola Montea".

Loepold Von Sacher Masoch, Venus trong bộ lông thú, Jean Mc Neil dịch.

Về bản chất, sự thống trị bằng khêu gợi là sự thống trị của bạo lực, xúc phạm.

Hầu hết những phi vụ này đều đánh vào tận cùng của cuộc sống làm cho trái tim trơ ra. Chúng phá huỷ cái tôi của những người dính vào. Chúng ta có thể không bao giờ quên rằng thay vì hạnh phúc, tình yêu hứa hẹn buồn đau và rối loạn. Sự nồng nàn chứa đựng trong bản thân nó sự kích thích những mối lo âu mà hạnh phúc phải cuốn vào trước khi ta được tận hưởng nó. Điểm chung của chịu đựng là mọi người càng chịu đựng nhiều thì tình yêu càng mãnh liệt hơn.

Georges Batalle, Sự khêu gợi – Cái chết và nhục dục, Mary Dalwood dịch.

Luôn luôn phải nghi ngờ, đề phòng, giữ sự quỵ luỵ trong tình yêu. Sự lo âu, là thú vị nhất, không bao giờ nhàm chán. Saint Simon, nhà sử học người Pháp từng viết: "Sau nhiều mối tình dở dang, nữ công tước vùng Berry yêu tha thiết Riom – một thành viên của gia đình Aydie, con trai của quý bà Biron. Anh chàng chẳng đẹp mã, cũng không thông minh – mập, lùn, cằm xệ, da tái xanh và mang trên má cả cánh đồng mụn trứng cá trông cứ như bị ép-se; hàm răng coi được nhưng chưa tới mức lý tưởng là lý do khiến anh ta có một tình yêu sét đánh vượt ra ngoài mọi sự kiểm soát mà không cần mẹo mực gì cả. Anh ta hấp dẫn vì không đáp lại ngay tình yêu của nữ công tước. Hắn thích làm cô nổi ghen hoặc giả vờ ghen, hay làm cô khóc. Dần dần, gã đặt cô vào tình thế không dám làm gì nếu không được phép của hắn. Vài lần, cô đã chuẩn bị xem opera, hắn lại ra lệnh ở nhà và thỉnh thoảng bắt cô đến đó khi cô không muốn. Riom buộc cô

phải có thiện cảm với những quý bà cô không thích hoặc ghét cay ghét đắng. Thậm chí cô không được tự do mặc những chiếc váy ưa thích. Hắn tiêu khiển bằng cách buộc cô thay đổi kiểu tóc hay váy áo ngay trước lúc đi ra ngoài. Hắn làm như vậy thường xuyên và công khai nên dần dần, cô phải xin phép vào buổi tối về trang phục và lịch đi lại cho ngày hôm sau. Nhưng ngày hôm sau, Riom lại có thể thay đổi tất cả mặc cho cô khóc hết lần này đến lần khác. Cuối cùng, cô gửi cho hắn những thư từ qua người thân tín, ngay khi hắn đến sống ở Luxembourg để xin chỉ dẫn về loại nước hoa nào cô nên xức, ruy băng nào được đeo… Hắn bắt cô mặc toàn những thứ cô không thích. Khi thỉnh thoảng cô dám làm bất cứ cái gì dù nhỏ đến đấu mà không có sự cho phép của Riom, hắn cũng xử cô như nô lệ và cô lại khóc mất vài ngày. Trước mặt mọi người, hắn trả lời cô cục cằn đến nỗi ai cũng phải cụp mắt xuống còn nữ công tước chỉ biết đỏ mặt vì xấu hổ nhưng sự say mê của cô dành cho hắn lại chẳng bớt đi chút nào. Đối với cô, Riom là một thần dược chống lại nỗi buồn tẻ.

Stendhal, Tình yêu, Gilbert Sale dịch.

Giai đoạn 4: Nghệ thuật chinh phục và duy trì tình cảm

Trước tiên bạn tác động vào tư tưởng của họ – quyến rũ tinh thần. Sau đó bạn làm xáo trộn và khuấy động tình cảm của họ – quyến rũ xúc cảm. Và bây giờ đã đến lúc bạn xuất chiêu hạ gục đối phương – quyết rũ thể chất. Ở điểm này, những người mà bạn quyến rũ trở nên yếu đuối và nhu cầu của họ phát triển đến độ chín muồi không thể kiềm chế được: Bằng việc thể hiện một chút lạnh nhạt và không quan tâm thì bạn có thể gây tác động mạnh đến người mà bạn muốn quyến rũ – họ sẽ hoàn toàn theo bạn. (21: Cho họ cơ hội thua – kẻ theo đuổi sẽ bị theo đuổi). Để đưa họ đến một đỉnh điểm, bạn cần phải làm cho họ không đủ sức tỉnh táo để suy nghĩ và làm tăng cường độ xúc cảm, tình cảm ở họ. Tốt nhất là tạo sự quyến rũ làm sao hấp dẫn được họ bằng cách truyền đi những thông điệp thật đắt để có thể tác động mạnh vào các giác quan của họ và làm tăng cường độ ham muốn tình dục lên một đỉnh điểm không thể chế ngự được (22: Sử dụng những cám dỗ vật chất). Thời điểm tốt nhất để chinh phục là lúc nhu cầu của người mà bạn quyến rũ đã đến độ chín, nhưng đừng có trông chờ đến đỉnh điểm (23: Làm chủ nghệ thuật tấn công táo bạo).

Thông thường sau khi chinh phục được bạn hay có tâm lý xả hơi, tự mãn. Nhưng đây thực sự là một nguy cơ, vì người mà bạn quyến rũ có thể tỉnh ngộ lại và phá hủy toàn bộ những gì mà bạn đã cố công thực hiện trong quá trình quyến rũ (24: Hãy cẩn thận với hậu quyến rũ). Nếu sau khi đã chiếm được cảm tình, thiết lập được mối quan hệ tình cảm thì bạn nên thường xuyên duy trì sự quyến rũ, như tạo ra sự căng thẳng rồi tìm cách hóa giải nó. Nếu người mà bạn quyến rũ hoàn toàn dâng hiến cho bạn, sự quyến rũ của bạn nên thực hiện nhanh và trong sáng, như để cho bạn tự do (cả về tâm hồn lẫn thể xác) chinh phục đối tượng khác. Sau đó cuộc chơi sẽ hoàn toàn kết thúc.

21. Cho họ cơ hội thua – kẻ theo đuổi sẽ bị theo đuổi

Nếu người mà bạn muốn quyến rũ đã biết rõ bạn là người đang tìm cách chinh phục thì họ sẽ ít tốn công sức hơn và sự căng thẳng sẽ giảm bớt. Bạn cần đánh thức họ dậy, lùi một bước để họ bắt đầu tấn công bạn. Hãy bắt đầu bằng cách giả vờ xa lánh, không đến nhưng không báo trước, tỏ vẻ chán, giả bộ quan tâm đến người khác để khuấy động người mà bạn quyến rũ. Nhưng đừng làm những điều này một cách công khai, lộ liễu; hãy để cho họ tự cảm nhận được điều đó và trí tưởng tượng của họ sẽ làm phần việc còn lại, sinh ra mối nghi ngờ theo đúng ý đồ của bạn. Lúc ấy họ sẽ không muốn để mất bạn và sẽ tìm mọi cách chinh phục bạn. Mục đích của thủ thuật này chính là làm cho người mà bạn muốn quyến rũ không thể cưỡng lại ý chí của mình và ngã vào vòng tay của bạn. Hãy tạo ảo giác ở người mà bạn muốn quyến rũ rằng bạn đang là người bị quyến rũ.

Sức quyến rũ

Vào đầu những năm 1840, trung tâm của sự chú ý trong giới nghệ thuật Pháp là một phụ nữ trẻ có tên là Apollonie Sabatier. Chính vẻ đẹp rất tự nhiên của cô đã khiến nhiều nhà điêu khắc và họa sĩ tranh nhau lưu lại hình ảnh của cô trong tác phẩm của mình. Apollonie Sabatier duyên dáng, thân thiện và khá quyến rũ. Vẻ đẹp tuyệt trần của cô đã thật sự thu hút cánh đàn ông. Căn hộ ở Paris của cô trở thành tâm điểm đối với giới văn nghệ sĩ. Chính vì vậy, không lâu sau đó mặc dù chưa lập gia đình nhưng vì cô bắt đầu được nhiều người biết đến, nên Apollonie Sabatier đăng cai một trong những triển lãm văn học quan trọng nhất ở Pháp. Nhiều văn nghệ sĩ có tên tuổi như Gustave Flaubert, Alexandre Dumax và Théophile Gautier là một trong số những khách mời thường xuyên của cô.

Gần cuối năm 1852 khi Apollonie Sabatier bước vào tuổi 30, cô nhận được lá thư của một người đàn ông giấu tên. Tác giả bức thư thú nhận rằng anh ta rất yêu cô. Nhưng sợ cô cảm thấy điều đó thật là lố bịch nên anh muốn giấu tên của mình. Tuy nhiên, anh vẫn muốn cô biết rằng anh yêu cô tha thiết. Hết người đàn ông này đến người đàn ông khác tỏ tình với cô, cho nên Sabatier cũng chẳng lạ gì với sự tỏ tình kiểu như thế của cánh đàn ông, thế nhưng lá thư này thì hoàn toàn khác: Dường như cô đã làm cho người đàn ông này si mê. Lá thư này do chính tay anh ta viết ra nhưng dưới hình thức ngụy trang chữ viết của mình, trong thư có một bài thơ tặng cô với tựa là "Chỉ dành cho một người đàn bà phóng đãng". Bài thơ bắt đầu bằng sự ca ngợi vẻ đẹp kiều diễm của nàng nhưng kết thúc thì hoàn toàn ngược lại:

Và vì thế, một đêm nọ, ta muốn lẻn vào,
Bóng tối báo hiệu cho thời khắc hành động,
Một tên trộm hèn nhát đột nhập kho báu
Ôi một thân hình đẩy đà,
đang đỉnh điểm đê mê khoái cảm!
Ôi đôi môi kia mới ngọt ngào làm sao!
Ôi sức quyến rũ của nàng
Khiến ta phải dã tâm cưỡng đoạt.

Rõ ràng là trong sự tôn kính của những người hâm mộ nàng xen lẫn một mong muốn lạ lùng, muốn vồ vập lấy thân hình kiều diễm của nàng. Bài thơ vừa hấp dẫn nhưng đồng thời lại vừa quấy rầy cô ta. Và cô cũng không biết ai là tác giả.

Một vài tuần sau đó cô lại nhận được một lá thư khác. Cũng giống như trước, trong lá thư này tác giả hết lời tôn vinh vẻ đẹp của cô cả về thể chất lẫn tâm hồn. Và cũng giống như lần trước, có một bài thơ: "Em là tất cả". Trong đó, anh viết:

Không có vẻ đẹp nào là hoàn hảo
Vì em là một bông hoa thánh thiện
Ôi, một sự thay đổi diệu kỳ
Và có một cảm giác bồng bềnh trong tôi
Tiếng nói của em ngạt ngào hương thơm
Hơi thở của em là giai điệu trầm lắng

Rõ ràng tác giả đã bị cuốn hút bởi sắc đẹp của Sabatier, hình ảnh của cô luôn ngự trị trong tâm trí anh ta. Nhưng bây giờ cô bắt đầu bị ám ảnh bởi anh ta, ngày đêm luôn nghĩ về anh ta và luôn tự hỏi anh ta là ai. Chỉ những lá thư đều đặn của anh ta càng thể hiện sâu sắc sự say mê cô. Có người nói rằng anh ta bị mê hoặc bởi vẻ đẹp của cô ta nhiều hơn. Tuy nhiên cũng có người nói rằng anh ta không bị mê hoặc bởi vẻ đẹp bên ngoài của cô.

Rồi một ngày nọ có một nghĩ xuất hiện trong đầu Madame Sabatier là tác giả có thể là ai: Một nhà thơ trẻ thường đến phòng triển lãm sách của cô vài năm qua. Đó là Charles Baudelaire. Dường như anh mắc cỡ và cảm thấy khó nói với cô nhưng cô đã đọc một số thơ của anh ta dù cho nhiều từ ngữ trong bài thơ được trau chuốt và phong cách thơ tương tự nhau. Tại căn hộ của mình, Baudelaire luôn luôn ngồi một cách gọn gàng ở một góc phòng nhưng nếu lúc này cô

suy nghĩ về điều đó thì anh ta sẽ mỉm cười với cô một cách lạ lùng và sợ sệt. Đó là cái nhìn của một thanh niên đang yêu. Lúc bấy giờ khi anh đến thăm cô, cô nhìn kỹ anh và càng nhìn cô càng chắc rằng anh ta chính là tác giả của những bức thư nhưng cô chẳng bao giờ tin vào trực giác của mình bởi vì cô không muốn giáp mặt với anh – có thể anh mắc cỡ vì anh ta là đàn ông và vì một lý do nào đó anh ta có thể đến với cô và cô chắc chắn điều đó. Rồi đột nhiên cô không nhận được lá thư nào nữa và Madame Sabatier cũng không thể hiểu tại sao bức thư cuối cùng lại hay hơn những bức thư trước đó.

Nhiều năm trôi qua cô thường nghĩ về những bức thư vô danh của những người ngưỡng mộ cô nhưng chúng vẫn không có gì mới. Tuy nhiên, vào năm 1857 Baudelaire xuất bản một tập thơ: "Những bông hoa độc" và Madame Sabatier nhận ra có những khổ thơ đã được viết cho cô. Bây giờ chúng được xuất bản cho mọi người đọc. Không lâu sau đó nhà thơ gửi đến cô một món quà: Một bản copy đặc biệt của quyển sách và một lá thư lần này có ký tên anh ta. Thật vậy, anh đã viết chính anh là tác giả vô danh và liệu cô có tha thứ cho việc làm quá bí ẩn của anh ta trước đây hay không? Hơn nữa, cảm giác của anh dành cho cô bao giờ cũng mãnh liệt: "Em không nghĩ rằng một lúc nào đó anh sẽ quên em sao?… Đối với anh, em là hơn cả một hình ảnh trìu mến gợi lên trong giấc mơ, em là sự mê tín của anh… là người đi cùng anh trong suốt quãng đời còn lại, em là bí mật của anh! Tạm biệt Madame thân yêu. Anh muốn hôn bàn tay của em một cách tha thiết nhất.

Lá thư này có ảnh hưởng mạnh mẽ đối với Madame Sabatier hơn những lá thư trước đây. Có thể đó là sự chân thành giống trẻ con của anh ta và cuối cùng anh ta cũng đã viết thư trực tiếp cho cô. Có thể chính vì anh đã yêu cô mà không đòi hỏi thứ gì từ cô và không giống như những người đàn ông mà cô biết trước đây luôn muốn một điều gì đó ở cô. Dù sao đi nữa thì cô có một mong muốn cháy bỏng là muốn gặp anh ta. Ngay ngày hôm sau cô mời anh đến căn hộ của mình, một mình Baudelaire xuất hiện vào giờ đã được hẹn trước. Anh ta ngồi một cách sợ sệt, mở mắt to nhìn chằm chằm vào cô, ít nói và khi anh nói thì rất trang trọng và lịch sự. Dường như anh ta có khoảng cách đối với cô. Và sau khi anh để lại trong Madame Sabatier một sự kinh hoàng và ngày hôm sau chính cô đã viết cho anh lá thư đầu tiên: "Hôm nay em bình tỉnh hơn và em cảm thấy rõ hơn ấn tượng về buổi tối thứ ba của chúng ta. Em có thể nói với anh rằng nếu không có sự mạo hiểm về việc anh nghĩ rằng em là người phóng đại quá mức sự thật rằng em là người hạnh phúc nhất trên trái đất này, em cảm thấy em đã yêu anh và chưa bao giờ em cảm thấy anh đẹp hơn, đáng yêu hơn như lúc này, người bạn thân thương của em".

Trước đây, Madame Sabatier chưa bao giờ viết thư như thế cho ai.Cô luôn luôn là người được người khác theo đuổi. Cô đã mất đi sự bình tỉnh vốn có của mình và điều đó thật là tồi tệ: Baudelaire không hồi âm ngay. Khi lần sau đó cô gặp anh, anh ta tỏ ra lạnh lùng hơn trước. Cô có cảm giác rằng có một điều gì khác thường, đó là người yêu cũ của anh ta, Jeanne đột nhiên xuất hiện trở lại trong cuộc đời anh và đẩy cô cách xa anh. Vào một đêm, cô trở nên là người chủ động ôm lấy và hôn anh nhưng anh không đáp lại và nhanh chóng tìm ly do bỏ đi. Tại sao anh ta đột nhiên không đến được? Cô bắt đầu gửi thư cho anh tới tấp bảo anh đến với cô. Không thể ngủ, cô đợi anh đến suốt đêm. Cô chưa bao giờ trải qua sự chán nản như thế. Dù sao đi nữa cô cũng đã quyến rũ anh, chiếm lấy anh. Cô thử mọi cách – thư từ, làm dáng, hứa hẹn đến khi cuối cùng anh viết thư nói rằng anh thật sự không còn yêu cô nữa.

Giải thích: Baudelaire là người có tài quyến rũ. Anh muốn làm cho Madame Sabatier choáng ngợp bằng những gí nah nói, chiếm lấy suy nghĩ của cô, làm cho cô yêu anh. Về ngoại hình, anh biết rằng anh không thể nào so sánh với nhiều người ngưỡng mô khác của cô – anh hay mắc cỡ, vụng về và không đẹp trai.Vì thế anh sử dụng sức mạnh duy nhất của minh. Đó là thơ ca. Thường gửi đến cô bằng những lá thư vô danh đã làm cho anh ta hổi hộp. Anh cần phải biết rằng cô sẽ dần dần nhận ra chính anh là phóng viên của cô – không có ai khác viết giống anh ta – nhưng anh muốn tự cô đoán ra điều này. Anh không viết thư cho cô nữa vì anh đã để y có người khác nhưng anh biết cô sẽ nghĩ về anh, sẽ thắc mắc, và có thể sẽ chờ đợi anh. Và khi anh xuất bản quyển sách, anh quyết định gửi thư lại cho cô và lần này thì gửi trực tiếp, quấy rầy cô bằng những lời lẽ nặng nề mà anh đã từng làm tổn thương cô, Khi chỉ có hai người, anh có thể biết cô mong đợi anh làm một điều gì đó, ôm lấy cô nhưng anh không phải là loại người quyến rũ như thế.Ngoài ra, anh cảm thấy vui khi anh biết tự kìm chế mình để cảm nhận sự mạnh mẽ

của anh thông qua một người phụ nữ mà anh đã từng có nhiều ham muốn. Và lúc cô trở nên mạnh bạo và hung hăng thì sự quyến rũ thuộc về phía anh ta. Chính anh đã làm cho cô yêu anh; thế là đủ.

Sự phá hoại về việc xô đẩy của Baudelaire đối với Sabatier đã dạy cho chúng ta một bài học hay về sự quyến rũ. Trước hết, tốt nhất là nên giữ khoảng cách đối với đối tượng. Bạn không cần phải cách xa giống như là giữ một sự bí danh nhưng bạn không muốn được thấy gặp thường xuyên giống như là một sự quấy rầy. Nếu bạn thường xuyên xuất hiện trước mặt họ, thường xuyên tấn công thì họ sẽ trở thành người thụ động và vì thế hiệu suất quyến rũ của bạn sẽ kém đi. Hãy dùng lá thư để làm cho họ luôn nghĩ về bạn ve nuôi dưỡng trí tưởng tượng của họ. Hãy nuôi dưỡng sự bí mật và ngăn chặn họ đoán ra bạn. Những lá thư của Baudelaire có nhiều nghĩa, trộn lẫn giữa sự ca ngợi về ngoại hình và tính cách Sabatier với vô số sự giải thích có thể.

Và rồi một lúc nào đó khi thích hợp với mong muốn và sở thích, khi có thể họ mong đợi bạn thay đổi – như Madame Sabatier mong đợi ngay xảy ra trong chính nhà mình. Thật không mong đợi bạn giữ khoảng cách hay thân thiện nhưng đừng đi xa hơn nữa và chắc chắn không có quan hệ tình dục ở đây. Hãy để điều này lắng xuống trong một hay hai ngày. Sự rút lui của bạn sẽ gây ra sự lo lắng; cách duy nhất thể hiện sự lo lắng này là sẽ theo đuổi và chiếm lấy bạn. Hày lùi lại và đối tượng của bạn sẽ ngã vào vòng tay bạn như trái chín cây, không biết sức mạnh của trọng lực đang đưa họ về với bạn. Họ càng tham gia vào thì sự bắt buộc của họ càng gắn chặt hơn và tác động về ham muốn thể xác sẽ càng sâu sắc hơn. Bạn đang thách thức họ sử dụng sự quyến rũ của họ đối với bạn và khi họ đáp ứng thì tình thế sẽ thay đổi và họ sẽ theo đuổi bạn bằng sự tuyệt vọng.

Tôi rút lui và ở đó dạy cho cô ấy trở thành chiến thắng như khi cô đã theo đuổi tôi. Tôi tiếp tục rút lui và trong lần rút lui này tôi dạy cô ta sức mạnh của tình yêu thể xác, suy nghĩ hỗn loạn, giận dữ và mong mỏi gì, hy vọng và sự mong đợi nôn nóng.

Soren Kierkegaard

Bí quyết quyến rũ

Bởi vì con người tự nhiên là những sinh vật bướng bỉnh và cứng đầu, nghiêng về sự nghi ngờ động lực của người khác. Điều này là tự nhiên và trong bất kỳ sự quyến rũ nào và trong một số trường hợp, đối tượng của bạn sẽ chống cự lại bạn. Sự quyến rũ ít khi được thực hiện môtạ cách dễ dàng mà không có sự thất bại. Nhưng khi những nạn nhân của bạn khắc phục được một số nghi ngờ của họ và bắt đầu bị bạn quyến rũ thì họ sẽ đến nơi mà họ bắt đầu đi. Họ có thể cảm thấy rằng bạn đang dẫn họ đi nhưng họ đang thực hiện điều đó. Mọi người không mong muốn mọi thứ phức tạp và khó khăn và đối tượng của bạn sẽ mong sớm có kết thúc. Tuy nhiên đó là chỗ mà bạn cần tự tập cho mình tính kiềm chế. Hãy bày tỏ điểm cực sướng mà họ đang chờ đợi, đầu hàng đối với khuynh hướng tự nhiên để mang lại sự quyến rũ kết thúc nhanh chóng và bạn đã bỏ lờ một cơ hội để đạt đến một sự căng thẳng và làm cho việc này trở nên nóng hơn. Cuối cùng, bạn không muốn một nạn nhân nhỏ thụ động đùa giỡn với bạn. Bạn muốn người bị quyến rũ gắn chặt y chí của họ và sức mạnh của họ để trở thành người tham gia chủ động trong việc quyến rũ. Bạn muốn họ theo đuổi bạn và một cách tuyệt vọng gài bẫy họ mạng lưới của ban trong tiến trình thực hiện. Cách duy nhất để hoàn thành điều này là lùi lại một bước và làm cho họ lo lắng.

Bạn đã lùi lại một cách có kế hoạch trước đây (xem chương 12), nhưng ở đây thì khác. Đối tượng đang rơi vào kế hoạch của bạn và sự lùi lại của bạn sẽ dẫn đến những suy nghĩ hoảng hốt: Bạn đang mất dần sự yêu thích, dù sao đi nữa đó có thể là lỗi của tôi; có thể tôi dã làm điều gì đó. Đúng hơn là nghĩ bạn đang loại bỏ họ, mục tiêu của bạn sẽ mong muốn có một sự giải thích. Bởi vì nếu nguyên nhân của vấn đề là do họ đã làm điều gì đó thì họ có quyền níu bạn lại bằng cách thay đổi tính tình của họ. Ngược lại, nếu bạn chỉ đơn giản muốn bỏ họ thì họ không thể làm gì khác. Mọi người luôn luôn muốn giữ hy vọng. Lúc bấy giờ họ sẽ đến bên bạn, trở nên mạnh mẽ, và sẽ làm một trò bịp bợm. Họ sẽ tăng lên sự ham muốn về mặt thể xác. Hãy hiểu rằng: Sự ràng buộc của một người nào đó sẽ trực tiếp gắn liền với sự thôi thúc mãnh liệt về tình cảm, sự ham muốn về mặc thể xác. Khi những nạn nhân của bạn chờ đợi bạn một cách thụ động thì mức độ ham muốn thể xác của họ thấp xuống. Khi họ trở thành những người theo đuổi liên quan đến tiến trình này, có nhiều căng thẳng và lo lắng thì nhiệt độ sẽ tăng lên. Và vì thế hãy tăng cao nhiệt độ như bạn có thể.

Khi bạn rút lui thì hãy thực hiện một cách khôn khéo. Bạn đang làm cho họ lo lắng. Sự lạnh nhạt và giữ khoảng cách của bạn sẽ lôi cuốn đối tượng của bạn khi họ cô đơn trong sự nghi ngờ xâm chiếm suy nghĩ của họ. Sự hoang tưởng của họ sẽ tự bộc phát. Sự rút lui tế nhị của bạn sẽ làm cho họ muốn chiếm hữu bạn và vì thế họ sẵn sàng ngã vào vòng tay của bạn mà không bị xô đẩy. Điều này khác biệt từ chiến lược ở chương 20 mà bạn đang khắc sâu nổ đau, tạo ra nổi đau va sự hạnh phúc. Ở đó mục đích là nhằm làm cho đối tượng của bạn yếu ớt và phụ thuộc nhưng ở đây thì làm cho họ chủ đọng và mạnh mẽ. Bạn thích sử dụng chiến lược nào hơn (không thể kết hợp cả hai chiến lược lại với nhau) tùy thuộc vào những gì bạn muốn và khuynh hướng của đối tượng.

Trong Nhật Ký của Người Quyến Rũ của Soren Kierkegaard, Johannes nhằm mục đích quyến rũ Cordelia trẻ đẹp. Anh ta bắt đầu bằng cách là một người tài giải và từ từ kích thích cô.Và rồi anh gửi cho cô những lá thư thật lãng mạn và thu hút. Bây giờ sự lôi cuốn của cô ta nở rộ thành tình yêu. Mặc dù bản thân anh ta vẫn giữ khoảng cách nhỏ nhưng cô cảm thấy trong anh ta có sự sâu sắc và chắc chắn rằng anh yêu cô.Rồi một ngày trong khi họ đang nói chuyện, Cordelia có cảm giác là lạ: Có một điều gì đó khác lạ trong anh ta. Anh ta dường như quan tâm đến y kiến hơn là quan tâm đến cô.Qua nhiều ngày sau, sự nghi ngờ này trở nên nhiều hơn – những lá thư ít lãng mạn hơn và thiếu đi một điều gì đó. Cảm thấy lo lắng, cô dần dần trở nên mạnh mẽ, trở thành người theo đuổi anh ta thay gì được theo đuổi. Sự quyến rũ lúc bấy giờ càng thú vị hơn ít nhất là đối với Johannes.

Sự rút lui của Johannes thí khá khôn khéo; anh chỉ để lại cho Cordelia ấn tượng rằng sự quan tâm của anh ta ít lãng mạn hơn trước đây. Anh ta trở thành người trí tuệ. Chính điều này tạo ra suy nghĩ lo lắng vì sự dịu dàng và vẻ đẹp của cô không còn y nghĩa gì đối với anh ta nữa. Cô cần nổ lực hơn, kích thích anh ta một cách mạnh mẽ về mặt ân ái để tự chứng tỏ rằng cô ta cũng có sức mạnh ảnh hưởng anh ta. Lúc bấy giờ cô tràn ngập những ham muốn về mặt thể xác và

được tạo ra điều đó bởi sự rút lui tình cảm khôn khéo của Johannes.

Mỗi giới tính đều có sự thu hút riêng tư nhiên ở mỗi người. Khi bạn dường như thích ai đó nhưng không đáp lại thì đó là một điều phiền taói và là một thách thức: Họ sẽ tìm cách để quyến rũ bạn. Để thực hiện điều này, trước hết thể hiện sự quan tâm đối với mục tiêu qua thừ từ và những lời nói ẩn tế nhị. Nhưng khi bạn gặp họ, hãy thể hiện một sự chừng mực. Hãy thân thiện, nhiệt tình và chỉ dừng lại ở đó. Bạn đang đẩy họ vào việc tự trang bị cho mình sự dịu dàng quyến rũ tự nhiên về mặt thể xác của họ. Đó chính xác là những gì bạn muốn.

Trong giai đoạn sau của sự quyến rũ, hãy để đối tượng của bạn cảm thấy rằng bạn đang quan tâm đến một người khác – đây là một hình thức khác của sự rút lui. Khi Napoleon lần đầu tiên gặp một góa phụ trẻ Josephine de Beauharnais vào năm 1795, ông ta cảm thấy thật sự bị lôi cuốn bở vẻ đẹp gợi cảm và ánh mắt của bà ta nhìn ông. Ông bắt đầu chú y đến cô trong các buổi dạ hội hàng tuần và ông cảm thấy rất vui vì bà ta từ lờ đi những người đàn ông khác và ở bên cạnh ông, lắng nghe ông nói. Ông tự cảm nhận ra rằng ông đã yêu Josephine và có ly do tin rằng bà ta cũng cảm thấy như thế.

Và rồi, tại một buổi dạ hội, bà ta thân thiện và ân cần, như thường lệ – ngoại trừ việc bà cũng đối xử thân thiện đối với những người đàn ông khác ở đó, một thành viên của tầng lớp quy tộc trước đây giống Josephine, loại người mà Napoleon chẳng bao giờ có thể so sánh khi nói đến tư cách và sự hài hước. Sự nghi ngờ và ghen tị bắt đầu xuất hiện trong ông. Là một người đàn ông trong quân đôi, ông hiểu nghĩa của việc bị làm nhcụ và ngay sau đó vài tuần cho một chiến dịch mạnh mẽ và nhanh chóng, ông ta đã chiếm lấy được cô và thậm chí cưới cô.Và tất nhiên Josephine, một người quyến rũ khéo léo đã sắp đặt trước tất cả. Bà không nói bà ta thích một người đàn ông khác nhưng sự có mặt của ông ta ở nhà bà, một ánh mắt, những cử chỉ khéo léo đã thể hiện điều đó. Không có cách nào hay hơn để nói rằng bạn đang mất đi sự ham muốn. Hãy làm cho sự quan tâm của bạn đối với một người khác rõ ràng dù cho kết quả không như mong muốn. Đây không phải là tình huống mà trong đó bạn muốn nó thảm khốc. Sự nghi ngờ và lo lắng là hậu quả bạn có sau này. Hãy làm cho sự quan tâm của bạn đối với một người khác có thể rõ ràng được nhận thấy.

Khi ai đó yêu bạn thì bất kỳ sự thiếu vắng nào cũng sẽ tạo ra sự lo lắng. Thật vây, bạn đã tạo ra khoảng cách. Người quyến rũ người Nga tên Lou Andreas Salomé có một sự thể hiện mãnh liệt. Khi một người đàn ông ở bên cạnh cô, anh ta cảm thấy cô nhìn anh chán nản và thường bị mê hoặc bởi dáng điệu và tâm hồn của cô. Nhưng rồi, có một điều không thể thay đổi được là cô sẽ phải rời khỏi thị trấn một thời gian hoặc có thể quá bận rộn đến nỗi không thể gặp anh ta được. Trong suốt thời gian cô vắng mặt, người đàn ông đó cảm thấy thất vọng trong tình yêu dành cho cô và thề rằng sẽ chủ động hơn trong lần sau gặp cô.Sự vắng mặt của bạn vào thời điểm sau của sự quyến rũ ít nhất dường như thanh minh cho một điều gì đó. Bạn đang muốn nói đến không phải là một sự tống khứ trơ trẽn mà là một ít nghi ngờ: Có thể bạn đã tìm ra một ly do nào đó để giữ lại, có thể bạn đang mất dần sự quan tâm, có thể có một ai khác. Trong khi vắng mặt của bạn, sự đánh giá của họ về bạn sẽ tăng lên. Họ sẽ quên đi lỗi lầm của bạn và sẽ tha thứ cho tỗi lỗi của bạn. Và khi bạn trở về, họ sẽ theo đuổi bạn như bạn muốn. Điều đó giống như là bạn đã trở về từ cỏi chết.

Theo nhà tâm ly học Theodor Reik, chúng ta học cách yêu thương chỉ thông qua sự phủ nhận. Khi còn nhỏ, chúng ta được chứng tỏ tình yêu bởi mẹ của chúng ta – chúng ta không biết điều gì khác. Nhưng khi chúng ta bắt đầu lớn, chúng ta cảm thấy rằng tình yêu thương của mẹ là vô bờ bến. Nếu chúng ta cư xử không phải, nếu chúng ta không làm bà ấy vui thì bà sẽ lấy lại tình cảm đó. Ý nghĩ rằng bà sẽ lấy lại tình yêu thương của bà đà làm chúng ta lo lắng và rồi giận dữ và chúng ta sẽ chứng tỏ cho bà ta, chúng ta sẽ nổi cơn giận dỗi. Nhưng điều đó vẫn không có hiệu quả và chúng ta nhận ra rằng cách duy nhất để ngăn chặn bà ta bỏ chúng ta là bắt chước bà – sẽ là người đáng yêu, tử tế, và trìu mến như bà ta. Điều này sẽ đưa bà ta đến chúng ta một cách sâu sắc nhất. Cách này sẽ khắc sâu vào chúng ta trong suốt quãng đời còn lại bằng việc trải qua một sự từ bỏ hay sự lạnh lùng, chúng ta sẽ học đón nhận và theo đuổi trong tình yêu.

Tái tạo lại cấu trúc sơ khai này trong sự quyến rũ của bạn. Trước hết, hãy trao cho đối tượng của bạn sự yêu thương. Họ sẽ không chắc điều này đến từ đâu nhưng đó là một cảm giác vui sướng và họ sữ chẳng bao giờ muốn mất đi. Khi mất đi sự yêu thương trong chiến lược rút lui

của bạn, họ sẽ có những khoảnh khắc lo lắng và giận dữ, sẽ tỏ ra nổi nóng và sẽ có hành động giống như trẻ con. Cách duy nhất để níu kéo để có bạn một cách chắc chắn sẽ là giữ nguyên cách này, sẽ bắt chước bạn sẽ là người thể hiện sự yêu thương đối với ai đó. Đó là sự kiếp sợ về sự từ bỏ đối với trường hợp này.

Cách này tự nhiên sẽ được lặp lại trong chuyện tình cảm hay trong mối quan hệ. Một người nào đó trở nên lạnh lùng, người khác theo đuổi và rồi trở lên lạnh lùng và ngược lại, làm cho người đầu tiên trở thành người theo đuổi,... Theo một người quyến rũ thì đừng bỏ lỡ cơ hội. Hãy nắm lấy cơ hội. Bạn đang day người khác trở thành người quyến rũ như người mẹ theo cách của mình đã dạy đứa trẻ đáp lại tình yêu thương của bà ta bằng cách đối xủa với ban ta như cách của bà.Bởi vì mục đích cảu bạn là học cách lôi cuốn sự đảo ngược vai trò này. Đừng chỉ đóng vai trò như người được theo đuổi mà hãy trở thành người theo đuổi. Niềm vui được theo đuổi bởi nạn nhân của bạn có thể thường vượt trội hơn sự hồi hộp của người thợ săn.

Biểu tượng

Cây lựu. Được trồng trọt và chăm bón chu đáo. Trái lựu bắt đầu chín. Đừng hái nó quá sớm và rút nó ra khỏi cuống. Nó sẽ cứng và đắng hơn. Hãy để trái lựu lớn lên từ từ và mọng nước. Sau đó nó rụng một cách tự nhiên. Đó là thời điểm trái lựu ngon nhất.

Điểm yếu

Có những lúc sự trống vắng sẽ hiện lên trên mặt bạn. Sự vắng mặt của ai đó vào thời điểm quan trọng có thể làm cho đối tượng không quan tâm đến bạn. Điều này cũng có nghĩa là bỏ đi qua nhiều cơ hội trong khi bạn đi xa, họ có thể tìm người khác nhằm xóa đi hình bóng bạn trong đầu của họ. Cleapatra dễ dàng quyến rũ Mark Antony nhưng sau những lần gặp gỡ đầu tiên, Mark Antony đã quay về La Mã. Cleopatra là người huyền bí và quyến rũ nhưng nếu cô ta bỏ qua nhiều thời gian, anh ta sẽ quên đi sự duyên dáng của cô ta. Vì thế cô dẹp bỏ đi tính kiểu cách hàng ngày và theo anh ta gia nhập quân đội. Cô biết rằng chỉ cần anh ta nhìn thấy cô một ngày là anh ta lại bị quyến rũ và theo đuổi cô.

Chỉ sử dụng sự vắng mặt khi bạn biết chắc chắn tác dụng của nó và đừng bao giờ để điều đó đi quá xa. Đây là cách hiệu quả nhất trong nghệ thuật quyến rũ. Cũng đừng tạo khoảng cách quá lớn – Không nên ít gửi thư quá, đừng quá lạnh lùng, đừng tỏ ra quan tâm người nào đó quá nhiều. Đó là chiến lược phối hợp giữa niềm vui và sự đau khổ được nêu chi tiết ở chương 20 và sẽ tạo ra một nạn nhân lệ thuộc hay sẽ làm anh ta, cô ta từ bỏ hoàn toàn. Một số người có thói quen thụ động. Họ trông chờ bạn làm mất đi sự can đảm và nếu bạn không làm, họ sẽ nghĩ bạn là người yếu ớt. Niềm vui ta có được từ người này sẽ ít hơn niềm vui mà ta sẽ có được từ một người năng động. Nhưng nếu bạn thuộc tup người này, bạn làm điều gì mà bản thân thấy cần thiết trong trường hợp bạn có cách riêng của mình và rồi kết thúc sự việc và tiếp tục.

Sự lãng quên, phủ nhận, lệch lạc, dối trá, và sự quá từ tốn tất cả nhằm vào việc chọc tức trong giai đoạn thứ hai này, bí mật của sự quyến rũ thật sự. Sự quyến rũ thông thường có thể tiến hành bằng sự bền bỉ nhưng sự quyến rũ thật sự tiến hành bằng sự thiếu vắng nào đó. Nó giống như là một rào chắn: Một người cần chiến trường để nghi binh. Thông qua giai đoạn này, người quyến rũ [Johannes] tránh xa từ việc tìm sự gần gũi cô ta, tìm sự duy trì khoảng cách của anh ta bằng những công việc khác nhau: Anh không nói trực tiếp với cô ta nhưng chỉ nói với dì cô ấy và rồi chỉ nói về việc không đáng kể hày những chủ đề ngớ ngẩn. Anh ta trung hòa mọi thứ bằng cách châm biếm và giả vờ thông thái; anh ta không đáp ứng lại bất kể cử chỉ gợi cảm nào và thậm chí tìm cho cô ta một người theo đuổi khôi hài để không làm mê hoặc và đánh lừa cô. Đó là bước cô ta đi đầu tiên và cắt đứt sự kết nối của cô ta, vì vậy hoàn thành sự quyến rũ và tạo ra tình huống ly tưởng cho sự từ bỏ của cô ta.

Jean Baudrillard, Sự Quyến Rũ, Brian dịch

Nghệ thuật quyến rũ

Tin đồn lan ra khắp mọi nơi. Nó được kể cho một hoàng hậu [Guinever] đang ngồi ăn tối. Bà ta gần như bất tỉnh khi nghe tin đồn lừa dối về cái chết của Lancecor. Bà nghĩ đó là sự thật và bà ảm thấy quá xáo trộn đến nổi gần như không thể nói nên lời… Từ bàn ăn bà đứng dậy và bà có thể bỏ ngoài tai nổi đau buồn của mình mà không cần chú y hay nghe gi cả. Bà qua điên cuồng vì suy nghĩ tự sát đến nỗi bà ta cứ lập lại điều gì đó trong cổ họng mình. Tuy nhiên, trước hết bà ta thú nhận sự ăn năn hối lỗi và cầu xin thượng đế thứ tội. Bà ta tự kết tội mình đã phạm tội chống lại người mà bà biết đã ở bên cạnh bà và người sẽ luôn luôn sống… Bà ta điếm tất cả những điều tội lỗi và nhớ lại mọi điều. Bà ta ghi nhớ tất cả mọi người và thường lặp lại: "Ôi đau khổ làm sao. Tôi dang nghĩ gì?, khi người yêu tôi đến trước tôi và tôi đã không độ lượng để hoan nghênh anh ấy?Có phải tôi là kẻ ngốc khi từ chối nói chuyện với anh không?"Một kẻ ngốc? Không phải thế, hay cứu con thượng đế ơi. Con thật là tàn ác và dối trá. Tôi tin rằng chỉ mình tôi đánh anh ta chết. Khi anh ta vui vẻ đến bên tôi và mong tôi chấp nhận anh ta một cách vui vẻ nhưng tôi đã xa lánh anh và chẳng bao giờ nhìn vào anh. Đó có phải là cú đánh chết người không?

Lúc đó, khi tôi từ chối nói chuyền, tôi tin rằn tôi đã cắt đứt trái tim và sự sống của anh. Hai cú đánh này đã giết chết anh ta. Tôi nghĩ không có kẻ sát nhân nào cả: "Ôi thượng đế, con có được tha tội mưu sát không?Chẳng bao giờ, tất cả sông và biển sẽ khô cạn hết!Ôi, Làm sao có thể cho tôi niềm an ủi nếu tôi đã ôm anh vào vòng tay minh trước khi anh chết. Bằng cách nào" Phải, làm sao tôi có thể hoàn toàn nằm cạnh anh mà không mảnh vải che thân để vui vẻ bên anh…" Khi họ đi đến được 6 hay 7 dặm, nơi vua Bademagu đang ở, có nhiều tin tức về Lancecot làm hài lòng nhà vua. Tin mà nhà vua vui nhất là Lancecor vẫn còn sống và đang trở về, vần khỏe mạnh và vui vẻ. Ông đã cư xủ đúng đắn trong việc thông báo với hoàng hậu. "Tốt lắm" Hoàng hậu nói, "Thiếp tin điều đó vì bệ hạ đã nói với thiếp rồi nhưng anh ta đã chết và thiếp chắc rằng thiếp không thể nào vui vẻ trở lại".

…Bấy giờ Lancencor có một điều ước duy nhất: Hoàng hậu sẵn lòng tìm kiếm bạn gái như ông ta đã ôm bà và cùng như bà đã ôm ông trong vòng tay.Người yêu của ông ta cũng khá dịu dàng và cư xủ tốt đối với ông, cả nụ hôn và sự quan tâm của bà.Thật sự cả hai người đều cảm thấy vui vẻ và tự hỏi điều gì đã được nghe và biết. Nhưng tôi sẽ giữ bí mật mãi mãi bởi vì điều đó không nên được viết đến: Niềm vui sướng nhất đã được gián tiếp nói đến và chẳng càn được nói đến trực tiếp.

Chrétien Be Troyes, Authorian Omances, William W. Killer dịch

Anh ta thỉnh thoảng qua tài giỏi đến nổi mà tôi tự cảm thấy bị hủy diệt như là một người phụ nữ; có những khi anh ta qua hung dữ và nóng giận, qua hao hức đến nỗi tôi hầu như run sợ trước anh ta. Đôi khi đối với anh tôi như một người xa lạ. Thỉnh thoảng anh bị bao vây hoàn toàn. Và khi tôi ôm anh, mọi điều như thay đổi và như tôi đang ôm vào mình một áng mây.

Cordelia Describing Johannes, Ở Soren Kierkegaard, Nhật Ký Của Người Quyến Rũ do Howard V. Hong và Edna V. Hone dịch

Thật vậy, chúng ta không thể yêu nếu không có trí nhớ nào đó trong chúng ta đối với phạm vị rộng lớn nhất một trí nhớ không có khả năng nhận thức được rằng một khi chúng ta được yêu. Nhưng chúng ta cũng không thể yêu nếu cảm giác được yêu đôi khi không có sự ngờ vực khổ đau; nếu chúng ta luôn chắc chắn điều đó. Nói cách khác, không thể nào có tình yêu mà không đã được yêu và rồi bỏ lỡ điều chắc chắn được yêu. Nhu cầu được yêu không là nhu cầu cơ bản. Điều này đòi hỏi sự trải nghiệm trong thời thơ ấu.

Tốt hơn nên nói rằng: Qua nhiều sự trải nghiệm hoặc nhiều điều tương tự được lặp lại. Tôi tin rằng những kinh nghiệm này thuộc về loại phủ định. Đứa trẻ trở nên chú khi nó không còn được yêu hay khi tình yêu thương của mẹ nó không còn vô điều kiện. Đứa trẻ biết rằng nó có thể làm cho mẹ nó thỏa mãn và nó cũng biết răng mẹ nó sẽ lấy lại tình yêu thương đó nếu nó không cư xử đúng như bà ta mong muốn và bà ta có thể giận dữ. Tôi nghĩ rằng điều này đã đáng thức cảm giác của đứa bé. Khả năng mất đi tình thương của người mẹ chắc chắn đánh một đòn vào đứa trẻ và và đòn này không thể sánh hơn một trận động đất…Đứa trẻ biết thế nào khi mẹ nó không hài lòng hay không còn dành tình thương cho nó thì sẽ phản ứng lại sự đe

dọa này trước hết bằng sự sợ hãi. Nó sẽ cố gắng lấy lại những gí dường như đã mất bằng cách thể hiện thái độ chống đối và hung hăng. Sự thay đổi về tính cách của nó bắt nguồn từ sự thất bại; khi đứa trẻ nhận ra rằng nổ lực thất bại. Và bấy giời có một điều lạ xảy ra. Đó là điều nằm ngoài nhận thức của chúng ta nhưng lại gần với cách thức của trẻ con. Thay vì nắm lấy đối tượng một cách trực tiếp và chiếm lấy bằng cách dùng bạo lực, đứa trả xác định đối tượng như nó trước đây. Đứa trẻ không làm theo cách mẹ nó đã làm trước đây đối với nó trong thời gian vui vẻ trước đây. Quá trình thực hiện đang diễn ra bởi vì nó hình thành nên khuôn mẫu của tình yêu nói chung

Một đứa bé trai thể hiện trong tính cách của nó những gì mà nó muốn mẹ nó đối xử với nó, cách mẹ nó đối xử với nó như thế nào. Đứa bé thể hiện điều này bằng cách thể hiện sự âu yếm và yêu thương đối với người mẹ như cách cảu mẹ nó đã làm trước đó. Đó là một sự nổ lực vượt qua nổi tuyệt vọng và mất mác trong việc đảm nhiệm vai trò của người mẹ. Đứa bé cố gắng tự mình thực hiện những gì mà nó ao ước: Nhìn kìa, tôi muốn bạn hướng về tôi và yêu thương tôi. Tất nhiên thái độ này không là kết quả của sự xem xét hay một kế hoạch hợp ly nhưng đó là một quá trình cảm xúc xác định, mốt sự chuyển đổi tự nhiên vai trò nhằm mục đích không xác định được về việc quyến rũ người mẹ thực hiện mong muốn của nó. Đứa bé thể hiện cách nó mong muốn được yêu thương bằng hành động riêng của nó. Đó là sự trình bày cơ bản thông qua vai trò đảo ngược, một minh họa điển hình cách đứa bé thực hiện điều mà nó mong muốn mẹ nó làm. Trong bài viết này làm sống dậy kỷ niệm về sự yêu thương, trìu mến được nhận từ mẹ hoặc những người đang yêu.

22. Cám dỗ thể xác

Những con mồi có đầu óc nhanh nhạy rất nguy hiểm: Nếu nhìn thấu bàn tay điều khiển của bạn, họ có thể sinh nghi ngay lập tức. Hãy nhẹ nhàng để đầu óc họ nghỉ ngơi và đánh thức những giác quan đang ngủ trong họ bằng cách vừa có thái độ không phòng vệ vừa quyến rũ về thể xác. Khi bạn dịu lại, không khí thờ ơ làm đầu óc họ bớt căng thẳng và giảm đi ý nghĩ chống đối trong họ; cái liếc mắt, giọng nói, dáng điệu của bạn đều toát ra vẻ khêu gợi và thèm muốn, những cái đó ngấm vào da thịt họ, kích thích các giác quan và làm người họ nóng lên. Đừng bao giờ ép buộc thể xác mà hãy làm con mồi nóng lên, cám dỗ làm họ thèm muốn. Lèo lái họ đến phút giây đó – thời điểm cao độ nhất mà mọi đạo đức, phán xét, bận tâm về tương lai đều nhạt nhòa, chỉ còn lại thân thể không chống gượng nổi lạc thú.

Sự tăng nhiệt

Vào năm 1889, có một giám đốc truyền hình đứng đầu New York tên là Ernest Jurgens đến Pháp. Đây là một trong những chuyến đi hướng đạo của anh. Nhiều người biết đến Jurgens bởi vì tính trung thực, một đặc tính hiếm có trong làng giải trí kém phần trung thực và vì khả năng tìm ra những vai diễn độc đáo của anh. Trải qua một đêm ở Marseilles và trong khi đi dọc theo bến cảng xưa, ông đã nghe tiếng huyt sáo phát ra từ quán rượu bình dân và vì thế ông đã quyết định đến đó. Một diễn viên múa 21 tuổi người Tây Ban Nha tên là Caroline Otero đang biểu diễn,và giây phút khi anh nhìn chằm vào cô gái đó cũng là giây phút anh thấy mình bị thay đổi. Ngoại hình của cô ta rất thu hút. Cô gái cao 5,1 dặm, có đôi mắt đen huyền, mái tóc dài đen và có thân hình rắn chắc hoàn hảo. Nhưng chính trong khi cô nhảy đã làm cho tim anh ta đập mạnh – toàn thân cô ta cử động, quặn xuống giống như một con vật trong đống lửa khi cô biểu diễn điệu Fadango. Cô nhảy khá chuyên nghiệp nhưng do cô tự thỏa mãn và quá vô độ đến nỗi không có điệu múa nào là thành thạo. Jurgens cũng không thể giúp được cô và và chỉ thấy nhiều người đàn anh trong quán rượu há hốc mồm vì ngạc nhiên.

Sau buổi biểu diễn, Jurgens đi vào phía sau cánh gà để tự giới thiệu mình. Otero mở mắt to khi nghe anh Jurgens nói về công việc của ông và về New York. Anh cảm thấy như có tia lửa, một sự co giật trên thân thể mình khi cô ta nhìn khắp người anh. Giọng nói cô ta thì sâu sắc và gay gắt và cái lưỡi của cô thì cứ liên tục như khi cô đọc âm R. Đóng của lại, Otero lờ đi tiếng gõ cửa và tiếng van xin tha thiết của những người hâm mộ muốn nói chuyện với cô. Otero nói rằng cách cô ta nhảy rất bình thường – mẹ cô là dân gipxi (người dân Ấn Độ). Ngay khi cô nhờ Jurgens làm vệ sĩ cho cô đêm đó, và khi anh giúp cô mặc áo khoác thì cô đã nghiêng nhẹ người về phía anh y như là cô mất thăng bằng. Khi họ tay trong tay cùngđi dạo quanh thành phố, đôi khi cô thì thầm vào tai của Jurgens một điều gì đó. Jurgens cảm thấy sự e ngại mọi khi của mình như tan biến đi. Anh ôm cô chặt hơn. Anh là người đã có gia đình và chưa bao giờ lừa dối vợ mình, nhưng lần này thì không cần suy nghĩ, ông đã đưa Otero trở về phòng khách sạn. Otero bắt đầu cởi trang phục của cô – áo khoác, nón – và tất cả những thứ cô thường làm, nhưng cách Otera làm đã làm Jurgens mất đi tất cả sự kiềm chế. Một Jurgens nhút nhác thông thường trở thành một người chủ động.

Sáng hôm sau, Jurgens ky cho Otero một hợp đồng sinh lợi – một sự ạo hiểm lớn, xem như cô trở thành một diễn viên nghiệp dư. Jurgens đưa Otero về Pari và tìm xe cho cô ta. Vội vã trở về New York, Jurgens cung cấp cho báo chí môt bài viết về vẻ đẹp huyền bí của người Tây Ban Nha sẵn sằng chiếm lấy thành phố. Ngay sau đó, có nhiều bài báo tranh nhau nói rằng Otero là vợ bá tước And-alusian, cộ gái hậu cung trốn thoát, một góa phụ của lãnh tụ hồi giáo,…Jurgens thường đến Paris với cô, quên cả gia đình mình và mang theo tiền và quà tặng cho cô ta.

Lần xuất hiện đầu tiên của Otero ở New York vào tháng 11 năm 1890 là một thành công đáng ngạc nhiên. Một bài báo trong tờ Thời Báo New York viết: “Otero nhảy một cách thoải mái”. “Thân hình mềm mại và uyển chuyển của cô trông giống như một con rắn uốn mình nhanh nhẹn cới những đường cong duyên dáng”. Chỉ trong vài tuần ngắn ngủi, cô trở thành tâm điểm của thành phố New York biểu diễn tại những buổi tiệc riêng rất khuya. Ông trùm William Canderbilt đã ve vãn cô ta bằng trang sức đắt tiền và những buổi tối trên du thuyền của ông. Những nhà triệu pú khác cũng tranh nhau gây chú cho cô ta. Trong khi đó Jurgens đang hòa vào nhóm người để tặng quà cho cô và ông ta sẽ làm bất cứ điều gì để bảo vệ cô, một công việc mà ông ta phải đang đối đầu với sự cạnh tranh gay gắt. Một vài tháng sau đó, sau khi việc chiếm đoạt của công của ông bị mọi người phát hiện, ông trở thành một người phá sản và thậm chí bị kết án.

Otero về Pháp, đến Pari và qua vài năm sau đó thì cô gái đẹp trở thành gái điếm hạng sang khét tiếng ở Belle Epoque. Tin đồn lan ra nhanh chóng: Một đêm có La Belle Otero (vì lúc đó cô ta đang nổi tiếng) thì có hiệu lực hơn tất cả thuốc kích dục trên thế giới. Cô ta tức giân và yêu cầu được tôn trọng. Hoàng tử Albert ở Monace, người từng bị bệnh do sự nghi ngờ khả năng nam tính, đã cảm thấy giống như một con hổ tham lam sau một đêm ngủ với Otera. Otera trở thành tình nhân của ông ta. Các hoàng tộc kế tiếp như hoàng tử Albert ở Wales (sau vua Adward II), gia tộc Shah ở Persia, Grand Duke Nicholas ở Nga. Nhiều người đàn ông kém giàu có hơn cũng đã cạn sạch tài khoản ngân hàng của họ và Jurgens chỉ là người đầu tiên trong

nhiều người mà Otero đã khiến cho tử sát.

Trong suốt chiến tranh thế giới thứ I, một người lính Mỹ tên Frederick, đóng quân ở Pháp đã giành được giải thưởng 37.000 USD trong một trò chơi. Trong chuyến đi kế tiếp của minh, anh ta đã đến Nice và tự đăng ky một khách sạn tốt nhất. Trong đêm đầu tiên ở khách sạn, anh nhìn thấy Otero ngồi tại bàn một mình. Anh ta đã xem cô biểu diễn ở Paris cách đây 10 năm và vẫn còn bị cô ta ám ảnh. Bây giờ cô ta đã gần 50 tuổi nhưng trông cô vẫn quyến rũ. Anh ta đút lót tiền để có thể ngồi cùng bàn với cô ta. Rất khó để anh ta bắt đầu câu chuyện, cách cô ta nhìn anh, chỉnh cái ghế lại, thân thể cô chạm nhẹ vào anh khi cô đứng lên, và cả cách cô ta đi lại trước anh. Sau đó, cùng đi tản bộ dọc theo đại lộ, họ đã đến một cửa hàng đồ trang sức. Anh ta đi vào trong, và sau đó bỏ ra 31.000 USD để mua một vòng đeo cổ bằng kim cương. Trong 3 đêm, La Belle Otero sẽ thuộc về anh ta. Chưa bao giờ trong cuộc đời mình, anh ta cảm thấy được sự nam tính và mạnh mẽ của mình như thế. Nhiều năm sau đó, anh ta vẫn tin rằng anh ta đang trả giá như thế.

Giải thích: Mặc dù La Belle Otero đẹp và cũng có hàng trăm phụ nữ đẹp hơn hoặc duyên dáng và tài năng hơn. Nhưng Otero rất nòng bỏng. Nam giới có thể đọc được điều đó trong mắt cô, dáng điệu và cả những cử chỉ khác.Sự nóng bỏng tỏa ra từ cô xuất phát từ những ham muốn bên trong của cô. Otero cực kỳ gợi tình. Nhưng cô ta là gái điếm không ngoan, giàu kinh nghiệm và biết cách để gợi tình hay nhất. Trên sân khấu cô làm cho mỗi khán giả nam xao xuyến, đắm chìm trong khi nhảy. Thực tế cô lạnh nhạt hơn hoặc gần như thế. Một người nam thích cảm thấy rằng một người phụ nữ nòng bỏng không vì cô ta có khao khát tột độ mà vì chính anh ta. Vì thế Otero xác nhận khả năng tình dục của cô ta, dùng cái liếc mắt, chạm nhẹ vào làn da, giọng nói ẻo lả, một nhận xét hài hước để đề nghị rằng người đàn ông đó đang làm cô ta nóng giận. Trong k ức cảu mình, Otero nhận ra rằng hoàng tử Albert là người tình không thích hợp nhất. Tuy nhiên, anh ta tin rằng, cùng với nhiều nam giới khác, đối với cô thì anh chính là vị thần Ec-Cun. Khả năng tình dục của cô ta xuất phát từ chình con người cô nhưng Otero đã tạo ra ảo giác rằng chính nam giới là người chủ động.

Bí quyết để quyến rũ một đối tượng nào đó trong hoạt động sau cùng của sự quyến rũ không phải thể hiện rõ ràng, mà cũng không phải thông báo rằng bạn đã sẵn sàng (để xông vào hoặc được xông vào). Mọi thứ cần được hòa hợp không chỉ về nhận thức con người mà còn về cả giác quan. Bạn muốn đối tượng của bạn biết được tín hiệu không chỉ từ lời nói, hành động mà còn cả thân thể. Bạn cần làm cho thân hình bạn nóng bỏng những ham muốn đối với đối tượng. Ham muốn của bạn nên được thể hiện qua ánh mắt, trong giọng nói truyền cảm, trong phản ứng của bạn khi ai đó tiếp xúc gần thân thể bạn.

Bạn không thể rèn luyện thân thể bạn theo cách này nhưng có thể chọn một nạn nhân (xem chương 1) người mà có anh hưởng đến bạn thì mọi điều sẽ diễn ra tự nhiên. Trong suốt quá trình quyến rũ, bạn cần phải kìm nén chính mình để kích thích nạn nhân. Chính bạn sẽ nản lỏng trong qua trình này và bạn đã hơi nôn nóng. Khi bạn tháy rằng đối tượng đã bị bạn mê hoặc và không thể tỉnh lại thì hãy để cho những ham muốn này chạy qua thân thể của bạn và làm nó nóng lên. Bạn không cần pahỉ chạm vào mục tiêu của bạn. Bởi vì La Belle Otero biết ham muốn thể xác dễ lan truyền. Những ham muốn gặp nhiệt độ cơ thể bạn và sẽ nóng bừng lên. Hãy để cho chúng thực hiện bước đầu tiên. Nó sẽ bao trùm thân thể bạn. Đến bước thứ hai và ba sẽ là của bạn.

Hãy đánh vần từ SEX có mẫu tự viết hoa khi nói về Otero. Cô ta thể hiện điều đó.

Làm giảm đi sự ngăn cấm

Một ngày vào năm 1931 trong một ngôi làng ở New Guinea, có một người con gái trẻ tên là Tuperselai đã nghe được tin vui rằng cha của cô, Allaman, đã đi làm việc cho một đồn điền cao su cách đây mấy tháng sẽ trở về thăm nhà. Tuperseai chạy đến chào cha mình. Cùng đi với cha cô là một ngườ đàn ông khác da trắng trông có vẻ lạ. Anh ta là người Úc, 22 tuổi, đến từ Tasmania. Anh ta cũng chính là ông chủ đồn điền có tên là Error Flynn.

Flynn mỉm cười thật tươi với Tuperselai và dường như rất thích nhìn vào ngực trần của cô. (Vì theo phong tục ở New Guinea, cô ấy chỉ mặc có váy.) Anh ta nói tiếng Anh bồi rằng cô ấy đẹp làm sao và không ngừng lặp lại tên cô, tên mà anh phát âm rất giỏi. Anh ta không nói gì khác nhiều. Anh không nói ngôn ngữ của cô, vì thế cô chào tạm biệt rồi vào nhà với cha mình. Nhưng ngày sau đó, cô ta hoảng hốt biết rằng Flyun thích cô và đã mua cô từ cha của cô bằng 2 con lợn, vài đồng Anh và một số tiền vỏ sò biển. Gia đình qua nghèo và cha cô muốn cái giá đó. Tuperselai đã có bạn trai trong làng nên cô ta không muốn rời bỏ làng nhưng cô cũng không dám cải lời cha. Và vì thế cô đã cùng Flynn đi đến đồn điền thuốc lá. Tuy nhiên, cô không có gì là thân thiện với lại người này, người mà cô mong đợi từ cách cư xử tệ bạc nhất.

Trong những ngày đầu, Tuperselai nhớ nhà vô cùng, cảm thấy sợ hãi và khó chịu. Tuy nhiên, Flynn thì lịch sự và nói chuyện với cô rất ngọt. Cô cảm thấy thoải mái hơn, và bởi vì Flynn giữ khoảng cách nên cô ta cũng cảm thấy an toàn đối với anh. Nước da trắng của anh thì dễ bị muỗi cắn, vì thế cô bắt dầu nấu tắm cho anh ta mỗi đêm bằng thảo dược thơm để ngăn muỗi cắn. Ngay sau đó Tuperselai nghĩ rằng: Anh Flynn rất cô đơn vì thế anh ấy cần có người đồng hành. Đó là l do tại sao anh mua cô. Ban đêm anh thường đọc sách; thay vào đó cô bắt đầu giúp anh thư giản bằng cách hát và múa. Thỉnh thoảng anh ta cố gắng để nói chuyện với cô vài lời hoặc vài cử chỉ lẫn lộn bằng tiếng bồi. Cô ta không nói gì nhưng anh ta đã làm cô cười. Và một ngày, cô hiểu ra từ "bơi". Flynn mời cô đi bơi với anh ở sông Laloki. Tuperselai rất vui để đi cùng nhưng dòng song thì có qua nhiều cá sấu nên cô đã mang theo một cái siên đâm cá.

Tại cảnh sông, Flynn dường như rất thích thú và anh đã cởi đồ để lặn xuống. Tuperselai cũng bơi theo sau. Flynn choàng tay qua và hôn cô. Họ trôi theo dòng nước và cô cũng bám lấy anh. Cô đã quên đi những con cá sấu, cha mình, bạn trai, làng quê và quên đi mọi thứ khác. Quanh bờ sông, Flynn đã nhấc cô lên và đưa cô vào lùm cây gần bờ. Và tất cả mọi chuyện đã xảy ra khá tốt đẹp đối với Tuperselai. Từ đó, điều này trở thành nghi lễ hàng ngày – dòng sông, lùm cây – cho đến khi đồn điền thuốc lá không còn phát triển nữa thì Flynn rời khỏi New Guinea.

Vào một ngày cách đó khoảng 10 năm, một cô gái trẻ tên Blanca Rosa Welter đi dự tiệc ở khách sạn Ritz trong thành phố Mexico. Khi cô ấy đang đi qua quán bar tìm các bạn của mình thì có một người đàn ông cao lớn hơn ngăn cô lại và nói bằng giọng dịu dàng: "Chắc cô là Blanca Rosa". Anh ta không cấn phải giới thiệu mình. Anh ta là diễn viên nổi tiếng Hollywood tên Error Flynn. Hành ảnh anh ta được dán khắp nơi trên các bảng quảng cáo. Flynn là bạn của người chủ bữa tiệc, Davies và đã nghe họ tán thưởng vẻ đẹp của Blanca Rosa, một thiếu nữ mới 18 tuổi lúc bấy giờ. Flynn dẫn cô đến một cái bàn ở góc. Cử chỉ của anh ta thanh nhã và đầy tự tin. Lắng nghe Flynn nói, Blanca Rosa quyên mất các bạn của mình. Anh ta nói về vẻ đẹp của cô, lặp lại tên cô và nói răng anh có thể làm cho cô trở thành một ngôi sao. Trước khi cô biết điều gì sắp xảy ra, Flynn mời cô cùng đi nghỉ với anh ở Acapulco.Davies, những người bạn thân của họ có thể sẽ đến đi cùng. Blanca Rosa nghĩ điều đó thật nhưng mẹ cô sẽ chẳng bao giờ đồng. Flynn trả lời: Đừng lo lắng về điều đó; và ngày hôm sau Flynn có mặt tại nhà của họ và mang theo một mốn quà cho Blance, một chiếc nhẫn có gắn viên đá qu tượng trung ngày sinh của cô. Cảm kích trước cái mỉm cười thanh nhã của Flynn, mẹ của Blance đồng y với kế hoạch của anh. Ngày hôm sau, Blance thay mình đang ở trên máy bay đến Acapulco. Tất cả giống như một giấc mơ.

Davies, theo lợi dặn từ mẹ của Blance là sẽ cố gắng không để cô lạc đường. Vì thế, Flynn để cô ngồi lên một cái bè và cùng ra ngoài biển cách xa bờ. Những lời ngời ca vang lên trong tai cô và cô đã để Flynn nắm tay và hôn lên má cô. Đêm đó họ đã nhảy với nhau và khi đêm đến, Flynn đưa cô về phòng và hát cho cô nghe một bài hat khi họ chia tay. Đó là kết thúc một ngày hoản hảo. Lúc nửa đêm, cô thức giấc khi nghe Flynn gọi tên cô từ ban cong phòng cô. Làm cách nào

anh ta đến đây được? Phòng anh ta ở tầng trân kia mà.Chắc là anh ta nhảy xuống, một hành động nguy hiểm. Blance đến gần không phải vì sợ mà là vì tò mò. Flynn kéo nhẹ cổ và lòng và hôn lên cổ. Thân thể Blance run lên, choáng ngợp bởi một cảm giác lạ, hoàn tòan bối rối, cô bắt đầu thét lên trong niềm hạnh phúc. Blance kể lại. Flynn chấn an cô bằng một nụ hôn và anh trở về phòng trên bằng cách anh đã đến mà không thể lí giải được. Bây giờ Blanca yêu Flynn một cách tuyệt vọng và sẽ làm bất cứ điều gì anh yêu cấu cô. Một vài tuần sau, thật vậy cô đã theo Flynn đến Hollywood, nơi cô sẽ trở thành một nữ diễn viên thành công nổi tiếng như Linda Christian.

Vào năm 1942, có một cô gái 18 tuổi tên Nora Eddington có công việc tạm thời là bán thuốc lá trước tòa án thành phố Los Angeles. Nơi đây giống nhe bệnh viện tâm thần lúc đó có đầy những nhà báo: Hai cô gái đã buộc Flynn tội cưỡng hiếp. Tất nhiên Nora chú y đến Flynn, mợtt người cao to, bảnh bao thỉnh thoảng mua thuốc lá của cô nhưng cô gái vẫn nghĩ về một người bạn trai tên là Marine. Một vài tuần sau đó, Flynn được tha bổng. Phiên tòa kết thúc và nơi này lại ổn định. Một ngày nọ, người đàn ông mà cô đã gặp trong tòa án đã gọi cô. Anh ta là cánh tay phải và là đại diện cho Flynn mời cô đến ngôi nhà của diễn viên ở Mulholland Drive. Nora không thích Flynn, và thật ra cô sợ Flynn nhưng một người bạn gái của Nora muồn gặp Flynn và đã đi cùng cô. Cô ta đã mất điều gì? Nora đồng y đi. Vào một ngày, bạn của Flynn có mặt và dẫn họ đến một ngôi nhà lộng lẫy trên đồi. Khi họ đến, Flynn đang đứng cởi trần cạnh hồ bơi. Flynn đến chào Nora và bạn của cô, đi một cách từ tốn như một con mèo nhỏ và cử chỉ của anh ta rất tự nhiên và vì thế Nora cảm thấy nổi sợ hãi của mình như tan biến đi. Flynn dẫn họ đi một vòng quanh nhà có nhiều đồ khảo cổ qua những lân đi biển của anh. Flynn nói chuyện một cách vui vẻ về niềm đam mê du ngoạn của anh và điều này làm cho Nora ao ước có những chuyến đi riêng của mình. Anh ta là một người hoàn hảo và thậm chí để cô kể về bạn trai của cô mà không một chút ghen tị.

Nora đến gặp bạn trai của cô vào ngày sau đó. Dường như anh ta không thích lắm và họ đã cải nhau và chia tay ngay lúc đó. Đêm đó, Flynn dẫn Nora dạongoài thị trấn, đi đến câu lạc bộ Mocambo nổi tiếng. Anh ta đã uống và đùa giỡn, và Nora cũng cảm thấy say sưa và vui vẻ để anh ta nắm tay. Rồi đột nhiên cô nói: “Tôi là người Thiên Chú giáo và là một cô gái trong trắng”, cô thốt lên, “và một ngày nào đó tôi sẽ trùm khăn vào thánh đường – và nếu anh nghĩ rằng anh sẽ ngủ với tôi thì anh đã say lầm”. Hoàn taòn bình tỉnh, Flynn nói rằng Nora không phải sợ gì cả. Anh ta chỉ muón ở bên cạnh cô thôi. Cô cảm thấy nhẹ nhỏm và lịch sự nói Flynn buông tay cô ra. Vài tuần sau đó ngày nào cô cũng gặp Flynn. Nora trở thành thư k của Flynn. Sau đó co đã có vài đêm cuối tuần làm khách ở nhà anh ta. Flynn dẫn cô đi trượt tuyết và du thuyền. Flynn vẫn là một người dàn ông chừng mực, nhưng khi anh ta nhìn Nora hoặc nắm tay cô, Nora cảm thấy chóng ngợp bởi cảm giác lạ thường, có một âm thanh trên da của cô khiến cô so sánh như là cô đang bước vào một bồn nước lạnh trong một ngày nắng nóng. Sau đó cô không thường đến nhà thờ và bỏ qua đi cuộc sống thường ngay của cô. Mặc dù bên ngoài không có gì thay đổi giữa họ nhưng bên trong thì sự kháng cự lại Flynn dường như đã tan biến. Một hôm, sau bữa tiệc, Nora không thể nào kháng cự lại được nữa. Nora và Flynn cuối cùng đã tự ràng buộc nhau trong một cuộc hôn nhân bão táp kéo dài 7 năm.

Giải thích: Người phụ nữ có liên quan đến Error (và vào cuối đời của anh ta thì lên đến hàng ngàn người) cso một ly do để nghi ngờ anh ta là: Anh ta có một điều gần gủi nhất về đời sống thật đối với Don Juan. (Thật ra anh ta đã đóng vai sở khanh nổi tiếng trong một bộ phim). Phụ nữ thường vây quanh anh ta mặc dù họ biết rằng mối liên hệ này sẽ không kéo dài. Và rồi, có nhiều tin đồn về tính tình và niềm yêu thích phiêu lưu và mạo hiểm của anh. Không có người phụ nữ nào có l do thuyết phụ hơn để giữ anh ta hơn là Nora Eddington: Khi Nora gặp Flynn thì anh ta bị buộc tội cưỡng hiếp; cô ta đã có bạn trai; Nora là một người Thiên Chúa Giáo ngoan đạo. Tuy nhiên, co bị Flynn mê hoặc. Một số kẻ sở khanh – giống D. H. Lawrence chẳng hạn – dùng suy nghĩ để tạo ra sự mê hoặc và chiếm hữu họ. Flynn lại dùng cử chỉ. Cử chỉ lạnh lùng của anh ta đã mê hoặc phụ nữ, làm giảm đi sự kháng cự của họ. Điều này xảy ra hầu như mọi lúc họ gặp anh ta, giống như một loại thuốc: Đứng trước phụ nữ, anh ta thanh lịch và tự tin.Họ mê hoặc bởi điều này và cuốn hút theo những gì anh ây tạo ra, bỏ qua tất cả và thậm chỉ cả thường để – thế giứoi bây giờ chỉ còn có bạn và anh ta. Và rồi, có thể trong hôm đó, vài tuần

sau đó – anh ta sẽ nắm tay, ngắm nhìn và điều này sẽ làm cho họ cảm thấy xao xuyến, rung động và có một sự thu hút về thể chất mãnh liệt. Họ sẽ phản chiếu giây phút đó vào trong mắt họ, một cái đỏ mặt, một nụ cười thẹn thùng và anh ta sẽ tấn cống chiếm lấy. Không ai có thể thể hiện nhanh hơn Error Flynn.

Trở ngại lớn nhất đối với sự thu hút về thể hình là trình độ học vấn của đối tượng bởi vì bằng cấp phản ánh mức độ cô ta đã được giáo dục và văn minh hóa. Trình độ văn hóa góp phần hạn chế thể hình, làm mờ các giác quan và làm cho đầu óc đầy những nghi ngờ và lo lắng. Flynn có thể làm cho người phụ nữ có trạng thái tự nhiên hơn, mà trong đó mong muốn, niềm vui thích và quan hệ giới tính không có gì là không được gắn liền với họ. Anh ta quyến rũ phụ nữ vào trong những chuyến phiêu lưu không chỉ bằng lí lẽ mà còn bằng thái độ cởi mở và phóng khoáng đã ăn sâu vào tư tưởng của họ. Ngầm hiểu bạn là người khởi sự tất cả. Khi đến lúc vượt qua những cám dỗ vật chất, rèn luyện tính tự kiềm chế bản thân, sự do dự chần chừ trước tội lỗi và ham muốn. Đức tính và phong thái bình thản của bạn sẽ có sức cuốn hút mạnh mẽ hơn tất cả loại rượu nào mà bạn dùng, thể hiện tâm hồn trong sáng, không điều gì có thể quấy rầy hay làm bạn sợ hãi, bạn cũng không làm gì chỉ vì lợi ích cá nhân. Mục tiêu quyến rũ của bạn là sự xóa đi những gánh nặng về văn hóa, hướng chúng theo suy nghĩ và hành động của mình. Đừng đề cập đến công việc, nhiệm vụ, cưới hỏi,…quá khứ hay hiện tại sẽ có rất nhiều người káhc làm điều đó. Thay vì vậy, bày tỏ cảm xúc về việc đánh mất chính mình trong hiện tại, nơi mà thức sống còn trổi dậy và k ức bị lãng quên.

Khi anh ấy hôn tôi, điều đó đã kích thích tôi đáp lại, cảm giác mà trước kia tôi chưa bao giờ biết hay tưởng tượng, đó là cảm giác choáng ngợp lan tỏa khắp tri giác. Đó là sự thảo mãn tự nhiên và việc đề phòng điều này cũng không có lời cảnh báo, đoán trước hay sự kiểm soát nào trong ly trí của tôi. Đó là cảm giác mới mẽ có sức hấp dẫn và cuối cùng là sự mạnh mẽ. Sự quyến rũ – từ này ngụ là sự thu hút một cách nhẹ nhàng và trìu mến.

Bí quyết quyến rũ

Hơn lúc nào hết, tư tưởng chúng ta đang ở trạng thái lo lắng không ngừng với vô số vấn đề ở khắp mọi nơi. Nhiều người trong chúng ta nhận ra trong các điều bài bào, bài nghiên cứu nhưng những điều này trở nên có nhiều thông tin hơn để đào sâu nghiên cứu. Gần như ta không thể làm gì đế ngăn cản tư tưởng qua tích cực. Sự nổ lực hoàn toàn bộc phát ngoài sức tưởng tượng, một chiếc gwong phản ánh rất thực. Có lẽ chúng ta nói đến rượu, ma túy, hoạt động thể chất hay bất kỳ điều gì làm cho tư tưởng ta lắng xuống so với hiện tại đang ngự trị trong mỗi con người Sự bất mãn của chúng ta đã đưa cho kẻ quyến rũ cơ hội lớn. Nước quanh bạn dồi dào cũng như con người đang tìm kiếm con đường giải thoát tinh thần mê muội. Cạm bẫy của sự thỏa mãn về vật chất sẽ làm cho họ đốp lấy miếng mồi cảu bạn. Tuy nhiên, bạn là người canh chừng trên mắt nwocs, biết rằng cách duy nhất để thoát khỏi sự lo ra là tập trung vào một vấn đề. Một nhà thôi miên học yêu cầu bệnh nhân tập trung nhìn vào quả lắc đồng hồ đang chuyển động. Khi bệnh nhân tập trung đầu óc thư giản, các giác quan đều tỉnh táo, cơ thể nằm sắp xuống hướng về những quyển tiểu thuyết đầy kích động và khêu gợi. Bạn là một nhà thôi miên với vai trò là kẻ quyến rũ, những gì bạn đang tập trung vào chính là bản thân bạn.

Suốt tiến trình thôi miên, bạn đã đặt mục tiêu trong đầu. Những bức thư, vật kỷ niệm, chia sẻ những kinh nghiệm làm cho bạn luôn tồn tại khắp nơi thậm chí những lúc bạn không có ở nơi đó. Bây giờ, bạn hãy luân chuyển một phần thân thể, bạn phải xem xét mục tiêu của mình thường xuyên hơn. Sự tập trung của bạn phải trở nên mạnh mẽ hơn. Error Flynn là người rất tin thông về trò chơi này. Khi anh đến nhà một nạn nhân, anh ta gạt bỏ mọi thứ. Anh ta làm cho người phụ nữ này cảm thấy mọi việc là thứ yếu – công việc, bạn bè, mọi thứ sau đó, anh dẫn cô ta đi du ngoạn cảnh sông nước, du lịch nhẹ nhàng, chậm chạp này làm cho thế giứoi xung quanh như lùi về phía sau. Và Flynn dẫn đến giai đoạn trung tâm. Bạn càng nghĩ nhiều về mục tiêu, công việc của mình càng nhiều thì bạn càng rối trí. Khi đầu óc nghĩ về một điều gì đó thoải mái, và khi đó tất cả mọi thứ trong suy nghĩ không quá quan trọng, chúng ta nằm sắp xuống – làm cho thật giống tôi – có phải tôi là người thông minh hay xinh đẹp, tương lai sẽ nắm giữ được gì. – và gì sẽ tan biến đi trên mặt đất. Hãy nhớ rằng: Tất cả bắt đầu từ bạn. Hãy làm như bị điên cuồng và thể hiện trong giây phút và đối tượng sẽ theo đó. Ánh mắt nhìn thẳng của người thôi miên tạo ra cho bệnh nhân một phản ứng tương tự.

Khi suy nghĩ nhanh nhẹn của đối tượng bắt đầu hoạt động chậm lại thì giác quan của họ sẽ hồi tỉnh. Và sự thu hút về thể chất sẽ gấp bội sức mạnh của họ. Bấy giờ chỉ cần một cái nhìn ấm áp sẽ làm cho họ mắc cỡ. Bạn sẽ có khuynh hướng chiếm lấy sự thu hút về mặt thể chất đầu tiên thể hiện trong ánh mắt, giác quan chúng ta hầu như phản ánh nền văn hóa cảu chúng ta. Người ta phê bình vẻ đẹp bên ngoài chỉ sau khi bạn có nhiều lo âu suy nghĩ. La Belle Otero chắc rằng năm giới chú y đến bộ ngực, cử chỉ, hương thơm và dáng điệu của cô; không phần nào là trội hơn. Các giác quan có liên hệ với nhau – sự thu hút đối với mùi vị sẽ dẫn đến một sự va chạm, sự thu hút về sự va chạm sẽ tạo ra viễn cảnh: Một sự tiếp xúc vô tình hay ngẫu nhiên – một sự va chạm nhẹ vào da tố hơn là một quyền lực – sẽ tạo ra một sự choáng váng và phản chiếu vào mắt. Điều chỉnh giọng nói vừa phải, chậm rãi và sâu sắc. Các giác quan sinh động sẽ tạo ra suy nghĩ chừng mực.

Trong quyển tiểu thuyết ở thế kỷ XVIII "Lí trí và con tim ngang bướng" của Crébillion, Madam de Lursay cố gắng để quyến rũ một người đàn ông trẻ có tên là Meilcour. Cô ta chỉ có một vài thức vũ khí. Vào một đêm tại buổi tiệc, cô đang tiếp khác và mặc áo choảng hở, tóc cô rối lên và cô đã có cái nhìn nồng nhiệt đối với anh ta; giọng nói của cô hơi run. Khi chỉ có hai người, cô ta đã ngốc nghếch bảo anh ta ngồi gần cô hơn, nói chuyện một cách chậm lại và đến một lúc cô bắt đầu khóc. Meilcourt có nhiều l do từ chối cô; anh đã yêu một cô gái cùng tuổi, và anh đã nghe nhiều tin đồn về Madame de Lursay và điều đó làm cho anh nghi ngờ cô. Nhưng trang phục, ánh mắt, mùi hương, giọng nói, sự gần gủi thân thể cô – tất cả bắt đầu làm anh choáng ngợp. "Một tâm trạng bối rối không diễn tả được đã khuấy động vào trong giác quan của anh". Meilcour đã chịu thua cuộc.

Tín ngưỡng Pháp vào thế kỷ XVIII gọi điều này là "giờ khắc". Kẻ quyến rũ sẽ đưa nạn nhân đến một thời điểm nào đó nơi anh ta hoặc cô ta biểu lộ những dấu hiệu thay đổi về kích thích thể xác có thể được thể hiện dưới nhiều dấu hiệu khác nhau. Và khi những dấu hiệu này bị phát

hiện, kẻ quyến rũ sẽ thực hiện rất nhanh chóng, áp dụng nhiều sức ép vào đối tượng nhằm làm cho đối tượng mất định hướng về thời gian – qua khứ, tương lai, và tất cả sự cân nhắc hơn nữa đều tan biến. Lúc đó, đối tượng của bạn đã đánh mất đi chính họ – tất cả điều đó bao gồm suy nghĩ và nhận thức đều không còn kìm nén lại được. Thân thể tạo ra sự dễ chịu. Madam de Lursay đã quyến rũ Meilcour vào giừo khắc này bằng cách tạo ra một sự hỗn loạn chung trong suy nghĩ, làm cho anh ta mất khả năng suy nghỉ ra điều gì.

Trong việc khiến đối tượng của bạn đến giờ khắc này, hãy nhớ lấy một vài điều. Trước hết, môt ánh mắt vô biên (mái tóc rối và trang phục của Madam de Lursay) sẽ hiệu quả hơn cả một thân hình đẹp. Điều này tạo liên tưởng đến việc lên giường. Kế đến, hãy tỉnh táo đối với các dấu hiệu về sự quyến rũ của thể xác. Thẹn thùng, giọng nói run lên, nước mắt và tiếng cười mạnh mẽ khác thường, chuyển động thư giản toàn thân (những phản ứng vô tình, những cử chỉ của họ bắt chước của bạn), một làn môi đưa ra ngoài lưỡi – những dấu hiệu này cho thấy nạn nhân đang say mê vào giờ khắc đó và áp lực sẽ được áp dụng ở đây.

Vào năm 1934, một cầu thủ bóng đá người Hoa tên Li gặp một nữ diễn viên trẻ tên Lan Ping ở Shanghai. Anh ta bắt đầu thấy cô xuất hiện thường hơn trong các trận đấu của anh, cổ vũ cho anh. Họ đã công khai gặp nhau và Li đã thấy cô ấy liếc nhìn anh bằng ánh mắt khao khát lạ lùng rồi nhìn sang nơi khác. Một buổi tối, anh thây cô đang ngồi gần anh ở quầy tiếp tân. Chân của cô chạm nhẹ vào anh. Họ nói chuyện với nhau và lan Ping đà mừoi anh xem phim ở rạp gần đó. Khi họ đến đó, cô thấy đầu của mình đang ở trên vai Li, cô thì thầm một điều gì đó về bộ phim vào tai anh. Sau đó, họ cùng rảo bước trên đường và cô đã để tay mình quanh thắt lưng của Li. Cô đưa anh đến nhà hàng và họ đã uóng rượu với nhau. Li đưa Lan Ping về phong khách sạn và ở đó anh đã bị choáng ngợp sự vuốt ve và lời nói ngọt ngào của cô. Cô làm cho Li không nơi lẩn tránh, không thời gian để bình tâm lại. Ba năm sau đó, Lan Ping – sau đó đặt tên lại là Jiang Qing – chơi một trò tương tự đối Mao Zedong. Cô trở thành vợ của Mao – Madam Mao khét tiếng, người đứng đầu trong nhóm 4 người.

Sự quyến rũ, giống như một trận chiến thường có khoảng cách xa và gần. Đầu tiên, bạn theo dấu vết cảu kẻ thù từ xa. Vũ khí chính của bạn là ánh mắt và cử chỉ huyền bí. Byon có cái nhìn lén nỏi tiếng cuả anh ta. Madam mao có đôi mắt cháy bỏng. Bí quyết là nhìn lén rồi nhìn sang nơi khác giống như một thanh kiếm mỏng lướt qua da thịt. Hãy làm cho ánh mắt bạn thể hiện sự khát khao nhưng vẫn giữ nguyên tư thế của gương mặt. (Cái mỉm cười sẽ làm hủy hoại tất cả). Khi nạn nhân đã cảm thấy bị nóng lên thì bạn sẽ là cầu nối khoảng cách, chuyển sang chiến tranh gần mà trong đó bạn không cho kẻ thù nơi rút lui, không có thời gian để suy nghỉ hay xem lại vị trí mà mình đã đặt anh ta/ cô ta vào đó. Để lấy hết nỗi sợ hãi ra ngoài điều này, hãy sử dụng lời khen ngợi làm cho đối tượng cảm thấy thật sung sướng, hãy khen ngợi sự quyến rũ của họ. Đó chính là lỗi cảu họ khi bnạ trở nên qua xồng xáo. Không có gì quyến rũ hơn là làm cho đối tượng cảm thấy đang thu hút. Hãy nhớ rằng: Cái ê cốt quan trọng của Aphrodite, thứ đã giúp cho cô có sức mạnh quyến rũ vô biên bao gồm lời tâng bốc.

Những hoạt động thể chất chung luôn luôn là một sự quyến rũ tuyệt vời. Rasputin thần bí người Nga sẽ bắt đầu sự quyến rũ của anh ta bằng một sự thu hút về tinh thần – lời hứa về một cuộc trải nghiệm một phần mang tính tôn giáo. Nhưng sau đó, anh ta đã nhắm vào mục tiêu ở buổi tiệc và chắc rằng anh ta sẽ dìu cô gái nhảy, và diều này càng khiêu gợi hơn khi anh ta đến gần cô gái. Hàng trăm phụ nữ không thể nào từ chối đối với biện pháp này. Đối với Flynn đó chính là bơi lội và trượt tuyết. Trong hoạt động về thể chất như thế, suy nghĩ sẽ ngừng lại và thân hình sẽ vận hành theo quy luật của nó. Thân thể cảu đối tượng sẽ theo sự chỉ dẫn của bạn sẽ làm theo cử động của bạn như khi bạn muốn.

Chốc lát, tất cả sự suy xét về đạo đức sẽ tan biến đi và thể xác sẽ trở về trạng thai ngớ ngẩn. Một phần bạn có thể tạo ra cảm giác thông qua thái độ bất chấp. Bạn không cần phải lo lắng về thế giới bên ngoài hoặc người ta sẽ nghĩ gì về bạn; bạn không còn xét đoán mục tiêu của bạn nữa. Một phần hấp dẫn cảu Flynn là anh ta chấp nhận tất cả phụ nữ. Anh không quan tâm đến thân hình, màu da, trình độ học vấn, tín ngưỡng chính trị của cô. Anh yêu bản chất nữ tính của cô. Anh ta đang thu hút cô bằng chuyến phiêu lưu, bằn sự tự do đối với thành kiến đạo đức khắt khe của xã hội. Đối với anh, cô có thể làm theo điều kỳ lạ mà đối với nhiều người đó có thể là bạo lực hoặc phạm tộikhi trải qua sự mạo hiểm. Bạn hoàn toàn trống rỗng với đạo đức và

thành kiến. Bạn đã quyến rũ đối tượng của bạn vào thế giứoi vui vẻ nhất thời, ôn hòa và dễ chịu. Tất cả quy luật và điều cấm kỵ đều được ném ra ngoài cửa sổ.

Biểu tượng

Bè gỗ. Cuộn vào dòng nước chảy ra biển. Bỗng trong chốc lát khi bè gỗ mất hút giữa đại dương mênh mông, chính hai bạn sẽ cảm thấy cô đơn. Dòng nước như mời gọi bạn hãy quên đi tất cả nổi lo lắng và hòa vào chúng. Không cần neo hay la bàn, hãy trút bỏ qua khứ và hòa vào cảm giác bồng bềnh và chầm chậm tan đi tất cả những khó khăn.

Điểm yếu

Một số người hoảng sợ khi họ nghĩ họ rơi vào cảm giác đó. Thông thường, dùng sự thu hút về mặt tinh thần sẽ giúp che giấu đi thực chất của sự hấp dẫn đang tăng lên. Đó là cách người đồng tính nữ Natalie Barney áp dụng. Vào thời hoàng kim của cô, vào khoảng thế kỷ XX, tình dục của người đồng tính nữ có khuynh hướng phạm tội và người phụ nữ nào làm điều đó đều có cảm giác dơ bẩn và tội lỗi. Barney hướng họ về mặt thể chất và đưa điều này vào trong thơ ca và chủ nghĩa thần bí mà họ có thể thư giản và cảm thấy mình trong sạch qua trải nghiệm. Ngày nay,một số người cảm thấy phủ nhận bản chất giới tính của họ và nhiều người cũng cảm thấy khó chịu với cơ thể họ. Họ sợ bất cứ ai đến gần và làm phiền mình. Thay vào đó hãy xem đó là sự kết hợp thần bí và họ sẽ ít quan tâm đến sự dịch chuyển về mặt thể chất của họ hơn.

Đó là vào năm 1907 và lúc đó La Belle (Otero) là một diễn viên quốc tế hơn mười mấy năm qua. M. Maurice Chevalier đã kể lại câu chuyện như sau: "Tôi là một ngôi sao trẻ lần đầu tiên xuất hiện ở Folies. Otero là một ngôi sao biểu diễn nổi tiếng ở đó vài tuần rồi và mặc dù tôi biết cô ta là ai nhưng tôi vẫn chưa biết mặt cô trước đó trên sân khấu hay ở ngoài." Khi tôi đang cắm đầu chạy rối rít và khi nhìn lên, tôi thấy chính là Otera cùng vơi một người phụ nữ khác đang đi về hướng tôi. Vào thời đó, Otera thì gần 40 tuổi trong khi tôi chưa được 20 nhưng cô ta thì rất đẹp. "Cô ta cao, có mái tóc đen với thân hình tuyệt đẹp giống hầu hết phụ nữ thời đó chứ không như bây giờ". Chevalier mỉm cười. "Tất nhiên tôi cũng thích phụ nữ hiện đại nhưng Otera vẫn có nét duyên trời cho. Chúng tôi đà đứng đó một chút, rồi hai chút mà không nói bất cứ lời nào. Tôi nhìn chằm chằm vào La Belle. Cô ta không còn trẻ như xưa và và cũng không còn đẹp lắm nữa nhưng vẫn đầy nữ tính. "Cô ấy nhìn chằm chằm vào tôi rồi quay lại người một người đi cùng mà tôi đoàn là bạn cô và nói với cô ta điều gì đó bằng tiếng Anh mà cô nghĩ là tôi không hiểu. Tuy nhiên, tôi biết: "Ai là người đàn ông trẻ đẹp?".

Otero hỏi và người phụ nữ kia trả lời: "Đó là Chevalier". Nhìn thẳng vào tôi rồi Otero nói rằng: "Anh ta có đôi mắt đẹp làm sao". Rồi co ta nói thẳng với tôi rằng: "Tôi tự hỏi là Chevalier có thích ngủ với tôi không. Tôi nghĩ là tôi nên hỏi anh ấy". Chỉ có cô ta không nói điều đó một cách tế nhị. Cô ta kém lịch sự đến mức đó. "Đó là lúc tôi cần quyết định nhanh. La Bella đi về hướng tôi. Thay vì tự giới thiệu mình và… , tôi giả vờ không hiểu những gì cô nói và chỉ nói vài từ tiếng Pháp rồi đi về phía phòng để quần áo của tôi. "Tôi thấy La Belle mặc trang phục lỗi thời mỉm cười khi tôi đi ngang qua, giống như một con cọp cái đang nhìn bữa tối của nó từ xa. Khoảng một giấy trôi qua tôi nghĩ cô sẽ đi quanh va theo tôi". Chevalier nên làm gì nếu cô ta theo đuổi anh? Anh ta bỉu môi giống như một đặc điểm riêng biệt cua người Phat. Và rồi anh cười to. "Tôi đã giảm tốc độ để cô ta theo kịp".

Arthur H. Lewis, La Belle Otero

Bạn mong tôi sẽ bảo vệ bạn
đối với nhiều người ở đây có nghĩa là mong tôi cho lờ khuyên
Đến trễ, khi đèn thắp sáng; đi vào nhẹ nhàng –
trì hoãn tăng lên sự mệ hoặc, trig hoãn chuyên ân ái. Có thể bạn tỉnh táo nhưng vào ban đêm bạn sẽ chếnh choáng. Ánh đèn và bóng tối sẽ che tội lỗi của bạn. Hãy cầm lấy thức ăn cảu bạn bằng ngón tay xinh xắn: Vấn đề là cái bàn tốt
Đừng làm dơ mặt bạn bằng một cái chân bẩn thỉu
ở nhà đừng ăn trước và hãy ăn một cách từ từ và công bằng. Đừng nuông trìu bản than bạn quá
sự ngon miệng dẫn đến mau no nhưng hay để dành một ít. Nếu Paris có thể thấy Helen đang cố đưa chính cô ta vào hồng cầu mắt, anh ta sẽ nhận ra và anh sẽ cảm thấy đó là sự dừa dối của cô ta. Một lỗi lầm ngốc nghếch… Mỗi người phụ nữ nên tự biết chính mình và chọn những biện pháp riêng. Để thích hợp với than hình của cô thì một bộ trang phục không thể nào đáp ứng được điều đó. Hãy để cô gái có gương mặt đẹp nói dối, hãy để người con gái để lưng đẹp cho người xem từ phía sau. Milanion làm đau cái chân của Atalanta
Vai của anh ta: Bàn chân đẹp nên được sử dụng theo cách này. Cô gái nhỏ nhắn nên cưỡi ngựa (Andromache, Hector's Theban
Bride quá cao nên không thể chơi trò chơi này. Nếu bạn trông giống người mẫu Thời trang có những cử chỉ thướt tha uyển chuyển thì hãy quỳ xuống giường. Đầu gối hơi cong; cô gãi có

đôi chân và bộ ngực hoàn hảo nên nằm nghiêng và bảo người yêu của bạn đứng. Đừng ngại xỏa tóc giống như một người điên cuồng và để lon tóc vừa dài đưa xuống cổ bạn.

Ovid, Nghệ Thuật Yêu do Peter Green dịch

Nghệ thuật quyến rũ

"Bạn đã thu hút một người đàn ông như thế nào? Phóng viên người Pari ở Stockhlm Aftonbladet đã hỏi La Belle vào ngày 03/07/1910 "Hãy làm cho bạn càng nữ tính càng tốt; trang phục, và những phần quan trọng đối với đặc điểm cơ thể bạn được nhấn mạnh và để cho phái nam biết rằng bạn sẵn sàng phục vụ vào một lúc nào đó…" Otero nói với một phóng viên cảu tờ bào Johannesburg Morning rằng "cách để gữ lấy một người đàn ông là tiếp tục giả vờ mặc dù bạn bị anh ta thuyết phục bằng sự nhiệt tình và hào hức nhưng bạn sẽ chờ đợi đến sự mãnh liệt của anh ta.

Arthur H. Lewis, La Belle Otero

Anh ta trả lời: "Tôi vẫn còn nhớ sự kích thích tinh thần khi tôi còn nhỏ, nhưng từ lúc tôi biết nhiều phụ nữ, chúng tôi có thể nói rằng dựa trên nền tảng kế tiếp nhau và tôi phát hiện ra rằng điều duy nhất bạn cần, bạn muốn và nên có là thuộc về thể chất. Không có kiến nào khác nữa. "Suy nghĩ của nữ giới sẽ đi theo hướng này." "Thật chứ?" Đối với tôi… tôi tự nói về chính mình. Tôi không xúc phạm nam giới. Tôi đang nói về những gì tôi đã phát hiện ra hoặc những gì tôi cần: Thân thể, gương mặt, dáng điệu, giọng nói, nữ tính, vóc dáng nữ giới… không gì tốt hơn những thứ này. Và cũng không có tính chiếm hữu trong đó. Tôi nhìn anh ta gần hơn. Anh ta nói:

"Tôi nghiêm túc". "Đó là cài nhìn của tôi và chỉ là một người con gái. Không có gì khác hơn điều đó. Và khi bạn có được điều đó thì hãy nhớ giữ lấy trong một lúc nào đó."

Earl Conrad, Error Flynn: Ký Ức

Một sự xáo trộn nhỏ trong trang phục cũng gợi lên sự nghịch ngợm. Một mảnh vải mịn trên bờ vai cũng gợi lên sự tò mò: Một cái vòng đeo tai, một cái yếm đỏ quyến rũ, một cổ tay áo không được chú y đến và những chổ rách có thể gây ra sự bối rối. Một làn sóng dợn (sự chú y đáng ca ngợi) trong cái váy trông có vẻ sinh động; dây giầy bất cẩn, trong cà vạt cảu ai đó và tôi thấy thái độ chưa văn minh lắm. Có thể làm mê hoặc tôi khi nghệ thuật quá chính xác trong mỗi phần.

Robert Herrick, "niềm Vui Trong Sự Xáo Trộn" được trích trong Peter Washington, Ed., Những Bài Thơ Tình

Sani, con trai của Usimares, thấy một người phụ nữ đẹp trong những viên đã trơn của ngôi đến. Anh ta gọi người hầu bàn và nói: "Hãy đi đến đó và nói với cô ta rằng tôi, con trai của Pharaoh sẽ tặng cho cô 10 mảnh vàng để đổi láy một giờ với tôi." Lady Thubuilt trả lời rằng: "Tôi là một người trong sach, tôi không phải là kẻ thấp hèn". "Nếu anh muốn vui vẻ với tôi, anh nên đến nhà tôi ở Bubastis. Mọi thứ đã sẵn sàng ở đó. Satni đến đó bằng thuyền. Thubuilt nói "hãy lên lầu với tôi" Trên lầu được đáng bóng bằng đá màu xanh da trời và xanh lam., Santa thấy nhiều giường ngủ được phủ khăn trải giường sang trọng và nhiều cái chén bằng vàng trên bàn. Thubuilt nói: "Xin mời dùng bữa". "Đó không phải là những gì tôi muốn". Satni trả lời trong khi những người hầu đặt những mảnh gỗ thơm trên lửa và xịt nước thơm. "Làm điều đó bởi vì chúng ta đến đây."

Satni lập lai. Thubuilt trả lời: "Đầu tiên anh cần làm một điều để ở đây và anh sẽ lập văn bản của hồi môn cho tôi tất cả các thứ và hàng hóa thuộc về anh. Satni bằng lòng nói rằng: "Hãy đưa người sao chep bản thảo đến đây". Khi anh đã thực hiện những gí Thebuilt yêu cầu, cô đứng dầy và tự mặc trang phục bằng một cái áo choàng bằng vải lanh mà qua đó Satni có thể thấy tất cả vóc dáng của cô. Cảm xúc mãnh liệt của anh ta tăng lên nhưng Thebuilt nói: "Nếu anh thật sự muốn vui ve với tôi, anh sẽ bảo các con anh thừa nhận việc làm của tôi là chúng sẽ không gây sự với các con tôi." Satni được đưa cho các con của anh, "Nếu thật sự anh muốn vui vẻ với tôi, anh sẽ khiến cho các con anh bị giết trừ phi chúng không gây sự với con tôi". Satni lại đồng ý. "Hãy để bất cứ sự trừng trị nào cho chúng nếu ông muốn". Thubuilt nói: "Hãy vào phòng đó." Và trong khi những thi hài nhỏ bị ném ra ngoài cho chó mèo hoang, cuối cùng Satni nằm trên giường ngà voi và gỗ mun và tình yêu của anh ta sẽ được thưởng và rồi Thebuilt nằm xuống bên cạnh anh.

Sau đó, nhiều đoạn trích khiêm tốn kể lại rằng: "Phép màu và thần Amen đà làm". Sự mê hoặc của Nữ Thánh chắc không thể nào chống lại được thậm chí nếu có những người đàn ông thông

minh nhất sẵn sàng làm điều gì mà họ muốn để quên đi bản thân, thậm chí để đổi lấy khoảnh khắc ngắn ngủi, đối với sự ôm ấp của họ.

G.R. Tabouis, Một Cuộc Sống Riêng của Tutankhamen do M. R Dobie dịch

CÉLIE: Khoảnh khắc là gì và làm thế nào để định nghĩa được nó? Bởi vì thành thật mà nói tôi không thể hiểu được bạn

THE PUKE: Thiên hướng của viễn cảnh nào đó mà ta không mong đợi nhưng nó lại xảy ra một cách vô thức. Điều này một phụ nữ có thể che giấu nhưng cũng vấn đề này, người nào đó nhận thức hay cảm nhận được và để nhận được lợi ích từ điều này, kẻ đó có thể sẵn sàng đưa cô ta vào hoàn cảnh nguy hiểm nhất mà cô ta không hề nghĩ ra hay lường trước được.

Vào một buổi tối mùa thu, nhắm mắt lại tôi hít thở mùi thơm ấm áp huyền dịu từ ngực em. Trước mắt tôi hạnh phúc vô bờ bến trải ra và nâng niu. Bên cạnh ngon lửa sáng lóe là những tấm ván trượt tuyết màu xanh và nơi đó ở hòn đảo yên tỉnh có những cây trái thơm ngon trong đó cũng có nhiều cây rất kỳ lạ. Ở đó, con người rất nhã nhặn: Phụ nữ của vùng biển đó
Ngạc nhiên trước cái nhìn trầm trầm và mùi hương của em thoang thoảng qua anh như một cơn gió. Anh nhìn thấy bến tàu đông đúc những cột buồm, cánh bườm
Mệt mỏi vì cơn gió ồn ào và tiếng hát của những người thủy thủ hướng đến anh hòa lẫn với mùi hương của trái me và tâm hồn tôi thật thoải mái.

Charles Baudelaire, “Hương Thơm Ngoại Nhập”, Đóa Hoa Tội Lỗi do Alan Conder dịch

23. Làm chủ nghệ thuật tấn công táo bạo

Giây phút ấy đã đến: Nạn nhân rõ ràng đang rất thèm muốn bạn nhưng lại không muốn thừa nhận điều đó, chứ chưa nói đến có hành động gì. Đây là lúc vứt bỏ những lịch sự, tốt bụng, điệu đàng để tấn công bằng một động thái táo bạo. Đừng cho con mồi thời gian suy tính hậu quả; tạo mâu thuẫn, gây căng thẳng để bước tấn công táo bạo tiếp theo giúp giải thoát tất cả. Thể hiện do dự, vụng về nghĩa là bạn đang nghĩ đến chính mình chứ không phải đang bị con mồi quyến rũ. Đừng bao giờ khựng lại hay thỏa hiệp với con mồi, hãy tin rằng bạn đúng và chu đáo; lúc này bạn cần tỏ ra quyến rũ chứ không cần phải như một chính khách. Một người phải tấn công trước và đó là bạn.

Bằng một âm mưu dối trá – một cuộc lột xác thành một người tốt nhưng chỉ có vẻ bề ngoài nhằm đánh lạc hướng – tay công tử phong lưu Valmont bắt đầu bủa vây lấy nữ phu nhân trẻ nết na Tourvel, cho tới ngày lời thú nhận tình yêu của hắn khiến nàng bối rối, nàng cứ nằng nặc bảo hắn hãy rời khỏi lâu đài nơi cả hai người đang làm khách. Thế là hắn đồng ý. Nhưng rồi lúc ở Paris hắn liên tục gởi cho nàng những lá thư diễn tả tình yêu của hắn đối với nàng bằng những từ ngữ dạt dào tình cảm nhất; nàng van xin hắn hãy dừng việc ấy lại và lại một lần nữa hắn làm theo như lời nàng bảo. Và rồi nhiều tuần sau đó, hắn bất ngờ đi đến lâu đài. Lúc có hắn ở kề bên, nàng luôn cảm thấy thẹn thùng, xao xuyến, nàng luôn ngoảnh mặt đi để tránh mọi cử chỉ mà hắn muốn bày tỏ với nàng. Lần nữa nàng bảo hắn hãy rời khỏi đó. Hắn đáp, việc gì em phải sợ hãi? Từ trước tới nay anh luôn làm theo những gì em nói, anh chưa bao giờ ép buộc em cả. Từ đó hắn lúc nào cũng giữ khoảng cách với nàng và dần dần nàng cảm thấy bớt căng thẳng. Nàng không còn rời khỏi phòng khi hắn bước vào nữa, giờ thì nàng có thể diện đối diện với hắn. Khi hắn đề nghị cùng nàng đi tản bộ, nàng không hề từ chối. Nàng nói hai người họ là những người bạn. Thậm chí nàng còn nắm tay hắn khi hai người cùng đi bên nhau như một cử chỉ thân thiện.

Vào một ngày nọ trời mưa, hai người không thể đi dạo như thường lệ. Hắn gặp nàng ở hành lang khi nàng đang bước vào phòng của mình và lần đầu tiên trong đời nàng mời hắn vào phòng. Tourvel trông có vẻ thoải mái, vậy là Valmont ngồi sát bên nàng trên ghế sofa. Hắn kể lể về tình yêu hắn dành cho nàng. Tourvel hầu như không phản ứng gì cả. Hắn cầm lấy tay nàng, Tourvel cứ để yên như vậy rồi nàng dựa vào tay hắn. Giọng nàng run run. Rồi nàng nhìn hắn, Valmont cảm thấy tim mình rộn nhịp – đó là một cái nhìn yêu thương trìu mến. Nàng bắt đầu nói – "Ô vâng, em…" – rồi bất chợt sà vào vòng tay hắn mà bật khóc. Đó chỉ là một phút yếu lòng nhưng Valmont vẫn ngồi yên. Nàng khóc mỗi lúc một dữ dội; nàng cầu xin hắn giúp nàng, xin hắn hãy rời khỏi đó trước khi có chuyện tồi tệ xảy ra. Thế là hắn đi khỏi đó. Sáng ngày hôm sau hắn thức dậy và nhận được một tin sửng sốt: Giữa đêm qua, lấy cớ là cảm thấy không khoẻ, Tourvel đã đột ngột rời khỏi lâu đài và trở về nhà.

Valmont không theo nàng trở về Paris, thay vào đó hắn bắt đầu thức khuya, hơn nữa còn không thèm che giấu đi khuôn mặt xanh xao xuất hiện không lâu sau đó. Hắn đi nhà thờ mỗi ngày, lê bước trong buồn bã xung quanh lâu đài. Hắn biết thể nào bà chủ lâu đài cũng sẽ viết thư cho Tourvel biết về tình hình của hắn. Kế đó hắn viết thư cho một cha xứ ở Paris yêu cầu vị linh mục này chuyển một lời nhắn tới Tourvel nói rằng: Hắn đã sẵn sàng để thay đổi cuộc đời mình mãi mãi. Hắn muốn có một buổi gặp gỡ cuối cùng để nói lời tạm biệt nàng đồng thời hoàn trả lại những bức thư mà nàng đã viết cho hắn trong suốt mấy tháng qua. Vị linh mục ấy đã sắp xếp một buổi gặp mặt và thế là vào một buổi chiều tàn ở Paris, lại một lần nữa Valmont ở một mình với Tourvel trong một căn phòng ở nhà nàng.

Nữ phu nhân hẳn là rất hồi hộp; nàng không thể nhìn thẳng vào mắt hắn. Họ chào xã giao lẫn nhau nhưng rồi giọng Valmont trở nên khó chịu, hắn nói: Nàng đã đối xử tàn nhẫn với hắn, rõ ràng là nàng quyết tâm làm cho hắn cảm thấy không hạnh phúc. Mọi chuyện đến đây là hết, họ sẽ chia tay vĩnh viễn vì đó là những gì mà Tourvel mong muốn. Tourvel biện hộ: Nàng là một người phụ nữ đã có chồng, nàng không thể có chọn lựa nào khác. Giọng Valmont dịu xuống rồi hắn xin lỗi nàng, hắn nói: Hắn không quen biểu lộ những cảm xúc mạnh như thế, hắn không thể kiểm soát nổi bản thân mình. Dù sao thì hắn cũng không bao giờ làm phiền nàng nữa. Đoạn hắn để những lá thư mà hắn đến để trả lại nàng lên bàn.

Tourvel tiến lại gần hơn, trông thấy những lá thư nàng đã viết lại thêm bao nhiêu ký ức về mối tình rối như tơ vò này chất chứa trong những lá thư ấy làm nàng xúc động một cách mạnh mẽ. Nàng cứ đinh ninh rằng quyết định từ bỏ lối sống tội lỗi của hắn là tự nguyện, nàng nói điều này mà giọng chất chứa một nỗi niềm cay đắng, cứ như thể nàng không muốn bị bỏ rơi. Hắn đáp rằng đó không phải là tự nguyện mà là vì nàng đã chối bỏ hắn. Đột nhiên hắn tiến lại gần và ôm lấy nàng. Nàng chẳng chống cự gì cả. Hắn kêu lên: "Hỡi người em đáng kính, em nào có biết tình yêu em khơi gợi nên là gì đâu. Em sẽ chẳng bao giờ thấu tỏ được anh đã tôn thờ em thế nào, cảm xúc của anh còn nồng nàn hơn cuộc sống nhường bao!…Cầu cho cuộc sống của em luôn ngập tràn những niềm hạnh phúc mà em không cho anh có được!" Thế rồi hắn

buông nàng ra và quay mặt rời đi.

Tourvel bất thần quay người lại, nàng kêu lên: "Em cầu xin chàng đấy, hãy nghe em," rồi bắt lấy tay hắn. Hắn quay người lại rồi cả hai ôm chầm lấy nhau. Giờ thì hắn không chần chờ gì nữa, hắn bế nàng lên đưa nàng tới chiếc ghế đệm rồi khiến nàng say đắm bằng những nụ hôn và những lời nói ngọt ngào của niềm hạnh phúc mà hắn đang cảm nhận được. Trước một tràng những cử chỉ âu yếm ập đến bất ngờ như vậy, tất cả mọi thái độ và hành động cự tuyệt của nàng đều tan biến. Nàng thỏ thẻ: "Từ bây giờ em sẽ là của anh, và anh sẽ không còn nghe thấy bất cứ lời từ chối hay hối tiếc nào từ môi miệng em." Những lời nói của Tourvel là thật lòng, còn những dự cảm của Valmont thì tỏ ra là đúng: Nỗi vui mừng mà Tourvel mang lại cho hắn còn tuyệt vời hơn nỗi vui mừng hắn có được từ bất kỳ người phụ nữ nào khác mà hắn đã tán tỉnh.

Giải thích: Valmont – một nhân vật trong tiểu thuyết Dangerous Liaisons thế kỷ thứ 18 của nhà văn Choderlos de Laclos – có thể nhận xét được đôi điều về nữ phu nhân Tourvel ngay từ cái nhìn đầu tiên. Nàng là một người nhút nhát và hay lo lắng. Chồng nàng chắn hẳn là rất tôn trọng nàng – có lẽ là quá mức cần thiết. Đằng sau sự quan tâm của nàng đối với Thượng Đế, tôn giáo và đức hạnh ẩn giấu một người phụ nữ đam mê, yếu đuối trước sức cám dỗ của những gì lãng mạn và trước sự quan tâm tâng bốc của kẻ si tình nồng cháy. Chưa một ai, kể cả chồng nàng, đem đến cho nàng cảm giác này vì tất cả họ đều bị vẻ bề ngoài cả thẹn của nàng làm cho chùn bước.

Lúc này, Valmont bắt đầu trò quyến rũ của hắn một cách gián tiếp. Hắn biết Tourvel thầm có hứng thú với tiếng xấu của hắn. Bằng cách hành động như thể hắn đang dự định thay đổi cuộc đời mình, hắn có thể làm cho nàng muốn sửa đổi hắn – một khao khát mà vô hình chung lại là một khao khát được yêu hắn. Một khi nàng hé mở cửa lòng mình ra trước những mưu chước của hắn, ngay lập tức hắn tác động lên lòng kiêu hãnh của nàng: Nàng chưa bao giờ có cảm giác được người khác yêu thương của một người phụ nữ và trong một chừng mực nào đó chỉ còn cách chấp nhận tình yêu của hắn dành cho nàng. Dĩ nhiên nàng cũng có tranh đấu và phản kháng nhưng đó chỉ là một dấu hiệu cho thấy rằng tình cảm của nàng đã gắn chặt với hắn. (Thái độ dửng dưng chính là nhân tố độc nhất gây cản trở hiệu quả nhất đối trò quyến rũ.) Bằng cách nắm đúng thời điểm, không đi bất kỳ nước cờ táo bạo nào ngay cả khi có cơ hội, hắn dần tạo cho nàng có một cảm giác an toàn giả tạo đồng thời chứng tỏ hắn là một người khiên nhẫn. Dựa vào những hành động mà hắn giả vờ trong lần gặp mặt Tourvel lần cuối cùng, hắn có thể cảm nhận được rằng nàng đã xiêu lòng – yếu đuối, bối rối, lo sợ mất đi cảm giác đê mê khi được người khác yêu thương hơn là gánh chịu những hậu quả của tội ngoại tình. Hắn cố tình làm cho nàng xúc động, bất ngờ làm cho nàng thấy những lá thư, tạo ra một chút căng thẳng bằng trò "vừa kéo vừa đẩy", và khi nàng nắm tay hắn thì hắn biết đây chính là lúc để "tung đòn quyết định." Giờ thì hắn "tấn công" liên tiếp khiến cho nàng không có thời gian để hoài nghi hay suy xét lại. Thế nhưng hành động của hắn dường như xuất phát từ tình yêu chứ không phải dục vọng. Sau nhiều kháng cự và căng thẳng đến thế, thật là vui mừng biết bao khi cuối cùng đối phương cũng đầu hàng. Đỉnh điểm giờ lại cho ta một cảm giác được giải phóng tuyệt vời.

Đừng bao giờ đánh giá thấp vai trò của lòng kiêu hãnh trong tình yêu cũng như trong trò chơi quyến rũ. Nếu tỏ ra không kiên nhẫn, nôn nóng vì tình dục, bạn đang cho thấy rằng tất cả mọi chuyện chỉ là nhắm đến ham muốn dục vọng và chẳng có gì liên quan đến sắc đẹp riêng của đối phương. Đó là lí do tại sao mà bạn phải trì hoãn đỉnh điểm. Kéo dài thời gian quyến rũ sẽ nuôi dưỡng niềm kiêu hãnh ấy của đối tượng và sẽ làm cho nước cờ quyết định của bạn càng có tác động mạnh mẽ hơn và lâu dài hơn. Còn nếu đợi quá lâu thì bạn lại cho thấy mình quá nhút nhát đến nỗi không dám tung nước cờ quyết định, mặc dù điều đó chứng tỏ bạn có khao khát với đối tượng nhưng rồi bạn sẽ khơi gợi nên một cảm giác bất an khác: "Anh khao khát có được em nhưng anh lại không hành động theo những khao khát đó, phải chăng anh không thích em lắm." Những mối nghi ngờ như thế là nỗi sỉ nhục với niềm kiêu hãnh của đối tượng (nếu anh không mấy quan tâm thì có lẽ em cũng không đẹp cho lắm), và là mối nguy dẫn đến thất bại trong những giai đoạn về sau của trò quyến rũ; lúng túng và hiểu nhầm sẽ xuất hiện khắp nơi. Một khi bạn đọc được trong cử chỉ của đối phương thông điệp cho thấy rằng họ đã sẵn sàng và đã mở lòng mình ra – nhìn vào mắt nhau, cư xử giống nhau, hay có cảm giác bồn

chồn kỳ lạ khi có bạn bên cạnh – thì bạn phải bắt đầu tấn công, làm cho họ cảm thấy rằng vẻ đẹp của họ đã làm cho bạn rối trí và buộc bạn phải ra nước cờ quyết định. Lúc này họ sẽ có được niềm vui tột bực: Xác thịt được trao dâng và niềm kiêu hãnh có được lực đẩy về tâm lý.

Nếu người yêu ta càng tỏ ra nhút nhát với ta bao nhiêu thì vì niềm kiêu hãnh ta càng phải thúc giục chàng làm như thế bấy nhiêu; nếu chàng càng tỏ ra tôn trọng sự cự tuyệt của chúng ta, chúng ta càng phải yêu cầu chàng tôn trọng nhiều hơn nữa. Chúng ta sẵn sàng nói với cánh đàn ông: "Vì lòng xót thương, xin đừng tưởng rằng chúng tôi là những người mười phần đức hạnh; chẳng qua là các người đang ép buộc chúng tôi trở thành những người đức hạnh thái quá như thế."

NINON de l'ENCLOS

Bí quyết quyến rũ

Hãy xem trò chơi quyến rũ như một thế giới mà bạn bước vào, đó là một thế giới hoàn toàn tách biệt khỏi thế giới thực. Ở thế giới ấy mọi quy tắc luật lệ đều khác biệt; những gì có tác dụng trong cuộc sống thường ngày có thể có tác dụng ngược lại trong thế giới của quyến rũ. Thế giới thực có đặc trưng là một động lực quân bình và dân chủ hoá trong đó mọi thứ đều phải có hơi hướng của sự công bằng. Một trạng thái mất cân bằng quyền lực lộ liễu, một khao khát quyền lực công khai, sẽ đều đánh động lòng đố kỵ và căm phẫn; vì thế chúng ta học cách để trở nên tốt bụng và lịch sự ít nhất là ở vẻ bề ngoài. Ngay cả những người có quyền lực nói chung cũng thường tỏ ra khiêm tốn và nhũn nhặn – họ không muốn xúc phạm người khác. Ngược lại, trong thế giới của quyến rũ bạn có thể rũ bỏ tất cả những điều kể trên, tận hưởng niềm vui vì bạn ở trong bóng tối, khơi nguồn một chút đau đớn – trong một chừng mực nào đó, hãy là chính mình. Trạng thái tự nhiên của bạn ở khía cạnh này tự nó cũng mang chất quyến rũ rồi. Vấn đề là ở chỗ sau bao nhiêu năm sống trong thế giới thực, chúng ta đã mất đi khả năng biểu lộ chính mình. Chúng ta trở nên nhút nhát, khiêm tốn, lịch sự thái quá. Nhiệm vụ mà bạn phải làm là tìm lại những tính cách khi còn là trẻ con của bạn, loại bỏ tất cả những sự khiêm tốn giả tạo đó. Và phẩm chất quan trọng nhất cần phải đoạt lại đó chính là sự táo bạo.

Chẳng có ai nhút nhát bẩm sinh cả; tính nhút nhát chỉ là lớp vỏ bọc bảo vệ mà chúng ta tạo nên. Nếu chúng ta không bao giờ mạo hiểm, nếu chúng ta không bao giờ thử, chúng ta sẽ chẳng bao giờ phải nếm trải những hệ luỵ của thất bại hay thành công. Nếu chúng ta tỏ ra tốt bụng và không phô trương, sẽ chẳng có ai bị xúc phạm – quả thực chúng ta sẽ có vẻ thánh thiện và đáng yêu. Thực tế, những người nhút nhát thường chỉ quan tâm đến bản thân mình, bị ám ảnh bởi cách mọi người nhìn họ, và chẳng thánh thiện chút nào cả. Và mặc dù lòng khiêm tốn có thể có đất dụng võ trong xã hội nhưng trong nghệ thuật quyến rũ, nó chẳng có tác dụng gì. Đôi lúc bạn cần có khả năng đóng vai vị thánh của lòng khiêm tốn nhưng đó chỉ là lớp mặt nạ mà bạn phủ lên mặt. Tuy nhiên trong khi quyến rũ hãy cởi nó ra. Can đảm làm cho bạn cảm thấy sảng khoái, gợi tình và là yếu tố hoàn toàn cần thiết để đưa trò chơi quyến rũ tới thắng lợi cuối cùng. Nếu được sử dụng đúng lúc đúng chỗ, sự táo bạo sẽ chỉ cho đối phương thấy chính họ đã làm cho bạn mất đi sự tự chủ thường ngày đồng thời cho phép họ cũng xử sự như thế. Mọi người đang từng ngày mong mỏi có được một cơ hội để thể hiện tất cả những mảng bị đè nén trong tính cách của họ. Ở hồi kết thúc của trò chơi quyến rũ, sự táo bạo sẽ loại bỏ đi bất cứ sự lúng túng hay nghi ngờ nào xuất hiện. Lúc khiêu vũ cả hai người không thể cùng là người dẫn dắt. Phải có một người chủ đạo và làm cho người kia nhập tâm vào điệu nhảy. Nghệ thuật quyến rũ không tuân theo nguyên tắc bình đẳng; nó không phải là một sự hội tụ hoà hợp. Ở giai đoạn cuối nếu cứ chần chừ không quyết vì sợ xúc phạm người khác hoặc có ý nghĩ rằng chia sẻ quyền chủ động cho đối phương là đúng, đó sẽ là những ý tưởng dẫn đến tai hoạ. Đây không phải là vũ đài cho chính trị mà chỉ là cho niềm vui. Người khởi xướng có thể là người đàn ông hay phụ nữ nhưng nước cờ quyết định thì buộc phải có. Nếu bạn tỏ ra quan tâm tới đối phương đến như vậy, hãy tự an ủi mình bằng ý nghĩ niềm vui của kẻ chịu đầu hàng thường lớn lao hơn niềm vui của kẻ đi gây hấn.

Khi còn là một chàng thanh niên, nam diễn viên Errol Flynn là một người táo bạo không gì ngăn cản được. Điều này thường khiến anh ta gặp rắc rối; y trở nên quá hung hăng quanh những người đàn bà làm y thèm muốn. Thế rồi trong khi du lịch qua khắp vùng Viễn Đông, y trở nên rất có hứng thú với phong tục của người Châu Á về tình dục trong chủ nghĩa du thiền dục trong đó người nam phải tự tập luyện cho mình không được xuất tinh, nhằm duy trì sinh lực của mình và làm gia tăng khoái cảm cho cả hai người khi quan hệ. Sau đó Flynn cũng đã áp dụng cách thức này vào những trò chơi quyến rũ của y, tự rèn bản thân biết kiềm chế bản tính táo bạo tự nhiên của y và trì hoãn đoạn kết của trò chơi quyến rũ càng lâu càng tốt. Do vậy, trong khi sự táo bạo có thể tạo nên điều kì diệu thì sự táo bạo thái quá lại không phải là quyến rũ mà là gây hoảng sợ; vì thế bạn cần phải có khả năng châm ngòi và dập tắt sự táo bạo đó theo ý mình, và phải biết sử dụng nó đúng lúc. Cũng như trong chủ nghĩa du thiền dục, bạn có thể tạo nên nhiều cảm xúc hơn bằng cách trì hoãn điều tất yếu sẽ xảy đến.

Vào những năm 1720, công tước Richelieu bắt đầu si mê một nữ công tước. Nữ công tước ấy xinh đẹp khác thường và ai cũng khao khát có được nàng, thế nhưng nàng ấy lại quá đức hạnh

nên không thể có được một người yêu mặc dù nàng rất quyến rũ. Công tước Richelieu chờ đợi thời điểm của mình. Công tước kết bạn với nàng, quyến rũ cô bằng óc thông minh đã làm cho nàng trở thành người được quý cô ưa thích. Vào một đêm nọ, một nhóm các quý cô, cả nữ công tước ấy cũng ở đó, quyết định thực hiện một trò đùa ác ý đối với ngài công tước, ngài công tước bị buộc phải trần truồng bên ngoài phòng của mình ở khu biệt thự Versailles. Trò đùa ấy thành công đến mức hoàn hảo, tất cả các quý cô đều đến để xem ngài công tước trong hình hài nguyên thuỷ và đã có một mẻ cười nắc nẻ khi nhìn ngài công tước chạy trốn. Có nhiều nơi trong lâu đài mà ngài công tước có thể trốn vào đó thế nhưng nơi mà ngài chọn lại là phòng ngủ của nữ công tước ấy. Một lát sau, ngài công tước quan sát nàng bước vào phòng rồi thoát y, khi tất cả các ngọn nến trong phòng đã tắt, ngài công tước lần mò lên giường với nàng. Nàng chống cự và cố gắng la lên nhưng ngài công tước hôn lên môi nàng thắm thiết và cuối cùng thì nàng cũng buông xuôi một cách hạnh phúc. Richelieu đã quyết định tung ra nước cờ lúc ấy là do một vài nguyên nhân. Đầu tiên, nữ công tước đã bắt đầu thích ngài thậm chí còn ấp ủ một khao khát thầm kín dành cho ngài. Nhưng nàng sẽ không bao giờ hành động theo hay thừa nhận khao khát ấy. Thứ hai, nàng đã nhìn thấy ngài trần truồng và không thể không khỏi ấn tượng. Thứ ba, nàng cảm thấy đôi chút thương cảm cho tình huống khó xử của ngài và cho trò đùa mà các quý cô gây nên. Richelieu, một người cám dỗ tài tình sẽ không thể tìm thấy một thời khắc nào hoàn hảo hơn thế.

Nước cờ quyết định nên xảy đến như một sự ngạc nhiên thú vị nhưng không cũng không nên gây ngạc nhiên quá. Hãy học cách nhận biết những dấu hiệu cho thấy người ấy đã yêu bạn. Lúc họ đã yêu bạn cách xử sự của người ấy sẽ thay đổi – nó sẽ trở nên mềm mỏng hơn, chứa đựng nhiều lời nói và cử chỉ phản ánh cách xử sự của bạn nhiều hơn – tuy nhiên sẽ vẫn còn phảng phất chút lo lắng và nghi ngại. Trong lòng họ đã thuộc về bạn nhưng họ không mong đợi một nước cờ quyết định. Đây chính là lúc để hành động. Nếu bạn chờ đợi quá lâu, tới thời điểm tâm thức họ thực sự khao khát và mong muốn bạn hành động thì lúc ấy nước cờ quyết định của bạn sẽ mất đi tính chất hào hứng của sự ngạc nhiên. Bạn cần tạo nên sự căng thẳng và mâu thuẫn trong tư tưởng ở người ấy ở một mức độ nhất định cốt để nước cờ của bạn đem đến một sự giải toả tuyệt vời. Sự nhượng bộ của họ sẽ giải toả sự căng thẳng như một cơn bão mùa hè được chờ đợi từ lâu. Đừng hoạch định cho nước cờ quyết định của bạn từ trước vì nước cờ ấy dường như không thể tính toán trước được. Hãy chờ đợi đúng thời điểm thích hợp như Richelieu đã làm. Hãy chú ý tới những hoàn cảnh thuận lợi. Điều này sẽ cho bạn thời gian để tuỳ biến và tận dụng tốt thời cơ ấy, nó sẽ làm gia tăng hiệu quả mà bạn muốn tạo ra khi bất ngờ cảm xúc khao khát ngập tràn. Nếu bạn có bao giờ cảm nhận được rằng đối phương đang mong mỏi bạn ra nước cờ quyết định thì hãy bước lùi lại, làm cho họ có cảm giác an toàn giả tạo rồi bất ngờ 'tung noon.'

Vào khoảng thế kỷ XVI, nhà văn Bandello có thuật lại, một phụ nữ trẻ goá chồng vùng Venety bất ngờ đem lòng yêu mến một quý ông đẹp trai. Cô gái bảo cha mình mời chàng trai đến biệt thự của họ để bàn bạc chuyện làm ăn, nhưng đang giữa buổi gặp mặt cha nàng có việc phải rời khỏi đó, cô gái bèn đề nghị đưa chàng trai đi dạo một vòng quanh ngôi biệt thự. Phòng ngủ của cô gái làm chàng trai rất thích thú, cô gái miêu tả đó là nơi lộng lẫy nhất trong khu biệt thự nhưng cô chỉ đi ngang qua mà không dẫn chàng trai vào trong. Chàng trai cầu xin cô ái chỉ cho chàng xem căn phòng và thế là cô gái đáp ứng lời yêu cầu ấy. Chàng trai như bị mắc phải bùa mê: Những mành vải nhung, những đồ vật quý hiếm, những bức tranh khêu gợi, những chiếc đèn cầy thanh tú. Một mùi hương quyến rũ bao trùm khắp căn phòng. Cô gái thổi tắt hết tất cả các ngọn nến nhưng vẫn chừa lại một chiếc, rồi cô dẫn chàng trai lên giường đã được sưởi bằng một chiếc chảo ấm. Chàng trai trong phút chốc đã chiều theo những cử chỉ âu yếm của cô gái. Chiếu theo ví dụ của cô gái nói trên có thể thấy: Nước cờ quyết định của bạn cần có yếu tố cường điệu. Điều đó sẽ làm cho nước cờ của bạn đáng để ghi nhớ đồng thời khiến cho thái độ hung hăng của bạn trở nên dễ chịu và là một phần của nước cờ kịch tính ấy. Chất cường điệu có thể xuất phát từ khung cảnh – một nơi mang tính khơi gợi hay lạ lùng, hoặc cũng có thể xuất phát từ hành động của bạn. Cô gái đã biết kích thích trí tò mò của chàng trai bằng cách tạo nên sự hào hứng đối với phòng ngủ của cô ấy. Một chút sợ hãi, chẳng hạn như ai đó có thể tìm thấy bạn – sẽ tăng thêm sự căng thẳng. Hãy nhớ bạn đang tạo ra một khoảnh khắc mà bắt buộc phải nổi bật lên khỏi tính sáo mòn của cuộc sống thường ngày.

Luôn duy trì cảm xúc của đối phương sẽ vừa làm cho cảm xúc ấy yếu đi lại vừa gia tăng yếu tố hào hứng của nước cờ sau cùng. Và cách tốt nhất để giữ họ luôn duy trì được một cung bậc cảm xúc nhất định chính là tác động lên họ bằng chính những tâm tư tình cảm củabạn. Khi Valmont muốn nữ phu nhân trẻ trở nên bình tĩnh, giận dữ hay dịu dàng, hắn là người phô bày những cảm xúc ấy trước tiên và Tourvel chỉ việc làm theo. Con người rất dễ bị ảnh hưởng bởi tâm trạng của những người chung quanh mình; điều này đặc biệt nhạy cảm ở những giai đoạn sau của trò chơi quyến rũ khi mà sự kháng cự đã lắng xuống và đối phương đã mắc phải bùa mê của bạn. Ở thời điểm tung ra nước cờ quyết định hãy học cách tiêm nhiễm đối tượng bằng bất kỳ cảm xúc nào mà bạn mong muốn thay vì gợi ý những cảm xúc ấy bằng lời nói. Bạn muốn tiếp cận trạng thái vô thức của đối phương, bạn sẽ dễ dàng đạt được điều đó bằng cách tiêm nhiễm họ bằng những tình cảm khác nhau, gạt bỏ đi năng lực nhận thức nhằm chống cự của họ.

Người ta thường hy vọng người đàn ông sẽ là người đánh nước cờ quyết định tuy nhiên trong lịch sử có rất nhiều những người phụ nữ táo bạo và đã thành công. Có hai hình thức chính khi nói về sự táo bạo trong phái nữ. Hình thức thứ nhất thường gặp nhiều hơn, người phụ nữ quyến rũ khơi gợi lòng ham muốn của người đàn ông, hoàn toàn nắm quyền kiểm soát, để rồi vào phút chót sau khi đã đưa người đàn ông tới bước ngoặt quyết định người phụ nữ bước lùi lại và để cho người đàn ông thực hiện nước cờ quyết định. Người phụ nữ sắp đặt mọi thứ, đoạn báo hiệu cho người đàn ông bằng những ánh mắt, cử chỉ cho thấy người phụ nữ đã sẵn sàng. Những cô gái điếm thường sử dụng phương cách này trong suốt chiều dài lịch sử; đó chính là cách mà nữ hoàng Cleopatra làm đối với hoàng đế Antony, là cách mà nàng Josephine đã dẫn dụ hoàng đế Napoleon, cũng là cách mà tiểu thư Otero đã ôm trọn được một gia tài trong thời kỳ thịnh vượng nửa đầu thế kỷ XX. Hình thức này để cho người đàn ông duy trì được những ảo tưởng nam tính của họ mặc dù người phụ nữ mới thực sự là người chiếm thế thượng phong.

Hình thức thứ hai lại không hề đả động tới những ảo tưởng đó: Người phụ nữ hoàn toàn gánh nhiệm vụ, họ khởi xướng nụ hôn đầu rồi lao vào 'tấn công đối phương.' Đây chính là cách mà các quý bà Valois, Andreas-Salomé và Mao đã làm, nhiều người đàn ông nhận thấy cách này không khiến cho họ trở nên nhu nhược mà còn cảm thấy rất hứng thú nữa. Tất cả đều dựa trên cảm giác tự ti và khuynh hướng của đối phương. Phương pháp này có tính hấp dẫn bởi nó ít xảy ra hơn phương pháp thứ nhất, nhưng nói chung tất cả mọi sự táo bạo đều là một thứ gì đó hiếm hoi. Một nước cờ táo bạo sẽ luôn luôn nổi bật khi đem so sánh với cách đối xử thường có nơi những người chồng hờ hững, những người yêu nhút nhát, hay những người đeo đuổi chần chừ. Đó chính là cách mà bạn muốn. Nếu ai cũng táo bạo thì sự táo bạo sẽ nhanh chóng mất đi tính hấp dẫn của nó.

Biểu tượng

Bão mùa hè. Những ngày nóng bức cứ nối tiếp nhau như vô tận. Cả trái đất nóng ran và khô nẻ. Bỗng nhiên bầu không khí tĩnh lặng, oi nồng và bức bối – cái lặng trước cơn bão tố. Bỗng nhiên những luồng gió mạnh ào tới, những tia chớp dữ dội và đáng sợ xuất hiện. Chẳng cho người ta thời gian phản ứng hay ẩn nấp, cơn mưa đã ào tới, mang theo cả cảm giác giải thoát nhẹ nhõm. Cuối cùng điều gì đến đã đến.

Điểm yếu

Nếu cả hai người tự nguyện đến với nhau thì không còn là nghệ thuật quyến rũ. Không có điểm yếu.

Hơn nữa, điều đó còn đem đến cho ta một thuận lợi khác, đó là vào những lúc nhàn rỗi ta được nhìn ngắm khuôn mặt xinh xắn của nàng, ôi xinh đẹp hơn bao giờ hết khi từ khuôn mặt ấy gợi nên một vẻ quyến rũ mạnh mẽ từ những giọt nước mắt. Máu ta như đang có lửa thiêu đốt, ta hầu như không thể kiểm soát mình, tới nỗi ta bị cám dỗ tận dụng triệt để thời khắc ấy. Hai ta hẳn đã yếu lòng biết bao, sự chi phối của hoàn cảnh lúc ấy quả là mạnh mẽ nhường nào nếu ngay cả ta vốn chẳng suy nghĩ gì về kế hoạch của mình lại có thể liều đánh mất tất cả sự hấp dẫn của một quá trình đeo đuổi lâu dài, tất cả sự mê hoặc của một chiến thắng được thực hiện bằng nhiều công sức và thời gian, chỉ để tuyên bố một chiến thắng trước thời hạn; liệu rằng ta, khi bị những ham muốn trẻ con nhất làm cho phân tâm, có sẵn lòng cho rằng việc chinh phục được tiểu thư Tourvel sẽ không đạt được điều gì cho xứng với thành quả lao động ngoài việc có được một tước hiệu vô vị là đã thêm được một nạn nhân lọt vào danh sách những người bị ta cám dỗ. Ôi! Hãy khiến nàng nhượng bộ nhưng cũng hãy khiến cho nàng biết chiến đấu! Hãy làm cho nàng trở nên yếu đuối không thể thắng thế nhưng cũng đủ mạnh mẽ để kháng cự; hãy để nàng cảm nhận thấu đáo được sự yếu đuối của nàng vào những lúc nhàn cư nhưng cũng hãy khiến nàng không sẵn sàng chấp nhận thất bại. Hãy để cho kẻ đi săn hèn mọn tìm giết hươu ở nơi mà chúng đã làm nó hoảng hốt trong nơi nó trú ẩn; còn người thợ săn chân chính sẽ đưa con hươu ấy tới nơi không còn lối thoát thân.

Valmont – tác phẩm Dangerous Liaisons của nhà văn Choderlos de Laclos, dịch bởi P.W.K. Stone trong tác phẩm The Libertine Reader tái bản của Michel Feher. (407-408)

Bạn không biết rằng dù ta có sẵn lòng hay thiết tha cho đi bao nhiêu, ta cũng phải có căn cơ của mình ư? Còn gì hợp lý hơn cho bằng vẻ bề ngoài nhượng bộ trước vũ lực? Về phần tôi, tôi phải thừa nhận rằng một điều làm tôi vui sướng nhất đó chính là nước cờ tiến công được tiến hành rốt ráo và sống động khi mà mọi thứ đều diễn ra nhanh chóng nhưng nối tiếp nhau có trật tự; bước tiến công ấy sẽ chẳng bao giờ đặt ta vào tình huống vô cùng khó xử đến nỗi phải che giấu những khuyết điểm của nó, ngược lại ta nên tận dụng cơ hội; nó sẽ luôn duy trì vẻ bên ngoài thành công ngoài sức tưởng tượng mặc dù ta đã chuẩn bị sẵn sàng gánh chịu thất bại; và cuối cùng nước đi ấy khéo léo tâng bốc lên hai niềm say mê ưa thích của chúng ta – đó là niềm tự hào khi kháng cự và niềm vui khi chiến thắng.

Hầu tước Merteul – tác phẩm Dangerous Liaisons của nhà văn Choderlos de Laclos, dịch bởi P.W.K. Stone trong tác phẩm The Libertine Reader tái bản của Michel Feher. (408)

Có người đàn ông khôn ngoan nào lại không dành cho người mình theo đuổi những nụ hôn?
Dù nàng không đáp lại,
Ta vẫn cứ cho đi bất chấp!
Nàng có thể cự tuyệt, kêu lên "Sao thô lỗ quá!"
Dù vậy nàng vẫn muốn bị khuất phục. Hãy cẩn thận,
Đừng làm đau đôi môi nàng dịu dàng bằng những nụ hôn gấp gáp,
Đừng cho nàng có cơ may phản kháng
Bạn là người quá cừ khôi. Những ai chỉ biết tận hưởng những nụ hôn,
Mà không phải là thứ đến sau nó,
Đáng bị mất đi tất cả những gì họ có. Ôi ngắn ngủi biết bao
Khoảnh khắc sau cùng sau tất cả những nụ hôn?
Ôi quả là vụng về, không phải khiêm tốn, sợ là như vậy…

Ovid, The Art of Love, Peter Green dịch. (408-409)

Tôi đã nếm trải tất cả mọi nỗi vui và niềm hạnh phúc; và tôi nhận ra rằng, dù ta có thân thích hoàng gia, dù cho nhiều của cải, tìm thấy sau khi lạc mất, trở về sau khi xa cách, che chở sau nỗi sợ hãi và có được chỗ dung thân an toàn – tất cả những niềm vui ấy không gì có thể tác

động mạnh mẽ lên tâm hồn cho bằng được hợp nhất với người mình yêu, nhất là sau một thời gian dài ta bị từ chối và xua đuổi. Vì khi ấy, ngọn lửa của niềm đam mê sẽ bừng lên cháy bỏng, lò lửa khao khát sẽ bốc cháy, và ánh hồng niềm hy vọng thiết tha sẽ toả lan mãnh liệt hơn bao giờ hết.

Ibn Hazm, The Ring of The Dove: A Treatise on The Art and Practice of Arab Love, A.J. Arberry dịch. (409)

Một người đàn ông nên làm vui lòng bất kỳ người phụ nữ nào khi nàng cho ta cơ hội và cho ta thấy tình yêu của nàng với ta bằng những biểu hiện sau: Nàng mời mọc một người khác giới mà không cần người đó ra dấu trước; nàng gặp mặt người ấy ở những nơi kín đáo; nàng nói chuyện với người ấy mà giọng cứ run run, ngập ngừng không thốt nên lời; khuôn mặt nàng rạng rỡ niềm thích thú, tay và chân nàng vã mồ hôi, thỉnh thoảng nàng giữ hai tay trên mình người ấy như thể có điều gì đó làm nàng kinh ngạc, như thể sức lực đã cạn kiệt. Khi người phụ nữ đã thú nhận tình yêu của mình với người đàn ông bằng những dấu hiệu bên ngoài và bằng những điệu bộ của thân thể, người đàn ông nên thực hiện mọi phương cách có thể để chinh phục người ấy. Không nên do dự hay chần chừ: Nếu tìm thấy bất kỳ cơ hội nào, hãy tận dụng triệt để cơ hội đó. Quả thực, người phụ nữ sẽ trở nên chán ghét người đàn ông nếu anh ta tỏ ra nhút nhát khi mình có cơ hội và còn để chúng trôi qua. Sự táo bạo chính là quy tắc, vì ta sẽ đạt được mọi thứ và không phải để mất gì cả.

The Hindu Art of Love, Edwar Windsor sưu tầm và biên soạn. (410-411)

Tóm lại, khốn thay cho người phụ nữ mà tính cách quá đơn điệu; sự đơn điệu ấy gây nên sự bực dọc và chán chường. Lúc nào cũng vẫn là con người ấy, với nàng người đàn ông luôn luôn đúng. Nàng mới tốt và dịu dàng làm sao tới nỗi tước đi của mọi người quyền gây sự với nàng và đấy quả là một niềm vui lớn lao! Nếu thay vào chỗ nàng là một người phụ nữ hoạt bát, thất thường, kiên quyết, ở một chừng mực nào đó mọi chuyện sẽ khác. Người yêu nàng sẽ tìm được niềm vui thích của trạng thái muôn màu muôn vẻ ở cùng một con người cũ. Sự biến hóa của tính cách chính là muối, là phẩm chất luôn giữ cho tình yêu không trở nên nhạt nhẽo. Sự bồn chồn, ghen tuông, cãi cọ, làm lành, thô lỗ, tất cả đều góp phần nuôi dưỡng tình yêu. Phải chăng đây là tính chất muôn màu hấp dẫn của tình yêu?... Trạng thái bình lặng thường xuyên sẽ gây nên sự nhàm chán. Tính đơn điệu sẽ giết chết tình yêu, vì ngay lúc sự rập khuôn ăn sâu vào tâm hồn, niềm đam mê biến mất, trạng thái ủ rũ xuất hiện, sự thờ ơ bắt đầu khiến ta ơ thờ và rồi bực dọc sẽ chấm dứt mọi chuyện.

Ninon de l'Enlos, Life, Letters and Epicurean Philoshophy of Ninon de l'Enlos. (417)

Tuổi tác không làm cho nàng héo tàn, cả thói quen cũng không trở nên nhàm chán.

Nét thiên biến vạn hóa của nàng làm những phụ nữ khác phải bực dọc.

Họ cũng biết cách làm thỏa mãn những ham muốn,

Còn nàng lại làm cho người khác thêm ham muốn

Ngay cả khi nàng mang đến cảm giác thỏa mãn nhiều nhất.

William Shakespeare, Antony and Cleopatra. (418)

24. Thận trọng với hậu quả

Sau một quyến rũ thành công thường là nguy hiểm. Khi tình cảm đã đạt đến đỉnh điểm, nó thường quay ngược lại – trở nên mệt mỏi, ngờ vực, thất vọng. Cần biết rằng việc chia tay sẽ kéo dài và mệt mỏi; cảm thấy bất an, con mồi sẽ cố bấu víu dây dưa và cả hai đều phải chịu đựng. Nếu bạn phải chia tay, hãy chia tay đột ngột và nhanh chóng. Cần thiết thì phá vỡ sự quyến rũ bạn đã tạo ra. Nếu phải giữ mối quan hệ, cần chú ý rằng sức lực không còn, sự quen thuộc len lỏi khiến những tưởng tượng thích thú ban đầu mất đi. Nếu trò chơi tiếp tục, cần bắt đầu lại lần quyến rũ thứ hai. Không bao giờ được để người kia coi thường bạn – tạo vắng mặt, gây đau đớn, mâu thuẫn khiến con mồi ruột gan như lửa đốt.

Hóa giải bùa mê

Quyến rũ giống như một thứ thần chú, đúng hơn là một loại bùa mê. Khi bạn quyến rũ ai đó, bạn không còn là bản thân mình nữa; sự hiện diện của bạn được nhấn mạnh, bạn đang thể hiện không chỉ một vai trò, bạn đang mưu đồ che giấu đi những cơ bắp đang co giật và cảm giác không tự tin của mình. Bạn cố tình tạo nên sự bí ẩn và trạng thái căng thẳng hồi hộp để làm cho đối phương trải nghiệm một biến cố kịch tính trong đời thực. Khi mắc phải bùa mê của bạn, người bị quyến rũ cảm thấy như mình được đưa ra khỏi thế giới của công việc và trách nhiệm.

Bạn sẽ giữ cho trạng thái này tiếp diễn tới chừng nào mà bạn muốn hoặc còn có thể, tăng thêm cảm giác căng thẳng, khuấy động cảm xúc, cho tới lúc thời điểm quyết định đến để kết thúc trò chơi quyến rũ. Sau đó, quá trình hóa giải bùa mê hầu như chắc chắn sẽ xảy đến. Sự giải tỏa căng thẳng được tiếp nối bằng sự hạ nhiệt – của hào hứng, của năng lượng – và thậm chí có thể biến thành một cảm giác bực bội mà đối phương nhằm vào bạn, mặc dù những gì đang diễn ra là một tiến trình cảm xúc tự nhiên. Nó như thể một loại thuốc đang dần mất tác dụng, cho phép đối phương nhìn ra con người thật của bạn – và họ cảm thấy thất vọng bởi những khiếm khuyết tất yếu tồn tại ở con người bạn. Về phía bạn, có lẽ bạn cũng có xu hướng thần tượng hóa đối phương ở một chừng mực nào đó, nhưng một khi ham muốn đã được thõa mãn, bạn có thể xem họ là những con người không hoàn mỹ. (Rốt cuộc, họ cũng thua về tay bạn.) Bạn cũng có thể cảm thấy thất vọng. Thậm chí ở những hoàn cảnh thuận lợi nhất, bạn lại đang đối mặt với thực tại hơn là tưởng tượng, và ngọn lửa đam mê sẽ dần lụi tàn – trừ khi bạn bắt đầu quyến rũ lần thứ hai.

Có thể bạn cho rằng nếu đối phương buộc phải là vật hi sinh, những điều kể trên sẽ chẳng thành vấn đề. Nhưng đôi lúc bạn cố gắng phá vỡ mối quan hệ với đối phương nhưng lại vô tình làm cho bùa mê có tác dụng trở lại với đối phương, làm cho người ấy càng bám víu chặt lấy bạn. Không thể thế được, dù cho mọi chuyện đi theo chiều hướng nào – bạn từ bỏ đối phương, hoặc bạn và người ấy sẽ hợp lại thành một – bạn cũng phải xem xét đến việc hóa giải bùa mê. Quá trình hậu quyến rũ cũng có cả nghệ thuật của nó.

Hãy nắm chắc những cách thức sau đây để tránh những hệ quả không mong muốn.

Chống lại sự thụ động. Khi có cảm giác rằng bạn không cố gắng hết sức thường như vậy cũng đủ để hóa giải bùa mê cho đối phương. Khi suy gẫm lại những gì mà bạn đã làm trong suốt quá trình quyến rũ, họ sẽ thấy bạn là người thủ đoạn: Bạn muốn có điều gì đó và thế là bạn cố gắng đạt được mục đích, nhưng giờ thì bạn không còn hứng thú với họ nữa. Khi lần quyến rũ đầu tiên kết thúc, lúc đó hãy làm như vẻ nó thật sự vẫn chưa kết thúc – rằng bạn vẫn muốn chứng tỏ bản thân mình, tiếp tục tập trung sự quan tâm vào họ, quyến rũ họ. Như vậy là đủ để họ tiếp tục bị bỏ bùa mê. Hãy chống lại khuynh hướng để mọi thứ đi vào sự thoải mái và nhàm chán. Hãy khuấy động bầu cảm xúc dù cho điều đó có nghĩa là thoái lui và trở lại gây ra những nỗi đau. Đừng bao giờ dựa vào vẻ đẹp thể lý của mình; vì ngay cả sắc đẹp cũng mất đi vẻ quyến rũ của nó nếu cứ mãi bị phô bày. Chỉ có chiến lược và sự cố gắng mới đẩy lùi được tình trạng ù lì.

Duy trì sự bí ẩn. Sự quen thuộc chính là tử huyệt trong trò chơi quyến rũ. Nếu đối phương biết rõ mọi thứ liên quan đến bạn, mối quan hệ sẽ có được một mức độ thoải mái nào đó nhưng sẽ mất đi những yếu tố mơ mộng và lo lắng. Nếu không có lo lắng cộng thêm với một chút sợ hãi, sự căng thẳng mang nét khơi gợi sẽ biến mất. Hãy nhớ rằng: Thực tại không có tính quyến rũ. Hãy giữ những góc tối trong nhân cách của bạn, gạt bỏ đi kỳ vọng, dùng xa cách để cắt đứt níu kéo ích kỷ, dai dẳng có thể cho phép sự quen thuộc len lỏi vào. Duy trì sự bí ẩn nếu không đối phương sẽ chán ngấy bạn. Lúc ấy bạn chỉ còn biết trách mình cho những gì diễn ra sau đó.

Duy trì cảm giác nhẹ nhàng. Quyến rũ là một trò chơi, không phải là vấn đề sinh tử. Ở giai đoạn sau quyến rũ thường bạn có xu hướng xem xét mọi thứ một cách nghiêm túc và riêng tư hơn, và than phiền về cách hành xử khiến bạn không hài lòng. Hãy ngăn chặn nó càng triệt để càng tốt, vì xu hướng ấy chắc chắn sẽ tạo nên những tác động mà bạn không mong muốn. Bạn không thể kiểm soát người khác bằng những lời than phiền trách móc; nó sẽ khiến họ thủ thế và làm cho vấn đề nghiêm trọng hơn. Bạn sẽ kiểm soát được đối phương nhiều hơn nếu bạn

duy trì được thái độ đúng đắn. Sự bông đùa nhẹ nhàng, những mẹo vặt nhỏ mà bạn sử dụng để làm cho đối phương hài lòng và thích thú, lòng bao dung đối với những lỗi lầm của họ, sẽ làm cho đối phương thoải mái và dễ dàng bị kiểm soát. Đừng bao giờ cố thay đổi con người của đối phương; thay vào đó hãy dẫn dụ họ đi theo đường hướng của bạn.

Tránh trạng thái kiệt sức dai dẳng. Thông thường, một người dù bùa mê đã được hóa giải nhưng họ lại thiếu can đảm để cắt đứt mối quan hệ. Thay vào đó, họ thu mình vào trong. Giống như sự xa cách, hành động thoái lui theo tâm lí này vô tình có thể làm bừng cháy trở lại niềm khao khát của đối phương dành cho bạn, và một chu kì đeo đuổi và thoái lui làm nản lòng bắt đầu tuần hoàn. Mọi thứ tan vỡ, một cách chậm rãi. Một khi bạn cảm thấy bùa mê đã được hóa giải và biết rằng nó đã hết tác dụng, hãy nhanh chóng chấm dứt nó mà không cần phải xin lỗi. Điều đó chỉ làm tổn thương đối phương. Một cuộc chia tay chóng vánh sẽ dễ dàng vượt qua hơn – sẽ chỉ như thể bạn gặp rắc rối về lòng trung thành, còn hơn là cảm thấy đối phương không còn làm cho ta ham muốn nữa. Khi đã thực sự hóa giải được bùa mê, sẽ chẳng thể quay đầu lại được nữa, vậy hãy đừng níu kéo vì lòng thương xót giả dối. Hãy cắt đứt hoàn toàn, vậy sẽ là tỏ lòng thương cảm nhiều hơn cho đối phương. Nếu cảm thấy điều đó dường như không phù hợp hay quá xấu xa, hãy cố giải bùa mê cho đối phương bằng lối cư xử phản quyến rũ.

Những trường hợp hy sinh và hợp nhất

1. Vào những năm 1770, hiệp sĩ Belleroche bắt đầu mối tình của mình với một người phụ nữ lớn tuổi hơn, nữ hầu tước Merteuil. Ngài hiệp sĩ thường xuyên gặp gỡ nữ hầu tước nhưng chẳng bao lâu nàng bắt đầu cãi cọ với ngài. Ngỡ ngàng bởi tâm trạng bất khả đoán của nàng, ngài hiệp sĩ cố gắng hết sức mình để làm vui lòng nàng, tắm mát nàng bằng lòng quan tâm và sự dịu dàng. Cuối cùng thì những cuộc cãi cọ cũng chấm dứt, ngày tháng trôi qua, ngài hiệp sĩ tin chắc rằng Merteuil đã yêu mình – cho tới một ngày, khi ngài đến thăm nàng và phát hiện ra nữ hầu tước không có nhà. Đầy tớ của nàng chào ngài hiệp sĩ ở cửa ra vào, anh ta nói sẽ đưa ngài hiệp sĩ tới một căn nhà bí mật của nàng bên ngoài Paris. Nữ bá tước đang đợi ngài ở đó trong một tâm trạng lôi cuốn mới: Nàng cư xử như thể đây là lần hẹn hò đầu tiên của họ. Ngài hiệp sĩ chưa bao giờ thấy nàng hăm hở đến thế. Lúc ngày tàn ngài rời khỏi đó mà lòng tràn ngập tình yêu hơn bao giờ hết, nhưng một vài ngày sau họ bắt đầu cãi cọ trở lại. Sau đó nữ hầu tước dường như trở nên lạnh lùng, và ngài bá tước còn thấy nàng ve vãn một người đàn ông khác trong một bữa tiệc. Ngài cảm thấy ghen tức cực độ, nhưng cũng giống như trước, cách giải quyết của ngài là trở nên quan tâm và yêu thương nhiều hơn. Ngài nghĩ đây chính là cách để làm vui lòng một người phụ nữ khó chiều.

Bấy giờ Merteuil phải trở về quê nhà khoảng vài tuần để thu xếp một số chuyện ở đó. Nàng mời Belleroche cùng đi và họ sẽ lưu lại đó dài ngày hơn, ngài bá tước vui vẻ đồng ý, hồi tưởng lại luồng sinh khí mới mà lần lưu lại trước đây ở quê nhà của nàng đã thổi vào mối tình của họ. Lại một lần nữa nữ bá tước làm ngài ngạc nhiên: Tình yêu và niềm khát khao làm vui lòng ngài của nàng được hồi sinh. Tuy vậy, lần này ngài hiệp sĩ không còn phải rời khỏi chỗ nàng vào sáng hôm sau nữa. Ngày ngày trôi qua, nàng khước từ việc tiếp đãi bất kỳ một người khách nào khác. Thế giới không còn quấy rầy họ nữa. Thời khắc này không còn cãi cọ hay lạnh lùng nữa, chỉ có niềm vui và tình yêu đẹp đẽ. Nhưng giờ đây Belleroche phần nào bắt đầu cảm thấy không còn hứng thú với nữ bá tước nữa. Ngài hiệp sĩ nhớ về Paris và những niềm vui mà ngài đã bỏ lỡ; một tuần sau ngài từ bỏ dở dang kì nghỉ của mình viện cớ là phải lo một số chuyện và vội vã quay trở lại thành phố. Bằng cách nào đó dường như nữ bá tước không còn tỏ ra quyến rũ nữa.

Giải thích: Nữ bá tước Merteuil, một nhân vật trong tiểu thuyết Dangerous Liaisons của Choderlos de Laclos, là một người biết quyến rũ sành sỏi chẳng bao giờ để cho những trò chơi của mình kéo dài quá lâu. Belleroche là một chàng thanh niên trẻ và đẹp trai nhưng anh ta chỉ có vậy. Khi hứng thú của nàng đối với ngài hiệp sĩ dần giảm đi, nàng quyết định đưa ngài đến căn nhà bí mật để cố gắng thêm chút mới lạ vào chuyện tình của mình. Điều này tỏ ra có tác dụng trong một thời gian nhưng như vậy là chưa đủ. Ngài hiệp sĩ phải biến mất. Nàng thử trở nên lạnh lùng, giận dữ (hy vọng hai người sẽ gây gổ với nhau), thậm chí còn tỏ ra quan tâm tới người đàn ông khác. Nàng không thể chỉ từ bỏ ngài mà được – ngài hiệp sĩ có thể trở nên thù hằn, hay thậm chí cố gắng nhiều hơn để giành nàng lại. Phương án giải quyết được đưa ra: Nữ bá tước cố tình gỡ bỏ bùa mê bằng cách làm cho chàng say đắm với niềm quan tâm. Từ bỏ cách thay thế nồng ấm bằng lạnh lùng, nàng hành động một cách vô vọng trong tình yêu. Ngày lại ngày quấn quýt bên nàng, chẳng có khoảng không cho mơ mộng, ngài hiệp sĩ không còn thấy nàng quyến rũ nữa và thế là cắt đứt mọi chuyện. Đây chính là chủ đích của nàng từ trước đến nay.

Nếu việc cắt đứt với đối phương là quá phức tạp và khó khăn (hoặc là bạn mất can đảm, vậy hãy làm cách sau đây: Cố tình gỡ bỏ bùa mê đã trói buộc bạn với người ấy. Xa lạ hay giận dữ sẽ chỉ khơi gợi lên cảm giác bất an của đối phương, tạo nên một nỗi sợ cứ bám ríu ta dai dẳng. Thay vào đó, hãy thử làm cho họ chìm đắm trong tình yêu và sự quan tâm: Tự mình tỏ ra khăng khít và ích kỷ, suy nghĩ về mọi hành động và nét tính cách của đối phương, tạo nên cảm giác mối tình đơn điệu này sẽ chẳng kéo dài mãi được. Chẳng còn bí ẩn, chẳng còn quyến rũ, chẳng còn thoái lui – chỉ có tình yêu bất tận. Mấy ai chịu đựng được mối đe dọa ấy. Cứ làm như thế trong vài tuần và đối phương sẽ biến mất khỏi mắt bạn.

2. Vua Charles đệ nhị ở Anh quốc là một người hết mực phong lưu. Ngài có rất nhiều tình nhân: Cạnh nhà vua lúc nào cũng có một cung phi được nhà vua ân sủng và vô số cung tần khác ít được ngài để mắt tới. Ngài thích sự biến hóa. Vào một buổi chiều năm 1668, nhà vua trải qua

buổi chiều tại nhà hát, nơi nhà vua chợt đem lòng khao khát một nữ diễn viên trẻ tên Nell Gwyn. Nàng Nell thật đẹp và có cái nhìn thơ ngây (nàng lúc ấy chỉ mới 18), với đôi má ửng hồng rất con gái nhưng những lời thoại mà cô gái diễn trên sân khấu quả là thô lỗ và xấc xược. Bị cuốn hút quá đỗi, nhà vua quyết định mình phải có được nàng. Sau buổi diễn, nhà vua dẫn nàng ra ngoài để ăn uống và vui chơi rồi đưa nàng về phòng ngủ hoàng gia của nàng.

Nell là con gái của một người bán cá, lúc đầu nàng là người bán cam ở rạp hát. Nàng vươn tới vị trí của một nữ diễn viên bằng cách ăn nằm với những nhà viết kịch và những người đàn ông khác trong rạp hát. Nell chẳng hề cảm thấy xấu hổ về điều này. (Khi một người hầu của nàng gây gổ với một người khác, bảo anh hầu này làm việc cho một con đĩ, nàng cắt ngang mà nói rằng, "Tôi là con đĩ ấy đây. Tìm lí do nào tốt hơn mà gây gổ.") Óc khôi hài và thái độ xấc xược của nàng làm nhà vua hết sức thích thú, nhưng cô sinh ra thấp kém, lại còn là một diễn viên nữa, nhà vua không thể làm cho nàng trở thành ái thiếp của nhà vua. Sau nhiều buổi tối vui chơi với "nàng Nell xinh đẹp, hóm hỉnh," ngài trở về với người phi quan trọng nhất của mình, nàng Louise Keroualle, một phụ nữ người Pháp cao quý.

Keroualle là một người cám dỗ tài giỏi. Nàng luôn cố gắng hết sức mình để đạt được mục đích, nàng tuyên bố rõ ràng với nhà vua rằng nàng sẽ không trao thân mình cho nhà vua chừng nào nhà vua còn chưa ban tước hiệu cho nàng. Đây chính là trò đeo đuổi mà vua Charles ưa thích, và thế là nhà vua phong cho nàng là nữ công tước xứ Portsmouth. Nhưng rồi chẳng bao lâu lòng tham và tính khó chiều của nàng bắt đầu khiến cho nhà vua chán nản. Để thay đổi không khí, nhà vua trở lại với nàng Nell. Bất cứ khi nào nhà vua đến thăm nàng, nàng luôn long trọng tiếp đãi nhà vua bằng thức ăn, đồ uống và bằng óc khôi hài tuyệt vời của mình. Nếu nhà vua trở nên chán nản hay sầu muộn? Nàng sẽ dẫn nhà vua đi uống rượu hoặc đánh bạc, hoặc về miền thôn quê nơi nàng dạy ngài câu cá. Trong nàng luôn ẩn giấu một sự bất ngờ thú vị. Điều mà nhà vua yêu nhất ở nàng đó chính là sự hóm hỉnh của nàng, cái cách mà nàng chế giễu nàng Keroualle tự phụ. Nữ công tước có thói quen than khóc mỗi khi có một quý ông nào đó ở một quốc gia khác qua đời, cứ như thể người ấy có họ hàng với mình. Nell cũng thế, nàng thường xuất hiện ở cung điện vào những dịp như thế trong trang phục màu đen, và buồn rầu bảo là nàng đang than khóc cho "ngài Cham xứ Tartaty" hay "ngài Boog xứ Oronooko" – những người họ hàng từ đời cố đời tổ của mình. Trước mặt nữ công tước, Nell gọi nữ công tước là "Squintabella" và "Cây liễu rũ cành," bởi điệu bộ cười cợt ngớ ngẩn và dáng vẻ u uất của nữ công tước. Chẳng mấy chốc nhà vua dành nhiều thời gian hơn cho Nelly hơn là cho nữ công tước. Vào thời điểm Keroualle bị thất sủng, về cơ bản Nell đã trở thành ái thiếp của nhà vua, nàng đã giữ được vị trí ấy cho tới khi nhà vua băng hà vào năm 1685.

Giải thích: Nell Gwyn là một người tham vọng. Nàng muốn có quyền lực và danh vọng nhưng trong thế kỷ 17 cách duy nhất để một người phụ nữ có được những thứ ấy chính là nhờ vào một người đàn ông – và còn ai tốt hơn vua Charles nữa chứ? Nhưng để có được mối quan hệ với nhà vua là một trò chơi nguy hiểm. Một người đàn ông như nhà vua, dễ sinh chán nản và cần sự linh hoạt, sẽ chỉ coi nàng như người qua đường, rồi nhà vua sẽ tìm người khác.

Chiến thuật của nàng cho vấn đề trên quả là đơn giản: Nell để nhà vua có quan hệ với những cô gái khác và chẳng bao giờ than phiền. Dầu vậy, mỗi lần nhà vua gặp nàng, nàng luôn chắc chắn là nhà vua được tiếp đãi và vui vẻ. Nàng lấp đầy cảm giác của nhà vua bằng niềm vui, nàng cư xử như thể địa vị của nhà vua chẳng có gì liên quan tới tình yêu của nàng dành cho ngài. Trạng thái muôn màu muôn vẻ của phụ nữ có thể khiến cho trí óc kiệt sức, làm cho một vị vua đã bận rộn càng trở nên mệt mỏi. Tất cả bọn họ luôn đưa ra nhiều đòi hỏi. Nếu một người phụ nữ có được sự linh động giống như vậy (với Nell, một diễn viên, nàng biết cách thể hiện nhiều vai trò), người phụ nữ ấy sẽ có được lợi thế rất lớn. Nell chẳng bao giờ đòi hỏi tiền tài, vì vậy mà vua Charles ban cho nàng vô số của cải. Nàng chẳng bao giờ yêu cầu được làm ái thiếp – vậy làm sao nàng có được điều đó? Nàng là một người bình thường – nhưng nhà vua đã nâng nàng tới địa vị ấy.

Đối tượng của bạn cũng giống như những ông hoàng bà chúa, đặc biệt là những người dễ chán nản. Một khi quá trình quyến rũ kết thúc họ không chỉ gặp khó khăn trong việc thần tượng hóa bạn mà còn có thể quay sang thích người khác vì nét khác lạ ở người ấy dường như rất hứng thú và thơ mộng. Họ cần có người để làm họ tiêu khiển, họ thường thỏa mãn nhu cầu

này thông qua sự đa dạng. Đừng tìm cách rơi vào tay của những ông hoàng bà chúa chán chường này bằng cách than phiền, tự than khóc cho mình, hay yêu cầu những đặc ân. Điều đó chỉ đẩy nhanh quá trình hóa giải bùa mê tự nhiên của họ một khi trò chơi quyến rũ đã kết thúc. Thay vào đó, hãy tỏ cho họ thấy bạn không phải là người mà họ vẫn nghĩ. Hãy biến việc thể hiện những vai trò khác nhau trở thành một trò chơi gây thích thú, để làm họ ngạc nhiên, để trở thành một nguồn vui bất tận. Hầu như không thể từ chối một người đem đến cho bạn niềm vui và không hề có điều kiện nào đi kèm. Khi họ ở với bạn, hãy giữ cho tinh thần nhẹ nhàng và vui tươi. Hãy làm nổi bật những phần trong tính cách của bạn mà họ thấy thích thú, nhưng đừng bao giờ để họ biết quá rõ về bạn. Cuối cùng bạn sẽ nắm được quyền kiểm soát, một ông hoàng hay bà chúa ngạo mạn sẽ trở thành nô lệ thấp hèn của bạn.

3. Khi nhạc sĩ sáng tác nhạc jazz vĩ đại công tước Ellington đến thị thành phố, ngài công tước và ban nhạc của ngài luôn luôn là sự thu hút lớn lao, nhưng đặc biệt là cho những cô gái trong vùng. Dĩ nhiên họ đến là để nghe ngài chơi nhạc nhưng khi đã tới đây họ còn bị cuốn hút bởi chính ngài công tước nữa. Trên sân khấu, Ellington rất thoải mái và lịch lãm và dường như đang tận hưởng một khoảng thời gian tuyệt vời. Khuôn mặt ngài rất điển trai nhưng cái nhìn khêu gợi của ngài lại có nhiều tiếng xấu. (Ngài công tước ngủ rất ít vì thế mà đôi mắt ngài luôn có những mọng mắt bên dưới.) Sau buổi biểu diễn, một người phụ nữ nào đó chắc chắn sẽ mời ngài đến ăn uống cùng mình, một người khác sẽ lẻn vào phòng thay đồ của ngài, một người khác nữa sẽ tiếp cận ngài khi ngài ra về. Ngài công tước ra dấu mình đã sẵn sàng, và khi ngài hôn tay một người phụ nữ, hai người thường nhìn vào mắt nhau trong chốc lát. Đôi lúc nàng sẽ biểu lộ sự hứng thú đối với ngài và để đáp lễ ánh mắt ngài sẽ nói lên rằng ngài đang hết sức sẵn sàng. Còn đôi lúc khác, đôi mắt của ngài sẽ là người phát ngôn đầu tiên; không mấy người phụ nữ có thể cưỡng lại được ánh nhìn đó, thậm chí cả những cặp vợ chồng hạnh phúc nhất.

Khi âm nhạc của buổi biểu diễn vẫn còn văng vẳng trong tai nàng, cô ấy thường xuất hiện ở phòng ngủ khách sạn của ngài Ellington. Ngài thường diện một bộ cánh ấn tượng – vì ngài yêu thích những bộ quần áo đẹp đẽ – căn phòng thường đầy những hoa; có một chiếc piano đặt ở góc phòng. Ngài công tước sẽ chơi nhạc. Bản nhạc mà ngài chơi, lại thêm cách xử sự ung dung lịch lãm, đối với nàng sẽ đem đến ấn tượng như một sân khấu thuần túy mới, một sự tiếp nuối thú vị của buổi biểu diễn mà nàng vừa mới thưởng thức. Khi mọi việc kết thúc, Ellington phải rời khỏi thành phố, ngài thường tặng cho nàng một món quà khiến nàng phải suy nghĩ. Ngài công tước làm cho nàng nghĩ rằng điều duy nhất khiến ngài rời khỏi nàng chính là vì chuyến lưu diễn của mình. Một vài tuần sau, nàng có thể nghe được một bài hát mới của Ellington trên đài phát thanh, lời hát ám chỉ rằng nàng đã khơi nguồn cảm xúc cho bài hát ấy. Nếu có bao giờ ngài công tước đi biểu diễn qua thành phố của nàng một lần nữa, nàng liền tìm cách có mặt ở đó, còn Ellington thường sẽ nối lại tình xưa, dù chỉ là một đêm đi chăng nữa.

Vào khoảng những năm 1940, hai người phụ nữ trẻ từ Alabama đi đến thành phố Chicago để tham dự một buổi khiêu vũ xã giao. Ellington cùng ban nhạc của mình chính là nhóm phụ trách chơi nhạc. Ngài là nghệ sĩ ưa thích của hai phụ nữ ấy, sau buổi khiêu vũ họ xin ngài chữ ký. Ngài trông thật hấp dẫn và chăm chú đến nỗi một trong hai cô đã hỏi tên khách sạn mà ngài đang ở. Ngài công tước liền nói cho họ biết, miệng cười hớn hở. Hai cô gái liền chuyển khách sạn, cùng ngày hôm đó họ gọi điện thoại cho Ellington và mời ngài đến phòng họ để uống chút gì đó. Ngài công tước đồng ý. Hai cô gái mặc những chiếc áo đầm xinh đẹp mà họ vừa mới mua. Khi Ellington tới, ngài cư xử hoàn toàn tự nhiên như thể sự chào đón nồng nhiệt mà họ dành cho ngài là hoàn toàn bình thường. Rốt cuộc cả ba cùng lên một giường, lúc ấy một trong hai cô nảy ra một ý: Mẹ cô rất thần tượng Ellington. Cô phải gọi về cho mẹ cô ngay bây giờ và để cho Ellington nghe điện thoại. Chẳng mảy may khó xử vì lời đề nghị ấy, Ellington liền chiều theo ý cô. Trong khoảng thời gian ấy, Ellington nói chuyện điện thoại với mẹ cô gái, dành cho bà rất nhiều những lời khen tặng về người con gái xinh đẹp mà bà đã nuôi dưỡng nên, bảo bà đừng lo lắng – vì ngài đang chăm sóc cô rất chu đáo. Cô gái trở lại trả lời điện thoại mà nói: "Chúng con khỏe mẹ ạ! Vì chúng con đang ở với ngài Ellington đây và ông ấy quả là một quý ông hoàn hảo." Ngay khi cô gái gác máy, cả ba người lại tiếp tục trò nghịch ngợm mà ba người đã bắt đầu. Với hai cô gái, sau này đêm hôm ấy dường như là một đêm ngây thơ đầy niềm vui nhưng không thể nào quên được.

Thỉnh thoảng một vài quý cô đang đi quá xa kể trên xuất hiện ở cùng một buổi hòa nhạc. Ellington thường đi tới và hôn tay mỗi cô nàng bốn lần (một thói quen dùng để ứng phó với chính tình huống khó xử này). Và rồi mỗi cô nương sẽ cho rằng mình chính là người mà những cái hôn ấy thực sự quan trọng.

Giải thích: Công tước Ellington có hai niềm đam mê: Âm nhạc và phụ nữ. Cả hai đều có quan hệ với nhau. Những mối tình vô số kể của ngài chính là nguồn cảm hứng thường xuyên cho âm nhạc của ngài; ngài còn xử sự với họ như thể họ là chính sân khấu, là một tác phẩm nghệ thuật trong chính con người họ. Đến lúc chia tay, ngài luôn xoay sở nó bằng một nét mang tính sân khấu. Một lời nhận xét thông minh và một món quà sẽ làm cho các cô gái tưởng rằng với ngài mối tình chưa hẳn đã kết thúc. Những lời hát ám chỉ đến buổi tối họ ở cùng nhau sẽ giữ một bầu không khí thẩm mỹ rất lâu sau khi ngài rời đi. Chả trách mà những người phụ nữ cứ tiếp tục trở lại tìm ngài để được tận hưởng nhiều hơn. Đây không phải là chuyện tình dục, hay một đêm ngắn ngủi thấp hèn nhưng là một khoảnh khắc thăng hoa trong đời người phụ nữ. Thái độ vô tư lự của ngài công tước không khiến những phụ nữ cảm thấy tội lỗi; những ý nghĩ của những bà mẹ hay chồng của họ sẽ không thể làm mất đi ảo tưởng đó. Ellington chẳng bao giờ biện hộ hay ăn năn về niềm đam mê phụ nữ của mình; đó là bản chất của ngài và người phụ nữ mà ngài không giữ lòng chung thủy không bao giờ có lỗi. Vậy nếu ngài công tước không thể kiềm chế được những ham muốn của mình thì làm sao người phụ nữ ấy có thể quy trách nhiệm cho ngài? Cứ giữ một niềm căm phẫn đối với một người đàn ông như thế hay than phiền về cách cư xử của anh ta quả là chuyện bất khả thi.

Ellington là một tay phong lưu tửu sắc, mẫu người mà nỗi ám ảnh đối với phụ nữ chỉ có thể được thỏa mãn bằng sự thay đổi bất tận. Thói phong lưu của một người đàn ông bình thường cuối cùng sẽ sẽ đẩy anh ta vào tình thế khó khăn, nhưng Ellington hiếm khi khơi gợi nên những cảm nhận xấu xa. Sau khi đã quyến rũ được một phụ nữ, chẳng có hợp nhất mà cũng không có từ bỏ xảy ra. Ngài công tước cứ giữ họ ở trạng thái lưng chừng và để họ tiếp tục hy vọng. Ngày hôm sau bùa mê vẫn còn vì ngài công tước đã biến buổi chia tay thành một trải nghiệm thú vị, thậm chí còn lịch sự nữa. Tấm bùa mê mà Ellington dán lên người phụ nữ chẳng bao giờ bay đi cả.

Bí quyết thật đơn giản: Hãy giữ cho những giây phút sau khi quyến rũ và chia tay ở cùng một cao độ như lúc trước, cũng được tôn lên, cũng mang tính thẩm mỹ, cũng thú vị như thế. Nếu bạn không tỏ ra tội lỗi vì cách cư xử tắc trách của mình, thì đối phương cũng khó mà cảm thấy giận dữ hay căm phẫn với bạn. Quyến rũ là một trò chơi nhẹ nhàng, trong trò chơi ấy bạn bỏ toàn bộ năng lượng của mình vào trong những khoảnh khắc của trò chơi ấy. Buổi chia tay cũng nên nhẹ nhàng và lịch lãm như thế: Đó có thể là do công việc, du lịch, hay một trách nhiệm đáng sợ nào đó buộc bạn phải xa người ấy. Hãy tạo nên một trải nghiệm đáng nhớ rồi ra đi, và đối phương hầu như chắn chắn sẽ ghi nhớ trò quyến rũ thích thú của bạn mà không phải là buổi chia tay. Bạn sẽ chẳng có bất cứ kẻ thù nào, sẽ có cả một tràng những người đeo đuổi mình trong suốt cuộc đời, bạn có thể quay về với họ bất cứ lúc nào mà bạn cảm thấy thích.

4. Năm 1899, nữ nam tước 20 tuổi Frieda von Richthofen kết hôn với một người đàn ông người Anh tên Ernest Weekley, một giáo sư ở trường đại học Nottingham, và chẳng bao lâu đã hòa nhập vào vai trò làm vợ của ngài giáo sư. Weekley đối xử với nàng rất tốt, nhưng nữ nam tước ngày càng trở nên chán nản với cuộc sống tẻ nhạt và với cái thú yêu thương hờ hững của người chồng. Trong những chuyến đi tới Đức quốc, nàng cũng có vài mối tình nhưng những mối tình ấy cũng không phải là thứ cô muốn, thế là nàng quay trở về với vai trò là một người vợ chung thủy và một người mẹ chăm sóc cho ba đứa con.

Năm 1912, một ngày nọ, một hoc trò cũ của Weekley, David Herbert Lawrence, tới thăm nhà của hai vợ chồng giáo sư. Là một nhà văn có chí tiến thủ, Lawrence muốn nhận được lời khuyên sáng giá từ ngài giáo sư. Giáo sư chưa về nhà do vậy mà Frieda đã tiếp đãi chàng sinh viên. Nàng chưa bao giờ gặp một chàng thanh niên đầy nhiệt huyết như thế. Chàng trai kể về thời trai trẻ nghèo khó của mình, về chuyện mình không thể hiểu được phụ nữ. Còn Lawrence thì chăm chú lắng nghe những lời nhận xét của chính nàng. Lawrence thậm chí còn trách móc nàng vì thứ nước trà kinh khủng mà nàng đã làm cho anh ta – bằng cách nào đó, dù nàng là một nam tước, nhưng điều này lại làm cho nàng hứng thú.

Sau này Lawrence có trở lại nhiều lần nhưng là để gặp Frieda chứ không phải Weekley. Ngày nọ, Lawrence thú nhận với nữ nam tước rằng anh ta đã yêu nàng từ lâu. Frieda cũng thừa nhận nàng cũng có những cảm giác như thế, và đề nghị tìm một chỗ hẹn. Thay vì vậy, Lawrence lại có đề nghị của riêng mình: Hãy bỏ chồng nàng đi – bỏ hắn mà theo ta. Vậy còn những đứa trẻ thì làm thế nào? Frieda hỏi. Lawrence đáp, nếu những đứa trẻ quan trọng hơn tình yêu của chúng ta thì hãy ở lại với chúng. Nhưng nếu em không chạy trốn với anh trong vài ngày tới, em sẽ chẳng bao giờ còn thấy anh nữa. Với Frieda, sự lựa chon quả là kinh khủng. Nàng chẳng hề quan tâm đến chồng nàng, nhưng còn những đứa trẻ chính là lẽ sống của nàng. Dù vậy, vài ngày sau, nàng cũng chiều theo ý của Lawrence. Làm sao nàng có thể cưỡng lại một người đàn ông sẵn lòng đòi hỏi nhiều đến thế, sẵn sàng đánh một canh bạc như thế? Nếu nàng từ chối nàng sẽ chẳng bao giờ thôi tự vấn, vì một người đàn ông như thế chỉ đi qua một lần trong đời nàng.

Cặp tình nhân rời Anh quốc để đến Germany. Thỉnh thoảng Frieda thường nhắc đến việc nàng nhớ những đứa con của mình nhiều đến thế nào, nhưng Lawrence thì không hề kiên nhẫn với nàng: Chàng trai thường bảo, em có thể tự do quay về với chúng bất cứ lúc nào nhưng nếu em ở với anh thì đừng quay đầu lại. Lawrence đưa nàng đi trong một chuyến leo núi đầy gian khổ ở dãy núi Alps. Là một nữ bá tước, Frieda chưa hề trải qua những gian khổ như thế, nhưng Lawrence rất kiên định: Nếu hai người yêu nhau vậy thì gian khổ có nghĩa lý gì?

Năm 1914, Frieda và Lawrence kết hôn, nhưng trong suốt những năm sau đó cuộc sống của họ vẫn diễn ra như khi chưa kết hôn. Lawrence vẫn thường la mắng thói lười biếng của nàng, nỗi nhớ mong những đứa con, hay công việc chăm sóc nhà cửa tệ hại của nàng. Lawrence thường dẫn nàng theo trong những chuyến đi vòng quanh thế giới nhưng rất ít tốn kém, chẳng bao giờ để nàng nhàm chán, mặc dù đó là điều mà nàng thích thú nhất. Hết tranh cãi lại đến gây gổ. Một lần ở Mexico, trước mặt những người bạn của mình, Lawrence mắng nàng, “Bỏ cái điếu thuốc dơ bẩn ấy ra khỏi miệng đi! Và thôi phơi cái bụng to béo của mình nữa đi!” “Tốt hơn là anh nên câm miệng lại đi hoặc tôi sẽ nói những chuyện xấu của anh ra,” nàng mắng ngược trở lại. (Nàng đã học cách dùng gậy ông đập lưng ông.) Cả hai người họ cùng ra ngoài. Những người bạn của họ nhìn theo, lo sợ mọi chuyện có thể trở nên căng thẳng. Họ biến mất rồi xuất hiện trở lại chỉ trong phút chốc, tay trong tay, cười nói hớn hở và nhìn nhau đắm đuối. Đó chính là điều khó hiểu nhất về gia đình nhà Lawrence: Sau nhiều năm kết hôn, họ vẫn thường cư xử như những cặp vợ chồng mới cưới tình cảm còn nồng nàn.

Giải thích: Khi Lawrence lần đầu tiên gặp Frieda, anh có thể nhận biết được ngay điểm yếu của nàng là gì: Nàng cảm thấy như mình bị trói buộc trong một mối quan hệ nhạt nhẽo và một cuộc sống dễ dãi. Chồng nàng, cũng như bao ông chồng khác, là một người tốt nhưng không bao giờ dành đủ sự quan tâm cho nàng. Nàng đam mê kịch tính và phiêu lưu, nhưng lại quá chây lười để mang lại cho mình những điều đó. Kịch tính và phiêu lưu chính xác là những gì mà Lawrence mang đến. Không phải chịu cảm giác gò bó, Frieda có quyền tự do để rời bỏ Lawrence bất kì lúc nào. Thay vì phớt lờ nàng, Lawrence lúc nào cũng bình phẩm nàng không ngớt – ít nhất là anh chàng vẫn quan tâm tới nàng, không bao giờ cảm thấy nàng buồn chán.

Thay vào sự thoải mái và chán nản, Lawrence đem đến cho nàng sự phiêu lưu và lãng mạn. Những cuộc gây gổ mà Lawrence châm ngòi thường xuyên như đã thành thông lệ cũng đảm bảo mang lại bất ngờ không ngừng và khoảng trống để hòa giải hiệu quả. Lawrence gợi nên một nét sợ hãi trong con người nàng, giữ cho nàng không có được trạng thái ổn định tình cảm, không bao giờ hoàn toàn cảm thấy chắc chắn về anh. Kết quả là mối quan hệ của họ chẳng bao giờ trở nên tẻ nhạt. Mối quan hệ ấy luôn tự làm mới chính nó.

Nếu sự hợp nhất là điều mà bạn theo đuổi thì đừng bao giờ ngừng quyến rũ. Nếu không sự buồn chán sẽ len lỏi vào. Thông thường, cách tốt nhất để giữ cho sự quyến rũ luôn tiếp diễn chính là thêm vào chất kịch tính không thường xuyên. Điều này có thể gây tổn thương – chẳng hạn như khơi lại những vết thương cũ, kích động sự ghen tuông, hay thu mình lại đôi chút. (Đừng nhầm lẫn cách cư xử này với việc than phiền hay kêu ca chỉ trích – sự tổn thương này mang tính chiến thuật, được tạo ra để phá vỡ những khuôn mẫu cứng nhắc.) Mặt khác, còn có thể tỏ ra dễ chịu nữa: Hãy nghĩ tới việc chứng tỏ mình thêm một lần nữa, quan tâm đến những chi tiết nhỏ nhặt tế nhị, tạo nên những sự lôi cuốn mới. Quả thực bạn nên kết hợp hai khía cạnh này với nhau, vì quá nhiều tổn thương hay vui thích đều sẽ không biểu lộ chất quyến rũ nữa. Không phải bạn đang lập lại lần quyến rũ đầu tiên vì đối phương đã nhượng bộ rồi. Đơn giản là bạn chỉ đang mang đến những cú sốc, những tiếng gọi thức tỉnh không đáng kể để chứng tỏ hai điều: Bạn không hề ngừng cố gắng, và đối phương không thể yên trí với bạn được. Cú sốc nhỏ nhoi đó sẽ khuấy động chất độc xưa, làm cho đống than hồng bùng cháy trở lại, đưa bạn tạm thời trở về lúc ban đầu, khi mà sự quan tâm của bạn cho người ấy có được sự căng thẳng và tươi mới ưng ý nhất.

Hãy nhớ rằng: Cảm giác thoải mái và an toàn chính là tử huyệt của quyến rũ. Một chuyến hành trình cùng sẻ chia có một chút gian khổ sẽ tạo ra được một mối dây liên kết hiệu quả hơn lànhững món quà đắt giá và những thứ xa xỉ. Tuổi trẻ quả là đúng khi không quan tâm đến sự thoải mái trong vấn đề tình yêu, và khi bạn trở về với cảm giác ấy, một cảm giác kích thích của tuổi trẻ sẽ bùng cháy trở lại.

5. Năm 1652, cô gái gọi hạng sang người Pháp Ninon de l'Enlos đã gặp và yêu hầu tước Villarceaux. Ninon là một người truỵ lạc; triết học và khoái cảm đối với cô còn quan trọng hơn tình yêu. Nhưng ngài hầu tước đã khơi gợi trong cô những cảm xúc mới: Villarceaux dũng cảm và táo bạo đến nỗi lần đầu tiên trong đời cô đã để bản thân mình hơi mất kiểm soát. Hầu tước quả là người ích kỷ, một tính cách mà bình thường cô rất căm ghét. Nhưng trong con người hầu tước, sự ích kỷ dường như rất tự nhiên, gần như có sức quyến rũ nữa: Đơn giản là ngài không tự kiềm chế được bản thân mình. Và thế là Ninon chấp nhận những điều kiện của ngài hầu tước: Sẽ không có người đàn ông nào khác trong đời nàng. Về phần mình, Ninon nói với ngài hầu tước là nàng sẽ không nhận tiền bạc hay quà cáp gì từ ngài cả. Tất cả điều này là vì tình yêu và không có gì khác ngoài tình yêu.

Ninon thuê một căn nhà ở đối diện nhà của ngài hầu tước ở Paris, vì vậy mà họ nhìn thấy nhau hằng ngày. Một buổi chiều nọ, ngài hầu tước bỗng dưng xông vào phòng và buộc tội cô có người tình khác. Những mối nghi ngờ của ngài hầu tước không có căn cứ và những lời buộc tội của ngài quả là buồn cười, và cô cũng nói với ngài như thế. Điều này không là ngài hầu tước hài lòng và ngài trở nên giận dữ. Ngày hôm sau Ninon nhận được tin là Villarceaux đã ngã bệnh khá nặng. Ninon vô cùng lo lắng. Như một sự trông cậy khẩn thiết, một biểu hiện của tình yêu và sự phục tùng, cô đã quyết định cắt đi mái tóc dài xinh đẹp của mình, chính nhờ mài tóc ấy mà cô nổi tiếng, rồi gởi nó tới cho ngài hầu tước. Cử chỉ ấy đã phát huy hiệu quả, ngài hầu tước đã bình phục, và họ tiếp tục mối tình của mình thậm chí còn say đắm hơn. Những người bạn và những tình nhân cũ của Ninon than trách về sự thay đổi bất ngờ của nàng thành một phụ nữ hết lòng cho tình yêu, nhưng Ninon không quan tâm – cô đang rất hạnh phúc.

Bấy giờ Ninon đề nghị cả hai người cùng nhau rời khỏi nơi ấy. Ngài hầu tước, một người đã có vợ, không thể đưa cô về điện của mình, nhưng một người bạn đã đề nghị lấy ngôi nhà của mình ở miền quê để làm nơi tạm trú cho cặp tình nhân. Ngày tháng trôi qua, kì tạm trú ngắn ngủi của họ trở thành một kỳ trăng mật kéo dài. Dầu vậy, dần dần, Ninon có cảm giác có điều gì đó không ổn: Ngài hầu tước cư xử giống như một người chồng hơn. Mặc dù ngài vẫn nồng nàn như trước nhưng ngài có quá tự tin, cứ như thể mình có một số quyền và đặc ân mà không

người đàn ông nào khác có thể mong đợi. Sự ích kỷ đã từng một thời quyến rũ cô dường như bắt đầu trở nên ngột ngạt. Ngài hầu tước cũng không còn ghơi gợi được suy nghĩ của cô nữa. Cô có thể có những người đàn ông khác, cả những người cũng đẹp trai như Villarceaux, để làm thỏa mãn thể xác mà không có tất cả những sự ghen tuông ấy.

Khi đã nhận ra được điều này, Ninon không bỏ lỡ thời khắc nào nữa. Cô nói với ngài hầu tước rằng mình sẽ trở về Paris, và mọi chuyện đã vĩnh viễn chấm dứt. Ngài hầu tước van xin và bào chữa cho hành động của mình với một sự xúc động lớn lao – làm sao Ninon có thể vô tâm như thế? Dù cảm động nhưng cô vẫn kiên quyết. Những lời giải thích chỉ làm cho mọi chuyện trở nên tồi tệ hơn mà thôi. Thế là Ninon trở về Paris và tiếp tục cuộc đời làm gái của mình. Sự ra đi đột ngột của của cô rõ ràng đã làm cho ngài hầu tước thức tỉnh, nhưng hiển nhiên là cũng không đến nỗi quá tệ hại, vì vài tháng sau đó Ninon nhận được tin là ngài hầu tước đã yêu một người phụ nữ khác.

Giải thích: Một người phụ nữ thường trải qua hàng tháng trời để suy gẫm về những thay đổi tinh tế trong cách cư xử của người yêu mình. Cô ấy có thể than phiền hay trở nên giận giữ; thậm chí còn có thể tự trách mình. Dưới áp lực của những lời than phiền ấy, người chồng có thể thay đổi trong một thời gian nhưng một sự tương tác khó chịu và những hiểu lầm bất tận sẽ tiếp nối sau đó. Vậy đâu là cốt lõi của tất cả những chuyện này? Một khi bùa mê của bạn không còn nữa thì thực sự đã quá trễ. Ninon có lẽ đã cố gắng tìm ra điều gì đã hóa giải bùa mê nơi cô – vẻ bề ngoài đẹp đẽ giờ khiến cô không còn thích thú, sự kích thích về tinh thần mất đi, hay cảm giác người ấy không còn thấy hứng thú với mình. Nhưng tại sao phải tốn thời gian tìm hiểu điều đó? Bùa mê đã không còn nữa, thế là cô quyết định ra đi. Cô không hề bận tâm tới chuyện xin lỗi, hay lo lắng về những cảm nhận của Villarceaux, hay là cho sự việc trở nên nhẹ nhàng và dễ dàng cho ngài hầu tước. Cô ấy chỉ việc là ra đi. Con người có vẻ quan tâm đến người khác, cố gắng hàn gắn mọi chuyện hoặc đưa ra những lời biện minh, thật sự chỉ là một con người nhút nhát. Tỏ ra tốt bụng trong những vấn đề như thế có thể khá tàn nhẫn. Ngài hầu tước có thể đổ lỗi tất cả mọi chuyện là do sự vô tâm hay bản chất không kiên định của cô. Niềm kiêu hãnh và tự hào với vẻ bề ngoài của ngài hầu tước không hề bị tổn hại, vậy là ngài có thể dễ dàng bắt đầu một mối tình khác và bỏ rơi cô lại đằng sau.

Một mối quan hệ khi tan vỡ mà lại kéo dài, dai dẳng không những sẽ làm cho đối phương tổn thương một cách vô ích, mà nó còn có những hậu quả lâu dài với bạn nữa, khiến bạn ngày càng trở nên không kiên định về sau, và đè nặng bạn bằng tội lỗi. Đừng bao giờ cảm thấy tội lỗi, dù bạn vừa là người quyến rũ vừa là người bây giờ cảm thấy bùa mê đã được hóa giải. Đó không phải là lỗi của bạn. Không gì có thể tồn tại vĩnh viễn được. Bạn đã mang đến niềm vui cho đối phương, đã kéo đối phương ra khỏi cuộc sống buồn tẻ của họ. Nếu bạn thực hiện một cuộc chia tay nhanh gọn, về sau họ sẽ ghi nhận điều đó. Bạn càng xin lỗi, họ sẽ càng cảm thấy lòng tự tôn của mình bị xúc phạm, gợi nên những cảm xúc tiêu cực mà sẽ đọng lại trong nhiều năm trời. Đừng cho những lời giải thích không chân thành mà chỉ làm phức tạp thêm vấn đề. Hãy từ bỏ đối phương chứ không nên giày vò họ.

6. Sau 15 năm dưới sự cai trị của hoàng đế Napoleon Bonaparte, người dân Pháp đã cạn hết sức lực. Quá nhiều can qua, quá nhiều biến cố. Năm 1814 khi Napoleon bị đánh bại, và bị giam trên đảo Elba, người dân Pháp đã sẵn sàng hơn hết cho hòa bình. Gia tộc nhà Bourbon – gia đình hoàng gia bị phế truất trong cuộc cách mạng năm 1789 – trở lại nắm quyền. Nhà vua lúc bấy giờ là Louis thứ XVIII; nhà vua là một người béo phệ, chán ngắt và khoa trương nhưng ít nhất là cũng có hòa bình.

Thế rồi vào tháng giêng năm 1815, nước Pháp nhận được tin về cuộc đào thoát gây kinh ngạc của Napoleon khỏi đảo Elba chỉ với 7 chiếc thuyền nhỏ và một ngàn người đàn ông. Napoleon có thể đến châu Mỹ để bắt đầu lại từ đầu nhưng thay vì thế ngài quả là thật là điên rồ khi cập cảng tại Cannes. Napoleon đang nghĩ gì? Một ngàn người đàn ông chống lại tất cả quân đội của nước Pháp ư? Ngài khởi hành về hướng Grenoble cùng với đội quân hỗn tạp của mình. Người ta ít nhất cũng ngưỡng mộ lòng can đảm của ngài, tình yêu vô bờ bến của ngài cho vinh quang và cho nước Pháp.

Cũng vậy, tầng lớp nông dân nước Pháp đã bị mê hoặc khi nhìn thấy vị hoàng đế trước kia của họ. Con người này, xét cho cùng, đã phân chia lại rất nhiều đất đai cho họ, thứ mà đương

kim hoàng đế đang cố thu hồi lại. Họ rất hào hứng khi nhìn thấy những lá cờ hình chim ưng nổi tiếng của ngài, sự hồi sinh của những biểu tượng từ cuộc cách mạng vĩ đại. Thế là họ bỏ ruộng đồng của mình mà tham gia đoàn quân của ngài. Bên ngoài Grenoble, đội quân đầu tiên được nhà vua phái tới để ngăn chặn Napoleon đã giáp mặt với ngài. Napoleon xuống ngựa và đi bộ về phía họ. Ngài la lớn, "Hỡi những người lính của Quân Đoàn 5! Anh em không biết ta sao? Nếu có người nào trong anh em muốn giết hoàng đế của mình, hãy để người ấy bước tới đây và làm như thế. Có ta đây!" Napoleon mở toang chiếc áo choàng màu xám của mình, yêu cầu họ ra tay. Một khoảnh khắc im lặng diễn ra, rồi từ bốn phía, có tiếng la lớn "Hoàng đế muôn năm!" Trong nháy mắt, đội quân của Napoleon đã tăng lên gấp đôi.

Đội quân tiếp tục tiến bước. Ngày càng có nhiều những người lính, nhớ lại vinh quang mà ngài đã ban cho họ, đứng về phía ngài. Thành phố Lyons đã thất thủ không cần một trận chiến. Những vị đại tướng cùng với những đội quân hùng mạnh hơn được phái tới để chặn đứng ngài, nhưng việc nhìn thấy Napoleon dẫn đầu đội quân của mình lại mang đến cho họ một trải nghiệm cảm xúc ngập tràn, vậy là họ cũng đi theo ngài. Vua Louis chạy trốn khỏi nước Pháp, từ bỏ ngai vàng trong quá trình sự việc diễn ra. Ngày 20 tháng 3, Napoleon trở về Paris và cung điện mà ngài đã ra đi chỉ 13 tháng trước đó – tất cả đều có được mà không phải tốn một viên đạn.

Những người nông dân và những người lính đã chào đón Napoleon nhưng những người dân ở Paris thì ít nhiệt tình hơn, đặc biệt là những ai đã từng phục vụ trong bộ máy chính quyền của ngài. Họ lo sợ những sóng gió mà Napoleon sẽ mang đến. Napoleon đã trị vì đất nước trong một trăm ngày, cho tới khi bị những đồng minh và kẻ thù trong nước của ngài đánh bại. Lần này, Napoleon được đưa bằng tàu tới đảo thánh Helena xa xôi, nơi ngài sẽ ở đó cho tới khi qua đời.

Giải thích: Napoleon luôn luôn nghĩ về nước Pháp, về quân đội của mình, như là một mục tiêu để quyến rũ và giành được sự ủng hộ. Như lời đại tướng Séger khi viết về Napoleon: "Trong những khoảnh khắc khi có được quyền lực cao cả, ngài không còn ra lệnh như một người đàn ông nhưng là quyến rũ như một người đàn bà." Trong hoàn cảnh cuộc đào thoát khỏi đảo Elba, Napoleon đã hoạch định ra một bước đi bất ngờ, táo bạo để nhằm kích động một đất nước nhàm chán. Ngài bắt đầu chuyến đi trở về Pháp giữa những người dân dễ chấp nhận ngài nhất: Những người nông dân đã sùng kính ngài. Napoleon làm sống lại những biểu tượng – những màu sắc cách mạng, những lá cờ có hình chim ưng – để khơi gợi nên những cảm xúc cũ của cuộc cách mạng. Ngài đặt mình vào vị trí lãnh đạo đội quân, thách thức những người lính trước kia của ngài nổ súng giết chết ngài. Cuộc hành quân trên đất Paris đã đưa ngài trở lại với ngai vàng quả là vô tiền khoáng hậu, được tính toán để nhằm tạo ra tác động tình cảm trên mỗi bước tiến của hành trình. Thật là tương phản biết bao giữa chuyện tình cũ xưa này với vị vua khờ dại bấy giờ đang cai trị họ.

Lần quyến rũ thứ hai của Napoleon đối với nước Pháp không phải là quyến rũ cổ điển, tuân theo những bước thông thường, nhưng là 'tái quyến rũ.' Nó được xây dựng dựa trên những cảm xúc cũ và làm sống lại một tình yêu cũ. Một khi bạn đã quyến rũ được một người nào đó (hay một quốc gia), luôn luôn có một khoảng lặng, một chút thất vọng, thỉnh thoảng dẫn tới một cuộc chia tay; dầu vậy, để quyến rũ lại đối phương lại dễ dàng đến ngạc nhiên. Những cảm giác lúc trước chẳng bao giờ tan mất, chúng cứ nằm bất động, và chỉ trong nháy mắt bạn có thể làm cho đối phương ngạc nhiên.

Để có thể làm sống lại quá khứ và tuổi trẻ của một người – để cảm nhận những cảm xúc xưa kia – quả là một niềm vui hiếm có. Hãy làm như Napoleon: Hãy biểu lộ tài năng gây ấn tượng khi bạn quyến rũ lại ai đó: Làm hồi sinh những hình ảnh xưa, những biểu tượng, hay những lời nói đánh động ký ức. Cũng như người Pháp, đối phương sẽ có xu hướng quên đi cảm giác xấu xa của cuộc chia tay và chỉ nhớ đến những điều tốt đẹp. Bạn nên thực hiện lần quyến rũ này một cách táo bạo và nhanh chóng, không cho đối phương thời gian để suy gẫm hay tự hỏi. Hãy như Napoleon, tỏ ra trái ngược hẳn với tình nhân hiện tại của họ, làm cho cách ứng xử của kẻ tình nhân ấy dường như trở nên nhút nhát và tẻ nhạt khi so sánh với bạn.

Không phải ai cũng dễ dàng chấp nhận lần quyến rũ thứ hai, vả lại một vài thời điểm là không phù hợp. Khi Napoleon trở về từ đảo Elba, những người dân ở Paris đã quá rành rõ về ngài và

có thể nhìn thấu tâm can ngài. Không giống như những người nông dân ở miền Nam, những người dân ở Paris đã biết ngài rất rõ; sự trở về của Napoleon xảy đến quá sớm, họ đã quá mệt mỏi với ngài. Nếu bạn muốn quyến rũ lại ai đó, hãy chọn người không biết về bạn quá rõ, những hồi ức của người ấy về bạn trong sạch hơn, về bản chất họ không quá đa nghi, và là người bất mãn với hoàn cảnh hiện tại. Hơn nữa, cũng có thể bạn muốn để một ít thời gian trôi qua. Thời gian sẽ phục hồi vinh quang của bạn và làm cho những khiết điểm phai mờ đi. Đừng bao giờ xem việc chia tay hay từ bỏ là kết thúc của mọi chuyện. Chỉ cần một ít kịch tính và hoạch định, bạn sẽ giành lại đối phương trong phút chốc.

Biểu tượng

Những mảnh than hồng. Tàn tích của ngọn lửa vào sáng hôm sau. Nếu để mặc chúng, những mảnh than ấy sẽ dần lụi tàn. Đừng phó mặc chúng cho sự tình cờ hay thời tiết. Làm chúng vụt tắt, lụi tàn, bị bóp nghẹt, chẳng còn gì để nung nấu. Để làm chúng bừng cháy trở lại, hãy thổi bùng nó, tiếp thêm nguyên liệu cho tới khi chúng cháy sáng lên ngọn lửa mới.Chỉ có sự quan tâm và canh chừng thường xuyên mới giữ cho ngọn lửa ấy cháy mãi.

Điểm yếu

Để khiến người ta luôn thích thú, bạn phải thường xuyên quyến rũ họ. Nhưng bạn có thể cho phép một chút quen thuộc len lỏi vào vì con mồi muốn có cảm giác rằng họ hiểu bạn. Quá bí ẩn sẽ gây nghi ngờ. Chính bạn cũng sẽ rất mệt mỏi vì phải chịu đựng điều đó. Vấn đề là đừng xa lạ hoàn toàn mà thỉnh thoảng phải làm con mồi choáng váng, đừng để họ ỉ i, làm họ ngạc nhiên như trước đây bạn từng làm. Bạn làm tốt, họ sẽ có cảm giác vui sướng vì ngày càng biết thêm nhiều điều về bạn – nhưng không được quá nhiều.

Hãy vui mừng hoan hô vì chiến thắng huy hoàng.
Con mồi ta đuổi bắt nay đã rơi vào nanh vuốt ta…
Sao phải vội vã hỡi anh bạn? Tàu anh còn đang lỡ chuyến,
Bến cảng ta tìm còn ở nơi xa xăm.
Ta linh cảm dường như bạn đã có được nàng
Thế vẫn chưa đủ
Nếu là ta khi đã có được nàng ta phải giữ được nàng.
Bảo vệ một chiến công cũng khó như khi thực hiện nó.
Lúc đeo đuổi nàng bạn đã may mắn nhưng giữ nàng thì cần tài trí.
Có bao giờ ta cần sự giúp đỡ từ nữ thần Venus và con trai của thần,
Hay từ Erato – thần thi ca.
Giờ đây khao khát biết bao kế hoạch đầy tham vọng của ta
Kết hợp một vài cách để ngăn chặn kẻ chu du thế giới không kiên định non trẻ kia.
Tình yêu…
Để được yêu bạn hãy tỏ ra mình đáng yêu.
Những gì tốt đẹp mà trông cô độc sẽ chẳng thể đạt được.
Bạn có thể đẹp trai như chàng Nireus trong tác phẩm của Homer,
Hay chàng Hylas bị bắt đi bởi những nữ thủy thần xấu xa;
Nhưng suy cho cùng để tránh bất ngờ bị nàng bỏ rơi và níu giữ được nàng,
Tốt nhất là anh nên có cả tài năng thiên phú
Để bù đắp cho vẻ đẹp thể lí.
Sắc đẹp thật mong manh.
Những năm tháng trôi qua làm nó phai mờ đi, để rồi biến mất.
Những bông hoa tím hay những bông loa kèn không thể nở mãi.
Những chiếc gai sắc nhọn là những gì còn lại của hoa hồng khi gió làm nó tả tơi.
Cả anh và tuổi thanh xuân đẹp đẽ của ta rồi cũng sẽ như vậy:
Sẽ sớm thôi những nếp nhăn sẽ hằn lên thân thể của bạn,
Sẽ mau thôi, tóc anh sẽ bạc.
Vậy hãy rèn cho trí óc biết cách chịu đựng
Bổ sung nó cho sắc đẹp của bạn
Chỉ trí óc ấy mới tồn tại cho tới khi lửa thiêu đốt bạn.
Hãy giữ cho trí thông minh của bạn luôn sắc bén,
Để khám phá nghệ thuật của tự do,
Tinh thông ngôn ngữ của Hy Lạp lẫn La Tinh.
Ulysses có tài ăn nói nhưng không đẹp trai
Nhưng ông biết cách lấp đầy trái tim của những nữ thần biển cả

Với niềm đam mê mòn mỏi…
Không gì tác động đến tâm trạng cho bằng lòng vị tha khéo léo:
Thô bạo sẽ châm ngòi cho lòng hận thù, tạo nên những bất đồng khó chịu.
Con người căm ghét loài diều hâu, chó sói, những con thú săn mồi trong tự nhiên,
Chúng luôn rình bắt những những con chiên nhút nhát.
Nhưng loài chim nhạn mềm yếu lại an toàn khỏi nanh vuốt của loài người,
Con người xây nên những ngôi nhà có tháp xinh xắn cho loài bồ câu.
Đừng dây vào những cuộc cãi cọ, những vụ ăn miếng trả miếng miệng lưỡi sắc nhọn.
Sự nhạy cảm của tình yêu cần được nuôi dưỡng,
Bằng những lời nói dịu dàng.
Hãy để những lời than phiền cho những cặp vợ chồng.
Nếu họ muốn hãy để họ nghĩ đó là quy luật tự nhiên,
Một mối thù hằn vĩnh cửu.
Những người vợ thích trò cãi cọ đó, vì đó là thiên tư của họ.
Một cô nàng sẽ luôn lắng nghe những gì mình muốn được nghe…
Hãy dùng những lời ngon ngọt, những từ ngữ rót mật vào tai,
Hãy khiến nàng vui vẻ bạn ơi.

Ovid, The Art of Love, Peter Green dịch. (418-419)

Ở Paris diễn ra một buổi hòa nhạc tại khán phòng Chaleux. Khi ban nhạc trình diễn xong phần đầu tiên, người ta nghỉ giải lao một giờ – chúng ta gọi là thời gian tạm nghỉ – trong khoảng thời gian ấy người ta tổ chức một buổi tiệc đứng rất lớn trên một chiếc bàn dài chất đầy những thức ăn ngon, rượu cognac, rượu champaign, rượu vang, và một thứ rượu hiếm ở Paris… rượu Scotch. Những khách tham dự tiệc bình thường, những nhà quý tộc, những người phục vụ, có cả những người bò trên đất, tất cả đều đang bận rộn tìm kiếm một vật gì đó trên sàn nhà. Một nữ công tước là một trong những người chủ ở đó, đã đánh rơi một trong những viên kim cương của mình… Nữ công tước ấy cuối cùng cũng trở nên chán ngán nhìn cảnh mọi người cứ lần mò trên khắp sàn nhà để tìm viên kim cương. Nàng nhìn quanh một cách ngạo nghễ, rồi nắm lấy tay ngài công tước mà nói: "Nó chẳng là gì cả, kim cương lúc nào mà em chẳng có được, nhưng đâu phải lúc nào em cũng tìm được một người đàn ông như ngài công tước Ellington đây?" Nàng công tước biến mất khỏi đó cùng với ngài Ellington. Ban nhạc tiếp tục chơi phần còn lại và cuối cùng ngài công tước xuất hiện trở lại để kết thúc buổi hòa nhạc.

Ngài George, Sweet Man: The Real Duke Ellington. (419-420)

Tuy nhiên em biết rằng những người đàn ông sẽ trở nên những người yêu tốt và chân thành hơn một khi họ nghi ngờ rằng cô nàng của họ ngày càng ít quan tâm tới họ. Khi người đàn ông tin rằng họ là người độc nhất và duy nhất trong đời một người phụ nữ, họ sẽ yên trí và tự do làm việc của mình. Lẽ ra em nên biết điều đó; em đã ở vào vị trí này trong vòng hai mươi năm qua. Nếu chị muốn em sẽ kể cho chị nghe chuyện gì đã xảy ra với em trong vài năm trước. Lúc đó, em có một tình nhân, một tay Demophantos nào đó, hắn là một kẻ cho vay nặng lãi sống gần vùng Poikile. Hắn chẳng bao giờ cho em hơn năm đồng drachma, hắn ra vẻ là tình nhân của em. Nhưng tình yêu của hắn chỉ là hời hợt, chị Chrysis ạ. Hắn chẳng bao giờ than vắn thở dài, chẳng lúc nào rơi lệ vì em, và cũng chẳng bao giờ đợi em suốt đêm ở cửa nhà em. Hôm nọ hắn đến thăm em, hắn có gõ cửa nhưng em không mở. Chị biết đấy, chàng họa sĩ Callides đang trong phòng em mà; Callides đã cho em những mười đồng drachma. Demophantos liền chửi thề, dùng tay đấm lên cửa, nguyền rủa em mà rời khỏi đó. Nhiều ngày trôi qua không nhận được tin gì từ em; vì Callides vẫn còn lưu lại nhà em. Bởi thế mà Demophantos vốn đã bị kích động liền nổi điên lên. Hắn phá toang cửa phòng em, khóc lóc, lôi em ra, dọa giết em, xé áo em, và quả thực hắn làm tất cả những gì mà một người đàn ông ghen tuông thường làm, rồi cuối cùng hắn đưa cho em sáu ngàn đồng drachma. Sau khi cân nhắc món tiền này, em thuộc về hắn trong khoảng thời gian tám tháng. Vợ hắn từng nói em đã mê hoặc hắn bằng một thứ bùa mê

nào đó. Và chắc chắn rằng thứ bùa mê ấy chính là sự ghen tuông. Đó là lí do tại sao mà Chrysis ạ, em khuyên chị cũng hãy làm như thế với Gorgias.

Lucian, Dialogues of The Courtesans, A. L. H dịch. (420-421)

"Vợ là người mà một người đàn ông ngắm nhìn trong suốt cuộc đời mình; đó quả là một điều tốt nếu người vợ ấy không xinh đẹp" – Jinta nhà Gion đã nói như vậy. Đây có thể là lời nói khiếm nhã của một người trung gian nhưng không thể phớt lờ nó một cách hời hợt được… Ngoài ra, phụ nữ đẹp cũng giống như những cảnh vật đẹp vậy: Nếu ta cứ mãi ngắm nhìn thì sẽ chẳng mấy chốc ta sẽ không còn thích thú nữa. Điều này tôi có thể chứng minh bằng chính trải nghiệm của mình. Năm nọ tôi tới vùng Matsushima và mặc dầu thoạt đầu tôi bị xúc động trước vẻ đẹp của nơi ấy, tự vỗ tay thán phục, tự nói với mình "Ôi giá mà ta có thể đưa một nhà thơ nào đó tới đây và chỉ cho người ấy thấy kỳ quan tuyệt vời này!" – nhưng rồi, sau khi đã dán mắt vào phong cảnh ấy suốt từ sáng tới tối thì vô số hòn đảo bắt đầu đưa đến mùi tảo biển khó chịu, những con sóng vỗ vào mũi Matsuyama trở nên đinh tai nhức óc; trước khi nhận thấy điều đó tôi đã để những chùm hoa đỏ anh đào rải rác khắp vùng Shiogama; sáng hôm sau tôi thức dậy muộn và đã bỏ lỡ cảnh tuyết bình minh trên đỉnh Kinka, tôi cũng chẳng ấn tượng gì nhiều với cảnh trăng chiều ở Nagané hay Oshima; cuối cùng tôi nhặt vài hòn đá cuội đen và trắng ở vịnh rồi bị cuốn hút vào trò chơi Six Musachi với mấy đứa trẻ.

Ihara Saikaru, The Life of An Amourous Woman, Ivan Morris dịch. (421-422)

Đàn ông ghét những phụ nữ yêu quá nhiều và yêu khờ dại.

Lucian, Dialogues of The Courtesans, A. L. H dịch. (422)

Tôi sẽ cố gắng phác họa cho bạn thấy làm cách nào để khiến cho một tình yêu khi đã có được sẽ càng sâu đậm thêm. Mọi người nói tình yêu sẽ nồng nàn hơn cụ thể là bằng cách khiến việc hai người gặp nhau trở nên ít thường xuyên và khó khăn hơn, vì việc cho và nhận những lời chia sẻ càng khó khăn bao nhiêu thì khao khát và xúc cảm tình yêu sẽ càng lớn lao bấy nhiêu. Tình yêu cũng sẽ phát triển nếu một trong hai người biết tỏ ra giận dỗi người kia, vì khi ấy ngay lập tức người kia sẽ rất lo sợ rằng sự tức giận của người mình yêu một khi đã phát sinh sẽ trở nên nghiêm trọng hơn không biết đến khi nào. Ngoài ra tình yêu còn đằm thắm hơn khi lòng ghen tuông chân thật luôn luôn ngự trị ở một trong hai người, bởi sự ghen tuông được gọi là người nuôi dưỡng tình yêu. Quả thực, dù một trong hai người không bị đè nén bởi lòng ghen tuông chân thật mà bởi sự hoài nghi thuần khiết thì tình yêu vẫn luôn phát triển vì lòng ghen tuông, và sẽ càng trở nên mạnh mẽ bởi chính sức mạnh của nó.

Andreas Capellanus on Love, P. G. Walsh biên dịch. (422-423)

Bạn đã thấy ngọn lửa cháy âm ỉ,
Đến không còn gì, chỉ để lại một mảng tro tàn
Trên những mảnh than hồng bị che khuất
(Nhưng chỉ cần một giọt lưu huỳnh,
Cũng đủ để hồi sinh ngọn lửa ấy)?
Trái tim cũng vậy thôi.
Trái tim sẽ trở nên ù lì vì thiếu đi sự lo lắng,
Trái tim ấy cần sự kích thích nhạy bén để khơi dậy tình yêu.
Hãy khiến nàng lo lắng về bạn,
Hâm nóng lại những niềm đam mê hững hờ.
Hãy cho nàng biết những tội lỗi thầm kín, hãy xem nàng hoảng hốt.
Phúc thay cho người đàn ông có được may mắn vượt khỏi sự tính toán,
Người khiến cho người yêu bị tổn thương tội nghiệp của mình
Tự giày vò mình vì người ấy,
Lạc giọng, xanh xao, rồi bất tỉnh
Khi những lời không hay ập đến tai.

Ôi liệu tôi có thể là người có mái tóc bị nàng giằng kéo,
Đôi má mềm mại móng tay nàng cào xé.
Là người nàng nhìn bằng ánh mắt trách móc, cùng với lệ tuôn tràn,
Không có tôi nàng không thể tồn tại dù nàng cố gắng bao nhiêu!
(có thể bạn thắc mắc) Ta nên để nàng buồn khổ thất vọng trong bao lâu?
Chỉ nên trong chốc lát,
Sợ rằng giận dữ sẽ tích tụ khi ta cứ trì hoãn.
Bởi lúc ấy lệ nàng sẽ đẫm trên ngực bạn,
Còn tay bạn ôm chặt cổ nàng.
Bạn muốn làm hòa ư?
Hãy hôn nàng, trao cho nàng niềm hoan lạc khi nàng còn đang khóc.
Đó là cách duy nhất để xua tan cơn giận dữ của nàng.

Ovid, The Art of Love, Peter Green biên dịch. (423-424)

Phụ lục A: MÔI TRƯỜNG QUYẾN RŨ/ THỜI GIAN QUYẾN RŨ

Trong quyến rũ, nạn nhân phải từ từ cảm thấy những thay đổi bên trong. Dưới tác động của bạn, họ giảm bớt phòng vệ, cảm thấy tự do hành động khác bình thường, trở thành một người khác. Một số nơi, môi trường và kinh nghiệm có thể giúp bạn rất nhiều khi tìm cách thay đổi, biến chuyển con mồi. Những nơi sang trọng, màu mè – bề ngoài xa hoa, tráng lệ, tinh thần muốn chơi bời thoải mái – tạo cảm giác vui vẻ như trẻ con, làm nạn nhân khó lòng suy nghĩ chín chắn. Tạo cảm giác thay đổi về thời gian cũng có hiệu ứng tương tự – không thể quên, những phút giây choáng váng, tâm trạng hội hè, chơi bời vui vẻ. Phải làm nạn nhân cảm thấy rằng ở cùng bạn họ có những giây phút khác hẳn thế giới thực của họ.

Lễ hội: Thời gian và nơi chốn

Nhiều thế kỷ về trước, cuộc sống ở hầu hết những nền văn hóa đều bị vây phủ bởi công việc và lề thói. Nhưng vào những thời điểm nhất định trong năm, cuộc sống ấy lại được xen kẽ bằng lễ tết. Trong suốt những ngày lễ tết này – lễ hội thần nông của người La Mã cổ, lễ hội cây nêu 1-5 ở châu Âu, lễ hội potlatch vĩ đại của những người da đỏ Chinook – công việc đồng ánh hay buôn bán đều ngưng lại. Toàn thể bộ lạc hay thị trấn tụ họp lại với nhau ở moat nơi thiêng liêng được dành riêng cho kì lễ hội đó. Tạm thời được giải thoát khỏi bổn phận và trách nhiệm, mọi người đều được quyền "hoá điên lên"; họ thường mang những chiếc mặt nạ hay phục trang, những thứ ấy đem lạ cho họ những bản sắc mới, đôi lúc là của những nhân vật nay sức mạnh tái hiện lại những truyền thuyết vĩ đại trong nền văn hoá của họ. Lễ hội là một sự giải thoát lớn lao khỏi những gánh nặng của cuộc sống thường ngày, thay đổi cảm nghiệm về thời gian của con người, đem lại những giây phút mà họ như bước ra khỏi con người của chính mình. Thời gian như dừng lại. Những điều giống như những trải nghiệm như vậy vẫn còn có thể được tìm thấy ở những lễ hội hoá trang vĩ đại vẫn còn tồn tại trên thế giới.

Lễ hội tượng trưng cho một sự ngắt quảng trong cuộc sống hàng ngày của một người, là một trải nghiệm hoàn toàn khác biệt khỏi những lề thói thường ngày. Ở một mức độ gần gũi hơn thì đó chính là cách mà bạn mường tượng nên những bạn quyến rũ. Trong khi quá trình quyến rũ tiếp diễn, đối phương cũng cảm nhận được một sự khác biệt hoàn toàn khỏi đời sống hàng ngày – được tự do khỏi công việc và trách nhiệm. Lao mình vào niềm vui và chơi đùa, họ có thể hành động một cách khác lạ, có thể trở thành một người khác, cứ như thể họ đang mang một chiếc mặt nạ. Khoảng thời gian bạn ở với họ được dành heat cho họ mà không phải là gì khác. Thay vì cứ phải lặp lại vòng quay công việc và nghỉ ngơi thường ngày, bạn đang mang đến cho họ những khoảnh khắc ấn tượng, tuyệt vời nổi bật ra khỏi những gì sáo mòn. Bạn đưa họ tới những nơi không giống như những nơi mà họ thấy trong cuộc sống bình thường – là những nơi như chỉ có trên sân khấu, là những nơi được làm nổi bật lên. Môi trường vật lý tác động mạnh mẽ lên tâm trạng con người; vì vậy một nơi được dành riêng cho khoái lạc và vui chơi sẽ ngầm gợi nên những suy nghĩ về khoái lạc và vui chơi. Khi đối phương quay trở về với bổn phận của họ, trở về với thế giới thực của họ, họ sẽ cảm nhận được sự đối lập mạnh mẽ và họ sẽ bắt đầu say mê nơi kế tiếp mà bạn đưa họ tới. Những gì bạn đang tạo ra về cơ bản chính là không gian và thời gian dành dành cho lễ hội, những giây phút mà thế giới thực tại tan biến và tưởng tượng lấn át. Nền văn hoá của chúng ta không còn cho ta những trải nghiệm như vậy nữa, vì thế mà con người khao khát chúng. Đó là lí do tại sao mà hầu hết mọi người đều đang chờ đợi được người khác quyến rũ và cũng là lí do mà họ sẽ rơi vào vòng tay của bạn nếu bạn thực hiện đúng cách.

Sau đây là những thành phần then chốt đối với việc tái hiện nên không gian và thời gian lễ hội:

Tạo ra những hiệu ứng sân khấu. Sân khấu thường tạo một cảm giác về một thế giới kỳ ảo, tách biệt. Cách trang điểm của các diễn viên, cách bài trí sân khấu không chân thật nhưng lại lôi cuốn, những trang phục có đôi nét không xác thực – tất cả những hình ảnh được nhấn mạnh ấy cùng với câu chuyện của vở diễn sẽ tạo nên ảo giác. Để tạo ra hiệu ứng này trong đời thực, bạn phải tự tạo cho mình những phục trang, cách trang điểm và thái độ để có được một tính chất giả tạo, vui vẻ – đưa đến cảm giác bạn khoác lên mình những thứ ấy là vì niềm vui của khán giả. Nay chính là hiệu quả như một nữ thần do Marlene Dietrich tạo ra, hay hiệu quả hấp dẫn mà một tay ăn diện như Beau Brummel có được. Những cuộc gặp gỡ giữa bạn và đối phương cũng nên có một bầu không khí của kịch nghệ, có được thông qua khung cảnh mà bạn chọn và cả hành động của bạn nữa. Đừng để cho đối phương biết những gì sẽ xảy ra kế tiếp. Hãy tạo nên cảm giác hồi hộp thông qua những bước đi lắt léo dẫn tới một kết thúc có hậu; bạn đang biểu diễn mà. Bất cứ khi nào đối phương gặp bạn, họ được trở lại cảm giác mơ hồ như trong một vở diễn ấy. Cả hai đều có được cảm giác hào hứng như khi được mang những chiếc mặt nạ, được thể hiện một vai trò khác biệt so với vai trò mà cuộc sống đã sẻ chia cho bạn.

Sử dụng ngôn ngữ thuộc về thị giác gợi xúc cảm. Một số dạng kích thích thị giác nhất định biểu thị rằng bạn không ở trong thế giới thực. Bạn muốn tránh những hình ảnh có chiều sâu có

thể gợi nên suy nghĩ, hoặc tội lỗi; thay vào đó, bạn nên sử dụng những khung cảnh hoàn toàn không mang chất gợi, những đồ vật lấp lánh, những tấm gương, những hồ nước, ánh sáng lấp lánh thường thường xuyên. Sự choáng ngợp của giác quan khi ở trong những không gian ấy sẽ tạo nên một cảm giác vui thích, mê say. Càng giả tạo bao nhiêu, càng tốt bấy nhiêu. Phô bày cho đối phuowng thấy một thế giới nay niềm vui, nay những cảnh sắc và âm thanh kích thích bản chất trẻ con trong con người họ. Sự xa xỉ – cảm giác tiền bạc đã được bỏ ra thậm chí là bị hoang phí – cũng sẽ làm tăng thêm xúc cảm rằng thực tại của trách nhiệm và đạo đức đã tan biến. Chúng ta gọi đó là hiệu ứng khêu gợi.

Đông vui hay thân mật. Nhiều người tụ họp lại với nhau sẽ đưa cảm giác xúc động về tâm lý lên tới mức nhạy cảm. Những kì lễ hội hay những buổi hoá trang đều dựa trên cảm xúc lan truyền nhanh do đám đông tạo ra. Thỉnh thoảng hãy đưa đối phương tới những nơi như thế nhằm làm giảm bớt đi tính chất thủ thế thường ngày của họ. Tương tự như vậy, bất lỳ hoàn cảnh nào đưa đẩy con người lại với nhau trong một không gian chật hẹp diễn ra trong một khoảng thời gian dài thì rất dễ dẫn đến chuyện quyến rũ. Trong nhiều năm, Sigmund Freud đã giữ được một nhóm những môn đồ khắng khít với nhau tham dự những bài thuyết giảng riêng của ông và cũng là những người liên quan đến những chuyện tình tới một con số gây ngạc nhiên. Vậy hãy đưa người ấy tới những nơi có không khí lễ hội và đông người, hoặc tìm kiếm đối phương ở một nơi chật hẹp nào đó.

Tạo ra những hiệu ứng thần bí. Những hiệu ứng thần bí hay tâm linh đều làm sao lãng tâm trí con người khỏi thực tại, làm cho họ cảm thấy như bay bổng và phấn khích. Cảm xúc ấy chính là một bước nhỏ để đi tới khoái cảm về thể xác. Sử dụng bất kỳ đạo cụ nào sẵn có – những cuốn sách về thiên văn học, những hình ảnh đẹp đẽ, hay những âm thanh mang vẻ bí hiểm từ một nền văn hóa xa xôi nào đó. Thầy đồng nổi danh người Úc thế kỷ XVIII Franz Mesmer đã lấp đầy phòng khách của mình với những âm thanh của đàn hạc, mùi hương của những loại hương trầm lạ lẫm và giọng một phụ nữ hát ở một căn phòng xa xa. Trên những bức tường thầy đặt những tấm kính màu và những tấm gương. Khách hàng của thầy sẽ cảm thấy thư giãn, tươi vui, và khi họ ngồi trong căn phòng nơi thầy dùng những thỏi nam châm có tác dụng chữa bệnh, họ sẽ cảm thấy có một thứ kim châm về tinh thần truyền từ người này sang người khác. Bất cứ điều gì bí ẩn một cách mơ hồ đều góp phần ngăn chặn sự xâm nhập của thế giới thực, và sẽ rất dễ dàng để chuyển từ tâm linh sang tình dục.

Bóp méo cảm nghiệm về thời gian – tính chất chóng vánh và tuổi thanh xuân. Thời gian lễ hội có một đặc điểm về sự nhanh chónh và hào hứng làm cho con người cảm thấy sống động hơn. Hãy để quyến rũ làm trái tim đập nhanh hơn để đối phương không cảm nhận được hành trình thời gian đang trôi qua. Hãy đưa họ tới những nơi luôn nhộn nhịp những hoạt động và di chuyển. Cùng đi với họ trong những chuyến du lịch, làm phân tâm trí óc của họ bằng những cảnh vật mới. Tuổi thanh xuân có thể phai tàn và chấm dứt nhưng việc quyến rũ sẽ mang lại cảm giác tươi trẻ, bất kể tuổi tác của người ấy. Tuổi thanh xuân nói chung là tuổi tràn trề sinh lực. Nhịp độ của quyến rũ cũng phải được đẩy nhanh ở những thời khắc nhất định, tạo nên tác động quay cuồng trong suy nghĩ. Chẳng có gì là ngạc nhiên khi Casanova đã nhiều lần quyến rũ người khác ở những buổi khiêu vũ, hoặc những bản Van chính là công cụ được ưa thích của nhiều tay phong lưu thế kỷ XIX.

Tạo những khoảnh khắc. Cuộc sống hằng ngày là một chuỗi những công việc nặng nhọc, ở đó những hoạt động như nhau cứ lặp đi lặp lại không ngừng. Trái lại, chúng ta nhớ đến lễ hội như một thời điểm mà mọi thứ đều thay đổi – khi một chút yếu tố bất diệt và thần thoại thâm nhập vào đời sống chúng ta. Khi quyến rũ bạn cũng phải có được những đỉnh điểm như thế, đó là những khoảnh khắc có điều gì đó ấn tượng xảy đến và thời gian được cảm nhận một cách hoàn toàn khác biệt. Bạn phải cho đối phương những khoảnh khắc như thế, dù cho bạn khiến nó diễn ra ở một địa điểm – một lễ hội hóa trang, một rạp hát – nơi những khoảnh khắc ấy xảy đến một cách tự nhiên, hay là bạn tự tạo ra chúng bằng những hành động bất ngờ khơi dậy những tình cảm mãnh liệt. Hãy để những khoảnh khắc ấy thuần túy là thư giãn và vui tươi – không bị những suy nghĩ về công việc hay đạo đức xâm phạm. Bà Pompadour, quý phu nhân của vua Louis XV, sau mỗi vài tháng lại phải quyến rũ lại ông chồng dễ phát chán của mình; cực kỳ sáng tạo, bà đã tổ chức những buổi tiệc, những buổi khiêu vũ, những trò chơi, và một sân

khấu nhỏ ở Versailles. Đối phương sẽ rất thích thú với những việc làm này, họ sẽ cảm nhận được cố gắng mà bạn đã bỏ ra để mua vui và quyến rũ họ.

Dẫn chứng cho không gian và thời gian quyến rũ

1. Vào khoảng năm 1710, một chàng thanh niên trẻ có cha là một nhà buôn rượu giàu có ở Osaka, Nhật Bản, nhận thấy mình càng ngày càng mộng tưởng. Chàng trai làm việc ngày đêm cho cha của mình, vì thế mà gánh nặng cuộc sống gia đình cùng với tất cả những bổn phận của nó tỏ ra rất khắc nghiệt. Như mọi thanh niên khác, chàng trai đã nghe kể về những quận dành cho vui chơi trong thành phố – những nơi mà những luật lệ khắc nghiệt thông thường của thời kỳ shogun trị vì có thể bị vi phạm. Đó là nơi bạn sẽ tìm thấy những trường nghệ thuật ukiyo, "thế giới chìm nổi" của lạc thú chóng qua, một nơi mà những diễn viên và gái điếm ngự trị. Đó là những gì mà chàng trai đang mộng tưởng. Đánh đổi thời gian của mình, chàng trai sắp xếp để có một buổi chiều để anh ta có thể lẻn ra ngoài mà không ai biết. Chàng trai hướng thẳng đến khu lạc thú đó.

2. Đó là một dãy những tòa nhà – nhà hàng, những câu lạc bộ cao cấp, những phòng trà – nổi bật khỏi phần còn lại của thành phố bởi màu sắc và vẻ lộng lẫy của nó. Lúc chàng thanh niên đặt chân vào đó, anh ta biết rằng mình đang ở một thế giới khác. Những diễn viên đi lang thang qua các đường phố trong những bộ đồ kimono được nhuộm rất công phu. Họ có những cách xử sự và thái độ cứ như thể họ vẫn còn đang trên sàn diễn. Những con đường tràn ngập năng lượng; nhịp sống trôi qua rất nhanh. Những chiếc đèn lồng cháy sáng nổi bật khỏi màn đêm, và cả những áp phích đầy màu sắc cho rạp hát kabuki gần đó cũng vậy. Những người phụ nữ cũng mang một ấn tượng hoàn toàn khác lạ. Họ nhìn thẳng vào chàng thanh niên không chút ngượng ngùng, hành động với tính chất tự do của một người đàn ông. Chàng trai thoáng thấy một onnagata, một trong những người đàn ông đóng những vai nữ trong rạp hát – một người đàn ông còn xinh đẹp hơn hầu hết những người phụ nữ mà chàng trai đã từng gặp và cũng là người mà những khách qua lại đối xử như người hoàng gia.

Chàng thanh niên trông thấy những người thanh niên khác như mình bước vào một phòng trà và thế là anh theo họ vào trong. Đây là nơi mà những gái điếm hạng sang nhất, những tayus nổi tiếng làm công việc của mình. Vài phút sau chàng thanh niên ngồi xuống, anh nghe thấy có tiếng ồn ào thì từ trên lầu một vài tayus bước xuống, theo sau là những nhạc công và người làm trò. Chân mày của những cô gái này đã được cạo đi, thay bằng một đường chì đen được kẻ đậm. Tóc họ được chải thành từng búi hoàn hảo, và chàng trai chưa bao giờ thấy những bộ kimono đẹp đến thế. Những tayus dường như lướt trên sàn nhà, dùng những bước đi khác nhau (bước khơi gợi, bước rón rén, bước cẩn trọng…), dựa vào đối tượng mà họ tiếp cận và những gì mà họ muốn truyền tải tới người ấy. Họ phớt lờ chàng trai; anh không biết làm thế nào để mời họ tới, nhưng chàng trai để ý rằng có một vài người đàn ông lớn tuổi hơn có một cách thức đùa giỡn với họ và đó là một dạng ngôn ngữ của tự thân nó. Rượu bắt đầu được rót, nhạc được nổi lên, và cuối cùng một vài cô gái điếm hạng thấp hơn bước vào. Lúc ấy lưỡi của chàng trai được thả lỏng. Những cô gái này thân thiện hơn và chàng trai bắt đầu quên đi mọi khái niệm về thời gian. Sau đó, chàng trai cố lảo đảo về nhà, chỉ đến sáng hôm sau mới nhận ra là mình đã tiêu tiền nhiều đến thế nào. Nếu người cha mà biết được thì…

Thế nhưng một vài tuần sau chàng trai quay trở lại đó. Cũng giống như hàng trăm những người con trai như thế ở Nhật, những người có những câu chuyện mang nay hơi thở của nền văn chương của thời kỳ ấy, chàng thanh niên đang trên con đường đi tới tiêu tán tất cả tài sản của người cha vào cái "thế giới chìm nổi" đó.

Quyến rũ là một thế giới khác mà bạn khởi bước dẫn họ vào đó. Giống như ukiyo, thế giới ấy dựa trên nền tảng của sự cách biệt nghiêm ngặt với thế giới thường nhật. Những khi đối phương ở bên cạnh bạn, thế giới bên ngoài – cùng với những đạo đức, quy tắc và trách nhiệm của nó – như tan biến. Bất cứ việc làm nào đều được phép, đặc biệt là những việc thường ngày bạn phải kiềm chế. Cuộc đối thoại trở nên nhẹ nhàng hơn và mang tính khơi gợi hơn. Trang phục và khung cảnh đều mang nét cường điệu. Sự cho phép ấy là để đối phương hành động một cách khác biệt, trở thành một con người khác, không có bất kỳ sự đè nén hay bình phẩm nào. Đó là một thế giới chìm nổi về mặt tâm lý được tập trung mà bạn tạo ra cho đối phương, thế giới ấy khiến người khác say mê. Khi họ rời khỏi bạn và trở về với cuộc sống bình thường, họ sẽ càng nhận thức được những gì mình đang bỏ lỡ. Chính giây phút mà họ khao khát bầu

không khí do bạn tạo ra, quá trình quyến rũ được hoàn tất. Cũng như trong thế giới chìm nổi, tiền bạc phải được tiêu phí. Sự hào phóng và xa xỉ hòa quyện cùng với không gian quyến rũ.

3. Mọi chuyện bắt đầu vào đầu những năm 1960: Mọi người thường đến xưởng vẽ ở New York của Andy Warhol để tận hưởng bầu không khí và ở lại đó trong giây phút. Đến năm 1963, Andy Warhol dời đến một địa điểm mới ở Manhattan. Một thành viên trong đoàn trợ lý của mình đã phủ lên một vài bức tường và cột nhà bằng những tấm giấy thiếc còn một bức tường gạch và những thứ khác thì phun sơn màu bạc. Có một chiếc ghế đệm màu đỏ ở giữa, vài thanh kẹo bằng nhựa cao khoảng một mét rưỡi, một chiếc bàn xoay lấp lánh với những chiếc gương nhỏ và những chiếc gối bạc chứa nay khí hêli trôi bồng bềnh trong không khí là tất cả những thứ hoàn tất bộ đồ trang trí trong xưởng vẽ. Bấy giờ thì không gian hình chữ L ấy được biết đến với cái tên "Nhà Xưởng," và sự việc bắt đầu diễn tiến. Ngày càng có nhiều người bắt đầu đổ xô tới – Andy suy luận, tại sao mình không để cửa mở, cứ để mọi chuyện xảy ra tự nhiên. Suốt ngày, Andy thường bận bịu với việc vẽ tranh và làm phim, còn những người khác thì tụ họp lại với nhau – nào là các diễn viên, những kẻ gạt tiền, những tay buôn bán ma túy, và những họa sĩ khác. Cứ thế thang máy cứ gầm rú suốt đêm vì những con người tốt đẹp này bắt đầu biến nơi này thành nhà của mình. Chỗ này có thể là Montgomery Clift, tay ôm khư khư lấy chai rượu của mình; còn chỗ kia một gã cộm cán trong làng thời trang xinh đẹp đang tán gẫu với một kẻ mặc đồng bóng và một tay quản lý bảo tàng. Họ cứ tuôn đến, tất cả họ đều trẻ trung và ăn mặc hào nhoáng. Andy đã từng nói với một người bạn của mình, tất cả giống như một chương trình truyền hình dành cho trẻ con nơi mà khách khứa cứ ùa tới trong một bữa tiệc không có kết thúc và luôn luôn có những trò giải trí mới. Và tất cả mọi chuyện thực sự trông giống như những gì vừa miêu tả – không có gì gọi là nghiêm túc xảy ra, chỉ có trò chuyện, tán tỉnh, những bóng đèn máy chụp hình nhấp nhá rồi đứng tạo dáng liên tu bất tận, như thể mọi người đang trong một bộ phim. Tay quản lý bảo tàng bắt đầu cười khúc khích như một chú nhóc thiếu niên, còn tay có vai vế trong ngành thời trang thì khoa tay múa chân như một con điếm.

Giữa đêm tất cả mọi người thường tụm lại với nhau. Bạn hầu như không thể nhúc nhích được. Ban nhạc đến, buổi trình diễn ánh sáng bắt đầu và mọi chuyện diễn tiến theo một chiều hướng mới, mỗi lúc một điên dại hơn. Bằng cách nào đó mà đám đông thường giải tán ở một thời điểm nào đó, rồi vào buổi chiều mọi thứ lại bắt đầu trở lại khi nhóm trợ lý từ từ quay lại. Khó có ai mà chỉ đi đến "Nhà Xưởng" có một lần.

Thật là khó chịu khi cứ luôn luôn phải hành động theo cùng một cách, thể hiện cùng một vai trò chán ngắt mà công việc và bổn phận đã áp đặt lên mình. Con người khao khát có một nơi hay một thời điểm mà họ có thể đeo một chiếc mặt nạ, hành động khác bình thường, làm một con người khác. Đó là lý do tại sao mà chúng ta lại tôn vinh các diễn viên: Họ có sự tự do và vui vẻ trong mối tương quan với chính cái tôi của họ là điều mà chúng ta muốn có được. Bất kỳ hoàn cảnh nào mang đến cho ta cơ hội để được thể hiện một vai trò khác, để được là một nghệ sĩ thì hoàn cảnh ấy quả là vô cùng hấp dẫn. Đó cỏ thể là một hoàn cảnh do bạn tạo ra, giống như "Nhà Xưởng" vậy. Hoặc đó cũng có thể là một nơi bạn đưa đối phương tới. Trong những hoàn cảnh như thế bạn hoàn toàn không thể thủ thế; bầu không khí vui vẻ, ý nghĩ mọi thứ đều được cho phép (chỉ trừ sự nghiêm túc) sẽ loại bỏ đi bất kỳ hình thức chống đối nào. Được ở một nơi như thế sẽ trở thành một thứ bùa mê. Để tái tạo lại hiệu quả ấy, hãy nhớ lại biện pháp ẩn dụ mà Andy đã sử dụng khi nói tới chương trình truyền hình dành cho thiếu nhi. Hãy giữ cho mọi thứ nhẹ nhàng và vui tươi, tràn ngập những trò tiêu khiển, tiếng ồn, màu sắc, và một chút hỗn loạn. Không có gánh nặng, trách nhiệm hay chỉ trích. Một nơi để bạn đánh mất chính mình vào đó.

4. Năm 1746, một cô gái 17 tuổi tên Cristina đi đến thành phố Venice, Ý, cùng với người chú của mình, một linh mục, để tìm kiếm một tấm chồng. Cristina xuất thân từ một ngôi làng nhỏ nhưng lại có một số của hồi môn đáng kể. Tuy vậy, những người đàn ông ở Venice sẵn sàng cưới nàng lại không làm nàng hài long. Sau hai tuần lễ tìm kiếm vô ích, cô và vị linh mục chuẩn bị trở về làng của mình. Khi họ đang ngồi trên thuyền sắp sửa rời khỏi thành phố,Christina trông thấy một anh thanh niên ăn mặc lịch sự đang đi về phía họ. Cô gái nói với chú mình "Có một anh chàng đẹp trai kìa! Cháu ước gì anh ta ở cùng thuyền với chúng ta." Có lẽ chàng trai không nghe thấy điều này nhưng anh ta vẫn tiến lại gần, đưa cho người lái thuyền một ít tiền,

đoạn ngồi xuống bên cạnh Cristina trước sự ngạc nhiên quá đỗi của cô. Chàng trai tự giới thiệu mình là Jacques Casanova. Khi vị linh mục mở lời khen chàng trai về thái độ thân thiện của anh, Casanova đáp, "thưa cha đáng kính, có lẽ con sẽ không thân thiện như thế đâu nếu không phải là vì bị lôi cuốn bởi vẻ đẹp của cháu gái cha."

Cristina kể cho Casanova nghe lý do tại sao họ đến Venice và tại sao họ lại bỏ đi. Casanova bật cười và quở cô – một người đàn ông không thể quyết định cưới một cô gái khi chỉ mới gặp cô ta được vài ngày. Anh ta phải tìm hiểu thêm về tính cách của cô, sẽ phải mất ít nhất sáu tháng. Bản thân Casanova cũng đang tìm kiếm một hiền thê và chàng trai giải thích cho cô biết tại sao mà anh ta đã thất vọng trước những cô gái mà anh đã gặp cũng như Cristina đã thất vọng trước những người đàn ông thế nào. Casanova dường như không có nơi đến; anh chỉ đơn giản là đồng hành cùng họ, tiếp chuyện với Cristina trên suốt quảng đường bằng những lời nói hóm hỉnh. Khi chiếc thuyền cập bến ở rìa Venice, Casanova thuê một chiếc xe ngựa đi đến thành phố Treviso gần đó và anh ta mời họ cùng đi. Từ đó họ có thể đón một chiếc xe để trở về làng của mình. Người chú đồng ý, và thế là họ tiến về phía chiếc xe ngựa, Casanova đưa tay choàng Cristina. Cristina hỏi, chuyện gì sẽ xảy ra nếu người yêu anh nhìn thấy chúng ta. Casanova trả lời, "anh chẳng có người yêu nào cả, và anh sẽ chẳng có một người yêu nào khác nữa và anh chưa bao giờ thấy được một co gái nào xinh đẹp như em – không, không phải ở Venice." Những lời của Casanova thâm nhập vào suy nghĩ của Cristina, phủ đầy nó bằng tất cả những ý nghĩ lạ lùng nhất, rồi cô bắt đầu nói chuyện và cư xử với một thái độ hoàn toàn mới đối với cô, cô trở nên gần như không e ngại nữa. Cristina bảo Casanova rằng tiếc thay cô không thể ở lại Venice trong sáu tháng khoảng thời gian mà anh cần để hiểu rõ về một cô gái. Không chút chần chừ, Casanova đề nghị trả hết mọi chi phí của cô khi ở Venice suốt khoảng thời gian này trong khi anh tìm hiểu cô. Trên chuyến xe, cô suy nghĩ rất kỹ về lời đề nghị này, và khi đã đến Treviso, cô nói chuyện riêng với chú của mình, nài xin ông tự mình quay về làng rồi sau đó vài ngày trở lại đón cô. Cô đã yêu Casanova; cô muốn biết rõ hơn về anh ta; anh là một người đàn ông hoàn hảo, người có thể tin cậy được. Vị linh mục đồng ý làm như điều cô muốn.

Ngày hôm sau Casanova luôn ở cạnh cô. Ngay cả một biểu hiện bất đồng nhỏ nhặt nhất trong bản chất của chàng trai cũng không có. Họ dành cả ngày để đi lang thang vòng quanh thành phố, mua sắm và trò chuyện. Buổi tối anh dẫn cô đi xem kịch, sau đó đến sòng bạc, đưa cho cô một quân cờ domino và một chiếc mặt nạ. Casanova đưa tiền cho cô đánh bài và cô đã thắng. Lúc người chú quay trở lại Treviso, cô đã có tất cả nhưng lại quên đi kế hoạch kết hôn của mình – tất cả những gì cô có thể nghĩ tới là 6 tháng cô ở với Casanova. Tuy nhiên cô vẫn cùng chú trở về làng của mình và đợi Casanova đến thăm mình.

Một vài tuần sau đó, Casanova xuất hiện ở nhà cô, đi cùng anh là một chàng thanh niên đẹp trai tên Charles. Lúc ơ một mình với Cristina, Casanova liền giải thích tình hình: Charles là một người độc thân thích hợp nhất ở Venice, người có thể làm một người chồng tốt hơn anh. Cristina thừa nhận rằng mình cũng đã có những mối hoài nghi. Casanova đã quá kích động, đã làm cho Cristina nghĩ đến những thứ khác bên lề chuyện cưới xin, những cô cảm thấy hổ thẹn. Có lẽ như vậy sẽ tốt hơn. Cristina cảm ơn anh vì những đã chịu những nỗi đau như thế để tìm cho cô một người chồng. Trong những ngày kế tiếp, Charles bắt đầu tìm hiểu cô và họ đã cưới nhau vài tuần sau đó. Dù thế, giấc mơ và sự quyến rũ mà Casanova đã đem tới sẽ mãi đọng lại trong tâm trí cô.

Casanova không thể kết hôn được – điều đó đi ngược lại mọi thứ trong bản chất của anh. Nhưng khi tự ép buộc mình gần gũi với một cô gái trẻ cũng là đi ngược lại với bản chất của Casanova. Thà rời xa Cristina để giữ lại hình ảnh thơ mộng hoàn hảo còn hơn là hủy hoại đời cô. Hơn nữa, Casanova còn ham thích những trò tán tỉnh còn hơn bất cứ thứ gì khác.

Casanova đã mang đến cho một cô gái trẻ một giấc mơ tuyệt vời nhất. Khi anh ở bên cô ấy, anh dâng hiến mọi giây phút cho cô ấy. Casanova chẳng bao giờ nhắc tới công việc, ngăn không cho sự nhàm chán, những chi tiết tẻ nhạt phá vỡ giấc mơ ấy. Casanova còn đem đến những yếu tố sân khấu tuyệt vời. Anh mặc những bộ quần áo đẹp mắt nhất, nay những đồ trang sức óng ánh. Anh dẫn cô tới những nơi giải trí ngạc nhiên nhất – những lễ hội hóa trang, những buổi khiêu vũ mang mặt nạ, những sòng bạc, những chuyến hành trình không biết nơi đến. Casanova chính là bậc thầy vĩ đại trong việc tạo ra không gian và thời gian quyến rũ.

Casanova chính là mẫu người mà ai cũng khao khát trở thành. Khi có bạn ở kề bên, đối phương phải cảm nhận được một sự thay đổi. Thời gian trôi qua với một nhịp điệu khác biệt – họ hầu như không hề chú ý thời gian trôi qua. Họ có cảm giác mọi thứ ngừng lại vì họ, cũng như tất cả mọi hoạt động thường ngày đều tạm ngưng khi đến một kì lễ tết. Những niềm vui nhàn nhã mà bạn mang đến cho họ có tính lan truyền – niềm vui này sẽ dẫn tới niềm vui khác và cứ thế, cho tới khi quá trễ để quay trở lại.

Phụ lục B: CÁM DỖ NHẸ NHÀNG – LÀM THẾ NÀO BÁN BẤT CỨ CÁI GÌ CHO CÔNG CHÚNG

Bạn càng ít tỏ ra đang bán cái gì đó, kể cả bản thân bạn, thì càng tốt. Nếu điều đó quá rõ ràng trong giọng nói, bạn sẽ gây nghi ngờ; bạn có thể còn làm khán giả chán nản, một tội không tha thứ được. Ngược lại, phải tiếp cận nhẹ nhàng, cám dỗ và âm ỉ. Nhẹ nhàng: Tiếp cận gián tiếp. Tạo ra những tin tức, sự kiện để báo chí đưa tin, quảng bá tên tuổi một cách dường như tự nhiên, không khó khăn hay mang vẻ tính toán. Cám dỗ: Tiếp cận một cách tự nhiên, thú vị. Tên, hình ảnh của bạn được nằm trong liên tưởng tích cực; bạn đang bán niềm vui và những lời hứa. Âm ỉ: Nhằm vào tiềm thức, dùng những hình ảnh có thể ám ảnh tâm trí, truyền thông điệp qua hình ảnh. Tạo cảm giác rằng cái bạn đang bán là một phần của xu thế mới và nó sẽ trở thành một xu thế mới. Chống lại sự cám dỗ nhẹ nhàng là một điều hầu như không thể.

Sự quyến rũ nhẹ nhàng

Sự quyến rũ là thứ sức mạnh mang tính nền tảng. Những người bị nó thống trị sẽ làm việc thật vui vẻ và quyết tâm. Hiếm khi ở những người này có sự oán giận; họ tha thứ cho bạn bất cứ sự lôi kéo nào bởi vì bạn đã đem lại cho họ niềm vui thích, một thứ hiếm có trên thế giới này. Với thứ sức mạnh như vậy trong tầm tay của mình, tại sao chúng ta lại không dám chinh phục một người phụ nữ hay một người đàn ông? Một đám đông, một khu bầu cử, một quốc gia có thể bị chinh phục dưới thế lực của bạn đơn giản bằng cách tác động ở trình độ đại chúng những chiến thuật được thực hiện tốt bởi một cá nhân. Sự khác biệt duy nhất là ở mục đích – không phải sự ham muốn đơn thuần mà là sự ảnh hưởng, sự bỏ phiếu tín nhiệm, sự quan tâm của con người – và mức độ của trạng thái căng thẳng. Khi theo đuổi sự ham muốn tầm thường, bạn cố ý tạo ra mối băn khoăn, chạm đến nỗi đau, sự ngoắt ngéo lòng vòng. Sự quyến rũ ở trình độ đại chúng lại có tính khuyếch tán và mềm dẻo hơn. Với việc tạo ra sự kích thích liên tục, bạn hấp dẫn quần chúng với những gì bạn đưa ra. Họ quan tâm đến bạn vì nó thật thú vị khi làm như vậy.

Hãy nói đến mục tiêu là tạo sự hấp dẫn cho chính bạn – như là một người nổi tiếng, một người lăng-xê mốt, hay là một ứng cử viên cho chức vụ nào đó. Có hai cách để đạt được: Cách (chào hàng) thuyết phục cứng nhắc (tiếp cận trực tiếp) và cách (chào hàng) thuyết phục mềm dẻo (tiếp cận gián tiếp). Ở cách thuyết phục đầu tiên, bạn tuyên bố về trường hợp của mình một cách mạnh mẽ và trực tiếp, giải thích vì sao tài năng, ý tưởng hay thông điệp chính trị của bạn là tốt hơn bất cứ người nào. Bạn khoe khoang những thành tựu của bản thân, trích dẫn những số liệu, đưa ra những ý kiến chuyên gia, thậm chí (đi xa hơn) là đem lại đôi chút sợ hãi nếu như người nghe không chú ý đến thông điệp của bạn. Cách tiếp cận đó có hơi hùng hổ (thô bạo) và có thể gặp phải những kết quả ngoài mong muốn: Một số người sẽ khó chịu, chống lại thông điệp của bạn, ngay cả khi những gì bạn nói là thật. Một số khác sẽ cảm thấy bạn đang dùng mánh khóe để lôi kéo họ – ai có thể tin vào những chuyên gia và những con số, và tại sao bạn lại cố gắng đến cực nhọc như vậy? Bạn cũng sẽ làm cho họ điên tiết lên (thấy khó chịu), đi đến chỗ không thấy thú vị gì để nghe bạn nói nữa. Trong một xã hội mà bạn muốn thành công với việc thuyết phục được số đông, cách tiếp cận trực tiếp sẽ không giúp bạn tiến xa hơn.

Cách thuyết phục mềm dẻo, ngược lại, có xu hướng thu hút đến hàng triệu người vì nó thú vị, nghe êm tai, và có thể được nhắc lại mà không làm người ta khó chịu. Kỹ thuật này được những vị lang băm giỏi ở châu Au thế kỷ thứ XVII phát minh ra. Để rao bán cồn ngọt và thuốc pha chế thuộc thuật giả kim của mình, đầu tiên họ trình diễn một tiết mục – với những chú hề, âm nhạc, hoặc chương trình tạp kỹ – mà chẳng đá động gì đến những cái mà họ sẽ bán. Đám đông hình thành, khi khán giả cười lên và cảm thấy thoải mái, vị lang băm sẽ tiến lên sân khấu trình bày một cách súc tích và ngắn gọn về những tác dụng huyền diệu của cồn ngọt. Bằng cách "mài sắc" kỹ thuật này, những vị lang băm đó phát hiện ra rằng họ đã bất ngờ bán được hai chục thậm chí hàng trăm thay vì chỉ bán được một vài tá những chai thuốc không đáng tin cậy.

Những thế kỷ sau đó, những người rao hàng, những nhà quảng cáo, những nhà chiến lược chính trị, và nhiều người khác nữa thực hiện phương pháp này ở những tầm cao mới, nhưng những nguyên lý cơ bản của cách thuyết phục mềm dẻo vẫn giống nhau. Trước tiên là đem lại sự thú vị bằng cách tạo ra không khí tích cực quanh cái tên hoặc thông điệp của bạn. Gây ra một cảm giác thoải mái, ấm áp. Đừng bao giờ làm ra vẻ như đang bán một thứ gì đó – điều đó sẽ giống như sự lôi kéo bằng mánh khóe và ám muội. Thay vào đó, lấy giá trị giải trí và những cảm giác dễ chịu giữ vai trò trung tâm, khéo léo đưa việc bán hàng (qua cửa phụ). Và với cách thuyết phục đó, bạn không giống như đang tỏ ra mình là người thích hợp, hoặc là một ý tưởng hay ứng cử viên đặc biệt; bạn đang thuyết phục người khác về một lối sống, một tâm trạng tốt, một cảm giác phiêu lưu, một cảm tưởng về sự ưu phiền, hay là một cuộc nổi loạn đã bị gói gọn.

Đây là một số thành phần chủ yếu của cách thuyết phục mềm dẻo.

Xuất hiện như tin tức, không bao giờ công khai. An tượng đầu tiên là điều then chốt. Nếu khán giả của bạn lần đầu tiên thấy bạn trong nội dung của mục quảng cáo hay thông báo nào đó, thì ngay lập tức bạn bị chìm vào khối những quảng cáo khác rồi gào thét lên để gây sự chú ý – và mọi người hiểu rằng quảng cáo là sự lôi kéo tinh vi, một dạng của sự lừa gạt. Vì thế, đối với

việc xuất hiện lần đầu tiên của bạn trước công chúng, cần tạo ra một sự kiện, một vài tình huống gây chú ý mà phương tiện thông tin đại chúng sẽ "tình cờ" kiếm được như là tin tức. Người ta quan tâm nhiều hơn đến cái được lan truyền dưới dạng tin tức – nó có vẻ thật hơn. Bạn đột nhiên nổi bật hơn mọi thứ khác, nếu chỉ trong một khoảnh khắc – nhưng cái khoảnh khắc đó đáng giá hơn hàng giờ quảng cáo. Điểm then chốt là sắp xếp các chi tiết một cách kỹ lưỡng, tạo ra một câu chuyện gắn với sự va chạm và động tác, sự căng thẳng và quyết tâm gây ấn tượng sâu sắc. Phương tiện thông tin đại chúng sẽ nhằm vào nó liên tục. Che đậy mục đích thật sự của bạn – tạo sự hấp dẫn về chính mình – bằng bất cứ giá nào.

Khuấy động những cảm xúc cơ bản. Đừng bao giờ đưa thông điệp của bạn vào một cuộc tranh luận trực tiếp, dựa trên lý trí. Điều đó sẽ lấy đi sự hồ hởi ở khán giả của bạn và sẽ không thu được sự chú ý. Hãy hướng đến tình cảm, đừng hướng đến lý trí. Thiết kế ngôn từ và hình ảnh để khuấy động những cảm xúc cơ bản – lòng tham, lòng yêu nước, những giá trị gia đình. Nó giành và giữ được sự chú ý của con người hơn một khi bạn làm cho họ nghĩ về gia đình, về con cái, về tương lai của họ. Họ cảm thấy bị rung động, được nâng lên. Bấy giờ bạn có được sự quan tâm của họ và có không gian để đưa thông điệp thật của bạn vào một cách khéo léo. Những ngày sau đó, khán giả sẽ nhớ đến tên của bạn, và nhớ tên của bạn là được một nửa cuộc chơi. Tương tự như vậy, tìm cách bao quanh bạn bằng những sức hút mạnh tạo xúc cảm – anh hùng thời chiến, trẻ em, những vị thánh, những con vật bé nhỏ, bất cứ cái gì có thể. Làm cho sự xuất hiện của bạn đem đến trong tâm trí những liên tưởng tích cực xúc động không nói lên lời, đưa lại cho bạn diện mạo khác thường. Không nên để cho những liên tưởng này chỉ nhằm vào phục vụ cho bạn, và đừng bao giờ cho chúng có cơ hội đó.

Tạo một thông điệp vừa phải. Hãy chú tâm nhiều đến hình thức của thông điệp hơn là nội dung của nó. Hình ảnh quyến rũ hơn ngôn từ, và những cái trực quan – màu sắc dễ chịu, phông nền thích hợp, một lượng nhỏ tốc độ và động tác – sẽ có tác dụng thực tế hơn cho thông điệp của bạn. Khán giả có thể tập trung một cách hời hợt vào nội dung hay bài học bạn đang đề cập đến, nhưng họ lại thật sự chăm chú vào những cái trực quan đi vào da thịt của họ và lưu lại đó lâu hơn bất cứ ngôn từ hay lời tuyên bố mang tính thuyết giáo nào. Những thứ trực quan đó sẽ có tác dụng thôi miên. Chúng sẽ làm cho con người cảm thấy vui vẻ hay buồn bã tùy thuộc vào cái mà bạn muốn đạt tới. Khán giả càng bị sao lãng bởi những yếu tố trực quan, thì họ càng khó nhận thấy rõ bản chất sự lôi kéo của bạn.

Nói ngôn ngữ phù hợp với đối tượng nghe – tỏ ra thân mật. Bằng mọi giá, tránh xuất hiện trịch thượng trước khán giả của bạn. Bất kỳ dấu hiệu của sự tự mãn, sử dụng những ngôn từ hay ý tưởng phức tạp, dẫn chứng quá nhiều số liệu đều tai hại. Thay vào đó, hãy đặt bản thân bình bằng với đối tượng nghe và trong giới hạn thân mật với họ. Bạn hiểu họ, chia sẻ ngôn ngữ, tâm hồn của họ. Nếu người nào đó hoài nghi về sự lôi kéo của những nhà quảng cáo và chính trị gia, hãy khai thác tính hoài nghi của họ phục vụ cho mục đích của bạn. Hãy tự khắc họa mình giống như người thân, không che giấu điều gì. Thể hiện như vậy bạn chia sẻ thái độ hoài nghi của người nghe bằng cách bộc lộ những mánh lới của việc kinh doanh. Hãy làm cho công chúng của bạn nghĩ đơn giản và tối thiểu nếu có thể, để khi so sánh thì đối thủ của bạn lại có vẻ tinh vi và hợm hĩnh hơn. Tính chân thật có chọn lựa và sự mềm yếu có tính chiến lược của bạn sẽ làm cho người ta tin tưởng vào bạn. Bạn là bạn của khán giả, một người bạn thân thiết. Hãy đi vào tâm hồn của họ và khán giả sẽ thoải mái lắng nghe bạn.

Bắt đầu một phản ứng dây chuyền – mọi người sẽ thực hiện nó. Những người (có vẻ) được người khác mong muốn thì ngay lập tức quyến rũ hơn đối với mục tiêu của họ. Hãy vận dụng điều này đối với sự quyến rũ mềm dẻo. Bạn cần hành động cứ như là bạn đã kích thích được đám đông người; cách cư xử của bạn sẽ trở thành một dự báo về sự hoàn thành ước nguyện của chính mình. Có vẻ như bạn là người tiên phong cho một xu hướng hay một lối sống và công chúng sẽ làm theo bạn vì lo sợ bị bỏ lại phía sau. Truyền bá ý tưởng của bạn với một logo, những khẩu hiệu, áp phích, để nó xuất hiện ở mọi nơi. Giới thiệu thông điệp của bạn như là một xu hướng và nó sẽ trở thành cái duy nhất. Mục tiêu là nhằm tạo ra dạng hiệu ứng giống như vi rút mà trong đó ngày càng nhiều người bị tiêm nhiễm với mong muốn có được bất cứ thứ gì mà bạn đưa ra. Đây là cách cám dỗ nhất và dễ dàng nhất để bán hàng (thuyết phục).

Hãy nói với quần chúng họ là ai. Thật không khôn ngoan khi ràng buộc một cá nhân hay công

chúng vào bất kỳ cuộc tranh luận nào. Thay vì cố gắng thay đổi quan niệm của con người, hãy cố gắng làm thay đổi sự nhận biết, nhận thức của họ về thực tại và bạn sẽ kiểm soát họ nhiều hơn trong thời gian dài. Hãy nói cho họ biết họ là ai, tạo ra một hình ảnh, một đặc tính mà họ thừa nhận. Làm cho họ không hài lòng với tình trạng hiện tại của chính họ. Làm cho họ tự thấy không vui sẽ đem đến cho bạn duyên cớ để đề nghị một lối sống mới, một đặc tính mới. Chỉ có lắng nghe bạn họ mới khám phá ra họ là ai. Ngay lúc đó, bạn cần thay đổi nhận thức của họ về thế giới bên ngoài bằng việc điều chỉnh những gì họ nhìn thấy. Sử dụng nhiều kênh thông tin có thể có để tạo ra một môi trường tổng thể cho nhận thức của họ. Ý tưởng của bạn sẽ không giống như một sự quảng cáo mà là bộ phận của không khí đó.

Những trường hợp điển hình về sự quyến rũ nhẹ nhàng

1. Andrew Jackson là một anh hùng người Mỹ thật sự. Năm 1814, trong trận chiến New Orleans, ông ta chỉ huy một tốp lính Mỹ thuộc tầng lớp dân nghèo chống lại quân đội Anh hùng mạnh và đã chiến thắng. Ong ta cũng chinh phục được người da đỏ ở Florida. Quân lính của Jackson yêu quý ông ta vì cách sống giản dị của ông ấy: Ông ta ăn những quả đầu khi không có gì khác để ăn, ngủ trên một cái giường thô cứng, uống rượu táo thô chát như những người lính của mình. Thời gian sau đó, khi thất bại do bị gian lận trong cuộc bầu cử Tổng thống năm 1824 (thật ra ông ta đã thắng trong cuộc bầu cử nhân dân, nhưng khi đưa ra bỏ phiếu tại quốc hội do có nhiều sự điều chỉnh đã chọn John Quincy Adams), ông ta đã về trang trại của mình ở Tennessee nghỉ hưu, sống cuộc sống đơn giản, trồng trọt, đọc kinh thánh, sống xa sự mục nát ở Washington. Trong khi Adams đến Harvard chơi bi da, uống nước xô-đa và thưởng thức đồ trang sức Âu châu, thì Jackson, như nhiều người Mỹ lúc bấy giờ, sống trong một túp nhà làm bằng cây gỗ ghép. Ông ta là một người vô giáo dục, một người bình thường như bao người khác trên trái đất này.

Dù sao đi nữa, người dân Mỹ đã biết đến điều này qua những trang báo trong nhiều tháng sau cuộc bầu cử gây nhiều tranh cãi năm 1824. Được kích thích bởi báo giới, người dân trong các quán rượu và các trụ sở trên khắp đất nước bắt đầu bàn tán xem người hùng chiến tranh Andrew Jackson đã bị thua như thế nào, rằng một nhóm những kẻ tư sản xảo quyệt đang âm mưu thống trị đất nước này ra sao. Cho nên khi Jackson thông báo rằng ông ta sẽ ra tranh cử với Adams vào cuộc bầu cử tổng thống năm 1828 – nhưng lúc này với tư cách là người lãnh đạo một tổ chức mới, Đảng Dân chủ – công chúng cảm thấy xúc động (phấn khích). Jackson là nhân vật chính trị lớn đầu tiên có tên hiệu, Old Hickory, và các câu lạc bộ Hickory nhanh chóng phát triển ở các thành phố của nước Mỹ. Những cuộc hội họp của những câu lạc bộ này cũng tương tự như sự phục hưng tôn giáo. Những vấn đề nóng hổi của thời cuộc được đem ra bàn luận (quan thuế, sự hủy bỏ chế độ chiếm hữu nô lệ), và các thành viên câu lạc bộ cảm thấy chắc chắn rằng Jackson đang đứng về phía họ. Thật khó để biết chắc chắn – ông ta có hơi mơ hồ về những vấn đề này hay không – nhưng cuộc bầu cử là cái lớn hơn: Nó trả lại nền dân chủ và phục hồi lại những giá trị Mỹ cơ bản cho Nhà Trắng.

Chẳng mấy chốc các câu lạc bộ Hickory bảo trợ cho những sự kiện như những bữa tiệc ngoài trời, việc trồng những cây hickory, những cuộc khiêu vũ xung quanh chủ điểm hickory. Họ tổ chức những yến tiệc cộng đồng hậu hĩ, luôn luôn có rất nhiều rượu. Những cuộc diễu hành diễn ra ở các thành phố, và (những cuộc diễu hành này) là những hoạt động sôi nổi. Họ thường xuất hiện vào ban đêm để những công dân thị thành sẽ chứng kiến một đoàn người cầm đuốc ủng hộ Jackson. Những người khác sẽ mang theo những biểu ngữ đầy màu sắc cùng với chân dung của Jackson hoặc những bức biếm họa về Adams và những khẩu hiệu nhạo báng con đường suy đồi của hắn. Khắp nơi trên mũ của người dân đều có hickory – những cây gậy hickory, những cái chổi hickory, những cây ba-toong hickory, những chiếc lá hickory. Những người đàn ông cưỡi ngựa đi dọc đám đông, đốc thúc mọi người "huzzahs!" (cổ vũ) cho Jackson. Số khác thì bắt nhịp cho đám đông hát những bài hát về Old Hickory.

Những đảng viên đảng dân chủ, lần đầu tiên trong một cuộc bầu cử, tìm ra được cái mà người dân bình thường nghĩ về ứng cử viên, đã hướng dẫn (kiểm soát) được dư luận bầu cử. Những dư luận này được công bố trên báo chí, và việc Jackson dẫn đầu luôn là phần kết luận mang tính áp đảo. Vâng, một phong trào mới đang lan ra khắp đất nước. Khi Jackson tạo ra sự xuất hiện cá nhân ở New Orleans trong một hoạt động kỷ niệm trận đánh mà ông ta đã chiến đấu rất can đảm tại đó mười bốn năm trước nó đã gây một ấn tượng mạnh mẽ trong tâm trí. Đây là một sự kiện chưa có tiền lệ: Trước đó chưa có một ứng cử viên tổng thống nào tham gia (trực tiếp) với tư cách cá nhân vào cuộc tranh cử, và thật ra sự xuất hiện như vậy sẽ bị cho rằng không thích hợp. Nhưng Jackson là một mẫu chính trị gia mới, một con người chân chính. Vả lại, ông ta nhấn mạnh rằng mục đích cho chuyến viếng thăm của bản thân là vì lòng yêu nước chứ không vì mục đích chính trị nào cả. Cảnh tượng thật khó quên: Khi làn sương mù tan đi Jackson tiến vào New Orleans trên một chiếc tàu thủy chạy bằng hơi nước, súng đại bác nổ vang khắp phía, những lời diễn thuyết trang trọng, những yến tiệc không ngừng, một sự cuồng

nhiệt đại chúng bao trùm cả thành phố. Một người dân nói rằng nó "giống như một giấc mơ. Thế giới chưa bao giờ chứng kiến một hoạt động thật tuyệt vời, thật huy hoàng như vậy – chưa bao giờ có sự biết ơn và lòng yêu nước mang tính hòa hợp vui vẻ như vậy."

Lúc này sự hăng say của người dân đã phổ biến. Jackson được bầu làm tổng thống. Và không chỉ một khu vực đem lại chiến thắng cho ông ta: Những người Anh nhập cư, những công dân ở miền Nam, miền Tây, những thương gia, nông dân và công nhân đều bị lây nhiễm cơn sốt Jackson.

Giải thích: Sau sự thất bại năm 1824, Jackson và những người ủng hộ ông ta đã xác định thực hiện công việc một cách khác biệt vào năm 1828. Nước Mỹ đã thay đổi nhiều, dân số phát triển với những người nhập cư, những cư dân ở phương Tây, những người lao động thành thị… Để giành được quyền lực Jackson phải khắc phục được những sự khác biệt về giai tầng và vùng miền mới. Một trong những bước đầu tiên và quan trọng nhất mà những người ủng hộ Jackson đã thực hiện là dựa vào báo giới trên khắp đất nước. Trong khi bản thân ông ta có vẻ như rút lui khỏi cuộc sống cộng đồng, thì báo chí lại truyền bá một hình ảnh của ông ta như một anh hùng thời chiến gặp sai lầm, một người bị trù dập. Sự thật, Jackson rất giàu có, tất cả là nhờ những người ủng hộ chính của mình. Ông ta sở hữu một trong những đồn điền lớn nhất ở Tennessee, và sở hữu nhiều nô lệ. Ông ta uống rượu hảo hạn nhiều hơn rượu chát và ngủ trên một chiếc giường nệm bằng vải lanh Âu châu. Và mặc dù ông ta có thể chưa học hành gì cả, nhưng ông ta cực kỳ khôn ngoan, sự khôn ngoan dựa trên những năm tháng chiến đấu trong quân ngũ.

Hình ảnh một người đàn ông của thế giới bị che giấu tất cả, và một khi được củng cố, có thể tương phản với hình ảnh quý phái của Adams. Bằng cách này, những chiến lược gia của Jackson che đậy được sự thiếu kinh nghiệm chính trường của ông ta và làm cho cuốc bầu cử phụ thuộc vào những câu hỏi (vấn đề) về tính cách và những giá trị. Thay vì những vấn đề chính trị, họ đưa ra những vấn đề vô giá trị như thói quen uống rượu và việc dự lễ nhà thờ. Để giữ vững sự hăng hái (nhiệt tình) họ trình diễn những cảnh tượng có vẻ như là những hoạt động tự phát nhưng thật ra là được dàn dựng một cách chu đáo. Những người ủng hộ cho Jackson có vẻ như là một phong trào, vì được chứng minh (và được thúc đẩy) bởi dư luận bầu cử. Sự kiện ở New Orleans – hầu như phi chính trị, và Louisiana là một tình trạng động – đã tắm Jackson trong mùi hương của sự cao quý có vẻ như là tín ngưỡng, yêu nước.

Xã hội đã chia cắt thành những phần tử ngày càng nhỏ. Các cộng đồng người ít gắn kết hơn; ngay cả những cá nhân cảm thấy nhiều mâu thuẫn bên trong hơn. Để chiến thắng một cuộc bầu cử hay để bán bất cứ thứ gì với số lượng lớn, bằng cách này hay cách khác bạn cần phải giấu đi những sự khác biệt này – bạn phải hợp nhất được quần chúng. Cách duy nhất để đạt tới điều này là tạo ra một hình tượng tổng thể hấp dẫn và kích thích con người ở một cấp độ hầu như là vô ý thức, đơn giản. Bạn không nói về sự thật, về thực tế; bạn đang (bịa) dựng nên một thần thoại (chuyện hoang đường).

Những thần thoại tạo nên sự gắn bó chặt chẽ. Xây dựng một thần thoại về chính bạn và những con người bình thường sẽ gắn bó chặt chẽ với tính cách, hoàn cảnh khó khăn, nguyện vọng của bạn, cũng như bạn gắn bó với những điều ấy của họ. Hình ảnh này bao gồm cả sai lầm của bạn, nêu bật sự thật rằng bạn không phải là nhà hùng biện giỏi nhất, là người có giáo dục nhất, là chính trị gia lễ độ nhất.

Việc làm ra vẻ tình cảm và không viễn vông (thực tế) sẽ che giấu những đặc tính nhân tạo về hình ảnh của bạn. Để hình ảnh này thuyết phục bạn cần có sự phỏng chừng đúng cách. Đó không phải là bạn tránh nói về những vấn đề hoặc chi tiết – mà nó làm cho bạn có vẻ như không có thực chất, mà tất cả những vấn đề bạn đề cập đều được dàn dựng trong ngữ cảnh về tính cách, những giá trị, và sức tưởng tượng nhẹ nhàng hơn. Bạn muốn giảm thuế khóa, hãy nói, vì nó sẽ hữu ích với các gia đình – và bạn là một người yêu gia đình. Bạn không những phải truyền cảm hứng mà còn hòa nhập vào nó – đó là sự tác động thân thiện, bình dân. Chiến lược này sẽ làm đối thủ của bạn – những người cố gắng vạch trần bạn, tiết lộ sự thật đằng sau câu chuyện thần thoại của bạn – tức điên lên; nhưng điều đó sẽ chỉ làm cho họ có vẻ như thiển cận, quá quan trọng, có tính phòng thủ, và hợm hĩnh. Lúc này điều đó lại trở thành một phần trong hình ảnh của họ, và nó sẽ nhấn chìm họ.

2. Vào ngày Chủ nhật Phục sinh, 31 tháng 3 năm 1929, sau khi đi lễ buổi sáng những người thường đi lễ nhà thờ ở New York bắt đầu tràn ra Đại lộ số 5 để diễu hành mừng lễ Phục sinh hàng năm. Các đường phố đều đông nghẹt người, và theo phong tục nhiều năm, người dân mặc những trang phục đẹp nhất, riêng phụ nữ thì gây ấn tượng bởi những bộ thời trang mùa xuân mới nhất. Nhưng năm nay những người dạo chơi trên Đại lộ 5 lại chú ý cái gì đó khác. Hai người phụ nữ trẻ đang bước xuống những bậc thang của Nhà thờ Thánh Thomas. Đến cuối những bậc tam cấp họ lấy túi xách tay, rút ra những điếu thuốc – hiệu Lucky Strikes – và đốt. Họ đi xuống đại lộ với những vệ sĩ, cười và phà khói thuốc. Đám đông rì rầm. Phụ nữ mới chỉ hút thuốc thời gian gần đây, và việc một quý bà bị nhìn thấy đang hút thuốc trên đường phố bị cho là không thích hợp. Chỉ một hạng phụ nữ nào đó mới làm điều này. Tuy nhiên, hai người phụ nữ này lại rất thời trang và tao nhã. Người dân theo dõi họ một cách chăm chú, lấy làm hơi kinh ngạc vài phút và sau đó lại tiến đến nhà thờ kế tiếp trên đại lộ. Tại đây thêm hai người phụ nữ trẻ nữa – cũng tao nhã và quý phái không kém, rời khỏi nhà thờ, tiến đến hai người phụ nữ đang cầm những điếu thuốc, và như có cùng cảm hứng ngẫu nhiên, cũng rút thuốc Lucky Strikes họ ra và xin lửa.

Bấy giờ cả bốn người phụ nữ cùng sánh bước bên nhau trên đại lộ. Một cách nhanh chóng họ có thêm đồng hành, không bao lâu sau đã có mười người phụ nữ trẻ hút thuốc nơi công cộng, như là không có gì tự nhiên hơn. Những phó nháy xuất hiện và chụp những bức hình về cảnh tượng lạ thường này. Thường thì vào lễ Phục sinh, người dân sẽ xì xào về một kiểu mũ mới, hay một màu sắc xuân mới. Năm nay mọi người lại đang bàn tán về những người phụ nữ trẻ táo bạo và những điếu thuốc của họ. Ngày sau đó, những hình ảnh và bài viết về họ xuất hiện trên các trang báo. Một tờ báo liên bang đã nói, "Cũng như hoa hậu Federcia Freylinghusen, gây chú ý cho mọi người trong một bộ trang phục xám đen, đi qua đám đông trước nhà thờ thánh Patrick, Hoa hậu Bertha Hunt và sáu người đồng nghiệp của mình đã đánh một cú vì lợi ích về quyền tự do của phụ nữ. Hoa hậu Hunt đã đưa ra thông cáo chung như vầy từ chiến trường đầy khói thuốc lá: 'Tôi hy vọng rằng chúng tôi đã khơi nguồn thứ gì đó và những ngọn đuốc tự do này, không hề có sự ủng hộ đặc biệt nào, sẽ phá tan những điều cấm hút thuốc mang tính phân biệt đối xử đối với phụ nữ và phái nữ chúng tôi sẽ tiếp tục phá vỡ mọi sự phân biệt đối xử.'"

Câu chuyện này được các tờ báo đăng tải khắp đất nước, và không bao lâu sau phụ nữ ở những thành phố khác cũng bắt đầu hút thuốc trên đường phố. Cuộc tranh luận đã diễn ra quyết liệt nhiều tuần, một số báo thì chê bai thói quen mới này, số khác thì lại hướng đến việc bảo hộ cho phụ nữ. Mặc dù vậy, vài tháng sau đó, việc phụ nữ hút thuốc nơi công cộng đã trở thành một hành động được xã hội chấp nhận. Ngày càng ít người để tâm đến việc phản đối nó.

Giải thích: Vào tháng giêng năm 1929, nhiều (cô người mẫu) cô gái (mới trình diễn lần đầu) ở New York nhận cùng một thông điệp từ hoa hậu Bertha Hunt: "Trong sự quan tâm đến bình đẳng giới… Tôi và những người phụ nữ trẻ khác sẽ thắp lên ngọn đuốc tự do khác bằng việc hút thuốc khi đi tản bộ vào ngày Chủ nhật Phục sinh ở Đại lộ số 5". Những cô gái đó chấm dứt sự tham gia trình diễn gặp nhau sớm tại văn phòng nơi Hunt làm thư ký. Họ dự kiến sẽ xuất hiện ở những nhà thờ nào, làm sao liên kết được với nhau, tất cả các chi tiết. Hunt đưa cho họ những gói thuốc Lucky Strike. Mọi thứ đã diễn ra hoàn hảo vào cái ngày được ấn định trước.

Mặc dầu vậy, một số ít người mẫu biết rằng toàn bộ phi vụ đã được vạch kế hoạch bởi một người đàn ông – ông chủ của hoa hậu Hunt, Edward Bernays, một cố vấn quan hệ công cộng cho công ty Thuốc lá Mỹ, nơi sản xuất thuốc Lucky Strikes. Thuốc lá Mỹ đã quyến rũ các phụ nữ vào việc hút thuốc với tất cả những loại hình quảng cáo thông minh, nhưng sự tiêu thụ thì bị giới hạn bởi thực tế hút thuốc trên đường phố bị cho là không phù hợp với phái nữ. Người đứng đầu công ty Thuốc lá Mỹ đã nhờ Bernays giúp đỡ và Bernays đã bắt buộc phải áp dụng một kỹ xảo mà đã trở thành thương hiệu của ông ta: Thu hút sự chú ý của công chúng bằng việc tạo ra một sự kiện mà các phương tiện thông tin đại chúng sẽ nhắm vào như tin tức. Dàn xếp cẩn thận mọi chi tiết nhưng lại làm cho chúng có vẻ tự nhiên. Khi càng nhiều người nghe được "sự kiện" này, nó sẽ kích thích hành động bắt chước – trong trường hợp này thì càng nhiều phụ nữ hút thuốc trên đường phố.

Bernays, cháu của Sigmund Freud và có thể là một bậc kỳ tài nhất về quan hệ công cộng của

thế kỷ 19, đã hiểu một quy luật cơ bản của bất kỳ loại hình bán hàng nào. Thời điểm đối tượng biết bạn theo đuổi cái gì đó – một cuộc bỏ phiếu, một việc bán hàng – họ sẽ kháng cự lại. Nhưng nếu ngụy trang lời rao hàng của bạn như một sự kiện thông tin thì bạn sẽ không chỉ tránh được sự kháng cự của họ mà còn có thể tạo ra một xu hướng xã hội làm việc bán hàng cho bạn. Để làm được việc này, sự kiện mà bạn tạo nên phải nổi bật hơn tất cả các sự kiện khác được phương tiện truyền thông nhắm tới, nó còn không quá nổi bật hay có vẻ như dối trá. Trong cuộc diễu hành Phục sinh, Bernays (thông qua Bertha Hunt) đã chọn những người phụ nữ mà họ sẽ có vẻ như thanh lịch và thích hợp với cả với những điếu thuốc trên tay. Chưa phá vỡ một điều cấm kỵ của xã hội, và làm như vậy theo nhóm, những người người phụ nữ ấy sẽ tạo được một hình ảnh gây ấn tượng và sửng sốt đến nỗi các phương tiện truyền thông không thể khước từ. Một sự kiện được đưa lên bởi buổi phát thanh hàng hàng ngày các tin tức mới nhất thì có sự tán thành về tính xác thực.

Điều quan trọng là tạo cho sự kiện được chế tạo này những sự liên tưởng tích cực, như Bernays đã làm trong việc tạo ra một cảm giác về cuộc nổi loạn, về những người phụ nữ tập hợp trong một nhóm với nhau. Những liên tưởng yêu nước, hay giới tính nhạy cảm, hoặc tôn giáo – bất cứ cái gì thân mật và có sức cám dỗ – tự chúng có sức sống. Ai có thể cưỡng lại được? Con người về bản chất tự thuyết phục mình hợp nhất với đám đông ngay cả khi nhận ra rằng việc bán hàng đã diễn ra. Cảm giác về sự tham dự chủ động là cần thiết cho sự quyến rũ. Không ai lại muốn có cảm giác bị đứng ngoài một phong trào đang phát triển.

3. Trong cuộc tranh cử tổng thống năm 1984, Tổng thống Ronald Reagan, khi tiến hành vận động tái tranh cử, đã nói với công chúng, "Đây là buổi bình mình nữa ở nước Mỹ". Ông ta quả quyết rằng nhiệm kỳ tổng thống của mình đã khôi phục lại niềm kiêu hãnh của nước Mỹ. Vừa qua, đại hội Olympic ở Los Angeles thành công là tượng trưng cho sự trở lại của đất nước về sức mạnh và sự tin tưởng. Ai có thể mong muốn quay trở về năm 1980, lúc mà người tiền nhiệm của Reagan, Jimmy Carter, đã tạo nên một thời kỳ của tình trạng bất ổn?

Walter Mondale, người theo đảng Dân chủ phản đối Reagan, lại nghĩ rằng người dân Mỹ đã chịu quá đủ sự mơn trớn của Reagan. Họ phải được đối diện với tính chân thật, và đó là yêu cầu của Modale. Trước khán giả truyền hình toàn quốc, Mondale đã bày tỏ: "Hãy nói về sự thật. Ngài Reagan sẽ tăng thuế, và tôi cũng vậy. Ông ta sẽ không nói với các bạn. Chỉ có tôi mới làm điều đó." Ông ta lặp lại điều này một cách thẳng thắn trong nhiều lần. Đến tháng 10 số người bỏ phiếu cho ông ta đã rơi xuống con số thấp nhất chưa từng thấy.

Lesley Stahl, phóng viên thời sự hãng CBS đang theo dõi cuộc tranh cử, và khi ngày bầu cử đến gần, cô ta có một cảm giác băn khoăn. Đó không phải là việc Reagan chú tâm nhiều vào tâm trạng và xúc cảm hơn là những vấn đề hóc búa. Mà đó là việc các phương tiện thông tin đại chúng đang chế giễu ông ta; cô ta cảm thấy ông ta và nhóm bầu cử của mình đang cho các hãng thông tấn một ngón lừa. Họ luôn tìm cách chụp hình ông ta trong sự sắp đặt hoàn hảo, trông mạnh mẽ và đầy quyền lực của một tổng thống. Họ cung cấp cho giới truyền thông những thông tin sống động cùng với cảnh phim về hoạt động của Reagan. Họ đang trình diễn một màn kịch lớn.

Stahl quyết định tập hợp một mẩu tin nhằm chỉ cho công chúng thấy rằng Reagan đã dùng truyền hình để che đậy những chính sách kém hiệu quả của ông ta như thế nào. Mẩu tin bắt đầu bằng việc dựng nên những hình ảnh mà nhóm bầu cử của ông ta đã ngụy trang nhiều năm trời: Reagan trong bộ đồ jeans đang xả hơi tại nông trại của ông ta, đang đứng khoe khoang bên những vật cống nạp chiến tranh của người Nooc-măng tại Pháp; đang mê mẩn xem bóng đá với những vệ sĩ bí mật của mình; đang ngồi trong một phòng học thuộc khu phố cổ… Qua những hình ảnh này, Stahl hỏi Ronald Reagan sử dụng truyền hình như thế nào? Thật sáng chói. Ông ta bị chỉ trích là vị tổng thống của những người giàu, nhưng truyền hình lại nói không phải vậy. Ở tuổi 73, Ngài Reagan chắc đã có vấn đề về sức khỏe. Nhưng truyền hình nói không phải vậy. Người dân Mỹ muốn cảm thấy tự hào về quốc gia một lần nữa và về tổng thống của họ. Và những phim truyền hình nói bạn có thể. Sự ngụy trang của truyền hình đã hấp thu Nhà Trắng. Mục đích của họ là gì? Để nhấn mạnh cái vốn quý lớn nhất của tổng thống, mà như những sĩ quan hầu cận của ông ta nói, là cái nhân cách của ông ta. Họ cung cấp những hình ảnh về ông ta giống như là một vị lãnh tụ. Tự tin, với những bước đi Marlboro của ông ta."

Qua hình ảnh Reagan bắt tay các vận động viên tật nguyền trong xe lăn và cắt băng khánh thành một trung tâm dành cho người lớn tuổi, Stahl tiếp, "Họ cũng nhằm mục tiêu xóa bỏ những sự đối lập. Ông Reagan cố gắng chống lại ký ức của một vấn đề không phổ biến là phủ nhận trên thực tế chính sách của tổng thống bằng một tấm màn được lựa chọn cẩn thẩn. Hãy nhìn Đại hội Olympic dành cho người khuyết tật, hay lễ khai trương một ngôi nhà dành cho tuổi già. Không có dấu hiệu cho thấy ông ta đang dành ngân sách cho những người tàn tật và nơi ở được trợ cấp của liên bang cho những người già." Mẩu tin liên tục với việc chỉ ra khoảng trống giữa những hình ảnh gây cảm giác tốt đẹp và thực tế hoạt động của Reagan. Stahl kết luận "Tổng thống Reagan bị buộc tội vì đang tiến hành một cuộc tranh cử mà trong đó ông ta đánh bóng các hình ảnh và che giấu các vấn đề. Nhưng không có một bằng chứng nào cho thấy sự buộc tội sẽ làm tổn thương đến ông ấy bởi vì khi người ta xem tổng thống trên truyền hình, ông ta làm cho họ cảm thấy tốt đẹp về nước Mỹ, về chính họ, và về ông ta."

Stahl tin tưởng vào ý chí tốt đẹp của những người theo Reagan đang kiểm soát Nhà Trắng, nhưng mẩu tin của cô ta lại phủ định một cách mạnh mẽ, vì vậy mà gắng hết sức mình vì sự lo lắng. Vào buổi tối hôm đó một viên chức Nhà Trắng lớn tuổi gọi điện thoại nói "Mẩu tin tuyệt vời". Stahl hỏi "Gì cơ?". Người đàn ông đó nhắc lại: "Mẩu tin tuyệt vời". "Ông đã nghe những gì tôi nói à?", cô ta hỏi. "Lesley, khi cô đưa ra 4 phút rưỡi những hình ảnh vĩ đại của Ronald Reagan, không ai nghe những gì cô nói. Sao cô không biết rằng những hình ảnh đó quan trọng hơn thông điệp của cô vì chúng mâu thuẫn với thông điệp của cô? Công chúng xem những hình ảnh đó và họ phản đối thông điệp của cô. Họ chẳng hề nghe thấy những gì cô đã nói. Vì vậy, trong tâm trí của chúng tôi, đó là một đoạn quảng cáo miễn phí 4 phút rưỡi cho cuộc tái tranh cử của Ronald Reagan".

Giải thích: Hầu hết những người làm công tác truyền thông cho Reagan đã có một nền tảng cơ bản về tiếp thị. Họ đã biết tầm quan trọng của việc kể một câu chuyện sinh động, sắc nét, và với những nhãn quan tốt. Mỗi buổi sáng họ nghiên cứu xem tiêu đề của ngày hôm đó sẽ là gì, và họ có thể đẽo gọt nó thành một mẩu tin ngắn gọn trực quan như thế nào, chuẩn bị cho tổng thống những cảnh quay ra sao. Họ quan tâm đến từng chi tiết đến cái phông màn phía sau tổng thống tại Văn phòng bầu dục, đến hướng máy quay hợp với ông ta khi ông ta tiếp các nhà lãnh đạo thế giới khác, và quay ông ta thật có hồn, với những bước đi tự tin của ông ấy. Những hành ảnh trực quan mang theo thông điệp tốt hơn bất cứ ngôn từ nào có thể làm. Như một viên chức của Reagan đã nói "Bạn sẽtin vào cái gì, sự thật hay là tin vào mắt của mình?"

Hãy tự giải phóng mình khỏi nhu cầu kết nối thông tin trong trạng thái trực tiếp bình thường và bạn sẽ tự mình thấy có những cơ hội lớn hơn với sự quyến rũ nhẹ nhàng. Hãy làm cho những ngôn từ bạn nói thật khiêm tốn, mơ hồ, lôi cuốn. Và hãy quan tâm nhiều hơn đến văn phong, những cái trực quan, câu chuyện họ kể. Thể hiện sự tự tin không chỉ thông qua những thông tin chính xác mà còn thông qua màu sắc và hình tượng tích cực, hấp dẫn mọi người. Hãy để cho phương tiện truyền thông bao quanh bạn vô ý và bạn phó mặc cho họ định đoạt. Như thế làm thay đổi hoàn toàn động lực – giới truyền thông cần sự kịch tính và trực quan? Cung cấp cho họ. Nó hấp dẫn khi tranh luận vấn đề hay "sự thật" miễn là bạn đóng gói nó thú vị. Nên nhớ: Hình ảnh tồn tại lâu hơn là ngôn từ. Đừng thuyết giáo với công chúng – đừng bao giờ làm như thế. Hãy học cách thể hiện thông điệp của bạn thông qua những cái trực quan mà đưa đến xúc cảm tích cực và cảm giác tốt lành.

4. Vào năm 1919, Harry Reichenbach, nhân viên của một hãng điện ảnh, được yêu cầu thực hiện phần quảng cáo trước cho một bộ phim có tên là "Trinh nữ của Stamboul". Đó vốn là một tác phẩm văn học trữ tình bình thường của nước ngoài, và thông thường thì một nhà quảng cáo sẽ mở một chiến dịch với những tờ quảng cáo và áp-phích quyến rũ. Nhưng Harry không bao giờ khởi sự theo lối thông thường. Anh ta đã từng bắt đầu sự nghiệp của mình với nghề rao hàng tại những cuộc hội hè, và ở đó cách duy nhất để kéo công chúng vào gian hàng của mình là phải trở nên nổi bật hơn hẳn so với những người rao hàng khác. Vì vậy Harry đi tìm tám người Thổ (Nhĩ Kỳ) lôi thôi lếch thếch đang sống ở Manhattan, cho họ mặc những bộ đồ truyền thống (quần màu xanh nước biển bay dập dờn, khăn xếp đội đầu có hình lưỡi liềm vàng theo kiểu Hồi giáo) lấy được từ xưởng phim, rồi tập luyện cho họ từng câu nói và điệu bộ, và đăng ký phòng cho họ ở một khách sạn đắt tiền. Tin tức lan nhanh đến các tòa soạn báo (với

một ít sự hỗ trợ từ Harry) rằng có một phái đoàn của Thổ Nhĩ Kỳ đã đến New York để thực hiện một nhiệm vụ ngoại giao bí mật.

Các phóng viên cùng đổ về khách sạn. Từ lúc ấy sự xuất hiện của những nhân vật này ở New York rõ ràng không còn là bí mật nữa, người chỉ huy của nhiệm vụ, "lãnh tụ Hồi giáo (tộc trưởng) Ali Ban Mohammed", mời họ lên lên phòng của ông ta. Các phóng viên bị ấn tượng bởi những trang phục, kiểu chào Xalam (kiểu chào của những người theo đạo Hồi ở phương Đông), và nghi thức của người Thổ Nhĩ Kỳ. Sau đó lãnh tụ Hồi giáo (tộc trưởng) giải thích với đám phóng viên vì sao ông ta đến New York. Một người phụ nữ xinh đẹp tên là Sari, được biết đến như là trinh nữ của Stamboul, đã hứa hôn với anh trai của tộc trưởng. Một lính Mỹ trong khi hành quân đã yêu cô ta và đã tìm cách bắt cóc đưa cô ta qua Mỹ. Mẹ của cô ấy đã chết vì đau buồn. Tộc trưởng đã phát hiện ra cô ta ở New York và đến để đưa cô ta về.

Bị mê hoặc bởi ngôn ngữ nhiều màu sắc của tộc trưởng và câu chuyện trữ tình mà ông ta đã kể, những ngày sau đó cánh phòng viên đã lấp đầy các trang báo với câu chuyện về nàng trinh nữ của Stamboul. Tộc trưởng được quay phim ở Công viên trung tâm và được ăn kem Mỹ. Cuối cùng "Sari" đã được tìm thấy, và các hãng truyền thông đưa tin về sự sum họp giữa người tộc trưởng và cô gái cuồng loạn (một nữ diễn viên với vẻ đẹp kỳ lạ). Không lâu sau, bộ phim "Trinh nữ của Stamboul" được trình chiếu ở New York. Câu chuyện của nó rất giống với sự kiện "thật" đã được tường thuật trên báo. Đây phải chăng là một sự trùng hợp ngẫu nhiên? Một bộ phim được dựng nhanh cho một câu chuyện có thật? Dường như không ai biết, nhưng công chúng lại cực kỳ tò mò quan tâm, và "Trinh nữ của Stamboul" đã phá kỷ lục về số vé bán ra.

Một năm sau Harry được yêu cầu quảng bá cho một phim gọi là "Người đàn bà bị cấm đoán". Đó là một trong những phim dở nhất mà anh ta từng xem. Các chủ rạp phim không chút quan tâm đến việc trình chiếu nó. Harry bắt tay vào làm việc. Trong 18 ngày liên tục anh ta cho đăng một quảng cáo trên tất cả các tờ báo lớn ở New York:

HÃY NHÌN BẦU TRỜI VÀO ĐÊM 21 THÁNG HAI! NẾU LÀ MÀU XANH LỤC – HÃY ĐẾN VỚI THE CAPITAL, NẾU LÀ MÀU ĐỎ – ĐẾN VỚI THE RIVOLI, NẾU LÀ MÀU HỒNG – ĐẾN VỚI THE STRAND, NẾU LÀ MÀU XANH DƯƠNG – ĐẾN VỚI THE RIALTO. BẦU TRỜI VÀO NGÀY 21 THÁNG HAI SẼ MÁCH BẢO CHO BẠN BỘ PHIM HAY NHẤT CÓ THỂ XEM Ở ĐÂU TRONG THÀNH PHỐ!

(The Capital, the Rivoli, the Strand, và the Rialto là bốn rạp chiếu phim lớn).

Hầu hết mọi người đều thấy mục quảng cáo đó và tự hỏi sự trình diễn khó tin này là gì. Chủ rạp chiếu Capital hỏi Harry liệu anh ta có biết gì về điều đó không và Harry vẫn giữ bí mật: Đó là một trò quảng cáo cho một bộ phim không đặt trước. Người chủ yêu cầu được xem phim "người đàn bà bị cấm đoán"; trong suốt quá trình chiếu phim, Harry khoác lác về chiến dịch quảng cáo, làm sao lãng tâm trí của người chủ đó về sự chán ngắt trên màn hình. Người chủ rạp quyết định chiếu phim này trong vòng một tuần, và theo cách đó, vào đêm 21 tháng Hai, khi một cơn bão tuyết phủ xuống thành phố và tất cả các đôi mắt hướng lên bầu trời, những tia sáng lớn phát ra từ những toà nhà cao nhất – một màu xanh lục sáng chói. Một đám đông khổng lồ lũ lượt kéo đến rạp Capital. Họ không muốn quay về. Không hiểu sao, với một rạp chiếu chật ních người và một đám đông hào hứng, bộ phim ấy không có vẻ gì là quá tồi cả.

Năm sau Harry được yêu cầu quảng cáo cho một bộ phim găngxtơ tên là "Ngoài vòng pháp luật". Trên các con đường quốc lộ xuyên qua đất nước anh ta thiết lập những bảng yết thị với chữ in đậm NẾU BẠN KHIÊU VŨ VÀO CHỦ NHẬT, BẠN SỐNG NGOÀI VÒNG PHÁP LUẬT. Trên các bảng yết thị khác, chữ "khiêu vũ" được thay thế bằng các chữ "chơi golf" hay "đi bơi" và v.v… Góc trên của các bảng yết thị là một cái mộc mang chữ in nghiêng "PD". Công chúng cho rằng nó có nghĩa là "văn phòng cảnh sát" (Police Department) (thật ra đó là chữ viết tắt của diễn viên Priscilla Dean, ngôi sao trong phim) và cảnh sát, được sự ủng hộ của các tổ chức tôn giáo, đang chuẩn bị đem thi hành đạo luật xanh mười năm trước cấm những hoạt động đầy tội lỗi vào ngày Chủ Nhật. Ngay lập tức một cuộc luận chiến xảy ra. Các rạp hát, các liên hiệp chơi golf, và các tổ chức khiêu vũ tổ chức chiến dịch phản đối chống lại đạo luật xanh; họ đưa ra những bảng yết thị của riêng mình, khẳng định nếu bạn làm những điều đó vào ngày Chủ Nhật, bạn không sống "ngoài vòng pháp luật" và gọi điện cho người dân Mỹ hãy vui chơi trong cuộc sống. Trong nhiều tuần những từ "Ngoài vòng pháp luật" được thấy ở khắp nơi và luôn ở trên

môi mọi người. Trong bối cảnh đó bộ phim được trình chiếu – vào ngày Chủ Nhật – đồng thời tại bốn rạp chiếu phim của New York, một việc chưa từng thấy trước đó. Và nó tiếp diễn nhiều tháng trong toàn quốc, vào cả các ngày Chủ Nhật. Đó là một trong những thành công lớn của năm đó.

Giải thích: Harry Reichenbach, có thể là nhân viên truyền thông giỏi nhất trong lịch sử điện ảnh, không bao giờ quên những bài học mà anh ta đã học được khi còn là một người rao hàng. Cuộc hội hè nào cũng đầy ắp ánh sáng, màu sắc, tiếng ồn, và sự tăng giảm của đám đông. Những môi trường như vậy có ảnh hưởng sâu sắc đối với con người. Một người tỉnh táo có thể nói rằng những màn trình diễn ảo thuật là trò giả mạo, những con vật hung dữ được huấn luyện, những trò nguy hiểm chỉ an toàn tương đối. Nhưng con người ta muốn được giải trí; đó là một trong những nhu cầu lớn nhất của họ. Bị bao quanh bởi màu sắc và sự hào hứng, họ tạm gác sự ngờ vực trong một lúc và tưởng tượng rằng ảo thuật và sự nguy hiểm là có thật. Họ bị mê hoặc bởi những cái trông có vẻ như vừa giả vừa thật trong cùng một thời điểm. Những chiêu quảng cáo của Harry đơn thuần là tái tạo lại cuộc vui chơi hội hè ở mức lớn hơn. Anh ta kéo mọi người vào sự quyến rũ của những trang phục đầy màu sắc, một câu chuyện ly kỳ, cảnh tượng không thể cưỡng lại được. Anh ta giữ sự chú ý của họ bằng sự huyền bí, một cuộc luận chiến, bất cứ cái gì có thể. Lây nhiễm một loại bệnh sốt, vì họ đã như rơi vào một cuộc vui chơi hội hè, họ lũ lượt kéo đến không suy nghĩ để xem bộ phim do anh ta quảng cáo.

Ranh giới giữa hư cấu và thực tế, giữa tin tức và sự giải trí ngày nay thì mờ nhạt hơn thời của Harry Reichenbach. Có quá nhiều cơ hội cho sự quyến rũ nhẹ nhàng! Giới truyền thông thì liều lĩnh đối với những sự kiện mang giá trị giải trí, kịch tính cố hữu. Hãy đáp ứng nhu cầu đó. Công chúng có một căn bệnh đối với những gì trông có vẻ vừa hiện thực vừa hơi chút quái dị (kỳ quái) – đối với những sự kiện có thật dưới góc độ diện ảnh. Hãy đánh vào căn bệnh đó. Dàn dựng sự kiện như cách Bernays đã làm, những sự kiện mà giới truyền thông sẽ tóm lấy như tin tức. Nhưng ở đây bạn không phải đang khởi xướng ra một xu hướng xã hội, bạn đứng sau ở một giới hạn ngắn nào đó: Giành được sự chú ý của con người, tạo sự khuấy động nhất thời, quyến rũ họ vào xu hướng của bạn. Làm cho những sự kiện và những trò quảng bá của bạn hợp lý và có phần hiện thực, nhưng làm cho màu sắc của chúng hơi sáng hơn bình thường, làm cho những nhân vật lớn hơn cách sống, làm cho sự kịch tính cao hơn. Đưa ra góc độ về giới tính và sự nguy hiểm. Bạn đang tạo ra một sự hợp thành giữa cách sống thực và sự hư cấu – thực chất của bất kỳ sự quyến rũ nào.

Tuy nhiên, chiếm được sự chú ý của con người vẫn chưa đủ: Bạn cần phải giữ được nó đủ lâu để "móc túi" được họ. Điều này có thể luôn luôn được thực hiện bằng việc làm nảy sinh cuộc luận chiến, cái cách giống như Harry để khuấy động những cuộc tranh luận về đạo đức. Khi giới truyền thông tranh cãi về sự tác động mà bạn đang có được đối với giá trị của con người, thì nó đang loan truyền tên bạn khắp nơi và tình cờ dành cho bạn một góc mà sẽ làm cho bạn thật hấp dẫn đối với công chúng.

HẾT.

Chia sẽ ebook : http://downloadsachmienphi.com/
Tham gia cộng đồng chia sẽ sách : Fanpage : https://www.facebook.com/downloadsachfree
Cộng đồng Google :http://bit.ly/downloadsach